

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-SEVENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE
COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

26th and 28th February, and 1st to 5th and 7th March 1966.

Volume LXVI (Nos. 1 to 8).

TABLE OF CONTENTS.

Saturday, 26th February 1966.

	PAGES
Personnel of the Government of Madras	i
Principal Officers of the Madras Legislative Council	ii
List of Members of the Madras Legislative Council with their consti- tuencies	iii-v
I Expression of sorrow at the demise of Sri Abdul Hameed Khan, former Member of the Madras Legislative Council ..	1
II Questions and Answers	1-4
III Presentation of the Budget for 1966-67	4-11
IV Papers laid on the Table of the House	11-14

Monday, 28th February 1966.

I Questions and Answers	79-80
II Announcement re decision of the Business Advisory Committee	90
III Calling attention to the inaction of the Executive Officer of the Tittagudi Panchayat	91
IV General discussion on the Budget for 1966-67	91-121
V Papers laid on the Table of the House	121-122

11
1211, 32 N66
N66-6631

ii

Tuesday, 1st March 1966.

	PAGES
I Questions and Answers	123-129
II Government Motions—	
(1) Election of nine members to the Committee of Privileges.	130
(2) Election of six members to the House Committee ..	130-131
III General discussion on the Budget for 1966-67—cont. ..	131-160
IV Papers laid on the Table of the House	16

Wednesday, 2nd March 1966.

I Questions and Answers	161-16
II Announcement re election of nine members to the Committee of Privileges	165
III General discussion on the Budget for 1966-67—cont. ..	165-203
IV Papers laid on the Table of the House	203-204

Thursday, 3rd March 1966.

I Questions and Answers	205-209
II General discussion on the Budget for 1966-67—cont. ..	209-249
III Papers laid on the Table of the House	249-250

Friday, 4th March 1966.

I Questions and Answers	253-258
II General discussion on the Budget for 1966-67—cont. ..	259-293
III Papers laid on the Table of the House	293

Saturday, 5th March 1966.

I Questions and Answers	295-302
II Calling attention to non-availability of good quality yarn for manufacture of exportable varieties of handloom goods.	302-303
III General discussion on the Budget for 1966-67—cont. ..	303-341
IV Papers laid on the Table of the House	341

iii

PAGES

Monday, 7th March 1966.

I Questions and Answers	343-357
II Announcements—	
(1) Election of nine members to the Committee of Privileges	357
(2) Election of six members to the House Committee ..	358
III Calling attention to food poisoning in Madurai College Hostel	358-359
IV Statements under Rule 82 of the Council Rules—	
(1) Land acquisition by the State Electricity Board ..	359-360
(2) Visit to Japan by the Hon. the Minister for Industries.	360-362
V General discussion on the Budget for 1966-67—cont. .. .	362-384
Index	387-403

PERSONNEL OF THE GOVERNMENT OF MADRAS

GOVERNOR OF MADRAS.

SRI P. CHANDRA REDDY

MEMBERS OF THE COUNCIL OF MINISTERS.

- 1 THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : *Chief Minister in-charge of Public; General Administration including the Board of Revenue and District Revenue Establishments; Planning; Finance; Education; Labour; Legislature; Elections; Religious Endowments; Official Language.*
- 2 THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : *Minister in-charge of Industries, Commercial Taxes; Nationalized Transport; Technical Education; Electricity; Housing; Handlooms; Yarn; Textiles; Mines and Minerals; Iron and Steel Control; Prices and Supply of Goods Act; Companies, Newsprint Control; Ex-Servicemen; Legislation on Chits; Law; Transport.*
- 3 THE HON. SRI P. KAKKAN : *Minister in-charge of Police; Agriculture; Minor Irrigation; Animal Husbandry; Harijan Welfare; Prohibition; Bhoodan and Gramdan.*
- 4 THE HON. SRI V. RAMAIAH : *Minister in-charge of Food; Public Works; Revenue; Legislation on Money Lending (Rural Indebtedness); Legislation on Weights and Measures; Indians Overseas; Refugees and Evacuees; Passports.*
- 5 THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : *Minister in-charge of Public Health and Medicine; Women's and Children's Welfare; Orphanages; Accommodation Control; Beggars; Cinematograph Act.*
- 6 THE HON. SRI N. NALLASENAPATHI SANKARAI MANRADIAR : *Minister in-charge of Ports; Co-operation; Courts; Forests and Cinchona; Khadi and Village Industries.*
- 7 THE HON. SRI G. BHUVARAHAN : *Minister in-charge of Information and Publicity; Registration; Stationery and Printing, Government Press; Prisons; Approved Schools and Vigilance Services; Fisheries.*
- 8 THE HON. SRI S. M. A. MAJID : *Minister in-charge of Municipal Administration; Community Development; Panchayats.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

PRINCIPAL OFFICERS

Chairman

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU

Deputy Chairman

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER

Panel of Vice-Chairmen

1. SRI S. K. SAMBANDHAN
2. SRI MOHANLAL MEHTA
3. SRI N. V. NATARAJAN
4. SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI

Secretary to the Council

SRI G. M. ALAGARSWAMY, B.A., B.L.

LIST OF MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL WITH THEIR CONSTITUENCIES.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
1 Abdul Wahab, K. S.	State Legislative Assembly.
2 Aditanar, Si. Pa.	Tirunelveli Local Authorities.
3 Anbazhagan, K.	Madras-Chingleput Teachers.
4 Arunachalam, T. S.	State Legislative Assembly.
5 Balasubramanya Ayyar, K., B.A., B.L.	Madras East Central Graduates.
6 Chidambara Mudaliar, A. ..	Madurai Local Authorities.
7 Chidambaram Pillai, I. A., M.A.	Kanyakumari Local Authorities.
8 Chidambaranathan, Dr. A., M.A., PH.D.	North Arcot-South Arcot Teachers.
9 Chitrarasu, C. P.	State Legislative Assembly.
10 Clubwala Jadhav, Mary C. ..	Nominated.
11 Damodaran, G. R., B.Sc. (Electrical) B.Sc. (Mech.) (Durham), M.I.E.E. (Lond.), M.I.E.	Salem-Coimbatore-Nilgiris Teachers.
12 Devaraja Mudaliar, T. V. ..	North Arcot Local Authorities.
13 Doraiswamy Naidu, K.	Coimbatore-Nilgiris Local Authorities.
14 Durairaj, T.	Tiruchirappalli Local Authorities.
15 Ethirajulu, M.	State Legislative Assembly.
16 Hande, Dr. H. V.	Madras District Graduates.
17 Janakirama Mudaliar, E. ..	State Legislative Assembly.
18 Jayarama Reddiar, S.	Ramanathapuram Local Authorities.
19 Kamalakannan, K.	South Arcot Local Authorities.
20 Kothandaraman, K. K.	Coimbatore-Nilgiris Local Authorities.
21 Krishnamoorthy, G.	Thanjavur-Tiruchirappalli Teachers.
22 Krishnaswamy Vandayar, A.	State Legislative Assembly.
23 Lakshmanan Chettiar, SP. K. A.	Ramanathapuram Local Authorities.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
24 Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A., B.A., M.D., LL.D., D.Sc., D.C.L., F.R.C.O.G., F.A.C.S.	Madras District Graduates.
25 Lakshmi Krishnamurthi ..	State Legislative Assembly.
26 Manickavelu, M. A., B.A., B.L. (Chairman).	Do.
27 Manjubhashini, S.	Nominated.
28 Mohanlal Mehta	State Legislative Assembly.
29 Muthiah, C.	Thanjavur Local Authorities.
30 Muthiah Chettiar, M. A. ...	Nominated.
31 Natarajan, N. V.	State Legislative Assembly.
32 Palaniswamy Gounder, V. K. (Deputy Chairman).	Do.
33 Ponnuswamy Chettiar, S. R. P.	Do.
34 Ponnuswamy Villavarayar, J.	Do.
35 Rajah Iyer, M.	Madurai-Ramanathapuram Teachers.
36 Rajagopal Pillai, M. ..	State Legislative Assembly.
37 Rajaram Naidu, K.	Do.
38 Ramadass, K.	Do.
39 Ramakrishna Achari, K. ..	Do.
40 Ramalingam Pillai, V. ..	Nominated.
41 Ramasamy, K. R.	State Legislative Assembly.
42 Ramaswamy, K. V.	Do.
43 Ramaswami Mudaliar, V. K.	Chingleput Local Authorities.
44 Ramaswamy Reddiar, O. P.	Nominated.
45 Rengaswamy, V., B.A.	Do.
46 Sambandhan, S. K., B.A. ..	Madras North Graduates.
47 Sambasiva Reddiar, A. ..	Salem Local Authorities.
48 Sankaralingam Pillai, M. ..	Tirunelveli-Kanyakumari Teachers.
49 Saraswathy Pandurangam ..	Nominated.
50 Sivanandam, Dr. T. V., M.B.B.S.	Madras West Central Graduates.
51 Sivasankara Mehta, R. ...	Madras Local Authorities.
52 Sivasubramania Pandian ..	Tirunelveli Local Authorities.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
53 Srinivasaraghavan, A. ..	Madras South Graduates.
54 Subbiah Chettiar, M. ..	Tiruchirappalli Local Authorities.
55 Subramanyam, A. ..	State Legislative Assembly.
56 Sundaram, S. D. ..	Nominated.
57 Thangavel Mudaliar, A.K. ..	South Arcot Local Authorities.
58 Thiagarajan, N. R. ..	Madurai Local Authorities.
59 Thirupurasundari, T. L. ..	Nominated.
60 Venkatachalam, R. ..	Salem Local Authorities.
61 Venkatachala Thevar, P. ..	Thanjavur Local Authorities.
62 Venkataraman, R., M.A., B.L. (Minister, Leader of the House).	State Legislative Assembly.
63 Vijayarangam, G. ..	North Arcot Local Authorities.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

TWENTY-SEVENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

Saturday, the 26th February 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—EXPRESSION OF SORROW AT THE DEMISE OF SRI ABDUL HAMEED KHAN, FORMER MEMBER OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

MR. CHAIRMAN : It is my regretful duty to inform the House of the death of Sri Abdul Hameed Khan, former Member of the Madras Legislative Council.

Sri Abdul Hameed Khan passed away on Monday, the 14th February 1966 at his residence in 'Amir Mahal', Royapettah, Madras.

He was a Member of the old Legislative Council from 1926-36 and Member of the Corporation of Madras during the period 1924-50 and Mayor of Madras in the year 1935-36.

He was also a Member of the Madras Legislative Assembly during 1937-39 and again in 1946-52. He was again a Member of the Madras Legislative Council during the period from 1959-62, elected from the Assembly Constituency.

On behalf of the House, I shall convey our deep sense of sorrow to the members of the bereaved family.

I request hon. Members to stand in silence for a minute as a mark of respect to the departed soul.

Accordingly, all hon. Members stood in silence for a minute as a mark of respect to the departed soul.

II. QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

MR. CHAIRMAN : We will take up first the questions relating to the Hon. the Minister for Public Health. Question No. 65.

Leprosy Control Scheme

* 65 Q.—DR. H. V. HANDE (on behalf of SRI K. S. Abdul Wahab) : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) the amount allotted by the Government of India during the Third Five-Year Plan under the leprosy control scheme ;

(b) how this money has been utilised in the State; and

(c) the amount spent as on latest date available?

[26th February 1966]

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
(a) Rs. 60 lakhs.

(b) This provision is being utilised to establish 7 Leprosy Control units, 128 Survey, Education and Treatment Units and one Training Centre to train para-Medical workers and to construct dispensary buildings and staff quarters for the Leprosy Subsidiary Centres.

(c) Rs. 24.09 lakhs.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, will the Hon. Minister tell us why Rs. 35 lakhs have been left out without spending in the course of the last year?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
It is not that Rs. 35 lakhs have been left out. They are putting up estimates and choosing the areas where these Survey, Education and Treatment units should come up. As soon as the areas are decided, we shall start the work and the money will be spent.

DR. H. V. HANDE : May I know, Sir, the approximate number of leprosy patients in Madras City?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
I have no information.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Are the Government aware, Sir, that leprosy is very largely prevalent in the southern districts like Tiruchirappalli and South Arcot? Will the Government consider the opening of more clinics in those places?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
Yes, Sir. It is under the consideration of the Government to take the necessary steps for opening these clinics in endemic areas.

DR. H. V. HANDE : Are the Government aware, Sir, that with a little intensive canvassing, it is possible to completely eradicate leprosy? May I know why the Government are showing such apathy for the solution of this serious problem?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
The serious problem is considered in the best manner possible as the Government deem fit.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us whether the incidence of leprosy has been on the decrease or on the increase in the last few years?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
Taking the State as a whole, in certain districts we find that it is slightly on the increase and in certain other districts we find that it is on the decrease.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us the district in which it is on the increase?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
A separate question may be put, Sir.

26th February 1966]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, in view of the oral treatment given, will the Government see that every hospital is given this advantage in the treatment of the disease, whether it is a taluk headquarters hospital or a district headquarters hospital?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
Sir, instructions have already been issued to all the district headquarters hospitals and taluk headquarters hospitals where the skin clinics are located that these leprosy patients should be treated.

DR. H. V. HANDE : Sir, what steps have been taken in the matter of the rehabilitation of those patients?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
With regard to the rehabilitation of these patients, the Government have contacted all the departments, particularly the industries department. They have come forward to absorb burnt out cases and those cases which are certified by the doctors to be fit for employment and absorption in various factories and institutions.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, will the Government tell us whether they have examined the reasons for the increase in the incidence of leprosy in certain districts?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
All the details have been examined by the Government and they feel that by close co-operation of the families, where there are already leprosy patients this has been on the increase.

DR. H. V. HANDE : During the last five years, has the problem of leprosy been on the increase or decrease, Sir?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
As I have already answered it is on the increase in some districts and on the decrease in certain other districts Sir.

SRIMATHI S. MANJUBHASHINI : Sir, is it not a fact that because a very large number of parents afflicted with leprosy are inclined to go to the hospital that there has been a slight increase in the number?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
Sir. It may be so.

Doctors who opted for Military service

* 66 Q.—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state the number of doctors in Government service who have opted for military service, since the Pakistani aggression in August 1965?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
72 doctors.

[26th February 1966]

SRI M. RAJAH IYER : May I know, Sir, what special concessions have been extended to these doctors in order to attract them?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The Government have agreed to pay a family allowance of Rs. 250 to those doctors who joined the Military Service, and these doctors will retain their lien in the Madras Medical Service and their seniority and promotion in the service will be protected in accordance with the rules. If they are probationers, they will be continued on the occurrence of suitable vacancies. The period of military service will count for probation and pay and also for civil pension. The period of military service will count double for purposes of increment of pay and for accumulation of leave under the civil rules, leave, if any, taken while on military duty being deducted. They will be given preference in the matter of admissions to post-graduate courses.

DR. H. V. HANDE : Sir, how many of these 72 are from the Madras Medical Service and how many from the Public Health Department? Are the facilities given to the members of the Madras Medical Service and the Public Health Service the same or any special extra benefit is given only to the members of the Madras Medical Service?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : So far only doctors belonging to the Madras Medical Service have opted for the military service.

DR. H. V. HANDE : Is it not a fact that a few members from the Public Health Department also have opted and they are actually in service?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I have no information, Sir.

DR. H. V. HANDE : If any doctor from the Public Health Department should apply, will the Government show the same concession to him as they show to the members of the Madras Medical Service?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The grant of concessions is for all categories of doctors who opt for military service.

MR. CHAIRMAN : I am afraid the other questions have to be postponed, as the Hon. the Minister for Industries is not here.

III. PRESENTATION OF THE BUDGET FOR 1966-67.

MR. CHAIRMAN : I request the Hon. the Chief Minister to present the Budget for 1966-67.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, I have the honour to present the Budget Estimates for 1966-67 to this House. In my Budget Speech * in the other Chamber this

[26th February 1966] [Sri M. Bhaktavatsalam]

morning, I have dealt with the proposals embodied in the budget in detail, I shall not cover the same ground again but shall refer in brief only to some important features of the budget and the economic background against which it has been framed.

2. An aspect of the next year's budget which should be particularly welcome to this House is the small revenue surplus of Rs. 31 lakhs and the consequent absence of any proposals for additional taxation. We had indeed broken the chain of successive budgetary deficits with a substantial revenue surplus of Rs. 2,58 lakhs in 1964-65, as the final accounts for that year now available disclose. But there has a setback in the current year due largely to the sharp increase in rates of dearness allowance which we had to sanction, first in March last as part of the new budget proposals and again towards the end of June.

3. The significant improvement on revenue account next year is largely due to the impact of the recommendations of the Fourth Finance Commission which have been accepted by the Government of India and the measures for mobilisation of additional resources which this House was pleased to accept in November last. The recommendations of the Fourth Finance Commission have by and large been fair to the States and have fulfilled the hope, which I had expressed last year, that they would at least help to fill the gap on non-Plan account. The share of the States in Income Tax revenue has been raised from 66.2/3 per cent to 75 per cent and in the allocation of this divisible pool among the States, the share of Madras has been raised from 8.13 per cent to 8.34 per cent. Likewise in terms of the Finance Commissions' recommendations, the States have now become entitled to 20 per cent of the net proceeds of all Union Excise Duties, whereas the Third Finance Commission had confined the scheme of participation to 35 selected commodities. Due to smaller weightage for relative economic backwardness of States in the sharing formula, our share in the distribution of the net proceeds of the Union Excise Duties has also been raised from 6.08 per cent to 7.18 per cent. Likewise, our share in the proceeds of Additional Duties of Excise in lieu of Sales tax on sugar, tobacco and textiles in excess of the amounts guaranteed to the different States, has been raised from 9 per cent to 11.13 per cent. In terms of the award of the Fourth Finance Commissions the Government of India will also hereafter pay a sum of Rs. 6.84 crores per annum, as against only Rs. 3 crores at present as grant-in-aid, under Article 275 of the Constitution. On the whole, it has been computed that next year we will get as our share of Central taxes and statutory grants-in-aid a sum of Rs. 11 crores more than what would have become available on the earlier pattern of devolution of resources. The State's share of Central taxes together with statutory grant-in-aid, will now be of the order of Rs. 35.74 crores next year constituting 18.9 per cent of the total revenues of the State. The scheme of delimitation between

[Sri M. Bhaktavatsalam] [26th February 1966]

Central and the State resources of revenue as laid down in our Constitution which was heavily weighed in favour of the Centre is thus being progressively adapted to meet the growing needs of the States under the compulsions of a planned economy. The States have now a vital interest in the growth of the more important sources of revenue of the Centre. We hope that the trends of growth in shared taxes witnessed in the recent past, though slightly reversed in the current year, will be maintained in subsequent years, as our economy picks up, thus minimising the dependence of States on discretionary grants from the Centre for the Plan schemes.

4. In the speech of the Leader of the House introducing the budget estimates for the current year in this House, he had observed that existing arrangements for a quinquennial review of the financial needs of the State were not adequate in that the recommendations of the Finance Commission do not embody any formula by which the additional commitments devolving on the State during the pendency of the award are to be met. This lacuna in the existing procedure has again been highlighted. With the award of the Fourth Finance Commission yet to take effect from 1st April, the Government of India have already announced a further instalment of increase in the rate of dearness allowance of their employees, thus upsetting the basis on which the State Governments had presented their projections of expenditure on revenue account to the Fourth Finance Commission. The question of further increase in the rate of dearness allowance of employees of State Government, so as to maintain continuing parity with those of the Central Government, is under examination of the State Government and the decision when taken will have a large impact on our resources for next year, thus upsetting the budgetary equilibrium which we have managed to restore due, among other things, to the additional tax effort we had put through in November. Successive increases in dearness allowance besides causing erosion of the resources based on which all our Plans are framed, are, perhaps, of dubious value to the employees themselves. We have to evolve for the Fourth Plan period an appropriate wage and income policy which, while providing relief to fixed income groups, will halt the present self-defeating process of adjustment in rates of dearness allowance. This complex problem merits expert study as I have pointed out in my Budget Speech.

5. I am aware that it is the constant pressure on prices which triggers off demands for increases in rates of dearness allowance, both in the public sector and private sector. The rise in prices is largely due to the tardy rate of growth of the agricultural sector, which has in the current year been further accentuated by the widespread failure of rains in large parts of our country. The fact that our State has fared somewhat better does not provide great relief, for we are operating within the framework of a national economy and the pressure on prices of foodgrains elsewhere will be transmitted here unless insulated through appropriate

26th February 1966] [Sri M. Bhaktavatsalam]

physical controls. There is therefore need for the utmost discipline in conserving and distributing available supplies. The large provision we have made for procurement operations in next year's budget stems from this need. Investments in big projects, with comparatively long gestation period, have also been a preponderant feature of our planning in the last ten years with its accent on industrialisation as one of the surest means of building up a self-sustaining economy. The time lags in fruition of these investments, both in private and public sectors, have also added to the inflationary pressures.

6. Alike from the point of view of containing pressure on prices and bringing about a measurable improvement in national income and standards of living, it is necessary to concentrate, in the year ahead, on stepping up agricultural production through all our efforts at completion of quick-yielding programmes. The pivotal role of agriculture in the Indian economy has become all the more important. The lines on which agricultural production could be stepped up in the short term are well recognized. Irrigation, improved seed and fertilizers are the three main ingredients of any programmes which aims at marked increase in agricultural production within a season or two. What is needed therefore is the efficient organization of the supplies and services needed for the provision of these inputs and the gearing of the entries administrative and extension machinery to enable the farmer to bring this full capacity to play in this important national cause. The higher prices which have been recently announced for foodgrains should also provide the necessary motivation for increased production. Next year's Plan seeks to provide the necessary inputs and resources for creating an additional production potential of at least 4.5 lakhs tonnes of foodgrains within the State. Our programme for distribution of improved seeds seems poised for a break through with the evolution of a number of high yielding strains like A. D. T. 27, Taichung Native-1 and Tainan 3. Our farmers have generally been responsive to new ideas and new techniques and I have no doubt that these new varieties will be well received by them and help to contribute to a substantial increase in production in the next season. As regards extension of facilities for irrigation in the absence of any scope for new major project, we have laid stress in next year's Plan on medium and minor irrigation schemes, with emphasis, in particular, on sinking of new wells and further extension of life irrigation.

7. It is the utilisation of power for agriculture which has helped to modernise our agriculture to some extent. This process of modernisation of agricultural practices and techniques which has to be carried further will call for complementary investments in the industrial sector. The inputs needed for scientific agriculture such as fertilisers pesticides and improved implements like power tillers and light tractors can be provided only by industry. It is from this point of view that I would like to stress again that agricultural and industrial growth are closely linked. It is not the large provision made for industries in our Plan that has

[Sri M. Bhaktavatsalam] [26th February 1966]

hinder agricultural progress. It is rather the failure, in both public and private sectors, of certain industries such as fertilisers catering to the needs of agriculture to expand at the targetted rate that has accounted for the shortfall in agricultural production. Even apart from this close inter-dependence between agricultural and industrial progress, it is clear that in view of the growing pressure of population on land, it is necessary, in long-term interest to maintain the rate of industrial growth. Notwithstanding the serious difficulties which industrial units in both public and private sectors have had to face in the last few months on account of power cut, shortage of foreign exchange, both for maintenance imports and project imports, it has to be recognized that the State has made satisfactory progress in the Third plan period as will be evident from a study of various economic indicators. Consumption of power by industrial units in the State has registered an increase from 908 million units at the commencement of the Third Plan to 1,600 million units by the end of 1964-65 and is expected to rise further to over 1,800 million units in the current year even with the enforcement of power cut. There has been a diversification in lines of production and we now have an entrepreneurial class with the necessary technical and managerial knowhow. We may, therefore, reasonably hope that once the difficulties now facing us ease to an extent with the resumption of foreign aid, the industrial units in the State will be able to step up their production and thus generate sufficient resources for further expansion in the Fourth Plan period. The emphasis should now be on import substitution and development of export potential. Domestic talent and expertise in building up an efficient design organization should also be encouraged through all possible means.

3-20
p.m.

8. The State Government will continue to assist the private sector to play its legitimate part in building up the economy of the State. We now have a chain of institutions, such as the Madras Industrial Investment Corporation, the State Small-scale Industries Corporation, the Madras Industrial Development Corporation and the proposed Agro-Industries Corporation, each of which will play a part in its own distinctive field in assisting in the industrial development of the State. The share capital of the Madras Industrial Investment Corporation has now been appreciably strengthened with the participation of the Industrial Development Bank and this institution has so far during the Third Plan period offered loan assistance to the extent of Rs. 955 lakhs. It has also participated in the share capital to the extent of Rs. 525 lakhs and guaranteed deferred payments for machinery for Rs. 481 lakhs. Next year's budget provides for further contribution of Rs. 25 lakhs by the State Government to the Share capital of the Madras Industrial Investment Corporation. The Madras Industrial Development Corporation, a wholly Government-owned company, has already started functioning and is currently engaged in the setting up of the Continuous Casting Plant at Arkonam and Cement Plant near Rajapalayam. The Small-scale Industries Corporation has taken over the management of over 60 small-scale industrial

26th February 1966] [Sri M. Bhaktavatsalam]

units built up by the Government in the Second and Third Plan periods. The Corporation which will function on commercial lines is expected to attain a target of production of Rs. 4 crores, and earn a point of Rs. 27.5 lakhs by the end of the current year. Next year's Plan provides for an outlay of Rs. 5.51 crores for the execution of various industrial programmes in the public sector. The co-operative sector in industries has also made heartening progress in the current Plan period. The most noteworthy achievement in the current year has been the commissioning of nine co-operative spinning mills, within a record period of eighteen months. These mills will now take up programmes for expansion, towards which the State Government will contribute additional share capital. Next year's budget also embodies a provision of Rs. 25 lakhs for contribution to the share capital of co-operative sugar mills.

9. Among the factors which have affected industrial production adversely in the current year is the power cut to which I have already made a reference. The prolonged power cut in the current year high-lights in a poignant manner the serious disequilibrium between hydel and thermal power in our grid. We shall therefore press on with unabated vigour, the programme for setting up of a thermal plant of 340 mW capacity in the vicinity of Madras at Ennore. We also hope that a decision will soon be taken on the setting up of the thermal plant at Tuticorin, which being located at the extreme southern end for our grid, faces serious technical problems in power supply. These two projects and the further expansion of the thermal station at Neyveli, apart from the Atomic Power Plant at Kalpakkam in planning which the late Dr. Bhabha had played a notable part, would alone provide a enduring solution to the periodical power cuts necessitated by failure of monsoons. The priority we attach to development of power as one of the important determinants of both agricultural and industrial progress is adequately reflected in the allocation of Rs. 23.70 crores for power programmes even in our comparatively smaller Plan of a little over Rs. 75 crores for 1966-67.

10. The next year's Plan is, in a sense, to be treated as distinct from the rest of the Fourth Plan, which is yet to be finalised. The size and content of the State's Fourth Plan can be determined only when the present uncertainties in regard to foreign aid clear up, as indeed they have already started clearing up in a measure. While, therefore, drawing up a comparatively smaller Plan for the next year, oriented primarily towards agricultural production and completion of spillover schemes, we have framed the programmes so as to fit them, easily, later into the board strategy of the Fourth Plan. We have also endeavoured to ensure that social service programmes of great significance to the poorer sections of our society, such as education, medical and public health, housing and slum improvements are adequately provided for. This sector will account for a total outlay of

[Sri M. Bhaktavatsalam] [26th February 1966]

Rs. 16.59 crores, which would work out to 22 per cent of our next year's Plan, thus providing strong refutation of the criticism that our economic Plans have concentrated on prestigious projects to the detriment of schemes benefiting the common man.

11. We have generally utilised our resources on revenue and capital accounts for schemes which are either directly productive, like power and irrigation projects or schemes such as those for advancement of education and public health, which indirectly help to raise the productivity of the community. Exclusive of the short-term credit to be obtained for procurement operations against stocks of foodgrains, the total combined debt obligations of the State Government and State Electricity Board as at the end of current year will be about Rs. 428 crores. Against this, the book value of our assets will be over Rs. 564 crores. Our financial position thus continues to be basically sound.

12. The State Government have also taken the first few steps in a comprehensive programme of effecting economy in administration, which should, in due course liberate resources for development. No doubt, the scope for effecting such economy is somewhat limited in our State because we have by and large followed a policy of restraint in employment of staff and sanction of unproductive expenditure.

13. It is true, there has been enormous increase in Government's expenditure. But for purposes of proper comparison one should allow for the distortions caused by revision of scales of pay and increase in rates of dearness allowance. When these factors are allowed for, it will be clear that the increase is not alarming and has been most pronounced only in departments connected with development programmes. The following figures speak for themselves:—

Head of Development.	Actuals, 1958-57 (beginning of Second Plan).	Actuals, 1961-62 (beginning of Third Plan).	Budget Estimate, 1966-67 (beginning of Fourth Plan).
(1)	(2)	(3)	(4)
(RUPEES IN LAKHS.)			
Education	10,27	23,46	44,97
Medical and Public Health	4,12	8,68	15,93
Agriculture	1,91	4,17	9,75
Animal Husbandry	52	1,49	3,33
Harijan Welfare	98	3,06	5,30

26th February 1966] [Sri M. Bhaktavatsalam]

The expansion of these social services has naturally entitled a phenomenal increase in categories of staff such as teachers, agricultural extension officers, veterinary assistant surgeons, doctors and nurses. Increase in such categories of staff should cause no concern, for it is an inevitable concomitant of a developing economy. What we should be really concerned about is proliferation of non-technical staff not directly connected with developmental programmes. Though, even here, much of the increase is unavoidable, the High Power Committee on Economy and Administrative Reorganization, presided over by me, has started examining trends in expansion of staff in different departments critically and taken certain broad decisions. The process thus initiated may be expected to gain momentum and generally create a milieu in which wasteful and unproductive expenditure will be frowned upon. May I add that there is similar need for economy and cost reduction in private sector also? In particular, the frittering away of resources in conspicuous consumption should be curbed. It is through such reduction in unproductive expenditure that we can generate larger savings in keeping with the vastly increased investment programme contemplated for the Fourth Plan Period.

14. As we embark on the Fourth Plan, marking yet another milestone in our march towards economic self-reliance, we should not let ourselves be overwhelmed by the present difficulties. These difficulties, by helping to readjust our priorities and to focus our attention on essentials, should in fact create conditions in which a more rapid advance will become possible.

15. With these words, Sir, I commend the Budget Estimates of 1966-67 for the acceptance of this House. (Cheers)

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 28th February 1966.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 105. Notification issued with G.O. Ms. No. 4378, Home, dated 13th December 1965, exempting from payment of tax for the vehicles bearing registration Nos. MDH 2608, MDH 2636, MDH 2685 and MDU 7127 belonging to the United Nations International Children's Emergency Fund and assigned to the Primary Health Centres in the districts of Chingleput and

[26th February 1966]

Madurai. [Laid on the Table of the House under section 11 (2) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931).]

* 106. Notification issued with G.O.P. No. 3482, Revenue, dated the 20th December 1965, making exemption in respect of the tax payable by any dealer under the Madras General Sales Tax Act on the sales made to "CARE", Madras in connection with its relief operations. [Laid on the Table of the House under section 53 (5) of the Madras General Sales Tax Act, 1959 (Madras Act I of 1959).]

* 107. Notification issued with G.O. Ms. No. 2350, Public (Tamil Development), dated 8th December 1965, regarding the introduction of Tamil in certain offices of the Labour Department. [Laid on the Table of the House under section 6 of the Madras Official Language Act, 1956 (Madras Act XXXIX of 1956).]

* 108. Notification issued with G.O. Ms. No. 64, Public (Tamil Development), dated 7th January 1966, regarding the introduction of Tamil in the Regional Offices under the Statistics Department [Laid on the Table of the House under section 6 of the Madras Official Language Act, 1956 (Madras Act XXXIX of 1956).]

* 109. Notification issued with G.O. Ms. No. 5977, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 24th December 1965 regarding extension of the Madras Catering Establishments Act, 1958, to certain Panchayats. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Catering Establishments Act, 1958 (Madras Act XIII of 1958).]

* 110. Notification issued with G.O. Ms. No. 3964, Food and Agriculture, dated 10th December 1965, regarding the establishment of Market Committees by statutory Market Committee and Co-operative Marketing Societies in Chingleput district. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 111. Notifications issued with G.O. Ms. No. 4054, Food and Agriculture, dated 20th December 1965, regarding the establishment of Market Committee at Nagercoil in Kanyakumari district and appointment of persons as Members of the Kanyakumari Market Committee. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 112. Notification issued with G.O. Ms. No. 3488, Food and Agriculture, dated 22nd October 1965 declaring the market areas of the Vellakoil market for the purpose of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 in respect of cotton, ground-

[26th February 1966]

nut and tobacco. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 113. Notification issued with G.O. Ms. No. 4107, Food and Agriculture, dated 24th December 1965 regarding the establishment of regulated market at Tirunelveli for the purchase and sale of chillies and cotton. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 114. Notification issued with G.O. Ms. No. 3489, Food and Agriculture, dated 22nd October 1965 regarding the establishment of market at Ambasamudram in Tirunelveli district for the purchase and sale of paddy, cotton, chillies and groundnut. [Laid on the Table of the House under Section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 115. Notification issued with G.O. Ms. No. 3541, Revenue, dated 30th December 1965 making amendment to the Management and Preservation of Properties of Religious Institutions Rules, published with Revenue Department Notification S.R.O. No. A-1031 of 1964, dated 10th July 1964. [Laid on the Table of the House under section 116 (3) of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Madras Act XXII of 1959).]

* 116. Notification issued with G.O. Ms. No. 3477, Revenue, dated 18th December 1965 making amendments to the Assessment, Levy and Recovery of Contribution Costs Rules published with Revenue Department Notification S.R.O. No. A-713 of 1960, dated 30th November 1960. [Laid on the Table of the House under section 116 (3) of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Madras Act XXII of 1959).]

* 117. (a) Notification issued with G.O. Ms. No. 2915, Revenue, dated 20th October 1965 making amendments to the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Rules, 1962. Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Act, 1961 [Laid on the Table of the House under section 112 (2) of the (Madras Act LVIII of 1961).]

(b) Notification issued with G.O. Ms. No. 2915, Revenue, dated 20th October 1965 making amendments to the Madras Occupants of Kudiyiruppu (Protection from Eviction) Rules, 1961. [Laid on the Table of the House under section 14 (4) of the Madras Occupants of Kudiyiruppu (Protection from Eviction) Act, 1961 (Madras Act XXXVIII of 1961).]

[26th February 1966]

* 118. Notification issued with G.O. Ms. No. 3190, Food and Agriculture, dated 21st September 1965 regarding the establishment of a regulated market at Srivaikuntam in Tirunelveli district for the purchase and sale of paddy, chillies, cotton and groundnut. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 119. Notification issued with G.O. Ms. No. 2589, Rural Development and Local Administration, dated 3rd December 1965 regarding the extension of the provisions of the Madras Panchayats Act, 1959 to the Ambattur and Kanyakumari Townships. [Laid on the Table of the House under section 179 (4) of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958).]

* 120. Notification issued with G.O. Ms. No. 4340, Home, dated 9th December 1965 making amendments to the Madras Spirituous Essences Rules, 1959. [Laid on the Table of the House under section 54 (3) of the Madras Prohibition Act, 1937 (Madras Act X of 1937).]

* 121. Notification issued with G.O. Ms. No. 4455, Home, dated 20th December 1965 regarding the payment of tax at reduced rate for the vehicle bearing registration No. MSS 7565 belonging to Sri Mohana Tourist Bus Service, Madras, so long as the said vehicle is used solely for tourist purposes. [Laid on the Table of the House under section 11 (2) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931).]

* 122. Notification issued with G.O. Ms. No. 2191, Rural Development and Local Administration, dated 29th September 1965 regarding the appointment of Director of Rural Development to exercise the powers and perform the duties of the Inspector and delegation of powers vested in Government to the Director of Rural Development. [Laid on the Table of the House under section 179 (4) of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958).]

* 123. Notification issued with G.O.P. No. 3428, Revenue, dated 15th December 1965 exempting the tax payable in respect of the sales of transistor sets for gift to jawans subject to the condition that the dealer shall obtain from the purchaser a certificate issued by the Indian Red Cross Society, Madras State Branch, to the effect that the transistor set is intended to be given as gift to jawans and that the licence for the transistor set shall be obtained in the name of the said Society. [Laid on the Table of the House under section 53 (5) of the Madras General Sales Tax Act, 1959 (Madras Act I of 1959).]

26th February 1966]

B. Reports, Notifications and other papers.

* 14. Notification issued with G.O. Ms. No. 5836, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 16th December 1965 making amendment to the Madras Plantations Labour Rules, 1955.

* 15. Notification issued with G.O. Ms. No. 1930, Health, dated 16th September 1965 regarding amendment to Rules and forms relating to the registration of Births and Deaths in local areas.

[26th February 1966]

APPENDIX.

Speech of Sri M. Bhaktavatsalam, Chief Minister, presenting the Budget for 1966-67 to the Madras Legislature on 26th February 1966.

Introduction.

Sir,

I rise to present the Budget Estimate for 1966-67. The Accounts for 1964-65 and the revised estimates for the current year are also before the House. The revised estimates for the current year mark the climax of our efforts on the Third Plan, while the budget estimates for the next year heralding the Fourth Plan reflect in some measure the reordering of priorities which the recent developments in our economy have rendered necessary. The revised estimates confirm the trends already taken note of by this House of a substantial overfulfilment of the Third Plan in financial terms as well as in physical terms of the initial targets under many heads of development such as Minor Irrigation, Power, General and Technical Education and Roads. The outlay on the Third Plan will now be over 341 crores, representing an increase of more than seventeen per cent over the sum of Rs. 291 crores initially programmed. As I have pointed out in this House on more than one occasion, this increase in outlay is not due purely to escalation in costs. Though the costs of few major projects such as the Parambikulam Aliyar Project and Kundah Hydro-electric Project have gone up, due both to rise in prices and changes in specifications, the increase in outlay is due also in a significant measure to the upward revision of the physical targets under such important programmes as sinking of wells, general and technical education and inclusion of new projects in the course of the Plan such as the Kodayar Hydro-electric Scheme and the second stage of the Mettur Tunnel Schemes. We should also remember that this outlay of Rs. 341 crores is exclusive of Rs. 3.88 crores incurred under what are compendiously called crash programmes relating to agricultural production and allied schemes. As planning is a continuous process, we have also initiated advance action on a few of the important projects of the Fourth Plan such as the Ennore thermal Plant. The outlay on such advance action programmes aggregating to Rs. 1.46 crores, which is financed by the Centre under a special arrangement, is not also included in the figure of Rs. 341 crores. Taking these also into account, the outlay on developmental programmes will be about 347 crores, giving an idea of the massive effort which the State has put in during the current Plan period to build up its economy.

2. When we recall that the outlay on the State's Plan during the entire First Plan period was only about Rs. 89 crores, a little less than what we propose to achieve in the current year alone, and that the final figure for the Second Plan too was only Rs. 186 crores, we will gain a sense of perspective in assessing both the magnitude of the tasks we have fulfilled in the Third Plan period

[26th February 1966]

and the considerable strengthening of the resource base of the State. The difficulties facing our national economy at present have rightly been highlighted. While we should be legitimately concerned about these difficulties, we have in the light of what has been accomplished, good reason to be hopeful about the future.

3. The sluggish growth in agricultural production, further accentuated by adverse seasonal conditions and the time lags in securing maximum output from past investments are the two main factors which have held up the progress of the Indian economy at the targeted rate. These constraints on development have to be overcome if the vastly enlarged developmental programmes of the Fourth Plan, with their inevitable pressure on resources, are to be successfully put through. Emphasis has therefore to be laid in next year's Plan on stepping up agricultural production through vigorous implementation of quick yielding schemes and on expeditious completion of spillover schemes, so that the anticipated benefits may flow as early as possible. The uncertainties in regard to foreign aid, which have not yet been fully got over, have naturally led to some delay in the finalisation of the Fourth Plan at the national level and along with it of the size of the State Plan and the quantum of Central assistance therefor. Though it will thus take a little more time to determine the size and content of the State's Fourth Plan, and in particular of programmes involving new foreign exchange commitments, the next year's Plan will represent a substantial step up on the level of developmental effort attained in the last year of the Third Plan. For purposes of proper comparison it should be remembered that the expenditure on revenue account as at the end of the Third Five-Year Plan on such schemes as those relating to appointment of new teachers or establishment of new hospitals, will now figure outside the Plan and will be treated as committed expenditure. Committed expenditure of this nature is computed at about Rs. 17 crores and if this is added to the outlay of the next year's Plan at Rs. 75.38 crores, it will be obvious that there will be no slackening of the pace of expansion of developmental activities.

4. While schemes calculated to step up agricultural production have understandably claimed the bulk of our attention and resources in next year's Plan, we should not forget that our Plan has social objectives which are no less important than economic objectives. Consistent with our declared aim of establishing democratic socialism, we have laid stress on programmes calculated to ensure equality of opportunity to every citizen. This, in turn, calls for provision of facilities for education, medical relief and social security for a progressively widening segment of the population. Even in the present context, in which our resources have to be deployed mostly on augmentation of production, agricultural and industrial, we have therefore taken care to see that the pace of expansion of social services such as education and medical relief is not in any way hampered.

[26th February 1966]

Price situation.

5. While thus seeking to keep up the tempo of development in all sectors, we have not overlooked the need also to contain the pressure on prices of basic commodities through direct measures of controlled distribution. The programme of procurement of foodgrains which we have managed to put through successfully with minimum hardship to the producer, has helped to an extent in abating inflationary pressures and thus providing some relief to the urban classes in general, and fixed income groups in particular. The large provision made in the Revised Estimates for 1965-66 as well as in the budget estimates for the next year for procurement of foodgrains on Government account reflect our determination to maintain a smooth flow of essential supplies at fair prices to vulnerable sections of our people. Government are also anxious that the utmost discipline should be enforced in Governmental spending and that the Government's own finances should be so managed as not to add to inflationary pressures. It is this anxiety which has led us to budget for a small surplus on revenue account and also formulate some measures of economy which will further enlarge the surplus. The key note of the next year's budget will thus be progress coupled with economy.

Agricultural production.

6. Progress should be aimed at first and foremost in the agricultural sector. It is the achievement in this sector next year, which will be of crucial significance in setting the tone for the Fourth Plan. It is through stepping up agricultural production that we can hope to bring about an improvement in the standards of consumption of the common people and also hold the prices in check. The Fourth Plan, with its vast foreign exchange commitments, will depend for its success on vigorous promotion of exports. This again will depend upon the extent to which we are able to keep prices and costs down and thus make our industries competitive. Next year's plan therefore seeks to provide resources and inputs sufficient to ensure an additional production potential of at least four and a half lakh tonnes of foodgrains. During the current Plan period, judged in terms of the physical programmes already completed, we have created an additional production potential of 13.30 lakhs tonnes, as against a target of 16.50 lakhs of tonnes. The shortfall has occurred mostly under chemical fertilizers, where again the Plan target of 5.80 lakhs of tonnes in terms of ammonium sulphate, the availability in the current year will only be about 3.20 lakhs tonnes in terms of ammonium sulphate. Shortage of fertilizers has been with us, practically right through the Third Plan and should be held largely responsible, apart from the vagaries of the season, for the shortfall in agricultural target. The seasonal factor still plays a very important part in determining the levels of agricultural production. A study of the figures of agricultural production over the last few years has shown that the difference between a good season and bad one, could, for a State like

[26th February 1966]

Madras, be of the order of ten lakhs tonnes. As the House is aware, seasonal conditions have been particularly adverse in the current year, though the appreciable rainfall in November and December has improved the crop prospects. Through judicious utilization of limited storage in our reservoirs, we have managed to save the principal crops in important irrigation tracts. But in the process we had to deny water for ayacut under some projects such as the Lower Bhavani. The yields in some areas, particularly of the Taladi crop in the Cauvery Delta, have also been affected due to late sowing and lack of water. All these factors, peculiar to the current year, will naturally depress the actual production below the potential created in terms of programmes and inputs. But in framing our programmes for provision of facilities and inputs next year, we have naturally to allow for the distortions caused by the seasonal factor and seek to build on the basis of the potential created in the current Plan period.

Navarai Campaign.

7. The comparatively good rainfall in December has filled up tanks and wells in areas where a crop is raised between January and May. It is programmed to intensify production in this Navarai season through a special Navarai campaign for the supply of seeds, fertilizers and plant protection chemicals on a priority basis. It is hoped that through these measures the average yield of the Navarai crop covering an extent of two and a half lakh acres can be stepped up, thus making good to an extent, the shortfall in other areas. Our main strategy in the next year's Plan will be (i) intensive propagation of high-yielding strains of paddy and millets in select areas having assured facilities for irrigation; (ii) further increase in consumption of both nitrogenous and phosphatic fertilizers in judicious combination; and (iii) vigorous implementation of programmes for lift irrigation through both excavation of new wells and extension of power to existing wells.

State seed farms.

8. Our target in regard to setting up of State seed farms in the current Plan period will be achieved. Master Plans for the comprehensive development of the seed farms have been prepared and have been taken up for implementation according to a phased programme. Though the working of these farms cannot be adjudged purely in terms of profit and loss, it should be a matter for gratification that in 1964-65, 52 farms have shown a profit and only 22 had incurred loss, the overall profit being Rs. 1.14 lakhs. With the implementation of master plans for development, the inherent handicaps in the successful working of these farms such as lack of irrigation facilities and poor fertility of soil are proposed to be overcome, thus rendering these farms financially more viable. The most heartening development in our seed multiplication programme has been the cultivation in over five thousand acres, in the last kuruvai season in the Thanjavur Delta,

[26th February 1966]

of the high-yielding hybrid Japonica-Indica paddy strain ADT-27. Over these five thousand acres, this strain has given an average yield of 3,840 lb. of paddy per acre, as against the normal kuruvai yield of 2,400 lb. of paddy per acre. About 5,000 tonnes of seed of this variety have been procured this year to cover two lakhs of acres in the next kuruvai season in Thanjavur, besides nearly sixty thousand acres in other districts. It is estimated that the average yield, with normal seasonal conditions, will be not less than 3,500 lb. of paddy per acre and that this will contribute to a considerable increase in rice production. Two other hybrid paddy cultures now under field trial, culture 2701 in Thanjavur district and culture 2410 in Chingleput and North Arcot districts are also expected to give good results. It is also proposed to organize trials in the Navarai season with Taichung Native 1, a variety of paddy claimed to be capable of yielding over three tonnes of paddy per acre. If the results of these trials, which will be known by July 1966, bear out this claim, a sizable area will be brought under cultivation of this variety in 1966-67 itself. Trials are also being undertaken with two other similar exotic varieties Taichung 65 and Tainan 3 to assess their suitability for large-scale cultivation in this State.

Millets.

9. Millets too are important in balancing our food budget. Improvement in millet yields therefore continues to claim the attention of our agricultural specialists. A new high fertilizer responsive and high-yielding hybrid cholam, Co-ordinated Sorghum Hybrid-1 released this year has given very high yields of up to 5,200 lb. per acre under irrigated conditions, representing an increase of sixty per cent over the yield of the best of our cholam strains. Two varieties of Cumbu X-3, a hybrid developed in this State and HB-1, a hybrid developed in the Punjab have both given very promising results. HB-1 especially has given yields of up to 4,800 lb. per acre. CSH-1 will be cultivated in 4,500 acres and X-3 and HB-1 in 10,000 acres this summer. Steps are also being taken to produce seed of these hybrid varieties for a much larger coverage next year.

Fertilizers.

10. The full potential of these improved strains can be realized only with an assured supply of chemical fertilizers. The loan assistance secured recently from the United States specifically for the import of fertilizers and the commitment given by Government of India to allocate larger foreign exchange from their own resources for such imports should help to step up the availability of fertilizers significantly in the next season. The State Government, on their part, will keep under constant review the arrangements for distribution of available supplies. Government are aware that chemical fertilizers give the best results in judicious

[26th February 1966]

combination with organic manures. Our programmes for propagation of green manures and development of local manurial resources will therefore be implemented with unabated vigour. With a view to step up production of green manure seeds, a proposal to increase the premium payable to seed farm ryots from Rs. 5 to Rs. 10 per quintal is under consideration. Sixty more panchayats will be selected in 1966-67 for grant of loans for sinking of wells and installation of pumpsets for raising green manure crops. The provision for schemes for development of local manurial resources like urban compost is being stepped up to nearly Rs. 35 lakhs in the Budget Estimate for 1966-67.

Minor irrigation.

11. The House is aware that the tempo of execution of minor irrigation programmes, including the programme for sinking of wells, has been considerably accelerated in the current year. Against an original budget estimate of Rs. 405 lakhs for various minor irrigation programmes the revised estimate for 1965-66 visualise an expenditure of Rs. 730 lakhs, towards which Government of India have also sanctioned additional assistance of Rs. 2 crores. With a provision of about Rs. 862 lakhs in next year's budget estimates, inclusive of the loan provision of nearly Rs. 1 crore under Community Development, it will be possible to maintain the tempo of execution of these quick-yielding schemes. The significant provisions made for different minor irrigation programmes in budget estimates for next year are as under :—

	(RS IN LAKHS.)
Special Minor Irrigation Programme ...	3,07
Desilting-cum-reclamation Scheme ...	26
New Well Subsidy Scheme ...	3,02
Scheme for the supply of oil engines and electric motor pumpsets. ...	1,00
Bore wells and tube wells ...	60
Boaring of wells and deepening wells with rock blasting units ...	31
Filter Point Schemes ...	36

We are laying emphasis on sinking of wells in areas commanded by major irrigation systems so that more than one irrigated crop may be successfully raised. Our programme for rural electrification too has an important contribution to make at the present juncture. The results we have achieved on this programme, are largely responsible for the present national awareness of the fact that rural electrification is not a mere programme for provision of amenities for the people of the villages but a production-oriented programme of the highest priority. The House should be glad to note that targets under this programme will be very substantially

[26th February 1966]

exceeded. As against a target of 8,000 villages, it is now anticipated that the number of villages and hamlets electrified will be over 10,000. 1.35 lakhs of pumpsets will be connected to power, thus bringing the total number of pumpsets energised to 2.53 lakhs as at the end of the Plan. We are providing Rs. 6 crores in the budget for next year for rural electrification to supply power to over 25,000 pumpsets which should permit extension of irrigation over an extent of at least one lakh of acres. Apart from its direct contribution to agricultural production, rural electrification is an important instrument of social change, broadening the outlook of the farmer rendering him generally more responsive to new ideas and new techniques.

Medium irrigation.

12. Though we have reached the limits of utilisation of our water resources, we are executing with the utmost expedition the few medium irrigation schemes for which there is still scope in our State. We are negotiating with Kerala, how best the waters of the Nirar and Thekkadi rivers forming parts of the Parambikulam-Aliyar Project could be utilised, and pending agreement on this important point, the provision for Parambikulam-Aliyar Project for next year has been fixed only at Rs. 275 lakhs. We hope that a solution to the best advantage of both the States could be reached soon and that it would be possible to absorb a larger outlay on this project in the course of next year. With the allotment of Rs. 233 lakhs for the Chittarpattanamkal Project in next year's Plan, the work on this project should gather considerable momentum. We have also made a provision of Rs. 40 lakhs for making a start on four new schemes—Ramanadhi and Ghatana Reservoir Schemes in Tirunelveli district, Manimukthanadhi in South Arcot district and the scheme for modernisation of Vaigai channels, as soon as they obtain the technical clearance of the Planning Commission. The estimated cost of these four new schemes as now recast are as under :—

	(RS. IN LAKHS)
Ramanadhi	87
Ghatana Reservoir	1,58
Manimukthanadhi	91
Modernisation of Vaigai channels	3,95

We have impressed on the Planning Commission that though the cost of these schemes in terms of area benefited may be on the high side, the standards in this regard have to be relaxed in their application to this State, which has no major water courses left to tap. We have also laid stress on the contribution which these schemes can make to development of economically backward tracts.

26th February 1966]

13. While pressing ahead with programmes for extension of facilities for flow and lift irrigation, we should not overlook the need to raise the water table and conserve moisture through appropriate soil conservation programmes in dry areas. The area covered by these conservation measures will be increased from 90,000 acres in 1965-66 to about 1.32 lakhs of acres in 1966-67, and a provision of Rs. 113 lakhs has been made for this important programme in 1966-67 against an expenditure on the average of Rs. 55 lakhs in the Third Plan.

14. The programme of distribution of tractors on hire-purchase terms will also be further enlarged with provision of funds for procurement and distribution of 250 units in 1966-67, as against only 100 units in the current year. It is also proposed to make a start with distribution of power tillers and the modest provision in this regard in the budget estimates could be increased in due course with reference to popular response. The scheme for subsidised distribution of agricultural implements now being implemented through Panchayat Unions will also be continued.

Participation of panchayat unions.

15. Agricultural programmes will call for considerable planning in depth at district, block and village levels. In drawing up such plans and following up their implementation, the Panchayat Unions have an important part to play. Apart from schemes formulated at State level and entrusted to them for implementation, there are many small schemes which can be successfully framed by them with reference to local needs. A sum of Rs. 2 lakhs each will be made available as grants-in-aid to Panchayat Unions over the Fourth Plan period for such local schemes having a bearing on agricultural production. We have invited the Panchayat Unions to frame the plans with the help of the technical departments concerned. Considerable local knowledge and initiative will be necessary in making these plans purposeful. I would request the honourable Members who are all ex-officio Members in the Panchayat Union Councils to take active interest in formulating these plans and in following up their execution later. In such vital programmes as distribution of improved seeds and development of local manurial resources, the interest evinced by Panchayat Unions may make all the difference between success and failure. The Panchayat Unions will also continue to be associated effectively with the formulation and execution of programmes relating to provision of amenities in rural areas. The allotments available under community development as well as under other relevant heads of development will be pooled together and placed at the disposal of the Panchayat Unions for utilisation according to a co-ordinated area plan. In this manner, a provision of Rs. 120 lakhs for rural water-supply programmes, of Rs. 80 lakhs for construction of link roads and of Rs. 69 lakhs for construction of buildings for elementary schools

[26th February 1966]

have been made in the Budget Estimates for 1966-67. Besides a sum of Rs. 80 lakhs has been earmarked for the rural manpower programme which is designed to utilise under-employed and unemployed labour in rural areas for creation of durable community assets. I have no doubt that the Panchayat Unions will implement all these programmes with vigour and thus bring about a significant reduction in existing disparities in standards of common amenities between rural and urban areas.

Co-operatives.

16. Another democratic agency at the village level which has a crucial part to play in fulfilling the agricultural programme is of course the co-operative society. In particular, their role will be dominant in the distribution of fertilisers and in provision of credit. By the end of the current Plan period, the membership of co-operative societies will be of the order of 42 lakhs. With this wide coverage, our efforts will now be concentrated on improving the working of the societies at the primary level. In 1966-67, about 500 potentially viable village co-operative societies will be taken up for intensive development and given assistance for employing full-time paid secretaries. Credit, short and medium term, disbursed through co-operative societies will also be stepped up from about Rs. 47 crores in 1965-66 to Rs. 52 crores in 1966-67. The honourable Members are aware that the concessional credit provided by the Reserve Bank of India, in recent years, has been of great help to the co-operative societies in expanding their fruitful activities. Though co-operatives in our State have also registered a measure of success in mobilising their own resources in the form of share capital, thrift fund and deposits from members and non-members, with the larger demands likely to be made on their resources under the intensive agricultural programmes, it is necessary that co-operatives should redouble their efforts to mobilise the savings of farmers in rural areas. It is felt that the District Co-operative Central Banks could tap deposits in rural areas more vigorously, if they open more branches. We have therefore included in the next year's Plan a scheme for assisting District Co-operative Central Banks to open 20 branches. The main problem facing the Indian economy is one of matching savings with investment and co-operative banks have no mean part to play in garnering rural savings for purposes of productive investment. The contribution which consumer co-operatives can make in holding the price line is well recognized in our Plan. The Government of India have indicated that they would be making available a provision of nearly Rs. 45 lakhs for development of consumers' co-operative societies in urban areas next year and this assistance will be made full use of. An assistance of the order of Rs. 6 lakhs is also expected from the Government of India for modernisation of rice mills in the co-operative sector. This programme can be of great help in improving the recovery of rice from paddy.

26th February 1966]

Animal Husbandry Schemes.

17. The emphasis in next year's Plan on programmes connected with agricultural production extends also to the two allied sectors of Animal Husbandry and Fisheries. The outlay on Animal Husbandry programmes in next year's Plan is about Rs. 105 lakhs as against an average of only Rs. 68 lakhs per annum in the Third Plan period, thus affording some evidence of the high priority attached to the programme in the Fourth Plan period. The Key Village Scheme aiming at all-round development of cattle, through promotion of scientific methods of breeding, management and disease control will continue to be the lynch-pin of our programmes in this sector. Twelve new key village blocks will be opened next year and production of pedigree breeding bulls in key village areas will be further supplemented with the establishment of an additional Government livestock farm in 1966-67. Provision has also been made for the opening of 25 veterinary dispensaries in pursuance of our policy of wide dispersal of facilities for veterinary aid in rural areas. The development of poultry will also receive special attention in next year's Plan. Eight new poultry extension centres will be established in 1966-67 and a provision of Rs. 34 lakhs has been made for different programmes of poultry development. We also propose to set-up 12 sheep and wool extension centres next year and with a provision of Rs. 6 lakhs in 1966-67, it should be possible for us to make a significant impact on the rearing of quality sheep. The present tempo in the execution of dairying and milk supply programmes will also be maintained with an allocation of Rs. 77 lakhs in next year's Plan, of which a sum of Rs. 30 lakhs has been earmarked for sanction of loans to members of co-operative societies for purchase of milch animals.

Fisheries.

18. In framing next year's Plan, we have kept in view also the possibilities of supplementing our food resources through a more intensive development of fisheries. The programmes of development in this sector will be considerably accelerated with the allocation of Rs. 105 lakhs in 1966-67, as against an annual average of only about Rs. 51 lakhs in the current Plan period. The programme for construction and supply of mechanised boats will, in particular, be considerably stepped up. The target in this regard for next year is being set at 150 boats. The provision for supply of fishing requisites such as nylon nets and cotton yarn will also be correspondingly increased. There is also need to improve landing facilities simultaneously and a provision of Rs. 10 lakhs has been made for this purpose. Government of India have also informed us that the Madras Port Trust will provide in their programmes of expansion for facilities for landing of fish in the Madras Harbour and that therefore a separate fishing harbour at Royapuram might not be necessary. Along with the

[26th February 1966]

development of inland, marine and estuary fisheries, it will also be necessary to implement in a bigger way supporting programmes for preservation, transport and marketing of fish. Provision has been made in the budget estimates for next year for the establishment of one freezing unit at Tuticorin.

Industrial Development.

19. While the development of agriculture and allied sectors will thus be the main concern of next year's Plan, we should not lose sight of the fact that in a State such as ours, with its high density of population, it is also necessary in the interests of long-term growth to develop both large-scale and small industries, if we are to make a significant impact on the standards of living of our people. The industrial base of the State has been considerably strengthened in the last two Plan periods as will be evident from a study of some of the important indicators of industrial growth. Consumption of power for industrial purposes which was of the order of only 320 million units in 1950-51 had risen to 1,600 million units, representing a fivefold increase by 1964-65. The progress we have made in the industrial field is a matter for gratification, particularly because Madras is deficient in natural resources and has to draw its basic raw materials and fuel from other States, involving long leads. This serious drawback has however been neutralised by certain other favourable factors such as availability of trained manpower, constructive labour leadership, good transport facilities, well developed power grid and a progressive entrepreneurial class. The private sector has made a significant contribution to the development of industries in the State under a policy of active encouragement pursued by the State. The Government through the Madras Industrial Investment Corporation have pursued an active policy of extending assistance to private entrepreneurs in the form of long-term loans, participation in share capital and guarantee of deferred payments for machinery. The assistance provided by the Madras Industrial Investment Corporation by way of underwriting of shares has been of special significance at a time when the capital market has been none too good. The Government have provided a sum of Rs. 25 lakhs in the budget for 1966-67 for contribution to the share capital of the Madras Industrial Investment Corporation and this, together with matching contribution from the Industrial Development Bank, will enable the Madras Industrial Corporation to secure additional refinance facilities from the Industrial Development Bank and thus play a more active role in the industrial development of the State.

State Government Projects.

20. The State Government also intend participating more directly in the establishment of industrial units in the Fourth Plan period. To this end, they have set up the Madras State Industrial Development Corporation, which, to start with, has

[26th February 1966]

already taken up the establishment of a continuous Casting Plant at Arkonam and of a cement plant of 1,200 tonnes capacity near Rajapalayam. An agreement has been signed with Messrs. Stanko Export of Russia for submission of a technical project report and the capital equipment needed for the Continuous Casting Plant will be secured on easy terms of repayment. As regards the Cement Plant, the investigation work in respect of limestone deposits has been completed and land acquisition is expected to be completed shortly. Tenders for supply of plant and equipment have been settled. A provision of Rs. 1.40 lakhs has been made in the Budget Estimates for 1966-67 for sanctioning of financial assistance to the Madras Industrial Development Corporation towards meeting the anticipated expenditure on these two projects in 1966-67. Among the significant achievements in the industrial sector in the current Plan period, special mention should be made of the successful completion of nine co-operative spinning mills, with installed capacity of over 1 lakh spindles, involving a capital outlay of Rs. 6.5 crores within a remarkably short period of 18 months. Thus the co-operative spinning mills in the State will produce annually 66,000 bales of cotton yarn worth about Rs. 9 crores and will provide the essential raw material for 2 lakhs of handlooms in the co-operative sector. A provision of Rs. 20 lakhs has been made towards contribution to the share capital of the co-operative spinning mills. The four co-operative sugar mills at Ambur, Amaravathi, Padalam and Mohanur are working to their full capacity and are formulating programmes for expansion. Two more mills, one at Alanganallur and other at Kallakurichi, are at an advanced stage of erection. The next year's Plan embodies a provision of Rs. 35 lakhs for contribution to the share capital of new sugar mills and for expansion of existing mills.

Central Government Projects.

21. The bigger industrial projects sponsored by the Central Government in this State are also making satisfactory progress. The capital investment in Neyveli Lignite Project, the biggest such project in this State, amounted to about Rs. 140 crores as on 31st December 1965. Nearly five million tonnes of lignite have been mined so far and used mostly for generation of power. The sixth unit of the second stage of Neyveli Thermal Power station was commissioned in August 1965 raising the installed capacity to 300 MW. The equipment for the seventh unit is being received and is under erection. The first boiler for the seventh unit is expected to be commissioned by April 1966 and the entire seventh unit of 100 MW. capacity by August 1966. The briquetting and carbonisation scheme also went into production in August 1965 and nearly 14,000 tonnes of carbonised briquettes have so far been produced. All the erection work in respect of the fertiliser plant has also been completed and the plant after getting over its teething trouble is likely to go into production by about the end of March 1966. The

[26th February 1966]

support given by Neyveli to our power grid in the current year has been of great value and has further underlined the need for further expansion of the thermal station.

22. The construction phase of the High Pressure Boiler Plant at Tiruchirappalli is almost nearing completion. Work has also commenced on manufacture of jigs and fixtures and the components for High Pressure Boilers. Programmes for expansion of the factory from the present projected boiler capacity of 720 MW to 2,000 MW during the Fourth Plan period are being formulated. The Hindusthan Teleprinters Limited has also gone into production and has taken steps for expansion of capacity. The Surgical Instruments Project being set up with Russian collaboration and designed to produce 2.5 million pieces of surgical instruments has commenced production in September 1965. The work on Hindusthan Photo Films factory at Ootacamund has made further progress and the plant is expected to go into production by June 1966. The Heavy Vehicles Factory, Avadi, being set up by the Ministry of Defence has turned out its first "Vijayantha" tank in December as scheduled.

23. One of the major industrial projects programmed for this State in the Fourth Plan period is the establishment of a Petroleum Refinery at Manali near Madras in collaboration with the American International Oil Company and the National Iranian Oil Company. The refinery will handle 2.5 million tonnes of crude with provision for further expansion to 3.5 million tonnes. The agreement for the establishment of this refinery has been signed recently and the refinery is expected to go on stream by the beginning of 1968. This will be followed by a fertiliser plant, the biggest of its kind in the country, with a capacity of 20,000 tonnes in terms of nitrogen per year. Honourable Members are aware that the technical and economic feasibility of the Neyveli-Salem Steel Plant has already been established in the detailed project report prepared by Messrs. Dastur and Company. A survey team of engineers sent out by the Japanese Consulting Institute in August 1965 has made an on-the-spot study of the several aspects connected with the Neyveli-Salem Steel Project. They have made a detailed appraisal of raw materials and other facilities required for the project. Our Minister for Industries, who has recently been to Japan to explore the possibilities of securing Japanese assistance for some of the industrial schemes proposed for implementation in the Fourth Plan in our State, has also had discussions with the Japanese specialists on the outstanding issues relating to the Neyveli-Salem Steel Plant also. The Japanese Consulting Institute Survey Team's report is expected to be finalised shortly and it is hoped that the project would be taken up soon thereafter.

24. Notwithstanding the difficulties caused by shortage of power, scarcity of raw materials, dearth of foreign exchange and tight conditions in the money market, industrial units in the State can look forward to further development in the Fourth Plan

[26th February 1966]

period, once the present impediments in flow of foreign aid are overcome. Considerable production potential has been built up in the last decade and it is now up to our industrialists, scientists and technologists to explore possibilities of import substitution and thus make our economy increasingly self-reliant.

Small-scale industries.

25. The growth of small-scale industries has also been quite encouraging in the current Plan period. The setting up of industrial estates has acted as a catalyst in promoting many small-scale industrial units in the private sector. Of the 13 new industrial estates sanctioned during the current Plan period, the industrial estate at Ambattur, with 70 units, is the biggest and the first phase of this estate has already been completed. The other industrial estates, except the one programmed at Kumbakonam, have all made a start and further construction is in progress according to a phased programme. Against the initial allocation of only Rs. 3.20 lakhs for this programme in the current Plan period, a sum of Rs. 5.01 lakhs will have been utilised by the end of the current Plan period.

26. The small-scale industrial units sponsored by the State Government have also made satisfactory progress. As at the end of the Third Plan period, there will be 63 such units and the production of these units in 1965-66 is estimated at Rs. 400 lakhs, yielding a profit of Rs. 28.5 lakhs. With the setting up of the Small-scale Industries Corporation for the management of these units, we may expect them to function on commercial lines and give us reasonable return on the investment made. The programme for expansion of industrial estates will be further continued in the next year of the Plan. New estates are proposed to be set up at Hosur and three other divisional headquarters. In view of the encouraging results secured in the establishment of functional industrial estates, it is also proposed to promote an industrial estate for the electrical goods industries at Madras in the next year's Plan. Many small-scale industrial units are now working far below the rated capacity due to shortage of raw materials, and the situation may improve significantly only when foreign assistance is secured for maintenance imports also. Non-ferrous metals are in particular in short-supply and high priority is therefore being accorded in our Plan for development of indigenous sources of supply. In this context, we attach great importance to the development of multi-metal project in Mamandur, South Arcot district, utilising the proved reserves of 1 million tonnes of ore. This programme entailing an investment of Rs. 1 crore will be taken up in stages and a provision of Rs. 5 lakhs has been made in the next year's Plan for preliminary work. We also propose to intensify the exploration of other economic minerals in the State and to this end, the State Geological Department will be suitably strengthened with personnel and equipment. A provision of Rs. 10 lakhs has been made for the expansion of the activities of the Geological Department in 1966-67.

[26th February 1966]

Electricity.

27. The pace of execution of programmes for generation and transmission of power has been well maintained in the current year, and the Plan provision in this regard of well over Rs. 25 crores will be fully utilised. The second unit of 60 MW at Kundah Plant III, the first of 50 MW of Mettur Tunnel Scheme and the fourth unit of 35 MW at Periyar have already been commissioned. Three more units of 50 MW each are now ready at Mettur but these could be harnessed only when the next irrigation season commences with improvement at Mettur. Kundah Power Station IV, with a unit of 50 MW has just gone on stream. The Sarkarpathy Power Station will also be ready for commissioning before the next irrigation season commences in July. The installed capacity of the Madras grid, exclusive of Neyveli, will be 1070 MW which will exceed the initial Third Plan target of 1040 M.W. The prolonged power cut in the current year due to unprecedentedly low storage in hydel reservoirs has once again highlighted the serious imbalance between the hydel and thermal power in our grid and the need to initiate remedial action. We have already initiated action on the setting up of a thermal station at Ennore, with a capacity of 340 MW. Technical discussions with Czechoslovakian collaborators have been completed and orders for the plant will be placed shortly. The work will gather considerable momentum in the next year, with the provision of Rs. 3 crores as part of the Plan. Work on the installation of an additional capacity of 30 MW in the Basin Bridge Thermal Station is continuing and next year's Plan incorporates a provision of Rs. 79 lakhs in this regard. Adequate provision has also been made for Anamalai Hydro-Electric Scheme and Third stage of the Kundah Hydro-Electric Scheme. The progress of Kodayar Hydro-Electric Scheme will also pick up momentum with a provision of Rs. 3.5 crores in next year's Plan. On the whole, inclusive of rural electrification, an outlay of Rs. 23.70 crores has been proposed for power programmes, towards which the State Government will sanction loan assistance to the State Electricity Board to the extent of Rs. 13.3 crores, the balance being met by the State Electricity Board from its own resources and from market borrowings. In the present context of acute shortage of foreign exchange, the Planning Commission has not agreed to any new schemes being included in next year's Plan, for which firm foreign exchange commitments have not already been made. We should however keep new schemes ready so that they could be pressed for sanction as soon as the prospects of foreign aid improve. The project report on Tuticorin Thermal Plan is already with Government of India and we hope that they will soon accord their technical approval. We have reached an agreement with Kerala Government for the execution of Pandiyar-Punnapuzha Scheme with an installed capacity of 100 MW and this scheme is also now awaiting the sanction of Government of India. Installation of additional units of capacity of 110 MW at the existing Kundah Power Stations III and IV is also one of the schemes proposed for the Fourth Plan. Even when all these schemes are put

26th February 1966]

through supply of power will fall short of demand. We therefore, attach great importance to the expeditious execution of the Kalpakkam Project which owes a good deal to the foresight of the late Dr. Bhabha.

Technical education.

28. One of the major determinants of the pace of industrial expansion will be the availability of trained manpower and we have therefore devoted adequate attention for programmes of technical education. There are at present 12 engineering colleges including the Indian Institute of Technology and 35 polytechnics including the Institute of Catering Technology. The intake in the colleges has increased from 1,157 at the end of the Second Plan to 2,167 in the Third Plan period. Likewise, the intake in polytechnics have increased from 2,910 to 4,792 during the Third Plan period. Fourteen Junior Technical schools have also been opened to provide education with an engineering content to students at the high school stage. With a provision of Rs. 1.63 lakhs, the tempo of progress of technical education programmes will be well maintained next year, though the emphasis will be on expansion and improvement of existing institutions. Among the programmes visualised for next year, the development of the newly started Government Engineering College at Salem into a full-fledged institution will receive special attention as evidenced by the provision of Rs. 30 lakhs for this purpose in the Budget Estimate for next year. Among the polytechnics the construction of permanent buildings for the Government Polytechnic at Tuticorin has been assigned priority with the earmarking of a provision of Rs. 3 lakhs. A provision of Rs. 6 lakhs has been made for the construction of buildings for the Government Polytechnics for Women at Madras, Madurai and Coimbatore. While the construction of buildings for the Polytechnic for Women at Madras has commenced, the work in other two places will be taken up as soon as land becomes available. Government have recognized the need for a measure of diversification in technical education programmes with a view to meet the varying needs of a modern economy. A separate Institute of Textile Technology has started functioning in the current year at Madras and a sum of Rs. 7 lakhs has been allotted for the construction of buildings in the present budget. Another new development of long-term significance is the establishment of an Institute of Commercial Practice in 1965-66. The institute will be further developed and to this end, a provision of Rs. 4 lakhs has been made in budget estimates.

29. The rapid industrialisation that has taken place in the last decade has brought in its wake a large demand for skilled craftsmen. A large-scale programme for starting new industrial training institutes was launched in the last two Plan periods. There are now 30 Industrial Training Institutes in the State, with about 9,600 seats. It is proposed to step up the admission

[26th February 1966]

capacity in I.T.Is. further by about 10,000 during the Fourth Plan period. To start with, it is proposed to provide 3,000 additional seats in 1966-67 in the existing Industrial Training Institutes. A provision of Rs. 52.00 lakhs has been made towards the State's share of the programme in the Plan for 1966-67.

General education.

30. Our Plan accords equal importance to the development of material and human resources and from this point of view, the outlay on education is in fact in the nature of investment. Our progress in this sector in the last Plan period should be considered impressive by any standards. By the end of the current Plan period, enrolment in schools will be of the order of 92 per cent in the age-group 6-11, 49 per cent in the age-group 11-14 and nearly 31 per cent in the age-group 14-17. These achievements are substantially in excess of the national average. We have laid emphasis right through on the enrolment in particular of children from the poorer strata of society and have sought to remove progressively the various social and economic handicaps which have denied them access in the past to educational facilities. The implementation of the Midday Meal Scheme the expenditure on which in the next year will be nearly Rs. 2 crores and supply of uniforms with public co-operation and support have helped in considerable measure the enrolment of children from under-privileged sections of society. As a further important step calculated to facilitate the attainment of cent per cent enrolment at the primary stage, we have included provision in the Fourth Plan for the supply of text-books, free of cost to all poor children. In the next year's budget which marks the beginning of the Fourth Plan, we propose to make a start with the supply of free text-books to all children in Classes I to III who have been admitted to the benefits of the Midday Meals Scheme. This programme will no doubt entail a large and increasing commitment of a recurring nature, but it should be deemed to flow logically from our social and economic philosophy, with its accent on equality of opportunity. In next year's budget estimates we have provided for the enrolment of 3.5 lakhs additionally of children of the age-group 6-14 in elementary and higher elementary classes.

31. The expansion of facilities for education at the elementary level has naturally brought in its wake demands for enlargement of the facilities at the secondary level. In fact, expansion at this level will hereafter claim a larger share of the resources earmarked for development of education. The pioneering step we took two years ago to make education free up to the secondary stage has imparted, as anticipated, a great stimulus to progress in this field. The number of new high schools opened in the Third Plan is 983 and expenditure on secondary education has registered an increase from Rs. 5.51 crores at the end of 1961-62 to Rs. 13.18 crores in 1966-67. The budget estimates for next year seek to provide the necessary resources for additional

[26th February 1966]

enrolment of 80,000 children of the age-group 14-17. Government have also not over-looked the need to provide resources to the extent possible for improvement of facilities in regard to accommodation, laboratories and equipment at this level. An allotment of Rs. 87 lakhs has been provided for construction of buildings for secondary schools. We have also made a special provision of Rs. 8 lakhs for supply of furniture and equipment to the newly opened schools in the districts. Special mention should also be made of a provision of Rs. 47 lakhs for construction of laboratory buildings and supply of scientific equipment to the high schools so as to enable them to improve the standards of instruction in science subjects. The Government have always recognized that the teacher is the centre of all educational programmes and that all steps should be taken within the resources available for improving the lot of the teacher. We have already brought about uniformity in scales of pay of teachers serving in different agencies. Government also now meet in full the commitments on account of the emoluments of teachers in aided secondary schools. They have recently decided to meet from their own funds the contribution towards the provident fund of teachers serving in aided secondary schools. Madras has also been the first State in India to implement the triple scheme of retirement benefits for teachers, including, in particular, a scheme of pension supplementing the other benefits in the form of provident fund and insurance. With the increase in the quantum of minimum pension of Government servants to Rs. 20 per mensem, there have been requests for similar increase in the pension of teachers also. I am glad to announce that the Government have decided to concede this request. With effect from April 1966 the minimum pension of teachers will be raised to Rs. 20 per month. This will entail an additional expenditure of Rs. 6.85 lakhs and provision has accordingly been made in the Budget Estimates for 1966-67.

Collegiate education.

32. Expansion at secondary level has in its turn necessitated augmentation of facilities for collegiate education. At the end of 1965-66 we will have 93 colleges with facilities for admission of 45,000 students at the Pre-University classes. In the last two years in particular, Government have sanctioned the opening of a number of colleges in the mufassal as part of their policy of promoting a wide diffusion of facilities for higher education. Next year's budget estimates provide for the opening of six more Arts Colleges, most of which will be located in educationally backward areas. We have also earmarked suitable provision for construction of buildings for the newly started Arts Colleges.

Medical and public health.

33. Among the other programmes which render the Plan meaningful to the common man, schemes for improvement of public health are no doubt significant. Apart from rural water-

[26th February 1966]

supply programmes, to which reference has already been made, we have pushed through a number of urban water-supply schemes in the current Plan period. The needs in this regard are no doubt very large in relation to our resources and even so we have endeavoured to make adequate provision for these programmes in the budget estimate for next year. Special mention should be made of the provision in the form of loans and grants of Rs. 1.70 lakhs for the water-supply schemes of the Madras Corporation. For other urban water-supply schemes, a provision of Rs. 1.70 lakhs has been made, of which a sum of Rs. 20 lakhs has been earmarked for the Tuticorin Water-supply Scheme which has been designed, keeping in view the development of the region in the wake of the harbour scheme, now under execution. By far, the most significant achievement in the sphere of public health in the current Plan period has been the eradication of Malaria which till recently ranked as one of the major scourges of the country. This programme which has absorbed an outlay of Rs. 4.47 lakhs in the Third Plan period is nearing successful completion. Experts have been of the view that a plan of action for the consolidation of the results already achieved should be drawn up with the Primary Health Centre as the focus at the block level. From this point of view, therefore, the establishment of Primary Health Centres which is even otherwise essential, acquires over-riding importance. We would have by the end of the current year 210 Primary Health Centres in position and in next year's Plan we have made provision of Rs. 61 lakhs for the setting up of 120 additional Primary Health Centres. The main difficulty in the establishment of Primary Health Centres has been not resources, but dearth of doctors, willing to serve in rural areas. This problem already difficult has been rendered more acute, with the diversion of a number of doctors to defence forces. An enduring solution to the problem of expansion of medical facilities in rural areas can therefore be found only through a vigorous programme of expansion of medical colleges. The progress we have made in this regard in 1965-66 is truly impressive. The admission capacity in our medical colleges has been stepped up in the current year from 700 to 936, with the opening of two medical colleges at Chingleput and Tirunelveli. The development of these two new medical colleges with adequate provision for buildings and equipment will be one of the crucial programmes for implementation next year, and a provision of Rs. 63 lakhs has been made for this purpose in the Budget Estimate for 1966-67. The expansion of medical colleges now on the anvil also lends urgency to the long-felt need for establishment of a Post-Graduate Medical Institute in Madras. The University has already made a start in this regard with the setting up of a post-graduate institute for basic medical sciences with substantial assistance from the University Grants Commission. The State Government have extended assistance to the extent of Rs. 12.50 lakhs to the University for this specific purpose. An Expert Committee has drawn up a scheme for the setting up of a post-graduate institute at a cost of nearly Rs. 5

26th February 1966]

crores. This scheme, which will also entail substantial expenditure in foreign exchange, can be pushed through only as a Centrally-sponsored scheme and we hope that the Government of India will soon accord their approval for this scheme.

34. Though in a production oriented plan of the kind we have visualised for 1966-67 building programmes have necessarily to be accorded lower priority, we have made reasonable provision for construction of new buildings for hospitals and dispensaries. The budget estimates provide among other things, for construction of new hospital buildings at Pollachi, Chidambaram, Theni, Ambur and Tambaram.

Welfare of Backward Classes.

35. The welfare of Backward Classes has always been of special concern to Government. We have made a provision of Rs. 5.30 lakhs in 1966-67 for schemes for the welfare of Scheduled Castes and Backward Classes, of which a sum of Rs. 1.71 lakhs will figure as Plan outlay inclusive of Centrally-sponsored schemes and the rest as non-Plan outlay. Schemes for the educational advancement will as usual claim the bulk of the resources. A provision of Rs. 1.48 lakhs has been made for award of scholarships. The provision for acquisition of house-sites for Harijans has also been stepped up and will be of the order of Rs. 44 lakhs in 1966-67. It should also be remembered that provisions under this head are only intended to supplement the benefits accruing to members of these communities from general programmes of development in different fields such as Agriculture, Education, Health, Housing and Rural Water-supply. Government will continue to ensure that the weaker sections of the society get their legitimate share of the benefits under such schemes.

36. I now turn to an analysis of the basic figures which are of relevance in considering the present budget proposals.

37. The House will recall that the Revised Estimates for 1964-65 had envisaged a deficit on Revenue account of Rs. 4.76 lakhs. There was however an appreciable improvement in actuals under various heads, resulting in a revenue surplus of Rs. 2.58 lakhs, which coming in the wake of sizable revenue deficits of previous years should be considered extremely satisfactory. There was an improvement of Rs. 5.85 crores under receipts from State taxes, of which special mention should be made of larger realisations under General Sales Tax to the extent of a little over Rs. 3 crores. Rs. 61 lakhs under Central Sales Tax and Rs. 33 lakhs under Motor Spirits Tax. The increase in receipts from sales tax is due, apart from the action taken to expedite assessments and realise arrears, to the energetic steps which the department had taken last year to check evasion. We hope that this buoyant trend in our sales tax revenues will be kept up, because sales tax has now become the principal prop of State finances. There was also an improvement of Rs. 15 lakhs under

[26th February 1966]

Entertainment Tax, though the benefit of this will largely accrue to the local bodies. The realisation under Stamps was Rs. 1,29 lakhs more than anticipated, but part of this improvement is due to non-adjustment in Government's accounts before the close of the financial year of the share of the local bodies. We also secured by way grants-in-aid from the Central Government for Plan and non-Plan Schemes Rs. 1,14 lakhs more than we had taken credit for. Non-tax revenues also revealed an improvement of Rs. 1,12 lakhs, of which special mention should be made of an additional revenue of Rs. 68 lakhs secured from Forests, from sale of timber and other produce. There was also an improvement to the extent of Rs. 78 lakhs from Industries including Cinchona. These improvements were partly offset by reductions under certain other heads such as Interest.

Revenue Expenditure.

38. As regards expenditure on Revenue account, there was an increase of Rs. 77 lakhs under developmental expenditure, which however was more than offset by a sharp decline in non-developmental expenditure to the extent of Rs. 1,28 lakhs. In regard to capital expenditure, there was an increase of Rs. 39 lakhs under Irrigation reflecting the tempo of execution of Parambikulam-Aliyar Project and Special Minor Irrigation Programmes. An increase of Rs. 63 lakhs occurring under "Industrial Development" is linked with larger contribution towards share capital of co-operative institutions. The net outgo under State Trading Schemes was of the order of only Rs. 2.95 crores and was thus far less than anticipated. This is due partly to the non-adjustment within the financial year of Rs. 2.61 lakhs towards the value of fertilisers supplied to the State Government by Government of India and more significantly to smaller build up of stocks of foodgrains than had been provided for in the budget estimate by way of abundant caution. Correspondingly there was also no need for us to seek special loan assistance from the Government of India for grain purchase transactions as had been originally visualised. Under deposit Heads too there was an improvement of about Rs. 2 crores and the year closed with a cash balance of Rs. 7.35 lakhs, with a ways and means advance of Rs. 3.10 lakhs or an effective closing cash balance of Rs. 4.25 lakhs. The ways and means position in the last year should be deemed to be quite satisfactory on the whole.

Revised Estimates.

39. In my last Budget Speech, I had estimated that the expenditure in the current year on Revenue account would be Rs. 1,70.60 crores and receipts Rs. 1,63.63 crores, resulting in a revenue deficit of Rs. 6.97 crores. The House will recall that since then, in June last, we had sanctioned a further increase in dearness allowance to employees of State Government, local bodies and teachers in aided institutions. There have also been other

[26th February 1966]

increases in expenditure relating however mostly to developmental heads. These increases in expenditure have been partly offset by reductions effected under items like travelling allowances and contingencies and certain other programmes in the wake of the National emergency. Difficulties in obtaining foreign exchange and delays in land acquisition may also lead to a shortfall in expenditure under certain heads. We should also take note of increased receipts including those from additional taxation measures which the House had accepted in November last. Making allowance for all these changes, I have placed the receipts in the revised estimates at Rs. 1,64.91 crores and revenue expenditure at Rs. 1,72.78 crores, revealing a deficit of Rs. 7.87 crores. We now anticipate an improvement of Rs. 5.0 crores under receipts from State taxes, the principal increases occurring mostly under General Sales Tax (Rs. 3.66 crores), Central Sales Tax (Rs. 40 lakhs), Motor Spirits Tax (Rs. 45 lakhs) and Stamps (Rs. 82 lakhs). These increases are partially offset by reduction of Rs. 65 lakhs under land revenue reflecting a shortfall in realisation from water cess in certain project areas such as the Lower Bhavani, where water has not been made available for irrigation due to poor storage. There is also a decline of nearly Rs. 1 crore under our share of Central Taxes due to the revised estimates now intimated by the Government of India being lower than what we had assumed in January last, when the budget estimates for the current year were fixed.

40. The poor storage in hydel reservoirs has had an adverse effect on the net earnings of the State Electricity Board. In consequence, we are likely to get only about Rs. 5.91 crores as interest from State Electricity Board against Rs. 8.49 crores we had taken credit for. The receipts from State Transport Service are also now placed at Rs. 58 lakhs less than the budget estimate in the light of trends in the current year. Due to the formation of the Small Industries Corporation and the transfer of many production units to the Corporation with effect from 1st December, there is an apparent decline in receipts from industries, as the sale-proceeds of the industrial units will not hereafter enter the revenue account of the State Government.

41. Turning now to expenditure on Revenue account, the lump-sum provision originally made under "71. Miscellaneous" towards increase in dearness allowance has now been distributed in the revised estimates under the various heads of account. There is thus a reapportionment of the additional expenditure on dearness allowance between developmental heads and non-developmental heads, which the House may kindly bear in mind in assessing the variations in expenditure between the budget estimates and revised estimates. Apart from an increase of Rs. 105 lakhs under Police, which is due in part to increase in dearness allowance and in part to the measures we had taken for the strengthening of the Armed Reserves and for increasing in general the mobility of the Police Force, the other significant increases occur mostly under developmental programmes like Animal Husbandry (Rs. 61 lakhs), Rural

[26th February 1966]

Man-power Programme (Rs. 37 lakhs), Craftsmen Training Scheme (Rs. 44 lakhs). Under Capital account, special mention should be made of an increase of the order of Rs. 36 lakhs under Irrigation (Non-Commercial), due to the stepping up of the pace of execution of special minor irrigation programme. The increase of Rs. 1.00 lakhs occurring under Capital Outlay on Public Works is due to larger outlays on building programmes connected with the Plan, such as the new medical colleges at Chingleput and Tirunelveli, the Agricultural College at Madurai and various other small schemes connected with Crash Programmes in departments like Fisheries and Animal Husbandry. Leaving out the Capital Outlay on Schemes of Government Trading, which I shall deal with separately, Capital outlay on other programmes in the revised estimates is of the order of only Rs. 23.86 crores, against the comparable provision of Rs. 24.28 crores in the budget estimates. The decrease is only apparent and not real. The value of the assets of the various small-scale industrial units transferred to the Small Industries Corporation in December last, estimated at Rs. 6.69 crores, which in accordance with budgetary conventions is to be treated as capital receipts, is set off against the expenditure under Capital Outlay on Industrial Development. Of the value of the assets transferred to the Corporation, a sum of only Rs. 4 crores, treated as share capital contribution, has been booked at an outgo under Capital Outlay on Industrial Development, the balance being treated as loan to the Corporation. The result is that against the budget provision of Rs. 1.58 lakhs under Capital Outlay on Industrial Development, the figure in Revised Estimates is Rs. 81 lakhs. Also, stocks of pipes procured for various urban water-supply schemes are now proposed to be drawn on in a larger measure than anticipated for schemes under execution with the result that the provision for Capital Outlay on Improvement of Public Health turns out to be—Rs. 43 lakhs in revised estimates, against the original provision of +Rs. 15 lakhs in the budget estimates.

42. The House is aware that the Government have embarked since October 1964 on a programme of procurement of foodgrains on a large scale with a view to ensure the smooth flow of essential supplies to the urban areas and other deficit pockets. The outlay on the programme of procurement will reach its peak by the end of March in the current year and thereafter there will be a gradual drawal on these stocks in the lean months. It is difficult to forecast the trends in procurement and distribution with the same degree of accuracy as under other heads of account. We anticipate that the value of foodgrains in stock as at the end of March 1966 may well be of the order of Rs. 25 crores. This large-scale procurement programme, which is of vital importance for the life of the community, has cast serious strain on the Government's ways and means position in the current year. We have taken the view that the finances required for implementing the procurement programme in accordance with national policy should not impinge on other developmental programme of the State Government and that these

26th February 1966]

operations should therefore be appropriately financed by commercial credit of a self-liquidating nature. The budget estimates have been fixed on the basis that such credit would be forthcoming for the scheme of State Trading in adequate measure. The substantial increase under capital heads in the revised estimates at Rs. 47.04 crores against Rs. 29.05 crores in the budget estimates thus reflects mostly the impact of procurement programme of the State Government.

Budget Estimates.

43. The Budget for 1966-67 estimates the receipts at Rs. 1,88.72 crores on Revenue account and expenditure at Rs. 1,88.41 crores, resulting in a small surplus of Rs. 31 lakhs. The wiping out of the large revenue deficit of the current year is due to the devolution of additional resources to the State Government in the wake of the recommendations of the Finance Commission and measures for additional taxation accepted by this House in November last. The budget estimates provide for a reasonable measure of growth under all important State taxes of an elastic nature like General Sales Tax, Central Sales Tax and Motor Vehicles Tax. These increases will materialise only to the extent to which the difficulties which our economy is currently facing, particularly in the sphere of industrial production caused by power cut and shortage of raw materials and components are overcome soon. From this point of view, the successful fulfilment of the production programmes of the Plan, both in State and Central sectors, acquire special significance. On the expenditure side, the budget estimate, apart from providing for all the Plan schemes which I had referred to at length earlier, provides for all reasonable requirements of maintenance expenditure.

44. There will be continuing need for the utmost fiscal discipline in spite of the marginal revenue surplus, for our ways and means position will present difficulties in view of the scale of developmental programmes we have undertaken to perform. The recent increase in the rates of dearness allowance of employees of Central Government has also raised the question of a similar increase in dearness allowance for employees of State Government. The State Government are examining the question and the decision when taken will make a large demand on our resources. The House is aware that successive increases in dearness allowance have entailed additional expenditure of the order of Rs. 25 crores over the Third Plan period. The view is gaining ground that increase in dearness allowance is not the best form in which rise in cost of living could be neutralised, for every increase in dearness allowance leads generally to a fresh spurt in prices. Further, as I pointed out recently at the meeting of the Tripartite Standing Committee for Labour, increase in dearness allowance and the resultant rise in prices aggravate the hardships of other low-income groups, who do not have the benefit of such adjustments in rates of dearness allowance. In a planned economy, with its

[26th February 1966]

constant pressure on prices, the only lasting solution may be to develop in a big way Consumers Co-operatives with their own purchase organizations which can procure essential articles at source and distribute them at a fair price, thus eliminating the impact of speculative forces. As I also suggested at the meeting of the Standing Labour Committee, the prices of foodgrains may have to be subsidised at least partially. The whole problem of evolving a suitable alternative for the present scheme of dearness allowance for fixed income groups in private and public sector merits careful study by experts.

Fourth Plan.

45. The major effort awaiting us next year will be finalisation of the Fourth Plan on the broad lines indicated in the outline already placed on the table of the House. While the programmes as indicated in the outline may undergo some modifications in the light of the foreign exchange position, we hope that it will be possible for us to preserve the essentials of the Plan and attain the rate of growth we have visualised. Central assistance for the State's Plan will be of crucial significance in determining its size and we have no doubt that in taking a view on the scale of assistance for the Plan, the Planning Commission will endeavour to help those States, which have done their best in mobilising resources for the Plan and in utilising them fruitfully.

Economy in administration.

46. Whatever be the scale of Central assistance, it is clear that a Plan of the magnitude we have undertaken to perform will call for the utmost restraint in public and private spending. From this point of view, economy in administrative expenditure assumes paramount importance. No doubt, a substantial part of the increase in expenditure is on categories such as teachers, doctors, nurses and agricultural extension officers and is thus inextricably linked with expansion of developmental programmes. A sizable part of the increase is also due to revision of scales of pay and successive increases in rate of dearness allowance. By and large we have followed a prudent policy in regard to appointment of additional staff, particularly for purposes not connected with the Plan. Even so, there is need for a comprehensive review of the growth in establishments in different departments, with a view to explore possibilities for economy. It is with this end in view that we have set up a High Power Committee on Economy and Administrative Re-organization. By the very nature of its work covering all departments including autonomous bodies, the Committee will naturally take time to complete its labours. But I would even at this stage like to indicate to the House our general approach to the problem briefly. The complaint is often heard that many departments of Government carry larger staff than necessary, particularly at lower levels and that apart from entailing considerable cost, the present pyramidal set up impedes decisions being taken quickly. It has been suggested that administration

26th February 1966]

should become officer-oriented so that the process of taking decisions may be expedited and costs kept down. While the implications of such a system will have to be examined with care with reference to the nature of work in each department, the Government have decided that such a scheme could be tried on an experimental basis in a few departments in the Secretariat. In the light of the results of the experiment, the system could be extended to cover other departments in due course. The system will no doubt call for an increase in the number of officers at higher level. But the additional cost on this account will be more than offset by reduction in the lower ranks, apart from helping to expedite disposals. Criticism is also voiced often that compared to the private sector, Government offices carry a larger number of supporting staff such as Last Grade Government Servants who do not directly contribute to the despatch of business. The criticism is not quite valid, as the nature of work in Government offices differs materially from that in private offices. But even so, the Committee has felt that there is scope for a revision of the norms for employment of peons in Government offices. The revised norms will be so implemented as not to cause hardship to those already employed. District-wide list of persons rendered surplus will be kept and surplus personnel will be fitted in new posts created in growing departments such as Civil Supplies. When the existing strength of staff of Last Grade Government servants is redeployed according to the norms, there may eventually be a saving of about Rs. 20 lakhs per annum.

47. In almost every field of development construction costs account for a substantial proportion of the total expenditure. Construction of buildings is an integral part of our programmes under Education, Medical and Public Health, etc. If we could effect a reduction in costs of construction even by a small percentage, the resultant savings would be considerable and would ease appreciably the resources position for the Fourth Plan. From this stand point, the Committee has found it necessary to propose a review of standards and specifications with a view to evolve cheap designs consistent with structural efficiency and functional needs. There is also need to streamline the present procedure for preparation, scrutiny and sanction of estimates. The view has often been expressed that if the procedures for award of contracts and payment for work done could be simplified, it may be possible to bring down the rates quoted by contractors. The High Power Committee has felt that all these important aspects of the problem of economy in construction should be studied by a separate sub-committee with which senior engineers under Government as well as a few experts from outside could be associated.

48. The Committee has also taken some specific decisions which should be of interest to the House. As the Honourable Members are aware, our total revenue on the average of about Rs. 1,40 lakhs per annum from Agricultural Income-tax, agricultural income other than that from plantations accounts for only

[26th February 1966]

Rs. 50 lakhs. The total cost of establishment for the department is about Rs. 15 lakhs of which the expenditure attributable to the staff attending to non-plantation income is nearly Rs. 12 lakhs. Agricultural income-tax on land holders other than planters is not appreciable partly because the size of holdings is small and partly because we have with a view to prevent harassment of ryots provided for a scheme of composition at flat rates. The Government have now decided that orders of composition once passed could be made effective except under certain circumstances for three years with option, however to the assessee to file a return if he so chooses. With this important change, the number of cases to be dealt with by the Agricultural Income-tax Officers in respect of non-plantation income will register a significant reduction. The Government have therefore felt that there is no need for a separate set of officers for dealing with agricultural income outside the plantation areas and that the work could in most cases be attended to by the regular revenue staff. This decision when fully implemented will result in a saving up to Rs. 10 lakhs.

49. The Committee has also felt that there may be no need for a separate department of Weights and Measures and that the work of this department at the field level consisting largely of verification of weights and measures with various shop-keepers could well be attended to through the Labour Inspectors who have in any case to make an intensive check of shops and establishments. The implications of such a transfer are being examined in greater detail. The Commissioner of Labour with some additional staff at headquarters and with some increase in the number of Labour Inspectors could take over the work now looked after by the Controller of Weights and Measures. There may be some increase in capital expenditure in view of the need to procure additional sets of weights and measures for the Labour Inspectors. But taking the cost of establishment in both the Labour Department and Weights and Measures Department together there may be a saving of Rs. 4 lakhs per year. The Committee will explore possibilities of economy on similar lines in other areas of administration, and will endeavour to effect a saving of about Rs. 1 crore or so in administration. I welcome concrete suggestions from Honourable Members for effecting economy in administration.

Reorganisation of departments.

50. Economy does not mean merely reduction in expenditure. It is really part of the larger problem of efficient and rational organization of men and materials so as to get the best results for the money spent. Reorganization of departments is therefore an integral part of the Committee's work. To start with, the Committee has studied the set up of Medical and Public Health Departments and has felt that a programme of integration of the two departments as stressed by various expert committees should be put through. In taking this decision the Committee has been

26th February 1966]

influenced largely by the consideration that the efficient organization of curative and preventive services in rural areas with the Primary Health Centre as the focus can be ensured only if the two departments are merged. The Family Planning Programme, to which we attach great importance, can also be successfully implemented, only if there is unified direction and guidance. In view of the increase in the number of medical colleges, the University has had occasion to urge the establishment of a separate Directorate for Medical Education. We have already sanctioned a post of Additional Director of Medical Services to look after medical education and he deals with all problems relating to medical education more or less independently. Keeping these trends in view, the Committee has felt that simultaneously with the merger of Medical and Public Health Departments, medical colleges with the teaching hospitals attached thereto should be separated and placed in independent charge of a Director of Medical Education. Details for reorganization of Medical and Public Health Departments on these lines are being worked out.

Conclusion.

51. Economy and efficiency should indeed be our watchword and we prepare ourselves for the tasks we face in the Fourth Plan period. There can be no going back on the process of growth we have initiated, for a faster rate of growth is the only answer to the many problems which confront us. If we can rekindle in our people the same sense of unity and determination which they so spontaneously displayed in meeting the external threat a short while ago, it should not be difficult for us to overcome the problems facing us and march towards the goal of economic self-reliance. I have no doubt that a general awareness of the need for such unity and determination will emerge from the discussions on the budget estimates, which I now commend for the acceptance of this House.

[26th February 1966]

APPENDIX

The figures from 1957-8 take into account the

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1957-8.	1958-9.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
A.				
Union Excise Duties	..	3,14.43	5,88.53	6,02.51
Taxes on income other than Corporation tax—				
Share of Income-tax	22.50	6,16.07	6,36.72	6,66.29
Agricultural Income-tax	..	1,29.67	86.55	1,53.49
Estate Duty	..	28.41	25.18	30.26
Taxes on Railway fares	..	31.07	70.37	84.43
Land Revenue—				
Gross receipts including portion due to irrigation.	7,00.78	6,91.52	6,67.34	7,04.62
Excise	3,72.23	27.97	22.63	22.94
Taxes on Vehicles	81.22	4,54.29	4,99.58	5,49.51
Sales tax	..	..	14,76.11	16,74.53
Other taxes and duties—				
General sales tax	..	11,78.05	*	*
Other items	3.19	3,84.67	2,07.50	2,22.20
Total	3.19	15,62.72	2,07.50	2,22.20
Stamps	1,73.37	3,50.00	3,91.81	4,77.80
Registration	32.70	79.42	86.26	1,04.51
Interest	19.73	3,78.97	4,94.96	6,07.48
Administration of Justice	15.39	67.63	56.07	52.39
Jails	5.98	26.32	24.08	30.99
Police	5.66	19.14	22.58	23.82

* Shown under

† Shown under "State's

‡ Shown under "LVI—Grants-in-aid

26th February 1966]

I.

Reorganization of States from the 1st November 1956.

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE.

1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
					Budget Estimate.	Revised Estimate.	
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
REVENUE.							
6,09.04	†	†	†	†	†	†	†
7,34.11	7,87.20	7,74.49	9,72.44	10,04.79	9,98.00	10,01.00	10,88.00
1,34.48	1,41.51	1,16.21	1,35.15	1,42.86	1,30.00	1,35.00	1,40.00
29.32	40.49	37.33	38.47	59.76	63.00	56.70	68.00
89.77	†	†	†	†	†	†	†
7,40.21	6,83.32	7,13.38	8,92.37	8,45.10	8,60.87	8,05.54	9,45.36
24.68	33.09	38.30	40.71	40.46	40.12	42.52	42.62
6,05.10	7,02.72	10,19.06	12,33.59	12,99.99	13,00.50	13,30.56	14,00.25
19,11.53	21,25.61	24,80.09	27,01.73	35,30.15	34,81.29	39,32.00	45,90.00
	*						
*	*	*	*	*	*	*	*
2,45.64	2,78.93	4,58.40	6,73.16	8,23.88	9,12.66	9,22.57	12,04.68
2,45.64	2,78.93	4,58.40	6,73.16	8,23.88	9,12.66	9,22.57	12,04.68
4,52.97	5,21.74	5,48.21	6,68.21	7,75.21	7,05.63	7,87.81	7,62.24
1,06.90	1,13.14	1,24.16	1,51.43	1,61.90	1,75.30	1,66.79	1,71.89
7,08.82	8,29.59	11,64.84	11,21.65	12,37.46	15,41.99	13,37.90	18,69.83
60.36	72.07	95.32	87.03	94.90	88.51	97.02	94.66
35.59	30.92	42.87	41.19	45.65	41.95	49.73	51.98
† 29.51	39.37	37.06	31.39	43.27	32.38	39.55	36.20

"Sales Tax".

share of Union Excise Duties".
from the Central Government".

[26th February 1966]

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1957-8.	1958-9.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
A.				
Miscellaneous departments	7.62	90.06	1,19.07	1,56.57
Ports and Pilotage	44.67	..	..	..
Education	8.35	1,34.64	1,79.59	2,02.65
Medical	10.25	61.04	73.90	83.84
Public Health	2.59	19.40	68.05	1,18.50
Agriculture	3.12	1,01.71	1,62.16	2,33.09
Animal Husbandry	1.02	19.23	18.27	23.18
Co-operation	4.18	1,06.47	72.43	1,25.62
Industries	18.85	2,47.24	2,17.03	2,79.19
Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works	*	*	*	*
Miscellaneous, Social and Developmental Organizations	..	..	..	..
Irrigation— Direct receipts †	6.31	9.57	10.62	11.08
Deduct—Working expenses	— 33.39	— 59.46	— 64.57	— 78.64
Net receipts	— 32.08	— 49.89	— 53.95	— 67.56
Direct receipts †	1.99	1.89	2.26	2.35
Public Works	23.12	99.11	1,10.45	1,40.81
Receipts from Electricity Schemes (Gross).	42.51	2,54.27	..	..
Deduct—Working expenses	— 24.81	— 2,20.07	..	..
Net receipts	17.70	34.20	..	..
Road and Water Transport Schemes— Gross Receipts (b).	..	2,13.34	2,27.55	2,51.46
Working expenses	..	— 1,85.52	— 1,99.48	— 2,19.58
Net receipts	..	27.82	28.07	31.88

* Shown under "LI.A.—Receipts from Community Development Projects, National Extension

† Included under "Miscellaneous, Social and Developmental Organizations"—

‡ Excludes land revenue.

§ Shown under expenditure side with effect from 1st April 1962.

|| The subvention from Central Government for the development schemes relating to these

(a) Included under "XXI. Miscellaneous Departments".

(b) Prior to 1949-50, the receipts were included under the Revenue head "Miscellaneous" and

26th February 1966]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
REVENUE—cont.							
†††	59.50	36.07	38.51	39.47	41.98	39.94	41.65
..	..	..	..	..	..	..	..
2,68.82	48.50	48.27	1,54.72	1,09.93	1,08.74	71.70	62.02
85.60	79.77	78.58	94.60	1,02.50	1,02.61	1,27.23	1,10.22
1,85.78	16.66	12.26	13.07	23.34	15.21	21.83	17.39
2,48.54	1,91.75	2,26.68	2,80.74	3,30.32	3,20.13	3,60.99	3,94.57
15.18	11.49	21.51	16.95	19.06	16.01	19.33	17.67
2,03.55	37.62	36.29	35.04	36.90	38.04	40.84	41.57
2,84.83	1,84.51	2,95.84	3,46.90	4,88.86	4,48.08	3,15.15	1,15.60
*	29.28	2.12	2.57	3.81	4.77	2.96	4.67
1,98.60	(a)	27.46	23.62	30.24	26.96	30.31	30.06
10.61	11.52	11.70	9.02	10.60	11.86	13.03	14.23
— 91.56	— 1,23.70	\$	\$	\$	\$	\$	\$
— 80.95	— 1,12.18	11.70	9.02	10.60	11.86	13.03	14.23
2.24	2.52	2.93	2.10	2.88	2.28	4.78	4.56
1,42.25	1,13.86	1,20.68	1,14.56	1,24.34	1,35.99	1,06.63	1,14.21
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
3,15.14	3,69.27	4,34.80	5,18.73	6,23.65	8,03.86	7,45.78	8,38.94
— 2,95.03	— 3,46.89	\$	\$	\$	\$	\$	\$
20.11	22.38	4,34.80	5,18.73	6,23.65	8,03.86	7,45.78	8,38.94

Service and Local Development Works".

(Rs 33.65 lakhs in Accounts 1960-61).

departments have been shown under "Grants-in-aid from the Central Government".

working expenses were shown under the expenditure head "Miscellaneous".

[26th February 1966]

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1957-8.	1958-9.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
A.				
Contributions and Recoveries towards Pensions and other retirement benefits.	2.98	9.09	9.26	4.33
Stationery and Printing	3.96	11.76	19.07	18.70
Forest *	45.63	1,29.19	1,30.63	1,59.24
Miscellaneous—				
Gross Receipts from Bus Service (c) ..	—	..	..	—
Other items	14.58	2,39.03	2,56.63	3,69.39
Total ..	14.58	2,39.03	2,56.63	3,69.39
State's Share of Union Excise Duties ..	†	†	†	†
Grants-in-aid from the Central Government.	—	5.55	5.25	4.31
Miscellaneous adjustments between Central State and Union Territory Governments.	.27	.43	1.56	.35
Dividends, etc., from Commercial and other Undertakings.	..	..	..	..
Other Miscellaneous Compensations and Assignments.	..	..	..	..
Extraordinary Receipts	..	25.19	29.69	5.34
Transfer from Revenue Reserve Fund ..	..	..	..	..
Receipts from Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.	..	1,65.57	1,89.38	2,01.10
Civil Defence	..	..	..	..
Lumpsum Credit for additional taxation.	..	..	..	..
Grand total ..	16,13.45	62,56.36	69,95.07	81,10.65

* The subvention from Central Government for the development schemes relating to these (c) Receipts are shown under "Receipts from Road and Water Transport Schemes from 1949-50".

† Shown under "Union Excise Duties".

(d) Included under "XXIX—Industries".

‡ Shown under "XXXI.—Community Development Projects, National Extension Service

§ Includes Rs 3,03.83 lakhs towards grant from the Central Government to cover the reduction

26th February 1966]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
REVENUE—cont.							
15.30	16.39	30.40	24.62	25.76	40.14	48.56	49.19
22.01	39.60	42.06	43.45	54.70	54.44	48.82	51.69
1,99.35	2,52.28	2,22.86	2,59.03	3,07.62	2,59.23	2,74.69	2,66.50
..	..	..	..	..	..	..	..
§ 5,93.03	99.90	1,35.04	86.35	1,29.07	1,01.84	96.77	87.24
5,93.03	99.80	1,35.04	86.35	1,29.07	1,01.84	96.77	87.24
†	6,55.49	8,78.76	9,40.43	8,80.44	10,90.00	9,98.00	16,23.00
8.36	10,66.80	14,95.85	16,70.30	18,97.35	23,05.95	23,09.28	24,03.75
1.40	1.05	1.03	1.04	.85	1.89	1.89	1.06
..	(d)	4.77	10.07	10.96	8.01	10.80	10.01
..	..	..	0.04	..	..	..	..
1.59	1.07	1.07	0.89	25.24	43.86	97.15	1,06.23
..	..	..	..	..	..	..	..
2,69.65	‡	‡	‡	‡	‡	‡	‡
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
92,03.27	92,17.84	1,17,96.75	1,34,76.77	1,53,88.27	1,63,63.08	1,64,91.05	1,88,71.84

departments have been shown under "Grants-in-aid from the Central Government".

and Local Development Works".

i in the share of income-tax consequent on the change in the company taxation.

[26th February 1966]

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1957-8.	1958-9.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
B. EXPENDITURE ON				
Taxes on Income other than Corporation tax.	..	2.57	4.85	11.21
Land Revenue	25.36	1,12.08	1,72.83	1,68.78
Excise duties	32.18	7.04	6.24	5.53
Charges on account of Motor Vehicles Acts—				
Payment to local bodies	72.77	60.46	60.31	60.21
Other departmental expenditure ..	2.29	11.34	13.09	13.24
Sales tax	..	..	50.24	51.04
Other taxes and duties—				
Payment to local bodies	..	1,01.02	1,36.53	1,50.08
Other departmental expenditure ..	.64	48.58	2.36	2.13
Stamps	4.72	20.31	20.84	24.17
Registration	29.13	36.78	37.74	40.20
Interest (on debt and other obligations).	58.54	4,38.55	4,54.97	5,18.23
Deduct—Interest transferred to Commercial Departments.	— 1,07.54	— 2,83.78	— 2,20.94	— 2,41.04
Net amount met out of ordinary revenues.	— 49.00	1,54.77	2,34.03	2,77.19
Appropriation for reduction or avoidance of debt.	5.13	73.78	2,85.30	3,22.37
State Legislature and Elections	§	§	§	§
General administration	2,76.70	4,96.08	5,11.94	5,44.06
Administration of Justice	90.63	1,24.11	1,35.58	1,38.02
Jails	23.22	95.85	1,04.61	1,22.80
Police	1,60.96	5,32.98	5,46.94	5,79.50

* Included under "Sales Tax".

† Included under "Other Miscellaneous Contributions and Assignments".

26th February 1966]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
REVENUE ACCOUNT.							
11.21	11.60	12.07	12.77	13.44	13.51	14.55	14.98
1,75.05	1,06.70	64.31	64.95	70.97	85.38	92.94	1,02.44
5.41	*	*	*	.04	*	*	*
54.20	†	†	†	†	†	†	†
12.90	15.15	14.15	17.51	17.96	18.27	25.99	25.31
56.36	65.39	71.08	76.66	93.50	99.64	1,05.82	1,03.92
1,66.72	†	†	†	†	†	†	†
2.03	2.23	4.03	5.64	8.53	6.84	11.27	11.91
27.12	27.99	24.33	31.22	31.62	35.23	32.07	32.07
43.73	45.88	48.34	50.06	55.50	58.06	65.78	69.38
6,96.03	7,81.81	9,03.76	11,28.86	12,91.27	15,35.31	16,11.50	19,49.45
— 2,63.32	— 2,95.26	†	†	†	†	†	†
4,27.71	4,86.55	9,03.76	11,28.86	12,91.27	15,35.31	16,11.50	19,49.45
3,84.25	99.72	1,06.57	1,23.90	1,25.96	1,43.38	1,43.47	5,74.13
§	7,20.59	26.10	20.14	27.45	23.84	34.84	47.42
5,94.15	6,75.72	6,95.46	8,20.72	9,40.49	9,17.93	9,36.69	9,36.69
1,47.92	1,57.93	1,62.85	1,67.37	1,73.27	1,80.24	1,93.48	1,95.99
1,41.03	1,37.70	1,52.71	1,45.37	1,72.03	1,57.07	1,79.45	1,83.37
6,07.21	6,60.36	6,83.11	6,75.84	7,53.09	7,44.31	8,48.58	8,45.71

† Taken as receipts under "XVI. Interest" with effect from 1st April 1962.

§ Included under "General Administration".

[26th February 1966]

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1957-8.	1958-9.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
B. EXPENDITURE ON				
Miscellaneous departments.*	21.11	3,00.18	3,29.93	4,02.58
Ports and Pilotage	..	..	..	..
Scientific Departments	.96	3.30	3.27	3.53
Education	2,61.98	11,15.63	12,21.99	15,14.70
Medical	98.14	3,89.23	4,41.69	4,91.54
Public Health	26.57	71.02	85.05	1,91.59
Agriculture	20.62	1,86.65	2,31.22	2,96.58
Animal Husbandry	12.85	65.19	73.70	97.05
Co-operation	13.82	1,50.79	1,68.38	2,05.05
Industries	27.64	2,34.70	3,17.94	4,36.11
Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.	†	†	†	†
Labour and Employment	†	‡	‡	7.78
Miscellaneous, Social and Developmental Organizations.	..	..	..	..
Irrigation—Interest on works for which capital accounts are kept.	87.59	1,83.90	1,99.07	2,15.99
Irrigation—Other Revenue expenditure financed from ordinary revenues.	39.09	1,58.31	1,01.03	1,09.02
Construction of Irrigation, etc., works.	1.25	..	..	..
Capital Outlay on Industrial Development.	..	..	..	..
Aviation	..	..	..	..

* Includes expenditure on Welfare of Scheduled Tribes, Castes, etc., including concessions
1,17.77 1,58.15 2,13.41

† Shown under "63-B. Community Development Projects, National Extension Service and

‡ Shown under "47. Miscellaneous Departments".

§ Included under "26. Miscellaneous Department".

|| Includes expenditure on Welfare of Scheduled Tribes, Castes, etc., including concessions

26th February 1966]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

1960-61.	1961-62.	1962-63.	1963-64.	1964-65.	1965-66.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
REVENUE ACCOUNT—cont.							
5,01.06	4,59.19	58.11	66.44	74.17	76.28	82.02	84.7
..	..	..	..	..	..	..	..
4.50	4.83	5.32	6.64	7.83	5.79	7.03	6.37
18,38.74	23,46.48	25,76.01	27,41.46	31,73.86	36,93.12	38,37.63	44,97.25
5,48.71	6,49.67	7,47.45	8,20.24	8,57.72	9,26.20	9,64.05	10,88.03
2,82.43	2,17.86	2,10.84	2,41.41	2,89.43	3,94.73	3,55.66	5,04.58
3,44.67	4,16.74	5,41.45	6,81.90	8,42.18	7,94.46	8,69.27	9,75.02
1,23.01	1,48.73	1,69.32	1,89.01	2,21.95	2,89.61	3,50.88	3,33.06
2,08.76	2,27.20	2,41.27	2,29.59	2,63.39	2,32.24	2,72.87	2,68.49
3,57.20	3,73.61	5,51.37	4,94.87	6,30.39	6,70.34	6,43.81	2,34.99
†	5,43.80	6,40.10	6,68.65	6,80.65	6,71.89	7,24.47	6,45.21
†	35.07	36.42	1,28.94	1,50.18	1,61.95	2,10.01	2,19.15
..	§	4,41.91	4,80.21	5,30.44	5,23.67	5,48.11	6,15.80
2,36.45	2,59.97	3,95.72	4,39.38	4,67.51	5,13.63	4,96.61	5,43.01
1,25.08	1,73.02	1,73.44	1,76.07	1,64.86	1,46.06	1,89.29	1,83.02
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..

to Backward Classes as shown below :—

2,35.94 3,06.26 3,63.83

Local Development Works".

to Backward Classes as shown below :—

4,48.59 4,88.42 4,83.64 5,02.75 5,30.05

[26th February 1966]

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-39.	1957-58.	1958-59.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
B. EXPENDITURE ON				
Public Works	1,19.70	4,22.64	5,68.13	6,88.15
Capital outlay on Public Works ..	..	..	..	..
Road and Water Transport Schemes ..	*	*	*	*
Interest on Capital Outlay on Electricity Schemes.	18.92	83.86	..	..
Other revenue expenditure connected with Electricity Schemes.	..	— 9.30	..	..
Famine Relief	16.04	36.61	57.11	70.69
Pension and Other Retirement Benefits	97.12	1,24.76	1,35.02	1,40.85
Territorial and Political Pensions ..	..	.02	.02	.01
Privy purses and allowances of Indian Rulers.	..	.76	.69	.73
Stationery and Printing	27.07	1,02.50	1,03.87	1,21.38
Forest	40.17	55.99	61.21	70.43
Miscellaneous—				
Expenditure on Bus Service	..	..	..	..
Other items	4.45	1,06.57	1,12.60	1,61.28
Commutation of Pensions	..	7.25	10.96	4.55
Miscellaneous contributions and assignments.	..	..	..	..
Extraordinary charges	..	2.24	2.69	9.70
Expenditure connected with National Emergency.	..	..	..	..
Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.	..	2,35.47	2,86.47	3,07.88
Transfer to Revenue Reserve Fund ..	..	..	..	..
Civil Defence	..	..	..	..
Grand total ..	16,09.72	59,15.02	68,35.37	80,57.70
Revenue Surplus (+) or Deficit (—) ..	+ 3.73	+ 3,41.34	+ 1,59.70	+ 52.95

* Working Expenses of the Madras City Bus Service are taken in deduction of the receipts
 † Shown under "37. Community Development Projects, National Extension Service and

26th February 1966]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

1960-61.	1961-62.	1962-63.	1963-64.	1964-65.	1965-66.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
REVENUE ACCOUNT—cont.							
6,93.25	8,88.86	9,23.03	10,00.34	9,60.05	9,96.19	10,41.79	9,91.15
..	..	—	—	..	..	..	9.17
*	*	4,29.56	5,35.81	6,50.50	7,80.51	7,90.48	8,70.36
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
73.73	35.19	19.53	58.38	72.09	56.14	73.15	61.14
1,56.08	1,91.60	2,57.89	3,56.16	3,39.48	3,75.85	3,44.80	3,53.34
.02	.37	.33	.60	.33	.02	.03	.03
.73	8.03	2.48	3.73	2.37	2.49	2.86	2.52
1,42.62	1,38.03	1,35.42	1,65.91	1,64.21	1,96.30	1,82.81	1,85.26
77.49	84.27	91.47	1,06.15	1,26.82	1,24.17	1,29.26	1,51.51
..	..	..	..	..	..	..	..
1,31.69	2,18.94	2,83.69	2,82.51	3,19.35	8,39.00	3,24.54	3,35.41
5.63	3.06	6.48	6.08	4.47	4.48	3.11	2.37
..	2,14.62	2,90.75	3,94.48	4,49.24	4,78.71	4,58.74	4,87.58
2.95	2.18	2.34	9.03	30.98	65.03	91.56	99.84
..	..	..	..	..	..	6.00	..
3,97.57	†	†	†	†	†	†	†
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
91,09.43	1,01,79.11	1,21,80.83	1,34,99.74	1,51,29.80	1,70,60.49	1,72,78.51	1,88,41.13
+ 93.84	—9,61.27	—3,84.08	—22.97	+2,58.47	—6,97.41	—7,87.46	+ 30.66

from 1949-50 to 1961-62.
 Local Development Works".

[26th February 1966]

APPENDIX

[The figures up to the end of 1953-54 include those relating to the Andhra areas and the

DETAILS OF CAPITAL

Description of the scheme.	Approximate estimated cost.	1946-47 to 1953-54.	1959-60.	1960-61.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
A. IRRIGATION, NAVIGATION,				
Lower Bhavani Project	9,96.00	10,37.40	— 4.95	1.48
Mettur Canals Scheme	2,67.00	1,81.14	.50	.14
Malampuzha Project	4,42.00	4,33.73	..	..
Manimuthar Project	3,98.00	5,39.02	— 6.15	— 7.50
Aranjar Project	1,04.00	99.96	.01	— .37
Walayar Project	1,00.00	99.17	..	..
Mangalam Project	88.05	59.65	..	..
Amaravathi Project	2,97.00	3,32.97	— 5.53	— .53
Vaigai Reservoir Project	3,00.00	1,70.52	— 16.92	28.87
Sathanur Project	2,89.00	2,37.88	5.22	2.22
Krishnagiri Project	1,84.00	1,56.45	3.53	— .31
Kattalai High Level Canal Scheme ..	1,56.65	74.85	98.85	48.57
Pullambadi Canal Scheme	1,42.43	82.53	86.43	21.95
Vidur Reservoir Project	61.37	33.53	25.15	1.15
Meenakarai Reservoir Project	40.56	0.47	..	—
Parambikulam-Aliyar Project	48,00.00	.92	1,51.84	2,73.76
Neyyar II Stage	..	1.58	24.32	26.11
Improvement to Palar Ancient System ..	..	..	—	..
Sathanur Reservoir Project II Stage ..	..	..	..	..
Ramanadhi Scheme	..	..	..	..
Chittarpattanamkal	..	..	..	..
Modernising Vaigai Channel	..	..	..	..
Gomukhi Nadhi	..	..	..	..
Manjalar	..	..	..	..
Manimukthanadhi	..	..	..	..
Getana Reservoir	..	..	..	..
Works under the special minor irrigation programme including Tank Improve- ment Scheme.	..	6,57.87	1,38.51	1,70.59

26th February 1966]

II.

figures from 1956-7 take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.]

EXPENDITURE.

1961-62.	1962-63.	1963-64.	1964-65.	Total, 1946-7 to 1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
ETC., SCHEMES.							
1.52	— .61	2.69	— 2.39	10,35.14	.29	— .34	1.47
..	3.99	.23	.03	1,86.51	..	.22	1.32
..	..	..	..	4,38.73	..	..	..
— 3.30	— 2.27	— .79	— .87	5,18.14	— 2.90	— 1.25	— .73
.01	.01	— .01	.01	99.62	..	..	..
..	..	..	..	99.17	..	..	..
..	..	..	..	59.65	..	..	..
— 1.02	— 1.50	.79	— .55	3,24.63	— .11	.18	.01
1.20	5.73	8.86	5.21	2,03.47	1.63	.13	..
.99	19.81	14.03	6.05	2,86.20	.11	0.70	— .50
— .49	— .19	— 1.47	— .43	1,57.09	3.97	3.65	.99
2.83	1.74	1.48	.34	2,28.66	1.20	1.31	.04
7.01	4.12	2.33	1.17	2,05.54	.43	4.47	.14
— 3.46	.91	— 1.32	0.70	56.66	— .19	.61	.49
..	..	..	..	.47	..	..	..
4,13.27	4,42.56	5,77.31	6,32.41	24,92.07	5,56.71	4,85.60	2,75.00
28.42	23.29	6.81	— 1.35	1,09.18	— .04	.03	.02
5.34	14.52	14.33	11.54	45.73	6.06	5.89	2.16
5.11	..	..	..	5.11	— .17	1.78	.55
..	..	..	..	..	..	..	10.00
..	..	.75	73.95	74.70	1,85.83	2,33.93	2,33.00
..	.01	..	..	.01	..	..	10.00
..	..	26.02	44.79	70.81	26.69	32.19	16.70
..	..	4.90	40.20	45.10	34.32	37.32	24.00
..	..	..	..	..	..	..	10.00
..	..	..	..	..	..	..	10.00
1,77.30	2,18.92	2,73.58	2,22.74	18,59.51	2,23.00	2,62.72	3,06.80

[26th February 1966]

DETAILS OF CAPITAL

Description of the scheme.	Approximate estimated cost.	1946-7 to 1958-9.	1959-60.	1960-61.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
A. IRRIGATION, NAVIGATION,				
Other Irrigation Schemes (Productive and Unproductive).	*	3,41.26	46.99	47.66
Irrigation Projects transferred to Andhra and Mysore States.	..	18,73.97	..	†
Pro rata charges on Establishment and Tools and Plant.	..	39.06	3.74	— .29
Total ..	86,75.66	64,58.93	5,51.54	6,13.50
B. CAPITAL OUTLAY ON				
Moyar Hydro-Electric Scheme	..	4,08.47	..	..
Pykara Hydro-Electric Scheme	..	13,82.83	..	..
Mettur Hydro-Electric Scheme	..	12,89.21	..	..
Papanasam Hydro-Electric Scheme	..	10,94.49	..	..
Periyar Hydro-Electric Scheme	10,48.00	3,54.68	..	..
Kundah Hydro-Electric Scheme	..	2,21.66	..	..
Madras Thermal Electric System	..	16,01.60	..	..
Other Minor Schemes	..	62.08	..	..
Schemes transferred to Andhra and Mysore States.	..	15,69.08	..	..
Lump sum provision for payment of compensation for acquisition of electrical undertakings of local authorities and private companies.	..	41.27	..	..
Total ..	10,48.00	80,25.37	..	..

* Consists of several works, some of which have been completed, while others are in progress.

† Does not relate to the present Madras State.

‡ Expenditure incurred by the State Electricity Board with effect from 1st July 1957.

26th February 1966]

EXPENDITURE—cont.

1961-62.	1962-63.	1963-64.	1964-5.	Total, 1946-7 to 1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
ETC., SCHEMES—cont.							
28.20	3.24	24.98	52.03	5,44.36	33.66	30.54	29.93
..	..	..	..	18,73.97	..	..	..
3.14	4.06	6.68	4.03	60.42	.70	..	.10
6,66.55	7,38.34	9,62.18	10,89.61	1,10,80.65	10,71.19	10,99.68	9,31.49

ELECTRICITY SCHEMES. ‡

..	..	..	..	4,08.47	..	..	..
..	..	..	..	13,82.83	..	..	..
..	..	..	..	12,89.21	..	..	..
..	..	..	..	10,94.49	..	..	..
..	..	..	..	3,54.68	..	..	..
..	..	..	..	2,21.66	..	..	..
..	..	..	..	16,01.60	..	..	..
..	..	..	..	62.08	..	..	..
..	..	..	..	15,69.08	..	..	..
..	..	..	..	41.27	..	..	..
..	..	..	..	80,25.37	..	..	..

Hence no estimated cost is given.

[26th February 1966

DETAILS OF CAPITAL

Description of the Scheme.	Approximate estimated cost.	1948-57 to 1958-59.	1959-60.	1960-61.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
C. INDUSTRIAL				
Cinchona Plantations	..	1,20.55	3.64	2.96
Kerala Soap Institute	..	1.30	..	..
Government Industrial Engineering Work- shop.	..	.98	..	..
Fish Liver Oil Industry	..	1.70	..	..
Madras Vegetable Ghee Factory ..	..	12.61	..	..
Government Silk Filatures	..	3.84	..	..
Polytechnics	..	58.06	..	..
Artesian Wells	..	16.17	3.03	4.98
Shares in Fertilizers and Chemicals, Limited, Travancore.	..	21.00	..	..
Shares in Madras Industrial Investment Corporation, Madras.	..	1,21.65	..	..
Shares in Dhrangdhara Chemical Works.	..	10.00	..	..
Shares in State Warehousing Corporation.	..	10.00	..	1.00
Shares in Co-operative Sugar Factories ..	..	36.50	..	..
Shares in Madras Industrial Development Corporation.	..	..	..	..
Shares in the Agricultural Industrial Corporation.	..	..	..	..
Shares in the Madras State Small Industries Corporation.	..	..	..	..
Other Shares	..	94.46	6.50	84.00
Industrial Housing	..	37.67 {	15.64 — 7.78	16.59 — 7.02
Industrial Estates	..	81.79	33.76	55.46
Small-scale and Village Industries ..	..	1,31.97	60.54	10.89
Stationery and Printing	..	7.58	1.68	.07
Bulk acquisition of lands for Housing Schemes.	..	..	..	8.83
Tractor Hiring Schemes	..	..	..	..
Water-supply Schemes for Defence Indus- tries Project, Avadi.	..	..	..	..
Water-supply Schemes for Small Arms Project, Tiruchirappalli.	..	..	..	..
Acquisition of Land near Red Hills for Improving Water facilities for Industries.	..	..	..	..
Other items	..	55.54	1,68.60	..
Union Government Rental Housing Scheme.	..	..	..	..
Lumpsum deduction for probable savings.	..	..	..	..
Total ..	..	8,23.37	2,85.61	1,77.56

26th February 1966]

EXPENDITURE—cont.

1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	Total, 1948-7 to 1964-5.	1965-6. Budget Estimate.	Revised Estimate.	Budget Estimate 1966-7
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
DEVELOPMENT SCHEMES.							
2.24	1.72	1.68	1.61	1,34.40	1.50	1.70	1.70
..	..	..	..	1.30	..	..	..
..	.18	.05	.05	1.26	.03	.10	.03
..	..	..	..	1.70	..	..	..
..	..	..	..	12.61	..	..	..
..	..	..	..	3.84	..	..	..
..	..	..	..	58.06	..	..	..
2.73	9.19	2.56	..	38.66	..	..	..
..	..	..	..	21.00	..	..	..
..	..	..	25.00	1,46.65	25.00	25.00	25.00
..	3.00	5.00	6.00	10.00	..	..	..
25.00	15.00	7.50	5.00	25.00	10.15	8.15	14.75
..	..	..	..	89.00	2.50	2.50	35.00
..	..	..	..	..	75.00	75.00	1,40.00
..	..	..	..	..	..	25.00	5.00
..	..	..	..	..	..	4,00.00	..
69.22	1,03.15	92.31	1,15.42	5,65.06	44.01	45.83	79.05
12.42	14.17	15.90	9.83	..	14.00	15.73	20.29
— 4.44	— 5.12	— 3.23	— 1.01	93.42 {	— 5.67	— 3.75	— 1.54
26.75	10.73	11.79	1,46.89	3,67.17	3.56	61.85	56.01
55.75	1,41.30	2,17.55	87.09	7,05.09	1,29.75	56.91	19.62
.76	..	..	..	10.09	6.77	6.77	..
.20	..	..	..	8.83	..	..	..
11.25	17.47	9.26	2.24	40.22	19.00	27.41	13.84
7.35	9.04	25.17	13.15	54.71	.92	2.42	..
..	..	..	..	..	..	34.48	1.03
..	..	..	18.51	18.51	1,30.00	63.00	60.00
15.39	10.92	45.29	80.98	3,76.72	97.60	— 4,45.33 *	2,64.26
..	..	..	..	..	31.57	31.57	31.57
..	..	..	..	..	..	..	..
2,24.82	3,30.75	4,30.83	5,10.56	27,83.30	5,85.59	4,40.34	7,65.61

* This is due to a provision of Rs. 6.60 crores being the value of assets transferred to the State's Small Industries Corporation.

APPENDIX

[26th February 1966]

DETAILS OF CAPITAL

Description of the Scheme.	Approximate estimated cost.	1946-7 to 1958-9.	1959-60.	1960-1.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
D. CAPITAL OUTLAY ON ROAD				
Madras State Transport	..	2,56.17	69.23	71.24
E. CAPITAL OUTLAY				
Buildings	..	9,18.95	2,47.88	3,23.43
Road Works (including tools and plant and establishment).	..	1,91.77	1,12.14	1,29.89
Grants to Local Bodies for Water-supply.	..	28.91	— 2.14	— 2.14
Grants to Local Bodies for Road Works.	..	53.66	— 3.96	— 3.96
Pro rata charges for Establishments ..	..	32.43	15.70	22.84
Lumpsum deductions for probable savings.	..	..	..	..
Total ..	..	12,25.72	3,69.62	4,70.06
F. COMPENSATION				
Advance compensation and interim payments.	..	6,27.29	82.40	1,25.59
G. CAPITAL OUTLAY				
Forest Works	..	44.60	24.05	29.25
H. CAPITAL OUTLAY ON				
Sanitary Works (Stocks)	..	— 24.25	— 2.72.	38.25
Rural Water-supply Schemes	..	1,16.02	57.00	61.16
National Water-supply and Sanitation.	..	54.77	30.47	— 5.88
Grants to Madras Corporation for Water- supply.	..	17.20	— 1.26	— 1.26
Deepening of Wells	..	.77	3.42	2.99
Total ..	..	1,64.51	86.91	95.26
I. CAPITAL OUTLAY ON AGRICULTURAL				
Acquisition of lands for State Seed Farms and other items	..	5.37	0.74	1.08

APPENDIX

26th February 1966]

EXPENDITURE—cont.

1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	Total, 1946-7 to 1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
TRANSPORT SCHEMES.							
62.90	14.66	1,56.47	1,55.50	7,86.17	1,36.92	1,49.43	1,06.53
ON PUBLIC WORKS.							
4,06.98	4,28.97	3,49.97	3,00.05	29,76.23	2,68.88	3,18.03	3,02.74
1,55.33	1,97.57	1,90.52	2,56.77	12,33.99	2,01.88	2,21.78	1,71.01
— 2.14	— 2.14	— 2.14	— 2.14	16.07	— 2.14	— 2.14	— 2.14
— 3.96	— 3.96	— 3.81	— 3.94	30.07	— 3.95	— 3.95	— 3.95
23.63	54.16	52.54	59.01	2,60.31	60.77	92.18	85.69
..	..	..	..	..	..	..	..
5,79.84	6,74.60	5,87.08	6,09.75	45,16.67	5,25.44	6,25.90	5,53. —
TO ZAMINDARS.							
16.45	12.55	4.64	4.89	8,73.81	..	4.65	— 1.50
ON FORESTS.							
32.99	51.37	63.30	59.01	3,04.57	77.81	59.28	80.91
IMPROVEMENTS TO PUBLIC HEALTH.							
42.18	31.92	— 3.77	— 13.78	67.83	14.61	— 50.12	— 31.21
21.69	1.52	1.30	0.18	2,58.87	.02	.91	.08
7.40	14.03	2.71	1.63	1,05.13	0.45	.25	.05
— 1.26	— 1.26	— 1.26	— 1.26	9.04	— 1.26	— 1.26	— 1.26
5.19	3.67	4.44	..	20.48	.80	6.82	.40
75.20	49.88	3.42	— 13.23	4,61.95	14.62	— 43.40	— 31.94
IMPROVEMENTS AND RESEARCH.							
4.16	4.30	3.17	24.20	43.02	12.52	44.96	34.43

C. 91—11.

[26th February 1966]

APPENDIX

[The figures up to the end of 1953-4 include those relating to the Andhra areas. The figures

CAPITAL EXPENDITURE OUTSIDE THE REVENUE ACCOUNT OF

Major heads.	1946-7 to 1958-9.	1959-60.	1960-1.
(1)	(2)	(3)	(4)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
Payment of Compensation of landholders, etc., on the abolition of the Zamindari System.	6,27.30	82.40	1,25.59
Capital Outlay on Improvements to Public Health ..	1,63.81	92.35	95.26
Capital Outlay on Schemes of Agricultural Improvements and Research.	5.37	.74	1.08
Capital Outlay on Consumers' Co-operatives	..	..	..
Capital Outlay on Industrial Development	4,67.88	1,72.42	1,14.51
Capital Outlay on Irrigation, Navigation, Embankment and Drainage Works (Commercial).	51,02.42	3,74.81	4,04.72
Capital Outlay on Irrigation, Navigation, Embankment and Drainage Works (Non-Commercial).	2,21.34	1,52.41	1,82.67
Capital Outlay on Public Works	12,26.49	3,69.62	4,70.06
Capital Outlay on Electricity Schemes	72,41.11	..	..
Capital Outlay on Other Works Outside the Revenue Account.	4,27.99	1,16.48	1,26.55
Capital Outlay on Road and Water Transport Schemes.	2,42.73	69.23	71.24
Capital Outlay on Forests	44.60	24.05	29.25
Payments of Commuted Value of Pensions	..	..	..
Capital Outlay on Schemes of Government Trading ..	25,58.86	92.56	77.31
Appropriation to the Contingency Fund	..	..	..
Total ..	1,32,12.18	13,61.95	16,98.24

26th February 1966]

II-A.

from 1956-7 take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.]

THE MADRAS STATE—DETAILS GIVEN BY MAJOR HEADS.

	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
					Budget Estimate.	Revised Estimate.	
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
	16.45	12.56	4.64	4.89	..	4.65	— 1.50
	75.20	49.88	3.42	— 13.23	14.62	— 43.40	— 31.94
	1.17	4.30	3.17	24.20	12.52	44.96	34.43
	..	..	..	12.43	3.82	5.70	.19
	96.46	1,23.06	1,06.54	1,55.69	1,58.19	— 80.78	3,02.43
	4,71.66	5,13.44	6,62.31	8,12.18	8,13.92	8,06.52	5,94.73
	1,94.89	2,34.90	2,99.87	2,77.43	2,57.27	2,93.16	3,36.76
	5,79.84	6,74.60	5,87.13	6,09.75	5,25.44	6,25.90	5,53.35
	..	..	..	..	..	..	..
	1,28.16	2,07.69	3,24.29	3,54.97	4,27.40	5,21.12	4,63.18
	62.90	14.66	1,56.47	1,55.50	1,36.92	1,49.43	1,06.53
	32.99	51.36	63.31	59.01	77.81	59.28	80.91
	..	..	..	..	..	..	..
	98.80	7.50	1,52.96	2,94.92	4,76.64	23,17.80	2,67.97
	..	..	..	3,50.00	..	..	..
Total ..	17,61.52	18,93.95	23,64.11	30,97.64	29,04.55	47,04.34	27,07.04

[26th February 1966]

APPENDIX III.

STATEMENT SHOWING THE DEBT POSITION.

(i) OPEN MARKET LOANS.

When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount out-standing on 30th September 1953.	Amount out-standing on 31st October 1956.	Amount out-standing on 31st March 1965.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
		RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
<i>A. Loans raised before the 1st October 1953.</i>					
September 1937 and September 1940.	3% Loan, 1952, I and II issues.	2,33.54	.80	.28	.10
September 1938	3% Loan, 1953 ..	1,51.29	15.20	.48	.21
June 1939	3% Loan, 1959 ..	1,50.00	1,23.96	1,23.96	.33
September 1942	3% Loan, 1955 ..	1,25.00	1,23.25	.15	.02
September 1943	3% Loan, 1956 ..	1,25.10	1,25.10	3.12	.06
August 1944	3% Loan, 1958 ..	1,10.00	1,07.95	1,07.92	.10
September 1945	3% Loan, 1960 ..	3,00.00	2,78.44	2,78.44	..
September 1946	2½% Loan, 1961 ..	4,09.30	3,81.77	3,81.77	.11
July 1950	3% Development Bonds, 1960.	4,39.75	4,38.25	4,38.25	.34
September 1951	3½% Loan, 1962 ..	3,01.49	3,01.49	3,01.49	.24
August 1952	4% Loan, 1964 ..	5,24.81	5,24.81	5,24.81	18.27
July 1953	4% Loan, 1963 ..	10,33.71	10,33.71	10,33.71	55.78
	Total—A.	39,03.99	34,54.73	31,94.38	75.56

B. Loans raised from 1st October 1953 to 31st October 1956.

When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount outstanding on 31st October 1956.	Amount outstanding on 31st March 1965.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
August 1955	4 per cent loan, 1967 ..	10,47.17	10,47.17	10,47.17
September 1956	4 per cent loan, 1968 ..	13,83.56	13,83.56	13,83.56
	Total—B.	24,30.73	24,30.73	24,30.73

C. Loans raised after 1st November 1956.

When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount outstanding on 31st October 1956.	Amount outstanding on 31st March 1965.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
July 1958	4½ per cent loan, 1970 ..	5,55.57	..	5,55.57
August 1959	4 per cent loan, 1971 ..	8,72.75	..	8,72.75
August 1960	4 per cent loan, 1969 ..	12,20.72	..	12,20.72
September 1961	4½ per cent loan, 1972 ..	10,43.51	..	10,43.51
August 1962	4½ per cent loan, 1974 ..	13,25.39	..	13,25.39
August 1964	4½ per cent loan, 1976 ..	14,33.32	..	14,33.32
August 1965	5½ per cent loan, 1977 ..	14,44.27	..	..
	Total—C.	78,95.53	..	64,51.26

26th February 1966]

STATEMENT SHOWING THE DEBT POSITION—cont.

(ii) SPECIAL IRREDREEMABLE LOANS.

	Amount, RS
(1) Four bonds bearing interest at 8 per cent per annum issued between the years 1796 and 1807.	1,33,000
(2) Two bonds bearing interest at 6 per cent per annum issued in the years 1795 and 1817.	10,500
(3) A deposit bearing interest at 6 per cent per annum received in 1817 ..	41,770
(4) A deposit bearing interest at 4 per cent per annum (now treated as an Endowment for the Stanley Hospital, Madras).	66,878
Total—(ii) ..	2,52,148 or 2.52 lakhs.

SUMMARY.

(Open Market Loans and Special Irredeemable Loans.)

	RS LAKHS.
(1) Share of Madras in the outstanding balance of open market loans raised before 30th September 1953.	75.56
(2) Share of Madras in the outstanding balance of the open market loans raised after 1st October 1953 and before 31st October 1956.	19,78.61
(3) Loans raised after 1st November 1956 ..	64,51.26
(4) Share of Madras in the open market loans raised by the Travancore-Cochin State before 31st October 1956.	21.21
(5) Total liability on account of open market loans as on 31st March 1965 ..	85,26.64
(6) Share of Madras in respect of the irredeemable loans in the population ratio ..	1.29
(7) Total liability as on 31st March 1965 on account of open market loans and special irredeemable loans.	85,27.93

STATEMENT SHOWING THE OUTSTANDING BALANCE ON 31ST MARCH 1965 OF LOANS TAKEN FROM THE GOVERNMENT OF INDIA AND AUTONOMOUS BODIES.

(The figures for the period prior to 1st November 1956 represents the provisional share of the present reorganized Madras State in the population ratio.)

A. LOANS RECEIVED BY THE MADRAS GOVERNMENT.

(1)	Share of Madras in the outstanding balance on 31st March 1965. RS LAKHS.
Pre-autonomy consolidated debt ..	1,17.48
Loans received from 15th August 1947 to 30th September 1953 ..	14,86.96
Loans received from 1st October 1953 to 31st October 1956 ..	11,47.15
Loans received from 1st November 1956 to 31st March 1965 ..	2,05,76.61
Total—A.	2,33,28.20

[26th February 1966]

B. LOANS RECEIVED BY THE FORMER TRAVANCORE-COCHIN GOVERNMENT.

(1)	Share of Madras in the outstanding balance of loans raised by the former Travancore Cochin State before 1st November 1956. (2)
	RS LAKHS.
Pre-autonomy debt	1.45
Loans received from 15th August 1947 to 31st October 1956	26.19
Total—B. ..	27.64

C. OUTSTANDING BALANCE OF LOANS FROM AUTONOMOUS BODIES AS ON 31st MARCH 1965.

	RS LAKHS.
Loans from the National Co-operative Development and Warehousing Board.	2,40.57
Loans from the National Agricultural Credit (Long-term Operation) Fund of the Reserve Bank of India.	3,68.96
Loans from the All-India Khadi and Village Industries Commission ..	.25
Loans from the Life Insurance Corporation of India	6,98.17
Total—C. ..	13,07.95
GRAND TOTAL—A+B+C ..	2,46,63.79

A SUMMARY OF THE LOANS TAKEN FROM THE CENTRAL GOVERNMENT FOR VARIOUS SCHEMES AND OUTSTANDING ON 31st MARCH 1965.

Serial number and description of loan.	Balance outstanding on 31st March 1965.
(1)	(2)
Loans.	RS
1 Pre-autonomy debt	1,17,42,184
2 Loans for Cochin Harbour Works	1,45,064
3 Loans for the development of Handloom and Khadi Industry ..	3,96,71,023
4 Loans for the construction of hostel buildings	65,25,663
5 Loans for the development of Village and Cottage Industries ..	..
6 Loans under the Subsidised Industrial Housing Scheme (including Plantation Labour Housing).	1,09,84,885
7 Loans for expansion of power facilities	2,80,74,764
8 Loans under the Scheme of Sharing Small Saving Collections ..	24,62,08,475
9 Loans for the development of Small-scale Industries	5,60,60,804
10 Loans for Grow More Food Schemes	9,49,67,494
11 Loans under the Community Development Programme	6,77,35,699
12 Loans under the National Extension Service Programme	22,82,654
13 Loans towards the cost of materials and equipment supplied under T.C.A. Programme—Community Development Programme, Rural Electrification Programme and Tube Well Casting Scheme.	68,10,814
14 Loans for Dairy Development Scheme	34,320

26th February 1966]

Serial number and description of loan.

Balance
outstanding on
31st March 1965.

(1)	(2)
Loans—cont.	RS.
15 Loans for Forest and Soil Conservation Schemes	2,75,21,839
16 Loans for the construction of Housing Colonies by Weavers' Co-operative Societies.	13,23,476
17 Loans under the Low Income Group Housing Scheme	3,21,50,961
18 Loans under the National Water-supply and Sanitation Schemes ..	1,93,51,320
19 Loans for miscellaneous development purposes such as Irrigation and Power, etc.	78,93,18,534
20 Loans for financing expenditure on Irrigation Schemes	98,85,85 0
21 Loans under the programme of permanent improvement in scarcity areas.	3,88,32,775
22 Loans for financing capital expenditure on Police Housing Scheme ..	2,61,56,975
23 Loans for Co-operative development (including Loans for Participation in the Share Capital of Co-operatives).	53,90,998
24 Loans for the development of Minor Ports	43,85,429
25 Loans for Famine Relief Works	65,42,343
26 Loans for Cyclone Relief Measures	1,69,32,970
27 Loans for Slum Clearance Scheme	1,12,54,450
28 Loans for development of Handicrafts	10,06,657
29 Loans for development of Silk Industry	4,83,807
30 Loans for financing expenditure on assistance to low-paid employees of the State Government.	3,99,136
31 Loans under the scheme for the multiplication and distribution of improved seeds.	2,26,962
32 Loans for the development of Coir Industry	6,99,800
33 Loans under Cotton Extension Scheme	..
34 Loans under the Scheme of Colonization	79,676
35 Loans for Centrally-sponsored and Centrally-aided Medical and Public Health Schemes.	9,95,69,457
36 Loans for State Development Schemes (Agriculture, etc.)	12,29,99,795
37 Loans for conversion of Handlooms into Powerlooms	2,664
38 Loans for Land Acquisition and Development Schemes	71,83,116
39 Ways and Means Advance granted to the Composite Madras State treated as loan.	13,47,46,628
40 Loans towards cost of materials and equipment supplied under Colombo Plan for Kundah Project.	5,70,68,866
41 Loans for development of Large and Medium Industries	12,22,318
42 Loans for Village Housing Project Schemes	24,55,343
43 Loans for setting up of Seasoning and Preservation of Plants ..	5,866
44 Loans for adoption of Metric System of Weights and Measures ..	9,89,442
45 Loans to All-India Officers for house building purposes	15,60,956
46 Loans for Madras Milk Scheme—New Zealand Aid	8,13,560
47 Loans for Animal Husbandry, Dairying and Fisheries Schemes ..	1,86,56,424
48 Loans for the development of Fruit Production	1,38,290
49 Loans for the re-settlement of landless labourers	49,117
50 Loans for Works Programme for increasing rural man-power ..	42,56,700
51 Loans for rural electrification	16,50,00,000
52 Loans out of proceeds of market borrowings	13,00,00,000
53 Loans for Rehabilitation of Goldsmiths	1,62,52,800
54 Other Ways and Means Advances	..
55 Loans for manufacturing furniture for Bharat Sevak Samaj	3,375
56 Loans under National Loan Scholarship Scheme	28,75,760
57 Loans to Co-operative Societies in Gramdhan, Bhoodan areas ..	2,73,400
58 Loans for Intensive Development of Rural Industries	6,08,000
59 Loans for Special Development Programme (Crash Programme) ..	16,58,500
60 Loans for Relief and Rehabilitation Measures to Indian Nationals returning from Burma.	40,00,000
Grand total ..	2,33,55,83,978

[26th February 1966]

DEBT CHARGES, 1961-62 TO 1966-67.

(1)	Accounts, 1961-62.	Accounts, 1962-63.	Accounts, 1963-64.	Accounts, 1964-65.	Budget Estimate 1965-66.	Revised Estimate, 1965-66.	Budget Estimate, 1966-67.
	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
(RS IN LAKHS.)							
A. Interest—							
Interest on Open Market loans (Net).	2,48.37	2,87.49	3,21.00	3,24.73	3,58.71	4,01.24	(a) 4,78.33
Discount on loans.	2.67	3.53	0.05	3.63	3.50	7.23	5.00
Interest on Ways and Means Advances from the Reserve Bank of India ..	..	5.54	31.08	2.64	10.00	36.00	(b) 20.00
Expenditure on the issue of new loans, etc. ..	2.21	2.86	1.79	2.38	40.88	4.35	3.62
Interest on loans from the Government of India ..	4,58.87	5,28.07	6,52.62	8,26.49	9,75.00	10,03.44	(c) 12,65.40
Interest on loans from autonomous bodies ..	12.51	18.36	32.59	40.60	50.25	51.69	71.92
Interest on Provident Funds ..	33.77	38.43	46.42	54.97	59.33	67.75	76.04
Interest on Depreciation Reserve and other interest-bearing deposits ..	23.40	19.48	43.31	35.83	37.64	39.80	29.14
Total—A. ..	7,81.80	9,03.76	11,28.86	12,91.27	15,35.31	16,11.50	19,49.45
B. Deduct—Interest on Capital Outlay transferred to other heads ..	-2,95.25	*	..	..	..	..	..
Net total—A.—B. ..	4,86.55	9,03.76	11,28.86	12,91.27	15,35.31	16,11.50	19,49.45
C. Sinking Funds—							
Contribution to the Loan Depreciation Fund of Open Market Loans ..	84.58	1,00.24	1,08.96	1,04.95	1,26.38	1,26.47	(d) 1,48.13
Contribution to the General Sinking Fund ..	15.14	6.33	14.94	21.01	17.00	17.00	(e) 4,26.00
Total—C. ..	99.72	1,06.57	1,23.90	1,25.96	1,43.38	1,43.47	5,74.13
GRAND TOTAL—DEBT CHARGES (NET) ..	5,86.27	10,10.33	12,52.76	14,17.23	16,78.69	17,54.97	25,23.58

NOTES.—(a) The increase is due to the provision made for one full year's interest on the new loan raised in August 1965.

(b) Lump-sum provision for interest charges on the probable short-term borrowings from the Reserve Bank of India.

(c) The increase is mainly due to the additional interest payable on the loans to be received in 1965-66.

(d) The increase is due to the additional provision made for the new loan raised in the current year.

(e) The Fourth Finance Commission has expressed the view that the accumulations in the Fund should be sufficient to discharge the outstanding balance of the loan in full on maturity. Keeping this recommendation in view the Government have stepped up the contribution to the Sinking Fund in 1966-67.

* Shown as receipts under "XVI. Interest".

[26th February 1966]

APPENDIX IV.

[For further details, please see the Supplement on the Five-Year Plan.]

I. STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE ON PLAN SCHEMES OF THE MADRAS STATE UNDER THE THIRD FIVE-YEAR PLAN.

Main heads of development.	Total provision, 1961-66.	Accounts, 1961-62.	Accounts, 1962-63.	Accounts, 1963-64.*	Accounts, 1964-65.	Revised Estimate, 1965-66.	Total, 1961-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
	RS	RS	RS	RS	RS	RS	RS
	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.	LAKHS.
I. Agriculture and Community Development—							
Agricultural Production ..	9.66	1.04	1.26	2.17	2.73	3.66	10.86
Land Development ..	1.01	..	..	..	26	42	1.48
Minor Irrigation Projects ..	12.80	2.98	3.12	4.33	4.89	7.30	22.62
Animal Husbandry ..	3.52	36	49	61	73	1.18	3.37
Dairying and Milk-supply ..	2.75	79	95	75	72	79	4.00
Fisheries ..	2.22	24	27	51	64	88	2.54
Forests ..	2.12	29	43	60	65	63	2.60
Soil Conservation ..	2.50	48	40	49	62	78	2.77
Marketing and Warehousing ..	40	2	6	6	14	11	39
Community Development Projects ..	20.46	4.17	5.44	4.93	4.44	4.28	23.26
Co-operation ..	4.71	1.21	1.32	1.02	90	91	5.36
Total—I. ..	62.15	11.79	14.07	15.73	16.72	20.94	79.25
II. Irrigation and Power—							
Irrigation ..	27.42	4.64	5.17	6.53	7.70	7.89	31.73
Power Projects ..	1,00.19	18.20	19.61	28.03	27.52	25.39	1,18.75
Total—II. ..	1,27.61	22.84	24.78	34.56	35.22	33.08	1,50.48
III. Industry—							
Large and Medium Industries ..	3.35	9	12	13	15	93	1.42
Handlooms ..	8.00	1.43	1.61	1.43	1.45	1.29	7.21
Small-scale Industries ..	8.00	80	1.48	1.55	1.47	3.02	8.32
Industrial Estates ..	3.20	42	1.06	1.73	1.14	64	4.99
Handicrafts ..	60	4	4	4	2	11	25
Coir ..	15	1	1	..	1	..	3
Sericulture ..	13	1	3	4	6	4	18
Khadi and Village Industries ..	8	..	1	1	..	2	4
Industrial Financing ..	..	..	..	..	3	56	59
Industrial Co-operatives ..	..	..	..	..	1.14	22	1.36
Total—III. ..	23.51	2.80	4.36	4.93	5.47	6.83	24.39

* The actual expenditure on Agricultural Production, Community Development and Technical Education in 1963-64 are Rs 2,08.53 lakhs, Rs 4.51 lakhs and Rs 1,82.45 lakhs respectively. The large variations under these heads when compared to the Budget actual figures given in the Statement are due to misclassification in the accounts.

26th February 1966

I. STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE ON PLAN SCHEMES OF THE MADRAS STATE UNDER THE THIRD FIVE-YEAR PLAN—cont.

Main heads of development.	Total provision, 1961-66.	Accounts, 1961-62.	Accounts, 1962-63.	Accounts, 1963-64.	Accounts, 1964-65.	Revised Estimate, 1965-66.	Total, 1961-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
IV. Transport and Communication—							
Roads	11,00	2,20	2,42	2,50	2,16	1,85	11,11
Tourism	26	..	3	1	..	1	5
Total—IV. ..	11,26	2,20	2,45	2,51	2,16	1,86	11,18
V. Education—							
Education	25,43	2,59	4,21	5,56	8,42	9,57	30,35
Cultural activities	21	2	3	3	3	2	13
Technical Education.	6,52	73	1,58	90	1,77	1,93	6,91
Total—V. ..	32,16	3,34	5,82	6,49	10,22	11,52	37,39
VI. Health—							
Water-supply and Drainage—							
Corporation ..	2,00	46	65	1,15	1,45	1,74	5,45
Water-supply—							
Urban	7,50	1,13	1,14	1,07	1,27	1,46	6,07
Water-supply—							
Rural	1,50	38	16	6	12	2	74
Other Health Schemes ..	10,50	3,04	2,75	2,31	2,39	2,92	13,41
Total—VI. ..	21,50	5,01	4,70	4,59	5,23	6,14	25,67
VII. Welfare of Backward Classes ..	3,26	75	37	1,11	1,38	1,38	5,59
VIII. Social Welfare	52	..	4	4	6	6	20
IX. Labour Welfare	1,33	9	22	37	51	54	1,73
X. Housing and Urban Development ..	7,00	1,14	1,25	99	67	1,05	5,10
XI. Statistics	24	..	2	4	17	13	36
XII. Miscellaneous	35	4	2	4	9	18	37
Grand Total ..	2,90,89	50,00	58,70	71,40	77,90	83,71	3,41,71

26th February 1966]

[For further details, please see the Supplement on the Five-Year Plan.]

II. STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE ON PLAN SCHEMES OF THE MADRAS STATE UNDER THE FOURTH FIVE YEAR PLAN.

Main heads of development.	Total provision, 1966-71.	Budget Estimate, 1966-67.
(1)	(2)	(3)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.
I. Agriculture and Community Development—		
Agricultural Production	25,46	3,69
Ayacut Development Programme ..	..	..
Minor Irrigation Projects	25,11	7,62
Animal Husbandry	9,22	1,05
Dairying and Milk-supply	6,48	77
Fisheries	6,41	1,05
Forests	4,19	54
Soil Conservation	7,12	1,13
Warehousing and Marketing	77	18
Community Development Projects ..	42,01 *	4,34
Co-operation	9,75	98
Total—I. ..	1,36,52	21,35
II. Irrigation and Power—		
Irrigation	68,57	5,70
Power Projects	2,17,00	23,70
Total—II. ..	2,85,57	29,40
III. Industry—		
Large and Medium Industries ..	..	1,62
Handlooms	..	1,37
Small-scale Industries	..	1,38
Industrial Estates	..	56
Handicrafts	..	10
Coir	..	..
Sericulture	..	13
Khadi and Village Industries ..	..	..
Industrial Financing	..	30
Industrial Co-operatives	..	8
Total—III. ..	88,36	5,54

* Includes Rs. 27,76 lakhs included under other heads of developments.

126th February 1966

II. STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE ON PLAN SCHEMES OF THE MADRAS STATE UNDER THE FOURTH FIVE-YEAR PLAN—*cont.*

Main heads of development.	Total provision, 1966-71.	Budget Estimate, 1966-67.
(1)	(2)	(3)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.
IV. Transport and Communication—		
Roads	37.00	2.47
Tourism	49	3
Total—IV. ..	37.49	2.50
V. Education—		
Education	79.24	5.08
Cultural activities	46	2
Technical Education	15.15	1.63
Total—V. ..	94.85	6.72
VI. Health—		
Water-supply and Drainage—		
Corporation	10.00	170
Water-supply—		
Urban	18.50	170
Water-supply—		
Rural	12.00	35
Other Health Schemes	51.98	284
Total—VI ..	92.48	6.59
VII. Welfare of Backward Classes.	14.21	1.17
VIII. Social Welfare	2.00	16
IX. Labour Welfare	6.06	52
X. Housing including Town Planning	19.55	1.33
XI. Statistics	49	7
XII. Miscellaneous	67	2
XIII. Public Co-operation	15	1
Grand Total ..	750.64	75.38

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Monday, the 28th February 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Strike by Taxi-Drivers

* 61 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the reason for the strike by taxi-drivers in the City on 11th August 1965;

(b) whether there is not a rule that taxi-drivers should go on strike only after prior notice to the Government;

(c) whether any police escort was given for running the taxis on that or subsequent days; and

(d) if so, the amount given to the Police by way of allowance in this regard?

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) On 11th August 1965, at about 8-20 a.m. an auto-rickshaw driver, who was off duty, behaved in an indecent and disorderly way towards a Traffic Reserve Sub-Inspector when the Sub-Inspector was engaged in clearing some idle autorickshaws parked at the junction of Padriani Street and Nethaji Subash Chandra Bose Road, and he was therefore arrested. This led to the staging of a strike by the taxi and autorickshaw drivers;

(b) No.

(c) Yes, on the next two days; and

(d) No special allowance was given to the Police escort but they were fed on Government account.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Sir, I understand that the strike was called off on the undertaking given by the Government that some punishment would be meted out or some sort of amicable settlement would be made by handling the matter with the concerned Police Officials. May I know what sort of punishment was meted out to the concerned Officer, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: No such undertaking was given and, therefore, the question of punishment does not arise.

* Question postponed from the list of questions for the 28th February 1966.

[28th February 1966]

SRI K. S. ABDUL WAHAB: How many times this sort of sudden strikes have taken place in recent years by taxi drivers and auto-rickshaw drivers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Times without number.

DR. H. V. HANDE: Was any investigation made with regard to the cause for such strikes, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There are two kinds of examination that can take place. One is the Police investigation, and the other is, if there is a labour dispute, investigation by the Commissioner of Labour or his Assistants. So far as the Commissioner of Police, is concerned the matter was enquired into, and it was found that the person who was arrested, that is, Sri Masumani, was charge-sheeted. A case filed against him, is pending trial before the Court. So far as the Commissioner of Labour is concerned, they looked into the matter. There is no dispute between an employer and employee, and there is no jurisdiction to go into the matter.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What steps have the Government taken to avoid such sudden strikes by the taxi drivers and auto-rickshaw drivers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The Government have already notified that it is illegal to go on strike. The Government will prosecute people who bring about this sort of illegal strikes without notice, and it is not possible always to enforce everything to the limit of the laws.

திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவர் அவர்களே, டாக்ஸி, ஆட்டோ ரிக்ஷா டிரைவர்களைப் போலீஸ் அதிகாரிகளோ, போலீஸ் ஊழியர்களோ தாக்கியுள்ள பல சந்தர்ப்பங்களைப் போலீஸ் அதிகாரிகளுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுபோய், அவர்கள் அதைப்பற்றி விசாரித்து தக்க நடவடிக்கை எடுப்பதாக உறுதி கொடுத்திருப்பது சர்க்காருக்கு தெரியுமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அந்தத் தகவல் என்னிடம் இல்லை.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: In view of the frequent strikes by the taxi drivers and auto-rickshaw drivers, will the Government take proper steps to prevent this kind of unexpected strikes taking place, Sir? According to the information available, the police excess is responsible for these strikes. It is there not only in the case of taxi and auto-rickshaw drivers, but even in the case of ordinary human driven rickshaws, cycle rickshaws and hand-drawn carts. They are always terrorised by the Police. Will the Government take notice of it and prevent it, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, it is a general question and I cannot answer. To the extent of the information we have received, it is found that the taxi drivers and auto-rickshaw

[28th February 1966]

drivers do not observe any of the traffic rules in the city. They park in places where they should not park. Very often trouble arises, when the Police go and tell them that that is not the place to park. They do not observe the traffic laws and this leads to all troubles. I do not think that harassment, if any, is the cause for the strike.

SRI M. RAJAH IYER: Has it not been brought to the notice of the Government that during the strike, by dialling to the Police, the public were able to get taxis without difficulty? Would the Government see that even during ordinary days this system of dialling to the Police is adopted and taxis are made available easily to the public?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: This service, I am afraid, the Police cannot render.

SRI S. K. SAMBANDHAN: May I know, Sir whether the Government consider the possibility of having reserve drivers to drive the taxis during such strikes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That would amount to, what is called in trade union parlance, 'black-legging'. I do not think the Government propose to do it.

DR. H. V. HANDE: Will the Government examine at least the possibility of ensuring better relationship between the Police and taxi-drivers and thereby prevent such frequent strikes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am quite sure that if the taxi-drivers follow the elementary rules of traffic, there will be no trouble. They refuse to observe the traffic regulations. Therefore, the trouble arises.

SRI S. K. SAMBANDHAN: The Police are not noticing whether the traffic rules are observed everyday. They check very occasionally. Once in a month or once in a fortnight, they check. They take the law into their own hands. It is impossible to correct these things in a day or two. Will the Government arrange to see that the rules are enforced every day lay a small contingent of Police Officers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am sorry the hon. Member thinks that rules must be enforced. On the other hand, it is my view that in a democracy, rules must be observed by the public. It must be observed by every citizen including taxi-drivers. If the traffic regulations are to be observed only by enforcement, then there can be no progress in our country.

திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவர் அவர்களே, டாக்ஸி டிரைவர்கள் போலீஸ் ஊழியர்களுக்குவிடையே நல்ல உறவை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று, அகற்காண நிலையில் டாக்ஸி டிரைவர்கள் சங்கம் தன்னுடைய பணியைச் செய்யக் தயாராக இருக்கிறது என்பதை போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கு தெரிவித்திருப்பது சர்க்காருக்குத் தெரியுமா?

[28th February 1966]

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : எனக்குத் தெரியும். அது மாத்திரம் அல்ல. எனக்குத் தொழிற் சங்க அனுபவமும் அதிகமாக உண்டு. இந்த ஒரு பிரிவில் இருக்கிற தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் கட்டுப்பாடே அறியாதவர்கள். ஆகையால் தொழிற் சங்கத் தலைவர்களுக்கெல்லாம் தொல்லை கொடுக்கிறார்கள் என்பதுகூட எனக்குத் தெரியும்.

Manufacture of clocks, wrist watches, etc.

* 62 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the number of firms manufacturing watches, alarm clocks, wall clocks, in each category, in the State;

(b) the number manufactured by each firm during the year 1963-64; and

(c) the mode of assistance extended by the State Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) As on 30th June 1965, fifteen firms have registered themselves as manufacturers of clocks, time-pieces and wrist watches.

(b) Authentic figures are not available with the Government.

(c) There is no special mode of assistance for this industry.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : How many industries are there in our State with foreign collaboration, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There is none in this State with foreign collaboration.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : What is the requirement of these articles for our State, and the deficiency, as far as the articles manufactured in this State are concerned, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There is only an assessment of overall requirements of the country as a whole. There is no assessment of the State's requirements. I said there were no firms which were producing the wall clocks and watches with foreign collaboration. There are firms which are producing a number of components. If the hon. Member puts a separate question, I can give that information.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : For how many firms have the Government extended loans, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I do not have the information. But they are eligible for assistance under the State Aid to Industries Act. If they make an application, it will be considered on merits.

* Question postponed from the list of questions for the 26th February 1966

[28th February 1966]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : What are the reasons for the high cost of these wall-clocks and watches produced in our country? They are more than 200 to 300 per cent of the price of clocks manufactured in other countries. Will the Government see that they are made available at cheaper rates and are of good quality?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is the volume of production that determines the price. For instance, if we produce 100 thousand watches in a unit, the cost will go down. If we produce only 1,000 watches, the entire overhead charges have to be shared by 1,000 watches. Therefore, the cost becomes greater. In our country, the volume of production is small. That is why the cost is higher.

SRI S. K. SAMBANDHAN : What is the percentage of foreign components made easily available to the manufacturers in this State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It depends upon each unit. There is no fixed percentage for any unit. There is the Gopal Clock Works. It does not require any foreign components, excepting hair spring and balance staff. There are a few specialised items which no country makes; even the most advanced countries import them.

Weavers of Kurinjipadi

* 63 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state— 3-10 p.m.

(a) whether the Government have received any representation from the weavers who were affected by the recent heavy rains in Kurinjipadi for any relief; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) No.

(b) Does not arise.

Bus stands constructed by the State Transport Department

* 64 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the number of bus stands constructed by the State Transport Department in the City and in the mofussil for long distance buses; and

(b) whether public conveniences have been provided in such places?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN :

(a) City	..	..	Two
Mofussil places	..	..	Five.

(b) Yes.

* Questions postponed from the list of questions for the 26th February 1966

[28th February 1966]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether these public conveniences are intended for the workers in the Transport Service or for the general public also?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, for the public also. There is a retiring room also.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, is it kept under lock and key, and is it under the free system or the paid system for the public who are allowed the use of it?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is free to the passengers. It is not free to the public.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, in big cities like Madurai, there is no public convenience so far as the Madras State Transport service is concerned. There is not even a bus stand. Is there any proposal before the Government to construct a bus stand there with the necessary public conveniences?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, Sir. The difficulty there has been to find a suitable place. In other places we have found suitable places and built the stands. In Coimbatore we have built a stand—one of the finest of bus stands. At Tiruchirappalli we have a comfortable bus stand. But in regard to Madurai, we have been trying to find a suitable place and we have not yet succeeded. That is why there has been some delay.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are sweepers and cleaners posted to see that these places are kept neat as far as possible?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I must say I am fairly conversant with the things happening in the department, but this is one matter which has escaped my attention.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Government consider the proposal to provide clean latrines at places where these buses stop in long distance routes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes: in our bus stands we have provided very good hygienic and sanitary fittings. I would request the hon. Member to take a trip in our long distance bus. But we have not been able to provide this amenity in all places where the bus stops for want of land or such other facilities.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: If not other conveniences, at least a latrine may be provided wherever these long distance buses stop. That will be a great relief for the travelling public, Sir.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: This is a suggestion, Sir, and I will pass it on to the Director of State Transport.

DR. H. V. HANDE: Sir, will the Government insist on having more bus stands in the city and also improve the Shenoy-nagar bus stand?

28th February 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, we have bus stops and bus stands—two different things. We have a bus stand in Tondiarpet, another at Mandavel and a third at Mambalam. We do not propose to increase the number of such bus stands. But we have got many bus stops, which will be fairly improved.

DR. H. V. HANDE: I refer to the bus stand at the Shenoy-nagar terminus. Will the Government consider it necessary or advisable to improve the present stand at that place?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There is a proposal to shift the Shenoy-nagar terminus from its present location to a place more central to the West Madras Neighbourhood scheme. When that comes up, then it will have to be decided what type of a bus stand or bus stop should be put up at that place. At the present moment, no decision has been taken in this matter.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்: தலைவர் அவர்களே, தூத்துக்குடி பஸ் ஸ்டாண்டு கட்டுவதாக ஏதாவது உத்தேசமிருக்கிறதா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: தனியாகக் கேள்வி போட்டால் பார்த்துச் சொல்லலாம்.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்: கெஸ்பிரஸ் பஸ்ஸில் 'லெட்ரின்' வைப்பதாக அபிப்பிராயம் இருக்கிறதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: No, Sir, I do not propose to make the Express buses dirty.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Is there any proposal to provide facility for the passengers to leave their luggage behind in these bus stands for a few hours, and then take them back as is now done at railway stations? If this is done, it will be of great help to the passengers.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There is no such proposal.

(Sale of Bug poison)

* 67 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether the Government are aware of the opinion expressed by the Madras High Court regarding the need to control the sale of bug poison in the State by suitable legislation; and

(b) if so, the action taken thereon?

கனம் திரு. பி. கக்கன்: (அ) ஆம்.

(இ) மூட்டைப் பூச்சி மருந்துகள் உள்பட சில நச்சுப் பொருள்களை விற்பனைக்காக வைத்திருந்தல், அவற்றை விற்பனை செய்வதில் பற்றி, நச்சுப்பொருள்கள் சட்டத்திலும் விதிகளிலும் ஏற்கெனவே போதுமான விதித்துறைகள் உள்ளன. மூட்டைப்

[28th February 1966]

பூச்சி மருந்துக்கரைசல்களை அடர்த்தியான நிலையிலின்றி நீர்ப் பான நிலையிலும் உடனே பயன் படுத்தும் நிலையிலும் சிப்பம் செய்து விற்கவேண்டும் என்னும் விதித்துறையை மாநில நச்சுப் பொருள்கள் விதிகளின்படிக்கான நச்சுப் பொருள்கள் விற்பனை உரிமத்தில் சேர்ப்பது பற்றியும் ஆலோசனை செய்யப்பட்டு வருகிறது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வது பிரகாரம் விதிகள் இருந்தாலும் அவை துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா? அதைக் கவனித்து நடவடிக்கை எடுக்க அரசாங்கத்திற்கு உத்தேசமுண்டா? அப்படியென்றால் எந்தவிதமான நடவடிக்கை எடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்களா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : அந்த மாதிரி யாராகிலும் துஷ்பிரயோகம் செய்தால், யாராவது உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் இந்த மருந்தைக் கொடுக்க யத்தனித்தால், Director of Medical Services, Director of Public Health, Inspector-General of Police, Commissioner of Police இவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து அவற்றைக் கவனித்து அவ்வப்போது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்பது அரசாங்கம் சொல்லியிருக்கிறது.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : இந்த மருந்து வாங்க வருகிறவர்கள் தங்கள் பெயரையும் விலாசத்தையும் எழுதிக் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தால்தான் மருந்து கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒரு நிபந்தம் இருக்கிறதா? இல்லாவிட்டால் அதைக் கொண்டுமே உத்தேசம் உண்டா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : இந்த மருந்தை விற்கும்போது வாங்குகின்றவர்கள் தெரிந்தவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்றும், பரிசோதிக்க வாயதுக்குள் இருக்கக்கூடாது, என்றும் விதிகள் இருக்கின்றன.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : மூட்டைப் பூச்சியைக் கொல்லும் அளவுக்கு அந்த மருந்தில் பவர் வைத்து, மனிதனைக் கொல்லுவதற்கு பவர் இல்லாமல் அவற்றைத் தயாரிக்க முடியுமா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : மூட்டைப் பூச்சியைக் கொல்வதற்காகத் தான் இந்த மருந்து செய்யப்பட்டது. சில சமயங்களில் அதிகப் படியான அளவில், சாகவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள், அதிகமாக இதைச் சாப்பிடுகிறார்கள். அதனால்தான் இப்படி ஏற்படுகிறது.

Mechanical street sweeper

3-20 P.M. * 68 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state :

(a) whether any machine is used for cleaning the streets in the City;

[28th February 1966]

(b) the cost of such machine; and

(c) the capacity of such machine to clean the streets.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (a) Yes. A mechanical street sweeper is used for cleaning some of the streets in the City.

(b) Rs. 1,28,595.21 (inclusive of all charges).

(c) The hopper capacity of the mechanical street sweeper is 3 cubic yards under average conditions. The hopper will be filled on an average four times each working day.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is this machine actually working in this Corporation and, if so, where and in which area?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : It is now used in Mount Road and South Beach Road, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : How many scavengers and sweepers were displaced by the use of this machine?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : About the manual labour replaced by the use of this machine, I have no information with me just now, Sir.

திரு. கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் : மவுண்ட் ரோடில் சுத்தம் செய்து என்ன பிரயோஜனம்? அதைவிட மோசமான பகுதிகள் அனேகம் இருக்கின்றனவே, அதற்கு பிரயோஜனப்படுத்தக் கூடாதா?

* கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : அது பெரிய மஷின். பெரிய ரோடுகளில்தான் உபயோகப்படுத்த முடியும்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : இதுபோன்ற மிஷின்களை முனிசிபாலிட்டிகளுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறதா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : அகில இந்தியாவிலேயே நமக்குத்தான் முதலில் இந்த மிஷின் வந்தது.

SRI M. RAJAH IYER : Have the Government received any representations from the sweepers and scavengers against such mechanisation?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I have no information, Sir.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த இயந்திரம் ரூ. 1,25,000-க்கு மேல் ஆகியிருப்பதால் அரசாங்கம் இதற்காக தந்திருக்கிற மானியம் எவ்வளவு? அல்லது முழுத்தொகையை அரசாங்கம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறதா?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : This is an imported machine. I do not have the details of Government assistance.

[28th February 1966]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Do the Government think that it will be cheaper in the long run to use this machine and, if so, do they have proposals to buy more machines of this type?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the cost of it is a lakh and odd rupees and the import duty alone was Rs. 50,000. The actual price of the machine is only Rs. 50,000. I am positively of the opinion that this machine can be manufactured here. There are road rollers manufactured in Madras by Messrs. Garlick and Company, and this is nothing more than a road roller and this can be manufactured in our country.

3-20 p.m. திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : தெரு கூட்டுவதற்கு நம் நிர்வாகத்தில் இருக்கிற அமைப்பு சரியாக வேலை செய்யவில்லை என்பதற்காகவா இந்த மிஷின் வரவழைக்கப்பட்டது?

கனம் திருமதி வெங்கடாசலம் : ஆட்கள் செய்வதைவிட நல்லமுறையிலும் சீக்கிரமாகவும் செய்வதற்காக இது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது?

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, ஆட்கள் கூட்டுகிற போது அவர்கள் சிதறியுள்ள குப்பைகளை மட்டும் தான் கூட்ட முடிகிறது; தூசிகளைக் கவர்ந்து சுத்தமாக்க முடியவில்லை என்பதால், ஆட்கள் கூட்டுவதைவிட அதிக பயனுள்ளதாக இந்த இயந்திரம் இருப்பதை அரசாங்கம் அறியுமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : அதைத்தான் நான் முன்பு சொன்னேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is more efficient.

Forest timber

* 69 Q.—SRI M. SANKARALINGAM PILLAI : Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state—

(a) the quantum of forest timber still remained unsold in the Government Depot, Kanyakumari district, from the lot extracted in 1963 and 1964, year-wise; and

(b) the total value thereof, year-wise?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றடியார் : (அ) கன்னியாகுமரி மாவட்டம் அரசாங்க விற்பனைக் கிடங்கில் இன்னும் விற்பனையாகாமல் உள்ள காட்டு மரக்கட்டைகளின் அளவு கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது:—

1963	..	29,323.7	கன	சதுர அடியுள்ள	1,376
கட்டைகள்.					
1964	..	4,244.081	கன	சதுர மீட்டர்	அளவுள்ள
8,600 கட்டைகள்.					

(இ)	1963	..	ரூ. 1 17,295	(ரூபாய் ஒரு லட்சத்துப் பதினேழாயிரத்து இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றைந்து)
	1964	..	ரூ. 7.63,935/-	(ரூபாய் ஏழுலட்சத்து அறுபத்தி மூவாயிரத்துத் தொளாயிரத்து முப்பத்தைந்து).

[28th February 1966]

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவர் அவர்களே, 1963-வது ஆண்டில் வெட்டி கொண்டுபோகப்பட்டவை: இதுவரையில் விற்பனை செய்யாமல் இருப்பதால், சரியான முறையில் பாதுகாக்கப்படாமல் அவற்றிற்கான விலை குறையும் நிலையில் இருப்பது அரசாங்கத் திருத்தத்தோடு தொடர்பு உண்டா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றடியார் : சேர்த்து வைக்கப் பட்டுக் கட்டைகள் மாதாமாதம் விற்பனையாகும் கொண்டு தான் இருக்கின்றன. அவற்றை நடத்துவதற்காக தனியாக ஆட்சிகள் இருக்கிறார்கள். மாதம் இரண்டு நாட்களில் ஏலம் போடப்படுகிறது. 1963-லிருந்து 1964 வரை இரண்டு வருஷத்திலும் மாதம் இரண்டு முறை விற்பனை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில் தான் இந்தக் கணக்கை நான் கொடுத்திருக்கிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த மாதிரி வெட்டிட்டு மரங்களை விற்பதற்கு கால வரையறை எதுவது அரசாங்கம் வைத்திருக்கிறார்களா? அந்தக் கால வரையறைக்குள் தான் இப்போது குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் சேர்ந்ததா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றடியார் : ஸ்டாக் வந்து கொண்டே இருக்கிறது. மாதம் இரண்டு முறை ஏலம் போடும் போது நல்ல விலை வரவேண்டுமென்று எதிர் பார்க்கிறார்கள். எந்த மாதத்திலாவது விலை அதிகமாக வரவில்லை என்றால், விற்பனையைக் கொஞ்சம் நிறுத்திவைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவர் அவர்கள், ஏலம் போடும்போது அவற்றை எடுக்கிற வியாபாரிகள் யூனியனாக அமைந்துகொண்டு குறைந்த விலையில் அவற்றை கேட்பதற்கு முயற்சிக்கும் வகையில் காலம் தாழ்த்துகிறார்கள் என்ற நடைமுறை அங்கு இருப்பதால், அதற்கான எளித்பரத்தை மாநிலம் முழுவதற்கும் செய்து, ஏலம் போடுவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றடியார் : மாநிலம் பூராவும் உள்ள வியாபாரிகள் வாலாம், மரம் வேண்டுமென்பவர்கள் அங்கே வந்து ஏலம் எடுக்கலாம்.

Leasing out of lands in forest areas

* 70 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state whether the Government will lease out lands for private parties or Co-operative Societies or limited Companies to grow fruit bearing trees in forest areas?

THE HON. SRI N. S. S. MANRADIAR : No, Sir.

திரு. ஜே. பொன்னசாமி வில்லவராயர் : வளவநாடு பகுதியில் உள்ள காட்டில் பழத் தோட்டம் போட யாராவது திலம் கேட்டிருக்கிறார்களா? அவ்வாறு திலம் கேட்டு, அதை கொடுக்கப்பட்டு, அந்த நிலத்தில் பழத் தோட்டம் போடப்படாமல் இருக்கிறதா?

[28th February 1966]

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்னாடியார் : இதற்கு வேண்டிய தகவல் இப்போது என்னிடம் இல்லை.

Loans to the Corporation of Madras

* 71 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether the Government have received any representation from the Corporation of Madras for loans for the execution of capital works during the year 1965; and

(b) if so, the action taken thereon and the amount requested?

கனம் திரு. என். எம். ஏ. மஜீத் : (அ) ஆம்.

(இ) அரசாங்கம் சென்னை மாநகராட்சியின் செயல் குறிப்புகளை (proposals) பரிசீலனை செய்த பின்னர் 1965-66-ல் மாநகராட்சிக்கு கடன் கொடுப்பதற்காக மாநில வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் ரூ. 158.35 லட்சம் ஒதுக்கியுள்ளது. மாநகராட்சி அரசாங்கத்திடம் கடன் வேண்டி விண்ணப்பித்துக் கொண்ட தொகை ரூ. 243,1875 லட்சத்திற்குப் பதிலாகக் மேற்கண்ட தொகை அனுமதிக்கப்பட்டது.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Sir, may I know the capital works for which these loans were demanded?

THE HON. SRI S. M. A. MAJID :

Plan Schemes—

	(RUPEES IN LAKHS.)
Water-supply and drainage schemes	115.00
Town Planning Schemes	5.00
Construction of roads and bridges, markets, buildings, electric lighting, etc.	13.00

Non-Plan Schemes—

Loans for construction of bridges, etc.	11.00
Other public health purposes	4.50
Loans for improvement to Mount Road, Poona-malee High Road and other bus routes	5.00
Construction of two pedestrian sub-ways at Kannammappet and Doraiswami Road, T. Nagar	2.75

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Sir, what are the schemes that were given up, because the amount, which was demanded, was not given?

THE HON. SRI S. M. A. MAJID :

Education—Construction of Class Rooms, etc. Rs. 3 lakhs. இது deferred -நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் Acquisition for widening bus routes. Rs. 4-00 lakhs. நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[28th February 1966]

Improvement to slaughter house at Perambur. Rs. 1.50 lakhs.

இதுவும் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

Improvements to mofussil bus stand at Broadway. Rs. 6.95 lakhs.

இது பரிசீலனை செய்யப்பட்டு வருகிறது.

திரு. க. அன்பழகன் : 1964-65-ஆம் ஆண்டில் பணிகள் நடந்து வதற்காகக் கேட்கப்பட்ட மொத்தக் கடனில் 158 லட்சம் ரூபாய் கடன் அனுமதிக்கப்பட்டது என்று கனம் அமைச்சர் தெரிவித்தார். இதில் அந்த ஆண்டுக்குள் வழங்கப்பட்ட தொகை எவ்வளவு? அந்த ஆண்டிற்குள் அரசாங்கத்தின் பரிசீலனை முடிவற்றதால் கொடுக்கப்பட முடியாமல் போன தொகை எவ்வளவு?

கனம் திரு. என். எம். ஏ. மஜீத் : 1965-66-ஆம் ஆண்டு சம்பந்தப்பட்ட வரையில்தான் நான் புள்ளிவிவரங்கள் கொடுத்தேன். மொத்த கடன் 243,1875 லட்சம் ரூபாய் ; சாங்க்ஷன் செய்யப்பட்ட தொகை 158.35 லட்சம் ரூபாய்.

DR. H. V. HANDE: Sir, what are the terms by which this loan is going to be repaid to the Government by the Corporation? What are the terms stipulated by the Government?

THE HON. SRI S. M. A. MAJID : I have no information.

திரு. க. அன்பழகன் : மூலக் கேள்வி 1965-ஆம் ஆண்டு டிசம்பராக இருந்ததால் முந்திய உப கேள்விக்கு அவ்வாறு போட்டேன். 1965-66-ஆம் ஆண்டு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் புள்ளிவிவரங்கள் கொடுத்ததாக கனம் அமைச்சர் சொன்னார். 1965-66-ஆம் ஆண்டு அனுமதிக்கப்பட்ட கடன் தொகையில், அவர்கள் பெற்ற தொகை எவ்வளவு?

கனம் திரு. என். எம். ஏ. மஜீத் : சாங்க்ஷன் செய்யப்பட்ட மொத்தத்தொகையைத் தான் தெரிவித்தேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : இவ்வாறு அனுமதிக்கப்பட்ட தொகையில் எவ்வளவு செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வளவு செலவு செய்யப்படாமல் விடப்பட்டிருக்கிறது?

கனம் திரு. என். எம். ஏ. மஜீத் : இதற்கு தனிக் கேள்வி போட வேண்டும்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : சில முக்கியமான வேலைகளுக்குக் கூட பணம் கொடுக்கப்படவில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. முக்கியமாக, பள்ளிக்கூடங்களில் வசூப்பு அறைகள் கட்டுவதற்கு பணம் கொடுக்கப்படவில்லை. இப்போது ஒவ்வொரு பள்ளிக் கூடத்திலும் வசூப்பு அறைகளில் அதிகமான மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள் ; இது சுகாதாரத்திற்குக் கெடுகலாவது. எனவே இந்த மாதிரியான காரியங்களுக்காவது முடிவாகக் கொடுத்துக் கொடுக்க அரசாங்கம் உத்தேசிக்குமா?

[28th February 1966]

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : இந்த மாதிரி காரியங்களுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பணம் செலவழிக்கப்படாமல் இருக்கும்.

Extension Officers (Co-operation)

* 72 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether the Government have issued orders retrenching Extension Officers (Co-operation) in the various blocks in the State recently; and

(b) if so, the reasons therefor?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : (அ) & (ஆ) இந்த விஷயம் தற்போழுது ஆலோசனையில் இருக்கிறது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : இந்த ஓலாகாவில் மாத்திரம் சீனியர் இன்ஸ்பெக்டர் என்ற கிரேட்டில் எத்தனை காலி ஸ்தானங்கள் நிரப்பப்படாமல் இருக்கின்றன?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : இந்த உப கேள்வி மலக் கேள்வியின் கீழ் எழுகா என்று நினைக்கிறேன். இந்த விவரத் திட்ட கமிட்டி கேள்வி போட்டால் பரிசீலனை செய்து பதிலளிக்கிறேன்.

3-00
p.m.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT re DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN: I have to announce that at a meeting of the Business Advisory Committee held at 2.30 p.m. to-day, the following programme of business has been decided:—

28th February 1966 and 1st General discussion on the March 1966 to 5th March 1966 Budget for the year 1966-67. (6 days)

6th March 1966	Sunday Holiday
7th March 1966	Reply to the debate on the Budget.
8th March to 24th March 1966	No meeting.
25th and 26th March 1966	General debate on the State Plan Schemes.
27th March 1966 (Sunday)	Holiday.
28th March 1966	Discussion on the Final Supplementary Statement of Expenditure for 1965-66.
29th March 1966	Non-official day
30th March 1966	Appropriation Bills and other official business, if any.

The Council will meet from 10-30 a.m. to 1:00 p.m. from 1st March 1966.

[28th February 1966]

III.—CALLING ATTENTION TO THE INACTION OF THE EXECUTIVE OFFICER OF THE TITTAGUDI PANCHAYAT.

* SRI S. K. SAMBANDHAN: Mr. Chairman, Sir, under rule 42 (1) of the Madras Legislative Council Rules, I wish to call the attention of the Hon. the Minister for Local Administration to a matter of urgent public importance, namely, the inaction and in subordination of the Executive Officer of Tittagudi Panchayat, South Arcot District, and his continued discourtesy towards the Members and the President of the said Panchayat which has resulted in a stalemate of the Panchayat administration and the need on the part of the Government to take quick action in such cases and also the need to give directions to the district officers to act quickly whenever such matters are brought to their notice by the elected representatives of the public.

THE HON. SRI S. M. A. MAJID: Mr. Chairman, Sir, the President, Tittagudi Panchayat, South Arcot, in his petition, dated 8th November 1965 had made certain allegations against the Executive Officer, Tittagudi Town Panchayat.

The Collector of South Arcot has reported that an enquiry was conducted, and it was found that the Executive Officer had committed some irregularities. Suitable action is being taken against him for the irregularities. The Collector has also reported that for administrative reasons, the Executive Officer has since been transferred from that Panchayat.

IV.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67.

MR. CHAIRMAN: We shall take up the general discussion on the Budget. Sri G. Krishnamoorthy will now speak.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, teachers were eagerly expecting certain ordinary reliefs through this budget. But the budget, as it has come to us, has given only one small relief to the teachers, namely, the raising of the minimum pension to Rs. 20. Certain other reliefs which could have been afforded by the Government without much cost practically are not there and so, teachers as a whole feel disappointed at this budget.

Now, Sir, we are glad the Government have come to realise at least now that education is, in fact, in the nature of investment, that the teacher is the centre of all the educational programmes and that all steps should be taken within the resources available for improving the lot of the teacher. Now my complaint is that even subject to this qualification, "within the resources available", Government have not done what they could have done through this budget. It is in fact, a very big slice—Rs. 45 crores out of the Rs. 188 crores that we have budgeted towards receipts. It is nearly 24 per cent of the total receipts. We have no quarrel with that. But what we say is this amount, this big slice in the budget, which goes to education, namely, Rs. 45 crores could be allotted in such a way that the benefit can go to the teacher and certain other items could be cut to the advantage of the teacher.

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th February 1966]

and the children. I have always been pointing out that Government who have of late come to realise that pupils must be encouraged with midday meals, free uniforms at least from parents, and so on and so forth through this budget should consider the forty-first man in the class who manages all these forty pupils and see what he is given at least the ordinary necessities of life towards food, clothing and shelter. This point I have to impress again and again as Government do not think or at least from a committee to know exactly what the grievances are, which, G. Krishnamoorthy has been pouring out on each occasion which he gets at parliamentary level. Now, there is a statement here on page 29 of the Hon. the Finance Minister's speech, "We have already brought about uniformity in scales of pay of teachers serving in different agencies." Broadly we accept it but yet there are many matters even in scales of salary which have to be set right. When once the Government have realised the importance of education as an investment and when once they have admitted that the teacher is the centre of all educational programmes and afterwards, and that there should be uniformity in the pay of teachers under different agencies, what is the exact difficulty in placing teachers under all agencies on the same par with regard not only to their salary but to other conditions of service and privileges? This they could have done during these twenty years after we got Independence, and they have not done it even through this budget. That is the position that brings about discontent among teachers. There were five agencies during the Britishers' days. Is there any need to perpetuate these agencies—teachers under Government, teachers under local bodies, teachers under district Is there any need to perpetuate these agencies—teachers under aided agencies? Now, Government by all these statements which I just quoted have admitted that the teacher is serving a national cause. If at all the label of a Government servant should go to anybody, it should go first to the teacher who is doing national service. All these teachers under the different agencies are supervised by the same Director of Secondary Education or Higher Education. All these teachers are handling the same syllabus and they are handling the same Indian children. What need is there to perpetuate this disparity which was created during the time of the Britisher? Now we will have no quarrel about these five castes being maintained by a Government that want to abolish castes. But we have been put to much hardship by different treatment under different agencies. That ought to go when once they have realised that they are all doing national service. Taking leave rules, taking allowance like house rent allowance or medical concession or pension, we see there is disparity as among teachers serving under different agencies.

Now, taking house rent allowance, this allowance has been denied to 45 per cent of the total number of teachers in this State, who are serving under private agencies called management schools for the past twenty years from 1946 to 1966. It is a small allowance payable in certain localities according to the population of locality and it costs only about Rs. 6 lakhs. The Government could

28th February 1966] [Sri G. Krishnamoorthy]

have easily provided for it in this budget when they have budgeted for a revenue receipt of Rs. 188 crores. It is not a big sum. Again, this medical concession is enjoyed by about 55 per cent of the teachers under municipalities, Government, local boards, panchayats, etc. It is denied to 45 per cent of the teachers who are under aided agencies. It would cost nothing. It would cost merely one or two lakhs of rupees according to the nature of the disease which the teachers may be prone to get and the nature of the treatment that would be required. These things could have been provided and teachers under aided agencies who are 45 per cent of the total lot could have been brought on a par with Government teachers and local body teachers inasmuch as the Government themselves have admitted that they have brought about uniformity in scales of salaries of teachers.

Another great grievance which the Government could have rectified here is this. In the Education Department where teachers are expected to qualify themselves over and over and raise themselves, there is no other way for the teacher. One who enters the Revenue Department as a clerk may go up to the status of a Deputy Collector. But here the time-scale is fixed that a B.T. or secondary grade teacher should run only up to the maximum of the time-scale. It takes only fifteen years to reach maximum. There he will have to rest content for the rest of his service. But even here should not a person who gets better equipped get his salary according to his qualifications? A language Pandit who qualifies himself for training after the S.S.L.C and the Vidwan examination does not get his first grade pay simply because we say there are only second grade posts. A higher grade teacher qualifying as Secondary grade does not get Secondary grade scale of pay. There are two thousand teachers like that. At the time of British rule we were saying that the lowest classes should be just equipped and handled by the highest qualified people, because these are the foundation classes. Even now in colleges boys are there and the teacher is there only to guide. Here in the lower class the teacher has to shape the individual, the future citizen, who has to run the democracy and bear the burden of freedom. When once a secondary grade teacher occupies only a higher grade post, he does not get the secondary grade scale of pay. Is this the reward that the Education Department should give, Sir? When the Central Government is prepared to give, what is the difficulty for the State Government to give so Sir? In the case of other Departments, by passing examinations, they can get the advantage of the higher pay. I say that advantage should be provided to these 2,000 teachers. There are two thousand teachers who have passed the secondary grade. Till now, they were handling the lower classes and getting lesser pay. They are punished with a fine of Rs. 25. Instead of getting Rs. 90 plus 10, they are getting only Rs. 65+10. Is it not proper to give them Rs. 90+10? They are eligible for it; they are qualified for it; and they are waiting for it.

3-40
p. m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th February 1966]

With regard to the Leave Rules, I would like to point out one thing. The Government went to the extent of introducing free education up to the end of S.S.L.C. or 11th Standard. We are not against it. The teachers are not against it. Nobody is against it. Irrespective of differences whether rich or poor, irrespective of their social status, one will have the benefit of free education and it is being implemented. After a number of representations and other things made on the sacred floor of this House, the Government agreed to pay the salary as on 31st March 1964. But the scale of salary has not been received. There are 2,000 such cases. There is difference in what the Government thought that their pay should be and what they were actually drawing as per the service register and this is being absorbed in two or three increments in their future pay in two or three years. After all, it is a small sum amounting to Rs. 2 lakhs. The Government themselves can bear this amount when they are prepared to bear the burden of Rs. 2 crores in the case of aided schools, as on 1st April 1964. The teachers should not suffer on account of the implementation of free education policy. Therefore, let the Government add this expenditure also to that burden. Should not the Government make it clear what their conditions of service are? Now it is two years and nobody knows what the leave rules are. Much to the disadvantage of the teachers, single-day's leave over and above 12 days' C.L. that the teacher takes is treated as leave on loss of pay by the District Educational Officers. They quote some old proceedings and say that teachers are not eligible for the leave. The teachers in private schools are eligible for 12 days' C.L. and one year medical leave on half-salary with full dearness allowance. The Government order is there that the half salary period should be treated as period with full D.A.; yet there are some institutions and D.E.Os who interpret it in a different way and say, "You are paid Rs. 250 maximum as B.T. teacher and half pay is Rs. 125. Therefore, the D.A. for Rs. 125 only will be given." Though the Government say that they are eligible for full D.A. and not proportionate D.A., the officers interpret it differently. Even the period of illness, i.e., the medical leave can be commuted to leave on full pay, the managements and the Headmasters are not for it. If they take leave for four days, it can be converted into eight days' leave and the leave debited. At least the Government can pass an order to that extent and make it clear what the leave rules are from 1st April 1964. This Government have been gracious enough to pass orders granting 15 days' earned leave with full pay and allowances for teachers in Aided Secondary Schools and Private Elementary Schools. This system has been working. The Government give grant also for the substitute forced on that basis. Why not this system which is applicable to 30,000 elementary schools be made applicable to the 2,000 secondary schools irrespective of the agencies whether Government or local body or Panchayat or Aided.

Then, I come to security of service of teachers. There is no financial commitment. I had the privilege of bringing in a non-official Bill called the Teachers' Protection Bill in 1960 on the

28th February 1966] [Sri G. Krishnamoorthy]

floor of this sacred House. At that time, the Education Minister gave me an assurance repeatedly saying that Krishnamoorthy's Bill was very simple and that he would bring in a comprehensive Bill with some stronger clauses and that the interests of teachers would be safeguarded. Then the Bill was withdrawn. That assurance has not been implemented so far. During question hour, I was told that there was no need for any provision, as the present arrangement was sufficient. With regard to Aided Schools and Colleges, the position is this. The teachers can be sent out with three months' notice on either side. Now the teacher is not able to leave the school. It is always the Management that terminates the service of the teachers. There are clauses in Appendix to the M.E.R. which prescribes an agreement saying that the teacher can be sent out on three months' notice. They can be sent out for misbehaviour, gross dereliction of duty or any other 'good cause'. The good cause is good to the Management. But for the teacher it is a bad. He must be brought on a par with the teachers in Government schools. If they want to take action against the teacher, they can suspend him and take suitable action, and they may be given the subsistence allowance during that period until the Tribunal conducts the enquiry and takes decision. This is the provision which I wanted to have. It is not going to affect the coffers even a paisa but only the pen of the Director of Public Instruction.

Sir, with regard to the retirement age of teachers, I had occasion to tell about this during the discussion on His Excellency the Governor's Address. This is a thing which is not going to cost anything. The Government have come forward to pay the full salary and D.A. of teachers in Aided Secondary Schools also from 1st April 1964. The age of retirement should also be uniform in all schools. It is 60 in the case of Private Schools and 58 in the case of Local Body, District Board, Municipal, Panchayat and Government Schools. The teachers will retire by the end of their 58th year. There are 2,000 teachers to retire at 58 in the next 2 months. As soon as a teacher retires from a Government or Local Body School, the next day you will find him in an Aided School. The same Government recognises him as sound. Because he changed the agency, has he become younger? The Yoga Sastra says 'if we control the breath, we become younger and get rejuvenated'. Here it is the teacher that gets rejuvenated as soon as he joins an Aided School? This should be avoided. Even before March 1966 I beseech the Government to see that the retirement age is extended up to 60 years. Actually, there is no technical difficulty. The Government themselves came forward two years back saying that the teachers were not like any other categories and they should retire only after the completion of their 58th year. Once they have crossed this barrier, from 55 to 58 there is no difficulty in extending it to 60. Psychology says that 'experience is the best teacher'. What happens is this. During interpellation, our Hon. Education Minister has replied that if there is real dearth of teachers and if

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th February 1966]

any representation comes, then they will consider the matter. In the case of private schools representation is made about the dearth of teachers and they get exemption up to the age of 60 years. In the case of District and Local Body Schools, the higher officials cannot write to the Secretary to Government or make representation to the Government as per rules. What happens is this: the raw B.As. and B.Sc.s. are posted as teachers and they are paid trained teacher's salary. Even raw S.S.L.C.s. are posted as teachers and they get the qualified teacher's pay. Teachers are licensed. The name 'L.T.' has been changed to B.T. now. An Engineer is a technical person. A doctor is a technical person. The Engineer's certificate will hold good; if he says that a building will stand for 50 years and it is accepted. It holds good in the eyes of the Government. The Doctor's certificate holds good, but the teacher's does not hold good. The teacher, who just coaches pupils for 200 days, has not the power to say that the student is fit to go to the P.U.C. or University study. These teachers have been claiming this right. Experience is the best teacher and all teachers should have their services extended up to the end of their 60th year, instead of posting these untrained teachers. If an unqualified Doctor is posted to a hospital, will the Hon. Minister for Health accept it or do it? If an unqualified Engineer is posted for construction, will they accept it? But in the case of teachers, anybody can be posted. It is not proper. He should be technically equipped in psychological methods of teaching and so on. The Government should take the initiative and extend the age of retirement of teachers.

3-50
p.m.

Sir, with regard to pension for teachers, we are very glad that the minimum has been raised to Rs. 20 as in the case of persons having reached the age of 65 or suffering from disability if he had reached the age of 60. Now I am glad the Government have come to realise that for having entered this profession, the teacher should not be penalised and that he should also get the minimum pension of Rs. 20. My hearty thanks are due to the Government. But what about teachers who retired prior to 1st April 1955 but who are still living? There might only be a few sprinkling cases of teachers still living who retired from service prior to 1st April 1955. It would not cost the Government even a few thousand rupees if they were also allowed the benefit of pension. If we take it that the teachers returned at the age of 60, they would all be over 70 years of age now and there would be only very few such people. If this is done by the Government, they would bless the Government. In this country we give respect for elders. Why not then get the blessings of these aged teachers over 70. There would only be a sprinkling of them now living and therefore I would request the Government to relax the pension rules if necessary and grant them the minimum pension of Rs. 20.

Sir, with regard to the dearness allowance, in pension even last grade Government servants get a temporary increase in pension. This temporary increase of Rs. 10 allowed to them is not

28th February 1966] [Sri G. Krishnamoorthy]

allowed to the teachers. It is written in red ink across the pension papers of the teachers that this is not allowed to the teachers so that the Treasury Officer may not commit a mistake and pay them the temporary increase. Why should there be this difference between the Government servants and the teachers? If this temporary increase of Rs. 10 is allowed to them they will get Rs. 20 plus Rs. 10, that is Rs. 30, a rupee a day for having served the nation and for having shaped the nation.

Then, Sir, there is another disparity among B.T. and L.T. pensioners who retired before 1st July 1960, the date of implementation of the Pay Commission recommendations and those who retired earlier. Those who retired earlier will get a pension of Rs. 30 that is a rupee for each year of service. A teacher who retired the next day will get a pension of Rs. 60 or Rs. 75 according as they were teachers or headmasters. There might be only about 200 persons affected by this discrimination. We do not say that the higher pension now allowed should be reduced. We want that the pension of those getting less should be enhanced. Then Sir, they have put a ceiling of Rs. 60 or 75. The general rule is that they should get one quarter of the last three years average salary. What would it cost the Government if they were allowed the pension under the general rules instead of imposing this ceiling? Why this disparity between those who retired on 1st July 1960 and those who retired before that date. After all the amount payable is not going to be much and they are sure to dwindle as years pass. The amount is not going to increase. This is not a recurring expenditure for the Government.

Now, Sir, there are certain organizational matters which I would request the Government to look into. Untrained teachers are ousted at the end of the academic year. But suddenly an order now comes and it is enforced. In very many cases, untrained pandits, even Hindi Pandits are ousted on the last working day of the academic year. This order has been passed by the Special District Educational Officer, Thanjavur. There is already an order that the untrained pandits should get themselves qualified within two years. There are a number of pandits who have not yet qualified themselves. Now they say that since they have not qualified themselves, they should be ousted at the end of the academic year. Now the Government must see that nobody in service is disturbed as a result of this order. What can be done in the case of these untrained people? They have put in 8 to 10 years of service. The agency employing them should have sent them for training. If they have not done it, these teachers who have put in 8 to 10 years of service should not be disturbed now. Even the parents of the children feel that they should not be disturbed and they want that they should be continued permanently whether they are elementary schools or high schools. There are instances where these teachers have stayed with the children for more than four or five years, from the 1st to the 5th Standard or from the 1st to the 5th Form. Unless the teacher is in contact with the pupils he cannot have an idea

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th February 1966]

of the apperceptive mass of the children which he has to shape. In the interest of the pupils it is necessary that these teachers should continue, those who have put in 5 to ten years of service. Let them be sent for training at the cost of the Government or the agency under which they are working. They have entered the profession and they continue to serve faithfully and want to continue in the profession. Now since the order is sought to be enforced, the Government should see to it that they are not disturbed.*

Now, Sir, just when I entered the Council Chamber today a representation was handed over to me that the elementary school teachers in a Block called Kalaiyarkoil in Sivaganga Taluk have not been paid their salary by the panchayat board and the added schools for the last two months. Now March is almost come, and there will be, arrears for three months. It may be due to lack of finance or some such thing. Whatever it is, I would beseech the Government to issue instructions immediately to the concerned Block that the salary of the teachers should be disbursed immediately. These are very hard days with the soaring prices and if the teachers do not get their salaries for two or three months they would be put to lot of difficulties.

Sir, my next submission is that the teachers want that there should be no disparity among the teachers employed in different agencies. There should not be any discrimination. They want that they should be paid according to their qualifications whether they are working in a panchayat school or a Government school, working as craft instructors or physical training instructors. Now, Sir, there was a difference of Rs. 15 between the higher grade trained instructor and the lower grade trained physical instructor. After the Pay Commission's recommendation the difference has been narrowed down to Rs. 5 to the disadvantage of the higher grade Physical Training Teacher. The higher grade physical training instructor should have the general educational qualification of Intermediate or Secondary Grade Training qualifications. The other, the lower grade man, has only S.S.L.C. general educational qualification. Therefore, there was a difference of Rs. 15 and that has been reduced to Rs. 5. The object of the Pay Commission was to raise the salaries of teacher or at least keep the status quo. But these people have been affected. There are a number of cases like that. I would beseech the Government, therefore to appoint a small committee to go into these questions because in my opinion the Hon. the Chief Minister and the other Ministers may not have the time to go into them. Let them appoint a small committee to go into the grievances of the teachers and set them right. It would cost the Government a few thousands or a few lakhs at the most. If these grievances are redressed, then the teachers will have peace of mind. The teaching job is one that requires much peace of mind. It is not just like the clerical job. The work cannot be accumulated and done. We have to handle human minds. They are more subtle than machines. So we do much better work than

28th February 1966] [Sri G. Krishnamoorthy]

what engineers do. The work we do is not visible to the eye. What we do with the children is carried on from generation to generation. Now the complaint of the Government may be that we are not able to produce concrete things and place them before the Government just as the other industries do. Even today during question hour the Hon. Minister for Industries referred to mass production and all that in regard to manufacture of watches and clocks. We cannot produce things like that and place them before the Government. What we produce is abstract and that is seen at the time of an emergency or at the time of an election. The manner in which we have implemented the constitution and worked the adult franchise is excellent proof of the work done by the teachers and more than that we have been able to put the fittest person in the topmost post, namely the President of India. This is all the result of our work which is abstract. We cannot see the wind and therefore we cannot say there is no wind. We do not see God and therefore we cannot say there is no God. Though the result of our work cannot be seen, it is certainly felt by all. The result is there. Whatever the Government spend on teachers is a very good investment. It is an investment which produces compound interest and is carried from generation to generation. Therefore what I would beseech the Government is this. They say they are going to spend Rs. 45 crores on education out of a total income of Rs. 188 crores. We are glad the Government are going to spend so much on education. As I have oft quoted and quoted even at the beginning of my speech to-day, let them think that though there are forty pupils well clad and well fed so on, there is the forty-first person, who is teaching all the children of the class, and he has to be looked after. The teacher is not seeking the privilege of a motor-car or bungalow to live in. He wants only simple amenities like food, clothing, shelter, and medical concessions. He wants the house rent which is given to a section of the teachers. Then he wants salary as per his qualifications. There is one section of teachers called the secondary grade teachers. These teachers are S.S.L.C.'s with two years' training. A lower division clerk is paid Rs. 90. But a teacher with two years' training is also paid Rs. 90. He is started on Rs. 90 and he goes up to Rs. 110. The rate of increment between Rs. 90 and Rs. 100 is Rs. 4. After reaching Rs. 110, his increment becomes Rs. 3. This is a very unique case. This increment is recommended by the Pay Commission only in the case of the teachers and Lower Division Clerks. This increment of Rs. 4 instead of becoming Rs. 8 become Rs. 3. Sir, we know in the *Swarga Padam*, when a piece goes up to the top and touches a snake, it comes down to the lower level. Similarly, when a teacher reaches Rs. 110, his increment comes down to Rs. 3 from Rs. 4. In the case of the lower division clerk, the Pay Commission has been kind enough to devote a separate paragraph. It says, 'Well: the lower division clerks need not worry themselves, because, before they reach Rs. 110, they will have opportunities to become upper division clerks'. But such a thing does not apply to the teacher. The teacher cannot become an

4-00
p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th February 1966]

upper division clerk. Therefore, when he reaches Rs. 110, his increment comes down to Rs. 3 from Rs. 4. The teacher has to descend. Sir, even when Sri T. S. Avinashilingam Chettiar was the Minister for Education here, I had the occasion to submit a parallel Grant-in-Aid Code to him wherein I requested that any teacher going from one school to another must be paid the last salary drawn by him as per the entries in his service register. The departmental officers are attesting the entries in the service registers. What is the fun of a teacher being asked to go away to another school in his 58th year, on account of the rule relating to retirement, and being asked to accept a lower salary? A teacher getting a salary of Rs. 250 on the completion of his fifty-fifth year will have to accept Rs. 140, the minimum of the L.T. scale of pay, on his service register about the salary last drawn is attested by the departmental officers. Sir, no teacher should be entertained in any recognised school on a salary lower than that which he was drawing the previous day, as per the entry in his service register. If all these things are done, naturally the teachers would be contented.

Lastly, Sir, I would say that the Government need not think that whenever Krishnamoorthy is called upon to speak, he speaks only about teachers. I speak only about teachers here, and I have to face an election again. That is why . . . (laughter). Let it not be taken in this way that on account of the coming election, I am speaking vigorously. I am always speaking vigorously. Because I have to face an election, I conclude my speech in a different way so that let it be an appeal to the Government, if I am not able to come back to the House. What I say is, let not Government think that whenever Krishnamoorthy speaks, he speaks about teachers only. The grievances of teachers do not seem to have an end. My speech here is limited by time. My speech comes to an end. But the grievances of teachers do not come to an end. Let me point out humbly that if Krishnamoorthy has been rearing in this House for the last fifteen years, it is simply on account of the national spirit which runs in blood that says that the future citizens, who are now in schools ought to be equipped by teachers, with peace of mind, so that the pupils may become intellectually, physically, and spiritually strong enough to bear the Freedom won by the the Father of the Nation. Thank you, Sir.

* திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவரவர்களே, இம்மன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் 1965-67-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் புது வரி விதிக்கப்படாமல் இருப்பதாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 4 மாதங்களுக்கு முன்னால் விதிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய நிலவரி சர்சார்ஜ் 25 சதவிகிதத்தை அமல் நடத்துகிற பட்ஜெட் இது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. எனவே இன்று நாட்டில் உணவு நெருக்கடி நீடிக்கின்றது. அந்த நிலையில் உணவு உற்பத்தி செய்கின்ற நெல் விவசாயத்திற்கு நிலவரி 25 சதவிகிதம் அதிகப்படுத்தி அதை அமல் செய்கிற பட்ஜெட்டாக இதை நாம் சமர்ப்பித்திருக்கிறோம் என்பதை எண்ணுகிறபோது

[28th February 1966] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

நாம் இன்னும் நெருக்கடியைச் சரியாக உணரவில்லை, உணவு நெருக்கடியைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று தான் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இன்று நெல் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடிய விவசாயிகள் அனுபவித்து வரும் தொல்லை அளவிடற்கரிது. அவர்கள் உற்பத்தி செய்கின்ற நெல் முழுவதையும் கட்டுப்பாடு விலைக்கு, அவர்களுக்கு தேவையானது போக எஞ்சியது முழுவதையும், அரசாங்கமே பெற்று விடுகிறது. நெல் உற்பத்தி அவர்கள் செய்வதற்கு வேண்டிய கருவிகள், மாடு, உரம், கொள்வனவின் விலை நாட்டிலே உயர்ந்திருக்கிறது. பணவீழ்ச்சுரம் காரணமாக நெருக்கக் கூடிய விலைவாசியோடு அவர்கள் பேரமுயிட்டு அதன் மூலம் விவசாயம் செய்ய வேண்டிய நிலைக்கு வர்கள் தன்னம் உதவியாக விடப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலே இந்த வருஷமும் நிர்வாக முறையிலே லெவி முறை விதித்திருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு இருந்ததை விட இரண்டு மடங்கு லெவி முறை இருக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்று எகராவுரை உள்ள ஒரு விவசாயி, ஏகரா ஒன்றுக்கு 6 மூட்டை லெவி விவசாயி ஒன்றுமேன்று விதி இருக்கிறது. இப்படியே 'ஸ்லாப் கிரேட்டிலே' லெவி முறை உயர்த்தப்பட்டு, 15 ஏகராவுக்கு மேல் உள்ள ஒரு விவசாயி ஏகரா ஒன்றுக்கு 12 மூட்டை லெவியாக அளக்க வேண்டுமென்று அங்கே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமக்கு நன்றாகத் தெரியும், இன்று நாடு முழுவதிலும் உணவு உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது. தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களில் கூட தண்ணீர் பற்றாக்குறை. சில இடங்களில் பயிர் ஆரம்பிக்கிற போது தண்ணீர் மிகுதி, இதனால் உணவு உற்பத்தி 30 சதவிகிதம் குறைவு என்று மதிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் 'குருத் துப் பூச்சி' நோயால் உணவு உற்பத்தி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு மழை இல்லாது காலம் கடந்து நாற்றுப் பாவி, பயிர் செய்தோம். 40 நாட்களுக்குள் நாற்று நடவேண்டும். ஆனால் 70, 80 நாட்களுக்குப் பிறகு தான் அணை திறந்து தண்ணீர் வந்து பயிர் ஏற்றப்பட்டது. அதனால் இன்று ஏகரா ஒன்றுக்கு 10 மூட்டை, 12 மூட்டை விளைந்தால் முன் செய்த புண்ணியம் என்று நினைக்கிற அளவு இப்போது அறுவடையாகிற நிலை இருந்து கொண்டு வருகின்ற இந்த நேரத்தில், என்னுமில்லாத நில வளம் பிசுந்த தஞ்சை-திருச்சி மாவட்டங்களிலே கூட விதிக்கப்படாத லெவி முறை கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு ஏகரா உள்ள ஒரு விவசாயி 12 மூட்டை லெவிக்கு அளக்கவேண்டும். அவனுக்கு இன்றைய தினம் கூடுதலாக விளைந்தால் 25 மூட்டை விளையும். 12 மூட்டை லெவிக்கு அளந்துவிட்டு 8 மூட்டையில், 3 மூட்டை விதைக்கு ஒதுக்கிவிட்டு 5 மூட்டை வைத்துக்கொண்டு அவன் குடும்பம் நடத்தவேண்டும், கூலி கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிலையை நாம் பாக்கிறபோது, இதை அமல் நடத்தினால் அங்கு உள்ள விவசாயி, நெல் விவசாயம் செய்கிறதை விட்டு விட வேண்டிய நிலைக்கு வற்புறுத்தப்படுகிறான். அரசாங்கத்தால் என்று நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [28th February 1966]

பத்து மூட்டை கூட விளையாது ஏக்கர் ஒன்றுக்கு இப்போது, வயலையே கொடுத்து விடலாமா என்று நினைக்கிறார்கள். தாசில் தாரே வந்து அறுவடை செய்து எத்தனை மூட்டைகள் விளைகிறது என்று பரிசோதனை செய்து பாருங்கள் என்றால் 20 மூட்டைகள் என்று சொல்லுகிறார். நாங்கள் 15 மூட்டைகள் தான் விளையும் என்று சொல்லுகிறோம். வேண்டுமென்றால் நீங்களே நிலத்தை எடுத்துக்கொண்டு விடுங்கள் என்று சொல்கிற சூழ்நிலையில் அங்கு நிலைமை மாறிக்கொண்டு வருகிறது, என்பதை நான் அரசினருக்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். தஞ்சை-திருச்சி மாவட்டங்களில் எந்த லெனி முறை இருக்கிறதோ அந்த லெனி முறையை இங்கு விதிக்க வேண்டும். இதற்கு மேல் விதிப்பது வேண்டுமென்றே அந்த விவசாயிகளை நெல் விவசாயத்திலிருந்து மாற்றி, ரப்பர் விவசாயம், தென்னை விவசாயம் மற்றவைகளுக்கு போங்கள், என்று சொல்லுவது போலத்தான் இருக்கும் என்று நான் சொல்கிறேன். இந்த மாதம் கல்குணம் தாலுக்காவில், மணக்காவளை என்ற ஊரில், 20 மூட்டை அறுவடை செய்து நெல்லை களத்திற்கு கொண்டு செல்லும்போது அந்த நெல் பறிமுதல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக அங்கு ரெவின்யூ அதிகாரிகளுக்கும் விவசாயிகளுக்குமிடையே பெரும் போரே நடந்திருக்கிறது. இது இந்த மாதம் 22-ம் தேதி நடந்த மாவட்ட அபிவிருத்தி குழுவிலே விவாதிக்கப்பட்டது. தலை சுமட்டில் கொண்டு போகிற நெல்லை எல்லாம் பறிமுதல் செய்யப்படுகிற நிலைமை இருக்கிறது. நெல் விவசாயம் செய்கிறவர்கள் அறுவடை செய்கிற காலங்களில் நெல்லாகக் கூலி கொடுப்பது சர்வ சாதாரணம். ஒரு ஏக்கர் நிலம் அறுவடை செய்ததற்கு 15 மரக்கால் நெல் கூலி பெறுவார்கள். ஐந்தாறு பேர்கள் அந்த நெல்லைப் பெற்றுக்கொண்டு அதில் வல்லவன் ஒருவன் தலையிலே அதைச் சுமத்தி அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து கல்யாண வீட்டுக்கு போவது மாதிரி மெதுவாக நடந்து செல்லுவார்கள். அவ்வாறு தலையில் தனியே நெல்லுடன் சென்று விட்டால் நெல்லைக் கடத்தி வியாபாரம் செய்கிறதாக கைது செய்யப்படுகிறார்கள். இந்த மாதிரி கூலி நெல் கொண்டு போவதற்கு எல்லாம் தாசில்தார் ஆபீசிலே போய் அனுமதி வாங்கிக் கொண்டு போக வேண்டுமென்றால், தாசில்தார் ஆபீசிலே மூன்று நாள் காத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகவே நெல் உற்பத்தி செய்கின்ற இடங்களிலே இதைத் தளர்த்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு நமது அரசினரும், குறிப்பாக நமது உணவு அமைச்சரவர்களும் இதிலே தலையிட்டு மற்ற மாவட்டங்களில் இருப்பது போல லெனி முறையை ஏற்படுத்தவேண்டும். கூடுதலாக்கினால் அதனால் மிகுந்த தொல்லை ஏற்படுகிறது. சென்ற ஆண்டிலே 4,500 மூட்டை நெல் கொள்முதல் செய்யப்பட்டது. இன்று 10,000 டன் எங்களுக்கு கோட்டா கொடுத்திருக்கிறார்கள். கோட்டா என்று சர்க்கார் விதித்து அதற்காக நாங்கள் பாடுபடுகிறோம், நாங்கள் என்ன செய்வது என்று சொல்லுகிறார்கள். விளைவதில் எஞ்சியதைத்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர கோட்டா வைத்துக்கொண்டு எடுப்பது, கள்ளனைப்போல்,

4-10
p.m.

28th February 1966] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

கொள்ளைக்காரனைப்போல், விவசாயி வீடுதோறும் அதிகாரிகள் போய்ப் பரிசீலனை செய்கின்ற நிலை இருப்பது, நாம் உணவு உற்பத்தியை பெருக்குகிற நிலையிலிருக்கிறோமா என்று சிந்திக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சென்ற ஆண்டு இருந்த லெனி முறை, அல்லது தஞ்சை-திருச்சி மாவட்டங்களிலே இருக்கின்ற லெனி முறையைக் கொண்டு வந்து இப்போதிருக்கிற முறையைத் தளர்த்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசினர் இன்று எடுத்து வரும் நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் உணவு நெருக்கடிக்கான காரணங்களை சரிவரப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பது தெரிகிறது. விவசாயி நெற் பயிர் பாதுகாப்பிற்காக ஃபொபிடால் வாங்கும் போது அவனுக்கு 1/4 பங்கு சலுகை கொடுக்கப்படுகிறது; ஆனால் அதே மருந்தை நிலக்கடலை, தென்னை போன்றவைகளின் பாதுகாப்பிற்காக வாங்கினால் அப்போ 1/2 பங்கு சலுகை கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த மாதிரி, நெல் விவசாயம் செய்பவர்களுக்கு குறைந்த சலுகை கொத்தால் நெல் உற்பத்தி எப்படிப் பெருகும்? இந்த நிலைமையில் நெல் உற்பத்தி பெருகும் என்று நான் நம்பவில்லை. நாம் உண்மையிலேயே நெல் உற்பத்தியில் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தால் நெல் விவசாயத்தில் அதிக அக்கறை செலுத்தவேண்டும். நெற் பயிருக்கு அதிக வரி போடக் கூடாது; நெல் விவசாயிகளுக்கு அதிக சலுகை அளிக்க வேண்டும்.

இந்த பட்ஜெட்டில் கல்வித் துறைக்கு பெரும் தொகை ஒதுக்கப் பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. இருந்தாலும், கல்வித் துறையில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களின் தொல்லை, பெரும் பண ஒதுக்கீட்டினாலேயே குறைந்துவிடவில்லை என்று எனக்கு முன் பேசிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறியதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த விஷயத்தில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள ஆசிரியர்களின் அலாதிபாசை தொல்லையைப் பற்றிப் பேச விரும்புகிறேன். இந்த மாதிலும் பூராவிலுமுள்ள ராஜ்ய அரசாங்க ஊழியர்கள் இந்த பட்ஜெட்டில் தங்களுக்கு மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டதுபோன்று சம்பள உயர்வு வரும் என்று எதிர் பார்த்தவர். இந்த பட்ஜெட்டில் வரி விதிப்பு எதுவும் இல்லாவிட்டாலும், அந்தச் சம்பள உயர்வு வராததால் அவர்கள் ஏமாற்றம் அடைந்திருக்கிறார்கள். வாழ்க்கை நெருக்கடியை நீக்க சம்பள உயர்வு பயனுடையதல்ல என்று சொன்னாலும், சம்பள உயர்வு அவர்கள் வாழ்க்கை நிலை உயர வாய்ப்பு அளிக்கத்தான் செய்யும். இதுபற்றி அரசாங்கம் சிந்தித்து வருவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு சிந்தித்து முடிவு செய்யும்போது, சம்பள உயர்வு அளிக்காமலிருக்க சிந்தனை செய்யாமல், மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களுடைய பஞ்சப்படிக்கொப்ப படி உயர்வு அளிக்க முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தமிழ் மாநிலத்துடன் இணைந்து 9 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் பிரச்சனை இன்று வரை தீர்க்கப்படாமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது. இளைப்பிள் போது இங்கே வந்த அதிகாரிகள் மாற்றப்பட்ட அதிகாரிகளாகக் கருதப்பட்டார்கள். அவர்கள் 'டி.ஸி. அல்லாடஸ்

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [28th February 1966]

என்று கருதப்பட்டனர். மாற்றப்பட்டபோது இரண்டு அரசாங்கங்களும் கலந்து பேசின; இரண்டு அரசாங்கங்களும் ஒரு முடிவு செய்தன. அந்த அதிகாரிகள் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் என்ன கிரேடிஸ் இருந்தார்களோ அதே கிரேடிஸ் இங்க நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அவர்களுக்கு அங்கே இருந்த சலுகைகள் இங்கேயும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. அந்த அடிப்படையில் எஸ்.ஆர்.ஸி. ஆக்டின் 155, 116-வது விதிகள் வகுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த விதிகள் மற்ற இலாகாக்களில் பின்பற்றப் பட்டாலும், கல்வி இலாகாவில் இவை பின்பற்றப்படவில்லை. இந்த அதிகாரிகளுக்கு இதன்படி சலுகைகள் வழங்கப்படவில்லை என்பதை இந்த மன்றத்தில் நான் பலமுறை தெரிவித்திருக்கிறேன். இந்த அதிகாரிகளுக்கு நியாயம் வழங்கி அரசினர் சட்டமியற்றியிருந்தாலும், இந்த இலாகாவில் உள்ளவர்களுக்கு அந்தச் சட்டத்தின்படி நடவடிக்கைகள் எடுக்க மனம் இல்லை. “நானும் கல்வித் துறையில் இருக்கிறேன். அந்த மாவட்டத்திலிருந்து வந்தவர்களுக்கு இந்தச் சலுகைகளை எப்படிக்கொடுப்பது?” என்று அவர்கள் நினைப்பதானது, இந்த அரசாங்கத்தைக் குறைகூறுவதற்கு இடம் தருகிறது. 1953-ம் ஆண்டில் எம்.ஏ., பி.டி., பட்டம் பெற்ற ஒரு ஆசிரியர் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் இருந்தார். அவர் இப்போது மேட்டூரில் மாற்றப்பட்ட அதிகாரியாக இருக்கிறார். 1-10-1956-ல் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் இந்த மாநிலத்துடன் இணைந்தது. இணைந்த போது அவருடைய சம்பளம் 100 ரூபாயாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. புதிய சம்பள ரிப்போர்ட்டின்படி அவருடைய சம்பளம் 1963-ஆம் ஆண்டில் 180 ரூபாயாகவும் 1965-ஆம் ஆண்டில் 200 ரூபாயாகவும் ஆகியிருக்க வேண்டும். அவருடைய சம்பளம் இப்போது 160 ரூபாய். அவருடைய சம்பளம் அதிகமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதாகவும் அவர் இதுவரை பெற்ற தொகையைத் திருப்பித்தர வேண்டும் என்று கோயம்புத்தூரிலுள்ள டிவிஷன் இன்ஸ்பெக்டர் உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார். இந்த விஷயத்தில் தனக்கு நீதி வழங்கப்படவேண்டும் என்று அந்த ஆசிரியர் தெரிவித்திருக்கிறார். இதே மாதிரி அங்கேயிருந்து மாற்றப்பட்ட எல்லா ஆசிரியர்களுடைய சம்பளமும் குறைந்த விகிதத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது; செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் 30 ரூபாய் குறைவாகச் சம்பளம் பெறுகிறார்கள். இவ்வாறு ஒரு சிறு மாவட்டத்தில் 2,000 பேர் அவதிக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள். இதுபற்றி சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் விண்ணப்பங்கள் கொடுத்தும் அவர்கள் பிரச்சனை இன்னும் தீர்க்கப்படவில்லை. இதற்கெல்லாம் அரசாங்கம் மட்டும் பொறுப்பல்ல, இது வெல்லாம் இலாகாவின் பொறுப்பு என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். 1960-ம் ஆண்டில் 210 எண்ணுள்ள அரசாங்க ஆணையின்படி அவர்களுக்கு உரிய சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆனால் 1963-ஆம் ஆண்டில் அப்போது இருந்த கல்வி இலாகா அதிகாரி ஒரு புதிய அரசாங்க ஆணையைக் கொண்டு வந்து அந்தச் சம்பளத்தைக் குறைத்து நிர்ணயித்தார். இது பற்றி பல ரிட் மனுக்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ரிட் மனுக்களின் பேரில் நீதி மன்றத்தில் தீர்ப்பிற்குக் காத்திராமல், சட்ட இலாகாவின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு ஆவன செய்ய

4-20
p.m.

28th February 1966] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படி அரசாங்கம் செய்தால் ரிட் மனுக்கள் சமர்ப்பித்தவர்கள் அவற்றை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்வார்கள்.

29-12-1965-ஆம் தேதியில் நமது அரசாங்கத்தார் ஒரு உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். ஹிந்தி, தமிழ் முதலிய மொழிகள் போதிக்கும் மாற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு சென்னை முதல் கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு ஒப்ப ரூ. 85-175 சம்பள விகிதம் 1-11-56 முதலே அளிக்க வேண்டும் என்று அந்த உத்தரவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உத்தரவு வந்தபோது நாகர்கோவில் மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி, அவர்களுக்கு ரூ. 85-175 சம்பள விகிதம் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று அரசாங்க உத்தரவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, 1960-ஆம் ஆண்டில் வந்த சம்பள கமிஷன் விதிகளின் படி அவர்களுக்கு ரூ. 140-250 விகிதத்தில் சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும் என்று சொல்லப்படவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார். ரூ. 85-175-ஆக இருந்த சம்பள விகிதத்தை ரூ. 140-250-ஆக சம்பளக் கமிஷன் மாற்றியிருக்கிறது. ஆனால் அதற்கு தனிச் சட்டம் வேண்டும் என்று கல்வி அதிகாரி கூறுகிறார். இப்போது பென்ஷன் வாங்கும் தகுதியுள்ள முதல் கிரேடு ஆசிரியர்களில் சிலருக்கு முதலில் கொடுக்கப்பட்ட ரூ. 180-ல் 5 ரூபாய் கூடுதலாகக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டதாகவும், அதைத் திருப்பி கொடுக்கவேண்டுமென்ற உத்தரவைப் பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். அலாதியான வியாக்கியானம் தரும் அதிகாரிகளை வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. இவற்றைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்கு ஸ்பெஷல் அதிகாரியை சட்ட அனுபவத்தோடு உள்ள கல்வி அதிகாரியை அனுப்பிச் சட்ட துணுக்கங்களை ஆராய்ந்து எங்களுக்கு நீதி வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதிகாரிகளால் பலவிதமான தொல்லைகள் இருக்கின்றன. அங்குள்ள செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் எல்லாம் இங்கே செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். 90-140 என்ற சம்பளம் கொடுக்கப்படவேண்டும், 1963-ல் ஒரு தனி புரொசீடிங்ஸ் கல்வி இலாகாவில் போட்டு அதற்கு ரூ. 90-110 என்ற ஒரு ஸ்கேலை போட்டு கல்வி தகுதியை பற்றி ஆராய்ந்து அங்கிருந்து இங்கே மாற்றப்பட்ட செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களைத் துன்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். அங்கே ஏழாவது வகுப்பு, ஒன்பதாவது வகுப்பு இருந்தது. எஸ்.எஸ்.எல்.சி-யும் இருந்தது. அதற்குக் காரணம் வேறு. நாங்கள் அங்கே நேரடியாக ஆங்கிலேயர்களுக்கு அடிமைகளாக இல்லாமல் இருந்தோம். மகாராஜா மட்டும் தான் ஆங்கிலேயர்களுக்கு அடிமையாக இருந்தார். நாங்கள் இருக்கவில்லை. இந்தியாவின் மன்னர் என்றும் அவரும் அவரது பிரஜை என்றும் நாங்களும் வாழ்ந்தோம். வெள்ளைக்காரர்களுக்கும் எங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை. சுதேசி மன்னருக்கும் அவர்களுக்கும் தான் தொடர்பு. அவர்கள் விருந்துகளுக்குச் செல்வதும் கப்பம் கட்டுவதும் வழக்கம். அப்படியிருக்கும்போது நாம் இப்போது பேசி வருவதை பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தாய்மொழி

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [28th February 1966]

உயர்வுக்காக நாம் பேசி வருவதை அம்மன்னர் செய்தார். வெள்ளையர் காலத்திலே ஒன்பதாவது வகுப்பு என்ற தாய்மொழி கல்வியை ஏற்படுத்தினால், ஆங்கிலேயன் கொண்டுவந்தது எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வகுப்பு என்றும் இருந்தது சுதேசி மன்னர் தாய்மொழிப்பற்றினால் ஒன்பதாவது வகுப்புக்கு தமிழ் ஹையர், மலையாளம் ஹையர் என்று பெயர் வைத்தார். இந்தத் தாய் மொழி உயர்படிப்பு எல்லாம் எஸ்.எஸ்.எல்.சி.க்கு சமம் என்று வைத்திருந்தார். ஒன்பதாவது வகுப்பு முடிந்தால் டிரெயினிங் செகண்டரி கிரேடுக்கும் போக வேண்டும். அதற்கான சிலபசம் ஒன்று தான். பாடத் திட்டங்கள் ஒன்றுதான். அதனால் தகுதி குறைவு என்று எண்ணவில்லை. சுதேசி மன்னர் இரண்டையும் ஒன்றாக நினைத்தார். ஒரே செகண்டரி கிரேடு டிரெயினிங் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு ஒரே அளவு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். டி.இ.ஓ. ராங்கு வரையில் ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். சீஃப் எக்ஸ்கூ மினராக இருந்திருக்கிறார்கள். இப்போது 1963-ல் இந்திய சுதந்திரம் வந்து பல்லாண்டுகளுக்குப் பிறகு தாய்மொழிக்கு உயர்வு அளிக்கவேண்டுமென்று பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது தமிழ் ஒன்பதாவது வகுப்பு மூன்றாவது பாரத்திற்குச் சமம் என்கிறார்கள். அங்கேயிருப்பவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி-க்கு சமம் என்று வைத்திருந்ததை குறைத்திருக்கிறார்கள். ஒன்பதாவது வகுப்பில் வெற்றி பெற்றவர்கள் இங்கே நான்காவது பாரத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்கள் தமிழ் படிக்க வேண்டுமென்று வந்தால் ஏழாவது வகுப்பில்தான் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். அதைப்பார்க்கும்போது சுதேசி மன்னருக்கு இருந்த தாய்மொழிப் பற்று நமக்கில்லை. அவர் ஒன்பதாவது வகுப்பு படித்தால் எஸ்.எஸ்.எல்.சி-க்கு சமம் என்றார். ஆங்கில அறிவு குறைவாக இருப்பதால் நான்காவது பாரத்திலே சேர்க்கிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி ஆறாவது வகுப்புக்கு சமம் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அது சரியோ தவறே என்பதை ஆராய விரும்பவில்லை. அங்கிருந்து மாற்றப்பட்டவர்கள் சம உரிமை கேட்பதற்கு உரிமை இருக்கிறது. ஒரு ராஜ்யத் தை மற்ற ராஜ்யத்தோடு இணைக்கும்போது அங்கே அதிகாரிகள் என்ன சம்பளம் வாங்கினார்களோ அதை இங்கே அளிக்க வேண்டுமென்று பாராளுமன்ற சட்டம் கொண்டு வந்தபிறகு கல்வி இலாகா டைரக்டருக்கு மாற்ற அதிகாரம் இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. அப்படியிருப்பதை நீடிக்க விடுவது வருந்தத்தக்கது என்று அரசாங்கத்திற்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆகையால் இது போன்ற குறைகள் அதிகமாக இருப்பதால் தனியாக அதிகாரியைப் போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கல்வித் துறையைப் பொறுத்தவரையில் அதன் செகரட்டரி முதலமைச்சரிடம் குறைகளைச் சொல்லும்போது அவற்றை புரிந்து கொண்டு உத்தரவு போடுகிறார்கள். இங்கே வந்ததும் அவற்றை அமுல் நடத்துகிறவர்கள் அவற்றிற்கு புதிய வியாக்கிரானம் கொடுக்கிற நிலையில் இருக்கிறது. அதை அதற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் எனக்கு முன் பேசிய

[28th February 1966] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

பெரியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் 450 ஆசிரியர்களுக்கு சிவ கங்கை தாலுக்காவில் சம்பளம் கொடுக்கப்படாமல் இருப்பதாகக் கூறினார்கள். அங்கு பலருக்கு இன்னும் சம்பளம் கிடைக்கவில்லை. ஜூன் மாதத்தில் ஒவ்வொரு பள்ளியிலிருந்து அவற்றிற்கு வேண்டிய ஆசிரியர்கள் வேண்டுமென்று அதற்கான சாங்கஷனுக் காக மேலே எழுதவேண்டும். மார்ச்சிலிருந்து அதற்கான அனுமதி வரும். தனியார் பள்ளி நிர்வாகஸ்தர்கள் ஆசிரியர்களைக் கூப்பிட்டு பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் யாரும் அப்படி ஆசிரியர்களைப் போடு சம்பளம் மார்ச்சில் தான் வரும் அதுவரையில் சும்மா வேலை பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லி நியமிப்பார்கள் பிறகு மொத்தமாக ஆயிரம் ரூபாய் வந்த பிறகு அத்தனையும் கொண்டுபோவதா எனக்கும் கொஞ்சம் கொடு என்றும் பெற்றுக்கொள்வார்கள். வதில்லை. சிவகங்கைத் தாலுக்காவில் ஆசிரியர்களை நியமிக்க வாவது செய்தார்கள். சம்பளம் கொடுக்காமல் இருக்கிறார்கள். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பல் பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளில் மாணவர்கள் மட்டும் தான் இருக்கிறார்கள். மூன்று வகுப்புகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்றும் இருக்கிறது. அவர்கள் ஏழு வயது யையன்களை இரண்டாம் கிளாஸ் படித்தவனை முதல் வகுப்புக்கு ஆசிரியராக வைத்துக்கொண்டு ஏதோ நடத்திவருகிறார்கள். இரண்டாம் வகுப்புப் பையன் முதல் வகுப்புக்கு வாத்தியாராக இருக்கிறான். ஆகையால் அனுமதி வழங்குவதில் காலதாமதம் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பிப்பிரவரியில் 100 ஆசிரியர்களுக்கு அனுமதி அளித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இனி மேல்தான் நியமிக்கப்படவேண்டும். மாணவர்களுக்குத் தக்கவாறு ஆசிரியர்கள் இல்லாமல் அவர்கள் கல்வி பாதிக்கப்படுகிறது. கல்வியின் தரம் எப்படியிருக்கும்? அதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன். ஆகையால் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் அனுமதி வழங்கும் அதிகாரம் பெற வேண்டும். அப்படி அவற்றிற்கு அனுமதி வழங்காமல் இருந்தால் சம்பந்தப்பட்ட கல்வி அதிகாரிகள் அதை வழங்கவில்லை என்று அவர்மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். யுத்த நெருக்கடி இப்போது தீர்ந்து வருகிறது. ஆசிரியர்களின் பணப் பற்றாக்குறையையும் கொஞ்சம் தீர்க்கவேண்டும். அடிஷனல் பிராவி டென்ட் பண்டு இப்போதும் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பிடிக்காமல் இருந்தால் அவர்களுக்கு அது பிரயோசனமாக இருக்கும். யுத்த நெருக்கடி தீரும்போது ஆசிரியர்களின் வாழ்க்கை நெருக்கடியும் தீர வழிவகை காணவேண்டும். கைத் தொழில் ஆசிரியர்களின் சம்பளத்திற்கு மேல் ரூ. 5 அலவன்சாக கொடுக்கலாம் என்று விதி இருக்கிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பலருக்கு அது கொடுக்கப்படவில்லை. கடைசியாக சர்வீஸ் ரிஜிஸ்டரிலுள்ள சம்பளம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். கூடுதலாக இருந்தாலும் பர்சனல் பே-யாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இருக்கிறது. முக்கூடல் சொக்கலால் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பல ஆசிரியர்களுக்கு அது கொடுக்கப்படவில்லை. இப்போது இருக்கிற சர்க்கார் ஊழியர்களை வைத்துக்கொண்டே இவ்வளவு ஊழல்கள் நடக்கின்றன. எல்லா ஆசிரியர்களும் அரசாங்க இலாகாவில் வரும்போது எவ்வளவு ஊழல்கள் நடக்குமென்று தெரிய

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்பிள்ளை] [28th February 1966]

வில்லை. மூன்று பட்டதாரி ஆசிரியர்களில் ஒருவர் முதல் கிரேடு ஆசிரியராக இருக்கவேண்டும். 225-320 என்ற முறையில் தமிழ் ஆசிரியர்கள் சம்பளம் பெற அமல் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இதுபோன்ற குறைகள் நீக்கினால்தான் புதிய ஆண்டில் ஆசிரியர்களுக்கும் மக்களுக்கும் நல்ல உறவு ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, கன்னியாகுமரி மாவட்ட லெவி முறையை உடனடியாக மாற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு மாற்றுவீட்டால் எப்போதும் பெரும் தொல்லையாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, என் பேச்சை முடித்துக்கொள் கிறேன்.

4-30
p.m.

* DR. H. V. HANDE: Mr. Chairman, at the very outset, I would like to give the reaction of mine towards the present budget. In spite of the fact that the Chief Minister told us the other day that this is not a deficit budget, I would like to remind the House that it is not a deficit budget mainly for two reasons. Firstly, we have already taxed the public making a fairly big sum only a few months back. Then, again, we have received, thanks to the Fourth Finance Commission, certain liberal amount from the Central taxes. These are the two factors which are responsible, in my opinion, for seeing to it that no extra taxes are levied. Still, I like to stress in this House that it should not be our goal in levying extra taxes. If we had reduced the taxes, probably we would have been given an opportunity to congratulate the Government on it.

In this connection, I would also like to bring to the notice of the House the reactions of the non-gazetted officers of this State. The problem, we are fully aware, is to collect money and properly distribute it. Therefore, the question of ratio of officers and non-gazetted officers in this State must be properly examined and the grievances of the non-gazetted officers must be fully redressed. That is my submission here. It is true that by increasing the dearness allowance of the non-gazetted officers the State will be put to a further burden, but it is also true that if a proper examination is conducted, of the ratio between the officers and the non-gazetted officers, it is possible to satisfy the non-gazetted officers without drawing very much upon the exchequer, which I will explain this way. The non-gazetted officers are, in fact, doing the maximum work, in my opinion, in the State and especially in this Secretariat we find that they are doing a lot of work. Even several files are created at the stage of lower division clerk or the assistant (upper division clerk). I mean the drafting. We have excellent people among the non-gazetted officers who are able to write up very nicely. In fact, I was myself surprised how they were able to do it. Even at the lower division clerk or upper division clerk level, excellent drafting is done. When that is the case, should we not properly consider the question of officer orientation and proper amenities to the non-gazetted officers? Therefore, I request the Government to give their fullest attention—I know they

28th February 1966] [Dr. H. V. Hande]

are already giving attention—a little more attention to the problem of non-gazetted officers and do something more. These are my preliminary remarks.

I would now confine myself to three portfolios. I do not want to go into the figures. I want to take this opportunity to pinpoint the attention of the Government towards certain rank exhibition of inefficiency and rank administrative lapses in the Health Ministry and in the Local Administration Ministry. There are the things which I shall concentrate on to-day.

Coming to the Health Ministry, it is really a pity that to-day the poorest man is not getting proper medical facilities, whether it is in the City or in the motussil headquarters or elsewhere. I request the Health Minister to take this opportunity to listen properly to me and see what best she can do in her day-to-day administration. For instance, let us take the General Hospital. The Health Minister cannot go into the hospital without being noticed. But if she wants, she could send somebody to go *in cogito* and see what is happening in the hospital. It takes five to six hours for a patient to collect a miserable bottle of mixture, which, in my opinion, is mostly diluted. The strength of medicine used is sometimes 1 : 2, diluted to the extent of 50 per cent or even 75 per cent with water. This is how it happens in the hospital in the centre of the metropolis, the General Hospital, the premier institution of this State. Medicines that are given there are sub-standard because there is lot of dilution. Even the papers which are used to fold the tablets are dirty papers, soiled ones. I do not know what germs those papers carry. So crudely these tablets are packed and given. It is a horrible sight that in this twentieth century under a popular Ministry this sort of thing happens. I am sure if we constantly bring these things to the attention of the Health Minister, these defects will be rectified. I have confidence in the Health Minister. My only grievance is that she has not given herself an opportunity to get this information to her place, to the point where this information could be utilised to the advantage of the public.

Then I come to the maintenance of the hospital. I have inspected the hospitals two or three times recently. I was really shocked at the shabby way in which the patients' beds were kept and the wards were kept. In spite of the fact that we are spending Rs. 40 or Rs. 50 crores in the Five-Year Plans only for the Health Ministry, we find these fundamental things which require no extra expenditure are not attended to. All that it requires is an extra amount of supervision and sensitiveness on the part of the people who do the treatment there. I am not talking of the special wards where the V.I.P.'s are treated. I am primarily concerned with the have-nots, people who do not have even the elementary, basic necessities of life food, clothing and shelter. It is these people who have no place to go and complain. If one goes to the hospital, one will find there is a shocking state of affairs. There are no proper amenities. Let us take emergency cases in the

[Dr. H. V. Hande] [28th February 1966]

General Hospital. If a patient in a serious condition goes to the Casualty Department of the hospital, he is not immediately attended to. There are a number of registers where certain things have to be filled in. Only after these are filled in, the patient will be attended to. Till then he will be writhing in pain. He will be bleeding if he has a cut injury. The patient will be attended to not as a human being, but as a case to be attended to after these preliminary things are filled in. Then, again, if in midnight a patient has to be treated with an important medicine, it is not possible for the doctor even to get the medicine because of red-tapism. The medicine has to be got as an indent only the next day. Only after the hospital opens next morning, after the routine things take place, it is possible for a doctor to get important medicines. There is no method by which immediately the entire red-tape is cut and the patient is saved. The patient's life is very, very important. Human being's life is very precious. Once it is lost, he cannot get it back. That amount of sensitivity should be there not only at the point of doctors but at all administrative points. This sort of sensitivity, starting from the Health Minister down to the lowest member of the staff must be there. I can go on narrating incidents. But, unfortunately, the time given to me is short and I have to hurry up. The hospital in the city are maintained in a shandy and miserable manner. Another thing is about the T.B. Hospital. Tuberculosis disease itself, as you know, is a serious disease. The ambulatory treatment is getting popularity and hospitalisation is slowly going down. In spite of that, a number of cases have to be hospitalised. The patients have to be hospitalised for two or three months. It takes nearly three or four months to get admission in the hospital. By the time the patient gets admission, the situation is so worse that no treatment would be needed. Why not the patients be sent straightway to the Sanatorium? The administration of the T.B. Hospital is very, very bad. To get ordinary streptomycin injection, the patients have to go there and stand in the queue for three to four hours, after getting into two or three buses. With all these difficulties, there is no hope of the patient being cured.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: If it is a question of one patient, it can be attended to immediately. If there are more number of patients, then it may not be possible.

DR. H. V. HANDE: Not even one case is cured. 100 patients are made to wait for four hours and the volume of work turned out is the same. I should like to have definitely a detailed system by which the patient can be sent early, without waiting for three or four hours. The work turned out will be the same. We can ask the patients to come at different times. Some patients may be asked to come at 10 a.m. and some persons at 11 a.m. and so on. They need not go like dumb driven cattle and wait from 6 a.m. It is definitely possible. We can avoid waiting definitely, if proper spacing is done to send them early. This is a serious problem. I want to stress this point. I have received several

[28th February 1966] [Dr. H. V. Hande]

complaints from the patients about the way in which they are handled and treated in the hospital. I want to register this complaint on the floor of this House making use of the Budget session.

With regard to shortage of drugs in the hospitals, I would like to say a few words. There is acute shortage of pentothal sodium. Pentothal Sodium the short acting intravenous anaesthetics known in medical slang as the "drug of choice" is running out of stock. Its indigenous substitutes, either and ethyle chloride, produces cardiac arrest, a known complication. Similarly compounds used for making X-ray plates are fast disappearing. For example, stocks of intravenous pylogram and retrograde pylogram are dwindling even in Government Hospital. Doctors in the General Hospital have been discreetly told to think twice before using these. It is becoming increasing by difficult to get even life saving drugs like antibiotics. This is a serious matter to which I request the Hon. Minister for Health to apply her mind. I do not want to go further. I only want the Hon. Minister for Health to take notice of the situation. I am warning this Ministry. If the Ministry does not take note of what I am saying, the Ministry and the public will be in trouble. A stitch in time saves nine. Therefore, I request the Minister to take note of this serious situation.

Again, I come to another point with regard to Autopsies done in the Madras General Hospital. Autopsy is done after the death of a person. Unlike in Bombay and Calcutta where the coroner system in which a legal expert decides which bodies should go for post-mortem, is in vogue, Madras follows a different method where the police decide as to the necessity for an autopsy regardless of medical advice. Even from the Medical and Research angle, doctors will be able to say whether a post-mortem has to be done on a particular body or not.

Then I come to the Ministry of Local Administration. This Ministry is a very, very pitiable position. I am receiving regular complaints from several taluks about the way in which the Ministry is functioning. The position is the same in several places. I can give an example. I was asked to go and see certain things in Kadepari village in Tambaram Municipality. In a residential area, where 30 or 40 houses have been built, permission has been given to a Mill. I want to know how the Government can give permission to start a Mill in a residential locality. Especially when under no circumstances, such permission is given, how have the Local Administration Ministry and the Health Ministry agreed to issue the licence? They have already given permission and the Mill is going to function in a day or two. In spite of so many representations to the Health Ministry on the matter, the Government have given permission. We wrote very many complaints, as the Hon. the Minister for Industries suggested. It is not a personal problem, it is a public problem. We thought the Minister in charge of the Department would pay attention to this matter. The Department have not got the elementary courtesy to acknowledge our letters. This can be done

[Dr. H. V. Hande] [28th February 1966]

by the Ministry concerned. I am not talking politics. I can bring to the notice of the Ministry very many administrative lapses. But I have no time to explain these things. I request the Ministry to pay attention to these matters.

4-50
p.m.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : What is the Mill?

DR. H. V. HANDE : Flour Mill.

(Deputy Chairman in the Chair)

Sir, I want one particular point to be clarified by the Hon. the Industries Minister and the Leader of the House about the allegation made against the Madras State by the ex-Finance Minister of the Government of India in his Press Statement. He accused the State Government of having borrowed money recklessly except a few States. He did not include our State in the list of exceptions. He said that States were recklessly borrowing from the Reserve Bank. I want the Hon. the Leader of the House to answer the point.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : You must ascertain facts. You cannot ask for information on something about which you yourself are not clear.

DR. H. V. HANDE : I appreciate the point of the Hon. the Industries Minister's reply. We are prepared to get facts. But wherefrom are we to get the facts? We write to the Secretariat and to the Ministers, and we do not receive the co-operation of the Ministers and the Government.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Has the hon. Member written either to the Finance Minister or to the Leader of the House in this matter?

DR. H. V. HANDE : I have not received replies to many of the questions I have given notice of to the Ministers.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : My question is : On this subject has the hon. Member written either to the Finance Minister or to me, asking for information or clarification as to what the position is. After all, the hon. Member does not know what the real position is. Has he written to the Government or the Minister for information or clarification on this matter?

DR. H. V. HANDE : The Hon. Minister has not understood my question. On several things we wrote and we did not receive any answers. How does he expect us to have interest to write to them when we do not get replies to many of our questions.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If you do not have information, then you can better content yourself with what little you have.

DR. H. V. HANDE : If you do not have the answer to give, you cannot interrupt me in this way.

28th February 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : When members make interrupt in the beginning. But when a serious matter relating to the financial stability of the State is raised and allegations are made without any verification, without getting information and without knowing anything about it, it is not becoming of the dignity of the House.

DR. H. V. HANDE : I wish to tell the Hon. the Industries Minister that it is not becoming of the dignity of the House to go on interrupting me like this. My point is . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I did not want to misleading statements or wrong statements, it is the right of anybody, even including the Opposition Members to interrupt and say it is wrong.

DR. H. V. HANDE : The Hon. Minister has not understood me or the point raised by me.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member is too clever for my brains.

DR. H. V. HANDE : Quite possible.

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member cannot address the Leader of the House as 'You'. He should address him through me.

DR. H. V. HANDE : He also addressed me like that.

DEPUTY CHAIRMAN : He is addressing through the Chair.

DR. H. V. HANDE : He is addressing like that. Then I can also address like that.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member may go on with his speech.

DR. H. V. HANDE : When such a statement is made about our State, I want the Hon. Minister to issue another statement. As I have put the point before the House, I want the Minister to explain to us why such a statement was made, and whether it is a fact or not. I demand an explanation on the floor of this House.

Sir, now coming to the food muddle I do not want to go into the details again as I have already dealt with them in my speech on the Governor's Address. The main thing with regard to this muddle is, there is a lot of wastage caused during the storage of these foodgrains and at several other points also. I want specifically to bring to the notice of the House the large quantities of 'Rava', rice and other food articles wasted at several points. The Government do not seem to exercise any control over this. Due to redtape the 'Rava' produced by the mills is stocked in the mills themselves until it is taken over by the retailers. They are not able to release it immediately to the market because of the present rules. Several procedures are to be gone through before

[Dr. H. V. Hande] [28th February 1966]

the 'Rava' could reach the consumers. The time taken between the production point and the consumer point is nearly four to five months. Therefore when we get the 'Rava' from the ration shop, it is full of worms. I do not know why the Government should not apply their mind to this and see that this state of things is summarily put an end to. When we are suffering for want of food, and when this is the major issue which has seized the minds of the Opposition as also the ruling party, why should not the Government take this elementary step of preventing wastage during storage and on account of long storage? Let me give an example of how much waste there is in this business. I find an advertisement in the Tamil daily calling for tenders for the sale of nearly 777 metric tons of spoiled rice from Avadi and other godowns. advertisement has been published in a particular Tamil paper. I refer to this only to bring to the notice of the House how food-stuffs are wasted in storage. I would request the Government to see that no wastage takes place during storage or on account of long storage. It is also the prerogative and the highest responsibility of the House to see that the administrative officers in charge do not waste foodstuffs like this. When we are having a very serious food shortage, the Government should see to it that not a grain is wasted like this. It is a very horrible sight to see that there is so much wastage. Probably we are, not sensitive enough to realise the gravity of the situation.

Sir, in regard to production, I wish to bring to the notice of the House a complaint made to me by a person from Thanjavur. The complaint is that the ryots are permitted to retain only that much of rice admissible under the ration rules in the city, and the balance is compulsorily directed to be handed over to the Government. They do not know whether this is the order of the Government or the arbitrary orders of the local officials like the Revenue Inspectors and others. To fulfill the quota fixed, the local officials on their own initiative issue arbitrary orders. This is the complaints of farmers from Thanjavur. I can only voice the complaints of the people here. I am not in a position to know the facts. The Hon. Minister for Industries might say 'You must go and find out'. As I said I can only voice the grievances of the people here. It is for the Minister to reply to the points.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The question hour is intended to elicit information. If it is not properly used, the Government cannot help.

DR. H. V. HANDE: It is an emergency. It cannot wait for the question hour. If we put questions to-day, the answer will be given six or seven months later. This is an important thing which I wish to bring to the notice of the Government because it cannot wait for the question hour. There is also difficulty in giving 'call attention' notices. They are not allowed. I have received official replies from the Hon. Chairman that they could not be allowed, because they could be discussed during the debate on the Budget.

28th February 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The hon. Member must ask the Chair about it, and not the Government.

DR. H. V. HANDE: I am addressing the Chair only.

Finally, Sir, I wish to place a few points before the House about the Defence of India Rules, and the verdict of the Supreme Court on it. The Government cannot take a cavalier like attitude and detain people under the D.I.R. A month or so ago, when I raised the question on the floor of this House, the hon. the Chief Minister said that the reasons for which persons were kept under detention under the D.I.R. were not even asked by the courts. That is the reply he gave. I do not know the mind of the Supreme Court. But a few days after I put the question, the Supreme Court had delivered a judgment. They are against the tendency of the Government to detain persons in a cavalier manner without trial under the D.I.R., as it is opposed to the democratic way of life of this country. Therefore I want that the D.I.R. rules should be scrapped immediately. It is quite probable that the Minister would in reply say that the D.I.R. is a Central Government subject and not a State subject and therefore it could not be raised here. I submit that the Home Minister of the Government of India when he summons the Chief Ministers of States to discuss with them their views on the D.I.R., our Chief Minister, when he meets the Union Home Minister, might express this as the wish of this House that the D.I.R. should be scrapped summarily.

Finally, Sir, I wish to stress one other point on the floor of this House, namely, the perfunctory manner in which our points are answered by the Hon. the Leader of the House. His replies are far from satisfactory. Of course it is always easy for him to open out his file and say 'We have investigated the matter and there is nothing in the matter'. Sir, I referred to the happenings that are going on in a village about eight miles from here, namely, Ayanambakkam, some days ago and wanted that the matter should be enquired into. The Minister at once said that the matter was investigated and that there was nothing wrong. Though he might be satisfied with it, we are not satisfied with the answer. It did not carry any conviction with the Opposition party, though it might carry conviction with the ruling party. So I want that whenever we raise issues on the floor of this House, Ministers should properly examine things and give a detailed answer so that we can have the satisfaction that our points have been properly looked into.

Sir, to sum up, I charge this Government with rank inefficiency in the Ministry of Health and in the Ministry of Local Administration; secondly with wasting lakhs of tons of foodgrains and not bringing them to the notice of the public or the Legislature; thirdly with the responsibility of making several bags of 'Rava' and 'atta' wormridden and; fourthly with missing the D.I.R. and stifling democracy.

With these words, Sir, I wind up.

[28th February 1966]

திரு. கே. வி. ராமசாமி: - கனம் உபதலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் நமது மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடிய இந்த 1966-67-ம் வருடத்திய பட்ஜெட்டை ரொம்ப சந்தோஷத்துடன் நான் ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். அதாவது ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் இருந்ததைக் காட்டிலும் இந்த வருஷம் இவ்வளவு நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும், நமக்கு புது வரிகள் இல்லாமல் இந்த பட்ஜெட்டை சமர்ப்பித்திருப்பதைப் பற்றி நான் மிகவும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதிலும் குறிப்பாக இந்த மூன்று ஆண்டுகளுடைய பட்ஜெட் விவரத்திலே கல்விக்காக 1956-57-லே ரூ. 10.97 கோடி, 1961-62-லே ரூ. 23.46 கோடியாகவும், இந்த வருடம் பட்ஜெட்டானது ரூ. 44.97 கோடியாகவும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து நம்முடைய சர்க்கார் எவ்வளவு தூரம் கல்வியிலே இன்று முன்னேற்றம் அடைந்து வருகிறது, அதற்காக எவ்வளவு சேவைகள் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவருகிறது. ஆனால் குறுக்கே செலவு செய்யக் கூடிய இனங்கனிலே எவ்வளவோ கோளாறுகள் எல்லாம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அது இல்லாமல் இல்லை. அதனை இன்னும் கொஞ்சம் நல்ல முறையிலே கண்காணித்து சரி செய்ய வேண்டியது மிக முக்கியமானதாகும். அதுவும் இந்த சமயத்திலே பென்ஷன் வாங்கக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 20 கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பாராட்டுகிறேன். அவர்களுக்கு இன்னும் கூட கொடுக்க வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். ஏனென்றால், இந்த நாட்டிலே தந்தை, தாய் குரு, தெய்வம் என்று சொல்லுவார்கள். அப்படி இருக்கக்கூடியவர்கள்தான் பிற்காலத்தில் நன்றாக வாழவேண்டும். எவ்வளவோ பேர்களுக்கு தன்னுடைய உழைப்பை எல்லாம் தந்து பல வாலிபர்களையும் நல்ல பெண்மணிகளையும் முன்னேற்றம் அடையச் செய்து வாழ்க்கையில் வளரச் செய்வதற்கு அடிகோலிகளாக ஆசிரியர்கள் இருந்து வருகிறார்கள். தாய் தந்தைகளை விட குருமார்கள்தான் ரொம்ப உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருக்கக் கூடியவர்கள், இருந்து வந்தவர்கள், இருக்க வேண்டுமென்று நாம் அனைவரும் விரும்பக் கூடியவர்கள். அவர்கள் பிற்காலத்திலே அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டில்லாமல், திக்கு இல்லாமல், திராணி இல்லாமல், மனதிலே ஏக்கத்தோடு அவர்கள் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இன்னும் கொஞ்சம் அவர்களுக்கு சேர்த்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக சுகாதாரத்திலும் அதே மாதிரிதான். சுகாதாரத்திலே 1956-57-க்கு ரூ. 4.12 கோடி செலவிடப்பட்டது. அடுத்து 1961-62-லே ரூ. 8.65 கோடி செலவிடப்பட்டது. இப்போது 1966-67-லே ரூ. 15.93 கோடி, அதாவது சுமார் ரூ. 16 கோடி கிட்டத்தட்ட சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை எல்லாம் பார்க்கும் போது சுகாதாரத்தில் நம்முடைய சர்க்கார் எவ்வளவு கண்காணிப்பாக, என்னென்ன செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது. குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. குறைகளை நிவர்த்திப்பது என்றால், எப்போதும் குறைகள் இருந்துகொண்டு தான் இருக்கும். எந்த சமூகத்தை எடுத்தாலும், அல்லது ஒரு

[28th February 1966] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

குடும்பத்தை எடுத்தாலும், குடும்பம் எவ்வளவு பெரிய குடும்பமாக இருந்தாலும், சில ஊழல்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அதே போல நாட்டிலே சில ஊழல்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அதைப்பற்றி நாம் குறை கூறிக்கொண்டிருக்க முடியாது. அதை கண்காணிப்பது என்றால் ரொம்ப கஷ்டம்தான். எவ்வளவு கண்காணித்தாலும் ஒரு சில குறைகள் நம் கண்களுக்கு தெரிவது கஷ்டமாக இருக்கும். ஆனால் குறைகள் செய்பவர்கள் அதை நினைத்து குறைகள் செய்யாமல் இருப்பதற்கு வேண்டுவன செய்ய வேண்டியது முக்கியமாகும். டாக்டர் ஹண்டே அவர்கள் சில குறைகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். சில குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவர்கள் பேசும்போது அந்தக் குறைகளைப் பார்த்து அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் பல பேர்கள் வந்து அவர்களிடத்தில் பல குறைகளைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். அதை அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உதாரணமாக நான் இரண்டு மாத காலமாக ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வருகிறேன். கோயமுத்தூரிலே ஒரு மாதம் இருந்தேன். இங்கு சென்னையில் ஒரு மாதம் இருந்தேன். சிலபேர் நல்ல முறையிலே ஜனங்கள் பிழைக்கவேண்டுமென்று, அவர்களுக்கு நம்மால் ஆவன செய்யவேண்டுமென்று, மேலதிகாரிகள் நல்ல முறையிலே கவனிக்கிறார்கள். ஆனால் கீழே இருக்கக் கூடிய முறைகள் கொஞ்சம் சீர்கேடான முறைகளாகத்தான் இருக்கின்றன. உதாரணமாக கொடுக்கக் கூடிய உணவு இருக்கிறதே, அந்த உணவைக்கொடுக்கும் போது அளவை குறைத்துக்கொடுக்கிறார்கள். பாலை எடுத்துக் கொண்டால், பாலிலே கொஞ்சம் தண்ணீரைக் கலந்து கொடுக்கிறார்கள். இதெல்லாம் சகஜமாக இருக்கிறது. கீழே இருப்பவர்கள் தான் செய்கிறார்கள். அந்த நிலையில் எல்லோரும் போய் அதைப் பார்க்க முடிகிறதில்லை. பாலிலே தண்ணீர் கலந்து கொடுக்கிறார்கள். என்றால், தான்கொஞ்சம் காப்பிபோட்டு சாப்பிட வேண்டுமென்று எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள், அல்லது ரீட்டுக்கு கொண்டு போவதற்காக எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்போது கோயமுத்தூரிலே உதாரணமாக மருந்து இல்லை, இல்லை என்கிறார்கள். அது ரொம்ப சிரமமானது. இவ்வளவு தொகை சர்க்கார் கொடுத்தும் கூட இந்த மருந்துகள் சரியாக ஏன் வாங்கி வரவில்லை, என்ன காரணம் என்பதை நம்முடைய சுகாதார அமைச்சரவர்கள் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன். பொதுவாக எந்த வியாதியஸ்தர்கள் போனாலும், இந்த மருந்து இல்லை, நீங்கள் வெளியே வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள் என்று சொல்லுகிற அளவிலே தான் இருக்கிறதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. பல மிஷின்கள் எல்லாம் பிரயோசனமில்லாமல் வீணாகக் கிடக்கின்றன, எலெக்ட்ரிக் மிஷின்கள். அது எனக்கு கூட உபயோகப்படுத்தலாம் என்றிருந்தேன். அதை உபயோகப்படுத்த முடியவில்லை என்று கூறினார்கள். அப்படி இருந்தால் நான் அமைச்சரவர்களிடம் போய் சொல்லவேனே என்று சொன்னேன். ஆமாம், நீங்களே லாம் சொன்னால் தான் எல்லாம் சீக்கிரமாக வரும் என்று டாக்டர்கள் வைத்திருக்கக் கூடிய மெஷின்களை, உடனுக்குடன் சீர் எல்லாம் செய்து பாராட்டினார்கள். அவ்வளவு பணம் கொடுத்து

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] [28th February 1966]

வாங்கி திருத்தம் செய்து, ரிப்பேர் செய்து அதைப் பயன் படுத்தக் கூடிய முறையிலே செய்ய வேண்டியது மிக உயர்ந்த தன்மையாகும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக சுகாதார விஷயத்தில் இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கிறது, பேசலாம். ஆனால் டாக்டர்களுக்கெல்லாம் பேசியாகி விட்டது. நான் பேச வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. சுகாதார அமைச்சரவர்கள் இருக்கிறார்கள், கவனித்துக்கொள்வார்கள். மெட்ராஸிலே கூட, சாம்பார் கொண்டு வந்தார்கள், இட்லிக்கு. இரண்டு, இரண்டு இட்லி கொடுக்கிறார்கள், காலையிலே. ஆனால் சாம்பார் ரசத்தைவிட தண்ணீராக இருக்கிறது. அந்த சம்பாருக்கு கொடுக்கிற பொருள்கள் என்ன ஆகிறதோ தெரிய வில்லை. நான் கூட ஆர்.எம்.ஓ.வுக்கு அதை எல்லாம் எடுத்து அனுப்பினேன். என்னை ஜெனரல் வார்டிலே போட்டுவைத்திருந்தார்கள். என்னென்றால் நான் சாப்பாட்டுக்கு பணம் கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இல்லை, எங்களுக்கு, எம்.எஸ்.சி.களுக்கு ஏதோ சலுகை இருக்கிறது என்று சொன்னோம், இல்லை, அப்படி எல்லாம் ஒன்றுமில்லை மருந்துதான் நாங்கள் கொடுக்க முடியும் சாப்பாடு கொடுக்க முடியாது என்றார்கள். அப்படி என்றால் நான் ஜெனரல் வார்டிலேயே இருந்து கொள்ளுகிறேன் என்று சொன்னேன். அப்புறம் அமைச்சரவர்கள் நான் இருக்கிறேன் என்று சொல்லியோ, எப்படியோ போன் பண்ணி, மறுபடியும் என்னை ஸ்பெஷல் வார்டுக்கு கொண்டு போனார்கள். அது எந்த முறையிலே வந்தது என்று நான் சொல்ல முடியவில்லை. அந்த மாதிரி வந்தது சந்தோஷம். ஸ்பெஷல் வார்டிலும் இப்படித்தான் இருக்கிறது. சாதம் ரொம்ப நேரம் கழித்து ஆறிப் போய் வந்தது. கீரை சரியாகக் கொடுக்கப்படவில்லை. நான் இதைப் பற்றியெல்லாம் புகார் செய்த பிறகு சாப்பாடு நன்றாக வந்தது. அங்கிருந்தவர்கள், முதலில் பாலில் தண்ணீரைக் கலந்து கொடுத்தார்கள்; பிறகு தண்ணீரில் பாலைக் கலந்து கொடுத்தார்கள். இதை 'மேட்ரான்' இடம் சொன்னேன். "இதை அப்படியே வைத்திருந்து மேலதிகாரிகளிடம் காட்டுங்கள்" என்று அவர் சொன்னார். நான் அப்படியே செய்தேன். மற்றவர்கள் புகார் செய்வதில்லை. புகார் செய்தால் குறைகள் நீங்கும். 'நம் பெயரை என் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்று எண்ணி மற்றவர்கள் புகார் செய்யாமல் இருக்கிறார்கள்.

அடுத்தபடி, விவசாயத்திற்கு 1966-67-ம் ஆண்டில் 9 கோடியே 78 லட்சம் ரூபாய் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் எல்லோரும் ஒரு நாள் கூட சாப்பாடு இல்லாமல் இருக்க முடியாது. அப்படி இருக்கும்போது, விவசாயத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை 9 கோடியே 78 லட்சம் ரூபாய் என்றால் இந்தப் பணத்தை யாருக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பது? நாம் இவ்வாறு விவசாயத்தில் நிரந்தர கொள்ளாமல் இருந்ததால் நான் பஞ்சம் வந்திருக்கிறது இந்த 9 கோடியே 78 லட்சம் ரூபாய் ரொம்பவும் குறைவான தொகை என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன். இப்போது உணவுப் பொருள்களை வெளிநாடுகளிலிருந்து கூட இறக்குமதி செய்து கொண்டிருக்கிறோம் உணவுப் பற்றாக்குறைக்கு பல காரணங்கள்

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] 28th February 1966]

இருக்கின்றன. அவற்றை இந்த மன்றத்தில் நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் விரிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படி இருந்தும் கூட, இந்த வருஷம் விவசாயத்திற்கு 9 கோடியே 78 லட்சம் ரூபாய் தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது போதாது. விவசாயத்திற்கு இன்னும் பணம் ஒதுக்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு அதிகச் சலுகை கொடுக்க வேண்டும். மேலும் விவசாயிகளுக்குள்ள பல குறைகள் தீர்க்கப்படவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு கால்நடைகள் முக்கியமாக வேண்டியிருக்கின்றன. அதற்கு 1956-57-ஆம் ஆண்டில் 52 லட்சம் ரூபாயும், 1961-62-ஆம் ஆண்டில் 1 கோடியே 42 லட்சம் ரூபாயும், இந்த ஆண்டில் 3 கோடியே 31 லட்சம் ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெளிநாடுகளிலிருந்து பால் கறக்கும் பசுக்கள் கொண்டுவரப்படுகின்றன. நல்ல பசுக்களை அபிவிருத்தி செய்யவும் அரசாங்கத்தார் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். கால்நடை வைத்தியத்திற்கு இன்னும் வேண்டுவன செய்ய வேண்டும். விவசாயி கால்நடைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு கால்நடை ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதற்குள் ஆஸ்பத்திரி பூட்டப்பட்டுவிடுமோ என்று அவன் கவலைப்படக்கூடிய நிலைமை இப்போது இருக்கிறது. இந்தக் கஷ்டங்கள் எல்லாம் நீக்கப்படவேண்டும். "உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார், மற்றெல்லாம் தொழுதுகொண்டு பின்செல்பவர்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போதுள்ள நிலைமையைப் பார்த்தால், "தொழுதுகொண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்" என்று சொல்லலாம் போல்தோன்றுகிறது. இன்று எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த ஒருவன் சூட்டும் கோட்டும் பூட்சும் போட்டுக்கொண்டு ஒரு விவசாயியிடம் சென்று 'தாட் பூட்' என்று அவனை பயமுறுத்தினால் அவன் பயப்படும் நிலையில் இருக்கிறான். அதிகாரிகளை அவன் பார்க்க வேண்டியிருந்தால் அப்போது பயப்படும் நிலையில் அவன் இருக்கிறான். எனவே விவசாயிகளுக்கு தகுந்த மரியாதை கொடுத்து, அவர்களுக்கு வேண்டியவைகளை உடனுக்குடன் கொடுக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். "மேழிச் செல்வம் கோழைப்படாது" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்று மேழிச் செல்வம் கோழைப்பட்டு விட்டது. மேழிச் செல்வத்தை உயர்த்த நாம் மேலும் வேண்டியதைச் செய்யவேண்டும்.

பயிர்களுக்கு நோய் வருகின்றன. மனிதனுக்கு நோய் வந்தால் அதைப் போக்க டாக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். செடிகளுக்கு வரும் நோயைத் தீர்க்கவும் வேண்டியதையெல்லாம் செய்ய வேண்டும். செடிகளிலுள்ள பூச்சிகளை நீக்க அவைகளுக்கு ஃபாலிடாலைப் போடலாம். சில இடங்களில் இந்த மருந்தினாலும் பயனில்லாமல் போகிறது. பூச்சிகள் இந்த மருந்தையே உட்கொண்டு பெருகுகின்றன. இந்த நிலைமையில், 'பயிர் வளர்ந்தால் வளரட்டும், வளராமல் போனால் வளராமல் போகட்டும், கடவுள் விட்டபடி விட்டட்டும்' என்று விவசாயி கடவுளின் மேல் பாரத்தை போட்டு விட்டு உட்கார்ந்து விடுகிறான். பயிர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய விஷயத்தை அரசாங்கம் கவனித்து வருவதாக பத்திரிகையில் வந்த செய்தியைப் படித்தேன். விவசாயிகளின் குறைகளை நீக்க வேண்டியது மிக மிக அத்தியாவசியம் என்று சொல்லிக்கொள்கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] [28th February 1966]

5-20
p.m.

விவசாயிகளுக்கு இன்று விவசாயத் தொழிலாளர்கள் கிடைப்பதில் கஷ்டம் இருக்கிறது. அவர்களை 200, 300 ரூபாய் கொடுத்து அமர்த்த வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஒரு வருஷத்திற்கான பணத்தை அட்வான்ஸாகக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. விவசாயக் கூலிகளை தினசரி அமர்த்திக்கொள்ளவும் முடிவதில்லை. மற்றத் தொழில்களுக்கும் விவசாயத் தொழிலுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. விவசாயக் கூலிகள் தினம் 6 மணிநேரம் கூட வேலை செய்வதில்லை. செய்யும் வேலையையும் அவர்கள் சரியாகச் செய்வதில்லை. அவர்கள் களை எடுக்கும்போது பார்த்தால், அவர்கள் களை எடுப்பதுபோல் தெரியும். ஆனால் அடுத்த நாள் அதே இடத்தில் களை மேலே வந்துவிடும். அவர்கள் புல்லின் மேல் மண்ணைப் போட்டுவிடுகிறார்கள். ஆகையால் பலமுறை களை எடுக்கும் நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். இப்போது விவசாயி ஒவ்வொருவருக்கும் பயந்து நடக்கவேண்டியிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது இன்னும் அவர்கள் கணக்கு முதலானவை வைக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் படித்தவர்கள் அல்ல. தனியாக ஆள்போட்டு கணக்கு எழுதுவதற்கு முடியாதவர்கள். பொய்யும் எழுதத் தெரியாது. ஆகையால் எந்தவிதமான கணக்குகளும் வைக்கச் சொல்வதும் அதிகாரிகள் போய் அவர்களை உபத்திரவம் செய்வதும் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். அடுத்தபடியாக முற்போக்கு பிற்போக்கு சமூகம் என்று வைத்திருப்பது விவசாயிகளுக்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. முற்போக்கு சமூகம் என்பதை எடுத்துவிடவேண்டும். ஏழை பணக்காரன் என்ற வித்தியாசத்தைத்தான் நாம் கொள்ளவேண்டும். இவ்வளவு வருமானம் பெறுகிறவர்கள் பணக்காரர்கள் என்றும் அதற்கு குறைந்து பெறுகிறவர்கள் ஏழைகள் என்றும் கணக்கிட்டு அந்த சலுகைகள் வழங்கப்படவேண்டும். ஜாதி மதங்களைப் பாரோம் என்று பாடிய பாரதியாரின் பாட்டின்படி நாம் அரசாங்கம் நடத்துகிறோம். அந்த ஜாதி மதங்கள் பேதம் இல்லாமல் நடைபெறவேண்டுமென்று கூறுகிற நாம் மீண்டும் ஜாதி ஜாதி என்றே வருத்துக்கொண்டு போகிறோம். அது ஒழிக்கப்படவேண்டும். விவசாயிகளின் பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு சலுகைகள் வழங்கப்படவேண்டும். விவசாயிகள் அதிகாரிகளிடம் சென்றால் அவர்களை நல்ல விதமாக அன்பாக மரியாதையாக வரவேற்று விவசாயிகளுடைய குறைகளைக் கேட்டு நிவர்த்திக்க வேண்டும். அடுத்து, விவசாயிகளுக்கு சிமிண்டு தேவைப்படும்போது காலதாமதம் இல்லாமல் வழங்கவேண்டும். அவர்கள் தொட்டி ஓட்டையாக இருக்கலாம், பம்புசெட்டு கட்ட வேண்டியிருக்கலாம். வாய்க்கால் ஒழுக்கை அடைக்க வேண்டியிருக்கலாம். ஆகையால் முதலிடம் கொடுத்து விவசாயிகளுக்கு சிமிண்டு அளிக்கவேண்டும். கிணறு வெட்டு வதற்கு அதிகமாக பணம் கொடுக்கிறோம். எவ்வளவு சிக்கிரம் அதைக் கொடுக்கிறோமோ அவ்வளவு சிக்கிரம் விவசாயம் வளரும். எலக்ட்ரிசிட்டி சார்ஜ் மில்களுக்கு ஒரு விதமாக வாங்குகிறோம். விவசாயத்திற்கு வாங்கக்கூடிய சார்ஜ் ஒன்றுக்கு இரண்டு மடங்காக இருக்கிறது. அதற்கும் நாம் குறைத்து சலுகை கொடுக்கவேண்டும். அல்லது சர்க்கார் ரிபேட்டாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நாம் சுதந்திரம் பெற்று இவ்வளவு ஆண்டுகளாகியும் பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லை நீங்கியபாடிಲ್ಲ. அவர்களுடைய

28th February 1966] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

தொல்லையை நிவர்த்தி செய்ய ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் பலர் நோயாளிகளாக இருக்கிறார்கள் அவர்கள் வெளியே உலவுவதால் எங்கும் நோய் பரவுகிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆகையால் அவர்களை ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு அனுப்பி அவர்கள் நோய் நீங்கும்படியும் நல்ல உடல் நலமுள்ளவர்களுக்கு வேலை கொடுத்து அவர்களை பிச்சை எடுக்காமல் செய்வதற்கும் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து விவசாய தொழிலாளிகளுக்கு அதிகப்படியான கூலி கொடுக்கவேண்டுமென்றால் விவசாயிகள் அந்த நிலைக்கு வளரவேண்டியது அவசியம். தாய் உடல் பலத்தோடு இருந்தால்தான் குழந்தைக்கு நல்லமுறையில் பால் கொடுக்க முடியும். விவசாயி நல்ல வருவாயோடு வாழ்ந்தால்தான் விவசாயி தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல கூலி கொடுக்கமுடியும். ஆகையால் விவசாயிகளின் கையை ஓங்கவைத்து விவசாயக் கூலி அதிகமாக கொடுக்க வழி செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

எனக்கு அனேகமாக இந்தப் பேச்சு கடைசி முறையாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அதற்காகத்தான் உபதலைவர் அவர்கள் கூட வழக்கத்திற்கு மாறாக கொஞ்சம் காலத்தை அதிகமாகவே நான் பேசுவதற்கு மணி அடிக்காமல் நீட்டித்துக் கொடுத்தார்கள். அதற்காக என் பாராட்டுதலையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நான் சொல்லிய குறைகளை மனதில் வைத்து அவை தீருவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பேச வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன். விவசாயி குழந்தைகளுக்கு கல்வி சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதையும் பல கஷ்டங்களுக்கு இடையில் பெறவேண்டியிருக்கிறது. தியாகிகள் குழந்தைகள் அவற்றை அடைய வழி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னைப் போன்ற உடல் நலக் குறைவாக உள்ள தியாகிகளுக்கும் ஆஸ்பத்திரியில் சலுகைகள் கொடுத்து அவர்கள் உயிர் பிழைக்க வைப்பதற்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இதுவரை பேச சந்தர்ப்பமளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். ஜெய் ஹிந்த்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 10-30 am. to-morrow. 5-29
p.m.

The House then adjourned.

V. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

A. Statutory Rules and Orders.

* 124. Notification issued with G.O. Ms. No. 2385, Revenue, dated 8th October 1965, declaring the Neyyar Irrigation Project II Stage, Kanyakumari district to be an irrigation work for the purpose of the Madras Irrigation Works (Construction of Field Bothies) Act, 1959. [Laid on the Table of the House under section 9 (3) of the Madras Irrigation Works (Construction of Field Bothies) Act, 1959 (Madras Act XXV of 1959).]

[28th February 1966]

* 125. Notification issued with G.O. Ms. No. 5856, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 17th December 1965, (Services-A), dated 21st December 1965, making amendment to the employees employed therein from the provisions of sections 18, 21, 26, 27 and 31 of the Act for a further period of one year from 30th November 1965. [Laid on the Table of the House under section 45 (3) of the Madras Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Works Act, 1958 (Madras Act XXXII of 1958).]

* 126. Notification issued with G.O. Ms. No. 2418, Public (Services-A), dated 21st December 1965, making amendment to the Madras Public Service Commission Regulations, 1954, published with Public (Services) Department Notification No. 50, dated 5th May 1954. [Laid on the Table of the House under Article 320 (5) of the Constitution of India].]

B. Reports, Notifications and other papers.

Nil.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Tuesday, the 1st March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at 10-30 a.m., Mr. CHAIRMAN (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Scholarships

* 73 Q.—SRI R. VENKATACHLAM (on behalf of Sri K. S. Abdul Wahab): Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(a) the number of students of Madras State studying outside the State with the scholarships of the State and Central Governments during 1963-64; and

(b) the nature of financial help given during 1963-64?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Seventeen scholarships by the State Government and 85 scholarships by the Central Government were given to the students of this State studying in other States in 1963-64.

(b) Financial assistance was given to each student at the prescribed rates for each course.

SRI S. K. SAMBANDHAN: What is the number, Sir, when compared to the students of other States, who have been given scholarships by these States as well as by the Centre?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no information, Sir.

Craft Instructors

* 74 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(a) whether there is any provision for appointment of full-time Craft Instructors in Higher Elementary Schools in the State; and

(b) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Yes.

(b) Does not arise.

* Laid on the table of the House on 28th February 1966.

[1st March 1966]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it a fact, Sir, that in recent years, full-time craft instructors have been reduced as part-time craft instructors in higher elementary schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, the whole thing has been under review, and I have made a comprehensive statement with reference to a call attention notice under rule 42 (1).

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, in view of the importance of basic crafts as allied to basic education and also to industries, what is the difficulty in seeing that craft instructors are appointed only as full-time instructors, especially in higher elementary schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government are fully aware of the importance of the craft instruction. But we cannot have craft instructors if there are only one or two classes or if there is work only for three or four hours. Subject to this, we are appointing full-time craft instructors.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, இப்படிப்பட்ட இடைத்தரமான பள்ளிகளில் சில மணி நேரத்திற்குமட்டும் அந்தத் தொழிற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படுவதால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிற ஊதியம் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. அதனால் அவர்கள் ஆசிரியர்களாக பணியாற்ற முடியாமலும் வேறு தொழிலுக்கு சென்று பணியாற்ற முடியாமலும் இருக்கிற காரணத்தால் இரண்டு மூன்று பள்ளிகளுக்கு சேர்ந்தாவது முழு நேர தொழிற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் நியமிக்கும் வகையில் ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: தவிர்க்கக்கூடிய வரையில் முழு நேர கிராஃப்ட் இன்ஸ்ட்ரக்டர்கள்தான் நியமிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். ஆனால் இரண்டு மூன்று பள்ளிகளுக்கு சேர்த்து வைப்பது அவ்வளவு திருப்திகரமாக இருக்குமென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

Teachers in Aided Secondary Schools

* 75 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(a) whether teachers in Aided Secondary Schools are eligible for any earned leave; and

(b) if so, the number of days of such leave they are eligible for in a year?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) & (b) They are eligible for such earned leave as is allowed to them under the leave rules framed by the Managements concerned.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware, Sir, that since 1st April 1964, when the Government undertook to pay in full the salary and dearness allowance of teachers in

[1st March 1966]

aided secondary schools, the pay bill is passed by the departmental officers, and the managements do not observe these rules?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The pay bills are sanctioned, no doubt, as stated by the hon. Member. But if information is sought, and if any teacher has got a grievance, he can address the authorities concerned.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government gone into this question, and do they realise that the leave rules framed by the managements prior to 1st April 1964 will differ from district to district and even from school to each in each district? What is the difficulty in just prescribing uniform leave rules, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, that cannot be helped. The Government do not propose to prescribe uniform rules so far as the leave rules are concerned at present.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, ஒரே வகையான பணியை ஆற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்குள்ளே தனிப்பட்ட நிர்வாகத் துறில் பல வகையில் சம்பளத்தில் ஏமாற்றம் இருக்கக்கூடாது என்று சம்பளத்தைக் கொடுப்பதற்குப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டிருப்பதற்குப் பிறகும் விடுமுறை விதிகளில் ஒரே வகையான கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்வதுதான் இந்த நாட்டு ஆசிரியர்களுக்கு செய்கிற நீதி என்று அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: விடுமுறை விதிகளைப் பொறுத்த வரையில் எல்லாம் ஒரே மாதிரி இருக்க வேண்டுமென்றாலும், தனிப்பட்ட பள்ளிகளில் சில மாறுதல்கள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் ஒரே 'பாட்டர்ன்' கீழ் மாற்ற முடியாது. விடுமுறை விதி பொறுத்தவரையில், ஒரே விதமாக அமைப்பது சிரமமாக இருக்குமென்று அரசாங்கம் கருதுகிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, are the Government aware that since 1st April 1964 there are cases in this State where teachers in aided secondary schools have been denied any leave over and above the twelve days' casual leave and they have been granted leave on loss of pay even for one day for the funeral of one's father or the marriage of one of the members of the teacher's family?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If any teacher or any teachers' representatives' Association makes a representation on these things, the Government will look into it.

Recommendations of the Santhanam Committee.

* 76 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(a) whether the recommendations of the Santhanam Committee to eradicate corruption has been received by the Government from the Government of India;

[1st March 1966]

(b) if so, the nature of recommendations to end corruption at political level;

(c) what action this Government propose to take on those recommendations; and

(d) whether the attention of the Government has been drawn to the news item 'Call to end corruption in political front' said to have been made by the Chief Vigilance Commissioner, Government of India, appearing in "The Hindu", dated 29th November 1965?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Yes.

(b) That a code of Conduct for Ministers and Legislators be drawn up and enforced.

(c) A Code of Conduct for Ministers of the State Government has been drawn up. It is proposed, in consultation with Leaders of all Parties in each House, to draw up a Code of Conduct for M.L.Cs. and M.L.As. and the matter is likely to be taken up during this Budget Session in March 1966.

(d) Yes.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, do the Government propose to take any action as quickly as possible in this regard? If so, may I know what it is?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have nothing more to add to what I have said just now.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister agree that efficiency is affected because of corruption? So, that needs immediate and early action. Will the Government take some immediate action?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: What the hon. Member says is an old proposition.

DR. H. V. HANDE: Sir, is the Hon. the Chief Minister aware that political corruption is the direct result of collection of moneys for Birthdays of political leaders and also for election funds?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: That is the hon. Member's view. But I do not subscribe to it.

I would suggest to the hon. Member that we should not exaggerate the incidence of corruption. This is a reference to Ministers, M.L.C's and M.L.A.'s. I am quite anxious that hon. Members should know that we should not create an impression that corruption is prevalent among Members of the Legislature and that this House is concerned about it.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கும் அமைச்சர்களுக்கும் நேரடியாக எந்த விதமான குற்றத்தையும் சட்டமன்றத்தில் என்று சொல்வதை எல்லோரும் ஏற்கு

[1st March 1966]

கொண்டாலும், ஏதேனும் குற்றம் ஏற்படுவதற்கான வழி அமையுமானால் அதைத் தடுப்பதற்காக சந்தானம் குழு கூறிய அந்த யோசனைப்படி நடவடிக்கை எடுக்க அமைச்சர் முன்வருவார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: சந்தானம் குழு கூறிய யோசனை பரிசீலனை செய்யப்பட்டு என்னென்ன ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று அரசாங்கம் முடிவு செய்தது. குறிப்பாக புகார் எதாவது இருந்தால், புகாருக்கு இடமிருந்தால், அப்படிப்பட்ட தகவல் இருந்தால், கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்த மன்றத்தின் அல்லது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரலாம்.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, I hope the Hon. the Chief Minister will agree with me that 'Charity begins at home'. When, even the interference by the Ministers in the day-to-day duties of the executive amounts to corruption, will the Ministers at least try to avoid this in future?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, the Ministers know what to do, and they do not propose to take lessons from the hon. Member.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தாலும்கூட, அவர்களுடைய சொத்து முசுலானவை மிகுதியாக வளருமானால் அவை குறித்துக் கண்காணிக்க வாய்ப்பாக அமையும் அந்தக் குழுவை அமைப்பதால், அமைச்சருக்கு மாறுபாடு ஏன்?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: நான் முன்பே சொன்னேன், சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைப் பொறுத்தவரையில் கட்சித் தலைவர்களை சந்தித்து—சட்டமன்றக் கட்சித் தலைவர்களைக் கலந்து பேச வேண்டுமென்றும், இந்தக் கூட்டம் நடைபெற்று முடிவதற்குள் அந்த ஆலோசனை நடைபெறலாமென்றும் கூறினேன்.

Casualties due to lightning and thunder

* 77 Q.—SRI M. SANKARALINGAM PILLAI: Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state:

(a) the number of casualties in the Kanyakumari District during the months of April and May 1965 due to lightning and thunder;

(b) the number of persons who sustained grievous injuries due to lightning and thunder;

(c) the number of animals dead thereby;

(d) the number of trees affected;

(e) the remedial measures taken by the Government; and

(f) the number of casualties in the other districts during the above period?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) Seven persons lost their lives.

[1st March 1966]

(b) Two were injured.

(c) Two.

(d) Nil.

(e) Nil.

(f) Twelve persons lost their lives.

10-40
a.m.*Donation to college fund*

* 78 Q.—SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state:

(a) whether any Municipality or Panchayat Union or Town or Village Panchayat was permitted to make any donation to any College fund during 1964-65 and 1965-66; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: (on behalf of the Hon. the Minister for Local Administration): (a) & (b) In March 1965, i.e., during 1964-65, the Government permitted the Madurai Municipal Council to draw an advance of Rupees one lakh from its general funds to enable it to make a contribution towards the expenditure in starting a new Women's College at Madurai.

Panchayats and Panchayat Union Councils were not permitted to make any contribution to the College Funds during 1964-65 and 1965-66. A few Panchayat Union Councils in Thiruchirappalli district had contributed Rs. 25,000 each from their General Funds towards the opening of Arts College at Ariyalur in anticipation of the sanction of the competent authority. The ratification of the action of these Panchayat Union Councils is under consideration.

SRI M. RAJAH IYER: May I know whether any such application from any other municipality for donation to any other college was negated by the Government?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: Orders have been issued by the Government specifically saying that no contribution from the General Funds should be made towards starting of colleges since it does not come within the jurisdiction of the municipality.

SRI M. RAJAH IYER: Sir, a sum of Rs. 1 lakh has been contributed by the Madurai Municipality. It is no small amount. Such a big contribution has been allowed to be made by the Madurai Municipality to a college. Why has a small contribution of Rs. 5,000 or Rs. 10,000 by other municipalities, when they have made out a case after meeting all their legitimate commitments towards elementary and secondary education and still have found

1st March 1966]

it possible to make a surplus, been disallowed? Will the Government consider the request on its merits instead of clamping a rigid order on all the municipalities uniformly?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: The contribution from the Madurai Municipality is from the electricity consumers fund of the Municipality. The Government felt that all municipalities were not competent to donate funds towards these colleges and that they were only concerned with elementary education.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Due to the meagre financial resources of the municipalities and local bodies, this kind of contribution is quite unnecessary and the Government themselves may contribute the amount. So, do the Government propose to issue any orders restricting the local bodies in the matter of contribution towards such funds?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: An order has already been issued.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: சில பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு நன்கொடைகள் அளித்திருக்கின்றனவே! அவை எந்த அடிப்படையில் கொடுக்கப்பட்டன?

கனம் ஸ்ரீமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: இதை உயர்நிலைப்பள்ளிகளுக்கு அளிப்பதுபற்றி ஆட்சேபனை இல்லை. இதைக் கல்லூரிகளுக்குத் தான் கொடுக்கக்கூடாது என்று உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: There is great necessity for the opening of a large number of colleges. In Karur, a college is being started, and the Karur Municipality is donating some amount. According to the Minister's reply, some Panchayat Unions have made some donation to the Ariyalur College and the Government are going to concur in the decision. In view of the necessity for a large number of colleges and in view of the fact that admission to the colleges is very restricted, will the Government reconsider their decision and revise their orders?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: There is an idea with the Government to give relaxation with much reluctance already in the case of only one particular institution, namely, the Ariyalur College, for which the municipality of Thiruchirappalli has already made a donation. For the rest, the matter is under the consideration of the Government and the Collector's report is awaited.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT MOTIONS.

(1) ELECTION OF NINE MEMBERS TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, move—

“That, with reference to rule 156 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect nine members to be members of the Committee of Privileges for the financial year 1966-67.”

MR. CHAIRMAN: The question is—

“That, with reference to rule 156 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect nine members to be members of the Committee of Privileges for the financial year 1966-67.”

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN: I have to inform the House that in accordance with Regulation 2 (1) framed for the holding of election in accordance with the principle of proportional representation by means of the single transferable vote, I fix the following programme for election of nine members to the Committee of Privileges for the financial year 1966-67:—

Last date and time for the receipt of nominations.—12 noon on 3rd March 1966.

Last date and time for the scrutiny of nominations.—12 noon on 4th March 1966.

Last date and time for the withdrawal of nominations.—12 noon on 5th March 1966.

Poll, if necessary.—On 7th March 1966.

Nomination forms can be had from the Secretary.

(2) ELECTION OF SIX MEMBERS TO THE HOUSE COMMITTEE.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I move—

“That, with reference to rule 173 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect six Members to be members of the House Committee for the financial year 1966-67.”

MR. CHAIRMAN: The question is—

“That, with reference to rule 173 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be

1st March 1966] [Mr. Chairman]

fixed by the Hon. Chairman to elect six Members to be members of the House Committee for the financial year 1966-67.”

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN: I have to inform the House that in accordance with Regulation 2 (1) framed for the holding of elections in accordance with the principle of proportional representation by means of the single transferable vote, I fix the following programme for election of six members to the House Committee for the financial year 1966-67:—

Last date and time for the receipt of nominations.—12 noon on 3rd March 1966.

Last date and time for the scrutiny of nominations.—12 noon on 4th March 1966.

Last date and time for the withdrawal of nominations.—12 noon on 5th March 1966.

Poll, if necessary.—On 7th March 1966.

Nomination forms can be had from the Secretary.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67—cont.

MR. CHAIRMAN: We shall resume the discussion on the Budget for 1966-67. Sri M. Subbiah Chettiar will now speak.

* திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, நமக்கு முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் 1966-67 ஆண்டின் நிதிநிலை அறிக்கையின் பேரில் என்னுடைய சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல தங்களுடைய அனுமதியைக் கோருகிறேன். இந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் பல விஷயங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதில் முக்கியமாக நிதிநிலை, உணவு நிலை, விவசாயத்தின் நிலை, தொழில் நிலை, மின்சார நிலைமை பற்றி யெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதில் முக்கியமாக நாம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால் விலைவாசி ஏற்றத் திற்கு முக்கிய காரணம் என்னவென்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் அரசாங்கத்தின் வரிக்கொள்கைதான் அதற்கு முக்கிய காரணம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். அந்த வகையில் தமிழ்நாட்டு அரசாங்கம் 1954-55-ல் வருவாய் கணக்கில் 43, 32 லட்சம் வரிவிதித்தார்கள். 1957-58-ல் 62 கோடி 57 லட்சம் வரிபோட்டார்கள், 1961-62-ல் 92 கோடி 17 லட்சம் விதித்தார்கள், 1966-67-ல் இப்போது உள்ள நிதிநிலை அறிக்கைப் படி 188 கோடி 71 லட்சம் ரூபாய் வரி விதிக்கிறார்கள். இதுபோலவே செலவினத் தையும் கூட்டிக்கொண்டே போயிருக்கிறார்கள். வரி விதிக்கும் போது அதில் முக்கிய பங்கு வசூலும் வரி, விற்பனை வரிதான். அதில் கிட்டத்தட்ட 45 கோடி வருவாய் வருகிறது என்று சொல்கிறார்கள். இன்னும் அதிகமாக எதிர்பார்க்கிறார்கள். இந்த மாதிரிவரியை விதித்துக்கொண்டே மாநில அரசாங்கம் போகும் போது, நேற்று வெளியான மத்திய அரசாங்க பட்ஜெட்டில் பார்த்

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [1st March 1966]

தால் மத்திய அரசாங்க வரி விதிப்பின் காரணமாக விலைவாசி அதிகமாக ஏறுவதற்கு வழியிருக்கிறது என்பது நன்றாகத் தெரியும். ஒன்று, எக்ஸைஸ் டியூட்டி இரண்டாவது கஸ்டம்ஸ் டியூட்டி ஆகும். கஸ்டம்ஸில் 1951-52-ல் 157 கோடி ரூபாய் வந்தது. அதே வரி 1964-65-ல் 420 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது. 1966-67-ல் அது 560 கோடியாக வளர்ந்து கிட்டத்தட்ட நான்கு பங்கு வந்து விட்டது. எக்ஸைஸ் டியூட்டி 1950-51-ல் 67 கோடியாக இருந்தது 1964-65-ல் 827 கோடியாக உயர்ந்ததோடு இல்லாமல் 1966-67-ல் 1,012 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது. எக்ஸைஸ் டியூட்டி என்பது நாம் வாங்குகிற சாமான்களுக்கு அரசாங்கம் விதிக்கிற மறைமுகமான வரியாகும். அதுமாதிரி போட்டது கிட்டத்தட்ட 15 வருஷத்தில் 67 கோடியிலிருந்து 1,012 கோடியாக உயர்ந்திருக்கும் போது சாமான்கள் விலை ஏறாமல் என்ன செய்யும் என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். நேற்று மத்திய நிதியமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த பட்ஜெட்டில் சர்க்கரைக்கு வரி உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். சிகரட்டு பொருள்களுக்கு வரி உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். நாம் அன்றாட தேவைக்காக வாங்கும் கிரோசின் எண்ணை பாட்டில் ஒன்று விலை 45 சதவிகிதத்திற்கு வரியாக அரசாங்கத்தால் போடப்பட்டு மக்கள் உழைக்கும் பணத்திலிருந்து கொடுக்கப்படுகிறது. கிட்டத்தட்ட பாட்டில் ஒன்றுக்கு 45 சதவிகிதம் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. சர்க்கரைக்கு சென்ற வருஷம் வரையில் 50 சதவிகிதம் இருந்தது. ஒரு கிலோ சர்க்கரை விலையில் கிட்டத்தட்ட பாதியை அரசாங்கத்திற்கு வரியாகக் கொடுக்கிறோம். இந்த வருஷம் இன்னும் 8 பைசா கூட்டியிருக்கும் நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். நெருப்புப் பெட்டி நமக்கு அன்றாடம் தேவைப்படுகிற ஒரு பொருள். ஏழை முதல் பணக்காரன் வரையில் எல்லோரும் வாங்கக்கூடிய பொருள். ஒரு நெருப்புப்பெட்டியின் விலையில் 62 சதவிகிதம், மூன்றில் இரண்டு பங்கை, அரசாங்கத்திற்கு வரியாகக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. மனிதன் உழைத்துச் சம்பாதிக்கக்கூடிய ஊதியத்தில் 50 சதவிகிதம் மறைமுக வரியாக அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. விலைகள் ஏறிவிட்டதற்குக் காரணம், 'ஊரில் பதுக்கல்காரர்கள்' விவசாயிகள், மற்ற எல்லோரும் காரணம், என்று அரசாங்கம் குற்றம் சாட்டுகிறது. தாங்கள்தான் விலைவாசி ஏற்றத்திற்குக் காரணம் என்பதை அவர்கள் இன்னும் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. உணர்ந்தால்தான் ஏழை மக்களுக்கும் போது மக்களுக்கும் நல்ல காலம் பிறக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உற்பத்தி வகையைக் கவனித்தால் நமக்கு தேவையான அளவில் அது இருக்கிறதா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. இந்த வருஷம் கிட்டத்தட்ட 80 மிலியன் டன் வரையிலும் உணவு உற்பத்தி வரலாம் என்று மத்திய அரசாங்கம் கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மாநில அரசாங்கம் கிட்டத்தட்ட 69 முதல் 70 லட்சம் டன் வரையில் உணவு உற்பத்தியாகலாம் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். நிதிநிலை அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது எதிர்பார்த்தது இல்லை. வானம் பொய்த்து விட்டது; நீர் நிலைகளில் தண்ணீர் இல்லை; கஞ்சாவூரில் நெல் விளைவு குறைந்துவிட்டது; என்பதால் விளைச்சல் குறைந்

10-50
a.m.

[1st March 1966] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

திருக்கிறது என்கிறார்கள். ஆண்டவன் அருளால் கடைசி நேரத்திலாவது மழை பெய்ததால் கொஞ்சம் விளைந்திருக்கிறது. இருந்தாலும் பற்றாக்குறை பஞ்சம் இருக்கிறது. இதைப்பற்றி பல வருஷங்களுக்கு முன்பு ராஜாஜி அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அரசாங்கம் கடைப்பிடிக்கும் சோஷலிசம் என்று சொல்லக்கூடிய கொள்கைதான் அதற்குக் காரணம். கம்யூனிசத் தத்துவத்தைக் கடைப்பிடித்ததால்தான் பஞ்சம் வந்ததே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. அதை விட்டால்தான் முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதன் பயன்தான் இப்போதுள்ள பஞ்சம். இந்தப் பஞ்சம் அரசாங்கம் ஏற்படுத்திய பஞ்சமே தவிர தன்னிச்சையாக ஏற்பட்டதல்ல. மக்களுக்கு ஒரு பக்கம் உணவுப் பஞ்சம், மற்றொரு பக்கம் பணப் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. டெப்சிட் பைனான்ஸ் பற்றாக்குறை, அன்னிய ரொவனி பற்றாக்குறை எல்லாவற்றையும் பார்த்தால் எதற்கெடுத்தாலும் பற்றாக்குறை என்றுதான் இருக்கிறது. காங்கிரஸ் அரசாங்கம் மக்களுக்கு கொடுத்தது பஞ்சம்தான். பஞ்சம், பசி, பட்டினி, பணத்துக்கு குறைச்சல், ரூபாயின் மதிப்புக் குறைவு இதுதான். அதுதான் கண்ட பலன். நாட்டு மக்களுக்கு அரசாங்கத்தினால் ஏற்படும் பாதகங்களை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாயத்தில் அதிகமாக உற்பத்தி ஆகவேண்டுமென்றால் விவசாயம், செய்கிறவர்களுக்கு அக்கறை குறைந்து விட்டது. உதாரணமாக கிராமங்களில் விவசாய கூலி மக்கள் கிடைப்பதில்லை. இன்னும் அதிகமாக கூலி கிடைக்கும் இடங்களுக்கு அவர்கள் போய்விடுகிறார்கள். அரசாங்கத்தின் ஆதரவு இருப்பதால் அவர்கள் மணிக்கணக்காக வேலை செய்ய ஆரம்பிக்கிறார்கள். விவசாயம் என்பது மணிக் கணக்காக வேலை செய்யக்கூடிய தொழில் அல்ல. கூலி ஆட்கள் முன்பு எல்லாம் காலை ஐந்து மணி, நான்கு மணி அளவில் வேலைக்கு உழவுக்குச் செல்வார்கள். இப்போது காலை எட்டு, ஒன்பது மணிக்கு வேலைக்குப் போகிறார்கள். அப்படியிருந்தால் எப்படி விவசாயம் வளரும் என்பது தெரியவில்லை. இப்போது, நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு இருந்த பொறுப்பு போய்விட்டது, அவர்களுக்கு விவசாயத்தில் இருந்த அக்கறையும் போய்விட்டது. 'மிடில்மென்' என்று சொல்லப்படுபவர்கள் தான் இப்போது குத்தகைதாரர்களாக இருக்கிறார்கள். உண்மையில் நிலத்தில் உழுது பயிரிடுபவர்கள் இப்போது குத்தகைதாரர்களாக இல்லை. குத்தகை தாரர்களும் வேலைக்காரர்களை வைத்துத்தான் விவசாயத்தை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு சிலர்தான் நிலத்தில் நேரடியாக விவசாயம் செய்கிறார்கள். சுமார் 98 சதவிகிதத்தினர் குத்தகைதாரர்களின் மூலம்தான் விவசாயம் செய்கிறார்கள். இன்னுள்ள நிலச் சட்டங்களால் இப்போது இந்த நிலைமை தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு நிலத்திலுள்ள பொறுப்பும் போய்விட்டது. அவர்கள் நிலத்தின் அருகே போகவும் முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. குத்தகைக்காரர்களும் "விளைந்தால் விளையட்டும், விளையாவிட்டால் போகட்டும்" என்ற மனப்பான்மையுடன் இருக்கிறார்கள்.

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [1st March 1966]

நவீன விவசாய முறைகளைக் கொண்டுள்ள நிலைக்கிரேமும், அதற்கு அமோனியம் சல்ஃபேட் போன்ற உரங்களும், 'ப்ளாண்ட் ப்ரொடக்ஷன்'-க்கான மருந்துகளும் வேண்டும். இந்த இரண்டும் நம்மிடம் இல்லை. திருச்சி ஜில்லாவில் 40,000 டன் அமோனியம் சல்ஃபேட் வேண்டியிருந்தது; ஆனால் கிடைத்தது 20,000 டன் கூட இல்லை. அதுவும் சாகுபடி முடிந்த பிறகுதான் கிடைத்தது. விவசாயிகளுக்கு பயிர்களிலுள்ள பூச்சிகளைக் கொல்லும் மருந்தும், அந்த மருந்து துவும் ஸ்ப்ரே என்ற கருவியும் கிடைப்பதில்லை. மேலும், ஏ.டி.டி. 27 என்ற விதை எல்லா நிலங்களுக்கும் கிடைக்கவில்லை. ஏ.டி.டி. 27 என்ற விதையைப் போட்டால் பாதுகாப்பு அவசியமாகிறது. இதையெல்லாம் அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும். 'மலேரியா எரடிகேஷன் ப்ரோக்ராம்'-ஐ நிறைவேற்றுவது போல 'ப்ளாண்ட் ப்ரொடக்ஷன்' திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். பயிர்கள் பாதுகாப்புத் திட்டத்தைப் ப்ளாக் வாரியாக நடத்த வேண்டும். ஊரில் ஒரு நிலத்தில் பூச்சி வந்தால் பூச்சி நோய் ஊரிலுள்ள எல்லா நிலங்களுக்கும் பாடுவதால் ஊரிலுள்ள எல்லா வயல்களுக்கும் மருந்து போட வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் நவீன விவசாயம் பற்றிய கனவு நிறைவேறும். விவசாயிகளுக்கு அமோனியம் சல்ஃபேட் காலாகாலத்தில் கிடைக்க அரசாங்கம் தகுந்த வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

மருத்துவத்திற்கு 10 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் திருப்திகரமானதுதான். அப்படி இருந்தும் மக்களுக்கு போதிய மருத்துவ வசதி கிடைக்கவில்லை. இதுபற்றி நேற்று கனம் நண்பர் ஸ்ரீ ஹாண்டே பேசினார். இதைப் பற்றி இப்போது நான் மீண்டும் பேச விரும்பவில்லை. ஆஸ்பத்திரிக்ஸ் விரிவடைந்திருக்கின்றன. டாக்டர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு போகும் நோயாளிகளின் நோய் தீருவதில்லை. க்யூவில் நின்றால்தான் வியாதி குணமாகும் என்று கனம் அமைச்சர் சொன்னார். வியாதியுடைய ஒருவன் க்யூவில் நிற்க முடியுமா? ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றால் வியாதி தீர்ந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை மக்களுக்கு ஏற்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். ஆஸ்பத்திரிகளில் போதிய இடவசதிக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். சென்னை நகரிலுள்ள ஆஸ்பத்திரிகளில் இட நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது. இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும்.

போது எனாதாரத்திற்காக 57 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்கிறோம். அம்மை, காலரா முதலிய நோய்கள் சில சீசன்களில் வரும் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தோம். இப்போது வருடம் பூராவும் இவை இருக்கின்றன. போதிய மருந்துகளை இறக்குமதி செய்யவும் இப்போது வறி இல்லை. 1946-ஆம் ஆண்டில் நம்முடைய பொருளாதாரத்தில் 1,800 கோடி ஸ்டெர்லிங் மதிப்பு இருந்தது. அன்னவாறு ஸ்டெர்லிங் மதிப்பை ஆங்கிலேயர்கள் விட்டுச் சென்றார்கள். இப்போது அந்த ஸ்டெர்லிங் மதிப்பை நாம் இழந்து விட்டோம், நாம் கொடுக்க வேண்டிய கடனைப் பார்த்தால் பய

1st March 1966] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

மாக இருக்கிறது. 1965-1966-ஆம் ஆண்டில் நாம் தீர்க்க வேண்டிய கடனின் மதிப்பு 11 கோடியே 38,000 ரூபாய். இதுபற்றிக் கூறும் போது, இந்த நாட்டில் குழந்தை முதல் சாகும் கிழவர் வரை ஒவ்வொருவரும் 85 ரூபாய்க்குக் கடன்பட்டிருப்பதாக யாரோ ஜெய்ப்பூரில் சொன்னாராம். கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் கடன் தொகை இன்னும் அதிகமாக இருக்கும். இந்தக் கடன் ஒவ்வொரு இந்தியனின் தலையிலும் விழுகிறது. இந்தக் கடனுக்குள்ள வட்டியையாவது கொடுக்கும் நிலையில் நாம் இருக்கிறோமா என்று யோசிக்க வேண்டிய நிலைமையில் நாம் இப்போது இருக்கிறோம்.

நாட்டில் இப்போது உணவுப் பற்றாக்குறை யானது, அரசாங்கம் ஏற்படுத்திய பஞ்சத்தின் காரணமாக இருக்கிறது. உணவு விஷயத்தில் மத்திய அரசாங்கத்தில் உள்ளவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பிச்சையெடுக்கும் நிலைமை நிலவுகிறது. உணவிற்காக மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் பிச்சை கேட்கும் நிலையில் இருக்கிறது. மக்கள் உணவிற்காக தெருத் தெருவாகப் பிச்சைக் குப் போகும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் பிச்சைக்காரராக ஆக்கப்பட்டிருப்பது வருந்தத்தக்க விஷயம்.

11-00
a.m.

தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தின் செலவு பயங்கரமாக இருக்கிறது. 1956-57-ஆம் ஆண்டில் 44 கோடியே சொச்சம் ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டது. 1961-1962-ஆம் ஆண்டில் 101 கோடியே சொச்சம் ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 1965-1967-ஆம் ஆண்டில் செலவு 158 கோடியே சொச்சம் ரூபாய் என்று சொல்லப்பட் டிருக்கிறது. போலீஸ் இலாகாவில் 1955-56-ஆம் ஆண்டில் செலவு 4 கோடியே சொச்சம் ரூபாயாக இருந்தது; அது 1966-67-ஆம் ஆண்டில் 10 கோடி சொச்சம் ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது. ஜெயில்கள் சம்பந்தப்பட்ட செலவு 1955-56-ஆம் ஆண்டில் 80 லட்சம் ரூபாயாக இருந்தது; அது 1966-67-ஆம் ஆண்டில் 1 கோடியே சொச்சம் ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது. செலவினங்கள் இந்த மாதிரி உயர்ந்துகொண்டே போகின்றன. இந்த அரசாங்கத் தார் இவ்வாறு போலீஸ் இலாகாவிற்காகவும் ஜெயில்களுக்காகவும் செலவு செய்து போலீஸ் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். இதனால் மக்களுக்கு பயம் அதிகமாகி யிருக்கிறது. இன்று மக்கள் அரசாங்கத்தையும் அதிகாரிகளையும் கண்டு பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் குறைகளை அதிகாரிகளிடம் சொல்லுவதற்குப் பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப்பங்கள் அனுப்பினால் அரசாங்கத்திடமிருந்து அவர்களுக்கு பதிலே வருவதில்லை. அதிகமான வரிகளை விதித்து விலைவாசிகளை உயர்த்துவதுடன் இந்த மாதிரி மக்களிடையே பயத்தையும் ஏற்படுத்துவது நல்லதா என்று அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இவ்வளவு ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டாலும் அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு திருப்தி ஏற்படக்கூடிய நிலைமையைக் காணோம். விடுவாசி உயர்வுக்கு ஏற்பாடி அவர்களுக்கு சிராக்கிப்படி கொடுக்

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [1st March 1966]

கப்பட வேண்டும் என்று தான் கமிஷன் கூறியது. தனியார் துறையில் உள்ளவர்கள் தங்கள் உழியர்களின் கிராக்கிப் படியை உயர்த்தி வருகின்றனர். இந்த நிலைமையில்தான் கோயம்புத் தூரில் பஞ்சாலைத் தொழில் பாதிக்கப்பட்டது. அதனால் ஜவுளி உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டது. அது ஒருபுறமிருக்கையில், இந்த அரசாங்கத்தில் வேலை செய்யும் கெஜெட் பதிவிலாத ஆபீசர்களுக்கு தான் கமிஷன் ரிப்போர்ட்படி சோ வேண்டிய ரூபாயை, அது நல்லதாக இருக்கலாம், கெட்டதாக இருக்கலாம், ஆனால் விலைவாசி ஏற ஏற அதையும் ஏற்ற வேண்டியதுதானே! அதைப் பற்றி அரசாங்கம் 1954-ம் வருஷம் ரூ. 41 கோடி செலவு செய்தாலும் இப்போது ரூ. 188 கோடி செலவு செய்தாலும்; தங்களுடைய பெயர்த்திருக்கு தான் கமிஷன் ரிப்போர்ட்படி கொடுக்க வேண்டிய பஞ்சப் படியை கொடுக்க ஏன் தயங்குகிறார்கள்? அதைக் கொடுத்தால் இன்னும் பணம் அதிகமாக தேவைப்படும். உங்கள் தவறான பாதையில் செல்லக் கூடிய ரீதியில் அதற்கு வேறு என்ன பரிகாரம் இருக்கிறது என்று கேட்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 'கவர்ன்மெண்டு கவர்ஷியல் அண்டர் டேவிங்ஸ்' என்று ஒரு புத்தகம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதில் மூன்று ஜடங்களை முக்கியமாக காண்பித்திருக்கிறார்கள். ஸ்டேட் டிரான்ஸ் போர்ட்டில் என்ன நடந்திருக்கிறது என்றால், அரசாங்க பஸ்களில் சென்றாலும் சரி, மாவட்டங்களில் இருக்கின்ற தனியார் பஸ்களில் சென்றாலும் சரி, இன்று நாம் கட்டணம் அதிகமாகத்தான் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி கொடுத்தும் தனியார் பஸ்களிலும் நஷ்டம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அரசாங்க பஸ்ஸிலும் நஷ்டம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் நெடுந்தூர் பஸ்ஸில் மட்டும் லாபம் வருகிறது என்று காண்பித்திருக்கிறார்கள். மொத்தமாக கவனித்தால் மெட்ராஸ் சிடிபில் 1964-65-ல் கட்டத் தட்ட ரூ. 24 லட்சம் நஷ்டம் வந்திருக்கிறது. அதே மாதிரி கன்னியாகுமரியில் நடக்கின்ற சர்க்கார் பஸ்ஸில் ரூ. 28 லட்சம் நஷ்டம் வந்திருக்கிறது. நெடுந்தூர் பஸ்ஸில் ரூ. 3,90,000 லாபம் வந்திருக்கிறது, ஓர்க்ஷாப்பில் ரூ. 9 லட்சம் லாபம் வந்திருக்கிறது என்று காண்பித்திருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி அரசாங்கம் நடத்தும் பஸ்களில் நஷ்டம் வருவதற்குக் காரணம் என்ன? அரசாங்கம் இந்த பஸ்களுக்கு விதிக்கக்கூடிய வரியையும் இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கான தானாகாக உயர்த்தி இருக்கிறார்கள். அதனால் ஏற்படக்கூடிய நிலைமை ஒன்று. அதைத் தவிர பஸ்களுக்கு வேண்டிய சரமன்களுக்கு மத்திய அரசாங்க எக்சைஸ் டியூடி உண்டு. அதனால் தனியார் துறையிலும் சரி, அரசாங்கத் துறையிலும் சரி, ஏகப்பட்ட நஷ்டம் வருகிறது. டவுன் பஸ் நடத்துகிறவர்கள் இப்போது எப்படியாவது பஸ்ஸை விட்டுப் போய் விட்டால்கூட பரவாயில்லை என்று நினைக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. எத்தனை நாளைக்கு இந்த பஸ்ஸை நஷ்டத்தில் நடத்த முடியும் என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கத்தான் வேண்டும். ஒரு பக்கம் சார்ஜை உயர்த்தினால் அது பாதிக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் வரி விதிக்கக் கூடிய கொள்கையினால் அது

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] 1st March 1966]

ஏறாமல் இருப்பதற்கு வழி இல்லை. இன்றைக்கு வரியைக் குறைப்பதற்கும், பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட்டை லாபமாக நடத்துவதற்கும் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு, கடமை என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இந்த தங்கக் கட்டுப்பாடு. தங்கக் கட்டுப்பாட்டைப்பற்றி திரும்பவும் சொல்லுவதற்கு வருத்தப்படுகிறேன். இதனால் யாருக்கு நன்மை? ஏதோ அந்நியச் செலாவணி மிச்சப்படுகிறது என்று மத்திய அரசாங்கம் சொல்லுகிறது. ஆனால் தங்கக் கட்டுப்பாட்டினால் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தைப் பார்க்கப் போனால் அதை விட ரொம்ப பயங்கரமாக இருக்கிறது. பம்பாய் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில், தங்கக் கட்டுப்பாட்டினால் வருமான வரியில் ஏற்பட்ட நஷ்டம் மட்டும் ரூ. 27 கோடி, விற்பனை வரியில் ரூ. 30 கோடி. இந்த மாதிரி இன்று வரையில் ஆன பண நஷ்டம் ரூ. 77½ கோடி. இதைத் தவிர அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த கோடானுகோடி மக்கள், எவ்வளவுதான் அரசாங்கம் உதவி செய்தும், அவர்கள் புனர்வாழ்விற்கு வழி இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்த்து அந்த தங்கக் கட்டுப்பாட்டினால் என்ன நன்மை இருக்கிறது என்பதை சீர்தூக்கிப் பார்த்து, இந்த நாட்டிலே அந்த தங்கக் கட்டுப்பாட்டை எடுத்து விட்டால் நல்லது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த மாதிரி பல்வித காரியங்களைச் செய்து அரசாங்கம், வரிகளைப் போட்டு விலைவாசிகளை உயர்த்துகிறார்கள். விலைவாசி உயர்வதற்கு யார் பேரிலே பழி போடுகிறார்களோ? இவைகளை எல்லாம் அரசாங்கம் உண்மையை உணர்ந்து காரியம் செய்யவேண்டும். ஒருவரை ஒரு நாள் ஏமாற்றலாம், பலரை பல நாள் ஏமாற்றலாம். ஆனால் எல்லோரையும் ஏப்போதும் நீங்கள் ஏமாற்ற முடியாது.

இந்த சோஷலிச சமுதாயத்தினால் யாருக்கு என்ன நன்மை ஏற்பட்டது, யாருக்கு என்ன தீமை ஏற்பட்டது? இந்த சோஷலிச சமுதாயம் யானையும் வழி விடுவதில்லை. இந்த நாட்டில் நடப்பதே சோஷலிச தத்துவமில்லை. "Statism without responsibility". அப்போது பொதுவுடைமை நாட்டில், ரஷ்யா, சீனா போன்ற நாடுகளில் நடக்கும் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த நாட்டில் காரியங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றனவே தவிர சோஷலிச தத்துவத்தில் நடக்கவில்லை. இன்று உலகம் பூராவும் சோஷலிச தத்துவத்தில் நடக்கவில்லை. இன்று உலகம் பூராவும் சோஷலிசத்தை ஆதரிக்கிறது. அமெரிக்காவும் ஆதரிக்கிறது. பிரிட்டனில் அமல் நடத்துகிறார்கள். ஜப்பானிலும், ஜர்மனியிலும் சோஷலிசத்தை ஆதரிக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கு நடத்துவது சோஷலிசம் என்ற பெயரால் "Statism without responsibility". ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்று ஒரு பொறுப்பில்லாத "Statism". அதை எடுத்தாலும் அரசாங்கம்தான் செய்ய வேண்டும். மக்கள் அதற்கு அடிமைகளாக இருக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படைத் தத்துவத்தில்தான் இந்த நாட்டில் காரியங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த சோஷலிசத்தை இன்னொரு முறையில் கூட சொல்லவிரும்புகிறேன். கலப்படம்

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [1st March 1966]

11-10
a.m.

என்று சொல்லுகிறார்களே, அது மாதிரி கலப்பட சோஷலிசம்தான் இந்த நாட்டில் இருக்கிறது. உண்மையான சோஷலிசம் என்றால், யாரையும் பாதிக்காது. சமதர்மம் நாட்டில் வேண்டியதுதான். பணக்காரன் வளர்ந்தால் மட்டும் போதாது, ஏழைகளும் வளர வேண்டும். பதினெட்டு வருஷ காங்கிரஸ் ஆட்சியில் இந்திய நாட்டில், அதுவும் குறிப்பாக தமிழ்நாட்டில், எந்த குடிமகன், ஏழையானாலும் சரி, பணக்காரனானாலும் சரி, மந்திரிகளானாலும் சரி, காங்கிரஸ்காரர்களானாலும் சரி, நெஞ்சில் கைவத்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், யாருக்கு நிம்மதி இருக்கிறது? யார் சந்தோஷத்துடன் இருக்கிறார்கள்? யார் பயமில்லாமல் இருக்கிறார்கள்? இந்த நாட்டில் அரசாங்கத்தை நடத்தும் ஆளும் கட்சியை நம்பினால்தான் வாழ முடியும் என்ற நிலைமையில், எதிர்க்கட்சிகள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? ஆல் மரத்தடியிலும், வேப்ப மரத்தடியிலும் ஒரு புல் பூண்டு கூட முளைக்காது. அந்த மாதிரி காங்கிரஸ் ஆட்சியை ஆரம்பித்த உடன், 1947-ல் காந்திஜி அவர்கள் சொன்னதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இந்த காங்கிரஸ் புனிதமான ஸ்தாபனம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் இப்போது புனித ஸ்தாபனமா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சுயராஜ்யம் வந்த உடன் டெல்லியிலும் மெட்ராஸிலும் நாமெல்லாம் கூடிக் குலாவினோம். ஆனால் மகாத்மா காந்தி அவர்கள் எங்கே இருந்தார்கள்? என்ன சொன்னார்கள்? காங்கிரஸை சர்வோதயமாக மாற்றுவதற்கு, இதை அரசியல் கட்சி யாக்காதீர்கள், இதன் பெயரைக் கெடுக்காதீர்கள் என்றார்கள். அதைக் கேட்டீர்களா? அவர் சென்ன யோசனையைச் செய்தீர்களா? ஆனால் நாடு இன்று எந்த நிலைமைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது? ஒரு ஜில்லாவில், அல்லது ஒரு கிராமத்தில் ஏதாவது ஒரு காரியம் நடக்கவேண்டுமென்றால், ஒரு காங்கிரஸ்காரரைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போனால்தான் நடக்கும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த நிலைமையில் போய்க் கொண்டிருந்தால் அரசாங்கத்திற்கும் ஆளும் அரசியல் கட்சிக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்க முடியும்? இது தான் இப்படி இருக்கிறது என்றால், அந்தக் காங்கிரஸ் கொடியும் இந்த அரசாங்கக் கொடியும் ஒன்றாக இருக்கிறது. படிக்காத மக்கள், ஏழை மக்கள் காங்கிரஸ் கொடிக்கும் அரசாங்கத்தினுடைய கொடிக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் இருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி இருந்தால் நாம் சமதர்ம ஆட்சியை நிலைநாட்டப் போவதில்லை. பொதுவுடைமை அரசாங்கத்தை, ரஷ்யாவிலும், சீனாவிலும் இருக்கக்கூடிய அரசாங்கத்தை இந்த நாட்டில் ஏற்படுத்துவதற்கு வழி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்று கம்யூனிஸ்டும் காங்கிரசும் குலாவுகிற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வலதுசாரி, இடதுசாரி என்று அவர்கள் வேஷம் போட்டாலும்கூட சந்தர்ப்பம் வரும் போது இந்த நாட்டில் கம்யூனிச அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அவர்கள் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு நீங்கள் வழி வகுக்கவேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நமது தொழிலமைச்சர் அவர்கள் ஜப்பான், சென்றிருந்தார்கள். இங்கு பேசும் போது

1st March 1966] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

ஜப்பான், ஜெர்மனியைப் பற்றி சொல்லும்போது, அந்த நாடுகளில் நடக்கும் காரியங்கள் நமக்கெல்லாம் ஒத்துவராது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அவைகளுடைய நன்மைகளைத் தெரிந்து நினைக்கிற விட்டு விட்டால், அந்த நன்மைகளையாவது நம்நாட்டில் ஏற்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கை நமக்கு உண்டு. 1953-ல் ஜப்பானும் ஜெர்மனியும் பூராவாக அழிந்து விட்டன. கஷ்டப் பட்ட நாடுகள், சீரழிந்த நாடுகள் அடிப்பட்ட நாடுகள் முன்னுக்கு வரக்கூடிய ஒரு காரியத்தை நாம் பார்க்கவேண்டும். அவை கடைபிடிக்கும் வழிகளை நாம் எந்த வகையில் நம்நாட்டுக்கு கொண்டுவரமுடியும் என்று பார்த்து காங்கிரஸ் காரர்களும் நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் உதவவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கட்சி மாறுபட்ட முறையில் அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு ஆலமரம், வேப்பமரம் என்பதாக காங்கிரஸை சொன்னேன். அதற்குக் கீழே எந்த எதிர்க்கட்சியும் வளருவதற்கு வாழ்வதற்கு வழியே இல்லை. இதை நீங்கள் தீர்மானமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். எந்த எதிர்க்கட்சியும் இன்னும் 15 இருபது வருஷங்களில் இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் இந்த நாட்டு மக்கள் அதிகாரிகளை அனுசரித்து வாழத்தான் பழகியிருக்கிறார்கள். வருகிற எலக்ஷனுக்கு முன் இந்த அரசாங்கம் ராஜினாமா செய்ய வேண்டும். கோளாவில் வேறு கட்சிக்காரர்கள் அரசாங்கத்தை நடத்துகிறார்கள் என்ற காரணத்தால் அதைக் கலைத்து பிரசிடென்ட் ஆட்சியை ஏற்படுத்தினார்கள். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் எலக்ஷனுக்கு முன் காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தை ராஜினாமா செய்யச் செய்துவிட்டு கவர்னர் அல்லது பொறுப்புள்ள அதிகாரிகளிடம் அதிகாரத்தை ஒப்படைக்க வேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்டும் ராஜினாமா செய்ய வேண்டுமா?

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார் : ஜனநாயக நாட்டில் எங்காவது அப்படி பழக்கம் இருக்கிறதா?

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : எதேச்சாதிகாரம் உள்ள நாட்டில் நடக்கிற காரியங்களை நண்பர் அவர்கள் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அந்த மாதிரி தூதிட்டம் இந்த நாட்டுக்கு வரவேண்டாமென்றுதான் சொன்னேன். வர வேண்டுமென்ற விதி இருந்தால் அதை நடுக்கமுடியாது.

மிஸ்டர் சேர்மன் : கனம் அங்கத்தினருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நோம் தீர்ந்துவிட்டது.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : நான் திரும்பவும் வேண்டிக் கொள்கிறேன். தவறான கொள்கைகளை விட்டுவிட்டு நாட்டு மக்களும் நீங்களும் நன்றாக வாழ வகை செய்யவேண்டுமென்று தான் சொல்கிறேன். பேச சந்தர்ப்பம் அளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[1st March 1966]

* திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : தலைவர் அவர்களே, 1966-67-ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை வரவேற்று பேசக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நமது உபரி நிதிநிலையைப் பார்க்கும் போது மக்கள் எல்லோரும் வரவேற்காமல் இருக்கவே முடியாது. நண்பர் அவர்கள் சில வரிகளைப் பற்றி சொன்னார்கள். இந்த வரியைப் போடுவதற்கு மூல கர்த்தாவாக இருந்தவர் ஸ்ரீ ராஜ கோபாலாச்சாரியார் அவர்கள்தான். ஏனெனில் அவர்கள் அரசாங்கம் கடன் வேண்டுகிறது என்று இப்போது சொல் கிறார்களே அதே கடன் வாங்கும் கொள்கையை ஸ்ரீ. ராஜகோபா லாச்சாரியார் அவர்கள் 1937-ல் தங்களுக்குக் கடன் வேண்டு மென்று மத்திய அரசாங்கத்தில் ஒரு கோடி ரூபாய் கடன் வாங்கி னார்கள். அதுமட்டுமல்ல 1952-54-ல் 5 கோடி ரூபாய் அவர்கள் கடன் வாங்கினார்கள். இந்த விற்பனை வரி என்ற வரிதான் மக்களை வாட்டு கிறது என்று சொல்கிறார்களே, அதைப் போட்ட மூல புருஷரும் அவர்தான். கலப்படம் என்று சொன்னார்கள். கலப்படங்களை அமைக்கவேண்டுமென்று அரசியலில் நடத்திக்கொண்டிருக்கிற தலைவர் ஸ்ரீ. ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள்தான். இது எல்லாம் தங்களுக்கு அல்ல, மற்றவர்களுக்குத்தான் உபதேசம் என்ற முறையில் சொல்கிறார்கள். கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை மறக்காமல் இருந்தால் இதையெல்லாம் சொல்ல மாட்டார்கள். இப்போது நிதிநிலை அறிக்கையைப் பார்த்தால் விசேஷமாக நெல்லை மாவட்டத்தில் வாழ்கிற மக்கள் வரவேற்கிறார்கள். அனல் மின்சார நிலையம் தூத்துக்குடியில் நிறுவ கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இயன்ற அளவு பிரயாசைப்பட்டு வருகிறார்கள். இருந்தாலும் அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது அந்த நம்பிக்கைக்கு இடம் அளிக்க வகையில்லை என்பதை நாங்கள் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இயன்ற அளவு எப்படி சேலம் இரும்பாலையைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று பாடுபடு கிறார்களோ அதைப்போல கட்டாயமான உறுதியோடு மத்திய அரசாங்கத்தோடு வாதிட்டு தூத்துக்குடி அனல் மின்சார நிலையத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நெல்லை மாவட்டத்தில் இருக்கிற தொழிற் சாலைகளையும், பெரிய சிமிண்டு தொழிற்சாலை, கார்ப்பெட் தொழிற்சாலை, காஸ்டிக்சோடா தொழிற்சாலை ஹார்பர் திட்டங்களுக்கு எல்லாம் ஏராளமான மின்சாரம் அங்கே தேவைப்படுகிறது. இரண்டு மூன்று ஆண்டு களுக்கு ஒரு முறை கரண்டை குறைக்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். இதை மனதில் வைத்து தூத்துக்குடியில் அனல் மின்சார நிலையம் அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதோடு நிதி வசதியிருந்தால் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஒரு நிலையம் அமைக்கப்பட்டால் அது அடிக்கடி ஏற்படுகின்ற கரண்ட் பற்றாக்குறையை நீக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படு கிறேன்.

11-20
a.m.

மீன் இலாகா பற்றி சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மீன் இலாகா பெரிய இலாகாவாக இருக்கவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் 600 மைல் நீள கடற்கரை இருக்கிறது. அதற்கு நல்ல வசதிகளை செய்து கொடுத்தால் மீனவர்களுடைய வாழ்க்கை உயரும். மீன் வளம் பெருக உதவியாக இருக்க புதுவிதமான ஏற்பாடுகளை நாம் செய்ய

[1st March 1966] [திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்]

வேண்டும். மீன் இலாகாவின் உதவியோ மற்றவர்கள் உதவியோ தக்க சமயத்தில் கிடைப்பது கஷ்டம். அதனால்தான் என்னைப் போன்றவர்கள் அதற்கான தனி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று முயற்சிக்குறோம். அதாவது ஃபிஷ் கார்ப்பரேஷன் ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும். மேலை நாடுகளில் பெருகியும் மீன் வளத்தை மக்கள் முழுவதுமாகப் பயன் படுத்துகிறார்கள். நார்வே, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளைப் பார்த்தால் இதுபோன்ற ஃபிஷ் கார்ப்பரேஷன் வைத்து மூலதனத்தைப் பெருக்கி கடலில் கிடைக் கின்ற பொருள்களை, முத்து, சிப்பி போன்றவிலை உயர்ந்த பொருள்களை அதிகமான அளவில் பெற்று பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆகையால் இங்கேயும் ஒரு ஃபிஷ் கார்ப்பரேஷன் அமைக்க ஏற் பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ் நாட் டில் இருக்கிற மீன் இலாகாவில் ஒரு சிறிய இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ் டேட் அமைத்து நாமே கருவிகளை உற்பத்தி செய்யலாம். அதற்கு ஏராளமான வாய்ப்பு இருக்கிறது. கடல் பொருள் கருவிகளை செய்வதற்கு இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் அமைப்பதால் நமக்கு அதிகமான தேவையை கருவிப்பொருள்களைப் பொறுத்தவரையில் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இப்போது 400 படகுகள் கட்டுகிறோம் என்றால் இன்னும் 1,200 படகுகளைக் கட்டும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. தூத்துக்குடியில் பெரும் தனவந்தர்கள் எல்லாம் அங்கே ஒரு மீன் இயல் இஞ்சினியரிங் காலேஜ் கொண்டுவருவதற்கு முயற்சி எடுத்து வருகிறார்கள். இப்போதோ 20 லட்சம் ரூபாயையும் 3,200 ஏக்கர் நிலமும் கொடுக்க இருக்கிறார்கள். அதுபோன்ற இஞ்சினியரிங் காலேஜ் தமிழ்நாட்டில் அமைக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்தையும் மாநில அரசாங்கத்தையும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தூத்துக்குடி லோகல் பாடிகள் கூட 10 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கிறோம் என்றும் இன்னும் போர்ட் டிரஸ்ட் அனுமதித்தால் மேலும் 10 லட்சம் கொடுப்பதாகவும் சொல்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம், மாநில அரசாங்கம் இரண்டும் முன் நின்று தனியாக ஒரு மெரீன் இஞ்சினியரிங் காலேஜ் அமைக்க முன்வரவேண்டும் மென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தூத்துக்குடி முனிசிபாலிட்யின் 100-வது ஆண்டு விழா வா விருக்கிறது. அங்கே ஸ்டேடியம் கட்ட வேண்டும் என்று முனிசி பாலிட்யி விரும்புகிறது. அதற்கு முனிசிபாலிட்ய் மாநில அரசாங்கத்தை நம்பியிருக்கிறது. அந்த முனிசிபாலிட்யிடம் ஏராளமான ரிஸர்வ் பண்ட் இருக்கிறது. அதற்கான செலவை மாநில அரசாங்கம் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இலங்கையிலுள்ள தமிழர்கள் இங்கே வரமுடியாதபடி வழி அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பர்மாவிலிருந்து வந்தவர்களுக்கு இங்கே தனி இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இலங்கை யிலுள்ள தமிழர்கள் இங்கே வரமுடியாதபடி மத்திய அரசாங்கத் தார் செய்துவிட்டார்கள். அவர்கள் ராமநாதபுரத்திற்கு வரவும் வழியில்லை. நம் மாநில அரசாங்கத்திற்குத் தெரியாமல் மத்திய அரசாங்கத்தார் நடவடிக்கை எடுத்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இப்போது 5 லட்சம் தமிழர்கள் இலங்கையிலிருந்து

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [1st March 1966]

இங்கே வர வேண்டியிருக்கிறது. இதுபற்றி பல மகாநாடுகள் நடத்தி, தங்கள் குறைகளைத் தெரிவிக்க அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் இங்கே வருவதற்கும், இங்குள்ளவர்கள் அங்கே வியாபாரம் செய்வதற்குப் போவதற்கும் மாநில அரசாங்கத்தார் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அவசரச் சட்டத்தை நீக்கிவிட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தச் சட்டத்தை ரத்து செய்தால் இரண்டு ஆபத்துக்களுக்கு இடம் ஏற்படும். தேர்தலுக்கு முன்பு அவசரச் சட்டத்தை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவசரச் சட்டம் தேர்தலுக்காக இல்லை. அது அரசாங்க நலனுக்காக உள்ள சட்டம். சில தேசத் துரோகிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெயரை நான் இப்போது சொல்லக்கூடாது. இந்தச் சட்டத்தை ரத்து செய்தால் அந்த துரோகிகள் தப்பித்துக்கொள்வார்கள். ஆகையால் அவசரச் சட்டத்தை ரத்து செய்வதற்கு முன்பு நன்றாக சிந்திக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவசரச் சட்டத்திற்கும் தேர்தலுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : இந்த விஷயத்தைப் பற்றி தாம் விசாரிக்கப் போவதாக ஸ்ரீ நந்தா சொல்லியிருக்கிறார்.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : அவசரச் சட்டத்தை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் கூறுகிறார் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அவசரச் சட்டம் ரத்து செய்யப்பட்டால் ஷேக் அப்துல்லா தப்பித்துக் கொள்வார். சைனா கம்யூனிஸ்டையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அவசரச் சட்டத்தை நீக்கக் கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. அதை நீக்குவதற்கு முன் அரசாங்கம் நன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : சீன ஆபத்து ரொம்ப வருஷங்களாக இருக்கிறது.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : உணவு உற்பத்தி விஷயத்தில், பூமிக்குக் கீழேயுள்ள தண்ணீரை விவசாயத்திற்குப் பயன் படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் வழிவகை செய்ய வேண்டும். நெல்லை மாவட்டத்தில் 'ட்ரில்லிங் மெஷின்' வேண்டும் என்று நான் 1½ ஆண்டுகளாகக் கேட்டேன். Deep sea drilling machine இன்னும் தனியாருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அது அரசாங்கத் தாருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இன்னும் அதிகமான ட்ரில்லிங் மெஷின்களை வரவழைத்து 'அண்டர் வாட்டர்ஸ்' விவசாயத்திற்காக பூமிக்கு மேலே கொண்டுவந்தால் உணவு உற்பத்தி இன்னும் பெருகும். எங்கள் பகுதியில் ஒரு மலைப் பிரதேசம் இருக்கிறது. அங்கே 200 அடி தோண்டினால் நல்ல தண்ணீர் கிடைக்கும் என்று அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு ட்ரில்லிங் மெஷின் வேண்டும்.

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [1st March 1966]

தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தை உடனடியாக விரிவுபடுத்த வேண்டும். அங்கே தொழில்வளம் நன்றாகப் பெருகிவருகிறது. அந்தத் துறைமுகத்தாரிடம் நிறைய நிதி இருக்கிறது. அந்த நிதியிலிருந்து இந்தத் திட்டத்திற்காக பணம் செலவழிக்க அரசாங்கத்தாரின் அனுமதிதான் வேண்டும். அது உணவுப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்யும் துறைமுகம். நான் ஒன்றுக்கு 2,000 டன்னுக்கு மேற்பட்ட பொருள்களை இறக்கும் துறைமுகம் தூத்துக்குடித் துறைமுகம் ஒன்றுதான். எந்தப் புயல் வந்தாலும் நன்றாக வேலை செய்யும் துறைமுகம் தமிழ்நாட்டில் தூத்துக்குடித் துறைமுகம் ஒன்றுதான். அந்தத் துறைமுகத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கு அவர்களிடமுள்ள நிதியிலிருந்து பணம் செலவழிக்க அரசாங்கம் அனுமதி கொடுத்துவிட்டால், அவர்கள் எல்லாவற்றையும் செய்துவிடுவார்கள்.

11-30 a.m.

உப்புத் தொழில் வளர்ச்சியடைய வேண்டும். உப்பளங்கள் ஏராளமாக அமைக்கப்படுகின்றன. இந்தத் தொழிலில் உள்ளவர்களுக்கு நிறைய சலுகை அளிக்கப்படவேண்டும். கொழும்பு போன்ற இடங்களுக்கு இவர்கள் உப்பு அனுப்புகிறார்கள். உப்பிட்ட வரை உள்ளளவும் நினை என்று சொல்வதுண்டு. இவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். மின்சார போர்டார் இவர்களுக்கு தாமதத்தில் லாமல் கரெண்டு கொடுக்க வேண்டும். இந்த விஷயம் இப்போது இரண்டு சம்சாரம் கதை போல இருக்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் தனியாரும், இன்னொரு பக்கத்தில் மின்சார போர்டாரும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இங்கே வர சம்மதிக்கவில்லை. இவர்கள் அங்கே செல்ல சம்மதிக்கவில்லை. உணவு உற்பத்தியுடன் சேர்ந்தது தான் உப்பு உற்பத்தி. இதற்கான பம்பு ஸெட்டுகளுக்கு ஏராளமான கரெண்டை உடனடியாகக் கொடுத்துவிட்டால், இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களின் வாழ்க்கை நல்லவிதமாக மலர்ந்துவிடும்.

தூத்துக்குடியில் குளிர்ப் பதனிடும் யூனிட் வைக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதை துரிதப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இடிந்த கரையில் ஐஸ் ப்ளாண்டிங்கான கட்டிடம் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அங்கே இன்னும் ஐஸ் ப்ளாண்ட் வரவில்லை. கனம் அமைச்சர் அந்தப் பகுதிக்கு வந்து இந்த நிலைமையை யெல்லாம் நேரில் பார்த்து அங்குள்ளவர்களின் வாழ்க்கையை வளப்படுத்த அவர் ஆவன செய்தால் நன்றாக இருக்கும்.

தூத்துக்குடியில் உள்ளவர்களுக்குத் தேவையான நெலான் நூல் விசைப் பட்டிகள் முதலியவைகளை 'க்ராஷ் ப்ரோக்ராம்'-ல் செய்வது போல அவர்களுக்கு துரிதமாக கொடுக்க வேண்டும். இவற்றை அவர்களுக்கு அதிகாரிகள் சீக்கிரம் கொடுக்கவில்லை.

ஏராளமான உடமும் கோதுமையும் தூத்துக்குடிக்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. உடமும் கோதுமையும் சுமார் 1 லட்சம் டன்னுக்கு

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [1st March 1966]

மேல் வரவேண்டியிருக்கிறது. நேற்று கனம் உறுப்பினர் ஹாண்டே, கெட்டுப்போன உணவு எலத்தில் போடப்பட்டதாகக் கூறினார். தூத்துக்குடியில் உணவு கெட்டுப்போனது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவருடைய சகோதரர் அங்கே நேவல் ஆபீசராக இருக்கிறார். அவர் விவரத்தை சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். கெட்டுப்போன உணவு உரமாகவாவது உபயோகிக்கப்பட்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் அது கொடுக்கப்பட்டது. எனவே அது வினாக்களில்லை. நான் உணவுப் பொருள்களை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்கிறேன். நான் ஒரு லட்சம் டன் உணவுப் பொருள்களை 'ஹாண்டில்' பண்ணுகிறேன். எனக்கு விவரங்கள் தெரியும். மேலும் தூத்துக்குடியில் பிஷ்ரிஸ் டிபார்ட்மெண்டில் வீடு கட்டும் ஈட்டம் என்று சொல்லி, இந்த 'சப்ளிமெண்டரியில்' கூட இருக்கிறது. மீனவர்களுக்கு கட்டாயம் வீடு கட்டிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று நமது முதலமைச்சரவர்கள் முன் நின்று நெல்லை மாவட்ட கலெக்டர் அவர்களுக்கு உத்திரவிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உடனடியாக நீங்கள் வீடு கட்டிக்கொடுத்தாகவேண்டும். அவர் கருடைய வாழ்வை புனருத்தாரணம் செய்ய வேண்டுமென்று மீண்டும் முதலமைச்சரவர்களே உத்தரவிட்டு இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் கீழ்க்கண்டதில் இருக்கிறவர்களுடைய வேகத்தை எப்படியாவது ஊக்குவிப்பதற்கு, அல்லது அவர்களுடைய வேகத்தை சண்காணிப்பதற்கு நம் அரசாங்கம் முயற்சித்தால் தான் அந்த 'ரெட்டேபிச'த்தை எடுத்து விடலாம். பெரியவர் களெல்லாம் பெரிய மனது வைத்து இன்று நல்ல உதவி செய்கிறார்கள். ஆனாலும் இது போன்றவற்றை நாம் உடனடியாக ஏற்பாடு செய்து அவர்களுடைய வாழ்வை நாம் நல்லவிதமாகக் வேண்டும்.

தூத்துக்குடியை தாலுக்கா ஆபீசாக்க வேண்டுமென்ற பிரபோசல் கவர்ன்மெண்டில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எல்லா அதிகாரிகளும் எழுதி இருக்கிறார்கள். தூத்துக்குடி விருத்தியடைந்த பெரிய நகரமாக இருக்கிறது. தூத்துக்குடி ஒரு டிவிஷனாகவே இருக்கிறது. அதன் காரணமாக மக்களெல்லாம் தாசில்தாரிடத்திலே ஒரு சர்டிபிகேட் வேண்டுமென்றால் அவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு போகவேண்டியிருக்கிறது. அதை தூத்துக்குடிக்கு மாற்ற வேண்டுமென்ற பிரபோசல் அரசாங்கத்தில் பெண்டிங்காக இருக்கிறது. அதையும் வேகமாக கவனித்து தூத்துக்குடியை தாலுக்கா ஆபீச தலைமை காரியாலயமாக ஆக்கிவிட்டால் போதும்.

அடுத்தபடியாக தூத்துக்குடியில் பெரிய ஆஸ்பத்திரி இல்லை. ஏனென்றால் பாளையங்கோட்டைக்கு இந்தப் பக்கம் வந்தால் வேறு ஆஸ்பத்திரியே இல்லை. தூத்துக்குடியில் இருக்கிற ஆஸ்பத்திரியில் வைக்கவும், அதற்கு 100 படுக்கைகள் கொடுப்பது போன்ற பெரிய பெரிய திட்டங்களெல்லாம் இருக்கிறது. அதுவும் அரசாங்கத்தில் தான் பெண்டிங்காக இருக்கிறது. அந்த திட்டங்களையும் உடனடியாக கொடுக்க வேண்டும்.

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [1st March 1966]

இதற்கெல்லாம் மேலாக, அங்கு ஷார்க் லிவர் ஆயில் ஏராளமாக அகப்படுகிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலும், தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலும் ஏராளமாக ஷார்க் லிவர் ஆயில் இருக்கிறது. நான் கூட ஒரு 'கான்ஸிங்' பாக்கடரி தூத்துக்குடியில் வைத்திருக்கிறேன். அது வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அங்கு கேட்டால், அவர்கள் என்னை கிடைப்பதில்லை, காலிகட்டிலிருந்து என்னை கொண்டு வரவேண்டி இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆக இதை நன்றாக பரிசீலித்து, ஒன்று ராமநாத புரத்தில் அந்த ஆயில் பாக்கடரியை வைத்தாலும் சரி, அல்லது நெல்லை மாவட்டத்தில் போட்டாலும் ஒன்றுதான். ஏனென்றால், தூத்துக்குடியில் லாபடரி வசதி எந்த விதமான செலவும் இல்லாமல் இருக்கின்றது. ஆகையினால் அங்கு வரவேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன்.

அடுத்து போலீஸ்காரர்களுக்கு கட்டாயம் சம்பளத்தை உயர்த்தியாகவேண்டும். தற்போது நடந்த கலவரங்களெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். தங்களுடைய உயிரைப் பணயம் வைத்து நாட்டுப் பாதுகாப்பை அவர்கள்தான் காப்பாற்றினார்கள். நாட்டினுடைய பாதுகாப்பு என்றால் பெரியவர்களுடைய பாதுகாப்பு அல்ல, அவர்களுக்கு தக்க பாதுகாப்பு இருக்கிறது, ஏழை எளியவர்களுடைய பாதுகாப்பு, இன்னும் இருக்கின்ற தொழிலாளர்களுடைய பாதுகாப்பு, வணிகர்களுடைய பாதுகாப்பு, எல்லாவற்றையும் அவர்கள்தான் காத்து. நமக்காக எத்தனையோ உயிர்த்தியாகங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்வை நாம் பார்க்கும்போது மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது. ஒரு ஷரபிக் போலீஸை எடுத்துக்கொண்டால், அவர் 3 மணி நேரம் வெய்யிலில் நின்று கொண்டு கையையும் காலையும் ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு கட்டாயம் சம்பள உயர்வைப் பற்றி சிந்தித்தாகவேண்டும். வாத்தியார்களுக்கும் என்.ஜி.ஓ.-க்களுக்கும் செய்வதுபோல, இவர்களுடைய வாழ்வையும் உயர்த்த வேண்டும். அவர்களுக்கு தக்க திட்டம் கிடையாது. அவர்கள் ஒரு சிறிய 'பாயஸ் ஆர்கனை சேஷன்' வைத்திருக்கிறார்கள். குழந்தைகள் விளையாட மைதானங்களெல்லாம் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்த நிதி வசதியும் இல்லாமல் இருக்கிறது. அந்த குழந்தைகளுடைய வாழ்வு நல்லவாழ்வாக்கப்படவேண்டும். பலருக்கு வீடு இல்லாமல் இருக்கிறது. கட்டாயம் அரசாங்கம் சிந்தித்து, செயல்பட்டு, போலீசாருடைய வாழ்க்கையை உயர்த்துவதற்கு, அவர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்தி விட்டால், எந்த விதமான தப்போ, தவறோ நடக்காது என்பது என்போன்றவர்களுடைய உறுதியான நம்பிக்கை.

பாலிடெக்னிக் ஒன்று தூத்துக்குடியில் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே துவக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு நல்ல ஒரு கட்டிடம் இல்லாமல் பழைய இடத்தில், வீ.ஓ.சி. காலேஜில் கூரை ஷெட்டில் பாலிடெக்னிக் வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த இடத்தை ஆர்ஜிதம் செய்து பாலிடெக்னிக்கை உடனடியாக அமைக்கவேண்டும்.

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [1st March 1966]

பஞ்சாயத்து குடிநீர் பிரச்சனையை எடுத்துக்கொண்டால், முத்தையாபுரம், வெள்ளைக்காடு போன்ற இடங்கள், கடற்கரையை அடுத்த இடங்கள், தண்ணீர் வாய்ப்பே இல்லாமல் இருக்கின்றன. தூத்துக்குடிக்கு 18 மைல்விருந்து தண்ணீர் கொண்டு வருகிறார்கள். பக்கத்தில் அழகான தாம்பிரபரணி ஆறு இருக்கிறது. இந்த பஞ்சாயத்து குடிநீர் பிரச்சனையை தீர்ப்பதில் முனைந்திருக்கவேண்டும். தூத்துக்குடி யூனியன் குடிநீர் பிரச்சனை முக்கியமான பிரச்சனை. சுமார் 1½ லட்சம் மக்களுக்கு மேல் வாடும் பகுதி. இந்த குடிநீர் பிரச்சனையை ரொம்ப லகுவாக தீர்த்து விடலாம். திட்டங்களெல்லாம் வைத்திருக்கிறார்கள். தாம்பிரபரணி ஆற்றிலிருந்து ஒரு கால்வாய் வெட்டி தற்போது நடக்கின்ற ஹார்பர் ஸ்கீமுக்கு கொடுப்பது அல்லது 10, 12 மைலுக்கு அந்த பக்கம் பெரிய கிணறு வெட்டி தண்ணீர் கொடுப்பது போன்ற திட்டங்களெல்லாம் இருக்கிறது. அது முக்கிய திட்டம் என்று நினைக்கிறோம். அதைப்போல் இந்த குடிநீர் திட்டமும் அவர்களுக்கு கிடைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து இந்த ஹார்பர் திட்டத்திற்கு நிலம் வைத்திருக்கிறார்கள். அதை விடுவிப்பதாக இருக்கிறார்கள். விடுவிப்பது நன்றாக சிந்தித்து, பின்னால் எந்த இடம் தேவையோ அந்த இடத்தை நாம் பார்க்க முடியாது, பெற முடியாது. விலை ஏகமாக ஏறி விடும். ஆக நன்றாக சிந்தித்து, ரிலீஸ் பண்ணுகிறதற்கு முன்பே எந்தெந்த இடம் தேவையோ அதை தீர்மானித்து, ரிலீஸ் பண்ணும்போது எந்தவிதமான பாசுபாடும் இல்லாமல் பார்த்து ரிலீஸ் பண்ண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

11-40
a.m.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நமது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நாம் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். 'லீ கல்' (கடல் காக்கை) என்று சொல்லுவார்கள். அது தங்கவும் செய்யாது, தூங்கவும் செய்யாது. அதைப் போலவே நம் முதலமைச்சர் அவர்கள் நம் மாநில தேவைகளை தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக இப்போது அதிகமாக சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து அவர்களுக்கு உடல்நலக் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆக நாம் எல்லோரும் அவருக்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தமிழ்நாட்டு மக்கள் அன்றாளுக்கு நல்ல சுகம் கிடைப்பதற்காக அவரை வாழ்த்த கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவருடைய நல்ல திறமையையும் நல்லகுணத்தையும் பார்த்து நம் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த வாய்ப்பு கொடுத்ததற்காக தலைவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : தலைவர் அவர்களே 1966-67-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல முன்வந்திருக்கிறேன். இந்தத் திட்டம் பண நிலையை அனுசரித்தும், மக்கள் நிலையை அனுசரித்தும், தேர்தலைக்கட சிறிது அனுசரித்தும் ரொம்பவும் ஜாக்கிரதையாக தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. உபரி திட்டம் என்று சொல்லுகிறார்கள், உபரியோ என்னமோ, மக்கள் மேலே வரி விழாமல் இருந்தால்

1st March 1966]

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

போதும் என்பதுதான். வருங்காலம் வளமாக இருக்காது. ஏனென்றால் இந்த வருஷம் மழை தவறிவிட்டது. அதன் விளைவு பின்னால் தான் தெரியும். 1967-ம் ஆண்டு ஜூன், ஜூலை, ஆகஸ்டு மாதங்களில் பார்த்தால் ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கும், இப்போது நவரை பயிர் பண்ணி சேர்த்துவிடலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த மாதிரி போன் வருஷம் 1964-65-ல் நிறைய மழை பெய்தது. எல்லா ஜில்லாக்களிலும் பயிரானது நவரை, இந்த வருஷம் ஒரு ஜில்லாவிலே சில இடத்திலே தான் இருக்கிறது. அது சரிப்பட்டு வராது, அதனால் கஷ்டமாக இருக்குமென்று சொல்லுகிறேன். நம் சர்க்கார் இந்த வருஷம்தான் வரவு செலவில் சிலவு சிக்கனமாகவும், கண்ணும் கருத்துமாகவும் நடப்பதாக தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதுவரையில் வரவுசிலவு திட்டம் அம்மாதிரி எழுதி வரவில்லை. நான் ஆறு வருஷமாக பார்க்கிறேன். என்ன காரணம் இப்படி எல்லாம் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார்களே என்று பார்த்தால் 'பைனான்ஸ்' எல்லாம் பணத்திலேதான் இருக்கிறது. அது கொஞ்சம் குறைந்து போய்விட்டது. 'எழுகிறதை இழுத்து விட்டால் கொதிக்கிறது நின்று போகும்' என்று தாய்மார்கள் சொல்லுவார்கள். நாம் வாங்கிய கடனை திருப்பிக் கொடுக்க முடியவில்லை. மறுபடியும் கேட்டால் கிடைப்பது தொந்திரவாக இருக்கிறது. இந்த மாதிரி நிலைமையினால் தான் இப்போது கண்ணும் கருத்தும் வந்திருக்கிறது. இப்போதுதான் சர்க்காருக்கு நல்ல ஞானோதயம் வந்திருக்கிறது. இதை மனதில் வைத்து இனிமேலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போட்டுக் கொண்டு நடந்தால் சங்கடப்பட மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நாம் சொல்லியதை முன்பே கேட்கவில்லை, இந்த சர்க்கார் எங்கே பெரியவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கிறது? கேட்டிருந்தால் ஏன் இப்படி நடக்கிறது? வெளியே சொல்வார்கள், தானே கேட்கமாட்டான், புத்தி வந்தால்தான் கேட்பான் என்று. அதைப்போல இப்போதுதான் சர்க்காருக்கு புத்தி வந்திருக்கிறது. விவசாய அபிவிருத்தி பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது விவசாயம் செய்யும் நிலச் சொந்தக் காரர்களுக்கு விவசாயத்தில் அக்கறை இல்லாமல் போய் விட்டது. உழுது பயிர் செய்கிற எந்தத் தொழிலாளிக்கும் அந்தத் தொழில் கஷ்டமாக இருக்கிறது. என்ன காரணம்? வேலை செய்கிற ஆட்கள் வெகுவாக நாளுக்கு நாள் குறைந்துவிட்டார்கள். சர்க்கார் கொடுக்கும் வேறு தொந்தரவுகள் இருந்தாலும், எல்லாத் தொழிலையும் விட இந்தத் தொழில் கஷ்டமாக இருக்கிறது. அண்ணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அது கஷ்டமாகப்படுகிறது. அதோடு விவசாய வேலை செய்வதற்கு இப்போது வஜ்ஜைப்படுகிறார்கள். இந்தத் தொழில் மட்டமானது என்று மக்கள் மனதில் ஒரு எண்ணம் வந்துவிட்டது. ஏனென்றால் மற்ற வேலைகளுக்குப் போனால் கவுரவமாக வேலை செய்யமுடிகிறது. விவசாயத் தொழிலுக்குப் பெண்கள்தான் முக்கியம். அவர்கள் இல்லாவிட்டால் விவசாயம் நடக்காது. அவர்கள்தான் சேற்றில் இறங்கி நடவு செய்கிறவர்கள். நாமே எடுக்க முடியாத பயிர்க்கட்டுகளை அவர்கள் எப்படியோ ஒரு பர்லாங், இரண்டு பர்லாங் என்று சுமந்து களத்து மேட்டுக்கு தூக்கிப்போவதைப் பார்த்தால்

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [1st March 1966]

11-50
a.m.

ஆச்சரியமாக இருக்கும். அப்படிப்பட்ட விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அந்தத் தொழிலை கவுரவக் குறைவாக நினைத்து விட்டதால் நாளுக்கு நாள் ஆட்கள் குறைந்து வருகிறது. நவீன விஞ்ஞான முறையில் விவசாயம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லலாம். அது எப்போது வருவது? அதுவரையில் அந்தத் தொழில் என்ன ஆவது என்று சிந்திக்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்றால், அவர்கள் பயிர் செய்கிற தானியங்களை அவர்கள் இஷ்டத்திற்கு சுதந்திரமாக விற்கச் செய்யவேண்டும். அந்த நிலைமை இப்போது இல்லை. கூலி உயர்ந்து விட்டது. நில வரி உயர்ந்துவிட்டது. காண்டு சார்ஜ் உயர்ந்து விட்டது. அதனால் விவசாயிகளுக்கு இப்போது கட்டுப்படியாகவில்லை. கட்டுப்படி இல்லாததால் டீளாக மார்க்கெட்டில் அவன் விற்றான். மெட்ரூசுக்கே கொண்டு வருவான், மூட்டை 75 ரூபாய்க்கு விற்றுவிடுவான். இப்போதுதான் சர்க்காரே குறுக்கே போய் நின்றுகொண்டு வாங்கிவிடுகிறதே. அவன் வெளியேயும் சென்று விற்கமுடியவில்லை. விவசாயிக்கு கட்டுப்படியாகும் விலையில் வாங்கவேண்டும். அப்படி வாங்கி ஜனங்களுக்கு விலையைக் குறைத்துக் கொடுக்கவேண்டும். கொள்முதலில் விலையை கூட்டிக் கொடுத்து வாங்கிய சரக்கை ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கும்போது விலையைக் குறைத்து கொடுக்கவேண்டும். அந்த நஷ்டத்தை நம் செலவில் எதையாவது குறைத்துக்கொண்டு கூடு செய்யவேண்டும். இப்போது அகவிலையை ஒட்டி பஞ்சப்படி கொடுப்பதற்குப் பதில் பண்டமாகக் கொடுக்கப் போகிறோம் என்கிறார்கள். நல்ல திட்டம்தான். பண்டமாகக் கொடுப்பதைவிட பண்டமாகவே கொடுத்தால் நல்லது. பண்டங்களை குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பண்டங்களை உற்பத்தி இடத்தில் கொள்முதல் செய்துதான் கொடுக்கவேண்டும். அப்படிக் கொள்முதல் செய்யும் போது வியாபாரிகள் போட்டி போடுவார்கள். அதில் ஜாக்கிரதை யாக இருக்க வேண்டும். சர்க்கார் பத்து ரூபாய்க்கு வாங்கினால் தனிப்பட்டவர்கள் ஒன்பதுக்கு வாங்குவார்கள். ஆகையால் அதில் கண்காணிப்பு அவசியம். வியாபாரிகளை சர்க்கார் மிஞ்ச முடியாது. நாம் கொடுப்பது பத்து ரூபாய் என்றால் 12 ரூபாய்க்கு நம் கொள்முதல்தாரிடம் பில் போட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அப்படி நடப்பவைகளை கண்காணித்து சரியாக செய்தால் மிளகாய், பருப்பு, எண்ணெய் வகைகளைக் கூட குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கமுடியும். அந்தையும் எல்லோருக்கும் கொடுக்கக் கூடாது. பஞ்சப்படி வாங்குகிறவர்களுக்கு மட்டும் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு இடத்தில் அதுமாதிரி விலையைக் குறைத்து கொடுத்தால் பண்டங்களை மற்ற இடங்களில் வாங்குகிறவர்கள், 'அங்கே குறைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். நீ என் கூட்டி விற்கிறாய்' என்று கேட்பார்கள். அப்போது விலை தானாகவே குறையும். அடுத்து கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தைப் பற்றி சொல்லியிருக்கிறேன். அந்த ஸ்தாபனம் இப்போது நன்றாய் இல்லை. சரியாக நடக்கவில்லை. ஸ்தம்பித்துவிட்டது. ஏனென்றால் பழைய காலத்தில் கடமையை நினைத்து அந்தக் காரியத்தைச் செய்தார்கள். இப்போது எல்லோரும் உரிமைக்காகவே அதில் வந்துவிட்டார்கள். அதனால் கடமை உணர்ச்சி மறைந்துவிட்டது. அதை நல்லமுறையில்

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [1st March 1966]

சீர்திருத்தவேண்டும். கொஞ்ச நாளாக கூட்டுறவில் இந்த அரசியல் ஹைதருவிட்டது. அதுதான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். அதை அரசியல் தலைவர்கள் மற்றவர்கள் எல்லாம் சரியாக பார்க்க வேண்டும். மின் உரத்தை விவசாயிகள் பயன்படுத்தும்படி செய்ய வேண்டும். மின் உரத்தில் அமோனியம் சல்பேட்டையும் சேர்க்கலாம். மின் உரத்தில் நல்ல எண்ணெய்ப் பசை இருக்கிறது. சமுத்திரக் கரை இந்த ராஜ்யத்தில் எத்தனையோ மைல் நீளத்திற்கு இருக்கிறது. எனவே மின் உரத்தை நன்றாக உற்பத்தி செய்யலாம். ஒரு ஊரில் மின் உரத்தை விவசாயிகள் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். நான் சொல்வது சரியில்லை என்றால் ஒரு பக்கத்தில் மின் உரமும், மற்றொரு பக்கத்தில் அம்மோனியம் சல்பேட்டும் போட்டு அரசாங்கத்தார் சோதனை செய்து பார்க்கட்டும். மின் உரத்தில் பதர் லாஸ்தியாகப் போடுவதில்லை. அந்த உரத்தைப் பயன்படுத்தினால் அதிகமான கதிர்கள் வருகின்றன.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : மின் உரத்தையும் கெமிக்கல் ஃபெர்டிலைஸரையும் கலக்கலாம்?

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : அப்படிக் கலக்கலாம். விஞ்ஞான முறை விவசாயத்தைப் பொறுத்தவரையில், அதன் பலனை நாம் அனுபவிக்க எத்தனை வருஷங்கள் ஆகும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பத்து வருடம் கழித்து பலன் கிடைக்கும். பிள்ளை பிறந்ததற்குப் பிறகு 20, 22 வருடங்கள் ஆன பின் அவன் தகப்பனருக்கு சம்பாதித்து சாப்பாடு போடுவான். விஞ்ஞான முறை விவசாயத்தைப் பொறுத்தவரையில், இப்போது நான் பிள்ளை பிறக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இந்தக் காலத்துப் பிள்ளை தகப்பனரைக் காப்பாற்றுவானா?

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : அவன் தகப்பனரைக் காப்பாற்றினால் காப்பாற்றுகிறான், காப்பாற்றாவிட்டால் போகிறான். இப்போது நான் பிள்ளைக்குக் கல்யாணம் ஆனவுடனேயே அவனை வெளியே அனுப்பிவிடுகிறேமே! "கூட இருந்தால் இருங்கள், இல்லாவிட்டால் போங்கள்" என்று சொல்லி அவர்களை வெளியே அனுப்பிவிடுகிறேமே!

காஞ்சிபுரத்தில் தொழிற்பேட்டை அமைக்க வேண்டும். அங்கே இப்போது பெண்கள் கல்லூரி இல்லை. அங்கே பெண்கள் கல்லூரி வர ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

மாணவர்களுக்கு புத்தகங்கள் இலவசமாகக் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏழை மாணவர்களுக்கு பகல் உணவு போடப்படுகிறது. ரொம்ப நாட்களுக்கு முன்பு சாப்பாட்டிற்கு ஒரு பையனுக்கு 6 நயா பைசா வீதம் பணம் கொடுக்கப்பட்டது. இப்போது அதே தொகை கொடுப்பது சரியல்ல. இப்போது அந்தத் தொகையை அதிகப்படுத்த வேண்டும்.

டாக்டர்களைப் பற்றியும் ஆஸ்பத்திரிகளைப் பற்றியும் பேசப்பட்டது. பணம் இருப்பவர்கள் கண்டபடி சாப்பிடுவதால் தான் வியாதி வருகிறது. ஆஸ்பத்திரி கட்டுவதைப் பற்றியும், மருந்து

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [1st March 1966]

வாங்கி நோயாளிகளுக்குக் கொடுப்பது பற்றியும் தான் பேசப் படுகிறது. நோய் வராமல் மக்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கு அரசாங்கம் பிரசாரம் செய்யவேண்டும். இப்போது அதிகமான நோய்கள் வருகின்றன. காரணம் என்ன? இருக்கிற மக்கள் கண்டபடி சாப்பிடுகிறார்கள். இல்லாத ஏழை மக்கள் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். வியாதி வந்தால் மனிதன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது, அல்லது சுகிகாட்டுக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது. வியாதிகள் வருவதைத் தடுக்க அரசாங்கத்தால் பிரசாரம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். சிலருக்கு சில நோய்கள் வரும்; அவை அதிகமான பொருத்தின் காரணமாக வரும். பெரியவர்கள் பல விஷயங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சிறியவர்களை சில விஷயங்களில் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பார்கள். இப்போது மக்கள் வருடத்திற்கு வருடம் குட்டி போடுகிறார்கள். (சிரிப்பு.) இப்போது வீட்டில் கட்டுப்பாடு இல்லை.

மிஸ்டர் சேர்மன்: இப்போது பெரியவர்கள் ஆதிக்கம் போய் விட்டது.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: ஆமாம், பெரியவர்கள் ஆதிக்கம் போய் விட்டது. “அதிகமாகப் பிள்ளைகளைப் பெற்று விடாதீர்கள், ஆபத்து” என்று மக்களிடம் அரசாங்கம் பிரசாரம் பண்ண வேண்டும். அரசாங்கம் இப்போது விவசாய அபிவிருத்திக் காகப் பிரசாரம் பண்ணவில்லையா? அதுபோல குடும்பக் கட்டுப் பாட்டைப்பற்றி அரசாங்கத்தார் பிரசாரம் பண்ண வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் பெரியவர்கள் ஒவ்வொருவரும் 5, 6 குழந்தைகள் பெற்றிருக்கிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் பிறந்தவர்களில் கடைசியில் பிறந்தவர்கள் முதலில் பிறந்தவர்களைக்காட்டிலும் நன்றாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இளைத்திருக்கவில்லை, உடல் நலனுக்கு, பொதுவாக, டாக்டர்களையும் ஆஸ்பத்திரிகளையுமே நம்பிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. இந்தக் காலத்தில் சுகாதாரம் எப்படி இருக்கிறது? பெரியவர்கள் பழைய காலத்தில் வைதிகம் என்று சொன்னது தான் இந்தக் காலத்தில் சுகாதாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பெற்றோர்கள் சிறு குழந்தைகளை தங்கள் வீடுகளில் தங்கள் வீட்டு எதிரிலேயே லிட்டை அசத்தம் செய்யச் செய்கிறார்கள். அந்தக் குழந்தைகள் கொஞ்சம் பெரிய குழந்தைகளாக ஆனவுடன் பெற்றோர்களே அக்குழந்தைகளை தெருவில் கொண்டுவந்து உட்காரவைத்து அவர்கள் தெருவை அசத்தம் செய்யும்படி செய்கிறார்கள். அந்தக் குழந்தைகள் பெரியவர்களாக ஆனபிறகும் அதே பழக்கம் அவர்களிடம் இருக்கிறது.

இப்போது இருக்கிற சுகாதாரம், இந்த மாதிரி தெருவிலே கொண்டு வந்து இருக்க வைக்கிறது. பழக்கடைபில் கக்கல் இருக்கிறது. அங்கே பெரியவர்கள் போகிறார்கள். குழந்தைகளை வெளியிலே கொண்டு வந்து விடுகிறார்கள். அதை சுத்தம் செய்ய ஆள் வைத்துப்பார்க்கிறோம், எங்களால் ஒன்றும் முடியவில்லை, ஜனங்களுக்கு அந்த பிரசாரம் இல்லை. பிரசாரம் பண்ணுகிறதை இப்போது விட்டுவிட்டார்கள். சுகாதார அமைப்பு வருகிறபோது

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] 1st March 1966]

சர்க்கார் பிரசாரம் பண்ணுகிறது என்று வைத்திருந்தார்கள். இப்போது முனிசிபாலிட்யும் செய்கிறதில்லை. ஹெல்த் டிபார்ட்மென்டும் செய்கிறதில்லை. குப்பைகொட்டியிலே கொண்டுபோய் குப்பையைக் கொட்டு என்றால் கொட்டுகிறதில்லை. ஜனங்களுடைய மனம் எப்போது தான் நல்ல நிலைமைக்கு வரும் என்று தெரியாது. நான் ‘சுதேசமித்திரன்’ பேப்பரில் பார்த்திருக்கிறேன். அறுபது வருஷத்திற்கு முன்னே சுகாதாரம் எவ்வளவு கேவலமாக இருந்தது, நன்றாக இல்லை என்று சொன்னார்கள். அந்தக் காலத்திலிருந்து 60 வருஷமாக நாம் முயற்சிசெய்து கொண்டு வருகிறோம். அதற்குமேல் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறதே தவிர குறையவில்லை. மனதிலே வரவில்லை ஜனங்களுக்கு. அதனால் தான் சுகாதாரம் ரொம்ப கெட்டுப் போய் விட்டது. அதற்கு என்ன செய்கிறதென்றே தெரியவில்லை. இன்னும் மற்ற நல்ல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. நான்குடையோசனை பண்ணுகிறேன். சாதாரணமாக விவசாயி, நல்ல பாதை இருக்கிற இடத்திலே துளைத்து மே 200, 300 அடி போனால் விவசாயம் செய்கிறதற்கு தண்ணீர் கிடைக்கிறது. விவசாயிக்கு செய்கிறதற்கு மனமில்லை. ஏன்? அவன் உங்களிடம் கடன்வாங்கி விட்டால் நீங்கள் கம்மாவா விடுகிறீர்கள்? கோயமுத்தூரிலே பெரிய பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். ரூ. 50,000 செலவு செய்கிறார்கள் ஒரு கிணற்றுக்கு. இங்கே ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் திருப்பி கொடுக்கிறதற்கு வழி இல்லை. அதை சாப்பிட்டு விட்டு, நான் கெட்டுப்போய் விட்டேன், கடன்காரனாகிவிட்டேன் என்று சொல்லுகிறான். பிறகு சர்க்கார் தள்ளிவிடுகிறது. இந்த மாதிரி விவசாயிக்கு கடன் கொடுப்பதைவிட சர்க்காரே நன்றாக திட்டம் போட்டு அந்த காரியத்தை செய்து கொடுக்கவேண்டும். அவனிடமிருந்து பின்னால் வசூல் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஒரே காலத்தில் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. எங்கே தண்ணீர் கஷ்டமாக இருக்கிறதோ, எங்கே விவசாயம் குறைச்சலாக இருக்கிறதோ அங்கே போய் செய்யுங்கள். ஒரு இடத்திலே பார்த்தால் நீரோட்டம் தெரியும், அந்தப் பக்கம் எது வரையிலே தண்ணீர் கிடைக்குமென்று தெரியும். அதைப் பார்த்து நீங்களே திட்டம் போட்டுக் கொடுங்கள். இருபது வருஷ கடன் வாங்குகிறான். அதைப் பார்த்து நான் கடன் கொடுத்தால், போடா, போடா என்று ஒருத்தனும் கொடுக்க மாட்டான். போர்வெல் போட்டுறதற்கு கடன் கொடுத்தீர்கள். அது போனது தான், 100-க்கு 90-ம் விவசாயிக்கு எல்லா காரியமும் செய்து கொடுத்து விட்டு அவனிடமிருந்து வாங்க வேண்டும். அவனுக்குக் கடன் கொடுக்காதீர்கள். கருங்குழி கட்டுறவு சர்க்கரை ஆலையில் 28 லட்சத்திற்கு நஷ்டம். ஏன் என்றால் ஏதோ டைக்டர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து செய்கிறார்கள். வேண்டியவர்கள் வேண்டாதவர்கள் என்ற பாகுபாடு என்கிற நிலை அங்கு இருப்பதால் கரும்பு சாகுபடியாக நடக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். கரும்பு உற்பத்தி இப்போது நாலில் ஒரு பாகம் தான் ஆகிறது. அந்த கரும்பாலைக்கு ‘கபாசிடி’ இருக்கிறதல்லவா, அந்த ‘கபாசிடி’-யில் முக்கால் பாகம் கரும்பு சாகுபடி ஆகிறதில்லை. எனென்றால் அவர்களுக்குள்ளே ஒருவருக்கொருவர்

152 GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67.

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [1st March 1966]

தகராறு, புதிதாக ஆள் சேர்ந்து அவர்களைக் காலி பண்ண வேண்டும், ஏன் நஷ்டம் வந்தது என்றால், கரும்பு உற்பத்தி குறைச்சல், கால் பாகம் தான் வேலை செய்கிறது என்று சொல்கிறார்கள் ஏன் நஷ்டம் வராது? தனிப்பட்டவர்கள் வேலை செய்கிற இடத்தில் நன்றாக வருகிறது கரும்பு, பாரி கம்பெனியிலே இல்லையா? கரும்புசெடியாக இருக்கும் போதே அதிகாரிகள் வந்து பார்க்கிறார்கள். இப்படி வைத்தால் காய்ந்து போய் விடும், அதை மூடுவதற்கு இப்படி பின்னிலை என்று சொல்லுகிறார்கள்; செடியாக இருக்கும்போதே மூடி வைக்கிறார்கள். இவ்வளவெல்லாம் செய்கிறார்கள், அவர்களுக்கு தண்ணீர் ஜாஸ்தியாகவில்லை. நாம் 4 ஏக்கரில் தயார் செய்கிறதை ஒரு ஏக்கரில் பண்ணுகிறான். அந்த டிபார்ட்மெண்டு நன்றாக வேலை செய்கிறது. நாம் சட்டம் போட்டு கொண்டே போகிறோம். அது சரியாக நடந்ததா என்று திரும்பிப் பார்க்கிறதில்லை. இப்போதுதான் வந்திருக்கிறது திரும்பிப் பார்க்கிற நேரம். இப்போது எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்து விடுவார்கள்.

காஞ்சிபுரத்திலே தொழில் நன்றாக நடக்கக் கூடிய இடம். தொழில் செய்கிற ஜனங்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். ஒரே தொழில் தான் பண்ணுகிறார்கள்—நெசவுத் தொழில். அது இப்போ சரியாக நடக்காது போன பிற்பாடு 5 சதவிகிதம், 10 சதவிகிதம் தள்ளிக் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறான். அதைப் போல நாங்கள் தனியார் செய்கிறோம். எங்களுக்கு ஒன்றும் தள்ளிக் கொடுக்கவில்லை, கொள்முதல் விலைக்கு. என்ன காரணம் என்றால் உற்பத்தி செலவிலே ஜாஸ்தி காண்பிக்கிறான், விலையில் தனிப்பட்டவர்கள் அப்படி இல்லை. அவர்கள் கணக்காகச் செய்கிறார்கள், கணக்காக லாபம் காட்டுகிறார்கள். இப்போது கூட்டுறவு வாரம் என்று வைத்து விட்டு, போன வருஷம் 5 பைசா, இந்த வருஷம் 10 பைசா தள்ளிக்கொடுக்கிறார்கள். இந்த 10 பைசா தள்ளிக் கொடுத்தாலும் கூட தனிப்பட்டவர்கள் விலைக்கு அதிகமாக இருக்கிறது. இதை எல்லாம் நன்றாக சித்தித்து, ஜாஸ்தி வேகமாகப் போகாமல், பொறுமையாக இருந்து, இப்போது கண்ணும் கருத்துமாகச் செய்கிறேன் என்று சொல்லுகிறீர்களே அந்த மாதிரி இன்னும் ஒரு ஐந்து ஆண்டுகாலம் செய்யவேண்டும்.

இங்கு சோஷலிசத்தைப் பற்றி பேசினார்கள். நான் பார்த்தேன். ஜனநாயக சோஷலிசம் என்று சொல்லுகிறார்கள் அல்லவா, நம் நாட்டில் அது பணக்காரனைத்தான் வளர்க்கிறது. இந்த சோஷலிசம் பேசிப்பேசி பணக்காரனை வளர்த்து விட்டார்கள். அதிலே கணக்கு காண்பிக்கிற பணக்காரன் வேறு, கணக்கு காண்பிக்காத பணக்காரன் வேறு. இப்போ பார்த்தால் கணக்கு காண்பிக்காத பணக்காரன் ஜாஸ்தியாகப் போய்விட்டான். அவனை எப்படி பிடிக்கிறது என்று தெரியவில்லை. அதை எல்லாம் பிடிக்கிறதற்கு வழி பண்ண வேண்டும்.

திரு. கே. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் : இப்போ பண்ணக் கூடாது. அது எல்லாம் இன்னும் ஒரு வருஷம் போக வேண்டும்.

1st March 1966]

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : பண்ணினால் பண்ணட்டும், இல்லாவிட்டால் எப்படியாவது போகட்டும். சொல்லவேண்டியது தான் நம் பொறுப்பு. சோஷலிசத்தைப் பற்றி தனியாக ரொம்ப பேசவேண்டும். இங்கே ஒன்றும் அதிகம் பேசுவதற்கில்லை. நானே முதல் முதல் பேசுகிறபோது ஐயா அவர்கள் சோஷலிசம் என்றால் என்ன என்று கேட்டார்கள். சமதர்மம் என்று சொல்லி விட்டுப்போய்விட்டேன். அதை எப்படி பேசவேண்டுமென்றால், ஒரு மணிநேரம் பொறுமையாகப் பேசவேண்டும். நான் சோஷலிசத்தில் வந்தவன்தான். நான் முதலில் சோஷலிஸ்டாகத்தான் இருந்தேன். ஏழையிலிருந்துதான் பணக்காரனாக வந்தேன். எனக்குத் தெரியும் சோஷலிசம். பெரியவர்கள் சம்பாதித்து வைத்து பணக்காரனாகவில்லை. 'காபிடலிசம்' ஆனதற்கு காரணம் நான்தான். நான் சோஷலிஸ்டாக இருந்தவன்தான். சோஷலிசம், கம்யூனிசம் என்று இப்படி பல வழிகள் இருக்கின்றன. முதலாளியிடம் இருப்பதைப் பிடுங்கு என்பார்கள். கூலி அதிகமாகக் கேள் என்று சொல்வார்கள். அப்படி சொல்லக் கூடாது. ஏன் கூலி வேலை செய்கிறாய், சொந்தமாக ஏதாவது வேலை செய்தால் என்ன என்று அவர்களிடம் சொல்லவேண்டும். குமாஸ்தாவாக இருந்து நான் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறேன். முதலில் நான் முதலாளியாக இல்லை. பிறகு முதலாளி ஆவதென்றால் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்று தெரிந்துகொண்டு நான் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் எல்லோரையும் கூலிக்காரர்களாக ஆக்காமல் முதலாளிகளாக மாற வழி செய்யுங்கள். சோஷலிசம், கம்யூனிசம் என்று சொல்லிக்கொண்டு காலத்தைக் கழிக்காதீர்கள். காப்பிடலிஸ்ட்டாக எல்லோரும் ஆகவேண்டுமென்று நான் பிரசாரம் செய்யவேண்டும். சோஷலிசம் என்று சொன்னீர்கள். இப்போது ஜனநாயக சோஷலிசம் என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள். ஒவ்வொருவரும் முதலாளியாக வழி சொன்னால்தான் ஜனங்கள் நமக்கு முன்னுக்கு வர வழி சொல்கிறார்கள் என்று நினைத்து உங்கள் திட்டங்களை நம்புவார்கள். ஆகையால் இனியாவது நாடு சீர்படும்படியான காரியங்களை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, தலைவர் அவர்கள் இவ்வளவு தூரம் பேச அனுமதித்ததற்கு என் மனமார்த்த வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[Deputy Chairman in the Chair]

* திரு. சி. பி. சிற்றரசு : தலைவர் அவர்களே, இப்போது இந்த அவையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற 1966-67-ம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் புதிய வரிகள் ஒன்றும் போடவில்லை என்றும் அப்படிப் போடாத முதலமைச்சரை 'சிகால்' என்று சொல்லப்படுகிற கடற் காக்கைக்கு ஒப்பிட்டு அவர் இரவு பகலாக வேலை செய்கிறார் என்று நமது நண்பர் வில்லவராயர் அவர்கள் கூறினார்கள். உள்ள படியே முதலமைச்சர் பகல் எல்லாம் ஓடியாடி வேலை செய்யலாமே தவிர இரவில் தூங்காமல் இருக்கக் கூடாது என்று மெத்த பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தூங்காமல் இருப்பது தான் பல நோய்களுக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. இன்னும் பல நாட்கள் அவர்கள் வாழவேண்டுமென்று கருதுகிற நாம் அவர்கள்

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

பூரணமாக ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு இரவு நெடுநேரம் தூங்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக வரி போட்டவிலை என்று மாநில மக்கள் இந்த அறிக்கையைப் படித்துப் பார்த்தபின் அதே நேரத்தில் மத்திய சர்க்கார் 100 கோடிக்கு வரி போட்டுவிட்டது என்ற செய்தியையும் படிக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் போட்ட வரிகள் மாகாண மக்களைப் பாதிக்கவில்லை என்று சொல்லமுடியாது. மசல் எண்ணெய்க்கு வரி போட்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே சென்ற 15-ம் தேதியிலிருந்து பஸ்களினுடைய கட்டணங்களை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அப்போது கட்டண ஏற்றத்திற்கு காரணம் கேட்டபொழுது பஸ்களுக்கு வரி அதிகமாகப் போட்டுவிட்டார்கள் அதனால் ஏற்பட்டது என்றார்கள். அப்போது இந்த மசல் எண்ணெய் வரி வரவில்லை. இந்த வரி இப்போது வந்த பிறகு நாளைிலிருந்து கட்டணங்கள் உயர்ந்து விடும். அப்படி அந்த மசல் எண்ணெய் வரி உயருகிறபோது பாதிக்கப் படுகிறவர்கள் பொதுமக்கள் என்பதை இந்த சர்க்காருக்கு நாம் சொல்லித் தெரியவேண்டியுதிட்டலை. மேலும், இந்த அறிக்கையில் மாநில அரசில் வேலை செய்யும் ஊழியர்களுக்கு பஞ்சப்படி இல்லையென்றும் பஞ்சப்படி அடிக்கடி கேட்கிறார்கள் என்றும் அடிக்கடி விலை ஏறுவதால் அப்படி கேட்கிறார்கள் என்றும் முதலமைச்சர் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ஒன்று, அடிக்கடி விலை ஏறாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அல்லது அந்த விலைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாவிட்டால் அந்த ஏற்றத்திற்கு தகுந்த அளவு பஞ்சப்படி கொடுத்துத் தீர வேண்டும். ஏனென்றால் மாநில சர்க்கார் ஊழியர்களும் மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களும் ஒரே இடத்தில்தான் பண்டங்களை வாங்குகிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் பஞ்சப்படி அதிகமாகப் பெறுகிறார்கள் என்ற காரணத்தால் அவர்களுக்கு விலை அதிகமாகவோ மாநில சர்க்கார் ஊழியர்கள் குறைவாக வாங்குகிறார்கள் என்பதற்காக விலையை குறைத்தோ கொடுக்கப்படுவதில்லை. அடிக்கடி விலை ஏறுகிறது என்றால் அதற்கு யார் பொறுப்பு என்பதை அங்கேயிருக்கிற ஊழியர்கள் நம்மைக் கேட்கமாட்டார்களா? விலையேற்றத்திற்குக் காரணம் உற்பத்திக் குறைவு என்று சொல்லப்படுகிறது. எனக்குத் தெரிந்தவரையில் கோவை மாவட்டத்தில் கோபிச்செட்டிபாளையம் தாலுகா நெற்களஞ்சியம் என்று சொல்லப்பட்டது. அதற்குக் காரணம் அங்கே கீழ்பவானி பாய்ச்சலை நம்பி, 207,00 ஏக்கர் நிலம் பயிரானது. கீழ்ப்பவானியில் தண்ணீர் இல்லாத காரணத்தால் சரியாக உற்பத்தியாகவில்லை. அதற்காக சர்க்கார், வரி வஜா செய்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். அங்கே இப்போது அரைப் படி அரிசி ரூ. 1-35-க்கு விற்கிறது. ஆகையால் வரி வஜா செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல் அந்த மாதிரி பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு அரிசியை உடனடியாக அனுப்பவேண்டும். அப்படி செய்கிறோமா என்று சிந்திக்கவேண்டும். இவற்றைப் பார்த்துவிட்டு கிராமத்து மக்கள் சாதாரணமாகப் பேசுகிறார்கள். அரிசி ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்ற பகுதிக்குப் போவதற்கு தடை போட்டிருக்கிறோம். இதைப் பார்த்துவிட்டு என்னையே ஒரு கிராமவாசி கேட்டார். கோதுமை நமக்கு எங்கேயிருந்து வருகிறது என்றார். அமெரிக்காவிலிருந்து வருகிறது என்றேன். அவ்வளவு தூரம்

12-20
p.m.

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

என்றார். 18,000 மைல் என்றேன். அவ்வளவு தூரம் கப்பலில்தான் வருகிறதா என்றதற்கு ஆமாம் என்றேன். அப்போது கப்பலில் வழியில் யாராவது அதை செக் செய்கிறார்களா என்றார். இல்லை என்றேன். பத்தாயிரம் மைலிலிருந்து வருகிற கோதுமையை செக் செய்யாமல் இருக்கும்போது காவேரிப்பாக்கத்திலிருந்து காஞ்சி புரத்திற்கு வருவதை ஏன் செக் செய்கிறார்கள் என்று கிராமத்தார் கேட்கிறார்கள். காவேரிப்பாக்கம் வடாற்காடு மாவட்டம், காஞ்சி புரம் செங்கற்பட்டு மாவட்டம். அங்கிருந்து அரிசி கொண்டுவர தடை. நமது தொழில் அமைச்சர் கூட சொன்னார். நானேகூட ஊரிலிருந்து அரிசி கொண்டுவர முடியவில்லை என்றார். அந்த சபையில் தொழர் கருணாநிதி அவர்கள், திருவாரூரில் நிலமிருக்கிறது, அங்கிருந்து அரிசி கொண்டுவர முடியவில்லை என்னும் பொது அமைச்சர் அப்படியே தானும் கொண்டுவர முடியவில்லை என்றார். அமைச்சர்களுக்கே அந்த நிலை இருந்தால் ஏழைகளின் நிலை என்ன? இந்த பட்ஜெட்டில் 31 லட்சம் ரூபாய் உபரியாக இருக்கிறது. காரணம் என்ன? 1967-ல் தேர்தல் வருகிறது. தேர்தலில் சொல்லலாம், நீங்கள் பட்ஜெட்டை பார்த்திருப்பீர்களே, அதில் 31 லட்சம் உபரியிருக்கிறதே என்று. அதற்காக இப்படி கார்ட்டப்பட்டிருக்கிறது. எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் அதற்கு, நீங்கள் போடாவிட்டாலும் உங்கள் எஜமானர்கள் டில்லியிலிருந்து வரி போட்டிருக்கிறார்களே 101 கோடிக்கு என்று சொல்வார்கள்.

கார்ப்பரேஷனை பற்றி நேற்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஒரு கோடி 27 லட்சம் தந்திருக்கிறோம். கொடுத்ததை செலவழிக்க வில்லை, என்றார்கள். பணம் வேண்டுமென்று கேட்கிற கார்ப்பரேஷன் கொடுத்ததை செலவழிக்காமல் இருந்ததற்கு என்ன காரணம். பள்ளிக்கூடம் கட்டவேண்டுமென்றால் சீஃப் இன்ஸ்பெக்டர், பப்ளிக் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் டைரக்டர் இந்த இரண்டு பேரும் சேர்ந்ததுதான் திட்டமிட்டு செய்யவேண்டும். அந்த டெண்டர்கள் வந்த பிறகு அவைகள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டும். அதன் பிறகு கட்டிடத்திற்கான முக்கிய வேலைகள் செய்து முடிக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. வாங்கிய பணத்தை மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் செலவழிக்க வேண்டுமென்ற விதி அரசாங்கத்தால் வகுக்கப்பட்டிருப்பதால், பிறகு கட்டிடத்தைக் கட்டிமுடிக்க அவர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லாமல் போகிறது என்பது எனக்குத் தெரியும்.

சாலையோரங்களிலும், டிவிஷன்களிலும் 'கார்ப்பொரேஷனில் ஊழல், கார்ப்பொரேஷனில் ஊழல்', என்று பேசப்படுகிறது. இவ்வாறு பேசுகிறவர்களுக்கு ஏதாவது விவரம் தெரிந்திருக்குமா, நியாயம் தெரிந்திருக்குமா அல்லது தெரியாதா என்று நான் சந்தேகப்படுகிறேன். அவ்வாறு பேசுபவர்கள் எந்தக் கட்சியைச் சார்ந்திருக்கிறார்களோ அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆட்சியில் இருக்கிறார்கள். கார்ப்பொரேஷனில் ஊழல் இருக்கிறது என்றால் குற்றவாளியை அவர்கள் நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவரட்டும். குற்றவாளிகள் எந்த கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டும், கார்ப்பொரேஷனைக் கலைப்பதற்கு வேண்டிய அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கான

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

சட்டத்தை சென்ற கூட்டத் தொடரில் தான் ஆட்சியாளர்கள் உருவாக்கினார்கள். போலீஸை ஒரு பக்கத்திலும் க்ரிமினல் சட்டத்தை இன்னொரு பக்கத்திலும் வைத்துக்கொண்டு 'ஊழல், ஊழல்' என்று கத்துவது சரியல்ல. ஊழல் இருக்குமானால் அதற்குப் பரிகாரம் காண வேண்டியவர்கள் ஆட்சியில் உள்ளவர்கள். 1954-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1959-ஆம் ஆண்டு வரையில் நடந்த ஊழல்களை நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவர திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தயாராக இருக்கிறது. 1959-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இதுவரையில் கார்ப்போரேஷன் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கையில் இருந்திருக்கிறது. இது வரையில் ஊழல் இருப்பதாகச் சொல்லாமல் இருந்து விட்டு இப்போது பொதுத் தேர்தலுக்கு முன், 'ஊழல், ஊழல்' என்று சொன்னால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பதிலளிக்க முடியாத நிலையில் இல்லை. பெருவாரியான மக்களைச் சந்திக்கக் கூடிய கட்சியாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இருக்கிறது.

உணவுப் பஞ்சம் வரும்போது 'நிங்கள் கிழமை சாப்பிடாதே, கூடுமானால் வியாழக்கிழமையும் சாப்பிடாதே' என்று சொல்லப்படுகிறது என்றால், உடைக்குப் பஞ்சம் வரக்கூடுமானால் அப்போது 'செவ்வாய்க் கிழமை லேட்டி கட்டாதே, புதன் கிழமை ட்ரவுசர் போடாதே' என்று சொல்லப்படுமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். பழையவர்களில் பெரியவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். மிகப் பெரிய அரசியல் ஞானியான ப்ளோட்டோ "நாட்டை ஞானி ஆன வேண்டும் அல்லது நாட்டை ஆளுபவன் ஞானியாக ஆகவேண்டும்" என்று கூறினார். ஞானி தேர்தலில் நிற்பானா? இரண்டு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு ஓட்டுப் போடும் பராகிரகாக உள்ள மக்கள் ஞானிக்கு ஓட்டுப் போடுவார்களா?

12-30 p.m. திரு. கே. ராஜாராம்: எல்லோரும் பணம் வாங்கிக்கொண்டுதான் ஓட்டுப் போடுகிறார்களா?

திரு. சி. பி. சிற்றரசு: சிலர் பணம் வாங்குகிறார்கள், பணம் வாங்கியவர்களை நான் பிடித்துக்கொடுக்க முடியும். ஒருவரும் பணம் வாங்குவதில்லை என்றால் ஏன் 2 லட்சம் ரூபாய் சேர்க்க வேண்டும்? தேர்தல் சம்பந்தமாக, வரவு செலவுகளை வெளியிட காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு தைரியம் இருக்கிறதா? அவற்றை நாங்கள் வெளியிடத் தயாராக இருக்கிறோம். இந்த விஷயத்தில், 5,000 ரூபாய் என்ற தொகையை மத்திய அரசாங்கத்தால் 10,000 ரூபாயாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அதன்பொருள் என்ன? ஒரு வருக்கு இந்த உலகத்தில் கடைசியாக முடிவுகட்டும் காரியம். தேர்தல் தான் என்பதில்லை. நாம் எப்போதுமே மத்திரிகளாக இருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கவில்லை? நாம் மக்களாக இருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்க வில்லையா? மக்கள் ஆங்காங்கு என்னென்ன தொல்லைகளை அனுபவிக்கிறார்கள் என்று பார்க்க வேண்டும். கள்ளுக்கடைகளை மூடினோம். அவை மூடப்பட்ட பிறகு தேங்காய் மலிவாக விற்க வேண்டாமா? ஆனால் அவை மூடப்பட்ட பிறகு தேங்காய் உயர்ந்த விலைக்கு விற்பது. கள்ளுக்கடைகள் இருந்த போது அவை ஒன்று நான்கு வீதம் விற்பது. கள்ளுக்கடைகள் மூடப்பட்ட பிறகு அவை ஒன்று எட்டனு வீதம் விற்பது. காரணம் என்ன? கள் இறக்குவதற்காக தென்னை மரத்தில்

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

குடுவை கட்டப்பட்ட போது அந்தக் குடுவையில் தேங்காயை பாதிக்கக்கூடிய பூச்சிகள் விழுந்து இறந்து போயின. கள்ளுக்கடைகள் மூடப்பட்டவுடன் அந்த மாங்களில் குடுவைகள் கட்டப் படுவது நிறுத்தப்பட்டது. குடுவைகள் கட்டப்படாததால் அந்தப் பூச்சிகள் சாகாமல் இருந்து தேங்காய் காய்ப்பதை பாதிக்கின்றன. அதனால் தேங்காய்களின் விலை உயர்ந்தது. பல இடங்களில் தேங்காய்ச் சட்டினி கிடைப்பதில்லை. சட்டினியில் தேங்காய் பிண்ணாக்கு போடப்படுகிறது. சட்டினியில் பிண்ணாக்கு இருந்தால் அது தெரிவதில்லை. இதைப்பற்றி திரு. தங்கவேல் முதலியார் குறிப்பிட்டார்.

திரு. கே. ராஜாராம்: கள்ளுக்கடைகள் வர வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் சொல்கிறாரா?

திரு. சி. பி. சிற்றரசு: மதுவிலக்குக் கேஸ்கள் எத்தனையோ வந்திருக்கின்றன. கோர்ட்டுக்கு குடித்தவன்தான் வருகிறான். கள்ளை விற்பவன் வருவதில்லை, அவனைக் காணோம். ஏன் அதை விற்பவனை கோர்ட்டுக்குக் கொண்டுவர முடிவதில்லை? மற்ற மாநிலங்களில் சாராயக் கடைகள் இருக்கின்றன. கடலுருக்கும் பாண்டிச்சேரிக்கும் இடையில் உள்ள தூரம் 14 மைல். குறுக்கே ஒரு மைல் கல் இருக்கிறது. அந்தக் கல்லின் மீது உட்கார்ந்து பாண்டிச்சேரியைப் பார்த்துக்கொண்டு குடித்தால் அது குற்றம் இல்லை. அதில் உட்கார்ந்து கடலுரைப் பார்த்துக்கொண்டு குடித்தால் அது குற்றம். 500 ரூபாய் பணம் கொடுத்தால் குடிக்கலாம் என்று இருப்பது சரியா? யாரும் குடிக்கக்கூடாது என்று சட்டம் இருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அது காந்தியக் கொள்கைக்கு ஏற்றது ஆகும். சிறையில் நானும், திரு. நடராஜனும், திரு. அன்பழகனும் இருந்தபோது அங்கே வந்திருந்தவர்கள் சிலர் "நான் கஞ்சா குடித்தேன்" என்று சொன்னார்கள்; சிலர் "நான் சாராயம் குடித்து இங்கே வந்தேன்" என்று சொன்னார்கள். டெல்லியில் கள்ளுக்கடைகள் இருக்கின்றன. கள்ளுக் குடிக்க விரும்புகிறவர்கள் "நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ! நான் டெல்லியில் இருக்கவில்லையே" என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கே மாத்திரம்தான் பாரத மாதாவின் ஆட்சி இருக்கிறதா? இங்கே இருப்பது அன்னியர் ஆட்சியா? கொசுக் களில் தேசியக் கொசு, அன்னியக் கொசு என்று இரு வகையான கொசுக்கள் இருக்கின்றனவா? அப்படி இல்லை என்றால் நேஷனல் மலேரியா என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? எல்லாக் கொசுக்களுமே பாரத மாதாவின் கொசுக்கள்தான். நேஷனல் நீரா என்று சொல்லப் படுகிறது. சாராயம் இருக்கின்ற இடங்களிலுள்ள சாராயமெல்லாம் தேசியச் சாராயமா? கள்ளுக் கடைகள் வர வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன் என்று கனம் அங்கத்தினர் திரு. ராஜாராம் நாயுடு கேட்டார். மக்கள் கள் குடிக்கக்கூடாது என்று விரும்புகிறவன் தான் நான்; அவ்வாறு விரும்பும்போது நான் அவனாவிட அதிகமாகத்தான் விரும்புகிறேன். குடிப்பது தவறு என்று சட்ட மியற்றிவிட்டால் போதுமா? "குடித்துக் கெட்டுப் போகிற மாதிரி டிராமா எழுதாதீர்கள்" என்று சொல்லப்படுகிறது. சிலிமாக் கொட்டகையில் பீடி, சிகரெட்டு குடிக்கும்போது

158 GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

தாய்மார்கள் குழந்தைகளுடன் அங்கே இருக்கும்போது அங்கே குடிக்கக்கூடாது தான். ஆனால் “காரம், மணம், குணம் நிறைந்த காரம் பிடியை குடியுங்கள்” என்று அங்கே திரையில் விளம்பரம் செய்தால் சினிமாப் பார்ப்பவன் எப்படி குடிக்காமல் இருப்பான்?

How can he be sitting there all the three hours without smoking? you tempt him by the advertisement and therefore he smokes after seeing the advertisement on the screen.

அவன் பெஞ்சியின் கீழே சிகரெட்டை பற்றவைக்கிறான். போலீஸ் காரர் பார்த்து ஏதாவது கேட்டால் “மூட்டை பூச்சி இருந்தது அதனால் தீக்குச்சியைக் கொளுத்தினேன்” என்று அவன் பதில் சொல்லுகிறான். சிலர் தூக்குப்போட்டுக் கொண்டு சாகிறார்கள். எல்லோருமா தூக்குப் போட்டுக்கொள்கிறார்கள்? சிலர் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டால் அதற்குக் காரணம் என்ன? சிலர் திருடுகிறார்கள். ரயில்வே டிக்கெட், பழைய டிக்கெட், எடுக்கிறான், மெட்ராசிலிருந்து பாம்பே. ஏன் இப்போது எழுத்து இருக்கிற பக்கமே ‘டேட்’ அடிக்கிறான்? இதற்கு முன்னே ஏன் ‘பிளாங்க’ லே அடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மெட்ராசிலிருந்து வித்தோரியா டெர்மினசுக்குள்ளே பழைய டிக்கெட்டை எடுத்துக் கொண்டு, மெட்ராசிலிருந்து அரக்கோணத்திற்கு ஒரு டிக்கெட் வாங்கினான். இந்த அட்டையை பாதி பிய்த்தான், அந்த அட்டையில் ஒட்டினான். யார் கண்டு பிடிக்கிறது இதை? ரூ. 6 கோடி நஷ்டம் என்று காண்பித்திருக்கிறார்கள். எப்படியடா இவன் போனான், அந்த டிக்கெட்டே கொடுக்கவில்லையே, அந்த நம்பர் எங்கே என்றுபார்த்தால் அது மெட்ராசிலிருந்து அரக்கோணத்திற்கு எடுத்திருக்கிறான்.

கலப்படம் ஏன் வெளி வரவில்லை? பாக்குத் தூள் வாங்கினால், புலியங்கொட்டை, இல்லை என்றால், ஈச்சங்கொட்டை கலந்திருக்கிறது. நோய் வருகிறது என்றால், இப்போது வரும் நோயைப் பார்த்துப் பார்த்து டாக்டருக்கு ‘எஸ்டா’ நோய் வருகிறது. இந்த டாக்டர்கள் கிராமங்களுக்கு போகிறதில்லை. உங்களிடம் தானே இருக்கிறது அதிகாரம்? எம்.பி.பி.எஸ். பட்டம் வாங்கினால், உடனே 3 வருஷம் கிராமத்திற்கு போய்விட்டு வா என்று சொல்லுங்கள். முடியாதென்று சொல்லட்டும், பார்க்கலாம்! கிராமங்களிலிருந்து ஏதாவது கர்ப்பவதியான அம்மாளை தூக்கிக் கொண்டுவந்தால் வழியிலேயே தாய் வேறு, குழந்தை வேறுகி விடுகிறது. ரோடுகள் அந்த நிலைமையில் இருக்கிறது. இவைகளுக்கு கெல்லாம் விமோசனமில்லை. மக்களை நாம் நல்ல வழியில் இழுத்து வரவேண்டும். ஜனநாயகத்திலே ஒருவரே வரப்போகிறார்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? யார் ஆண்டாலும் ஆட்சிதான். மக்களுக்கு நல்ல ஒழுக்கத்தையும், படிப்பையும் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். இன்னும் மொழியைப் பற்றி ஒரு தீர்மானமும் வரவில்லை. இந்தி தேவையா, இல்லையா? வழவழர் என்று சொல்லக் கூடாது. பே, பே என்று சொல்லுவதா எதைக் கேட்டாலும்? யாரோ ஒருவன் மற்றொருவனிடம் ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கி விட்டு மோசம் செய்யப் பார்த்தான். கடன் கொடுத்தவன் பணத்தைக் கேட்டான். வாங்கினவன் வக்கீல்

1st March 1966] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

கிட்ட போய் யோசனைக் கேட்டான். சரி நீ கோர்ட்டுக்கு வா, நான் எதைக் கேட்டாலும், பே, பே என்று சொல்லு என்று சொல்லிக் கொடுத்தான். ‘பார்லே’ ஏற்றிக் கொண்டு வக்கீல் கேட்டார். உன் பெயர் என்ன பே, பே. இவரைத் தெரிகிறதா—பே, பே. இவர்கிட்டே ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கினாயா?—பே, பே, என்ன இவன் பைத்தியக்காரனாக இருக்கிறான் என்று நீதிபதி கேசை தள்ளி விட்டார். வெளிவந்த உடனே வக்கீல் பீஸ் கேட்டார். அதற்கும் பே, பே என்றான். அந்த மாதிரி இருக்கக் கூடாது. தெளிவாக, திட்டமாக இந்தி வேண்டுமா, வேண்டாமா; என்று சொல்ல வேண்டும்.

சேலம் என்ன ஆச்சு? அமைச்சரவர்கள் வந்த உடனே கை குலுக்கினோம். அதைப் பற்றி இந்த மாதம் 6-ம் தேதி சொல்லுகிறேன் என்றார்கள். நல்ல செய்தியை நாங்கள் எதிர் பார்க்கிறோம்.

எதிர்க்கட்சிகளுடைய கடமை என்ன, ஆளும் கட்சியினுடைய கடமை என்ன என்று நாங்கள் புரியாமலா இருக்கிறோம்? “The opposition party will ask, the ruling party will do.” இது தானே தவிர எங்களைப் பார்த்து நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள் என்றால், செய்கின்ற இடத்திலேயே நாங்கள் இருக்கிறோம்? ஜனநாயகத்தைப் பற்றி இதைத் தானே எழுதி இருக்கிறார்கள்? எதிர்க்கட்சி கேட்பதற்குத் தானே தவிர செய்வதற்கு அல்ல. ஆளும் கட்சி செய்வதற்குத் தானே தவிர வேறு அல்ல. நாங்கள் செய்வதாக இருந்தால், நாங்கள் அங்கே உட்கார்ந்திருப்போம், நீங்கள் இங்கே உட்கார்ந்திருப்பீர்கள். இந்த மாதத்திலிருந்து நாட்டு மக்களை நாங்கள் சந்திக்கத் தொடங்குகிறோம். நீங்களும் சந்திக்கத் தொடங்குகிறீர்கள். எங்களுக்கெல்லாம் பெரிய நிதி மன்றம் மக்கள் மன்றம் என்று நினைக்கிறோம். அவர்களுடைய தீர்ப்பை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம்.

வில்லவராயர் அவர்கள் சொல்லுகிறபோது சொன்னார்கள், மத்திய சர்க்காரிடத்திலே உறுதியாகக் கேளுங்கள் என்று. மத்திய சர்க்காரிடத்திலே எப்படி கேட்பது என்பதிலே தான் அவருக்கும் எங்களுக்கும் வார்த்தையிலே வித்தியாசம். நாங்கள் சொல்லுகிற போது சண்டை போட்டு வாங்குங்கள் என்று சொல்லுவோம். அவர்கள் அதைச் சொல்ல முடியாமல் உறுதியாக போரிட்டு வாங்குங்கள் என்று சொல்லுகிறார். லாயி மன்னனைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும். ரொட்டி கேட்டு ஜனங்கள் புரட்சி பண்ணுகிறார்கள். அப்போது வந்து சொல்லுகிறார்கள், “There is a revolution” என்று. அதற்கு அவன் சொல்லுகிறான் “Oh daar boy, it is not a revolution, it is a revolt” அது புரட்சி அல்ல, வெறும் கலகம் என்று சொன்னான். பிறகு அது கலகமாக இருக்கவில்லை. அது புரட்சி. ஒரு ரொட்டித் துண்டுக்காக நடந்த புரட்சிதான் அது. அதை மாற்றிச் சொல்கிறவனுடைய சாமர்த்தியத்திலே இருக்கிறதே தவிர, அதிலே இருக்கிற உண்மையை யாராலும் மறுக்க முடியாது, மறைக்க முடியாது. எந்த மக்களை நம்பி

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

இயக்கங்கள் இருக்கின்றனவோ, எந்த இயக்கத்தை மக்கள் பரிபூரணமாக நம்புகிறார்களோ அந்த முடிவை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தயங்குவதில்லை. அதை விட்டு விட்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை கண்டபடி பேசுவது என்றால், அதற்கு ஒரு மாற்று வழி நிச்சயமாக கையாளப்பட வேண்டியதும், மேடையிலே அவர்களுக்குத்தான் பேசத் தெரியும் என்றால், அதை விட இன்னும் எங்களுக்கு அதிகமாகத் தெரியும். அந்தப் பெருமையை நாங்கள் இங்கே சொல்லத் தயாராக இல்லை. இந்த மன்றத்திற்கு அது பொருந்தாது. இவைகளை எல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்து அனாவசியமாக காலம் கடந்துவிடாமல், மக்கள்தான் இந்த நாட்டுக்குடையவர்கள், அவர்களால்தான் இந்த நாடு என்ற நிலையிலே நீங்கள் சீர்படுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டு தலைவரவர்களுக்கு என்னுடைய வணக்கத்தைச் சொல்லி முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

12-40
p.m.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

A. Statutory Rules and Orders.

* 127. Notification issued with G.O. Ms. No. 1234, Revenue, dated 18th October 1965 exempting from the liability to entertainment tax, the benefit film shows which may be conducted in the City of Madras and in the districts in connection with the Flag Day Celebration in December 1965, in aid of the Flag Day Fund and in respect of which not less than 75 per cent of the gross collection will be contributed to the said Fund. They also waive the collection of show tax payable by the proprietors of the cinema theatres in respect of such benefit film shows. [Laid on the Table of the House under Section 16(4) of the Madras Entertainment Tax Act, 1939) (Madras Act, X of 1939).]

B. Reports, Notifications and other papers.

Nil.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 2nd March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half-past ten of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS

Legislators' Hostel

* 79 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to install extension telephones in all the rooms of the Legislators' Hostel; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

Non-teaching staff in Aided Secondary Schools

* 80 Q.—G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the non-teaching staff in Aided Secondary Schools have been paid salaries according to the amounts drawn by them on 31st March 1964; and

(b) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No. They have been paid approved rates of pay fixed by the Education Department under the new system of aid introduced to all Aided Secondary Schools with effect from 1st April 1964.

(b) This is because either the pay scales adopted by the Managements prior to 1st April 1964 are higher than that are admissible for purposes of grant or the persons appointed are unqualified and they are allowed to draw increments.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, is it not a fact that on account of the new step of the Government, hundreds of clerks in institutions have been affected and they are getting reduced pay?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no information about this, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: What is the difficulty in placing these non-teaching staff on a par with the teaching staff and accepting 31st March 1964 salary, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The whole thing has been discussed with the representatives of Aided Managements and conclusions have been arrived at in pursuance of those discussions.

[2nd March 1966]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware that these clerks would not have been affected, had not the Free Education Scheme been implemented, and is it not the duty of the Government to see that they are not suffering on account of the new policy of the Government?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There is no question of anybody suffering on account of the new policy of the Government. It is open to the Management to pay higher salaries, as they have been paying before or supposed to have been paying before.

Assistant Headmasters

* 81 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) the minimum strength required in an Aided Secondary School for the appointment of an Assistant Headmaster; and

(b) the maximum number of such Assistant Headmasters that can be appointed in a High School?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) 1,000.

(b) One.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government issued instructions to the Managements to see that schools with sufficient strength, as per the Government prescription, have Assistant Headmasters?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If there is any such thing, they may bring it to the notice of the Government, and Government will look into it.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether the Government considered the question of fixing the seniority with reference to the appointment of Assistant Headmasters?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I would like to have notice, Sir.

Bifurcated Courses

* 82 Q.—SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the staff appointed for the Bifurcated Courses of studies in Government Secondary Schools have been denied increments; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No. The staff have been granted increments up to 1965.

(b) Does not arise.

2nd March 1966]

SRI M. RAJAH IYER: Sir, is it not a fact that most of the staff appointed for the 'Bifurcated courses' suffer, because the service rules have not yet been drawn up?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, Sir. Draft rules are being prepared. As soon as they are submitted to the Government, the Government will pass orders.

SRI M. RAJAH IYER: May I know, Sir, as soon as the service rules are finalised whether they will be confirmed and given retrospective effect?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government will look into the matter as soon as the rules are finalised.

Trailer buses

* 83 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the number of Trailer Buses introduced by the State Transport Department in the Madras City;

(b) the routes served by such Trailer Buses; and

(c) the proposal, if any, for extension of such Trailer Buses to other routes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) One.

(b) Route No. 21-B from Parrys to Adyar;

(c) One more trailer bus is proposed to be introduced on Poonamallee High Road.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Do the Government find the operation cost less and the number of passengers sufficient enough to afford the trailer bus?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: After the question was put, I looked into the matter. The operation ratio is rather poor and the percentage is 35 to 37.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether there is any proposal to introduce this trailer bus in busier routes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, that is what we have in mind.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: சாதாரண பஸ்களை விடுவதைவிட இணைப்பு பஸ்களை விடுவதால் விபத்துக்கள் அதிகமாகும் என்று சொல்லப்படுகிறதே, அதுபற்றி அரசாங்கத்தின் கருத்து என்ன?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: இதுவரையில் இணைப்பு பஸ்ஸினால் விபத்து ஏற்படவில்லை.

[2nd March 1966]

DR. H. V. HANDE : Does the trailer bus cost double the cost of a single bus or is it less, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is less, because the trailer does not contain any engine.

Scholarships

* 84 Q.—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the rules, if any, that have been framed for the award of Merit-cum-Means Scholarships for students of the Engineering Colleges; and

(b) if so, whether a copy of the Government Order will be laid on the Table of the House?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) No rules have been framed by this Government since it is a Government of India Scheme. The award of Scholarships is made on the basis of merit and means.

(b) Does not arise.

SRI M. RAJAH IYER : May I know, Sir, in deciding the eligibility for giving scholarship, merit and means are given equal weightage?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is the principle. The scholarship is given by virtue of the marks obtained as well as the fact that they do not have the means to continue the education. That is why it is put as 'Merit and means'.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is there any proposal to allot funds differently for merit and differently for means, so that more people will have the benefit?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This is the Government of India Scholarship. This is given on 'merit and means'. The State scholarships are given on the basis of 'means'.

திரு. க. அன்பழகன் : இந்தச் சலுகை அளிக்க மாணவர்களின் தகுதி தீர்மானிக்கப்படும்போது, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு இத்தனை பேர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு இத்தனை பேர், என்ற அடிப்படையில் இவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்களா, அல்லது எல்லாக் கல்லூரிகளுமே ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டு ஒவ்வொரு மாணவரின் தகுதி அடிப்படையில் இவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்களா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Candidates who secured 60 per cent in the qualifying examination are given merit scholarship. The Colleges take out the list of persons who have secured 60 per cent and who satisfy the other test, 'means'.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[2nd March 1966]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT RE. ELECTION OF NINE MEMBERS TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES.

MR. CHAIRMAN : I have to announce to the House the following revised programme of election of nine members to the Committee of Privileges for the financial year 1966-67 :

Last date and time for the receipt of nominations :	3 p.m. on 4—3—1966.
Scrutiny of nominations :	4 p.m. on 4—3—1966.
Last date and time for the withdrawal of nominations.	12 Noon on 5—3—1966.
Poll, if necessary	7—3—1966.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67—cont.

* SRI M. RAJAH IYER : Mr. Chairman, Sir, at the very outset, I would like to make a general observation. Just two or three days back, bulky volumes have been given to us, and we are called upon to participate in the General Discussion on the Budget. At least in future, we must be given enough time to look into these important documents, if they are to be put to practical use at all. I do not know whether it is necessary that the Council should also meet on the very same day on which the Assembly meets for the Budget to be presented in the Assembly. At least a week's time should be given to us, so that we will have the satisfaction of going through some of these important documents that are given to us—very weighty volumes that are placed in our hands with the hope that we will have leisure to look into them and contribute to the discussion on the Budget. It is because of lack of time, most of our observations have to be of a very general nature.

Secondly, I would like to say a word with regard to the Budget Memoranda that are given to us. They are very helpful to us. But there is vast scope for cutting down the bulk of the Memoranda, because I find there is a lot of information, which may be useful from the historical point of view but unnecessary with reference to the Budget that we have to discuss here. For example, under 'Education Budget', there is reference to fee concessions to children of N.G.Os., and village officers and children of the poor, which refers to the years 1952, 1955 and 1960. It may have a historical importance. When the Government have introduced free education, I do not think that it should contain this information for a decade. It is a waste. Then, with reference to the Index to the Memoranda, it is a pity that there are a number of commissions and omissions. I tried to find out some information about Primary Health Centres and Local Libraries. I am not able to see anything under 'L' or 'P'. I do not find any mention about Libraries.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Please see under sub-heads. It may be given under sub-heads.

[2nd March 1966]

10-40 a.m. SRI M. RAJAH IYER: I am thankful to the Hon. the Deputy Leader of the Opposition. The sub-heads are not given here. But I also want to point out ridiculous cases of commission. When I wanted to get some other information, I came across a head about allowances being given for the reading of the Koran in some mosques, which is given a heading under 'K'. It is mystifying and exceedingly surprising that in a secular State, money is allotted for the reading of the 'Koran' in some mosques. It is an extremely trivial part out of Rs. 1,31,900 under 'Miscellaneous' head. When quite an insignificant thing like this gets mention, it may give an unwitting slant whereas very important things get no mention at all. For example a sum of Rs. 1,31,900 is to be spent on miscellaneous charges towards charitable purposes and the bulk of that goes towards rehabilitation of refugees from Burma and other places and then as allowance for reciting the Koran just a sum of Rs. 100 is to be spent in this Budget of nearly 189 crores in order to keep our obligations to certain commitments entered into in pre-Independence days perhaps, and that also finds mention here, curiously enough. I think unnecessarily exaggerated importance is attached to very trivial things and items which ought not to find a place there, in the index.

Sir, with these few general observations I would like to express my happiness at the very substantial allotments made to education in the Budget.

Sir, out of Rs. 188.7 crores which exceeds last year's figures by Rs. 15.62 crores, an excess of Rs. 6.5 crores goes towards education alone making the allotment under education Rs. 46 crores. This shows the realization by the Government of the importance of education. I am very happy that the major part of the excess allotment out of this Rs. 15.62 crores goes to education alone, whereas medical, health and agriculture, in spite of their being equally important, get an excess of only Rs. 1 crore each over last year's allotment. This year education gets Rs. 6.50 crores more than last year. This is a matter for great joy. Through the speeches of the Hon. the Chief Minister and the Hon. the Leader of the House and the particulars furnished in the Budget memorandum and the notes handed to us, a particular thought runs, which is, very welcome, namely, that the Government evince a great desire to raise the quality also in addition to quantitative improvement of education. They have made substantial allotments for the improvement of the quality of science teaching. On page 165 of the 'Review of Progress and programme' reference is made to the allotment that has been made for improving the quality of secondary education.

Sir, I want to draw the pointed attention of the Government to certain facts. I do not know whether the figure given there is correct. The overall Fourth Plan outlay for qualitative improvement of secondary education happens to be Rs. 1.50 crores and out of this, there is a budget estimate of just Rs. 15 lakhs for the year 1966-67. And it is stated there that 'it is proposed to provide assistance to 600 such secondary schools at the rate of Rs. 25,000

2nd March 1966]

[Sri M. Rajah Iyer]

per school during the Fourth Plan period. During 1966-67, 100 secondary schools will be covered'. It is perfectly correct to say that to improve the quality of education in 600 schools at the rate of Rs. 25,000 per school during the Fourth Plan period it would require Rs. 1.50 crores. But then the last sentence in the memorandum is mystifying. It is said: "During 1966-67 only 100 schools will be covered" whereas the provision made is only Rs. 15 lakhs. How can 100 schools be covered unless you provide only Rs. 15,000 per school? If the allotment per school is going to be Rs. 25,000 one hundred schools cannot be covered during 1966-67. You can cover only 60. Either the number of schools should be reduced from 100 to 60 or you must increase the provision under this. I would very much wish that the allotment should be increased or the number of schools to be covered reduced from 100 to 60. The quantum of aid to schools should not be reduced from Rs. 25,000 to Rs. 15,000 per school. I hope this would be set right by reducing the number of schools to be covered during 1966-67, instead of reducing the allotment per school to Rs. 15,000.

Then, Sir, 150 secondary schools are to receive assistance at the rate of Rs. 2,000 for improving library facilities and 1,250 secondary schools will receive assistance for the setting-up of science laboratories, at a total cost of Rs. 70.65 lakhs. It may not be considered to be an impressive assistance to improve the quality of education, but it is good so far as it goes. There is a realization on the part of the Government that they should do something substantial to improve the quality of secondary education. It is particularly essential at this critical stage when in another year or two they have to decide on introducing science electives in most of the secondary schools. Our rural schools are very ill equipped. They are high schools in name only. The name board is changed and the school becomes a Board high-school. An elementary school under the District Board overnight becomes or is converted or is made to attain the status of a Board High School by just hanging a different name board. Only the old facilities continue. Only the old accommodation or lack of accommodation and all the other handicaps are there. And now there is the realization that we should remove the difficulties faced by the children studying in these Board schools. If these improvements are not effected, it would constitute a great disservice to the children in the village, because they cannot catch up with the urban children and be competent enough to take up science electives in the secondary schools or in the college courses.

I am very happy that so much allotment has been made for the improvement of libraries and that 150 secondary schools will get assistance at the rate of Rs. 2,000 each. As far as the high schools are concerned, I can say this is a very substantial amount. But look at the allotment made for the elementary schools and the higher elementary schools. Four thousand upper primary schools and 11,000 primary schools will get an assistance at the rate of Rs. 30 and Rs. 60 respectively. The total allotment under this

[Sri M. Rajah Iyer]

[2nd March 1966]

head is Rs. 2.66 lakhs. How can any library worth the name be started with this amount of assistance? They could at best purchase some text books and distribute a few to each school. Could not the Government give at least Rs. 500 or Rs. 1,000? These are days when a lot of books are put out on children's literature. The elementary school children should be made to develop the habit of reading, and for this they must get the right kind of reading material. If we want this Rs. 2.66 lakhs to be meaningful provision in our budget, I would like the quantum of aid to each elementary school to be raised. The present provision is a ridiculously low amount. We can purchase one or two books out of this provision of Rs. 30 or Rs. 60. There are hundreds of children in our elementary schools and no reading habit worth the name could be developed there with this meagre allotment. This would be a waste of effort though a sizable amount of Rs. 2.66 lakhs is going to be distributed among the elementary schools. The quantum of aid should be substantial under this head.

Sir, what is a library? It does not mean it is a mere collection of books. I know in very many institutions there are plenty of books. But a library is not a mere collection of books only where only white ants make use of them. You must have at least an attender to look after the books. You must have a qualified Librarian in all the educational institutions who would sort out the books and arrange them under different classifications and grade them and suggest to the pupils books that would be suitable to their attainments. A Librarian's task is a highly technical one. And we have the good fortune to have the eminent authority on library science, Sri S. Ranganathan, who is happily with us to-day. The manner in which he could guide and help the readers in finding their requirements is something remarkable. I know it would take some time to train Librarians and put them in all schools. Where there are more than 10 thousand or 5 thousand volumes, there should be a qualified Librarian, and in other places attenders to keep the books in order, and to look after them, and also save them from white ants. They would also help the boys to get the books they need. So, along with making provision for the purchase of books, we should also see to it that we sanction the necessary staff for the schools so that the libraries may be put to good use.

Regarding buildings, we find there is a provision of Rs. 30,000 for the housing of basic training schools now in rented buildings. In Ramanathapuram district from where I come all the basic training schools are housed in rented buildings. To the east of Ramanathapuram, at Mandapam, the Government should be aware there are a number of buildings available. I would very much urge that the basic training schools at Ramanathapuram could be shifted to that place, where we have buildings going abegging.

Then, Sir, the provision made for buildings and furniture in secondary schools is far from substantial, but we must congratulate the Government on waking up to the need and on making an allotment of Rs. 87 lakhs. The Hon. the Chief Minister has referred

2nd March 1966]

[Sri M. Rajah Iyer]

to this and he must not be content with making a provision of Rs. 87 lakhs alone. 10-50 a.m.

Sir, there is a very significant sentence in the budget speech of the Hon. the Chief Minister. He refers to the need for the construction of buildings and the need to evolve cheap designs consistent with structural efficiency and functional needs. When we are allotting Rs. 87 lakhs for school buildings, we must certainly be in a position to guide what type of buildings should come up consistent with structural efficiency. Our aim should be to see that cheap designs are thought of and model designs are enforced for all the new buildings that are to come up in the Madras State. Otherwise a lot of money will be wasted over ornamental designs. I do hope that it is the intention of the Government to do so, for I find there is a provision for Rs. 1.5 lakhs for a school building for the model school attached to the Government Training School, Tirur. A sum of Rs. 1.5 lakhs has been sanctioned for a particular building attached to a model school at Tirur, and the provision says, 'This is a provision made for a model school building'—the construction of a model school building for the model school attached to the Government Basic Training School, Tirur'. I do hope that it will serve as a model school building, because the Government themselves are out to construct a building which should serve as a model for other schools to follow; and, if that model school building is to cost Rs. 1.5 lakhs, I am afraid, this provision of Rs. 87 lakhs would help only 60 schools, when there are more than 1,500 schools in our Madras State that need such buildings.

Sir, the one thing on which we should congratulate the Government, is the yet another drive on the part of the Government to see that, consistent with their policy of free education, which ensures education to all poor people, poverty is no bar to education. Even though education has been made free, we do know that there are a number of pupils who are too poor to pay for their reading material and writing material. The Government are making a humble beginning in this behalf and they have provided a sum of Rs. 41.53 lakhs. They hope to cover one-third of the elementary schools. They propose to provide books and slates to all poor pupils in standards I to III in elementary schools. Roughly calculated, it would cover one-third of the children in the elementary schools, and they hope to benefit every child that receives free mid-day meal. It is a very ambitious scheme, and I am very happy that our Government have undertaken it this year. This is a very humanitarian scheme. We do know that children are coming in rags to school, and therefore public co-operation is harnessed to supply uniforms to them. We are now providing them with books and slates. I would like to offer a suggestion here in this respect. It is well and good that we are providing books and slates to these children, but it must be made clear that these books and slates are the property of the schools and not the private property of the children to be tossed away as they liked. The books and slates must be preserved carefully. They must be handled by the children with care. They must be put in wrappers. They must be

[Sri M. Rajah Iyer] [2nd March 1966]

handled as carefully as possible even without their names being written, not to speak of other disfigurements taking place. The children must be trained in this habit of handling the books carefully. As soon as one set of children has used these books, next year these books could be passed on to the next batch of students. In that way, these books and slates could be made use of by a much larger number of pupils. If one-third is being covered this year, the recurring cost next year will be much less. Then one half or three-fourths of the number of children could be provided with books and slates. Sir, I congratulate this Government on this measure, and I only hope that when we are introducing this system of supplying books and slates free to children at the end of the year and deposit them in the 'Books Bank' at school, to be distributed again to other children.

Sir, there is a proposal to appoint one hundred B.T.'s as headmasters of Senior Basic Schools. I welcome it, because it is a tacit admission of the fact that in our higher elementary schools and senior basic schools, the standard has to be raised. By merely appointing 100 B.T. headmasters in a hundred higher elementary schools, I am afraid, we are not going to ensure standards. I would urge that at the end of the 8th standard stage, which we have recognised to be a terminal stage in our education—because that is the turning off point where children go to the lower industrial schools, etc., there is need for a public examination. Some hon. Members may be aghast at my suggestion to have a public examination at an early stage, with all the horrors of an external examination attached to it. My hon. Friend Sri G. Krishnamoorthy would not like to have a public examination even at the end of the S.S.L.C. course. He often times used to ask, "Don't you trust the certificate of the headmaster? Why do you want somebody from somewhere to examine these pupils?" It is quite all right and it is the ideal. But then we are living in an imperfect world. We have to ensure certain standards, and in order to ensure academic standards, public examinations are necessary. Even if a public examination at a very big level is not thought of, there may be a public examination for the higher elementary school leavers at the 8th standard at the district level. The District Educational Officers can think of a district level common examination for all the students that study in the eighth standard not only in the elementary schools but also in the secondary schools. It must not be something of a tyranny for the elementary school alone. Now that we have an integrated syllabus, I hope all schools—elementary schools and secondary schools—would send up their pupil at the end of the eighth standard to a public examination.

Sir, under 'Examinations', we have a revenue of Rs. 36 lakhs, and we spend Rs. 26 lakhs. We make a profit of Rs. 10 lakhs in conducting the S.S.L.C. public examination. I do not grouse this little gain that they make. But I would like those examinations to be run as academic institutions. They are not to be mere

[2nd March 1966] [Sri M. Rajah Iyer]

commercial institutions, Examinations are being conducted by a Board of Examiners as a mere concern, where the academic aspect of it is completely ignored. Year after year thousands of students are appearing. This year, I am told that it is going to be a record number of $1\frac{1}{2}$ lakhs of students sitting for the public examination. Should it not be our aim to analyse the performance of these candidates and find out educationally whether the errors of the students can be diagnosed and remedied? An examination may serve an educational purpose, and that educational purpose can be served only if the Examination Board does not feel complacent about having conducted the examination. But it must go into the causes of the failures. It must find out and analyse the howlers and other shocking imperfections that it comes across and make a report thereon available to the schools so that they may benefit by the mistakes of these children.

Sir, coming to school health service, I see that an attempt is being made to start school medical inspection, but the target is very modest. At the end of the Fourth Five-Year Plan, in which we have provided Rs. 10 lakhs for school medical inspection, fifty Primary Health Centres would have taken up this responsibility of attending to the school medical inspection of the elementary school children in that area. This is too poor a target. I have often-times pleaded here the need for diagnosing the ailments of children at a very early age in the elementary school itself. We must see that the doctors in the Primary Health Centres take up this responsibility of looking after the medical inspection of the elementary school children.

*Under 'Public Health', Sir, we find here an allotment of Rs. 61.04 lakhs being made in the year 1966-67 for the opening, I hope, of 120 additional Primary Health Centres. The figures, on page 204 of the 'Fourth Five-Year Plan, Madras State 11-00 a.m. are all very much confused. It is a question of simple arithmetic. If we add up the number of Primary Health Centres said to have been opened, they do not at all make up 164. They total up 171. 120 Primary Health Centres were opened. 17 more were opened and then 24 centres more were opened. Ten more centres were opened. If these have been opened, then the number of centres that have been opened must be 171 and not 164. Even granting that it is only 164 (as on page 204) that have been opened, there is something wrong with that. If the Government are going to have one Primary Health Centre for each block, when there are only 375 blocks and when 164 centres have been opened out of 375, there could only be exactly 211 centres more to be opened. I do not know how they make out that during the Fourth Plan period, it is proposed to open 225 Primary Health Centres. If the principle and if the restriction is there—I know there is that restriction—that there should be only one Primary Health Centre for each block, then there could be only 375 centres in all. Even if 164 centres have been opened, the Government cannot open 225 more. The statement goes on to say that these 225 centres are going to be opened at the rate of 45 centres per year in five years.

[Sri M. Rajah Iyer] (2nd March 1966)

That part of it is perfectly right. $5 \times 45 = 225$. But what mystifies me is if this sum of Rs. 61.04 lakhs is to be utilised for the 45 centres mentioned in this Plan or for the 120 centres to be opened. If they are committed to 120 centres being opened in the year 1966-67 in villages, it is going to be a stupendous task. I hope it is actually 120 and not 45 as this paragraph makes it out to be.

As regards the additional 120 Primary Health Centres, how are we going to find the doctors? When a question was raised the other day, the Hon. Minister was pleased to say that there were 37 centres already without doctors, out of which 11 centres are in Ramanathapuram district. That being the case, I could not but point out the injustice of it. It looks as though there was very grave failure on the part of the administrative authorities to see to it that these doctorless centres were evenly distributed all over the State. I do not know why one-third of the doctorless centres should be confined to a particular district, namely, Ramanathapuram. I hope it was not by design but due to accident, and I do hope it is being set right.

MR. CHAIRMAN: Perhaps Ramanathapuram does not attract doctors.

SRI M. RAJAH IYER: I am thankful to you for having pointed out that Ramanathapuram does not attract doctors. Doctors are not the only variety that are not attracted.

SRI S. JAYARAMA REDDIAR: It is not so in West Ramanathapuram.

SRI M. RAJAH IYER: My hon. Friend refuses to wear that badge of backwardness belonging to West Ramanathapuram as he is, and is anxious to disown that backwardness, and it suits me ideally. I am happy that they do not compete with us in the privileges that we clamour for to remove backwardness in the Ramanathapuram district. Mostly doctorless centres are in East Ramanathapuram. Doctors have a special apathy for East Ramanathapuram. They have an apathy for villages in general, and I am afraid they do not discriminate between Ramanathapuram villages and Coimbatore or Salem villages. If doctors have an apathy for village work, as the Hon. the Chief Minister has rightly pointed out, the problem has become more acute by doctors opting for Defence Services. We have to find a solution for it. It is not something that can be solved by making a paper provision for Primary Health Centres being opened without finding the doctors for them. The only rational solution is to find the right man for the right place. If doctors are unwilling to go to Ramanathapuram villages, may I in all humility suggest that the Government choose from Ramanathapuram villages people who have passed the P.U.C. and are willing to serve as doctors in the Primary Health Centres there? The Government may choose people who come from that part of the backward area or more particularly, East Ramanathapuram. The Government could choose from each Panchayat Union area one person who is prepared to live a life of dedication,

2nd March 1966] [Sri M. Rajah Iyer]

resigning himself to life in that particular area. Can't they find the right man for the right place when they are going to recruit 900 and odd people? At least boys who give a declaration that after completing their course, they will go and remain in the villages, in the particular Primary Health Centre area, say, in Ramanathapuram, Salem or Coimbatore, must be given first preference and they must be selected for the Medical course. They must be made to stick to their solemn undertaking and sent back to those areas. It is a question of finding the right man for the right place and the right place also for the right man. There is no meaning in sending a Madras man to a village in Ramanathapuram. We can understand how awkward it would be. He would not have the inclination to devote himself to any medical relief in a village that does not attract him at all.

We are happy that substantial provision has been made for amelioration of the condition of the Scheduled Castes and backward communities. There is a special provision under 'Amelioration of the condition of the Scheduled Castes' which is most welcome. It has come a day not too early. There is a special provision of Rs. 1.17 lakhs for coaching the college boys in many of our subsidised hostels. Unfortunately, there has been no provision till now for teachers to be appointed as tutors in these hostels. I hope when Wardens are appointed or Matrons are appointed, people with teaching qualification would be chosen so that they would, in addition to looking after these hostels, coach these students in the hostels also out of their school hours. I am only sorry that a beginning has been made from the top. Coaching is to begin from the college boys at the top. I would very much like that this is agreed to as a policy that in every subsidised hostel of ours the warden is a trained teacher and that he is given a little extra remuneration for coaching the boys right from the early stage. These school boys require careful coaching right from the earlier stage and if they are properly coached, I am sure the problem would not be too acute at the higher stages, and there we might be even in a position to dispense with that coaching.

I may be given a few more minutes, Sir.

MR. CHAIRMAN: It is now 11-10. 11-10 is an auspicious time to finish the speech.

SRI M. RAJAH IYER: I won't mind if the inauspicious rahu kalam arrives, if I have the Hon. Chairman's indulgence for a minute or two more.

I will be failing in my duty if I do not thank the Government for having raised the minimum pension of teachers to Rs. 20. It makes it out a point less for us to clamour for. But other points are still very much there. I am speaking about pensioners. I would like the Government not to forget the Government pensioners. For the past six years they had no consideration at all. Though the cost of living had been going up, the pensioners have been forgotten. The temporary increase that was given in the pension

[Sri M. Rajah Iyer] [2nd March 1966]

prior to the year 1960 has remained stationary and their lot has not been taken into consideration. I know of a particular category of pensioners, poor pensioners, who got a part of their pension commuted. They are outliving the period of commutation. They would have by now repaid the entire commutation amount which they would have received and even more. It might be treated as a loan repaid to the Government and if such people have commuted their pension and are outliving the period of commutation, they require particular consideration at the hands of the Government.

Regarding transfers, I would like the Government to lay down as a matter of policy that no transfers are made in the middle of the year at all and that husband and wife are not normally, ordinarily, separated. I do not know what malicious pleasure they get in separating the husband and wife and in breaking the household life like this.

11-10 a.m. This is rather lack of humanitarian approach. There is one particular aspect to which I want to draw pointed attention. We are spending nearly a lakh of rupees towards the payment of honoraria to Home Guards. They are paid three rupees per day for attending parade. They do traffic duty, etc. They are transferred very often. The Government should send a circular stating that Home Guards should not be disturbed. They are being transferred from one place, after their training to a place where there is no Home Guard Force functioning. In any case, they must not be disturbed. There is no problem if the Head of the Department is himself the transferring authority; but if the transferring authority happens to be in Madras or in the District Headquarters, they are unaware of this qualification, and unfortunately, this makes all the amount spent on Home Guards a waste when they are transferred. Only one more point and shall be done.

With regard to 'Reception and Entertainment' to Very Important Personnel, I would like to say a few words. We spend nearly a lakh of rupees annually. It is something we have to do in keeping with our traditions. If we analyse these places of tourist attraction we find that very many V.I.P.'s visit the Integral Coach Factory in the City. They are also taken to mufassal places and among them Rameswaram is one visited by many V.I.P.'s throughout the year. Whenever V.I.P.'s visit Rameswaram, it is given a decorative appearance. It gives a different look when these V.I.P.'s come there. We have to rub our eyes to know whether it is Rameswaram. To present that particular look, one must understand how many man hours in the Revenue Divisional Officer's office and Tahsildar's office should have been spent on it, not without prejudice to their normal work. They do not do their legitimate work when these people visit. Should there not be a Reception Tahsildar at Rameswaram to attend to these works? The Revenue authorities are very particular that a person who visits that place should take with him a very fine picture

2nd March 1966] [Sri M. Rajah Iyer]

of that place. It is a legitimate purpose indeed. There is a small aspect of the matter to which I would like to refer. For example, recently a remarkable decoration was done in that place by the Panchayat Union teachers of Mandapam. For days together, elementary school teachers of the Mandapam Panchayat Union were asked to be in the Island of Rameswaram for decorating the streets of Rameswaram and naturally for days together, the children had to remain without education. It is a criminal national wastage to ask the teachers to do this type of work. They are not indispensable. There may be justification if the teachers are asked to do Census or Election work, but streets can be decorated by anybody without much technical knowledge or skill. They must be told that their legitimate work should not suffer. This should be safeguarded at least in future.

Thank you, Sir.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : மதிப்பிற்குரிய சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, அவையில் வைக்கப்பட்டுள்ள 1966-67-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையைப் பாராட்டி வரவேற்று சில பேச விரும்புகிறேன். நிதிநிலை அறிக்கையை வரவேற்பதற்கு இரண்டு மூன்று காரணங்கள் உண்டு. புதிய வரி இல்லாதது ஒன்று. மற்ற ஆண்டுகளைக் காட்டிலும் இந்த ஆண்டு வேளாண்மைத் துறைக்கும் அதனோடு தொடர்புள்ள பிற துறைக்கும் முதன்மையிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் நீண்ட நாட்களாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த வேளாண்மைத் துறை, நாட்டிலே ஏற்பட்ட உணவு நெருக்கடி காரணமாக தலைவர்களுடைய உள்ளத்தையெல்லாம் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கிறது. திருவள்ளூர், "சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம் வறக்கு மேல் வாணோர்க்கும் ஈண்டு" என்று சொன்னார். வானம் வறண்டுவிட்டால் தேவர்கள் ஆலயங்களில் பூசை நடக்காது என்பது மட்டுமல்ல, மக்களுடைய உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியாது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. உடம்பிலே உயிர் நிலைத்திருப்பதற்கு உணவு அவசியம். அதனால் தான் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே என்றும் உண்டி முதற்றே உயிர்கள் என்றும் கூறினர். உயிரும் உடம்பும் உணவால் தான் இணைந்திருக்கிறது. ஆகையால் நில வளம் உள்ள இடங்களிலெல்லாம் நீர் வளத்தைக் கொடுத்தால் அவர்கள், உடம்பில் உயிரை வைத்துப் படைக்கின்ற கடவுளுக்கு ஒப்பாவார்கள், என்று அப்போது அமைச்சர்களாக இருந்த புலவர் பெருமக்கள் அறிவுரை கூறியிருக்கிறார்கள். இந்த நெருக்கடி ஏற்பட்ட பிறகாவது வேளாண்மைக்கு இவ்வளவு முதன்மை கொடுத்ததற்காக இந்த நிதி நிலை அறிக்கையைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன். மற்றொரு விஷயம் என்னவென்றால் கொள்முதல் செய்வதில் ஒரு குவிண்டல் நெல்லுக்கு ஒன்று முதல் மூன்று ரூபாய் வரையில் விலை ஏற்றம் செய்து இரண்டு ரூபாய் மானியமாகக் கொடுப்பதாக தலைமை அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்திருந்தார்கள். நிதி நிலை அறிக்கையில் 5 முதல் 10 ரூபாய் வரையில் மானியமாகக் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது உண்மையிலேயே வரவேற்கத் தக்க பகுதி. என்னுடைய சொந்தக்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

கருத்து என்னவென்றால் உணவு உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் சமுதாயத்தில் பொருளாதாரத் துறையில் மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது மிகத் தாழ்ந்த நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக பெட்டிக் கடை வைத்திருக்கிற ஒரு தொழிலாளியோடு ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தை வைத்திருக்கிற நிலச்சுவான்தார் வாழ்க்கைத்தரம் அமையவில்லை. ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், வேறு தொழிலாளிக்கு உண்ணவும் உடுத்தவும் வசதியோடு வாழும் நிலையும், விவசாயிக்கு அது இல்லாத நிலையும் இருக்கிறது. விலைவாசி ஏறிவிட்டது என்று வாங்குகிறவர்கள் சொன்னாலும் உழுது பயிரிடுகிறவர்கள் கணக்குப் பார்க்கும்போது அவர்களுடைய உழைப்புக்குத்தான் பணம் கிடைக்கிறதே தவிர உற்பத்திக்குப் பணம் கிடைக்கவில்லை, முதல் தரமான விளைவு இருந்தால் ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் 20 மூட்டை அதாவது 15 குவிண்டால் நெல் விளையலாம். இப்போது நோய் வந்ததுபோல நிலைமை ஏற்பட்டால், 10 குவிண்டால்கூட வராத, பத்து மூட்டைதான் வரும். ஒரு ஏக்கருக்கு உற்பத்திச் செலவு 420 ரூபாய் வரையில் போகும். சாதாரண தொழிலாளிக்கு ஒரு நாளைக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று ரூபாய் வரையில் கூலி கிடைக்கிறது. விவசாயி நூற்று நடுவதிலிருந்து அறுவடை முடியும் வரையில் 150 நாட்கள் தன் நிலத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வரவேண்டியிருக்கிறது. இதற்குக் கணக்குப் பார்த்தால் அதற்கேற்பக் கூலி கொடுக்கவேண்டுமென்றால் ஒரு நாளைக்கு தான்கைந்து ரூபாய் கொடுக்கவேண்டும். எப்படிப் பார்த்தாலும் உணவுக்கு நிர்ணயித்திருக்கும் விலை மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஊக்கத்தைத் தருவதாக இருக்கவே முடியாது. ஆகவே இதை மேலும் ரூ. 40 என்பதை ரூ. 60 அளவில் கொண்டுபோய் விட்டால் தான், அவர்களுக்கு ஊக்கமுண்டாகும். குறிப்பாக விற்பனைப் பொருள்களான கரும்பு போன்றவைகளைப் பயிர் செய்தால் லாபம் அதிகமாக வருகிறது. நாகரீகம் காரணமாக உணவு விவசாயம் செய்யவேண்டிய நிலங்களில் எல்லாம் அழகுக்காக வேண்டிய பூக்களைப் பயிர் செய்து வெளிநாடுகளுக்கு விமானங்கள் மூலம் அனுப்புகிறார்கள். கோயம்புத்தூர், சேலம் போன்ற பகுதியிலிருந்து சென்னைக்கும் பம்பாயுக்கும் அனுப்பி பொருள் ஈட்ட வேண்டுமென்று கருதுகிறவர்கள் சம்பாதிக்கிறார்கள். பொருள்குத்தான் சமுதாயத்தில் முதன்மையிடம் இருக்கிறது என்ற நிலை ஏற்பட்ட பிறகு, ஒவ்வொருவரும் பொருள்தான் வேண்டுமென்று கருதுவார்களே தவிர, ஜீவகாருண்யம் மிகுந்து உணவுப் பொருள்களைப் பயிர் செய்வார்கள் என்று கருதமுடியாது. உணவு உற்பத்திக்கு நிர்ணயம் செய்திருக்கும் விலை கட்டாது என்று முதலாவதாக அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். விவசாயத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு குழுவை நியமித்து எந்த விலையை நிர்ணயம் செய்தால் அவர்கள் கொடுப்பார்கள் என்று ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். உணவு உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் விற்பதற்குத் தயாராக இருந்தாலும் சர்க்கார் கொள்முதல் செய்யும்போது கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். வெளி மார்க்கெட்டுக்கும் அரசாங்க விலைக்கும் 10 முதல் 20 ரூபாய் விலை ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது பாடுபட்டவன், இரவு பகலாக பயிரைப்

11-20
a.m.

[2nd March 1966] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

பாதுகாத்தவன் கேட்கிற விலை கொடுக்க மறுப்பது மனிதனின் உயிரைப் பறிப்பதுபோலாகும் என்பது என்னுடைய கருத்து. உணவு உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் உழைப்பையும் செலவையும் கருதி, பிற தொழில் செய்கிற தொழிலாளிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து; விலை நிர்ணயம் செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய தாழ்மையான வேண்டுகோளாகும். லட்சம் ரூபாய் போட்டு தொழில் செய்கிறவர்கள் பத்தாயிரம் இருபதாயிரம் என்று லாபம் எதிர்பார்க்கிறார்கள். பத்து ஏக்கர் நிலம் வைத்திருந்தால், ஒரு லட்சம் ரூபாய் மதிப்புத்தான். அவர்கள் இரண்டு பேரின் நிலையையும் ஒத்துப் பார்த்தால், ஒரு லட்சம் போட்டு தொழில் நடத்துகிறவர் ஜமீன்தார் போலவும் பத்து ஏக்கர் நிலச்சுவான்தார் பிச்சைக்காரன் போலவும் காட்சி அளிப்பதைக் காணலாம். இந்த நிலைமை சமுதாயத்தில் இருக்கக் கூடாது. தொழில் அறிபார்களோடு போட்டி போடக்கூடிய அளவுக்கு விவசாயிகள் வாழ்க்கைத் தரம் உயர வழிகாண வேண்டும், அதற்குத் தக்க பெரியார்களைக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய வேண்டுகோள். உணவு உற்பத்திக்கு நீர் அவசியம், சேலம் கோயமுத்தூர் மாவட்டங்களில் கிணறுகளைத் தான் பார்க்க முடியும். அந்தப் பகுதிகளில் கண்ணீரைத்தான் பார்க்க முடியுமே தவிர தண்ணீரைப் பார்க்க முடியாது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் கீழ்சபையில் இருந்தபோது சில கருத்துக்களைச் சொன்னபோது அது புரட்சியானது என்றும் தவறாகக் கருதப்பட்டது. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் காவேரி கொள்ளிடம் தண்ணீர் அதிகமாகத் தேங்குவதால் அந்தப் பகுதி கனிலுள்ள நிலம் கெட்டுவிடுகிறது. அந்த நிலம் சாரம் அற்றதாகப் போய்விட்டது. பயிர்கள் எல்லாம் தண்ணீரில் முழுகி வடிகால் போகாதபடி இருப்பதால் கெட்டுவிடுகிறது. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் வடிமுனைக் குழாய்க் கிணறுகள் தோண்டி அங்கு சப்ளை செய்ய முயற்சி செய்கிறார்கள் இப்போது. தஞ்சை, தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் குழாய் கிணறுகளுக்கு முன்னாலு நாலாலு அல்லது கூடுதலாகப் போனால் ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் கொடுத்தாலும் அதற்குள் கிணறு வெட்டி நீர்ப்பாசனம் செய்ய முடியும். கோயமுத்தூர், சேலம் ஜில்லாக்களில் இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் கொடுத்தாலும் கூட அல்லது ஐயாயிரம் செலவு செய்தாலும் கிணற்றை வெட்டியபின் தண்ணீர் இல்லாமலே போய்விடுகிறது. செலவு செய்தது அத்தனையும் வீணாகிறது. காவேரி தண்ணீரை அப் பகுதிகளில் எவ்வளவு மிகுதியாகப் பயன்படுத்தமுடியுமோ அதை சேலம் மக்களுக்குச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். அப்போது அங்குள்ளவர்கள் உரிமையை விட்டுக் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. ஜமீன்தார்கள் உரிமையைப் பறித்தோம். பிறகு நிலச்சுவான்தார்களின் உரிமையைப் பறித்தோம். உரிமை என்பது எதையும் இல்லாதபடி செய்வது அல்ல. அவர்களுக்கு வேறு குழாய்கள் மூலம் சப்ளை செய்யலாம் என்று கேட்டுக்கொண்டோம். சிலர் நாமக்கல் தாலுகாவில் மோஹனூர் கால்வாயிலுள்ள தண்ணீரைப் பம்பு செட்டின் மூலம் விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தினார்கள். அது மிகவும் லாபகரமாக இருந்ததைப் பார்த்து எல்லோருமே அந்தத் தண்ணீரை நிலங்களுக்கு அவ்வாறு பாய்ச்ச முயற்சி செய்தார்கள். இப்போது

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

அவர்களுக்கெல்லாம் ஏக்கருக்கு குறைந்தது 4 ரூபாய் வீதம் தண்டத் தீர்வை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருச்சி ஜில்லாவில் இதே தண்ணீரை விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்துபவர்களுக்குப் போடப்பட்டிருப்பதைப் போல் நான்கு பங்கு தண்டத் தீர்வை சேலம் ஜில்லாவில் பயன்படுத்துபவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. யார் இவ்வாறு செய்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. அரசாங்கம் தங்கள் மீது ஏதோ வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்கிறது என்று பாதிக்கப்பட்டவர்கள் கருதுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும், காவிரித் தண்ணீரை சேலம் பகுதிக்கு இன்னும் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டும். காவிரித் தண்ணீரை சேலம் பகுதிக்கு அதிகமாகக் கொடுப்பதால் தஞ்சாவூரில் உள்ள நிலங்கள் காய்ந்தால் பரவாயில்லை; பூமியின் மேல் மட்டம் காய்ந்தால் அது விவசாயத்திற்கு நல்லதுதான். அங்கே குழாய்க் கிணறுகளை அமைக்கலாம். அந்தத் தண்ணீரை சேலம் பகுதிக்குக் கொடுக்க வேண்டியது எப்போதோ நடக்கும் நிகழ்ச்சி தான். ஆகவே காவிரித் தண்ணீரை சேலம் பகுதிக்கு விரைவில் கொடுப்பதற்கு ஆவன செய்யச் சிந்திக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஹெகேநக்கல் திட்டத்தைப்பற்றி நமது அரசாங்கத்தாரும் மைசூர் அரசாங்கத்தாரும் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டத்தின் கீழ் தர்மபுரிப் பகுதிக்கும் டாசன வசதி செய்ய முடியுமா என்று யோசிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். (குறுக்கீடு) இருக்கும் தண்ணீரை எடுத்துக்கொள்வது பற்றித்தான் பேசுகிறேன்.

மேட்டூர் அணியில் தண்ணீர் அதிகமாக—சர்ப்பளசாக—இருக்கும்போது அந்தத் தண்ணீரை மனிமூத்தாறில் விட்டால் திருச்செங்கோடு தாலுகாவிற்கு அதிகமாகத் தண்ணீர் கிடைக்கும் என்று அங்குள்ள மக்கள் சொல்கிறார்கள். இதையெல்லாம் கவனித்து இந்தத் தண்ணீர் பிரச்சனையைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயத்திற்குப் பயன்படும் இயந்திரம் கலப்பைகள் போன்ற வற்றைத் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை ஒன்று மதுரையில் அமைக்கப்படும் என்று நிதி நிலை அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை விரைவில் செய்ய வேண்டும். இயந்திரக் கலப்பைகள் இப்போது போதிய அளவில் இல்லை. விவசாயிகளுக்குத் தண்ணீர் கஷ்டம் இருக்கிறது. பவர் ட்ரில்கள் இல்லை. யுத்தத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யும்போது எவ்வளவு விரைவாக நடவடிக்கைகள் எடுப்போமோ அவ்வளவு விரைவாக வறுமையைப் போக்கவும் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். இந்தக் கருவிகளையும் மின்சார மோட்டார், இயந்திரக் கலப்பைகள் முதலியவற்றையும் விரைவாக உற்பத்தி செய்ய அரசாங்கம் முயற்சிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இந்த வருஷம் கல்வித் துறைக்கு 44 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இத்துடன் மாணவர்களின் உபகாரச் சம்பளத் திற்கான செலவு ஈமார் 6 கோடி ரூபாய் என்று வைத்துக்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

கொண்டால், மாணவர்களின் படிப்புக்கான செலவு கிட்டத்தட்ட 50 கோடி ரூபாயாக ஆகும். இவ்வளவு பணம் எதற்காகச் செலவு செய்கிறோம்? மாணவர்களின் எதிர்காலம் நன்றாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் அறிவும் சிறந்த பண்பும் ஒழுக்கமும் உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். இந்த நாடு அவர்கள் மூலம் உலக நாடுகளிடையே மேலான நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இவ்வளவு பணம் செலவு செய்கிறோம். எங்கேயோ ஒரு இடத்தில் மாணவர்கள் தவறாக நடந்து கொண்டதாகவும், அவர்கள் விருந்தினர்களைத் தவறான முறையில் நடத்தியதாகவும் இந்து பத்திரிகையில் செய்தி வந்தது. அந்தப் பத்திரிகையில் அந்தச் செய்தி வெளியான தேதி 7-12-1965 என்று நினைக்கிறேன். அதற்குப் பிறகும் விடுதலை பத்திரிகையில் அந்த மாணவர்களுடைய கல்லூரியின் நிர்வாகத்தைப் பற்றியும் அந்த மாணவர்களின் ஒழுக்கத்தைப் பற்றியும் எழுதப் பட்டிருந்தது. இந்தச் செய்திகளை மட்டும் அறிந்தவர்களுக்கு வேறு விஷயங்கள் தெரியாமல் இருக்கக்கூடும். இந்த நிகழ்ச்சி பற்றி விசாரணை செய்யப்பட்டு, மாணவர்கள் திருத்தப் பட்டார்கள் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். பத்திரிகையில் வந்த அந்தச் செய்திகளை அறிந்துள்ள பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அந்தக் கல்லூரிக்கு அனுப்ப அஞ்சுவார்கள் என்பதால் இந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தேன். நல்ல தொழில்களில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற எண்ணம் மாணவர்களுக்கு இல்லை. தாங்கள் ஐ.ஏ.எஸ். ஆக வேண்டும் என்று எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள். நேற்றும் கனம் அங்கத்தினர் திரு. தங்கவேல் முதலியார் சொன்னதுபோல, “இது நம் நாடு, நம் மக்கள் வாழும் நாடு. நமது உழைப்பின் மூலம் நம் ஊருக்கு ஏதாவது நன்மை செய்ய வேண்டும்” என்ற உயர்ந்த எண்ணம் இப்போது படித்தவர்கள் யாருடைய உள்ளத்திலும் இல்லை. இந்த வருந்தத்தக்க நிலைமையை மாற்ற என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றி அரசியல் தலைவர்கள் எல்லோருமே சிந்தித்து விரைவில் ஒரு நல்ல முடிவிற்கு வரவேண்டும். இந்த வருந்தத்தக்க நிலைமையை மாற்ற வேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு ஆகும். “நன்னடை நல்கல் வேந்தர் கடனே” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிவரிமாத் தொழிவிஷ்டிள்ளவர்கள், நல்லவர்களும் தாய்மார்களும் செல்லும் தெருக்களில் கண்ணை உறுத்தும்படியான பெரிய பெரிய படங்களை முழு உருவத்தில் வைத்து சமுதாயத்தைப் பாழ்படுத்தி வருகிறார்கள். சமுதாயம் நன்றாக வாழ வேண்டுமானால், மனிதன் நல்ல மனிதனாக வாழ வேண்டுமானால், அவன் மனம் திருந்தியிருக்க வேண்டும். மனம் கெட்ட பிறகு அவன் நல்ல மனிதனாக இருக்க முடியாது. மனம் கெட்ட பிறகு உடலும் கெட்டுப் போகும். திருந்திய மனம் இன்று திரைப்படக் காட்சிகளால் சீரழிந்து விட்டது. திரைப்படத்தொழிலில் உள்ளவர்கள், இந்தச் சமுதாயத்தை அழித்துவிட்டுத் தாங்களும் அழிந்து போக வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்து விட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்தத் திரைப்படக் காட்சிகள் சம்பந்தமாக கட்டுப்பாடு கொண்டு வர அரசாங்கம் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். சமீபத்தில் ஒரு திரைப்படம் வந்தபோது “நாம் சென்னை மாநிலத்தில் தான் இருக்கிறோமா”

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

என்று நான் சந்தேகப்பட்டேன். “இரவில் பெண்கள்” என்ற படம் வந்தது. இத்தகைய படங்களால் சிந்தனையில்லாதவர்களும், படிப்பில்லாதவர்களும் எமாற்றப்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் இந்தப் படங்களைப் பார்ப்பதற்காகக் கூலியில் நிற்பதை சமுதாயத்தின் நலனில் அக்கறையுள்ளவர்கள் பார்க்கும் போது அவர்கள் கண்களில் கண்ணீர் வராமல் இருக்காது. இந்த நிலைமையை மாற்ற அரசாங்கம் ஏதாவதொரு முடிவு எடுத்தே ஆக வேண்டும். அதற்குச் சட்டம் இடம் கொடுக்காவிட்டால் புதிய சட்டத்தை இயற்ற வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், அரசாங்கம் படிப்பிற்காகச் செலவழிக்கும் எல்லாப் பணமும் வீணாகி விடும். சமுதாயத்தின் ஒழுக்கச் சீர்கேட்டைத் திருத்த வேண்டியது தான் அரசாங்கத்தின் தலையாய கடமை. இல்லாவிட்டால் குண்டர்களை அடக்கும் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் சமுதாயத்தைப் பாதுகாக்க முடியாது. எனவே இந்த விஷயத்தில் தீவிரமாக நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அரசாங்கத்தார் சிக்கனத்தையும் ஆராயத் தொடங்கியிருப்பது இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒரு முக்கியமான அம்சம். நம் அரசாங்க கெஜட் பதவியில்லாத ஊழியர்களின் பஞ்சப்படி உயர்த்தப்படவில்லை. மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களின் பஞ்சப்படி உயர்த்தப்பட்ட பிறகு, தங்களுடைய பஞ்சப் படியும் உயர்த்தப்பட வேண்டும் என்று நம் அரசாங்க ஊழியர்கள் எதிர்பார்த்தது நியாயம் தான். பஞ்சப்படி உயர்விற்கு பதிலாக வேறு ஏதாவது செய்யத் தீர்மானிப்பதாக நம் அரசாங்கத்தார் சொல்வது வர வேற்கத்தக்கது. அவ்வாறு செய்வது முறையும்கூட. இந்த விஷயத்தில் எதிர்க் கட்சியினரும் ஒத்துழைப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். விலைவாசி உயர்விற்கேற்றபடி பஞ்சப்படியை உயர்த்திக் கொண்டே போனால் அரசாங்க ஊழியர்களாகவும் பணக்காரர்களாகவும் இல்லாத மக்களுடைய நிலைமை கஷ்டமானதாக ஆகிவிடும். ஆகையால், பொருள்களை மக்களுக்குக் குறைந்த விலைக்குக் கொடுப்பது நல்லது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எல்லோருக்கும் உணவு கொடுக்கும் பிரச்சனையை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. எல்லோருடைய பிரச்சனையும் அரசாங்கம் ஏன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்? பாரி அண்டி கம்பெனி போன்ற பலபெரிய கம்பெனிகள் இருக்கின்றன. அவைகள் ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளிடம் ஏன் உணவுப் பிரச்சனையை ஒப்படைக்கக் கூடாது? அந்த வியாபாரத்தில் வரும் நஷ்டத்தை அவைகளே ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஏன் செய்யக்கூடாது? 100-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்களை உடைய கம்பெனிகளாவது அவைகளே இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னால் அரசாங்க ஊழியர்களைப்போல மற்றவர்களுக்கும் நன்மை ஏற்படும். ஆகவே நம்முடைய அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு குறைந்த விலையில் உணவுப்பொருள்கள் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் அவசரமான முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே போவதற்கு அந்த நிலையை விட்டுக்கொண்டிருக்கக் கூடாது என்ற இந்த சமயத்திலே மிகவும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

[2nd March 1966] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

அதே போலத் தான் சிக்கனத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறபோது, வட நாட்டிலே சில மாகாணங்களிலே பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர்களே வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டார்கள். பம்பாயிலே என்று நான் நினைக்கிறேன். இது சரியா, தப்பா, எப்படி வேலை நடக்கிறது என்பதை அங்கேதான் போய் பார்க்கவேண்டும். என்னுடைய கருத்து, அவர்கள் தேவை இல்லை என்பது தான். ஜீப் காரை வைத்துக்கொண்டு ஊர் சுற்றுகிறார்களே தவிர வேலை எதுவும் நடப்பதில்லை. பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர்களும் சேர்மன்களும் சண்டை போட்டுக்கொண்டு பேப்பரை எல்லாம் கட்டிவைத்து விடுகிறார்கள். சேர்மனாக இருக்கிறவர்கள் அரசாங்கத்திலே செல்வாக்குள்ளவர்களாக இருந்தால் அவர்களிடத்திலே பயந்துகொண்டு கமிஷனர்கள் ஒழுங்காக இருக்கிறார்கள், மற்ற இடங்களிலே அவர்கள் தங்கள் போக்கிலேதான் போகிறார்கள். ஜீப்பைத் தவறாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். எஸ்.இ.ஓ. என்று ஒரு போஸ்ட் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைத் தவிர கல்வி இலாகாவிலிருந்து ஒரு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் வேறு இருக்கிறார். ஆகவே இந்த எஸ்.இ.ஓ. போஸ்ட் பஞ்சாயத்து யூனியனிலே தேவை இல்லாதது. பள்ளிக்கூடத்து ஆசிரியர்கள் வேலை செய்ய முடியவில்லை என்ற நிலைதான் உண்டாகி இருக்கிறது. இந்த கிராம சேவக்குகள் போன்றவர்கள் கிராமங்களிலே போய் குடியானவர்களிடத்திலே பயிர் எப்படி பண்ணுகிறது, உரம் எப்படிப் போடுகிறது என்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாக அதிகாரம் பண்ணுகிறார்கள். ஆகவே பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலே எவ்வளவு தூரம் எஜமானர்களைக் குறைக்க முடியுமோ அவ்வளவு குறைக்க வேண்டும். நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்தோம். 60, 70 லட்சம் ஏக்கர் நஞ்சை நிலமுள்ள இந்த மாநிலத்திலே, 4,000 ஏக்கர் தான் மிச்சம் கிடைத்திருக்கிறது என்ற அறிக்கையைப் பார்த்தேன், சென்ற வாரம், இந்த 4,000 ஏக்கரவை மிச்சப்படுத்துவதற்காக எத்தனை டெபுடி கலெக்டர்கள் போட்டிருக்கிறோம், எவ்வளவு ‘எஸ்டாபிளிஷ்மெண்டு’ வைத்திருக்கிறோம்? இதை எல்லாம் கணக்குப் பார்த்தால் இந்த 4,000 ஏக்கரவை விற்பனாகூட அந்தச் செலவு வராது. இப்படி தேவை இல்லாத எஜமானர்களை எடுத்து, சிக்கனம் செய்து இருக்கிற ஊழியர்களுக்கு நாம் அதிகமான விலை கொடுத்து பொருள்களை வாங்கி சப்ளை செய்து, அவர்கள் இப்போது இருக்கிற சம்பளத்திலேயே நல்ல வாழ்வு வாழ்வதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். அதே சமயத்தில் உணவுப் பெருக்கத்திற்கு ஊக்கம் உண்டாக்குகிற முறையில் விவசாயிகளுக்கு விலைகளை உயர்த்தி மூட்டை ரூ. 30 என்பதை ரூ. 50 என்று பண்ணினால், அவர்களே தேடிக்கொண்டு வந்து அரசாங்கத்திற்கு நெல் கொடுப்பார்கள். அந்த முறையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடிக்கிறேன்.

* திரு. என். வி. நடராசன் : மதிப்பிற்குரிய அவைத் தலைவரவர்களே, இன்று இந்த சபை முன் வைக்கப்பட்டுள்ள நிதி நிலை அறிக்கை குறித்து என்னுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இந்த நிதி நிலை அறிக்கை புதிய வரிகள் ஒன்றும் விதிக்காத திட்டம் ஆகும் என்று ஆளுநர் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். ஆனால் ஏற்கனவே ரூ. 8

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

கோடிக்கு வரிகளை விதித்து இன்றையதினம் அது நடைமுறையிலும் இருக்கிறது. எனவே மறைமுகமான வரியை உயர்த்திய வரவு செலவுத் திட்டம்தான் இது என்று நாம் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. குறிப்பாக இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் விற்பனை வரியைப் பார்த்தால் அதைப் பற்றி நாம் மிகவும் அதிர்ச்சி அடைய வேண்டிய அளவுக்கு வளர்ந்து கொண்டே போகிறது நேற்றையதினம் ஆளும் கட்சித் தரப்பிலே உள்ள அங்கத்தினர் ஒருவர் ராஜாஜி அவர்கள்தான் இந்த வரியை விதித்தார்கள் என்று எடுத்துச் சொன்னார். நான் சொல்லுவேன், ராஜாஜி அவர்கள் வீட்டுக்கு நெருப்பு வைக்க வில்லை. அவர் அடுப்புக்குத்தான் நெருப்பு வைத்தார். ஆனால் இன்றைய ஆட்சி கூரை மீது ஏறிக்கொண்டு நெருப்பு வைப்பதுபோல அந்த வரியை உயர்த்திக்கொண்டே போகிறது. ராஜாஜி அவர்கள் 1937-38-ம் ஆண்டில் ரூ. 40 லட்ச அளவில் அந்த வரியை விதித்தார்கள், அதுவும் சில முக்கியமான பொருள்களுக்கு ஆனால் இப்போது ரூ. 45 கோடி அளவுக்கு அந்த வரி உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது என்றால், இது நியாயமா என்பதை சர்க்கார் உணர்ந்து பார்க்கவேண்டும். வாதத்திற்காக வைத்துக் கொள்வோம். ராஜாஜி அவர்கள் தான் இந்த பாவமான காரியத்தைச் செய்தார் என்று; ஆனால் புண்ணியவான்களாகிய நீங்கள், ஏன் அந்த வரியை அப்படியே பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்? அந்த வகையில் பார்த்தாலும் அது தவறானது. இப்படி வரியை உயர்த்திக் கொண்டே போவது யாருக்கு தொல்லை தருகிறது என்றால், பொதுமக்களுக்குத்தான். விற்பனை வரியை உயர்த்துவதால் வியாபாரிகளுக்கு ஒன்றும் நஷ்டம் இல்லை. மறைமுகமாக பொதுமக்களைத்தான் அந்த வரிப்பளு பாதிக்கிறதே தவிர வியாபாரிகளை அல்ல. ஆகவே இந்த வரிவிதிப்பை சர்க்கார் புனராலோசனை செய்து அதைக் குறைக்கும் அளவுக்கு திட்டம் வகுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக விவசாயத்தைப் பற்றி அதிலே அனுபவமிக்க கனம் உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் பேசினார்கள். குறிப்பாக கனம் தங்கவேல் முதலியார் அவர்கள் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால் விவசாயத் துறையானாலும், தொழில் துறையானாலும் அதில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் மனம் நிம்மதியாக இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. இங்கே கூட சென்ற தடவை ரூ. 8 கோடி புதிய வரியை போட்டு விட்டு, நில வரி; நீர் வரியை 25 சதவிகிதம் உயர்த்தினார்கள். எதிர்க் கட்சிகள் இங்கே வரியை உயர்த்துவது கூடாதென்று வலியுறுத்திக் கேட்டும், அதை சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சரி, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலாவது அந்த வரி எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால், போட்ட வரி போட்டபடியே இருக்கிறது. அக விலை எப்படி உயர்ந்தது உயர்ந்ததாகவே நிரந்தரமாக இருக்கிறதோ, அதே போல சர்க்கார் எந்த வரியை உயர்த்தினாலும், எந்த அவசர காரணத்திற்காகப் போட்டாலும், அந்த அவசரத்திற்குப் பிறகும் போட்ட வரிகள் அப்படியே நீடிக்கப்படுகிறது என்றால், இது வியாபாரத் துறையிலே இருக்கிற சிலர் பேரரசையினால் செய்யக் கூடிய கொடுமையைப் போலவே இருக்கிறதே தவிர எந்த வகையிலே அதை நாம் நியாயம் என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதை சர்க்காரின் கவனத்திற்கு நான் கொண்டு வர

2nd March 1966] [திரு. என். வி. நடராசன்]

விரும்புகிறேன். நான் இன்னும் சொல்லுவேன். ஏதோ வாய்ச் சொல் அளவில் சொல்லி விடுகிறீர்கள், செயலில் முடியுமா என்று கேட்கிறார்கள். செயலில் முடியும். இங்குள்ள அமைச்சர்களுக்கோ அல்லது சர்க்காருக்கோ திறமை இல்லை என்று தான் சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் உங்களுக்கு மனமில்லை, அதனால் மார்க்கம் புரியவில்லை. ஐந்து ஏக்கர் வரை நிலம் உள்ளவர்களுக்கு வரி இல்லாமலேயே செய்ய, இந்த விவசாயத் துறையில் நல்ல பல திட்டங்களைக் கொண்டு வர முடியும் என்பதை நான் திட்டவட்டமாகச் சொல்லுவேன். முன்பு ஒரு முறை தொழில்களை தேசிய மயமாக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லும்போது கனம் தொழிலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதற்கு பணத்திற்கு எங்கே போவது என்று. ஏன் தனிப்பட்ட முதலாளிகளிடமுள்ள பெரும் தொழில்களை தேசிய மயமாக்குவதற்கு சர்க்கார் தயங்கவேண்டும்? அதிலிருந்து வரும்படியான வருவாயை ஏன் விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குப் பயன்படுத்தக் கூடாது? ஓயாமல் நீங்கள் சோஷலிசம் பேசுகிறீர்கள். சோஷலிச பாணி அடையவேண்டுமென்று வெட்டிப்பேச்சு பேசி வருகிறீர்களே தவிர நடைமுறையிலே பார்த்தால், முதலாளித்துவ முறைதான் இந்த நாட்டிலே வளர்ந்து வருகிறது. நேற்றையதினம்கூட உறுப்பினர்கள் சோஷலிசம் கம்யூனிசம் என்பதைப் பற்றி எல்லாம் பேசினார்கள். ஆனால் நான் ஒன்று சொல்லுவேன். இங்கே கம்யூனிச பாணியில் இந்த சர்க்கார் சொல்லுவதாக யாரும் கருதிவிடக் கூடாது. அப்படி ஏதோ இருப்பதாகவும் மற்றவர்கள் பிற்போக்குப் பாதையிலே செல்லுவதாகவும் கருதிக்கொள்ளுகிறார்கள். இன்னும் சொல்லுவேன், நேரடியான முதலாளித்துவத்தை நாம் புரிந்துகொள்ளமுடியும். முதலாளித்துவம் அல்லாத, அதற்கு எதிர்மாறான முறையையும் நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் இரண்டுங்கெட்டான் நிலையைத் தான் நான் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அதனால் நாட்டுக்கு நன்மை ஏற்படாது. அதற்காக கம்யூனிச பாதையில் செல்லவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. கம்யூனிசம் என்றால் இங்குள்ள பொதுவுடைமைக் கட்சியை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அதை ஆராயக் கூடாது. அந்த தத்துவம் உயந்த தத்துவம்தான். அதை நம்முடைய நாட்டு நிலைமை, நம்முடைய பண்பாடு, நாகரீகம், இவைகளுக்குத் தகுந்த முறையில் பயன் படுத்தினால் அது நம்முடைய நாட்டுக்கு நன்மை தரும். இதை விட்டு விட்டு, கம்யூனிசம் என்ற உடனே, இன்று இந்த நாட்டிலே இருக்கிற கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த சிலரின் போக்கை மனதில் எண்ணிக் கொண்டு அந்தத் தத்துவத்தை அடியோடு கேலி பேசுவது முறையாகாது. சோஷலிச பாணியைப் பற்றிப் பேசுகின்ற சர்க்கார் கட்சியினர் ஆட்சி பீடத்தில் உள்ளவர்கள், சதாரணமாக ஐந்து ஏக்கர் வரையில் நிலம் உள்ளவர்களுக்கு வரியே இல்லாமல் செய்யக்கூடாதா? திருப்பி கேட்கலாம். இவர்கள் செய்வார்களா என்று? சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பொறுத்தருள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். மத்திய சர்க்கார் உங்களை அனுமதித்தால் உங்களுக்கு சந்தேகமிருந்தால்

11-40
a.m.

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஆட்சி பீடத்தை விட்டு ஒதுங்கியிருந்து பாருங்கள். ஆட்சியை எங்களிடத்தில் கொடுத்துப் பாருங்கள். ஐந்து ஏக்கர் நிலம் உள்ளவர்களுக்கு நில வரியே இல்லாமல் செய்தால் தொடர்ந்து எங்கள் கொள்கையை நீங்கள் . . .

திரு. கே. ராஜாராம்: ஆட்சி பீடத்தைக் கொடுப்பது எங்கள் கையிலோ, அல்லது அமைச்சர் கையிலோ இல்லை. அதை ஜனங்கள் கொடுக்கவேண்டும்.

திரு. என். வி. நடராசன்: அது 1967-ல் வருகிறது; அதற்காகத்தான் நாங்கள் சொல்வதில் உங்களுக்கு ஐயப்பாடு இருந்தால் என்ற வார்த்தையை ஜாக்கிரதையாக உபயோகித்தேன். மேலிடத்தில் அதற்கு அனுமதி தந்தால் பரிட்சார்த்தமாக கொடுத்துப் பாருங்கள். நாங்கள் உறுதி தந்தபடி நடந்தால் இந்த நாட்டை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் ஆளட்டும் என்று நிம்மதி அடையுங்கள். அதன்படி நடக்காவிடில் இந்த நாட்டை விட்டே துரத்திவிடுங்கள் என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதைச் சொல்வதில் மேலிடத்திலிருந்து ஒப்புதல் கிடைக்காது என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனால் மக்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டுமா? எனவே ஐந்து ஏக்கர் நிலம் உள்ள சிறிய விவசாயிகளுக்கு வரியே இருக்கக் கூடாது என்று வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தொழில் துறை நல்ல முறையில் வளர்ந்து வருகிறது என்பதை அவ்வப்போது கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். அதில் ஆட்சேபணையில்லை. ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம். அப்படி வளரும் தொழில் துறையினால் யாருக்கு லாபம் என்று கூர்ந்து பார்க்கவேண்டும். விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சில பெரிய முதலாளிகள்தான் அதனால் பயன்பெறுகிறார்கள். பெரிய முதலாளிகள் இன்னும் பெரிய முதலாளிகளாக ஆகிறார்கள். ஏழைகள் பரம ஏழைகளாக ஆகிறார்கள். நடைமுறையில் உள்ள நிலைமையை நடுநிலையில் இருந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் அது தெரியும். காங்கிரஸ் இயக்கம் தேசியப் போராட்டத்தை நடத்தியபோது வெள்ளையர்களிடத்திலிருந்து நாட்டை மீட்க வேண்டுமென்று தலைவர்கள் தெரிவித்த போது நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் எல்லாத் தொழில்களையும் தேசிய மயமாக்குவோம் என்று காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சொன்னார்கள். காலஞ்சென்ற சத்தியமூர்த்தி அய்யர் அவர்களிலிருந்து மற்ற தலைவர்களும் இன்று ஆட்சி பீடத்தில் உள்ளவர்களில் சிலர் அந்தத் தலைவரின் பின்னால் இருந்து உறுதி கொடுத்தார்கள். இன்று கேட்கிறேன். எத்தனை பெரும் தொழில்களை--கோடிக்கணக்கான லாபம் வருகின்ற தொழில்களை சர்க்கார் துறையாக மாற்றியிருக்கிறீர்கள்? நான் பத்திரிகைகளில் ஒரு செய்தியைப் பார்த்தேன். அசோக் லேலண்டு என்ற தொழில் சாலையில் அதிலுள்ள தொழிலாளிகளுக்கு போனஸ் கொடுத்தது போக எவ்வளவு லாபம் வந்திருக்கிறது என்று பார்த்தால், 3½ கோடி என்று கணக்குக் காட்டுகிறார்கள். அந்த 3½ கோடி ரூபாய் சர்க்கார் கஜானாவுக்கு வந்தால் விவசாயத் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு வரி இல்லாமல் நாட்டை ஆளமுடியாதா? என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கு பஞ்சப்படி தரமுடியாதா? ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 20 தருகிறோம் என்று சொல்லும் சர்க்கார் என் ரூ. 25 தரமுடியாது?

[திரு. என். வி. நடராசன்] 2nd March 1966]

நீங்கள் பாரதியார் பாடியதுபோல 'வாய்ச்சொல்லில் வீரராக' இருக்கிறீர்களே தவிர, செயல் துறையில் எதையும் காண முடியவில்லை. தொழில் துறை சர்க்கார் துறையாக அமையவேண்டும், தனிப்பட்ட முதலாளிகள் வளருவதைத் தடுக்க வேண்டும்.

மகாத்மா காந்தியின் தத்துவத்துக்கு அருள்கூர்ந்து பாக்கற பிக்கக் கூடாது என்று தாழ்மையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மதுவிலக்குக் கொள்கை இப்போது வேடிக்கையாகப் போய் விட்டது. மகாத்மா காந்தியின் பிரதி பிம்பமாக இன்று ஒன்று இருக்கிறது என்றால் அது மதுவிலக்குக் கொள்கைதான். சர்க்கார் மனதில் கையை வைத்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மனச்சாட்சியோடு அதை நடத்துகிறார்களா? வேண்டா வெறுப்போடு ஏதோ கஷாயத்தை சாப்பிடுவது போல மதுவிலக்குத் திட்டம் நடைபெறுகிறதே தவிர அந்தத் திட்டத்தில் யாருக்கு லாபம்? ஏன் மதுவிலக்குச் சட்டத்தை மீறுகிறவர்களுக்கு கடுமையான தண்டனை கொடுக்க தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது? நேற்று பேசிய நண்பர் சிற்றரசு அவர்கள் கூட எடுத்துச் சொன்னார்கள். சென்ற கால அரசியலைத் திருப்பிப் பார்க்க வேண்டும். மதுவிலக்குத் திட்டம் வந்தவுடன் எங்கள் கழகத் தலைவர் அண்ணா அவர்கள் அந்தத் திட்டத்திற்கும் கழகத்திற்கும் நிறைய உடன்பாடு உண்டு என்றும் காங்கிரஸ் கொள்கைகள் பல வற்றை எதிர்த்தாலும் அவர்கள் நல்ல தம்பி என்ற கதையைப் படைத்து அதைக் காலஞ்சென்ற கலைவானரைக் கொண்டு திரைப் படமாக வெளியிட்டு மதுவிலக்குத் திட்டத்திற்கு ஆதரவு தேடித் தந்தார்கள். அந்தக் கழகத்தின் உறுப்பினர்கள் நாங்கள். அந்தத் திட்டத்தை வரவேற்கிறோம். ஆனால் சர்க்கார் அதை செயல்படுத்துவதில் மாநிலத்திற்கு மாநிலம் வித்தியாசப்படுகிறது. புதுவைக்கும் கடலூருக்கும் திண்டிவனத்திற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அது இருக்கலாமா? இந்த சபையில் உறுப்பினராக இல்லாதவர்களைப் பற்றி கூறுவதற்கு மன்னிக்கவேண்டும். ஜெய்ப்பூரில் நடந்த அகில இந்திய காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் அதன் தலைவர் மதுவிலக்குத் திட்டம் பற்றி தடுமாற்றத்துடன் பேசியதாக அறிந்தேன். எனவே மகாத்மா காந்தியின் தத்துவத்தை வெற்றி பெறச் செய்யவேண்டும். மதுவிலக்குத் திட்டம் தீவிரமாக நடைபெறவேண்டும். அதில் ஓட்டை உடைசல் இருக்கக் கூடாது. தப்பித்துக்கொள்ள இடம் இருக்கக்கூடாது. அதை வலியுறுத்தித் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, டாக்ஸி ஆட்டோ டிரைவர்களைப்பற்றி அவ்வப்போது பேசப்படுகிறது. தமிழகத்தின் தலைநகரான சென்னையில் அடிக்கடி போலீஸ் ஊழியர்களுக்கும் டாக்ஸி தொழிலாளர்களுக்கும் சச்சரவு ஏற்படுவது உள்ளபடியே மிகவும் அநாகரிமாக்கூட இருக்கிறது என்று சொன்னேன். ஏன் அப்படியிருக்கிறது என்று ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும் அதை சர்க்கார் கவனித்ததா? கவலைப்பட்டதா? டாக்ஸி தொழிலாளர்கள் மிகமிக ஏழ்மை நிலையில் உள்ளவர்கள். போலீஸ் ஊழியர்களும் ஏழ்மை நிலையில் உள்ளவர்கள்தான். காலை முதல் இரவு வரையில் பணியாற்றுகிறார்கள். அவர்களிடையே ஏன் மோதல் வருகிறது? அதனால் பொதுமக்கள் ஏன் சங்கடத்

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

திற்கு உள்ளாகவேண்டும்? டாக்சி ஊழியர்களுக்கு சாதாரண தொழிலாளர்களுக்குள்ள விதிமுறைகள், பாக்கரி ஆக்ட் இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. காலே முதல் இரவு வரையில் அவர்கள் டாக்சி ஓட்ட வேண்டும். சாப்பாட்டு நேரம் கிடையாது. காலே ஏழு மணிக்கு யாராவது கூப்பிட்டால் போக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் போலிசிடம் புகார் செய்கிறார்கள். அவர்கள் ஏன் கூப்பிட்டதும் போகவில்லை என்று ஐம்பது ரூபாய், நூறு ரூபாய் என்று அபராதம் போடுகிறார்கள். குறிப்பிட்ட நேரங்களில் டாக்சியை அழைத்து அவர்கள் போகவில்லை என்றால் அது குற்றமாகாது என்று ஏன் சட்டம் போடக்கூடாது? மதிய நேரத்தில் அதாவது சாப்பாட்டு நேரத்தில் டாக்சியை கூப்பிட்டுப் போகவில்லை என்றால், அது குற்றமில்லையென்றும் இரவில் அகாலத்தில் ஓட்டவேண்டுமென்றால் மீட்டரிலுள்ள சார்ஜைவிட 25 சதவிகிதம் சேர்த்துத் தரவேண்டுமென்றும் ஏன் விதி வைக்கக்கூடாது? குறைந்த கட்டணம் அரை ரூபாய் மீட்டருக்கு என்றிருப்பதால் ஒரு டாக்சி பத்து முறை அந்த குறைந்த அளவு இடத்திற்கே வண்டியை ஓட்டினால் வருவாய் ஐந்து ரூபாய் தான் வரும். ஆனால் அந்த டிரைவர் முதலாளிக்கு 35 ரூபாய் தரவேண்டும். குறைந்த கட்டணம் உள்ள இடத்திற்கு வரமாட்டேன் என்றால் அவர்களுக்கு 100 ரூபாய் வரை அபராதம் போடுகிறார்கள். எனவே குறைந்தது ஒரு ரூபாய் என்று கட்டணத்தை ஏன் ஆக்கக்கூடாது? இது போன்ற விதிமுறைகளை வகுத்துவிட்டு, பிறகு அதை மீறினால் டாக்சி ஓட்டுகிறவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுத்து என்ன தண்டனை கொடுத்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அந்தச் சங்கத் திற்குத் தலைவனாக இருந்து பணியாற்றுகிற முறையில் நான் இதைச் சொல்கிறேன். வேலை நிறுத்தம் என்பது எனக்கு உடன்பாடானது அல்ல. வேலை நிறுத்தம் என்பது கடைசி ஆயுதம். வேலை நிறுத்தத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யவேண்டுமென்று கழகமும் விரும்புவதில்லை. கழகத் தலைவரும் விரும்புவதில்லை. போலீஸ் ஊழியர்களுக்கும் டாக்சி டிரைவர்களுக்கும் தீராய் பகை இருக்கிறதென்றால் அதனால் பொதுமக்கள் டாக்சி இல்லாமல் கஷ்டப்படும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதையெல்லாம் போலீஸ் அதிகாரிகளுக்குச் சொன்னால் கேட்கவேண்டும். இதைப் பரிசீலனை செய்ய ஒரு கமிட்டி நிறுவி தக்க பரிகாரம் தேடி அதன் மூலம் குறைகளை முடிந்தவரையில் தடுக்கலாம் என்று சொன்னேன் அதற்கு சர்க்கார் காது கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் வேறு எங்கே போய்ச் சொல்வது? காலையில் எழும்பூரில் வந்திருக்கும் ஜனங்கள் வண்டியிருக்கிறதா என்பதைத் தான் கவனிப்பார்கள். சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் அவர்களை வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட நிலைமையை தவிர்க்கும் வகையில் நீங்களே அதற்கு ஒரு திட்டம் வகுத்து அதை நிறைவேற்றினால் அடிக்கடி இப்படிப்பட்ட சச்சரவுகள் ஏற்படாது. என்னைப் பொருத்தவரையில் டாக்சி ஓட்டுகிற அத்தனைபேரும் நல்லவர்கள் என்று சொல்ல மாட்டேன். அதில் முறை தவறுகிறவர்கள் ஒரு சிலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே சமயத்தில் உங்கள் பக்கம் உள்ளவர்கள் அத்தனைபேரும் குற்றம் செய்யாதவர்கள் என்றும் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் என்றும் சொல்லக்கூடாது. நேற்றுக் கேள்வி

2nd March 1966] [திரு. என். வி. நடராசன்]

குப் பதில் அளிக்கும்போது கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் தம்மை தொழில் சங்க அனுபவம் மிக்கவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டார். நான் அதை அறிவேன். அவர்களுக்கும் எனக்கும் நேரடித் தொடர்பு இல்லாவிட்டாலும் நானும் தொழிற் சங்கத் துறையில் ஓரளவு அனுபவம் பெற்றவன் என்ற முறையில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அனுபவமுள்ள தொழிலமைச்சர் அவர்கள் அந்த அக்கறையோடு இதையும் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்.ஜி.ஓ-க்களின் பஞ்சப்படியைப் பற்றிச் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு அதிகமான பஞ்சப்படிதர அரசாங்கம் யோசித்து வருவதாக இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பஞ்சப்படியை உயர்த்துவதை விட விலை வாரிகளைக் குறைத்தால் நல்லது என்றும் இந்த அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது யோசனையை நான் முழுமனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். இருந்தாலும், அவர்களுடைய பஞ்சப்படியை உயர்த்த வேண்டிய அவசியம் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. விலைவாசிகளை அரசாங்கம் குறைத்தால், அது 10 ரூபாய் பஞ்சப்படி கொடுப்பதைவிட 20 ரூபாய் பஞ்சப்படி கொடுத்தது போல இருக்கும்; எல்லாத் தொழில்களில் உள்ளவர்களுக்கும் அது அனுகூலமாக இருக்கும். ஆகையால் விலைவாசிகளைக் குறைக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். எதெற்கெல்லாமோ சர்க்கார் அவசரச் சட்டம் போடுகிறார்கள். விலைவாசிக் குறைப்பிற்காக சர்க்கார் அத் தகைய நடவடிக்கை எடுத்தால் மக்களே கூட குறைசொல்ல மாட்டார்கள். 'இந்த அளவிற்காவது குறைத்தோம் என்று சொல்லக்கூடிய வகையில், விலைவாசிகளை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்காவது குறைக்க அரசாங்கத்தார் தீவிர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். என்.ஜி.ஓ-க்களின் பஞ்சப்படியை உயர்த்த வேண்டிய அவசியத்தைத் தாங்கள் உணர்ந்திருப்பதாக அரசாங்கத்தார் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பஞ்சப்படி உயர்வு அளிப்பதை ஒரு பெரிய பிரச்சனையாக வளர்த்து அதைக் கொடுப்பதில் காலம் தாழ்த்தி, அதை அவர்கள் அதிருப்தியுடன் பெறும்படி செய்யாமல் கூடிய சீக்கிரம் அதை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சினிமாப் பட விளம்பரங்களைப் பற்றி திரு. சாம்பசிவ ரெட்டியார் குறிப்பிட்டார். இதைப்பற்றி நாங்கள் முன்புகூட பல முறை பேசியிருக்கிறோம். அதைப்பற்றிப் பேசப்பேச அது இன்னும் அதிக மோகமாக ஆகிறது. பேசாமல் இருந்தால் கூட நிலைமை திருந்தியிருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. ஒரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன்; அதற்கு என்னை மன்னிக்க வேண்டும். இந்த விளம்பரங்கள் கூட வட நாட்டுப் படங்களால் தான் அதிகரிக்கின்றன. இந்தப் படங்கள் ஆபாசமானவையாக இருக்கின்றன. அவை பார்ப்பதற்கே விகாரமாக இருக்கின்றன. அவற்றால் தான் தமிழ் நாட்டிலும் அப்படிப்பட்ட படங்கள் வந்திருக்கின்றன. அவற்றைப் பார்த்தாலே, அவை தமிழ்நாட்டுப் படமா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அந்தப் படங்களைத் திரையிடக்கூடாது என்று

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

அரசாங்கத்தார் சொல்ல வேண்டும். ஆளும் கட்சியினர் அவ்வாறு சொல்லாமல் எங்களைப் போன்ற எதிர்க் கட்சியினர் மீது பாய் கிறார்கள். பொதுவான பிரச்சனைகளில் நாங்கள் அவர்களுடன் ஒத்துழைக்கத் தயாராயிருக்கிறோம். பார்ப்பதற்கே தங்கள் விரோதிகள் போல எங்களை ஆளும் கட்சியினர் கருதுகிறார்கள். நாங்கள் என்ன அவ்வளவு பாபமா பண்ணினோம்? சில விஷயங்களில் அவர்கள் கொண்டுள்ள கருத்தையே நாங் களும் கொண்டிருக்கிறோம். சில பிரச்சனைகளில் நாங்கள் வேறுபட்ட கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம். பொதுவாக உள்ள சில பிரச்சனைகளில் எங்களுடைய ஒத்துழைப்பை ஆட்சியாளர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கண்ணியமும், நியாமும் அரசியலில் இருக்க வேண்டும் என்பதை நாம் உணர்ந் திருக்கிறோம். நமது சட்டசபையில் வார்த்தைகள் எவ்வளவு கார சாரமாக இருந்தாலும், நாம் நல்ல முறையில் செயலாற்றி வரு கிறோம். கனம் தலைவர் அவர்கள் ஏதாவது சொன்னால் அதன்படி நடக்கிறோம். இந்தப் பண்பை குறிப்பாக எங்கள் கட்சி தலைவர் அண்ணா அவர்களும் மற்றவர்களும் வளர்த்திருக்கிறார்கள். கார்ப்பொரேஷனில் டாக்டர் ஏ. ராமசாமி முதலியார் தலைவராக வும் திரு. சத்தியமூர்த்தி எதிர்க் கட்சித் தலைவராகவும் இருந்த போது சைமன் கமிஷனுக்கு வரவேற்பளிக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானம் மாநகராட்சி கூட்டத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டது. அப் போது அந்தத் தீர்மானத்திற்கு நகரசபையில் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கப் பட்டது. அந்த எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டபோது அங்கே உறுப்பினர்கள் முறை தவறி பேசினார்கள் என்ற செய்தியும் வந்தது. அப்போது மெயில் பத்திரிகையில், அதுபற்றி, “இந்த இந்திய மக்களுக்கு நாகரிகமே தெரியாதா? ஒரு வரவேற்பு அளிப்பதை எதிர்த்து இப்படிப் பேசுகிறார்களே” என்று தலையங்கம் எழுதிற்று. அதற்கடுத்த நாள் பச்சையப்பன் கல்லூரியின் முன்பு, அதாவது இப்போதைய ஃப்ரூட் மார்க் கேட்டின் முன்பு, ஒரு பெரிய கூட்டத்தில், டாக்டர் ஏ. ராமசாமி முதலியார் கார்ப்பொரேஷனின் தலைவர் என்ற முறையில் பேசினார். அப்போது அவர் “நீங்கள் எங்கள் நாகரிகத்தைப்பற்றிப் பேச வேண்டாம். நாங்கள் ஏதோ மேஜையைத் தட்டினோம். உங்கள் நாட்டில் நீங்கள் மேஜையை எடுத்து விசியிருக்கிறீர்கள் நாற்காலியை எடுத்து விசியிருக்கிறீர்கள் என்று அந்தத் தலையங் கத்திற்கு பதிலளிக்கும் விதத்தில் பேசினார்கள். இப்போதுள்ள நல்ல பண்பு அந்தக் காலத்திலிருந்தே வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. நேற்று இந்த சபையில் கார்ப்பொரேஷனைப் பற்றிப் பேசப் பட்டது. கார்ப்பொரேஷனை இந்த அரசாங்கத்தார் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் தூக்கி எறியலாம். அதற்கான அதிகாரம் இப் போது இவர்களுக்கு இருக்கிறது; இந்த விஷயத்தில் இவர்கள் இப்போது பிறும்மாவைப் போல இருக்கிறார்கள்; கார்ப்பொரே ஷனை எப்போது வேண்டுமானாலும் கலைத்துவிடலாம் என்ற அதிகாரத்தை சட்டமாக்கி வைத்துக்கொண்டு சர்க்கார் கட்சி யினரும் குறிப்பிட்ட தலைவர்களும் பொது மேடைகளில் முறை தவறி பேசுவது நியாயமா என்று கேட்கிறேன்.

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்பது இந்த மாநில ஆட்சியாளர்களின் தனிப்பட்ட எண்ணமாக இருக்கலாம். ஆனால் இப்போதுள்ள ஆட்சி முறை (Set-up) அதற்குக் கூட உகந்ததாக இல்லை. கனம் அமைச்சர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் டெல்லியை எதிர் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. குறிப்பாக, இரும்புத் தொழிற்சாலை க்கு நாம் எவ்வளவு காலமாக காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்? கனம் தொழில் அமைச்சர் ஜப்பானிலிருந்து திரும்பியதும் நமக்கு உற்சாகம் ஏற்பட்டது. அவர் பத்திரிகை நிருபர்களுடன் பேசிய விஷயத்தை அறிந்தபோது நமக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அதற் குப் பிறகு, டெல்லியைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதைக் கேட்கும்போது நமக்கு உற்சாகம் குறைகிறது. ஒவ்வொரு விஷயத்திற்குமா டெல்லியைப் பார்க்க வேண்டும்? தும்மல் தும்மு வதற்குக் கூடவா டெல்லியைப் பார்க்க வேண்டும்? சேலம் இரும்பு தொழிற்சாலையைப் பற்றிய நிலைமை சிறு குழந்தையி லிருந்து பெரியவர்கள் வரை எல்லோருக்கும் தெரிந்ததாகும். அந்தத் தொழிற்சாலை இங்கே அமைய, டெல்லிக்குப் போய் கெஞ்ச வேண்டுமா? இதை எண்ணிப் பார்க்கவும் வெட்கமாக இருக்கிறது. இது போன்ற சிக்கல்களை அகற்ற வேண்டும் என்று அரசாங் கத்தை வலியுறுத்துகிறேன். வணக்கம்.

* SRI MOHANLAL MEHTA : Mr. Chairman, Sir, I thank 12-00 you very much for giving me this opportunity to participate in this noon discussion.

Sir, at the outset, let me congratulate our able Hon. the Chief Minister on the deftness and the dexterity that he has shown in framing the Budget estimates for the new financial year. He has made the Budget without any new taxation. Sir, it is but right that he has done so, because at present our national economy is suffering under extraordinary pressure. Our national income also has not shown any rise. On the contrary, it has shown a small decline. Then, Sir, our export earnings and incomes from other sources have not been what we expected them to be. The price line also is defying all the efforts of the Government to keep it under control. Under these circumstances, the Hon. the Chief Minister has done very well to desist from imposing any fresh levies.

However, Sir, that is not the important factor in the Budget, because people are conscious that if there are no fresh taxation proposals in this Budget, they might be lying in wait for them round the corner and might appear while the supplementary Bud get is presented in a few months' time as usual. But the tax payer does not mind that. The tax-payer does not mind bearing some extra burden at this critical juncture. In fact, in certain cases, he feels proud that by paying taxes he is becoming a partici pant, a sharer, in the work of the building-up of the nation, in the national development. So the tax-payer accepts the taxes with a certain mental preparation.

[Sri Mohanlal Mehta] [2nd March 1966]

Sir, it is said that the world is full of uncertainties. But even in a world of uncertainties, two things are certain, and most certain and they are death and taxation. Both are equally unwelcome and unpalatable and yet both are inescapable and inevitable. Therefore, in this time of our economic struggle, people are prepared for bearing some burden or the other because they know that the nation is marching ahead and the development programmes have to be put through.

Sir, what is important is, we must look at the right side of the Budget. I know that some people have sensed in it the pre-election or the fast approaching election element. But if they were to study the Budget with a little more care and with an open mind and understanding, they would also see signs in the Budget not of the approaching elections, but of the approaching prosperity and self-sufficiency for the State.

(Deputy Chairman in the Chair)

Time and again the Budgets are discussed on the floor of this House and time and again members have voiced their views here. But presently what strikes me most is the food situation, an oft-repeated matter no doubt. As it is frankly admitted in the speech of the Hon. the Chief Minister, we are not up to the mark so far as food production is concerned. But this should not make us forget the distribution side of it. To-day we can confidently say that in the State everybody is getting the required quantum of food which was not the case two years ago. Not only that. Some philanthropic minded people and families are saving rice from their rations to be sent to the States which are called deficit States. The distribution is becoming more and more smooth and speedy as time passes because the Government and their officers are doing their best to locate the loopholes in the system and trying to rectify them. So, we have to look to this side also while passing judgment on the Government's food policy. Side by side all conceivable efforts are taken by the Government to increase food production. I do not want to elaborate on this point because all the steps taken by the Government in the direction of increasing food production have been vividly stated in the Budget speech of the Hon. Minister. The budget speech is a promising one and has raised a hope, a bright hope—in the minds of the people of this State and of this country that we have now turned the corner and that before long, our State will become self-sufficient in so many of its requirements.

When an increase in food output is mentioned, naturally the question arises as to the methods of our agriculture. This too has been very nicely clarified in the budget speech. There is no salvation without our resorting to the mechanical type of farming. When some one like me speaks in this strain, some people remark, 'What do you know about mechanical farming? How much will it cost? How difficult and costly it will be to maintain

2nd March 1966] [Sri Mohanlal Mehta]

the machines? How many of our ryots are capable of handling these mechanical devices?' and so on and so forth. I quite understand their point. But we should not also forget that the country has done it and is doing it. It is also progressing in that direction. Recently we have received a sizeable consignment of tractors from foreign countries. Again, the Hon. the Minister for Industries, during his recent visit to Japan, has made some arrangements, so that modern implements may be made available for our agricultural purposes. So just for a moment, forgetting the past, we can look to the future hopefully and with great confidence.

Now, coming to the scientific and mechanised farming to carry on that type of agriculture, technical personnel will naturally be necessary. Even if we have machines, but do not have the technical personnel to man them, of what use will they be then? So, more and more encouragement should be given to the collegiate education as well as technical and technological education.

Sir, When I talk about collegiate education, I may venture to make one observation. So much has been done in this State in this direction. My humble suggestion here is this. If private philanthropists, who want to start a college—mostly they will be starting arts and science colleges, because private parties cannot afford to start professional colleges like the medical college and the engineering college—come forward according to a rule they have to pay a certain amount. Then the Government will take over the entire responsibility of starting the college. In addition to the amount required for the starting of the college. When they pay this sum of Rs. 5 lakhs they will be given a right to give their own names to the college or the names of their kith and kin, whose names they want to commemorate. Here comes one snag, that is, these donors are denied even a small voice in the management of the college. After all, the donors come from a particular society. They come from certain environments. The society from which these donors come will naturally ask, 'What have you done for us, for your relatives, for our friends and for our neighbours? Should you not have even a small voice in the matter of admission of the students whom we recommend? Therefore, if a little relaxation is made by the Government in this respect, it will be very much appreciated. To-day the donors have absolutely no right. They have no voice in the admission in the college. But if this relaxation is made, it will not only be proper, but it will also serve the cause of justice that the man who pays a huge amount is permitted to have a right to get some of his candidates admitted in the college. This is a suggestion which I know the Hon. the Chief Minister will consider. In fact, on one occasion I remember having placed before him these facts. If this is done, naturally, many, many people will be encouraged to come forward and help the educational programme of this State.

[Sri Mohanlal Mehta] [2nd March 1966]

Then, Sir, I come to the Central Government projects. I will touch upon only one, and, that is the development of the Ennore Port. I do say about this, because I do not find any mention about it in the budget speech of the Hon. the Chief Minister. If I remember aright, there is a proposal to develop the Ennore Port both as a fishing harbour and a commercial harbour. This is a very sound proposal and very important for the State because, as we all know, Ennore is fast developing into an industrial area, and the name of Ennore now finds a place in the industrial map of the country. Already it is buzzing with so many industries, and many more are likely to come up. Of the Government undertakings, there are proposals to start a . . . pig iron factory and there is need to develop the existing salt industry. This is what is primarily necessary. It is only by developing this harbour that we can encourage industries in and around Ennore, and we can give strength and fillip to the existing salt industry. It is evident that in the east coast no salt industry is developing satisfactorily, because of the lack of proper harbour facilities. I was told that the difficulty was that if a salt consignment was to be shipped to Calcutta at present, it was shipped from the Madras harbour, and it costs Rs. 12 a ton. If, on the other hand, harbour facilities are made available to the shippers at Ennore itself, it will cost only Rs. 4 a ton. Besides it will earn for us considerable foreign exchange. Already we have got three intermediate ports. Ennore also could be made an intermediate port. There are three such ports, namely, Tuticorin, Nagapattinam and Cuddalore. These ports are earning for us a very good amount of foreign exchange.

DEPUTY CHAIRMAN: The hon. Member's time is up.

SRI MOHANLAL MEHTA: So, it is reasonable that the State Government should see that this programme is pushed through speedily and thereby more and more industrial opportunities are made available to this State. Thank you, Sir.

12-20
p.m.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: கனம் உதவித் தலைவர் அவர்களே, இப்போது நாம் என்ன நிலையில் இருக்கிறோம், வருங்காலத்தில் இன்னும் சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, உணவுப் பற்றாக்குறையாலும் மின்சாரப் பற்றாக்குறையாலும் நாம் என்ன கஷ்டங்களுக்குள்ளாவோம் என்பதை யெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்து இந்த நிதி நிலை அறிக்கையின் பேரில் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டிய நிலையில் இன்று இந்த சபையினர் இருக்கிறார்கள். இப்போது நன்றாக உணவு கிடைக்கிறது என்று இன்று காலையில் கனம் உறுப்பினர் பூமிதி லக்ஷ்மி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் கூறினார்கள். சென்னை மாநிலத்தில் உணவு கஷ்டமில்லாமல் கிடைப்பதாக அந்த அம்மையார் கூறினார். ஸ்டாசுடரி ரேஷனில் இருக்கும் இடத்தில் இன்னும் அதிகமாகக் கிடைக்கக்கூடும். இப்போது மாநில ரீதியில் உணவுக் கஷ்டம் இருப்பதாக நான் சொல்லவில்லை. இப்போது நடப்பது மாசி மாதம். மாசி, பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி, ஆனி ஆகிய மாதங்கள் கழிந்த பிறகு எங்கள் பகுதியில் ஆடி மாதத்தில்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

2nd March 1966] விலைவாசி உயரும். ஆடிக் காற்றில் அம்மியும் பறக்கும் என்று சொல்வதுண்டு. ஜூலை மாதம் பருவக்காற்றுக் காலம். அப்போது மின்சார நிலைமை எப்படி இருக்குமோ என்று என்ன வேண்டியிருக்கிறது. இன்னொரு மின்சார வெட்டு வந்தால் அப்போது தொழில்கள் பாதிக்கப்படக்கூடும் என்பதையும், எத்தனையோ ரகத்தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாமல் கஷ்டப்படக்கூடும் என்பதையும் தான் வியர்பாரி என்ற முறையிலும் விவசாயி என்ற முறையிலும் எண்ணிப்பார்க்கும்போது, சர்க்கார் சமாளிக்க வேண்டிய பிரச்சனைகள் மிகக் கஷ்டமானவை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்த கஷ்டமான நிலைமையை மற்றவர்கள் தங்களுக்கு அனுசூலமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். ஆனால் அந்த நிலைமையை நாங்கள் நிறையுடன் சமாளிக்க முடியும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பத்து, பன்னிரண்டு வருஷங்களாக, யாரும் நினைக்கமுடியாத அளவில் பணம் செலவழித்து கிணற்றுப் பாசனத் திட்டங்கள், சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள், அணைக்கட்டுத் திட்டங்கள் ஆகிய திட்டங்களை நிறைவேற்றினோம். அப்படி இருந்தும், உணவு உற்பத்தி போதிய அளவு பெருகவில்லை என்று சர்க்காரே சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏன் உணவு உற்பத்தி பெருகவில்லை? விவசாயத் திறக்காக ஒதுக்கப்படும் பணம் எப்படிச் செலவழிந்திருக்கிறது என்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். ஐந்து, ஆறு தினங்களுக்கு முன்பு எங்கள் ஜில்லா டெவலப்மெண்ட் கவுன்சில் உணவு உற்பத்தி பற்றி விவாதம் நடந்தது. எங்கள் ஜில்லாவில் 7, 8 புதிய கணமாய்களுக்காக 17 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டது. அவ்வளவு ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அங்கே ஒரு ஏக்கர் கூட இந்தக் கணமாய்களால் இன்னும் பாசன வசதி பெறவில்லை. அதுபற்றி விவாதிக்கப்பட்டது. அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த அக்ரானமிஸ்ட் சீர்திருத்த வேலைகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்று சொன்னார். ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் 1,000 ரூபாயாவது கொடுத்து சீர்திருத்த வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி, அந்த மீட்டிங்கிலேயே ஒரு யாதாஸ்தை அவர் கொடுத்தார். நிலங்களில் இவ்வாறு ஏராளமாகப் பணம் செலவழிக்க வேண்டாம் என்று சொன்னவர்களில் நானும் ஒருவன். நாம் நெல் விளையும் நிலங்களில் அதிகமான பணத்தைச் செலவழித்தாலும், கிடைத்த பலன் எவ்வளவு? சேதாரம் எவ்வளவு என்று பார்க்காததால் தான் சேதாரம் ஜாஸ்தியாகி விட்டதோ அல்லது நாம் போட்ட கணக்கு தப்பாகி விட்டதோ என்று நினைக்கிறேன்.

உதாரணமாக பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் கம்போஸ்ட் உரம் தயாரிக்க 50,000 ரூபாய் 60,000 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. கொடுக்கப்பட்ட பணத்தில் எவ்வளவு பணம் செலவழிக்கப்பட்டது என்று ஜில்லா டெவலப்மெண்ட் கவுன்சில் கூட்டத்தில் கேட்கப்படுகிறது. செலவழிக்காத பஞ்சாயத்து யூனியன் ப்ரெஸிடெண்டுகள் 'இனெஃபிஷியண்ட்' என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். செலவானது பற்றி போர்டுகள் கூட போடப்பட்டிருக்கின்றன. கொடுக்கப்பட்ட பணமெல்லாம் சரிவரச் செலவாகியிருந்தால், ஃபெர்டிலைஸர் கூட வேண்டாம், 'ஆர்கானிக் மான்யூரே' போதும். கனம் அங்கத்தினர்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

ஸ்ரீ தங்கவேலு முதலியார் சொன்னது போல கருவாட்டு உரத்தை உபயோகிக்கலாம். முன்பெல்லாம் கருவாட்டு உரம் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

மரம் நட வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரோடுகளில் மரம் இருக்கிறதா? இந்த விஷயத்தில் பஞ்சாயத்து யூனியன் ப்ரெஸிடெண்டுகள் கள்ளக் கணக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். எழுதிய கணக்குப்படி மரங்கள் வைத்திருந்தால், இன்று இந்த மாநிலம் முழுவதும் சோலைகள் இருக்கும். இதைப் பற்றி பலரிடம் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். சிலரிடம் “காரில் வேகமாகப் போகும்போது மரங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பாருங்கள்” என்று நான் சொன்னால் அவர்கள் “மரங்கள் நடத்தற்கு கணக்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது” என்று சொல்லுகிறார்கள். “கணக்கு இருக்கிறது” என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஒரு விஷயம் நமது பெருமைக்குரியதாக இருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது; நேற்று மாலை நான் ஒரு களப்பில் இருந்த போது, மற்ற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது நம் மாநிலம் தேவலோகமாக இருக்கிறது என்று சிலர் சொன்னார்கள். அதனாலே மற்ற மாகாணங்களைப் பார்த்தால் நம் மாகாணம் எவ்வளவோ தேவலை. இங்கே மந்திரிகளெல்லாம் பெருமைப்படக்கூடிய வகையில் இருந்தாலும் கூட நாம் இன்னும் நல்ல முறையிலே செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன். உதாரணமாக நம் முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த மாகாணத்தின் தொழில் வளத்தைப் பெருக்குவதற்காக மிகவும் பெருமைப்பட்டதக்க வகையில் செய்திருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் நம்முடைய தொழில் துறையிலே வந்த அளவு விவசாயத் துறையிலே நாம் வரவில்லையே எல்லாத் துறையிலும் நாம் போடுகிற முதலுக்குத் தகுந்த அளவு வருமானம் வரவேண்டும். வீண் விரயம் ஆகாமல் இருக்கவேண்டும். அந்த முறையிலே இன்னும் ‘பிஷன் டாக்’ பண்ணவேண்டுமென்ற ஆசையிலேதான் நான் சொல்லுகிறேன். அந்த முறையிலே கண்காணிப்பது தான் வேண்டும். எவ்வளவோ பெருமைப்படக்கூடிய முறையிலே இந்த 15 வருஷமாக எவ்வளவோ காரியங்கள் நல்ல முயற்சியோடு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டவனுடைய கிருபை இல்லாததனால், எல்லாமே கெட்டுப் போச்சு என்ற நிலைமையிலே, நாம் மற்றவர்களுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். ஆனால் இந்த நிலைமையை சமாளித்து நல்ல முறையிலே நாம் காரியங்கள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மின்சாரத்தைக் குறிப்பாகச் சொல்லுகிறேன். 905 மில்லியன் வரை இருந்தது இப்போது 1200 மில்லியன் வரை வந்திருக்கிறது என்று அறிக்கையில் சொல்லி இருக்கிறார்கள். மற்ற வகையிலே யாவது ஏதாவது சொல்லலாம். மின்சாரம் ‘கன்ஸ்யூம்’ தான் பண்ண முடியும். நம் கண் முன்னாலே இருக்கிற அபிவிருத்தி அபிவிருந்து தெரிகிறது. இந்தத் தொழில் அபிவிருத்தி விஷயமாக நம்முடைய நண்பர் பொன்னுசாமி செட்டியார் அவர்கள் கூட சொன்னார்கள். உங்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் நஷ்டம் வந்தால் கூட

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

தேவலை. உங்கள் தொழிலிலே ரொம்ப லாபம் வாங்கி ஏராளமான உங்கள் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டீர்கள், 6 மாதம் 7 மாதம் போனஸ் யார் தலையிலே கை வைத்து பஞ்சைக் குறைத்து வாங்கி, அவர்களுக்கு ஏராளமாகக் கொடுத்து விட்டீர்கள். அதனால் என்ன ஆய்விட்டது என்றால், பஸ்ஸிலே கண்டக்டர் வேலை வாங்கிக் கொடு, இல்லாவிட்டால் டிரைவர் வேலை வாங்கிக் கொடு, இல்லாவிட்டால் மில்லிலே ‘லேபர்’ வேலை வாங்கிக் கொடு என்று கேட்கிறார்கள். ஒருவரும் விவசாயத்திற்கு வரமாட்டேன் என்கிறார்கள். இதை உண்மையாகவே மனப்பூர்வமாகவே சொல்லுகிறேன். எல்லோரும் டவுனுக்கே போகவேண்டும் என்கிறார்கள். நம் சாம்பசிவ ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னது மாதிரி எல்லோரும் டவுனுக்கே போகவேண்டும், விவசாயம் பண்ணக் கூடாதென்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள். இந்த மாதிரி முறையிலே காரியம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது கிராமப்புறங்களிலே. அட்டு இருக்கிறதோ இல்லையோ, சினிமாவுக்குப் போகிறதை நிறுத்த மாட்டேன் என்கிறார்கள்.

12-30
p.m.

மின்சாரம் நல்ல முறையிலே இருக்கிறது. மழை இல்லாது இருந்தாலும், தர்மஸ் ஸ்டேஷன் கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்கு ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எப்படி இருந்தாலும் கூட இன்னும் ஒரு 25 சதவிகிதம் என்று நம்முடைய தொழிலமைச்சர் ஏதாவது சொல்லி விடுவாரோ என்று பயந்து கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி இருந்தால் முதலிலேயே சொல்லி விடவேண்டும். அதற்குத் தகுந்தாற்போல நாங்கள் வியாபாரிகளிடம் ‘அட்ஜஸ்ட்’ பண்ணிக் கொள்ளுவோம். இப்போது மனிதன் மூளையால் சம்பாதிக்க முடியாது. சர்க்கார் செய்யக் கூடிய காரியங்களாலே—சர்க்கார் வேண்டுமென்று செய்கிறதில்லை—சர்க்கார் இவ்வளவு ‘கட்’ என்று சொன்ன உடன், 25 சதவிகிதம் உற்பத்தி குறைந்து போய்விடும். ஆகையினால் அது எங்களுக்குத் தெரிந்தால், மற்றவர்களுக்குக் கொஞ்சம் ‘அட்வான்சாகச்’ சொல்லிவிடலாம்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அதை எல்லாம் சொல்ல மாட்டார்கள்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: இந்த கோவாப்ரேடிவைப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கோவாப்ரேடிவிலே ரொம்ப விரிவாகக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். ஒன்று மாதத்திரம் சொல்லுவேன். ஓவர்டியூஸ் இப்போது இருக்கிற மாதிரி எங்கேயும் இல்லை. செண்டிரல் பாங்கிலே ஓவர் டியூஸ் இங்கே ரிசர்வ் பாங்குக்குக் கொடுக்க வேண்டும். ரிசர்வ் பாங்கு யிலிருந்து டிஸ்கிரீட் பாங்குக்குக் கொடுக்கவேண்டும். கிராமங்களில் இவ்வளவு விலைவாசி இருந்தும், இவ்வளவு வருமானம் கிடைத்தும், ஏன் இவ்வளவு கடன் வாங்கி ஓவர்டியூஸ் பண்ணி இருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. நமது மாஜி பிரதம காரிய தரிசியாக இருந்த சத்தியநாதன் அவர்கள் 10, 15 ஆண்டுகளுக்கு முன் சாத்தூருக்கு வந்திருந்தார்கள், Rural indebtedness பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வதற்காக. அவர்கள் என்னன்னமோ கண்டுபிடித்து என்னென்னமோ செய்தார்கள். மறுபடியும் கடன்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

வந்து விட்டது. கிராமப்புறங்களில் இருப்பவர்கள் நகரப்புறங்களில் இருக்கிறவர்கள் மாதிரியே செலவு பண்ண ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அது நல்லது தான். இருந்தாலும் கடன் அதிகமாக இருக்கிறது. அதுவும் கோவாப்ரேடினிலே கடன் வாங்கினால் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டியதில்லை என்ற ஒரு மனப்பான்மை வளர்ந்திருக்கிறது. அந்த மனப்பான்மையை 'கட' பண்ணி நல்ல முறையிலே கோவாப்ரேடிவ் மூலமாகவோ மற்றது மூலமாகவோ கொடுத்து அதைத் திருப்பி வாங்குகிற ஒரு பழக்கத்தை நம் நாட்டிலே உண்டாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து ஆஸ்பத்திரிகளைப்பற்றி. 'மெடிகல்' லே 'பப்ளிக் ஹெலத்'-ஐச் சேர்க்கவேண்டுமென்கிறார்கள். அது நல்லது தான். இப்போது டாக்டர்கள் நகரங்களிலேயே இருக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். அதுவும் 'ஹெட் குவார்டர்' ஆஸ்பத்திரியிலேயே இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். சாதாரணமாக கிராமங்களிலேயும் மக்கள் இருக்கிறார்கள், அங்கே போய் இரண்டு வருஷம் வேலை பார்க்க வேண்டுமென்று யாரும் விரும்புகிறதில்லை. உதாரணமாக எங்கள் ராமநாதபுரத்தைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். கனம் ராஜா ஐயர் அவர்கள் பேசியபோது கூட, நான் மேற்கு ராமநாதபுரத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று சொன்னார்கள். இதை அவர்கள் வாதாட வேண்டும் என்பதற்காகவே சொல்லுகிறேன். மேற்கு ராமநாதபுரத்திலே கொஞ்சம் வசதி இருக்கிற காரணத்தால் சொல்லுகிறார்கள். ஹெட் மாஸ்டர்களுக்கூட கிழக்கு ராமநாதபுரத்திற்குப்போ என்றால் போக மாட்டேன் என்கிறார்கள். அங்கே கிடைக்கிறது என்ன வென்றால், கருவாடு கத்தரிக்காய், இந்த இரண்டு தான் கிடைக்கும். போன உடனே கொஞ்சம் எட்டிப் பார்க்கிறார்கள். என் அனுபவத்தில் சொல்லுகிறேன், எங்கே, சார், அங்கேபோய் இருக்கிறது; எனக்கு வேறு இடத்திற்கு டிரான்ஸ்பர் வாங்கிக் கொடுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் கிழக்கு ராமநாதபுரத்திலே எந்த 'இன்ஸ்டிடியூஷன்' ஏற்படுத்தினாலும், ஹைஸ்கூலோ, பிரைமரி ஹெல்த் சென்டரோ ஏற்படுத்தினாலும், டாக்டராக இருந்தாலும், ஹெட்மாஸ்டராக இருந்தாலும், அவர்கள் தங்குவதற்கு முதலிலே அடிப்படை வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் செய்தால் தான், அவர்கள் அங்கே போய் இருப்பார்கள். இல்லாவிட்டால் டாக்டர் இல்லாத ஆஸ்பத்திரி 11-விருந்து 20 ஆகிப் போய்விடும். அதே மாதிரி பள்ளிக்கூட விஷயத்திலும் கிழக்கு ராமநாதபுரத்தில் பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். எங்கள் பகுதியிலிருந்து ஹெட்மாஸ்டரை டிரான்ஸ்பர் பண்ணினால் போகவே மாட்டோம் என்கிறார்கள். அந்தப் பக்கத்திலே வாழ்க்கை பிற்போக்காக இருக்கிறதனாலே, சௌகரியம் இல்லாததினாலே, நல்ல சௌகரியமாக இருக்கிற இடத்திலே இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக அவர்களுக்கு ஒரு 'இன்சென்டிவ்' மாதிரி ஏதாவது பணமோ, மற்ற வசதிகளோ கொடுக்க வேண்டும். அந்த முறையில் கொடுத்து டாக்டர்களும், ஹெட் மாஸ்டர்களும் அங்கே போய் இருக்கும்படியான நிலைமையை உண்டாக்கவேண்டும். இப்போது கல்வி

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] 2nd March 1966]

விஷயத்தில் கிட்டத்தட்ட ரூ. 45 கோடி, ரூ. 50 கோடி செலவழிக்கிறோம். நிறைய பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்துகிறோம். ஹைஸ்கூல்கள் ஏராளமாக வைத்திருக்கிறோம். முன்னே 15, 20, மைலுக்கு ஒரு ஹைஸ்கூல் இருக்கும். இப்போது 2, 3 மைலுக்கு ஒரு ஹைஸ்கூல் இருக்கிறது. காலேஜ்களெல்லாம் 10 மைலுக்குள்ளே இருக்கிற நிலைமை வந்து விட்டது. ஆனால் அந்த ஹைஸ்கூல்களிலே ஒவ்வொரு இடத்திலே வாத்தியார்கள் போய் இருக்கிறதற்கு வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது. இரண்டாவது 'சயன்ஸ் ஹாலோ' 'மெயின் பில்டிங்கோ' இல்லாமல் பல ஊர்களிலே இருக்கிறது. எங்கள் ஜில்லாவிலே பள்ளிக்கூடக் கட்டிடம் கட்டுவதற்காக மாட்சிங் கிராண்டாக கவர்ன்மென்டார் உதவித்தொகை கொடுத்திருக்கிறார்கள். ரூ. 12,000 வரையிலே. அதிலே மேற்கு ராமநாதபுரத்தில் பத்துபோக்கள்தான் கேட்டிருக்கிறார்கள், பஞ்சாயத்து யூனியனில் மாட்சிங் கிராண்டு கொடுத்திருக்கிறார்கள். மற்ற இடங்களிலிருந்து ஒன்றும் வரவில்லை என்று சரண்டர் செய்யப் போவதாகச் சொல்கிறார்கள். மற்ற ஜனங்கள் கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஏழ்மையாக இருக்கிற இடங்களிலே பள்ளிக்கூடங்களை மாத்திரம் ஆரம்பித்துப் பிரயோஜனம் இல்லை. போதுமான அளவு மக்களிடத்தில் பொருளாதார வசதி இருக்கிறதா என்று பார்த்து அதற்குத் தக்கவாறு கிராண்டு கொடுக்கவேண்டும். அப்போதுதான் செலவழிப்பது பிரயோஜனப்படும். இல்லாவிட்டால் நாம் எவ்வளவு செலவழித்தாலும் அது பயன்படாது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். அடுத்து சிக்கனம் செய்வதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதற்காக ஒரு கமிட்டியும் போட்டு அதில் முதலமைச்சர் கூட இருக்கிறார். அதில் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. ராஜா அய்யர் கூட சொன்னார்கள். மற்றவர்களும் சொன்னார்கள். வேலைக்குப் போடப்பட்டிருப்பவர்களை எப்படி எடுக்கமுடியும்? இப்போது 150 பேர்வரை பஞ்சாயத்து விஸ்தரிப்பு அதிகாரிகளைப் போகச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். புதிதாக ரெக்ரூட் செய்வதை நிறுத்திவிட்டு ஏற்கனவே ரெக்ரூட் செய்திருப்பவர்களை வைத்துக்கொண்டால் நன்றாக இருக்கும். நமக்கு அவசியமானவர்களை வைத்துக்கொண்டு மேற்கொண்டு எடுக்காமல் இருக்கலாம். இப்போது எங்கே பார்த்தாலும் ஜீப் மயமாக இருக்கிறது. எங்கள் பக்கத்தில் தடுக்கிவிழுந்தாலும் கவர்ன்மென்ட் ஜீப்பில் தான் விழவேண்டியிருக்கிறது. ஜனங்களிடத்தில் அதைப்பார்த்தவுடன் சர்க்கார் பணம் வீணாகிறது என்ற நினைப்பு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. பொதுமக்கள் அபிப்பிராயம் என்னவாக இருக்கிறது என்பதை நாம் முதலில் கவனிக்கவேண்டும். நம் ஆட்கள் சிலர் செய்கிற தவறான காரியங்களினால் நாம் எவ்வளவு நல்ல காரியங்கள் செய்தாலும் ஜனங்களிடத்தில் தப்பான அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்கி விடுகிறது. ஆகையால் எங்கெங்கு வீணான ஆடம்பரத்தைக்குறைக்க முடியுமோ அங்கெல்லாம் குறைக்கவேண்டும். அடுத்து உணவுக் கொள்முதல் விஷயமாக இரண்டு நாட்கள் முன்பு முதலமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் பகுதியில் உள்ளவர்களைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார்கள். லெவி என்று இருக்கிறது. சபைத் தலைவர்,

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] 2nd March 1966

அவர்களிடத்திலும் நான் இங்கே ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். லெவி, மார்க்கெட்டிங் சர்ப்பளஸ் என்று இரண்டு பதங்கள் நமக்கு சங்கடத்தைத் தருகிறது. எங்கள் ஜில்லாவிலே லெவி என்று வைத்துக் கொள்ளலாம், மார்க்கெட்டிங் சர்ப்பளஸ் என்பதை தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் மட்டும் வைத்துக்கொள்ளலாம். எங்கள் ஜில்லாவைப் பொருத்தவரையில் அது டெஃபிசிட் ஜில்லா, அதில் லெவி என்று நோட்டீஸ் கொடுத்து வாங்கிவிட்ட பிறகு, எந்தவிதமான லெவியும் கண்ட்ரோலும் இல்லாது எடுத்துவிட்டால் நல்ல பெயர் கிடைக்கும். கண்ட்ரோல் இருப்பதால் ஒவ்வொரு போலீஸ் காரனும் நாலரை எட்டரை கேட்கிறான். ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது. டெஃபிசிட் ஜில்லாவில் லெவி என்பதை கம்பளிட்டாக நினைத்திவிடவேண்டும். இந்த ஜில்லாவில் பத்தாயிரம் அல்லது இருபதாயிரம் டன் வாங்கி விட்டால், அதற்குப் பிறகு அங்கே வாங்க இடமில்லை என்று செய்துவிட்டால் இன்னும் கொஞ்ச ஊழல்கள் குறையும். சிறிய உத்தியோகஸ்தர்கள் தப்பான முறையில் காரியங்களை நடத்துகிறார்கள். ஆகையால் அதைக் கொஞ்சம் கவனித்துச் செய்தால் சர்க்காருக்கு நல்ல பெயரை வாங்குவதற்கு உபயோகமாக இருக்குமென்று சொல்லி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY: Mr. Deputy Chairman, I welcome the present budget as it is one which is fully aware of the needs of the day and framed with an eye on the welfare of the people of the State. The 'Madras Mail' comments in its editorial thus: "The budget reflects not only buoyancy of the State's revenues but also a creditable record of judicious husbandry of its revenues and the existence of sound machinery fully geared to the tasks of development. These have naturally enough imparted a measure of stability to the State's economy." Sir, this has been written not by an organ of the State Government nor of the Congress Party, but by a leading newspaper of this State which has viewed the budget in an objective way, with an open mind. This is nothing surprising, for this is how it will be assessed by all reasonable, unbiassed persons. But for the past two days we have been listening to sweeping condemnations from certain Members, which again only reflects their state of mind, which is opposing for opposition's sake just like supplementaries for supplementary's sake. Constructive criticism from whichever quarter it may come provided it is supported by facts, is always welcome. It was even amusing to hear some accuse the Chief Minister and the Government for not levying fresh taxes as it were, and for even showing a marginal surplus. This, they say, has been done with an eye on the coming elections. On the other hand, if fresh taxation had been introduced, again the Government would have certainly come under the volley of fire of the Opposition. The ruling party is in the unenviable position of the unwanted wife who irritates her husband not only by her good character and blamelessness but by her mere existence.

2nd March 1966] [Srimathi Lakshmi Krishnamurthy]

The Madras Government can take legitimate pride in the fact that the implementation of the Third Plan has not only progressed according to schedule but has, in some vital sections, gone well ahead—showing an increase of 17 per cent. It is also remarkable that this has been entirely financed by the State from its own resources.

Now, coming to education, let us take University education first. So far we have been, I think, concentrating more on quantity than on quality of education. I am rather glad to see from the newspaper notification to-day that the minimum marks for admission are likely to be raised both for the Pre-University course and for the technical courses. For the engineering college, they say it may be raised from 45 per cent to 50 or 55 per cent. I hope this will be certainly adhered to so that in the coming years we will have more and more competent people who come out of colleges as competent doctors and engineers who are able to handle their jobs.

In spite of the fact that Madras does have certain well-established institutions, research departments with facilities for post-graduate education, I am afraid, are not adequate. Time there was when Madras used to stand first in all the all-India competitions. But, unfortunately, I think we lag behind West Punjab and Delhi which are the foremost today. There are one or two reasons for this. Especially in the Science section I believe there are very frequent transfers of senior and experienced staff, which need not be effected at all. These can be avoided very easily. There are also inadequate facilities so far as laboratories are concerned. There are even colleges. I am told, where darkroom facilities are not available for doing light experiments. Some students have complained to me about this. This is a very small matter which can be easily remedied if only the Education Department looks into it.

To come to secondary education, 45,000 pupils seem to have come out of the high schools last year. I have pleaded before and I again repeat that at least 5,000 seats should be reserved for those students who come out with better and higher marks, that is, on merit basis. Government can have the reservation for the Scheduled Castes. They may have all the other reservations. But they must ensure that at least 5,000 seats are reserved for those students who do secure better marks. That is the only way of seeing that we do get the best of all the students.

Merit-cum-income scholarships are awarded. At this juncture, I would like to mention one fact which has been voiced by some students before me. They say that their parents' income disqualifies them in the sense that because of their higher income, they are not eligible for scholarships. I do not know if it exists now, but it was not there a couple of years ago. There should be some sort of a certificate which will enable them, to go for higher studies if their parents' income is high,

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthy] [2nd March 1966]

to get the scholarships. It should be only on the merit basis. On the financial side their parents may have a higher income and they may not be eligible for the scholarship. It is only proper that they should be given merit certificates.

There is a saving in the Budget Estimates of Rs. 31 lakhs in the printing of Nationalised text-books because there had been a gift of text-book paper from Australia under the Colombo Plan. I have seen a few text-books which have been printed by the Malaysian Government. It is really something enviable. I wish that our Government also concentrate on bringing out really good text-books, text-books which have been written by capable persons. Writing books for small children is not an easy and simple task. Expert educationists should take this up. The books should be attractive both in content and in appearance.

As far as midday meals are concerned, we often hear complaints of children taking food improperly prepared. I remember to have read somewhere that the UNICEF has given a grant for establishing mechanised bakeries in our State. If possible, it would be better if we have such bakeries in all the districts so that the gifts received from the CARE organisation can be converted into bread and biscuits, and these can be distributed twice or thrice a week to such of these schools which do give midday meals so that it may be ensured that they are prepared under hygienic conditions and food contamination may be prevented.

Coming to women's education, I strongly feel that there is still a large waste. After all, we find that many of these girls who come out of colleges having finished their Physics or Chemistry course, apply for a stenographer's post or a telephone operator's post. It will be really doing a good service if these girls are diverted in the very beginning when they apply for these courses, to the Arts courses like the courses in Economics, History, English, Philosophy or Politics which will probably help them in their career as Personal Assistants and others.

There is provision for starting six Arts Colleges in backward areas. We have been hearing for the past two or three days of a complaint of dearth of agricultural labour and probably there is a glut of white collar workers also. So, it will be really helpful if the Government think twice before starting these Arts Colleges. Why not divert these funds and have them utilised for starting of more polytechnics so that we may have a class of artisans who will be really helpful?

Coming to imparting of moral instruction, we find to-day the younger generation is drifting rudderless. I remember a time when even in Christian schools Christian students were imparted Biblical lessons and non-Christians were given moral instruction. But to-day we sadly find people mistaking secularism for Godlessness. They are not synonyms. We must institute certain classes or set apart certain hours of classes in every school for imparting moral instruction at the high school level. We will be failing in our

[2nd March 1966] [Srimathi Lakshmi Krishnamurthy]

duty if we neglect to teach the younger generation even the fundamentals of ethics. We who boast of a great spiritual heritage will be failing in our duty. We should not blame the juveniles for they know no better unless we teach them better.

With regard to Public Health, several members warned the Government about the dearth of drugs in Government Hospitals, and suggested that steps should be taken in time. Complaints were also made about the quality and quantity of food supplied at the hospitals. The Hospital Advisory Committee can make surprise checks. If the Hospital Advisory Committee do their task vigilantly, all these things can be checked and remedied. As the Hon. the Leader of the House pointed out the other day, the rules are meant to be observed and cannot be enforced. We find dirt and squalor in the hospitals. In our State, eight years ago, we put up children's ward; within three months, we could not walk into it. For every child, there are one or two visitors. A large number of visitors are coming to the hospitals very often. They do not care to keep the place clean. They contribute to the insanitary condition of the hospitals. The staff in the hospitals try their best to keep the hospitals clean. Unless people co-operate, I am afraid, it is never going to be achieved.

An hon. Member eloquently pleaded for sending doctors to the rural areas. I want to sound a note of warning that it will lead to hazards, if we are going to send new doctors there. Because, they will have little experience, being far away from the experienced doctors. They cannot have second consultation. It is always better to post doctors with 3 to 5 years experience to the rural areas. Overcrowding in the hospitals is the result of over population we find in this country.

As I have pointed out very often—and it cannot be repeated too often—this Family Planning has to be taken on a war footing. The Budget shows that there is a decrease in the Revised Estimate for 1965-66 to the extent of Rs. 23 lakhs, but it is offset by an increase of Rs. 15 lakhs in the Budget Estimates for 1966-67. In various other Departments, the normal complaint is there is lack of funds. Here there seems to be no paucity of funds. Large sums allotted have lapsed in spite of the fact that there is growing need for it. What is needed is publicity and propaganda. Publicity and propaganda should be made in every nook and corner of the village. If proper propaganda and publicity is effected, that message will be carried even to the most uneducated person. But there should be immediate facilities and follow up. There should be check after the services are rendered. We must be in a position to know how this publicity and propaganda are working; otherwise, all the money will only go down the drain. Another evil arising out of overpopulation is the slums, which are an eye-sore especially in the city of Madras. I am glad that Rs. 36 lakhs have been set apart for clearing of the slums and putting up design houses. I hope the

12-50
p.m.

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthy] [2nd March 1966]

State Housing Board will take up more and more pre-fabricated houses, so that the number of houses will increase very quickly and it will reduce the problem to a certain extent

We see all round the city insanitary conditions prevailing. The area in which I live—Thyagarayanagar area—is nothing but a huge cattle yard. We are probably living in the midst of manure shed. During rainy season there is an orchestra of frogs. In December, the place is nothing but a stench. I hope the Corporation of Madras will bestow more attention on this problem.

Now, coming to the ever-pressing problem of food, I want the Government to be more vigilant and more strict in enforcing the Guest Control Order, which they have already promulgated. I have attended big marriages where thousands of guests are being entertained. If something can be done in regard to this, I am sure, we can save a lot and it will also set an example to the man in the street, so to say, that he is not a mere onlooker. As pointed out by the hon. Member, Sri Jayarama Reddiar, I have seen rice being sold in open market right from Madras City to Cumbum. I have seen it and I have also bought it. Any quantity is available at the rate of Rs. 1-10 P. per Madras measure. It does not mean things are very easy. It is much better than the conditions prevailing in neighbouring States. I am telling this from my own experience. Of course, we have to be very careful, the present season is not going to be as fruitful as the last one. If we want the agriculturists to produce more and give us more, we should give them proper production incentive. May I suggest to the Government: why not a system be introduced, by which the Government can procure only adequate grains so that the Government can provide statutory rationing for those people who have income of Rs. 300 and below? Those who get Rs. 300 and above, can get grains from the open market. It will enable the producer also to get better price. The Government also need not subsidise the price. If it is done, I am sure, the agriculturists will definitely produce more. After all, they cannot hang on it for more than 12 months. Let those who can afford to buy in the open market, buy. Why should we deny them?

Next to food comes clothing. This country has had to face attacks from outside twice within three years and as a Nation which has to be ever vigilant, we have to be prepared to tighten our belts a little and help to strengthen the hands of the Government in its task of safeguarding the Nation. The moment, the Tashkent Declaration has been announced some persons imagine that everything is once again rosy and that there is no need for preparedness calling for austerity. Yesterday, the hon. Member, Sri Chitrarasu, was indulging in a cheap gibe when he remarked 'the Government which ask you to go without food on Mondays will probably ask you to go without your dhotis on Tuesdays'. I wish to inform him that during the last war when there was severe rationing of cloth in the U.K., mens' trousers were without flaps, no extra pockets. That is how a brave and responsible Nation rises in its hour of trial.

2nd March 1966]. [Srimathi Lakshmi Krishnamurthy]

Dr. Hande eloquently exhorted us to emulate Japan and Germany. How? By indulging in cheap histrionics or by our concerted effort irrespective of party affiliations? In this hour of strain, I suggest that finer varieties should be reserved for export and coarse varieties for domestic use. We can produce finer cloth by all means with the available foreign exchange. They can export them to traditional markets, which, I think, are very competitive. There are other markets which can be explored. A poor Nation can ill afford the luxury of 100 counts dhoti or 100 counts sari.

Sir, in regard to power, the State has made leaps and bounds during the last few years. The perennial shortage is only a yardstick of the progress and growth in our industries and agriculture. I do think our Hon. Minister for Industries will bestow attention on desalination and set up a plant for desalination of sea water. This will not only provide pure and good drinking water for the people of Madras but will also provide facilities for the generation of power which will be much more economical than thermal power. Our dynamic Industries Minister has just returned from Japan and I hope he will make our Madras State another Japan so that we may have many more ancillary industries where many more men and women will find employment easily.

Sir, I will be failing in my duty if I did not pay my tribute to the excellent manner in which the Hon. the Leader of the House maintained the solemn dignity of this august House under the most severe provocations. Sir, courtesy begets courtesy, they say. But some people never learn. Anger is only a sign of weakness. Members should add to the dignity to the proceedings of the House and not behave in a contemptibly juvenile manner. The fair name of Madras should never be sullied. Unhappy things are happening in other States. Let us not emulate them but let them take a lesson from us who call ourselves the cultured Tamils.

I welcome the Budget. Thank you, Sir.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 128. Notification issued with G.O. Ms. No. 4076, Food and Agriculture, dated 22nd December 1965, making amendment to the Madras Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Rules, 1957. [Laid on the Table of the House under section 23 (3) of the Madras Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Act, 1956 (Madras Act XLII of 1956).]

* 129. Notification issued with G.O. Ms. No. 4606, Home, dated 31st December 1965, making amendment to the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Rules, 1961, published with the Home

[2nd March 1966]

Department Notification S.R.O. No. A-567 of 1961, dated 5th June 1961. [Laid on the Table of the House under section 34 (4) of the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Act, 1960 (Madras Act XVIII of 1960).]

* 130. Notification issued with G.O. Ms. N. 2086, Education, dated 7th December 1965, approving the list of all the parks and playfields set out in the area within the jurisdiction of the Shencottah Municipal Council. [Laid on the Table of the House under section 14 (3) of the Madras Parks, Playfields and Open Spaces (Preservation and Regulation) Act, 1959 (Madras Act XXVI of 1959).]

* 131. Notification issued with G.O. Ms. No. 3193, Revenue, dated 19th November 1965, appointing the 15th day of December 1965, as the date on which certain provisions of the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963, shall come into force in the inam Isanamattam, Ilandaikkulam, Velankulam and Matappuram villages in Tirunelveli district. [Laid on the Table of the House under section 73 (5) of the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963 (Madras Act XXVI of 1963).]

B. Reports, Notifications and other Papers.

Nil.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 3rd March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past ten of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

School Improvement Committees

* 85 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether School Improvement Committees exist in all High Schools in the State;

(b) whether such Committees have been authorized to make collections from parents;

(c) whether any portion of such collections is to be allotted for provision of amenities to teachers; and

(d) if so, the percentage allotted for such provision?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No such committees exist on a permanent basis.

(b) No authorization is given by the Education Department for making any collection.

(c) No.

(d) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government, Sir, got any information as to how many such committees have been permitted to function temporarily?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government have no definite information about it. Perhaps temporary committees are formed for the purpose of making collections for improving the high school and for securing equipment for the high school.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Are there advisory committees for the high schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not think there are any advisory committees as such for the high schools.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Do the Government propose to exercise any control over such committees by conducting audit and so on?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Government have no such proposal because the Government do not constitute committees like these.

[3rd March 1966]

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, பள்ளி சீரமைப்புப் குழு என்ற பெயரால் மற்றொரு வகையான குழு இயங்குகிறதா? பள்ளிகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களை மற்றவர்களிடமிருந்து வாங்கும் அந்தக் குழுவின் நடவடிக்கை தணிக்கை செய்யப்படுகிறதா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : பொதுவாக ஒவ்வொரு வட்டத் தின் பிராந்தியத்திலும் உள்ள பள்ளிகளுக்காக நிதி வசூலிப்பதற்குத் தற்காலிகமாக குழு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்பொழுதேனும் ஒரு முறை ஆடிட் செய்யப்படுகிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have the Government any proposal to regulate the working of such committees?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government have no proposal to regulate as such the working of these committees.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : மாணவர்களைச் சேர்க்கும்போது, அத்தகைய கமிட்டிகளிலே நிர்ப்பந்தமாக, பணம் வசூலிக்கப்படுவது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா? அதைத் தடுக்க அரசாங்கம் முயற்சி எடுக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மாணவர்கள் சேரும்போது நிர்ப்பந்தமாக பணம் வசூலிக்கப்படுவது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டால் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். அதே மாதிரி சென்னை நகரத்தில் கூட சில பள்ளிகளின் அபிவிருத்திக்காக வசூல் நடக்கிறது. பெற்றோர்கள் சங்கம் அதை வசூலிக்கிறார்கள். அதிலே கூட சென்ற ஆண்டு என்னிடம் அவர்கள் வந்து பேசிய போது, மாணவர்கள் மூலமாக வசூலிக்கக்கூடாது என்றும் அவர்கள் நேரடியாக வசூலித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் மாதந்தோறும் மாணவர்களைப் பணம் கேட்கக்கூடாது என்றும் அவர்களைக் கொண்டு வசூலிப்பதை அனுமதிக்க முடியாது என்றும் கூறியிருக்கிறேன்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is not the object of 'free education' introduced by the Government likely to be frustrated by the functioning of these committees? Will the Government kindly look into it and regulate the collections made by these committees?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I do not believe that the object of 'free education' will be frustrated in any way, if there is any attempt on the part of the parents or the public to go about collecting funds for the purpose of improving and equipping the high schools.

S.S.L.C. Examination

* 86 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether there is any proposal to extend, to the non-teaching staff of three years' experience in High Schools, the benefit of writing the S.S.L.C. Examination as a private candidate?

[3rd March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, are the Government aware that there is a Government order banning clerks, who do not have the S.S.L.C. qualification, from promotion, and what is the difficulty in the Government considering the question of permitting them to appear privately to further their prospects?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, such exemption is given in the matter of teachers who are doing teaching work. Such exemption is again given in the matter of certain categories of women—widows, divorced wives, deserted wives, etc. Even in the case of these women candidates, there are certain conditions to be fulfilled, namely, they should have attained the age of 18, and they should have passed the E.S.L.C. or 3rd Form or the VIII standard to appear privately for the S.S.L.C. Examination. So far as non-teaching staff is concerned, there is no such proposal to permit them to appear for the S.S.L.C. Examination.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, as was expressed by the Hon. the Chief Minister during question hour, yesterday, as many of these people are not qualified, that is, they have not passed the S.S.L.C., what is the difficulty in the Government examining the question and allowing them to pass the S.S.L.C. so that they may rise above Rs. 90, which is now their maximum?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government do not propose to extend the exemption beyond the categories of women teachers who are doing teaching work, and other categories of women mentioned by me, to appear for the S.S.L.C. Examination privately.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, பள்ளிக்கூடங்களில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர் அல்லாத பிற வகையான ஊழியர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வு எழுதுவதற்கு உரிய தகுதி முன்னர் பெற்றில்லாவிட்டாலும், ஏதேனும் ஓர் ஆண்டு படிக்காமல் இருந்து பத்தாவது வகுப்பு படித்திருந்தால், 22 வயதுக்கு மேல் அதிகமாக இருந்தால் என்பதுபோன்ற தகுதிகள் வைத்து எஸ்.எஸ்.எல்.சி. எழுத அனுமதிக்க அரசாங்கம் யோசிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : ஆசிரியர் வேலை அல்லாத பணி ஆற்றுகிறவர்கள் Non-teaching staff என்பவர்கள் அவர்களுக்கு அந்த மாதிரி விதிவிலக்கு கொடுப்பது என்றால் மற்ற யாருக்கு வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம். பள்ளிகளில் கிளார்க்காக வேலை பார்த்தால் அவர்களுக்கு ஸ்பெஷலாக யோக்கியதை வந்து விடுவதாகச் சொல்லமுடியாது. ஆசிரியர் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு அனுமதி வழங்குவதில் நியாயம் இருக்கிறது. மாதர்கள் கூட இ.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்திருக்கவேண்டும், முன்னராவது பாரம் படித்திருக்கவேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது. ஆகையால் ஆசிரியர் அல்லாத பணி புரிகிறவர்களுக்கு விதிவிலக்குக் கொடுப்பதாக இல்லை.

[3rd March 1966]

Export of tea

* 87 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the quantity of tea exported to foreign countries from the State out of the tea produced in the State; and

(b) the amount of foreign exchange earned?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) & (b) It is not possible to furnish precise information as tea produced in the State along with that of other States is sold through the Cochin auctions and also exported directly through the Madras and Cochin ports.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: May I know, Sir, the total quantity of tea produced in our State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: In the year 1964 it was 41,755 kilos.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What sort of help is extended by the Government to tea producers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Assistance to the tea producers is extended through the Tea Board as it is mainly responsible for it.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, அகில இந்தியாவின் தேயிலை உற்பத்தியில், சென்னை மாநிலத்தின் பங்கு எவ்வளவு?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is roughly one-third. It is not Madras State alone. South India produces one-third of the total tea production in India.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Do the Government take any steps to encourage production and, if so, what are those steps?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, we give all the assistance which the industry wants. If the industry applies for any particular assistance, we give it.

Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society

* 88 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of SRI S. K. SAMBANDHAN): Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether any representation has been received from the Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society regarding the disallowance of rebate due to want of signatures on the bills; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) Yes.

(b) The proposal contained in the representation to allow rebate claim without the signatures of the buyers was not accepted.

3rd March 1966]

Poultry farm at Kattupakkam

* 89 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of SRI S. K. SAMBANDHAN): Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) when the poultry farm was established at Kattupakkam;

(b) the amount spent so far from the starting of the farm up to 31st March 1965; and

(c) whether the achievements made so far are commensurate with the amount spent on this unit?

கனம் திரு. பி. சக்கன் : இது குறித்து சபையுள் விவர அறிக்கை ஒன்று வைக்கப்பட்டுள்ளது.

Vaigai River

* 90 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to construct baffling walls on both the banks of the Vaigai river in Madurai City and to form a recreation park there; and

(b) the estimated expenditure therefor?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) There is no proposal to construct retaining walls on both banks of the Vaigai River in Madurai City. But there is a proposal to form flood banks with revetments to Vaigai river in Madurai Municipal limits so that the adjoining portion of Madurai may not be affected during heavy flood in Vaigai.

(b) The estimated cost as approved by Government in 1962 is Rs. 15.00 lakhs.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67—(cont).

MR. CHAIRMAN: We now resume the discussion on the budget. Sri R. Venkatachalam will speak.

* திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : மதிப்பிற்குரிய அவைத் தலைவர் அவர்களே, சபையின் முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள 1966-67 ஆண்டிற்கான நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது எனது கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற விரும்புகிறேன். இப்போது சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள நிதிநிலை அறிக்கையில் புதிய வரிகள் எதுவும் விதிக்கப்படவில்லை என்று குறிப்பிட்டாலும், ஏற்கனவே கடந்த ஆண்டு இறுதியிலே சுமார் எட்டு கோடி ரூபாய்க்கு வரி விதித்திருப்பதால் தான் இந்த பட்ஜெட் வரியில்லாத பட்ஜெட் என்ற முறையிலே அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இது குறித்து சபையிலே பல அங்கந் தினர்கள் பல்வாறுகக் கருத்து தெரிவித்தாலும் கூட, இந்த

[திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்] [3rd March 1966]

பட்ஜெட்டில் விவசாயத்திற்கும் உணவு உற்பத்திக்கும் தொகைகள் கணிசமான அளவில் உயர்த்தப்பட்டிருந்தாலும்கூட, நம் மாநிலத்திலே, மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போட்டு முடிந்து விட்டாலும், உணவுப் பிரச்சனை இன்னும் தீர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. உணவுப் பஞ்சம் ஆண்டுக்கு ஆண்டு அதிகமாக தாடிநாட்டிலே இருந்து வருகிறதே தவிர உணவுப் பிரச்சனையில் நாம் தன்னிறைவு பெற்றவர்களாகவோ உணவுப் பஞ்சத்தை தவிர்க்கும் நிலையிலோ இல்லை. மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போட்டுப் பல கோடி ரூபாய்களை நீர்ப்பாசனம், உர விநியோகம், விவசாயக் கருவிகள் போன்றவைகளுக்கு செலவழித்தாலும், உணவு நிலைமை இன்னும் மோசமாகத்தான் இருந்து வருகிறது. அதற்கு என்ன காரணம் என்று பார்க்கவேண்டும். பெரிய பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை யெல்லாம் சிறைவேற்றியிருக்கிறோம். இனிமேல் சிறைவேற்ற வேண்டிய பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் இல்லை என்னும் அளவுக்குச் செய்திருக்கிறோம். அப்படியிருந்தும் உணவுப் பஞ்சம் தீரவில்லை என்றால், நாம் திட்டிய திட்டத்தில் குறையா, அல்லது திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் ஏற்பட்ட குறையா, என்பதை சீர்தூக்கிப் பார்க்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அதைப்போல உணவுப் பொருள்கள் விலை விஷம்போல ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஏறிக்கொண்டே வருவதைத்தான் நாம் பார்க்கிறோம். சென்ற ஆண்டு விற்பனை விலையைவிட, எல்லா உணவுப் பொருள்களின் விலை மட்டுமல்ல, மிளகாய், புளி, எண்ணெய், போன்ற எல்லாப் பொருள்களின் விலையும் ஏறிக்கொண்டே போகிறது. நேற்று பேசிய அங்கத்தினர்கள் வரி விதிப்புக் கொள்கைதான் விலையேற்றத்திற்குக் காரணம் என்று பேசினார்கள். அதை நான் உண்மை என்று கூற விரும்புகிறேன். விற்பனை வரியைப் பொறுத்தவரையில், 1937-38-ல் இருந்த மதிப்பிற்குரிய கனம் ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் ஒரு ரூபாய்க்கு அரை தம்படி என்று விற்பனை வரியைப் போட்டார்கள். அதாவது கால் சதவிகிதம். இப்போது அந்த விற்பனை வரியானது இரண்டரை சதவிகிதமாக, அதாவது பத்து மடங்காக, பல முனை விற்பனை வரி என்ற அளவில் உயர்த்திவிட்டிருக்கிறது. ஒரு முனை விற்பனை வரி என்ற பெயரில் 10 முதல் 11 சதவிகிதம் வரையில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்படி விதிப்பதால் உற்பத்தியாகிற பொருள்கள், பல கைகள் மாறி வரும்போது, கிட்டத்தட்ட கால்பங்குக்கு மேல் விற்பனை வரியாக கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இது அத்தனையும் பொதுமக்களைப் பாதிக்கக் கூடிய விஷயம். பொருள்களின் விலை ஏற்றத்திற்கு இதுதான் காரணம் என்பதை மறுக்கமுடியாது. விலை ஏறுகிறது, அதனால் வரி வேண்டாம் என்றால், அப்போது 'அமைச்சர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள் என்றால், 'அந்த வரி பொதுமக்களை கொடுக்கிறார்கள், வியாபாரிகள் அல்லவா கொடுக்கிறார்கள்' என்றும், வியாபாரிகள் வரி அதிகமாக இருக்கிறதே என்றால், அவர்களிடம் 'சீங்களை கொடுக்கிறீர்கள், அதை பொதுமக்கள்தானே கொடுக்கிறார்கள்' என்றும் கூறுகிறார்கள். உணவு விஷயத்தில்கூட, விவசாயத்திற்கு என்று செலவழிக்கும் பணம் எல்லாம் கண்மூடித்

3rd March 1966] [திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்]

தனமாக வீணாக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். எனக்கு முன் பேசிய ஆளும் கட்சி அங்கத்தினர்கள்கூட அதைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். உரக்குழிக்காக ஐந்தாறு ரூபாய் பஞ்சாயத்து யூனியனில் மானியமாக கொடுக்கப்படுகிறது. அப்படிக் கொடுக்கிற பணம் உண்மையிலேயே உரக் குழி போடுவதற்கு செலவழிக்கப்படுகிறதா, உரம் சேகரிக்கப்படுகிறதா என்றால் சொல்லமுடியவில்லை. கொடுக்கிற பணம் அந்த ஆண்டிற்குள்ளேயே யூனியனால் செலவழிக்கப்படவேண்டுமென்ற காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு செலவழிக்கப்படுகிறதே தவிர, மக்களுக்கு முழு அளவில் பயன்படவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். இனிமேலாவது அந்தப் பணிகள் சரியான முறையில் நடைபெற ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் திருமதி லக்ஷ்மி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் நம் மாநிலத்தில் அரிசி ரூ. 1.50-க்கு விற்கப்படுவதாகக் கூறினார்கள். எங்கள் மாவட்டத்தில் இரண்டு ரூபாய் கொடுத்தாலும் நல்ல 'அரிசி' கிடைப்பதில்லை. கனம் அங்கத்தினர்கள் எங்கள் பகுதியில் சுற்றுப் பயணம் செய்து பார்த்தால் அது தெரியவரும். தர்மபுரி மாவட்டத்தில் இரண்டு ரூபாய்க்குக் குறைவாக அரிசி கிடைப்பதில்லை. விவசாயிகளுக்கு இந்த மாநில அரசாங்கம் எந்த வகையில் உதவுகிறது என்று கூறமுடியும்? நேற்று காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களே குறிப்பிட்டார்கள், விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கிற கொள்முதல் விலையானது அவர்களுடைய கஷ்டத்திற்கும் உற்பத்திச் செலவுக்கும் கூட போதுமான அளவில் இல்லை என்று. நேற்று பேசிய அங்கத்தினர்கள் மதுவிலக்கைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அது உண்மையிலேயே தோல்வியடைந்த ஒரு திட்டம். அதை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைப் பற்றியெல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். நமது மாநிலத்திலே ஒரு கொள்கை, அண்டை மாநிலங்களிலே ஒரு கொள்கை, என்ற நிலை இருப்பதால் அது வெற்றிகரமாக நடைபெறமுடியாமல் இருக்கிறது. சீரான கொள்கை அகில இந்திய அடிப்படையில் வகுத்தால்தான் அதில் வெற்றி காண முடியும். மதுவிலக்கைக் கொண்டுவந்ததால்தான் அப்போது விற்பனை வரி கொண்டுவரப்பட்டது. மதுவிலக்கு தோல்வியடைந்துவிட்டது. விற்பனை வரியைக் கற்பக விருகும் என்று முன்னிருந்த நிதியமைச்சர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அந்தக் கொள்கையை மாநில அரசாங்கம் புனராலோசனை செய்யவேண்டும். வியாபாரிகளும் அவர்கள் சங்கங்கள் மூலமாகச் சொல்லிவந்திருக்கிறார்கள். விற்பனை வரியை வசூலிப்பதற்கு இருக்கிற அதிகாரிகள் எப்படியெல்லாம் வியாபாரிகளைச் சங்கடத்திற்கு உள்ளாக்குகிறார்கள் என்பதையெல்லாம் எடுத்துக் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. பல முறை வர்த்தக பிரதிநிதிகள் அதைப்பற்றி எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். வியாபாரிகளுக்குச் சங்கடமில்லாத முறையில் வரி வசூலிப்பதற்கு முற்படவேண்டுமென்று கூறிக்கொள்கிறேன். சட்டமன்றத்தில் குறைகளை எடுத்துப் பேசுவதற்கு அவர்களுடைய பிரதிநிதிகள் இல்லாத காரணத்தால் அடுத்த தேர்தலில் வியாபாரிகளே போட்டியிட்டு சட்டசபைக்கு வர

[திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்] [3rd March 1966]

ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியைப் பத்திரிகையில் பார்த்தோம். வியாபாரிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் நிரூபிக்கியில்லாத நிலைமை இப்போது நிலவுகிறது. அரசாங்க ஊழியர்களின் பஞ்சப்படியும் இந்த பட்ஜெட்டில் உயர்த்தப்படவில்லை. அவர்களுடைய பஞ்சப்படியை உயர்த்துவது பற்றி ஆலோசிக்கப் பட்டுவருகிறது என்று தான் இந்த பட்ஜெட் உரையில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. விலைவாசிகள் ஏறிவரும்போது, எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் கூறியதுபோல, அவர்களுக்கு பொருள்களை நியாயமான விலைக்குக் கிடைக்க வழிவகை செய்தால் தான் அவர்கள் உண்மையிலேயே திருப்தியடைய முடியும். இந்த அரசாங்கம் பல திட்டங்களைப் போட்டிருந்தாலும் நாட்டு மக்களில் ஒரு சாராரும் திருப்தியடைய முடியாத நிலைமை நிலவுகிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் என்ன என்று இந்த அரசாங்கத்தார் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். எதிர்க் கட்சியினராகிய நாங்கள் அரசாங்கத்தின் குறைகளைப் பற்றிப் பேசியபோது, நாங்கள் தேர்தல் பிரசாரம் செய்ததாக ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் கூறினார்கள். தேர்தல் எல்லோருக்கும் பொதுவான விஷயம் தான். தேர்தலில் தீர்ப்பளிக்க வேண்டியவர்கள், மக்கள், அவர்கள், நாங்கள் விரும்புகிறவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். ஆனால், எதிர்க் கட்சியினர் கூறுவதையெல்லாம் ஆளும் கட்சியினர் தயவுசெய்து சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும் என்று கூற விரும்புகிறேன். எதிர்க் கட்சியினர் எப்போதும் ஆளும் கட்சியினரைக் குறைகூறுவதாகவும், எதிர்க் கட்சியினர் ஆளும் கட்சியை 'வேண்டாத மனைவியாக' நினைக்கக் கூடாது என்பதாகவும் நேற்றுக் கூறப்பட்டது. ஆளும் கட்சி தவறு செய்தால் அதை எதிர்க் கட்சி தட்டிக் கேட்கவும் கூடாது என்று கருதுவது கூடாது. ஆளும் கட்சி தவறுகள் செய்தால் அவற்றை எதிர்க் கட்சி சுட்டிக் காட்ட வேண்டும்; எதிர்க் கட்சிகள் தவறுகள் செய்தால் அவற்றை ஆளும் கட்சி சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்; ஆளும் கட்சியும், எதிர்க் கட்சிகளும், தவறுகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டால், திருந்த வேண்டும்; குறைகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டால், குறைகளை, அவைகள் நீக்கிக்கொள்ள வேண்டும்; அப்போதுதான் உண்மையான ஜனநாயகம் இருக்கும். ஆகவே எதிர்க் கட்சியினர் கூறும் யோசனைகளை ஆளும் கட்சி சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும்.

தேர்தல் காலத்தில் நெருக்கடி நிலைமை பிரகடனத்தை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். நெருக்கடி நிலைமை பிரகடனத்தை அவசியமில்லாதபோது ஒரு நிமிஷம் கூட வைத்திருக்க மாட்டோம் என்று பிரதம மந்திரி ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தி வாக்குறுதி கொடுத்திருப்பது குறித்து நான் உண்மையிலேயே சந்தோஷப்படுகிறேன். நெருக்கடி நிலைமைப் பிரகடனம் ரத்து செய்யப்படுவதற்கு நமது மாநில முதலமைச்சர்கள் தான் துடைபோடக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று பத்திரிகையில் செய்தி வந்ததைப் பார்த்தேன், நமது மாநிலத்

3rd March 1966] [திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்]

தைப் பொறுத்த வரையில், தேர்தலுக்கு முன் நெருக்கடி நிலைமை பிரகடனத்தை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

சென்ற ஆண்டு சேலம் மாவட்டம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்ட போது தர்மபுரி ஒரு புது மாவட்டமாக அமைக்கப்பட்டது. அந்த மாவட்டத்தின் சர்க்கார் அலுவலகங்களில் பாதி தர்மபுரியிலும், பாதி கிருஷ்ணகிரியிலுமாக இப்போது இருக்கின்றன; நீதி மன்றங்கள் கிருஷ்ணகிரியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன; சில கோர்ட்டிகள் இப்போது எட்டாளவில் கிருஷ்ணகிரியில் இருந்தாலும், அவை உண்மையில் சேலத்தில்தான் இயங்கி வருகின்றன. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், 'கட்டிடங்கள் கிருஷ்ணகிரியில் இல்லை' என்று சொல்லப்படுகிறது. கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்குப் பணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கட்டிடங்களைக் கட்டும் வேலைகளை இந்த ஆண்டிலேயே தொடங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது கலெக்டரின் அலுவலகம் தர்மபுரியில் இருக்கிறதென்றாலும், கலெக்டர் சேலத்தில்தான் இருக்கிறார். அதே போல, ஜில்லா நீதிபதியும் சேலத்தில் இருந்துகொண்டதான் செயலாற்றி வருகிறார். ஆகவே இப்போது மாவட்டக் கோர்ட்டிக்குச் செல்ல வேண்டியவர்கள், சேலத்திற்குத்தான் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. கட்டிட வேலைகள் பூர்த்தியாகி மாவட்ட அலுவலகங்கள் தர்மபுரியில் இயங்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

• சேலம் இரும்பாலை பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கனம் தொழில் அமைச்சர் சமீபத்தில் ஜப்பானுக்குச் சென்று வந்தார். சேலம் இரும்பாலைத் திட்டம் மிக உன்னதமான திட்டம். அது சம்பந்தமாக அமைக்கப்பட்ட தஸ்தார் கமிட்டியின் ரிப்போர்ட்டு அதை சேலத்தில் அமைக்கலாம் என்று கூறுகிறது. அந்த ரிப்போர்ட்டு அவ்வாறு இருக்கும்போது, சேலத்தில் இரும்பாலையை அமைக்க நமது மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தாருடன் போராடியே ஆகவேண்டும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இதற்கு இவர்கள் ஏன் போராடக்கூடாது? அந்தப் பெரிய திட்டத்தை இங்கே நிறைவேற்ற வேண்டும். இந்தத் திட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், மத்திய அரசாங்கத்தின் கனரகத் தொழில் அமைச்சர்கள் மாறும் போதெல்லாம் கொள்கை மாறி வருகிறது. இரும்புத் தொழிற்சாலைத் திட்டத்தை 4-வது திட்டத்திலே நிறைவேற்ற வேண்டும், விசாகப்பட்டினத்திலோ ஹாஸ் பெட்டிலோ நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று திரு. சஞ்ஜீவ ரெட்டி கூறினார். அவருக்கு முன்பு இருந்த அமைச்சரின் கருத்து வேறு விதமாக இருந்தது. இப்போதுள்ள அமைச்சர் என்ன கூறுவாரோ, தெரியவில்லை. இந்தத் திட்டத்தை தமிழ்நாடு அரசாங்கமே ஏற்று நடத்தலாம் என்ற யோசனையும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை தமிழ்நாடு அரசாங்கம் ஏற்று நடத்தினால், திட்டம் சிறிய அளவில் தான் இருக்கும் என்று பலர் கருதுகிறார்கள்.

[திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்] [3rd March 1966]

கள். ஆகவே, மத்திய அரசாங்கத்தின் உதவியைப் பெற்று பெரும்பாலான பெரிய அளவில் அமைக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சேலம் மாவட்டத்தில் மருத்துவக் கல்லூரி அமைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நீண்ட நாட்களாக இருந்துவருகிறது. இதற்கு சர்க்கார் கொள்கையளவில் ஒப்புதல் அளித்திருக்கிறார்கள். அதை அங்கே இந்த ஆண்டிலேயே அமைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: கனம் தலைவர் அவர்களே, 1966-67-ஆம் ஆண்டிற்கான நிதி நிலை அறிக்கையை ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசிவரை பார்க்கும்போது, அது செயல் முறையில் ஏற்பட்ட அதிகமான சாதனைகள் காரணமாகப் பிறந்துள்ளதென்பதையும் தன்னம்பிக்கையையும் காண்பிப்பது தெரிகிறது. வருஷாவருஷம் பல திட்டங்கள் போடுவதைவிட, திட்டங்களைச் செயல்முறையில் நன்றாகச் சாதித்ததால் மனதில் ஏற்பட்டுள்ள தென்பையும் தன்னம்பிக்கையையும் காண்பிக்கிறது இந்த பட்ஜெட். 188 கோடி ரூபாய்க்கு இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது. சில வருஷங்களுக்கு முன்பு, அப்போது உணவு அமைச்சராக இருந்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் சென்னை ராஜ்ய பட்ஜெட் 100 கோடி ரூபாய்க்கு வந்து சேருமோ சேராதோ என்று கவலையுடன் பேசியது எனக்கு இப்போதும் நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. நமது ராஜ்ய பட்ஜெட் அந்த அளவைத் தாண்டி இப்போது 188 கோடி ரூபாய்க்கு வந்திருக்கிறது. இது, ஒவ்வொரு வருஷமும் நாட்டின் வளம் எவ்வளவு பெருகிவருகிறது என்பதைச் சிறந்த முறையில் எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கிறது. பொதுவாக, எந்தத் தேசத்தின் வளமும் பொருளாதார நிலையும் அந்த தேசத்தின் பட்ஜெட் தொகையைப் பொறுத்து மதிப்பிடப்படுகிறது. எனவே, இந்த வருஷம் நமது ராஜ்ய பட்ஜெட் 188 கோடி ரூபாய்க்கு இருப்பது குறித்து நாம் எல்லோரும் சந்தோஷப்படத்தான் வேண்டும். இவ்வளவு பெரிய பட்ஜெட்டாக இது இருந்தாலும் இதில் புதிய வரிகள் இல்லை. சென்னை ராஜ்யத்திற்கு எப்போதுமே ஒரு சங்கடம் உண்டு. இங்கே, வரிகளை போட்டால், “நாளுக்கு நான் வரிகள் அதிகரிக்கின்றன” என்று சொல்லப்படும். இந்த வருஷ பட்ஜெட்டில் வரி இல்லை என்றால், இப்போது ஏன் வரி போடவில்லை என்று கேட்கும் முறையில் சில கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம், சமீபத்தில் வரவிருக்கும் தேர்தல்தான். அந்தத் தேர்தல் ஒரு புதுமிருக்க, எந்த வரியும் இல்லாமல் நிதி நிலையை சரிக்கட்டி நல்ல நம்பிக்கையோடு இந்த பட்ஜெட்டை இந்த அரசாங்கத்தார் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதுவரையில் நாம் ஏற்றுள்ள சாதனைகளை நினைவுகூறும்போது வருங்காலம் வளமுள்ளதாக இருக்கும் என்று நம்புவதற்கு ஏற்ற காரணங்கள் உள்ளன என்று

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

இந்த அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஒவ்வொரு வரும் பாராட்ட வேண்டும். அகில இந்திய ரீதியில் பார்க்கும்போது ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படும் விஷயத்தில் ஒவ்வொரு வருஷமும் பல்வேறு ராஜ்யங்களில் ஒதுக்கப்பட்ட தொகைகள் சரியான முறையில் செலவழிக்கப்படாததையும், மிகுதியான தொகைகள் செலவாகாமல் நின்றுவந்ததையும் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் அதே நேரத்தில் இங்கு என்ன பார்க்கிறோம் என்றால், போட்ட திட்டங்களுக்கு மேலாகவே வருஷாவருஷம் தவறாமல் சிலவு செய்து வருகிறோம். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நாம் ரூ. 291 கோடி செலவழிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தோம். இன்று முடிவாகும் நிலையில் கணக்குப் பார்த்தால் ரூ. 341 கோடிக்கும் அதிகமாக செலவு செய்திருக்கிறோம். இந்த அளவை நமது ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் எல்லோருமே உண்மையில் பாராட்ட வேண்டும். இது நான் சொல்வதல்ல. வேறு ராஜ்யங்களுக்கு சென்று பார்த்தோமேயானால், எந்த ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவர்களானாலும் அவர்கள் ‘நான் சென்னை ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவன்’ என்று சொன்னால் ‘நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள் ஒழுங்கான அரசாங்கம் உங்களுக்கு அமைந்திருக்கிறது. திறமையுடன் செயலாற்றுகின்ற அமைச்சர்கள் இருக்கின்றார்கள். போட்ட திட்டங்கள் ஒழுங்காக நிறைவேறுகின்ற காரணத்தினால் முன்னேறி வருகிறீர்கள்’ என்று சொல்லுவது மாத்திரமல்லாமல், ஓரளவுக்கு பொருமையும் படக்கூடிய அளவுக்கு நாம் வளர்ந்திருக்கிறோம். இவ்வளவு இருந்தும், தவறுகள் இருக்கின்றனவா என்றால், தவறுகள் ஏதாவது இருக்கலாம். செய்தது எல்லாம் சரி என்று சொல்லவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஒழுங்கான முறையிலே செயல்பட்டிருப்பதை நல்ல முறையிலே வரவேற்று, தவறுகள் இருந்தால், தவறுகளை சுட்டிக்காட்டி, அந்தத் தவறுகளைத் திருத்தக் கூடிய முறைகளையும் சொல்லுவதுதான் ஜனநாயக முறை. அந்த முறையில் இன்றைய தினம் பார்ப்போமேயானால், இரண்டு மூன்று நாட்களாக வெகு வேகமாக விவாதித்து வருகின்ற பிரச்சனை உணவுப் பிரச்சனை. உணவுப் பிரச்சனையைப் பொறுத்த அளவிலே நமது விவசாயத் துறையிலே முன்பு இருந்ததைக் காட்டிலும் வளர்ச்சி அடையவில்லை என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. சொன்னாலும் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. ஆனாலும் இன்றைய நிலை நம் கையில் இல்லை. பருவமழை தவறியதன் காரணமாக நாம் எதிர்பார்த்த அளவு உற்பத்தியாகவில்லை. இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு மக்கள் பட்டினியால் வாடாமல்—அல்லது சாகாமல் என்று சொன்னால் கூட தவறில்லை—ஒழுங்காக இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு எல்லோரையும் ஓரளவு திருப்தி செய்ய என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதை ஒழுங்காகச் செய்து வருகிறார்கள். இது ஒன்றை மாத்திரம் வைத்து, ‘18 வருஷம் ஆட்டி நடத்தினீர்கள், இன்னும் உணவுப் பிரச்சனை தீர்க்கப்படவில்லை’ என்று சொல்ல முடியாது. நான் இன்னொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உலகத்தில் இவ்வளவு நாடுகளிலே எவ்வளவு நாடுகள் அந்தந்த நாட்டுக்கு வேண்டிய உணவு பூராவையும்

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

அந்தந்த நாட்டிலேயே உற்பத்தி செய்கிறது, என்பதை தயவு செய்து கணக்கெடுத்துப் பார்க்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உலகம் பூராவும் சுற்றிய மதிப்பிற்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும். சில குறிப்பிட்ட நாடுகளைத் தவிர, எந்த நாட்டிலேயும் அவர்களுக்குத் தேவையான உணவை அவர்களே தயார் செய்து கொள்ளக் கூடிய நிலை இல்லை. இன்று பிரிட்டனை எடுத்துக்கொண்டாலும் கூட, கிட்டத்தட்ட 50 சதவிகிதம் உணவு வெளிநாடுகளிலிருந்துதான் வருகின்றது. சிறிய தேசமாக இருந்தாலும், தொழில் துறையிலே வேகமாக முன்னேறி உலக அளவிலே தலை நிமிர்ந்து நிற்கக் கூடிய ஸ்விட்சர்லாந்து நாட்டிலே, முழுக்க முழுக்க, தூற்றுக்கு தூறு, உணவு வெளிநாடுகளிலிருந்து தான் வருகிறது. நம்மைப் போல கிட்டங்கள் போட்டு, அவர்களுக்கே உரிய முறைகளிலே, கிட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகின்ற ரஷ்யாவும், சீனாவும் வெளி நாடுகளிலிருந்து தான் உணவு வாங்குகிறார்கள். வெளிநாடுகளிலிருந்து உணவு வாங்குகிற நிலையை வைத்து, 'ஆட்சியிலே உள்ளவர்கள்' நிர்வாகம் நடத்துவதற்கு லாயக்கில்லை அல்லது விட்டுவிட்டு சென்று விடுங்கள், அல்லது எங்களிடம் கொடுத்து விடுங்கள்' என்று பேசுவது அவ்வளவு முறையாகாது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். உணவைப் பொருத்த அளவிலே வேகமாகத்தான் முன்னேறி வருகிறோம். எதிர்பார்த்த வகையிலே மழை தவறி விட்டது. இது யார் கையிலும் இல்லை. நமக்கு இருக்கின்ற அமைச்சரவைக்கு மழையை வரவழைக்கக் கூடிய சக்தி இருக்குமேயானால், அவர்கள் அதைச் செய்திருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். அல்லது உலகத்திலே பல முறை பல இடங்களிலே பேசி வருகின்ற செயற்கை மழை இருந்தாலும் கூட நாம் சொல்லுவதற்கு முன்பே அவர்கள் கொண்டு வந்திருப்பார்கள். அதிலே யாருமே சந்தேகமே படவேண்டாம். அது ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்த உணவுப் பிரச்சனையிலும் கூட, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் யதார்த்தமான நிலை ஒன்று குறிப்பாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். நாம் இவ்வளவு நாள் பேசி வந்தோம், பெரிய அணைக்கட்டு கிட்டங்களை ஒட்டி ஒரு திட்டம் போட்டால், அந்தத் திட்டத்தின் மூலம் 2 லட்சம் அல்லது 3 லட்சம் ஏக்கர் விவசாயத்திற்கு வரும்; ஆக இந்த ராஜ்யத்திலே இருக்கிற இவ்வளவு கிட்டங்களின் மூலமாக இவ்வளவு ஏக்கர் மொத்தம் விவசாயத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்லி வருகிறோம். அவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, பெரிய நீர்ப்பாசனப் பகுதிகளிலே ஒரு போகம்தான் எடுக்கிறோம் விவசாயத்திலே, மீண்டும் ஒரு போகம் புஞ்சை பயிர் எடுக்க வேண்டுமென்றால், தண்ணீர் வேண்டும், அந்த இடத்திலே கிணறுகள் அதிகமாக வெட்டவேண்டும் என்பதாக அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். நான் நினைக்கிறேன், கிணறுகள் தாராளமாக வெட்டப்படுவது நல்லது. கிட்டத்தட்ட இன்னொரு 5 அல்லது 10 லட்சம் ஏக்கர் விவசாயத்திற்கு கொண்டு வர முடியும். அதைத் தான் அவர்கள் குறிப்பாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். சொல்லி

3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

இருப்பதை நல்ல முறையிலே நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னொன்று கூட சொல்லவேண்டும். இந்த கிணறுகள் வெட்டுவதைப்பற்றி நேற்று இங்கு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் சொன்னார்கள். கோவையிலே ரூ. 40,000, ரூ. 50,000 செலவு செய்து கிணறு வெட்டுகிறார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அந்த மாதிரி செய்வோமேயானால், ரூ. 40,000, ரூ. 50,000 செலவு ஆகாது. குறைந்த செலவிலே செய்ய முடியும். ஆக இங்கே நடக்கின்ற விவாதங்களைப் பார்த்து, ஒரு கிணறு என்றால் ரூ. 40,000, ரூ. 50,000 ஆகும் என்று நினைத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. குறைந்த செலவில் செய்ய முடியும். அதை அவசியமாகச் செய்ய வேண்டுமென்பதைத்தான் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இந்த அறிக்கையிலே பார்ப்போமேயானால், கிட்டத்தட்ட ஒரு 5, 6 பக்கங்கள் இந்த நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சியைக் குறிக்கின்றன. உண்மையில் பெருமைப்பட வேண்டியது தான். இங்கே மாத்திரமில்லை, இந்தியாவிலேயே எல்லா ராஜ்யங்களும், மத்திய அரசாங்கம் உட்பட சென்னை ராஜ்யத்தின் தொழில் வளர்ச்சி வேகத்தைப் பார்த்து சந்தோஷப்படுகிறார்கள். இன்றைய தினம் யாராவது புதிதாகத் தொழில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தால், என்ன தொழில் செய்வது என்று பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. என்னைப் போன்றவர்களிடம் வந்து விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். எந்தத் தொழிலை எடுத்துப் பார்ப்போமேயானாலும், சென்னையிலே ஏற்கனவே செயல்படத் துவங்கி விட்ட ஒரு நிலையில் எல்லா விதமான தொழில்களும், இருக்கின்றன. பெரிய தொழில்கள், சிறிய தொழில்கள், நடுத்தர தொழில்கள், இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் சிகரமாக சென்னையிலே ஒரு எண்ணை சுத்திகரிப்பு ஆலை ஒன்று வருகிறது; பெரிய அனல் மின்சார நிலையம் எண்ணாரிலே வருகிறது. நேற்றையதினம் தான் நானும் போய் பார்த்தேன். மதிப்பிற்குரிய நமது அமைச்சர் இப்போது அதனுடைய 'கபாசிட்' 340 மெகாவாட், கடைசியிலே அந்த எண்ணூர் தெர்மல் ஸ்டேஷனிலே 1,000 மெகாவாட் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலை ஏற்படும்' என்பதாகச் சொன்னார்கள். இன்னும் இது போன்று பல தொழில்கள் சென்னையைச் சுற்றி இருக்கின்றன. என்னைப்போல் கோவையிலிருந்து வருகின்றவர்கள் ஆச்சரியத்தோடு தான் இவைகளைப் பார்க்கிறோம்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: கோவையைத்தான் தென்னிந்திய லங்காஷியர் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: ஒரு காலத்தில் நாங்களும் நினைத்துக்கொண்டு தான் இருந்தோம். நாட்டிலேயே கோவையை லங்காஷியர், மான்செஸ்டர் என்று சொல்லுகிறார்களே, என்று நாங்களும் ஓரளவு பெருமைப்பட்டுக்கொண்டோம்.

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

இருந்தோம். ஆனால் இன்றையதினம் சென்னையைப் பார்க்கும் போது அந்த நிலை எங்களுக்கு இல்லை என்பதை நான் ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன்.

11-10
a.m.

இங்கிலாந்து தேசத்தில் லங்காஷயரும் மான்செஸ்டரும் இருக்கின்றனவே, என்றாலும் அவைகளின் நிலையில்தான் நாம் இருக்கிறோம். லங்காஷயரும் மான்செஸ்டரும் தினம் மில்களை மூடிக்கொண்டு இருக்கின்றன. நாம் இங்கே தினம் மில்களைத் திறந்துகொண்டிருக்கிறோம். இவ்வளவு தொழில் வளம் வருவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்த தொழில் அமைச்சர் கனம் வெங்கட்டராமன் அவர்களை தமிழ்நாடு என்றுமே மறக்க முடியாது. இதே வேகம் அடுத்த நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நமது ராஜ்யத்தில் வருமானால் இந்தியாளிலேயே தொழில் துறையில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் ராஜ்யமாக சென்னை ராஜ்யம் இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. தொழில் துறை வளர்ச்சிக்கு நல்ல வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறோம். பொதுவாக நமது ராஜ்யத்தைப் பார்த்தால் இது எந்தத் தொழிலுக்கும் லாயக்கில்லாத ராஜ்யமாகத்தான் இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியும். மூலப்பொருள்கள் இல்லாத ராஜ்யமாக, மின்சாரம் இல்லாத ராஜ்யமாக இருக்கிறது. இரண்டுக்கும் மேலாக மூலசரம் கிடையாது. இன்றைய தினம் தொழில் துறையில் முன்னேறி வருகிறோம் என்றால் முழுக்க முழுக்க அதற்குக் காரணம் நமது அரசாங்கம்தான். முன்பெல்லாம் தமிழ்நாட்டைப் பொருத்தவரையில் ஒரு கோடி ரூபாயை முதலீடு செய்து தொழில் அரம்பிப்பவர்கள் கிடையாது. இன்றைய தினம் பெரிய தொழில் களைத் துவங்க பெரிய அதிபர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்றால், அதற்கான பொருளாதார வசதியை அரசாங்கம் செய்து கொடுத்ததுதான் அதற்குக் காரணம். இன்டஸ்ரியல் ஃபைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன், இன்டஸ்ரியல் டெவலப்மெண்ட் கார்ப்பரேஷன் போன்ற ஸ்தாபனங்களை அமைத்து உதவி செய்துவருகிறது. முதலீடு போடுவதற்கு ராஜ்யத்தில் முதல் இல்லை. அதற்குக் கூட கார்ப்பரேஷன் மூலமாக முதலீடு எடுத்து, வெளி நாடுகளிலிருந்து தவணை முறையில் வருகின்ற பொருள்களுக்கு காரண்டி கொடுத்து, தொழிலை வளர்க்கிறது அரசாங்கம். தொழில் இலாகாவைப் பொருத்த வரையில் மற்றொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஜியலாஜிகல் டிபார்ட்மெண்ட் நம் தேசத்தில் அனேக ராஜ்யங்களில் கிடையாது. இந்த தேசம் வேகமாக வளர்ச்சியடைப வேண்டுமென்றால் அந்த இலாகாவில் அதிக ஜியலாஜிகல் எக்ஸ்பர்ட்டுகள் இருக்க வேண்டும். பூமியில் எவ்வளவு செல்வங்கள் இருக்கின்றன என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஜியலாஜிஸ்டாக இருந்தால் பூமிக்கு அடியில் என்னென்ன பொருள்கள் இருக்கின்றன என்று அறிய முடியும். எக்ஸ்பர்ட்டுகள் கிடைப்பது கஷ்டம். அவர்களை அதிகமாகச் சேர்த்து தமிழ்நாட்டை நல்ல முறையில் 'எக்ஸ்ப்ளோர்' செய்ய வேண்டும். அடுத்த மின்சாரம் இருக்கிறது. இன்றைய தினம் உணவைப் போலவே பற்றாக்குறையாக இருக்கிற பிரச்சனை

3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

மின்சாரம். பல வருஷங்களாக நாம் அதைப்பற்றிப் பேசிவோம். ஹைட்ரோ பவரைத்தான் நாம் நம்பியிருக்கிறோம். ஏதாவது ஒரு காலத்தில் மழையில்லாவிட்டால் நாம் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அதை அரசாங்கம் உணர்ந்து நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் முழுக்க முழுக்க அனல் மின்சார நிலையத்தை ஏற்படுத்தி உதவ முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். எண்ணூரில் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஆரம்பிக்க வேண்டிய தர்மல் ஸ்டேஷன் நேற்றைய தினமே ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டது. அந்த அறிக்கையில் சொன்னார்கள், ஏற்கனவே ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்தாகிவிட்டது என்று. திட்டங்களைக் காட்டிலும் நாம் வேகமாகச் சென்று கொண்டு இருக்கிறோம் என்பதைக் காட்டி இது ஒரு உதாரணம். இதைப்போல பாக்கியுள்ள திட்டங்களையும் சீக்கிரமாக நிறைவேற்றும் நிலைமை வந்தால் தமிழ்நாட்டிலே மின்சாரக் கட்டுப்பாடு இல்லாத நிலையைக் கொண்டுவரமுடியும். அதை இப்போதுள்ள நிலையை வைத்துத்தான் சொல்லமுடியுமே தவிர. நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நம் அரசாங்கம் இப்பொழுது செய்து வருவதைப் போல தொழில் துறைக்கு அதே அளவு உதவி செய்யுமானால், நான்காவது திட்டத்தில் இன்னும் மின்சாரம் எவ்வளவு உற்பத்தி செய்தாலும் பற்றாக்குறைதான் இருக்கும். ஓரளவு பற்றாக்குறை இருந்தாலும், சமாளிக்கும் நிலை வரும்போது, அதைத் தாங்கத்தான் வேண்டும். பொதுவாக எண்ணப்போன்றவர்கள், தொழில் துறையில் உள்ளவர்கள் தொழில் நடந்தால் போதுமென்று நினைக்கிறார்கள். உணவுக் கஷ்டம் இருக்கும் நிலையில் தொழில் துறையை அறவே நிறுத்தி விவசாயத்திற்கு மின்சாரம் கொடுத்து உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கத்தான் வேண்டும். அதுமாதிரி சூழ்நிலை வருமானால் நாங்கள் ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். அதற்காக அரசாங்கம் தயங்க வேண்டியதில்லை. விவசாயத்தைப் பொருத்தவரையில், இரண்டரை லட்சம். பம்ப் செட்டுகள் ஓட்டப்படுகின்றன என்றால் உண்மையில் பெருமைப்படக்கூடிய விஷயம். கவர்னர் பெருமான் அறிக்கையில் பேசும் போது சொன்னேன், கைத்தறித் தொழிலில் ஃபைனர், சூப்பர் ஃபைனர் என்று இரண்டு விதம் இருக்கிறதென்று. அதற்கு ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய பஞ்சு பேல் 150 ரூபாய் விலை அதிகமாகிறது. ஐந்து ரூபாயிலிருந்து ஆறு ரூபாய் அதிகமாகிறது. கைத்தறித் தொழில் சம்பந்தமான எக்ஸைஸ் வரிக்கு அரசாங்கம் விதிவிலக்கு கொடுத்தால் நன்றாக இருக்குமென்று சொன்னேன். அதற்கு மாறாக எக்ஸைஸ் அதிகமாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் அந்தத் தொழில் பாதிக்காதபடி என்ன செய்யவேண்டுமென்பதை நன்றாக துட்பங்களை உணர்ந்து மதிப்பிற்குரிய நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்களே பார்த்து செய்ய வேண்டியதைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி விட்டுவிடுகிறேன். கைத்தறித் தொழிலை நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்து அந்தத் தொழில் நிரந்தரமான நிலையை அடைய அவசியம் வழி கண்டேயாகவேண்டும். ஆறு மாதம், மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை 'சரக்குகள் தேங்கி

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

விட்டன, விற்பனையில்லை, நெசவாளிகள் கஷ்டம் வரும் நிலையில் இருக்கிறார்கள்' என்ற பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறோம். அந்த நிலை அவசியம் மாறியாக வேண்டும். கிட்டத்தட்ட 20 லட்சம் தறிகள், அதையொட்டி உப தொழில் செய்யும் 3½ லட்சம் குடும்பங்கள், ஆக 10 லட்சம் குடும்பங்கள் இதை நம்பி வாழ்வதால் அந்தத் தொழிலை நல்ல முறையில் அமைக்கவேண்டிய பொறுப்பு நமக்கிருக்கிறது. அந்தப் பொறுப்பை சரியான முறையில் இன்னும் தீவிரமாக நடத்தவேண்டுமென்பது என்னுடைய வேண்டுகோள். சென்னை அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் கண்ணை இமை காப்பதுபோலக் கைத்தறித் தொழிலை காப்பாற்றி வருகிறார்கள். சரக்கு வாங்குவதற்கு 50 லட்சம், ஒரு கோடி வேண்டுமென்றாலும் கொடுக்கிறார்கள். குறைந்த விலையில் விற்பதற்காக ரிபேட் கொடுக்கிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு வெளியே உள்ளவர்களுக்கு ஹேண்ட்லும் கார்பரேஷன் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதுவும் நல்ல முறையில் செயல்பட்டு வருகிறது. இன்னும் நல்ல முறையில் அமைய வழிவகை காணவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இந்த மார்ச்சு மாதம் வந்தாலே கோவை வாசிகளுக்கு உள்ள கஷ்டம் என்னவென்று எல்லோருக்கும் தெரியும். குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் இருக்காது. இந்த வருஷம் பருவமழை இல்லாததால், அந்தப் பஞ்சம் முன்கூட்டியே வந்துவிட்டது. நான் போகும்போது பார்த்தால், தாய்மார்கள் குடங்களை வைத்துக் கொண்டு காத்து நிற்பதைக் காண முடிகிறது. பத்து வருஷமாகத் தான் அதற்கான முயற்சி எடுத்து வருகிறோம். முடியவில்லை. நாளுக்கு நாள் ஜனத்தொகை பெருகிக்கொண்டே வருகிறது. பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த கோவை நகரம் அல்ல இன்றுள்ள கோவை நகரம். தொழில் வளம் வேகமாக வளர்ந்து வருவது போலவே, நகரத்தின் ஜனத்தொகையும் வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. இந்த நிலையில் குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லை என்றால் மக்கள் அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது. குடி தண்ணீர் வசதி இல்லாவிட்டால் சுகாதாரக் கேடு தாமாக ஏற்படும். சென்னைக்கு அடுத்தபடியாக நல்ல தொழில் கேந்திரமாக உள்ள அந்த நகரத்தில் குடிநீர் வசதியும் சுகாதார வசதியும் இல்லையானால், அது அந்த நகரத்திற்கோ இந்த ராஜ்யத்திற்கோ நல்லதல்ல. இந்தப் பிரச்சினையை கவனிக்க வேண்டும். எனவே இந்த வருஷம் அவசியம் சிறுவாரணித் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது சம்பந்தமாக உள்ள சிங்களத்தையும் எனக்குத் தெரியும். இந்தத் திட்டத்தில் அண்டை ராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும். அங்கே சீக்கிரம் இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கோவை நகரத்தில் கல்வித் துறையிலும் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று நான் சொன்னால், அதைப் பலர் நம்ப மாட்டார்கள். கோவையில் 3 எஞ்ஜினியரிங் கல்லூரிகள் இருக்கும்போது, அங்கே கல்வித் துறையில் கஷ்டங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படு

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

கிறதே என்று அவர்கள் நினைக்கக்கூடும். அந்த நகரத்தில் ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் ஒன்றே ஒன்று தான் இருக்கிறது. மற்றொன்று பீனமேட்டில் இருக்கிறது. வருஷா வருஷம் அட்மிஷன் காலத்தில் ஏராளமான மாணவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு, அப்போது நான் ஒரு கமிட்டியில் அங்கத்தினராக இருந்ததால் இதுபற்றி இந்த சபையில் கொஞ்சம் பலமாகவே பேசவேண்டிய நிர்வாகம் எனக்கு ஏற்பட்டது. கோவைக் கலைக் கல்லூரியை கொஞ்சம் பெரிதாக்க வேண்டும்; அங்கே கொஞ்சம் கட்டிடங்கள் கட்ட வேண்டும். இப்போது கோவையில் பெண்கள் கல்லூரிகள் 3 இருக்கின்றன; ஆண்கள் கல்லூரிகள் 2 தான் இருக்கின்றன. அங்கே வேறு புது கல்லூரி அமைக்க வேண்டியும், இருக்கும் கல்லூரிகளிலாவது இன்னும் கொஞ்சம் வகுப்புகளுக்கு இடவசதி செய்து தர வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

கோவையில் பாலிடெக்னிக் வைப்பதை வரவேற்றோம். அது குறித்து சந்தோஷப்பட்டோம். அங்கே பெண்கள் பாலிடெக்னிக்கை தாங்களே முன்வந்து அமைக்க இரண்டு பேர் விரும்பினார்கள். பெண்கள் பாலிடெக்னிக்கை மிகச் சிறந்த முறையில் அரசாங்கமே அங்கே அமைக்கத் திட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்பது தெரிந்தவுடன், அரசாங்கமே அதைச் செய்யட்டும் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். இப்போது அது அங்கே கவர்ன்மென்ட் காலேஜ் அஃப் டெக்னாலஜியில்—ஆண்கள் எஞ்ஜினியரிங் கல்லூரியில் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது. அங்கே வேறு கல்லூரிகள் அமைக்கப்படுவதாகத் தெரியவில்லை; அமைக்க திட்டம் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஆண்கள் கல்லூரியில் பெண்கள் பாலிடெக்னிக் இருக்கக்கூடாது என்று நான் கருதுகிறேன். வேறு வழி இல்லாததால் அதை அங்கே வைத்திருப்பதை நான் உணர்கிறேன். அதைக் கூடிய சீக்கிரம் வேறு இடத்திற்கு மாற்ற வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கோவையில் சென்ற பத்து நாட்களுக்கு முன்பு, சென்னையில் இப்போது கொண்டாடியது போல, போக்குவரத்து வாரம் கொண்டாடினோம். கோவையில் போக்குவரத்து எப்படி இருக்கும் என்பது சொம்பப் பேருக்குத் தெரியாது. அது நன்றாக வளர்ந்துள்ள நகரம், நாகரிகமுள்ள நகரம் என்று பலர் நினைப்பார்கள். அங்கே எங்கள் போக்குவரத்து, மாலை நேரங்களில் சந்தைக் கடையிலிருந்து வெளியே வருவது போல இருக்கும், முறையாடு இருக்காது. கோவை நகரப் போக்குவரத்தை சென்ற பல வருஷங்களாக கவனிக்காததால் இப்போது அங்கே இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது; யார் மீதும் குறைசொல்வதற்காக நான் இவ்வாறு சொல்லவில்லை. ஜனத்தொகை விகிதாசாரப்படி, வாகனங்களின் வேகம், சென்னைக்கு காட்டிலும் கோவையில் தான் அதிகம். தொழில் வளர்ச்சி காரணமாக கோவையில் வாகனங்கள் அதிகரித்து வருகின்றன. சென்னை நகரத்தில் போக்குவரத்து வேகம் மனப்பான்மையில் தான் அதிகமாக இருக்கிறது.

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

(குறுக்கிட்டு) சென்னை நகரத்திலுள்ளவர்கள் ரெயிலில் போவதில்லை, விமானத்தில் தான் போகிறார்கள் என்று ஸ்ரீ பாலசுப்ரமணிய அப்பர் சொல்கிறார். அதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். இதை இன்னும் 'சப்ஸ்டான்ஷியேட்' பண்ணுவதற்காக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கோவையில் எவ்வளவு ஆட்டோ ரிக்ஷாக்கள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு ஆட்டோ ரிக்ஷாக்கள் சென்னையில் இல்லை. சென்னையில் உள்ளதைவிட மிக அதிகமான அளவு ஆட்டோ ரிக்ஷாக்கள் கோவையில் இருக்கின்றன. கோவைப் போக்குவரத்து நிலைமை இதே ரீதியில் இருந்து வந்தால், சிறிது காலத்தில் கோவையில் ஜனங்கள் நடந்து செல்லவோ, ஆட்டோ ரிக்ஷாவில் செல்லவோ, காரில் போகவோ, பஸ்ஸில் போகவோ முடியாத நிலைமை ஏற்படும். அங்குள்ள போலீஸ் அதிகாரிகள் "எங்களிடம் ட்ராஃபிக் போலீசார் 120 பேர் தான் இருக்கின்றனர், நகரப் போக்குவரத்தைக் கட்டுப்படுத்த 260 பேர் அவசியம் தேவை" என்று சொல்கிறார்கள். எனவே அங்கே உடனடியாக 150 ட்ராஃபிக் போலீசாரை 'போஸ்ட்' பண்ண வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவ்வாறு செய்யா விட்டால் அங்கே விபத்துக்கள் அதிகமாகும். ரோட்டில் யாரும் போகமுடியாத நிலைமை ஏற்படும்.

எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் இருப்பினும் அவைகளை நன்றாகச் சமாளித்து எல்லோரும் பாராட்டக்கூடிய சிறந்த பட்ஜெட்டைத் தயாரித்துள்ள மதிப்பிற்குரிய முதல் அமைச்சருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பேசுவதற்கு எனக்கு சந்தர்ப்பம் அளித்த தங்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

* திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த 1966-67-ஆம் ஆண்டுக்குரிய பட்ஜெட்டின் பேரில் நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். பட்ஜெட் அறிக்கையில் 188 கோடியே 72 லட்சம் ரூபாய் வரவு என்றும், செலவு 188 கோடியே 41 லட்சம் ரூபாய் என்றும், உபரி 31 லட்சம் ரூபாய் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு விந்தையான வரவு செலவுத் திட்டமாக இருக்கிறது; இவ்வாறு நான் கூறுவதற்குக் காரணம் கூற விரும்புகிறேன். சமீபத்தில் நெருக்கடி நிலைமையில் நாட்டில் பலவிதமான கஷ்டங்களும் நஷ்டங்களும் ஏற்பட்டிருப்பதால் அதிகமான வரிகள் விதிக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்படும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 31 லட்சம் ரூபாய் உபரி காட்டப்படுவதற்குக் காரணம், தேர்தல் சமீபத்தில் நடக்கவிருப்பதுதான்.

11-30
a.m.

இப்போது இம்மாதிரி கூறத் தேவையில்லை. ஆனால் இந்த மாகாணத்திலுள்ள பல எதிர்க்கட்சிகளெல்லாம் வரியைக் குறைக்க வேண்டும் என்று கூறிவரும் இக்காலத்தில் மேலும் அவசரச் சட்டங்களினால் அவர்களை ஆள் தூக்கிச் சட்டம் என்று கூறும் வகையில் தூக்கிக்கொண்டு போய் சிறையில் அடைத்து விடுவது

[3rd March 1966] [திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்]

நியாயமற்ற முறையாகும். அதனால் எதிர்ப்புகள் அதிகமாக வருவதும், அதனை சரிப்படுத்துங்கள், அப்படி ரெய்வது கூடாது, நாட்டில் நல்ல காரியங்கள் செய்வதற்காக அவசர சட்டங்களை நீக்கவேண்டும் என்றும் மக்களின் நன்மையைக் கருதி மக்களிடையே நல்ல காரியங்களைச் செய்யவேண்டும், வரியை எல்லாம் குறைக்கவேண்டும் என்றும், குறிப்பாக நம்முடைய மாகாணத்தின் மாபெரும் தலைவர் ராஜாஜி அவர்கள் 50 சதவிகிதம் வரியை இந்த அரசாங்கம் குறைத்து விடவேண்டும், அப்படி குறைத்து விட்டால் நான் சுதந்திரா கட்சியையே கலைத்து விடுகிறேன் என்றும் சொல்லி இருக்கின்றார்கள். இதனை அரசாங்கம் நன்கு கவனிக்கவேண்டும். இப்போதுள்ள அரசாங்கம் வரியைப் போடாமல் அரசாட்சி நடத்த முடியுமா என்று கூறும் வகையில் பல வரிகளை இதற்கு முன்பு போட்டுக்கொண்டே வந்தார்கள். வரி போடாமல் யாரும் அரசாட்சி நடத்த முடியாது என்பது உலகறிந்த விஷயம். ஆனால் இப்போது ராஜாஜி அவர்கள் கூறுவதை சற்று கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். அவர் கூறுவதில் நியாயம் இருக்கின்றது, ஒழுங்கு இருக்கின்றது, மக்களுடைய கேழ்மத்தை உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளுவதற்கு மார்க்கம் இருக்கின்றது. அவர் கூறுவதெல்லாம் மக்கள் தாளக்கூடிய அளவு வரி போடலாம் என்பது தான். ஆனால் நேற்று முன் தினம் இச்சபையிலே என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் கூறுகின்றபோது வரிக்கு அதிகதியே அவர்தான், வரியை உயர்த்துவதற்கு, வரியை கூட்டுவதற்கு வழி காட்டியவர் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் தான், அவர் தான் விற்பனை வரியைப் போட்டுச் காட்டியவர். ஆகையினால் அவரே வரியை குறைக்க வேண்டுமென்று தற்போது கூறுவதில் அர்த்தமில்லை என்கின்ற தோரணையில் கூறினார்கள். ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் 1937-லே அதிகாரத்தை இந்த மாகாணத்தில் ஏற்றுக்கொண்டபோது, நாட்டு மக்கள் மிகவும் கஷ்டத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டு, செல்வங்களை எல்லாம் இழந்து, குடும்பங்களெல்லாம் அழிந்து போகும் வகையில், மதுவினால் கெட்டுப் போய் சீரழிந்துகொண்டு வந்த காலத்தில், குறிப்பாக அரிசனங்கள், பிற்பட்ட இனத்தவர்கள், ஏழை எளியவர்கள் முன்னேற வேண்டும், நல்ல நிலைமையை அடையவேண்டும், ஆகவே மதுவினால் வருமானம் வந்தாலும் அவைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் நாட்டு மக்களின் நன்மையைக் கருதி, மஹாத்மா காந்தியின் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற, மதுவிலக்கை ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்த வருவாயை நாம் வேறு வழிகளில் சமாளிக்கலாம் என்பதாக விற்பனை வரியைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதாவது இப்போது இருக்கும்படியான ரூபாய்க்கு 100 காசு என்பது அந்தக்காலத்தில் ரூபாய்க்கு 192 தம்பிடி. அப்படி பார்க்கிறபோது இப்போது ரூபாய்க்கு வரி அரை காசு போட்டிருந்தால் இப்போது இருக்கும் படியான காசுக்கு அக்காலத்தில் கால் காசு வரி போடப்பட்டது. அப்படி போடப்பட்ட ஒரு வரி, 1940-41-ம் வருஷத்தில் சந்தேகக் குறைய ரூ. 69.54 லட்சம் தான்; இப்படி போடப்பட்ட வரியானது நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து, 50-51-ல் சந்தேகக்குறைய ரூ. 1,586.87 லட்சம் ஆக உயர்ந்தது. பிறகு 1960-61-ல் ரூபாய் 19 கோடியே 11 லட்சத்து 53 ஆயிரமாக உயர்ந்து, இப்படியே படிப்படியாக

[திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்] [3rd March 1966]

உயர்ந்து 1966-67-ல் சுமார் ரூபாய் 45 கோடியே 92 லட்சமாக உயர்ந்து, அதாவது சற்றேறக்குறைய ரூ. 46 கோடியாக உயர்ந்துள்ளது. இவ்வளவு வரியை யார் காலத்தில் உயர்த்துள்ளது? இவ்வளவு வரியை ராஜகோபாலாச்சாரியார் உயர்த்த வேண்டுமென்று கூறினார்களா? அவர் சொற்பமான ஒரு வரியை, நாட்டு மக்களின் நன்மைக்காக, நாட்டு மக்கள் கேட்காமலே இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட வரியை மக்கள் தாங்கிக் கொள்ளும் வகையில் நம் அரசாட்சிக்கு நல்ல பெயர் ஏற்படும் வகையில் போட்டார். ஜனங்கள் தாங்குப்படியான வரிதான் அவரால் போடப்பட்டது. அது தான் அவர் காட்டிய வழி என்றால், இந்த மாதிரி போட்டுக் கொண்டே போங்கள் என்று சொன்னாரா? ஒரு மனிதன் மீது வைக்கக் கூடிய சுமை எவ்வளவு இருந்தாலும் பரவாயில்லை, தலைமேல் வைக்கலாம்; மனிதன் தலையும் கழுத்தும் வயிற்றுக்குள் துழைந்து போனாலும், அவர்கள் செத்துப்போய் சுகொட்டுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போனாலும், வரியைப் போட்டுக்கொண்டே போங்கள் என்று சொன்னார்களா? இப்படி அவர் மீது அபாண்டமாக பழிசுமத்துவது என்றால் அது பொறுக்க முடியாத ஒரு விஷயமாகும். மேலும் நான் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். காங்கிரஸ் ஆட்சியானது எந்த அஸ்திவாரத் தின்மீது ஏற்பட்டது? இன்று இங்கு இருக்கும்படியான ஆட்சி காங்கிரஸ் ஆட்சி. இதை மறுக்க முடியுமா, இல்லை என்று? எந்தத் திட்டத்தின் மீது இன்று காங்கிரஸ் ஆட்சி செலுத்துகிறது? காங்கிரஸ்னுடைய உண்மையான கொள்கை, கூட்டுறவினுடைய உண்மையான கொள்கை, ஜவஹர்லால் நேருவினுடைய உண்மையான கொள்கை, கதர், தீண்டாமை, மதுவிலக்கு இம்மூன்றாகும். இந்த மூன்று திட்டங்களின் பேரில்தான், இந்த மாகாணத்தில் மட்டுமல்ல, இந்தியா முழுவதுமே, பாரத நாடு முழுவதுமே, ஆட்சி செய்யப்பட்டு வருகிறது. அப்படிப்பட்ட ஆட்சியிலே இன்று மதுவிலக்குக்குக் களங்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மது வேண்டுமென்று சொல்லக் கூடியவர்கள் காங்கிரசில் நிறைய வந்து விட்டார்கள்—என், துழைந்து விட்டார்கள், இருக்கின்றார்கள் என்றே சொல்ல முடியும். ஒரு வேடிக்கை, காங்கிரசில் தீவிர அங்கத்தினர்களாக சேரக்கூடியவர்கள் காங்கிரஸ் சட்டசபை அங்கத்தினர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் ரசீதில், சில உறுதிமொழிகள் இருக்கின்றன. அதிலே, கள் குடிக்கக் கூடாது, கள் வருவதற்கு சட்டம் கொண்டு வர வேண்டுமென்று சொல்லக் கூடாது, சுத்த கதரையே நீண்ட நாட்களாக சுட்டிக்கொண்டு இருந்திருக்கவேண்டும் என்று இருக்கிறது. தீண்டாமையை விலக்கப் பாடுபடுபவர்களாயும் பொது நலத்திற்கு எப்போதும் பாடு பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறவர்களாகவும் இருந்தால்தான் சட்டசபை உறுப்பினர்களாக வரமுடியும். அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் இருந்து வர முடியும். அவர்களால்தான் இந்த ஆட்சியை நடத்தி வரமுடியும் என்பதாக திட்டவாத்தமாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் காங்கிரஸ் அரசாட்சியில் இருக்கும்படியான கீழ்சபையில் சற்றேறக்குறைய 150-க்கு மேற்பட்டவர்களும் இங்கு மேல் சபையில் இருக்கும்படியான 35, 40 உறுப்பினர்கள் எத்தனைபேர் அப்படி உண்மையாக

3rd March 1966.] [திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்]

இருக்க முடியும் என்பதை அவரவர்களே மார்பில் கையை வைத்துப் பார்த்து, அதன்படி நடந்து வருகிறோமா என்பதை குறிப்பாக ஆட்சி செலுத்துகிறவர்கள் நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும். ஒரு சில உண்மையானவர்களும் இருக்கின்றார்கள் என்பதையும் மறுக்க முடியாது. நானும் சற்றேறக்குறைய 1920-லிருந்து இந்த காங்கிரசில் ஈடுபட்டு தீவிரமாக இருந்து வந்தவன். அப்படி தியாகம் செய்தவர்களில் ஒரு சிலர் தான் இப்போது கீழ்சபையிலும் மேல்சபையிலும் இருக்க முடியும். அப்படி பார்க்கின்றபோது நம்முடைய காமராஜ் அவர்கள்கூட எனக்குப் பிறகு தான் காங்கிரசில் வந்தவர் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள நான் ஆசைப்படுகிறேன். மேலும் சிலர் இருக்கலாம். அவர்களெல்லாம் அனுதாபிகளாக இருந்திருக்க முடியும். 1914-வது வருஷம் முதற்கொண்டு, அதாவது அன்னிபெசன்ட் காலம் முதற்கொண்டு அனுதாபிகளாக, இந்த தேசம் சுதந்திரம் அடைய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்திருக்கலாம்.

1920-ம் ஆண்டு முதற்கொண்டு இதுவரையில் கஷ்டநஷ்டங்கள் அனுபவித்து, அடிபட்டு உதைபட்டு பலவிதமான துன்பங்களுக்கும் ஆளாகி சிறை புருந்து பல முறை இறந்துபோகும் நிலைமைக்கு ஆளாகி பிழைத்து இந்த தேசத்திற்காக போராடியவர்களில் அசெம்பிளியிலும், மேல்சபையிலும் பார்க்கும்போது நான் ஒருவன்தான் இருக்கிறேன் என்பதை மிகவும் தைரியமாகக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இச்சபையில் திருமதி சரஸ்வதி அம்மாள் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் 1930-லிருந்து கஷ்டங்கள் சிரமங்கள் பட்டவர்கள். நான் இந்த தேசத்திற்காக 1920-லிருந்து கஷ்டப்பட்டு அடிபட்டு உதைபட்டு இந்த காங்கிரசுக்காக சேவை செய்தவன். அப்பேர்ப்பட்ட கட்சியை விட்டுவிட்டு நான் சுதந்திராக் கட்சியில் சேர்ந்தேன் என்பதற்கு என்ன காரணம் என்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தற்போது காங்கிரசில் உண்மையானவர்கள் இல்லை. ஒரு சிலர் இருக்கலாம். தியாக மூர்த்திகளில் பலர் இறந்து போய்விட்டார்கள். அந்த தேசத்திலே இப்போது உலகம் போற்றுகிறவராக ராஜாஜி ஒருவர்தான் இருக்கிறார் என்றால் இது மிகையாகாது.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இது பட்ஜெட் விவாதம். கனம் அங்கத்தினர் பட்ஜெட்டைப் பற்றித்தான் பேசவேண்டும். மற்றவைகளை எலக்ஷனுக்கு பேசிக் கொள்ளலாம்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : இந்த பட்ஜெட்டும் எலக்ஷன் விஷயமாகத்தானே போடப்பட்டிருக்கிறது. எலக்ஷனை வைத்துத் தானே தயார் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அகையால் எதிலும் எலக்ஷன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே எலக்ஷன் சேரவில்லை என்றால் பரவாயில்லை. எந்த பிளான் போட்டாலும், அவசரச் சட்டம் போட்டாலும் அதற்காகத்தானே செய்கிறோம், இந்தியப் பிரதமரைக் கொண்டுவருவதும் அவர்களை இருக்கச் செய்வதும் எதற்காக? அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? இங்கே உள்ள முதலமைச்சரையோ அமைச்சர் வெங்கட்டராமன் அவர்களை யோ கேட்டு நாம் காரியம் நடத்துகிறோம் என்று சொல்லவில்லை.

[திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்] [3rd March 1966]

காமராஜ் அவர்களை நான் அடிக்கடி கேட்பேன், அவர் சொல்படி நான் நடப்பேன் என்று சொல்கிற இந்த ஆட்சியிலே என்ன நடக்கும் என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியும்? சற்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். நலைவர் அவர்களும் ஆழ்ந்து யோசனை செய்து பார்க்கவேண்டும்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : நன்றாக யோசனை செய்துதான் இதெல்லாம் பழைய கதை என்று சொல்கிறேன்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : பழைய மொந்தையோடு புது மொந்தையைக் கொண்டு வந்து தள்ளுக்கடை சாராயக்கடையைக் கொண்டு வரலாமா என்று யோசிக்கிறார்கள். அந்தப் பிரச்சினையை 1967 தேர்தல் வரையில் ஒத்தி வைக்கலாமா என்று பேசுகிறார்கள். காங்கிரஸின் கொள்கை என்ன? மதுவிலக்கைப் பற்றி 1967-க்கு பிறகு பார்ப்போம் என்று தீர்மானம் செய்தால் அதற்கு என்ன அர்த்தம்? காங்கிரஸினுடைய அடிப்படையான கொள்கையே போய்விட்டதே. அதனுடைய பெருமை போய்விட்டது. ஆகையால்தான் இனி காந்தி பெயரையோ, ஜவஹர்லால் நேருவின் பெயரையோ, மற்றவர்கள் பெயரையோ உபயோகிப்பதிலும் நாம் அவதூறு செய்தோம் இதை செய்தோம் என்று கூறுவதிலும் பொருத்தமில்லை. இந்தியாவிலேயே இரும்புத் தலை படைத்தவர் என்று ஒரு பெரியார் இருந்தார் என்றால் அவர்தான் வல்லபாய் பட்டேல். அவருடைய திருக்குமாரர் தயாபாய் பட்டேல் இன்று சுதந்திரா கட்சியில் சேர்ந்திருக்கிறார். ஏன் சேர்ந்தார்? தெரியாமலா சேர்ந்தார்? மசானி என்ற தத்துவ பெரியவர் இருக்கிறார். அவர்கள்

மிஸ்டர் சேர்மன் : எங்கோ போய்க்கொண்டிருக்கிறீர்களே. இப்படி சம்பந்தமில்லாததைப் பேசிக்கொண்டேபோனால் நிறுத்தச் சொல்லும்படி நேரும்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : மக்களுக்கு உரிய வரியை சரியான முறையில் போடுங்கள், சரி பாதியாக இப்போதுள்ள வரியைக் குறையுங்கள். அப்படிச் செய்தால்தான் நல்லவர்கள் வருவதற்கு மார்க்கமாகும் என்று சொல்லுகிறேன். ஆகையால் இந்த மாதிரியான கருத்துக்களை சுதந்திராகக் கட்டி சொல்லும்படியான நல்ல திட்டத்தை இந்த ஆட்சியானது உடனடியாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சுதந்திரா கட்சிக்கு பதவி மோகம் பிடித்துவிட்டது என்று நினைக்கலாம். பதவி மோகம் கிடையாது. ஐம்பது சதவிகிதம் வரியைக் குறைத்துவிடுங்கள், என் கட்சியைக் கலைத்துவிடுகிறேன் என்று அவர் சொன்னார். அதுவே போதுமானது. ஆகையால் இந்த ஆட்சியில் நியாயமானவர்களுக்கு இடமில்லை. போகட்டும். சென்ற 40 வருஷ காலமாக இந்த தேசத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியின் தொடர்பில் இருந்தவன். காங்கிரஸ் மேலே யிருப்பவர்கள் மேலேயே இருக்கவேண்டும். கீழே உள்ளவர்கள் கீழேயே இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பக்கூடாது என்று கூறப் பட்டது. அதன் பிரகாரம் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு சில சலுகைகளைச் செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கு உத்தியோகம் அளிக்கவேண்டும். உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கவேண்டும்.

[3rd March 1966] [திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்]

வறுமையை ஒழித்து அவர்களுக்கு நல்ல ஆதரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு அரசாங்கம் சலுகை கொடுத்து வருகிறது. நானும் ஏறக்குறைய இதற்காகவே அதில் நாற்பது ஐம்பது வருஷ காலமாக ஈடுபட்டு சேவை செய்து வருபவன். இப்போது சென்னை மாகாண பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் சங்க செயலாளராகவும் சேலம் ஜில்லா பிற்பட்ட இன சங்கத் தலைவராகவும் இருந்துவருகிறேன். சமீபத்தில் ஏதோ 148 இனங்களுக்கு பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. சாணர்கள் என்ற பிரிவு நீண்டநாளாக அதில் இருந்தது. அவர்களுக்கு சலுகை கொடுக்கவேண்டியது மிகமிக அவசியம். ஆனால் நம்முடைய காமராஜர் அவர்கள் முதன் மந்திரியாக வந்தவுடனே, நாடார்க்களையும் கிராமணிகளையும் உதவிச் சம்பளம் பெறக்கூடியவர்கள் என்பதாகக் கொண்டுவந்து அதிலே புகுத்தப்பட்டது. நாடார்கள் எதில் குறைந்தவர்கள்? கிராமணிகள் எதில் குறைந்தவர்கள்? எந்த வியாபாரத்தை விட்டார்கள்? வெல்ல வியாபாரம், கருப்பட்டி, ஏலக்காய், வெங்காயம், லவங்கம், தேங்காய், மரம் வியாபாரம்; பற்றுக்குறைக்கு இப்போது வந்துள்ள ரேஷன் கடைகளும் அவர்களுக்குத்தான். இப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதியாருக்கு மட்டும் செய்துகொண்டே போனால் நாற்பது ஐம்பது வருஷமாக சேவை செய்துவரும் என்னைப் போன்றவர்கள், அதில் நியாயம் இருக்கிறது, உண்மை இருக்கிறது என்று இருந்து வர முடியுமா? ஏதோ ஒரு காலத்தில் பிராமணர்கள் உத்தியோகத்தில் அதிகமாக இருந்ததால் பிராமணர் அல்லாதார் இயக்கம் ஏற்பட்டது. பிராமணர் அல்லாதாரில் குறிப்பாக முதலியார், செட்டியார் போன்ற சிலர் உத்தியோகத்தில் வந்தார்கள். கடைசியில் எல்லா மக்களும் மேலே வருவதற்காக பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் கிளர்ச்சி செய்தபின் 140 பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் பல நன்மைகளை அடையும்படி ஏற்பட்டது. இப்போது நாடாருக்கும் கிராமணிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தான் நன்மை கொடுப்பதில், பர்மிட் வழங்குவதில் கூடவா இந்த வித்தியாசம் இருக்கவேண்டும்? டெக்ஸ்டைல் மில்களைக் கொடுப்பதில் என்ன நடக்கிறது? ராஜாஜி சொல்கிறார்கள் என்றால் சும்மாவா சொல்கிறார்? 11 ஜில்லாக்களில் 11 பேர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்றால் அதில் ஆறு நாடார்களுக்கு? எனக்குக்கூட நாடார் நண்பர்கள் இருக்கிறார்களே. அவர்களை நான் துவேஷிக்கவில்லையே, அன்பு இருக்கிறதே. நாடார்களுக்கும் செய்யவேண்டியதுதான். அவர்களுக்கும் இரண்டு இரண்டு மில்லைக் கொடுங்கள். இரண்டு முதலியாருக்கு, இரண்டு செட்டியாருக்கு. இரண்டு சௌராஷ்டிரர்களுக்கு, சாயபுக்கு, ஐயருக்கு என்று கொடுத்தால் என்ன?

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தம் : இது ஜாதி இல்லாத அரசாங்கம்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : ஒரு சிலரை சில நாட்கள் ஏமாற்றலாம். எல்லோரையும் எப்போதும் ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்க முடியுமா? ஆகையால் இந்த அரசாங்கம் இனி தேவையில்லை. இன்றுள்ள அரசாங்கம் ஒழிந்தே தீரவேண்டும். பொதுஜனங்கள் எல்லாம் அடுத்த தேர்தலில் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு

[திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்] [3rd March 1966]

இவ்வரசாங்கத்தை மாற்ற முற்படவேண்டும். இப்போது இருக்கிற வரி விகிதம் நாட்டுக்கு உதவாதது. இப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் நல்ல நிலைமைக்கு வருகிறார்கள். ஏன் அவர்களுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது? அவர்களை ஏன் கொண்டு வரக்கூடாது?

மிஸ்டர் சேர்மென்: பேச்சு சம்பந்தமில்லாமல் இருக்கிறது. பட்ஜெட்டைப்பற்றி ஒன்றும் பேசவில்லை.

The hon. Member will please resume his seat. Sri M. A. Muthiah Chettiar will now speak.

(Sri A. Subramaniam was seen standing in his place.)

MR. CHAIRMAN: Order, Order. The hon. Member will please resume his seat, Sri M. A. Muthiah Chettiar will now speak.

11-50 a.m. * SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Mr. Chairman, may I at the outset offer my felicitations to the Chief Minister and his colleagues in the Ministry on the efficient administration of the Madras State and the great efficiency with which they have been carrying on the administration of the various departments and also the execution of the various projects and completing them? Quite apart from the saying that taxation is not resorted to, because the election is likely to take place, it is a matter for gratification to everybody that taxation has not been resorted to. The taxation of the Central Government to the extent of Rs. 90 crores has not been welcomed by everybody including the Swatantra Party. The Swatantra Party cannot now say here that 'no taxation' is an election stunt. If the taxation of the Union Government to the extent of Rs. 90 crores is bad, according to the Swatantra Party, it means that the 'no taxation budget' of the Government of Madras cannot be bad. It is simple logic and everybody should be able to understand it. We are now very much concerned with taxation. What we are more concerned with are the items of welfare works that the Government have undertaken. First of all, I should like to mention that the Chief Minister and the Industries Minister, and also the Food Minister, who is responsible for the execution of the various projects, deserve our praise in a large measure. I may also be permitted to say that we give our best wishes to them for the completion of the third plan and also for preparing and getting the fourth plan of a bigger size. I am glad their objective is to have a bigger plan. I know they are basing their claim on the over-fulfilment of the third plan. It is a matter for commendation and congratulations to the Government, which they richly deserve.

Sir, while speaking of the major projects to be taken up, I see that the Madras Government are considering the question of taking up the Tuticorin project. Yesterday, it was a pleasing thing to attend the function at Ennore. Some of the hon. Members here were present there. The Ennore Thermal Plant Scheme was inaugurated yesterday. The Hon. the Chief Minis-

[3rd March 1966] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

ter and also the Industries Minister were there. Both of them stressed the importance of the thermal plant, and I am sure the support of both Houses of this Legislature will go a long way towards helping them to ask the Government of India to fulfil their promise and the agreement that has been entered into with the Minister for Industries in public conferences that the thermal plant at Tuticorin will be set up. That does not mean that the Ennore Plant should not come up.

We have seen reports about certain areas not being industrialised. I was yesterday reading an article in the Indian Express that Madurai had not been industrialised. There are various causes. The Madurai Mills and the other textile mills are not able to devote sufficient attention to this matter. Madurai is also getting industrialised. No doubt a large number of industries have not come up. The southern districts can develop only with the completion of the Tuticorin project and the laying of broad gauge railway lines throughout the South and also the execution of the Sethusamudram project. All the three items are necessary. I have seen reports of a broad gauge line from Salem to Tuticorin via Karur, Dindigul and Madurai. This is a very essential scheme. There is also need for a broad gauge line from Tiruchi to the southern districts. With the completion of the Sethusamudram project, the laying of broad gauge railway lines in the South, and the execution of the Tuticorin project, the development of the Southern districts will be greatly accelerated.

Sir, when I am speaking about the general financial position of the Government, I should like to mention that the debt of the Madras Government is small. It is about Rs. 400 crores. The assets are Rs. 500 crores. Rs. 500 crores is put at a low figure. (The Hon. Sri R. Venkataraman: It has depreciated. It was much more). My object is that the Government are not able to help many institutions, because of the fact that the loan bonds are not of a liquidating nature. I have brought to the notice of the Government in the last five years at the annual conferences the difficulty in negotiating the electricity board bonds. On the eve of the floatation of the Electricity Board bonds last time, I brought this to the notice of the Industries Minister, and he has taken up the matter. What happened? The State Bank of India is after all ready to lend money on the electricity board bonds at 25 per cent margin. The electricity board bond is classified as the 5th class security, whereas it is better than the Madras Government loans. Still money will not be given to any subscriber. The subscriber will not be able to get money.

SRI K. BAJASUBRAMANYA AYYAR: The Reserve Bank has not recognised the electricity board bonds.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Under instructions from the Reserve Bank, the State Bank gives. The Reserve Bank does not actually lend money. The State Bank lends only to banking institutions. It cannot lend to a textile mill in Coimbatore

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1966]

or elsewhere. If one subscribes Rs. 1 lakh, he cannot get a loan on it. If he wants to get a loan, the bank must repledge it on its own account. Who will do it and how far they will do it, is the question. Therefore, this question must be taken up. Liquidation of the bonds is necessary, for as everybody will agree, the thermal stations and the hydro-electric stations are complementary to each other and they help agricultural production. Why I am saying all this is that the House should give support to the Ministers in their hard work. I do sincerely hope that by next year it will be possible for the Government to persuade the State Bank of India and also other banks to lend money freely and also renegotiate these bonds either at the State Bank level or at the industrial level. Liquidation of the bonds must be there and liquidation may be at a margin of 25 per cent.

With regard to the plans, Sir, I must say that the fulfilment of the plans in the industrial sphere has been remarkable and we are proud of our achievement though we do not have the same amount of achievement as in Maharashtra. Our achievement is really good. Reference has been made to the wide experience of the Hon. the Industries Minister and to his recent trip overseas. I do hope further progress in the industrial sphere will be achieved. Nobody will be more happy than I about the further development industrially of our State. I hear reports that he is going to Delhi. I hope it is not true. I hope he will be here even after the next elections. I hope he will make the Government of India help this Government to develop our State industrially, even when he continues to be here.

When I am on industrial development, I should like to mention that the one thing I am not able to understand is this. I see from the note that the Government of Madras are taking over sixty small-scale industries and thereby Rs. 4 crores will be saved. I am glad they have taken over. I presume they have taken over the units which have not been working satisfactorily or they have started them on their own.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The State Government were running about 70 to 80 small scale industries as departmental units. The administration was very cumbersome. We have not decided to stop. We have already started in December 1965 the Madras Small-Scale Industries Corporation. The Corporation has taken over from the Government sixty-four units, which it will administer.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Thank you very much. We are just thinking in the same way. I am glad that they have taken them over from the department which was not able to run them efficiently. If the Corporation is efficient, it should hand over the units to individual companies. It should not continue the running of these sixty-four units for all time to come. Let it hand over ten to fourteen units to others, and then take over, those which are

3rd March 1966] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

not run properly. Let them start new ones. They should make these units fairly workable. They should make them reasonably profitable and then hand them over to other people.

Then, Sir, I should congratulate the Government that through their efforts the Madras Industrial Finance Corporation has been playing a useful part. The Corporation has given a lot of money to institutions. With the additional support of the Industrial Bank, it has been possible to develop the industrial concerns. We have given support by way of giving capital to the Madras Industrial Finance Bank, and I hope that the Finance Bank will be of great help to industries. I have not been able to understand the functions of the Agro-Industrial Corporation except the mention of it. I believe there must be certain industrial units where they will have to manufacture agricultural implements and some such things. I sincerely hope that the Industrial Corporation also, when it functions, will do some useful work. Even if it is handed over to private hands, if it is to be a financing body, it should help the development of agro-industries. There was also the question of establishing coffee estates in the South and tea and rubber estates. But money is not forthcoming from the Agricultural Finance Corporation of the Government of India, which is an adjunct to the Reserve Bank of India. They will give money only for the development of the estates. There are cases of owners and old people, whose children are very well employed. These children do not want the elderly parents to borrow. Unless money is forthcoming, they would be purchasers in the estate would be in difficulty. They should be able to get loans on instalment basis at least. Of course, a condition may be laid down that they should improve the estate. There are many estates in the Palani hills, in the Nilgiris, and in the Salem hills which are not being developed. I am not mentioning about Mysore. The Government are taking up the matter and I hope the combined efforts of the Madras Government and the Mysore Government will make the Agricultural Finance Corporation of India help such estates to be run more fully and efficiently.

12-00
noon.

Coming to electric power, I only want to offer my warmest felicitations to the Minister in charge of Electricity and the Chairman of the Electricity Board and its Members who are very energetic. We are very proud of the achievements of the Electricity Board. Every time I spoke about hydro-electric schemes, I have always stressed the necessity of thermal plants. Now it is very refreshing to note the Chief Minister and the Industries Minister saying yesterday that they would not be content with the statement of the Chairman of the Electricity Board that the present target of 30 per cent thermal power should become 50 per cent thermal, but that it should be more than 50 per cent. I am more than happy about it. There is no limit to thermal stations. There will be a limit to hydro-electric power. The question of rainfall is there. There should be no limit to thermal plants. It is, therefore, very refreshing to note the statements of the two Ministers yesterday. I do hope they

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1966]

will pursue their efforts to put up thermal stations of a big type apart from the plant at Tuticorin. Just like the plant in Samayanallur, it should be possible for them to have more thermal stations all over the State. I am glad some Members have already spoken about the addition of two belts. The Government have felt that two belts are necessary. Even in the Cauvery delta the kuruvai crop will be a success if the water from Mettur is available. Sub-soil water will be nearer in Thanjavur than in Ramanathapuram.

We are talking about tube-well irrigation. It will not be a success without electricity. Both go together. Agricultural production and industrial progress of the State are linked with electrical energy. While talking about tube-wells, I see astronomical figures in the budget of about 25,000 wells or pumpsets being put up. Normally I am not a person, who will talk in a parochial way in this House. But I would like to bring to the notice of the House that in a part of the Ramanathapuram district containing Tiruppattur, Devakottai, Tiruvadanai, etc., wells are not to be seen in large numbers. I do not decry the Government's attempt to put up wells. But this area has not been provided with tube-wells and electric pumpsets to the same extent as in other areas. Here they have to depend on well irrigation only, particularly in view of the fact that the Cauvery scheme is being still delayed. That scheme has been practically dropped. I used to speak in the Assembly about this. But it is said that there is water only once in four years in the Mysore area because of floods. We are suffering from hunger all the four years. Let us not suffer all the four years. Let us have the old dam put up and supply water to Pudukkottai. I hope the Government will receive the scheme in the course of this year.

Now it is said that there is no major irrigation project to be implemented. It is a mistaken statement, in my humble opinion. If the Hon. Ministers would refer to the reply of the Raja of Ramnad and other Ministers, they will see that they have spoken about the biggest scheme in the South. There are a number of hills beyond Rajapalayam. Mr. Kumaraswami Raja briefed me about this. Ever since I have been saying this all these seventeen years. We have put up seven dams in the Western Ghats. The only question is, water has to be turned back; instead of the water falling into the Arabian Sea, the water has been brought to this side. Mr. Kamaraj said, "Go to the Kerala Government". If this is done, half the current that will be generated will be given free to them, for they are agreeing to allow the water to come to this side. We have been told this necessitates the longest tunnel—7 miles long. Nothing is impossible for Engineers. That is my own view. It is not difficult to get money for this purpose. The estimate was Rs. 100 crores four or five years ago. I only want the Government to start investigation in the Fourth Plan and they may start work in the Fifth Plan. Of course, I am fully aware of the difficulties involved.

[3rd March 1966] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

Delicate negotiations have to be conducted. But at present the relationship among the four Southern States is very cordial. I do hope that a good Government will take charge of the administration in Kerala. Recently we have seen statements from Delhi that we should not allow parochial views to deter the Government implementing their schemes. I think it is a very good suggestion.

In regard to minor irrigation schemes, I am glad to see that they are being implemented well. But there are one or two schemes in Tiruppattur. People say that a small dam there will give water for 17,000 acres. No doubt, there are tank restoration schemes. The Hon. the Chief Minister said yesterday that even in the Nilgiris there are some rivulets where they are going to build dams. There should be such schemes in every taluk so that it may be possible to collect rain-water and supply it for irrigation. I do hope that people who draw up minor irrigation schemes will look into such possibilities in various parts of the State. One instance is that of Tirupattur. A small dam will have to be put up between Tiruchirappalli and Madurai Road.

Sir, talking about the bifurcation of districts. I am glad that Salem District has been bifurcated as Salem and Dharmapuri districts with Dharmapuri as headquarters for the Dharmapuri district. Though it has not actually started functioning, I am sure it will do so in another month's time. Likewise, I would like the Hon. Minister in this connection to make a statement as to when the question of the bifurcation of the Ramanathapuram District into Ramanathapuram and Pudukkottai districts with Pudukkottai as headquarters for the Pudukkottai district, would be considered. We have somehow persuaded the people to accept the position with regard to Pudukkottai becoming the headquarters of the bifurcated district, with Tirupattur, Tiruvadanai, Karaikudi, Sivaganga and Devakottai areas. Of course, the people of Pattukottai and Arantangi could come into this new district. But the people of Arantangi would like to call themselves Tanjorians. They seem to feel proud in calling themselves so and we do not bother about it. But the others are reconciled to the formation of the new district with Pudukkottai as headquarters, even as early as 10 or 12 years ago. Pudukkottai is quite fit to be a first class district headquarters. There are very many beautiful buildings not properly used. I am glad to hear that recently some of them have been repaired.

Sri Abdul Wahab rose.

The hon. Member is very far off in North Arcot district. Why should he worry about people in Ramanathapuram district?

SRI K. S. ABDUL WAHAB: While demanding bifurcation of Ramanathapuram, the hon. Member seems to claim areas from Tiruchirappalli and Tanjore districts.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I know better about the people of Tanjore and Tiruchirappalli than many hon. Members. If the district is bifurcated and Pudukkottai becomes one of the

12-10
p.m.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1966]

district headquarters, definitely Ramanathapuram, as a whole, would flourish better. The point of view of the majority of the departmental people is the same. There are proper communications.

Sir, regarding Education, I want to refer to only one aspect of the matter, viz., 'Medical Education' for which our learned Vice-Chancellor has done so much. I am happy that at his instance a Post-graduate Institution of Medical Education, with numerous Medical Colleges, is to be established in Madras shortly. I shall in this connection plead for the establishment of a Medical College at Chidambaram with many others that are to come up elsewhere. I shall certainly support the Coimbatore Medical College, but what I would like to urge on the Government is that they should consider the question of starting a Medical College at Chidambaram. Sri Kamaraj himself has stopped the construction of a 100-bed hospital north-west of Chidambaram, in the wet lands there, and wanted us to have a Medical College near the Town Club area, called the 'Annamalai Hall Club'. I did not know that I was one of the Trustees of the Club till the other day when I was asked to sign a letter as a Trustee along with the Vice-Chancellor. We have handed over 2½ acres and a building, and another 2½ acres can be acquired from the rice mill there. That area has not been acquired so far in spite of the best efforts of the Government during the past seven or eight years. I hope if that is acquired, we would have five acres, and that would be quite good enough. Because now-a-days buildings are going up vertically, and this would save doctors and nurses covering long distances. A hospital with 500 beds can come up there in the first instance and later on a Medical College. It is not a new scheme thought of by me. It has been there already. I am glad that the hospital is to be built. It will be located near the railway station not on the University side but on the Town side of the Railway line. If the hospital with 500 beds comes up, at least within the next five years, we can open a college. I do not say that the Hospital and College should come up simultaneously. I know a good college cannot come up without a good hospital. A good hospital with at least 500 beds, is what they should aim at, because a hospital with less than 500 beds will not be useful for starting a medical college. I do sincerely hope, Sir, that this will receive the attention of the Government and also that the Post-Graduate institution will come up at Madras as quickly as possible. I am sure that the Government will spare no efforts to get all the necessary equipment by securing the needed foreign exchange and that the scheme will be a great success.

Sir, I know there is great demand for more and more Arts Colleges. I do not object to the starting of these Arts Colleges. But I would ask the Government to start alongside of these Arts Colleges, more and more of these polytechnics—not of the same old type with L.M.E., L.E.E. and L.C.E. but of the modern type. I know the Government's intention is to start at least one polytechnic in every taluk, but I do not think they

3rd March 1966] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

have been able to do it though I know in some taluks there are more than one polytechnic. That is the only way of solving the problem of rush to these Arts Colleges.

Sir, with regard to the handloom products, our distinguished friend Sri Ponnuswami Chettiar spoke with so much of knowledge. I am afraid the glut in the market will be repeated year after year hereafter because we lost the Indonesian market. If we had maintained our usual markets, this glut would not be there. The hon. Member Sri Sambandhan is an expert in that line. I am not one and I am speaking only with briefs I have on the subject. Formerly we were exporting to Malaya and that was in turn exported from there to Indonesia. Conditions in Malaya are much better at present. The Prime Minister of Singapore, though considered a Leftist, has now entered into an agreement with England for the stationing of a naval establishment there for another fifteen years. It is a happy feature and I do hope that the conditions in Malaya will still further improve. Now the Government of Madras should take the initiative to send a trade delegation to Malaya as also to Ceylon, Indonesia and Bangkok. Our Minister for Industries has travelled widely, and I am sure he will agree with me that our handloom varieties are in great demand even in highly industrialised countries. Our bedsheets and other handloom products are in great demand in Ceylon, Fiji, Malaya and Phillipines.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Our saris also.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Yes, saris also. Our saris are in great demand. Wherever they might have been made, whether in Madurai or Madras City, they are called Kancheepuram saris.

MR. CHAIRMAN : Is it for men or for women? (Laughter).

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Because the Hon. the Chairman interrupted, I hope he will allow me to mention one important news here. The whole world is getting into one sex. This fact is there stated in the newspapers. It is a very interesting thing. The Hon. Chairman's interruption makes me refer to it. Men are using lip-sticks and the women are wearing tight trousers. In western countries this is very common. And now in Thailand, the women are wearing 'Panchakachcham'. They are all Hindus. Fifteen years ago, they were all wearing trousers. Now they are wearing 'Panchakachcham'. Therefore you will see that women are also changing their costumes. But it is just possible they might want to change the sex also. It may not be possible just now. They change their dress and their habits, now. I read a news about this in the papers two or three weeks ago.

MR. CHAIRMAN : Men wearing saris?

[3rd March 1966]

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: May also. (Laughter). I would merelore suggest to the Government to take steps to send a delegation to promote the sale of these handloom products, not only of saris but of all varieties. There is a very good market for them in foreign countries.

Sir, some days ago, I saw in the papers that the India Government had given a loan of Rs. 20 crores to the Ceylon Government. According to the terms of the agreement, seven crores would represent commodity exchange to and fro, and only 13 crores would represent actual loan. But I understood while attending a meeting of Binny & Co., that the Ceylon Government have placed a restriction, under the item 'cloth', that the price of cloth per yard should not exceed Re. 1, whether it is mill made or handloom. I think it should be possible to arrange to send handloom cloth which would not cost more than a rupee a yard. All these are details which could be worked out by the Government. We can only suggest guide lines. The details should be worked out by the department. Unless people go there, or our officials go there and negotiate with the Ceylon Government, no good can come. The Ceylon Government is now in a very good mood. And I think it will now do anything for India. I hope the Hon. Minister will kindly look into it.

Now, Sir, I come to the most interesting part of what I want to say to-day, namely, the place where we are living in Madras City. I want to say that the Madras Government has not taken as much interest as it should take in the welfare of the city of Madras. The reason is not neglect. Probably disgust may also be added as one of the reasons. But I feel it should not be a reason for the Government not taking interest in the City. That is my earnest appeal to the Hon. the Minister for Local Administration. I was surprised the other day when the Hon. Minister said that he was not concerned about the Corporation of Madras. I am sorry to say it is very wrong. I think he has not read the City Municipal Act. I want him to read it, or if he has read it, I want him to read it again. I hope the Hon. the Minister for Industries would commend my suggestion to his Colleague, the Hon. the Minister for Local Administration, who is a very good personal friend of mine. My regard for the Hon. Sri Majid is there, but my objection to allowing the present state of affairs to continue is separate. It should be taken up and the matter looked into. I had suggested to him to convene a conference. He could ask the Commissioner to come, he could ask the Mayor to come, he could ask the other officials of the Corporation to come; if necessary he can ask anybody concerned with it to come and discuss the matter with them.

Sir, two years ago the Cooum was not stinking so much. why? The Vice-Chancellor knows why it was not, and why it is stinking now. Formerly they were letting out the sewage regularly. We have heavy rains from the beginning of October to the 15th of November, for about six weeks. They allowed the

[3rd March 1966] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

water to get into the flushouts. The manhole cover is lifted because the flow is too much. This was being done on the three sides of the city West, South and North. I request the Chairman to give me leave to mention details as I happen to know something about this matter. At the end of it, the rain comes and washes out the whole thing and everything is over. This may happen for a few hours or at the most for half a day, and at the most this is done three or four times. This is done during the rainy season. Madras does not get rains throughout the year. It gets all the rains, about 8 or 9 inches, in three or four cyclonic storms. There is no continuous rain in the city. In spite of the damage these storms and cyclones cause to electric posts and some trees, it is there only for a very short period. That is how we get the rains. Formerly 'petta' after 'petta' this draining of storm water was attended to. It should be possible to do so now also. I am not now concerned with these big schemes, that are under the consideration of the Corporation or the Government, costing Rs. 50 lakhs to 60 lakhs. I am concerned with the immediate problem and its solution. Formerly they engaged ordinary manual workers, about forty or fifty of them, paying them a rupee or two each and removed the sand accretion at the mouth of the Cooum and Adyar twice or thrice a year. If they did that even now, two or three feet depth of water would come into the rivers and remove the stench and the problem would be solved, and we would not be worried about it for about 8 to 9 months in the year. Now they are not doing it. Sri Thiagaraja Chettiar paid great attention to this problem. Our learned Vice-Chancellor knows about it. He could have become the Chief Minister of this Province, but he was content to be the President of the Corporation. It was because he wanted to do so much for the city of Madras.

Sir, what is now wanted is not big schemes like acquiring 12-20 lands on either side of the Cooum and putting up parks and so on. p.m. They are big schemes which were estimated to cost a crore of rupees then. Now they would cost more than six or seven crores of rupees. Two things are immediately necessary to solve the problem. The Government should see to it that the mouths of the Cooum and Adyar are regularly cut open. This could be got done by engaging manual labour. No mechanical aids are necessary. Ordinary manual labour is enough. Till they get their big machines, this should be done. And again they should put up big pumps. They are not new; our engineers are not new to this system. They were accustomed to pumping out water with big pumps in Neyveli. It was thought that the project would be a failure because there was a lot of underground water. But they put up big pumps in large numbers and pumped out the water. Likewise if the Government put up such big pumps say four or five of them in the city, they can pump out water all the 24 hours of the day, and keep the rivers clean. As I said, this is only a temporary measure till the big schemes that the Government have, are put into operation. We are glad that the big schemes are coming, but in the meantime for want of proper attention, the 'City Beautiful' has become the 'City Dreadful'.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1966]

Sir, in regard to the question of slums also, I wish to suggest to Government that it should be dealt with in a different way. There is no use in spending crores of rupees on improving the slums, unless satellite towns are developed. These should extend up to or even beyond Tambaram. Unfortunately, we have developed a taste for residential quarters near about the business place or place of work. There are countries where people live some 20 or more miles away from their business place. They get into the car, bus or train and arrive at their work places. For these satellite towns to come up, the Government should lay big highways from Tambaram to Avadi, from Chingleput to Arkonam, and even from Villupuram to Renigunta. By doing this and shifting the big godowns away from the city and also converting the metre gauge into broad-gauge, it will be possible to take about 2 lakhs of the worker-population away from Madras. Many of the lorries now come into the City, and there are very many mechanical and engineering workshops. These will then move out and you can also restrict the entry of the lorries into the City. Only a very few lorries should be allowed to come into the city. This is, of course, a long range programme, and I do not, therefore, except the Government to do it immediately. They may consider this suggestion, which is one way saving Madras.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: What about using the Buckingham canal?

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: It is included in the Cooum. Once the sea water is pumped in, the conditions will improve. Then it can be used for transport between Triplicane, Mylapore and Adyar.

Then, Sir, coming to the State Transport, especially in Madras City, apart from its being run in a very efficient and economical way, I am more concerned about the way these vehicles are driven on the roads in the City. Sir, as you all know, in England and other countries, six months' training is necessary before one is made a regular driver. Sir, you might have seen the judgment reported in the papers on an accident that occurred some months ago. The Judge had referred to the dangerous way in which the driver drove the bus; dangerous to the other users of the road. But what was the result of that dangerous driving? The result was death of the person involved in the accident. In the case reported, the man involved in the accident and riding on a cycle was dragged to a distance of 150 feet. The driver of the vehicle was inexperienced. It is dangerous to entrust these inexperienced people to take the buses on the city roads. Then, Sir, it is dreadful to see these people allowed to learn driving on the Beach Road and the San Thome High Road and the other high roads. They should first be allowed to learn in far off places and then only brought to the towns or cities. We see the board 'L' hanging on these buses. I do not know what it signifies. (An hon. Member: Learners). We see a number of such boards hanging on a number of State Transport buses and they go very fast also.

[3rd March 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is the second stage of training. The first stage of training is in open places outside the city. After a period of training outside, they are brought into the city to enable them to get familiar with the road signals and traffic rules.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Then, Sir, there seems to be no limit to the speed at which these buses could be run. They run at 40 or 50 miles speed and the safety of the people and the road users is in danger. After all, there should be some time fixing for buses to take for going from one place to another. It should be properly enforced and the speed checked. About two days ago I heard of the death trap that exists elsewhere, for instance between Calcutta and Durgapur, which distance is covered by lorries in four hours. It is a terrible affair. And conditions on the roads in the Madras city are no less terrible in many places. Therefore, I would entreat the Hon. Minister to think of ways and means to correct this terrible situation.

Then, Sir, our Hon. Minister for Industries has been talking for a long time that he would make an attempt to convert sea water into drinking water. I have since noticed in journals and newspapers that in large number of towns and cities in the world, this is being done, and fresh water is obtained from sea water. There are a number of firms manufacturing the required equipment. Some people seem to laugh at the idea of the Hon. Minister of converting sea water into drinking water. That they should not do so, is my request. They should give him all the support to spend the money required in the case of a big city like ours, and also Tuticorin and in seaside towns. We have a number of big seaside towns.

MR. CHAIRMAN: High cost.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Sir, cost is secondary. The point is the scheme should and can go through. America will give the money as loan. They will give hundred crores, fifty crores or whatever you want. It is possible for the Ministers to go there and get the loan. If you go you will get the money from there. You have only to go and ask. Now they are giving you money even without your asking for it. Even when we oppose some of their policies, they are giving loans to us. They are anxious to help our country. Happy relations exist between the two countries. I hope the visit of the Hon. Prime Minister will help things further.

Sir, one last suggestion I would like to place before the Government is this. They should place a white paper on the table of the House on the type and kind of drainage systems existing and the other facilities for drainage in all the big towns of the State, such as Madurai, Tiruchi, Coimbatore, Salem, Tirunelveli, Vellore, and so on. Now they are letting out drainage into the Cauveri at Tiruchirappalli, one mile below the Tiruchi town. The people down below at Tirukattupalli and other places drink that water. That is what is happening now.

[3rd March 1966]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: They are doing that in Tiruchi itself.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: That is the hon. Member's improvement over my statement. I would request the Hon. Minister in-charge to place a white paper at least during the next session explaining what exactly is happening to-day in regard to the provision of drainage facilities in important towns in the State. If they have any new schemes, they should also be mentioned in the white paper. It will help us to have an idea of what is being done now and what is proposed to be done by the Government in this regard. There is no use talking about this problem without knowing anything about it. It won't also be fair on my part to criticise Government without knowing what is happening elsewhere, even though I know something about the city conditions. Therefore, I would request the Government to place a white paper on the table of the House on this important matter.

Finally, let me thank you, Sir, for the opportunity given to me to offer my warmest thanks and felicitations to the Government, the Hon. the Chief Minister and other Ministers of Government on the efficient way they have run the administration. I wish them good luck in the next election and I hope they will continue to carry on the good work they have been doing. Thank you, Sir.

12-30
p.m.

திரு. எம். எதிராஜா: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த 1966-1967-ஆம் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் எந்தப் புது வரியும் இல்லாமல் நாட்டின் முன்னேற்றத்தையும் பொருளாதார வளர்ச்சியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தீட்டியிருப்பதை, ஒரு அகிசயிக்கத்தக்க விஷயமாகவே எல்லோரும் கருத வேண்டுகிறது. இதில் ஒன்றும் தவறு இல்லை. வரியில்லாத இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை யாரும் குறைகூறாமல் இருப்பார்களோ என்று பார்த்தால், இதையும் குறைகூறுகிறார்கள்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

அரசாங்கத்தார் வரியை விதித்திருந்தாலும், இவர்கள் எழைமக்களைக் கசக்கிப் பிழிவதாக சிலர் குறைகூறியிருப்பார்கள். வரி விதிப்பு இல்லாமல், நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றத்தையும் ஏழை மக்களின் சுக வாழ்வையும், நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியையும் கருத்தில் கொண்டு, இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பது எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு உண்மையாகும். சென்ற மாதம் ஜெயப்பூரில் நடந்த காங்கிரஸ் மகாநாட்டில், உலகம் போற்றும் உத்தமர் ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்கள் தமது தலைமை உரையில், ஸோஷலிஷ் ஜனநாயக அமைப்புக் கொள்கையை எற்றுக்கொண்ட பிறகு உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, குருக்க இடம் இவை எல்லாம் எல்லோருக்கும் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டியது காங்கிரஸ் கட்சியின்

[3rd March 1966]

[திரு. எம். எதிராஜா]

கடமையாகும் என்று கூறியிருக்கிறார். இவை அனைத்தும் எல்லோருக்கும் கிடைப்பதில் கஷ்டம் இருப்பின், இவற்றை சரியான முறையில் பங்கிட்டு இவை ஏழைப் பாமர மக்கள் எல்லோருக்கும் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டியது அரசாங்கத்தின் தலையாய கடமையாகும் என்றும் அவர் கூறியிருக்கிறார். அவர் வழிவந்த கனம் முதல் அமைச்சர், அவருடைய பேருரையைக் கருத்திற் கொண்டே வருங்காலத்தில் ஏழை மக்கள் எவ்வித கஷ்டமும் இல்லாமல் செழிப்புடன் வாழ்வதற்கு இம்மாதிரியான வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தீட்டியிருக்கிறார் என்பதை நாம் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் போற்ற வேண்டுமே தவிர இதில் தூற்றுவதற்கு ஒன்றுமேயில்லை; தூற்றுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை என்று சிலர் வாய்ப்புத் தேடுகிறார்கள்.

உணவுப் பற்றாக்குறை இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டது. அது வாஸ்தவம் தான். உணவுப் பற்றாக்குறை இல்லாமல் இல்லை. நாம் அட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு மூன்று ஐந்து ஆண்டுகள் திட்டங்களைப் போட்டோம். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 500 கோடி ரூபாய் செலவு செய்து 65 லட்சம் ஏக்கர் கிடைத்திருப்பாசன வசதி செய்தோம். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 420 கோடி ரூபாய் செலவில் 52 லட்சம் ஏக்கருக்கு பாசன வசதி செய்தோம். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 640 கோடி ரூபாய் செலவில் 55 லட்சம் ஏக்கருக்கு பாசன வசதி செய்தோம். இந்த மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திலும் ஒருஷத்திற்கு 1 கோடி டன் விதம் உணவு தானியம் உற்பத்தி செய்திருக்கிறோம் என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. இவ்வளவு உணவு உற்பத்தி அனாதற்குப் பிறகும் பற்றாக்குறை இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? நாம் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒரு சக்தி நம்மிடம் இருப்பதுதான் அதற்குக் காரணம். அதை நாம் கட்டுப்படுத்த முடியாதபோது, மனித சக்தியைப் பயன் படுத்தி உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய உணவுப் பொருள்களை நாம் எப்படிப் பெருக்க முடியும்? அந்த சக்தியை நாம் கட்டுப்படுத்தாததால், நாம் மீண்டும், மீண்டும் மக்கள் உற்பத்தியை அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறோம். ஜனத்தொகை வருஷத்திற்கு 1 கோடி விதம் அதிகரித்து வருகிறது. மனித தர்மத்தால் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. உணவுப் பற்றாக்குறைக்குக் காரணம் என்ன என்று பார்க்கும்போது, உண்மையுள்ளவர்களும் நியாய புத்தியுள்ளவர்களும், இதைச் சொல்லித் தான் ஆக வேண்டும். குடும்பக் கட்டுப்பாடுபற்றி சர்க்கார் மிகவும் கட்டுப்பட்டு கிராமம் கிராமமாகவும், நகரம் நகரமாகவும், தெருத் தெருவாகவும் பிரசாரம் செய்யும்போது, இதை சர்க்கார் ஏன் கட்டுப்படுத்துகிறார்கள் என்று சிலர் கூக்குரல் போடுகிறார்கள். குடும்பக் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் மக்கள் உற்பத்தி பெருகும்போது உணவு உற்பத்தியை மட்டும் செய்து, இந்த சமுதாயத்தை சர்க்கார் எவ்வாறு திருப்திப்படுத்த முடியும் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

[திரு. எம். எதிராஜா] [3rd March 1966]

உணவு உற்பத்தி விஷயத்தில், விவசாயிகளுக்குச் சலுகைகள் அளிப்பதில், அரசாங்கம் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். கிராமங்களிலிருந்து தான் உணவு வர வேண்டும் என்ற எண்ணம் நம்மிடமிருந்து அறவே நீங்க வேண்டும். நகரங்களில் ஒவ்வொரு வீட்டைச் சுற்றியும் 20 வீடுகள் கட்டக்கூடிய அளவுள்ள இடத் தைச் சுற்றி காம்ப்வுண்டுச் சுவர் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இடங்களில் உணவு உற்பத்தி செய்ய நகர மக்கள் முன்வரவில்லை. காய்கறி முதல் நெல் வரை எல்லா உணவுப் பொருள்களையும் கிராம மக்களே உற்பத்தி செய்து நகர மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை மாற வேண்டும். நகர மக்கள் நகரத்தில் தங்கள் தோட்டங்களில் உணவு உற்பத்தி செய்ய முயற்சி செய்ய வேண்டும்; அவர்களும் உணவு உற்பத்தி முயற்சியில் பங்கு ஏற்க வேண்டும். நாம் உணவு உற்பத்தியை அந்த முறையில் தான் பெருக்க வேண்டும். உணவு உற்பத்தி அதிகரிப்பிற்காக நாம் பல் வேறு திட்டங்களை வகுத்திருக்கிறோம். அதற்காக நாம் பல்வேறு பாசன வசதிகள் செய்திருக்கிறோம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பாசன வசதிக்காக 852 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. புதிய கிணறுகள் தோண்டுவது, கிணறுகளை ஆழப் படுத்துவது, வடிமுனைக் கிணறுகளை அமைப்பது, பம்பு செட்டுகளை அமைப்பது முதலிய திட்டங்களுக்காக 352 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கிட்டு கொண்டுள்ள இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் மிகவும் நல்ல வரவு செலவுத் திட்டம். “கிணற்றை பாதுகாத்தால் அது வயிற்றை பாதுகாக்கும்” என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. கிணற்றுப் பாசன வசதி, நிரந்தரமான பாசன வசதி. இதனால், எப்போதும் உழுது பயிரிடும் விவசாயிகளுக்குப் பாசனம் கிடைக்கும் என்பது தெரிந்து நான் இந்தத் திட்டத்தை அரசாங்கத்தார் வகுத்திருக்கிறார்கள். நம் ராஜ்யத்தில் போதிய லீவ்நதிகள் இல்லை. எல்லா நதிகளிலும் அணைகள் கட்டப்பட்டு, ஆங்காங்கு பாசன வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பல தாலுகாக்களில் பல்வேறு பாசனத் திட்டங்களைக் கெட்டுவா திட்டங்கள் போடப் பட்டிருக்கின்றன. சிறு பாசனத் திட்டங்களில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அதற்கான நிதி உடனடியாக ஒதுக்கப்பட வேண்டும். இதை நாம் கருத்தில் கொள்ளாவிட்டால் சிறு பாசனத் திட்டங்களுக்கு இப்போது இருக்கக்கூடிய வாய்ப்பையும் நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாது. நேன்றைக்காடு ஜில்லாவில் கடினம் நதியில் வெள்ளம் வரும் காலத்தில், நிறையத் தண்ணீர் வருகிறது. அப்படி வரும் தண்ணீர் வினாகக் கடலில் போய் விழுகிறது. அந்தத் தண்ணீரைத் தேக்கி வைக்க ப்ளாட்டிக்கு அருகாமையில் ஒரு ரிசர்வாயர் கட்ட வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே அவ்வாறு ரிசர்வாயர் கட்டினால் அங்கே காடாம்புலியூர், அனங்குளம், நெல்லிக்குப்பம் போன்ற பல மிகவும் வறண்ட கிராமங்களுக்கு பாசன வசதி அளிக்க முடியும். இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சாத்தனூர் அணையின் வலது பக்கத்தில் ஒரு வாய்க்கால் அமைத்து அங்குள்ள தண்ணீரை சங்கராபுரம் ஆற்றுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டால், அங்கே பல கிராமங்களுக்குப்

3rd March 1966 [திரு. எம். எதிராஜா]

பாசன வசதி கிடைக்கும். மேலும், இப்போது கோமுகி நதி சின்னசேலம் வரை போகிறது. அங்கே ஒரு வாய்க்கால் வெட்டினால் சின்னசேலம் வரை பாசன வசதிக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்.

சிதம்பரத்திற்குப் பக்கத்தில் கருங்காலாறு, தோணித்துறை ஆகிய இடங்களில் பல கிராமங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே கடல் நீர் புகுந்து சேதத்தை உண்டாக்குவதால் அங்கே தடுப்புச் சுவர் அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கடலுருக்குப் பக்கத்தில் உச்சிமேடு, உப்பளவாடி முதலிய கிராமங்களில் கடல் தண்ணீர் புகுந்து சேதத்தை உண்டாக்குவதால் அங்கும் தடுப்புச் சுவர் அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சிதம்பரத்திற்கு அருகில் பிச்சவரம், தாண்டவராய சோழகர் பேட்டை ஆகிய இடங்களில் பாலம் அமைக்க வேண்டும் என்று கோரி பொதுமக்கள் 8,000 ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள்; அங்குள்ள பஞ்சாயத்து யூனியனும், இதைச் செய்ய வேண்டும் என்று கோரி இதற்காக 4,500 ரூபாய் தர முன்வந்திருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக அரசாங்கத்தார் இன்னும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. அதைப்பற்றி இது வரையில் எந்த வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. அம்மாதிரியான திட்டங்களை சீக்கிரம் அமுல்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் இன்று முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். உள்ளூரிலே இருக்கின்ற சிறிய சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதற்கு முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வியைப் பற்றி நம் தென்னாடு எவ்வளவு முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லத் தேவை இல்லை. ஒவ்வொருவரும் மனதில் கை வைத்தால் தெரியும். இப்போது 1-வது வகுப்பிலிருந்து 3-வது வகுப்பு வரையிலும் இலவசப் புத்தகம் கொடுக்கிறோம். இலவசமாக இன்றக்கு உணவு கொடுக்கிறார்கள். படிக்காத பிள்ளைகள் எல்லாம் படித்து முன்னேற வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் பின் தங்கிய வகுப்பார்களின்—எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், நான் வருத்தப்பட்டேன்—பின் தங்கிய சமூகத்தாரின் நிலை இன்றைக்கு மலைபோல் வளர்ந்திருக்கிறது. புள்ளி விவரம் என்னால் கொடுக்க முடியும். அதே நேரத்தில் ராஜாஜி அவர்கள் ஆட்சியில் இருக்கும்போது பின்தங்கிய சமூகத்தாருக்கு எந்தவித முன்னேற்றமும் அவரால் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். ரூ. 5 லட்சம் கூட பின் தங்கிய வகுப்பார் முன்னேற்றத்திற்கு ராஜாஜி காலத்தில் கொடுக்கப்படவில்லை. ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்கள் வந்த பிறகு தான் சுமார் ரூ. 5 கோடி பின் தங்கிய வகுப்பார் முன்னேற்றத்திற்குச் செலவழிக்க சர்க்கார் முன்வந்தது. ஆங்காங்கு சென்று பார்க்கிற நேரத்தில், பின்தங்கிய வகுப்பார் கல்வியிலும்; உத்தியோகத்திலும் முன்னேறவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது, உலகம் போற்றும் உத்தமர், ஸ்ரீ காமராஜ் பதவி ஏற்றதும்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [3rd March 1966]

பின்தங்கிய வகுப்பார் முன்னேற்றத்திற்கு முழு கவனம் செலுத்தினார். இன்றைக்கு அவரை உலகத்தார் ஒவ்வொருவரும் வா. வா என்று அழைக்கின்றனர். வருவதற்கு நேரமில்லை என்று சொல்லக்கூடிய அரும் பெரும் தலைவர்—ஜனநாயக சோஷலிசத்தை அமைப்பதற்கு பெரும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். ஜனநாயக சோஷலிசத்தை அமைத்தே திருவேன் என்று உறுதியுடன் உழைத்து வருகிறார். அதை உலகமே ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த அற்புத மனிதரை பார்க்க வேண்டுமென்று உலகமே 'வாருங்கள், வாருங்கள்' என்று அழைக்கிறது. அப்படிப்பட்ட தலைவர் காலத்தில்தான் ஜாதியை ஒழிக்கவேண்டுமென்ற அடிப்படையை உருத்தில் கொண்டு நினைக்கக்கூட முடியாத, எண்ணிப் பார்க்கக்கூட முடியாத பின்தங்கிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களான சுவரத் தொழிலாளர், சலவைத் தொழிலாளர், ஆச்சாரி, மீனவர் முதல் கொண்டு, "நீங்களும் வாருங்கள், சமமாக உட்கார்ந்து உங்கள் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லங்கள்" என்று மேல் சபையில் ஒரு பைசா கூட செலவில்லாமல் உட்காரவைத்திருப்பது எந்த தேசத்தில் நடந்திருக்கிறது என்று கேட்கிறேன்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : ராஜாஜி அவர்கள் காலத்தில் பிற்பட்ட இனத்தவருக்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று சொல்வது அர்த்தமல்ல ராஜாஜி காலத்தில்தான் இங்கு சபாநாயகராக இருக்கக்கூடிய உயர் திரு. மாணிக்கவேலு நாயகர் அவர்களுக்கும், பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த நாகனா கௌட் அவர்களுக்கும் உயர்ந்த பதவி அளித்திருக்கிறார்கள். அப்போது தான் ஜனங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களுக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்ற உணர்ச்சியே ஆரம்பமாயிற்று. அதை இல்லை என்று சொல்லுவதற்கில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : நான் அதற்கு விளக்கம் சொல்லத் தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன். காமராஜ் வந்த பிறகுதான் பிற்பட்ட சமூகத்தினருக்கு கல்வி நிலையில், உத்தியோக நிலையில், மற்றவைகளில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட வருடைய சமூகத்தைச் சார்ந்த சாணர், கிராமணியார் எல்லாம் அன்றைக்கு என்ன நிலை என்று பார்த்தால் ராமநாதபுரம் போன்ற இடங்களில் கோயிலுக்குள் போகக் கூடாதென்று அடித்து விரட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் முற்போக்கு சமூகத்தினரா? அவர்களை ஏன் பின்தங்கிய வகுப்பில் சேர்க்கக் கூடாதென்று கேட்கிறேன். அவர்களுக்கு லைசென்சு கொடுக்கப்பட்டது, அவர்களுக்கு பர்மிட் கொடுக்கப்பட்டது என்று, இதையெல்லாம் பேசுவதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது?

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : கிராமணி அவர்களையும், நாடார் அவர்களையும் நாங்கள் வரவேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. சோஷலிசம் என்றால் சமத்துவமாகச் செய்யவேண்டும்.

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member will not please interrupt. Sri M. Ethurajulu will continue his speech.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : பின்தங்கிய வகுப்பினர்களுக்கு இந்த பட்ஜெட்டில் பார்க்கும்போது ரூ. 5.30 கோடி ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். இந்த நிலை மற்ற மாநிலங்களில் இன்று கிடையாதே! இது

[3rd March 1966] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

எல்லோருக்கும் சேர்ந்து, அரிசனங்களுக்கும் பின்தங்கிய வகுப்பினருக்கும் சேர்ந்து ரூ. 5.30 கோடி. ஆனால் இவ்வளவு ஒதுக்கியும் பின்தங்கிய மக்களுக்கு பி.யூ.சி., பி.ஏ., எம்.ஏ., எம்.எஸ்.சி., மெடிகல் காலேஜ் படிப்பதற்கு குறைந்த அளவு, 25 சதவிகிதம் கூட நம்மால் சம்பளச் சலுகை கொடுக்க முடியவில்லை. அதை சற்று உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு புள்ளி விவரம், 1960-61-ல் பின்தங்கிய சமூகத்தினருக்கு மட்டும் படிப்புக்கு ரூ. 39 லட்சம் கொடுத்திருக்கின்றனர். 1961-62-ல் ரூ. 46 லட்சம் தான் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. 1962-63-ல் ரூ. 54 லட்சம்தான் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. 1963-64-ல் ரூ. 62 லட்சம், 1964-65-ல் ரூ. 70 லட்சம், 1965-66-ல் ரூ. 69 லட்சம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் ரூ. 3 லட்சம் கொடுக்கப் போகிறதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அதை கொஞ்சம் உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும். ஏராளமான பின்தங்கிய சமுதாயத்தினர் இன்றைய தினம் படிப்பதற்கு உற்சாகத்தோடு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய, படிப்பிற்கு தகுந்தவாறு, சம்பள வசதி கொஞ்சம் அதிகம் செய்துவிட்டால் இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக படிப்பதற்கு முன்வருவார்கள்.

அடுத்தபடியாக தொழில் வளத்தைப்பற்றி நான் அதிகமாகச் சொல்லத் தேவை இல்லை. நம்முடைய தமிழ்நாட்டில், துளியார் துறையிலும், மத்திய அரசுத் துறையிலும், வேகமாக நமது ராஜ்ய அரசுத் துறையிலும், தொழில் வளர்ந்துகொண்டிருப்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. இன்றைக்கு கூட்டுறவுத் துறையை எடுத்துக்கொண்டால், 9 கூட்டுறவு மில்கன் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். ரூ. 6½ கோடி மூலதனத்துடன் ரூ. 9 கோடி பெறுமானம், 60,000 பேர்களுக்குமேல் வேலை செய்கிறார்கள். உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. நல்ல வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்தத் தொழிற்சாலைகளெல்லாம் ஒரே குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு போகாமல், பரவலாக கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு தென்னாற்காடு ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்குக் கடலூர் தலைநகரம். அங்கே எந்த விதமான தொழிற்சாலைகளும் இல்லை. ஒரு தலைநகரத்தில் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்வதற்கு, அவர்களுடைய வேலையை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு, ஒரு நல்ல தொழிற்சாலை இல்லை. இனிமேலாவது ஒரு தொழிற்சாலை கூட்டுறவுத் துறையிலாவது கடலூர் தலைநகரத்திற்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கடலூரிலே இன்றைக்குத் தொழில் பண்ணை இன்னும் வரவில்லை. தொழிற் பேட்டை கட்டுவதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அது ஏன் இன்னும் கட்டப்படவில்லை என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அடுத்தபடியாக மின் துறை வளர்ச்சிக்கு ரூ. 105 லட்சம் நமது மாநில சர்க்கார் 1966-67-க்கு ஒதுக்கி இருக்கிறது. இந்த மின் துறை வளர்ச்சியைப் பற்றி ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அவர்களுக்கு இந்த வருஷம் 150 போட்கள் கொடுக்கப்பட்விருக்

[திரு. எம். எதிராஜா] [3rd March 1966]

கின்றன. அந்த போட்கள் பற்றுதவைதான். வருஷாவருஷம் அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது கொடுக்கப்படக்கூடிய போட்கள், 30 அடி நீளம், 30 ஹார்ஸ் பவர் 'யான்மர்' எஞ்சின் வைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். அது ரூ. 28,000 விலைக்கு கொடுக்கிறார்கள். இதே போட், ஆந்திர தேசத்தில் 30 அடி நீளம், 45 ஹார்ஸ் பவர் வைத்து ரூ. 25,000-க்கு கொடுக்கிறார்கள். இதற்கும் அதற்கும் ரூ. 3,000 வித்தியாசம் இருக்கிறது. அடுத்தபடியாக, 30 அடி போட்டாமலே, 35 ஹார்ஸ் பவர் 'ரஸ்டன்' எஞ்சின் வைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த 'ரஸ்டன்' எஞ்சின் வைத்த போட் தமிழ்நாட்டில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த போட்கள் 50 சத விநிதத்திற்கு மேல் வேலை செய்யவில்லை. வினாக ரிப்பேராகித் தான் கிடக்கிறது. அதன் காரணத்தால் அவர்கள் அந்த கட்டைக் கூட திருப்பித்தர முடியவில்லை என்ற நிலையில் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏன் அந்த எஞ்சின் வைத்த போட்களைக் கொடுக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. மூன்று மணி நேரம் தான் அந்த போட்கள் வேலை செய்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு 'ஏர் கூலர்' இருக்கிறது. அதனால் வேலை செய்யவில்லை. 'வாட்டர் கூலர்' இருக்கின்ற எஞ்சின் வைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது. அதையும் அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சர்க்கார் கட்டுகின்ற போட்டுகளினெல்லாம் இன்றைக்கு அலுமினியத் தகடு பதித்துக் கொடுக்கிறார்கள் அந்த அலுமினியத் தகடு உபயுத தண்ணீரில் போகும்போது, பொத்தல், பொத்தலாகப் போய்விடுவதாக சொல்லப்படுகிறது. நாட்டை வருவதில்லை. ஆகவே, தனியாரிடத்தில் கொடுத்துக் கட்டுகின்ற போட்டில் 'காப்பர்' தகடு போட்டு கட்டிக் கொடுக்கப்படுவதாக சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் 'காப்பரில்' கட்டுகிறார்கள். ஆனால் சர்க்கார் மட்டும் அலுமினியத் தகட்டில் ஏன் போட்டுகள் கட்ட வேண்டும்? ஆகவே மின்வர்கள் 'காப்பரில்' போட்ட போட்டைத்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். இதையும் அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அவர்களுக்கு நைலான் தூல் வெளிநாட்டிலிருந்து வரவழைத்துக் கொடுக்கும்போது ரூ. 12 ஆக இருந்தது. இப்போது இந்தியாவிலேயே தயார் செய்து கொடுக்கிற தூல் ரூ. 20 ஆகிறது. ஏன் இவ்வளவு அதிகமாக இருக்க வேண்டும்? அதை கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறியைப் பற்றி எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் சொன்னார்கள். நமது ராஜ்யத்தில், கைத்தறி, விவசாயத்திற்கு அடுத்தபடி இருக்கின்ற பெரும் தொழில். இந்தப் பெரும் தொழிலை யாராக இருந்தாலும், நசித்துப்போக ஒரு நாளும் விட மாட்டார்கள். நமது அரசாங்கம் அவ்வப்போது கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய நிலையை சீர்தூக்கிப் பார்த்து, அவர்களுக்கு என்ன என்ன வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமோ அதை இன்று வரையில் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எழு லட்சம் கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள்.

[திரு. எம். எதிராஜா] [3rd March 1966]

கிறார்கள். கூட்டுறவு சங்கம் மூலமாக நான்கு கோடி கெஜங் களுக்கு மேலாக உற்பத்தியான துணிகள் விற்பனைக்குப் போகாமல் தேங்கிக் கிடக்கிறது என்பதால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பிளீடிங் மெட்ரஸ் என்ற துணியை அமெரிக்காவுக்கு முன்பு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தோம். சென்ற வருஷத்தில் 230 லட்சம் கெஜங் துணி ஏற்றுமதியானது. படிப்படியாக அது குறைந்து விட்டது. 'ஏற்றுமதியாகாமல் இருக்கிறது' என்று சொல்லும் போது, தங்கள் கதி என்னவாகும் என்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் நெசவாளர்கள். அதற்கு என்ன காரணம் என்று பார்த்தால், ஜப்பானிலிருந்து நமது பிளீடிங் மெட்ரஸ் போன்ற துணி அமெரிக்காவுக்குப் போகிறது. அதை அவர்கள் 35 சென்டுக்கு விற்கிறார்கள். இங்கிருந்து நாம் அனுப்புகிற துணி 75 சென்டுக்கு விற்கப்படுகிறது. அதனால் இங்கேயிருந்து ஏற்றுமதி செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் தேங்கிக் கிடக்கும் துணிகளுக்கு எவ்வளவு விலையைக் குறைத்துக் கொடுக்க முடியுமோ, அமெரிக்காவுக்கு எப்படி அனுப்ப முடியுமோ, அதைச் செய்வதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும். அந்தப் பொறுப்பு அவர்களுடையதுதான் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, வீடுகள் கட்டப்படுவதைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். வீடுகள் கட்டுவதற்கு போர்டு இருக்கிறது. குறைந்த வருமானக்காரர்கள், நடுத்தர வருமானக்காரர்கள் என்று பிரித்து வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்படுகின்றன. சேரிகள் அபிவிருத்தி செய்யப்படுகிறது. துருவித் துருவிப் பார்த்தாலும் வசதியுள்ளவர்கள், பங்களாவில் வாழ்கிறவர்கள், அதில் சேர்ந்து கொண்டு எப்படியோ வீடுகளை வாங்கி விடுகிறார்கள். சவுகரியமாக இருப்பவர்களுக்குத்தான் வீடு கிடைக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதைப் பரிசீலனை செய்யும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். பின்தங்கிய சமுதாயத்தவர்களுக்கு இதுவரை வீடு கட்டிக் கொடுக்கவில்லை. ஹவுசிங் போர்டில் ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்து சென்னை நகரத்தில் வீடுகள் கட்டுவதைக் கொஞ்சம் மாற்றி மற்ற ஹில்லாக்களில் கட்ட ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அங்கெல்லாம் பரந்த இடங்கள் இருக்கின்றன. ஹவுசிங் போர்டு மூலமாக நிலத்தை வாங்கி அவ்வாறு கையில் முவாயிரம், நாலாயிரம், என்று கொடுத்தால் கூட நிறைய வீடுகள் அவர்களே கட்டிக் கொள்வார்கள். பத்தாயிரம் ரூபாய் முதல் 15 ஆயிரம் ரூபாய்வரை குறைந்த வருமானக்காரர்களுக்குக் கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. அதை மூன்றாகப் பிரித்து மூன்று வீடுகள் கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். அப்படிச் செய்வதில் அவர்களே எல்லா செலவையும் சொந்த பொறுப்பில் ஏற்றுக்கொண்டு இருபது வருஷ தவணையில் கடனை திருப்பி கொடுத்துவிடுவார்கள். அதை கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் எல்லாவித நன்மைகளும் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அடுத்து சலவைத் தொழிலாளர், சவரத் தொழிலாளர் போன்றவர்களுக்கு, மிகப் பணியோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன் ஏதாவது திட்டவட்டமான நன்மை செய்துகொடுங்கள் என்று.

[திரு. எம். எதிராஜலு] [3rd March 1966]

அவர்கள் டாக்டர்களுக்கு இரண்டாவதாகப் பணியாற்றக்கூடியவர்கள். எப்பேர்ப்பட்ட அழுக்கையும் கையால் எடுத்துக்கொண்டு போய், மற்றவர்கள் சுகாதாரத்தோடு வாழ்வதற்காக, அழகாக நடமாடுவதற்காக துணிகளை சலவை செய்து கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் வீடு இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பொது மக்களுடைய துணிகளை எடுத்துக்கொண்டுபோய் குடிசைகளில் வைக்கிறார்கள். கிராமங்களில் அவர்கள் எந்த விதமான நன்மையோடும் வாழ முடியவில்லை. ஒலைக் குடிசைகளில் வசிக்கிறார்கள். அவர்கள் கொண்டுபோய் வைக்கிற துணிகள் சில சமயங்களில் காணாமற்போய்விடுகின்றன. அவர்கள் பொது சுகாதாரத்திற்கு வேலை செய்யவில்லையா? அவர்களுக்கு ஏன் இந்த நிலை? அவர்களுக்குத் தொழில் செய்யும் கருவிகளை இலவசமாகக் கொடுக்கக்கூடாதா? வருஷத்திற்கு தூறு பேர்களுக்கு இஸ்திரி பெட்டி கொடுக்கப்படுகிறது. கூட்டுறவு சங்கம் ஏற்படுத்தியவர்கள்; வருஷத்திற்கு தூறு பேர்களுக்கு என்று ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் கொடுத்தார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். ஆனால் தூறு பேர்களுக்குக் கொடுத்ததோடு அது நின்றவிட்டது. பிறகு கொடுக்கப்படவில்லை. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் குறைந்தது ஐம்பதின்மூன்று பேர் இருக்கிற நிலையில் 100 பேர்களுக்கு மட்டும் கொடுத்தால் போதுமா? அந்த கூட்டுறவு சொஸைடியில் 150 ரூபாய் கடன் கொடுத்தார்கள். அதை ஐந்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு வசூல் செய்ய வேண்டும். வசூல் செய்யும் பொறுப்பை சீனியர் இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமித்து அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள். அந்த சீனியர் இன்ஸ்பெக்டர் காலம் 3 வருஷத்தோடு முடிந்த பின்னர் யார் வசூல் செய்வது? கூடுமானவரையில் அவர்களுக்கு அதே கூட்டுறவு சொசைடி மூலமாக வீடுகள் கட்டிக் கொள்வதற்கும், கருவிகளை வாங்குவதற்கும் வசதி செய்து தரவேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சலாம், சலவைத் தொழிலாளர்கள் சமுதாயத்தில் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். கிராமப் பகுதிகளில் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களிடம் அவர்கள் படும் கஷ்டம் சொல்ல முடியாது. சமுதாயத்தில் மற்றவர்களுடன் சமமாக உட்கார்க்குட முடியாத நிலையில் இருக்கும் அவர்கள் வாழ்க்கையை வளப்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, பத்திரிகையில் ஒரு செய்தியைப் பார்த்தேன். எம்.பி-க்கள் அவர்கள் செல்லும் இடங்களில், உத்தியோகஸ்தர்கள் அவர்களை மரியாதையோடு எழுந்து வரவேற்று அவர்களை மரியாதையாக நடத்தி பின்னர் அவர்கள் கோரிக்கையை கவனிக்க வேண்டுமென்பதாக, மத்திய அரசாங்கத்தில் ஒரு ஏற்பாட்டை செய்திருப்பதாக, பத்திரிக்கையில் பார்த்தேன். எம்.எல்.ஏ.-எம்.எல்.சி.களுக்கு அவ்வளவு தூரம் மரியாதை காட்டாவிட்டாலும், உத்தியோகஸ்தர்களைப் பார்க்கும்போது அவர்கள் 'உங்கள் வேலையை கவனிக்கிறோம்' என்று நாங்கள் கொடுக்கிற பேப்பர்களுக்கு ஒரு வாரத்திற்குள் பதில் அனுப்பினால் போதுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும்.

3rd March 1966] [திரு. எம். எதிராஜலு]

குடிநீர் திட்டத்தில் 170 லட்சம் ரூபாயை இன்றைக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். சிதம்பரம் பகுதியில் பல கிராமங்களில் குடிநீர் வசதியில்லாமல் இருக்கிறது. ஸ்ரீகுண்டம், பாளையங்கோட்டை, ராமாபுரம், விளாகம் போன்ற பகுதிகளில் குடிநீர் வசதி செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். 170 லட்சம் ரூபாயை சென்னை கார்ப்பரேஷனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நான் அதை வரவேற்கிறேன். அங்கே அங்கே சில அடாத காரியங்கள், ஊழல்கள் பெருகிவிட்டன என்று பொது மக்கள் சொல்லும்போது 'குற்றவாளிகளை கூண்டிலே கொண்டு வந்து நிறுத்துங்கள்' என்று அன்றைக்கு இந்த மன்றத்தில் பேசினார்கள். நானும் அதையே கேட்கிறேன். எதிர்க்கட்சியாக அவர்கள் அங்கே பணியாற்றும்போது, அங்கே ஊழல் செய்யும் எதிர்க்கட்சியை கூண்டிலே நிறுத்தினால் தங்களுக்குக் கெட்டபெயர் வருமென்ற பயம்தான் ஆனும் கட்சியாக இங்கே இருக்கிற அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது என்று நான் கூறுவது இல்லாவிட்டால் இதுவரை அவர்களைக் கூண்டில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருப்பார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியில் தவறிருந்தால் முதல் அமைச்சர் முதற்கொண்டு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் வரை காங்கிரஸ்காரர்களாய் இருந்தால் தண்டனை தராமல் இருந்ததில்லை. அதைப்போலத் தண்டிப்பதற்கு கார்ப்பரேஷனில் உள்ள ஆளும் கட்சிக்குத் துணிவு இருக்கிறதா? அங்கே ஊழல் இல்லை என்று சொல்லமுடியுமா? எத்தனையோ ஊழல்கள் இருக்கின்றன.

திரு. சி. பி. சிற்றாசு : விசாரிப்பதற்கு உரியவருந்தால் சர்க்கார் அதை விசாரித்திருக்கலாம். என்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன்.

திரு. எம். எதிராஜலு : மெரீனா ஓட்டல் ரூ. 1,500-க்கு இருந்ததை, ரூ. 2,500 வாடகை கட்டுகிறோம் என்று கேட்டவர்களுக்கு விடாமல் 1,250-க்கு விட்டது ஏன்? அக்கவுண்ட்டன்ட்-ஜெனரல் ஆடிட் செய்து அப்படி யார் பாஸ் செய்தார்களோ, அவர்கள்தான் குறைத்துவிட்டதாக நஷ்டத்தை சர்சார்ஜ் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காண்ட்ராக்ட் கமிட்டிகளிலும் உத்தியோக நியமனங்களிலும் ஊழல். அவர்கள் எந்த தவறை செய்தாலும் அதைக் கண்டிக்க வேண்டிய பொறுப்பு சர்க்காருடையதுதான் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். யாராக இருந்தாலும் குற்றம் செய்கிறவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுத்துத் தண்டிக்கப்படவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன் !

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

[3rd March 1966]

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 132. Notification issued with G.O. Ms. No. 112, Home, dated 18th January 1966 exempting from payment of tax leviable for the vehicle MDR 4413 belonging to the Central Electro-Chemical Research Institute, Karaikudi. [Laid on the Table of the House under Section 11 (2) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931).]

* 133. Notification issued with G.O. Ms. No. 3551, Revenue, dated 31st December 1965 appointing the 1st February 1966, as the date on which certain provisions of the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1933 shall come into force in the inam Ariyan Gounden Jagir, Kurumba Gounden Jagir and Jadaya Gounden Jagir in South Arcot district. [Laid on the Table of the House under Section 73 (5) of the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963 (Madras Act XXVI of 1963).]

* 134. Notification issued with G.O. Ms. No. 4108, Food and Agriculture, dated 24th December 1965 relating to the notified market area to markets at Kalugumalai and Tenkasi in Tirumelveli district for the purpose of Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 in respect of Cotton and Chillies. [Laid on the Table of the House under Section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959).]

* 135. Notification issued with G.O. Ms. No. 3922, Food and Agriculture, dated 8th December 1965 making amendments to the Food and Agriculture Department Notification S.R.O. No. 3012 of 1964, dated 30th May 1964. [Laid on the Table of the House under Section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act No. 23 of 1959).]

B. Reports, notifications and other papers.

† 16. Notification issued with G.O. Ms. No. 2788, Revenue, dated 27th September 1965 making amendment to the Travancore-Cochin Agricultural Income Tax Act, 1950 (Travancore-Cochin Act XXII of 1950).

* Laid on the table of the House on 26th February 1966

† Laid on the table of the House on 2nd March 1966

[3rd March 1966]

APPENDIX.

[Vide answer to Starred Question No. 89 on page 209.]

(அ) காட்டுப்பாக்கத்தில் கோழிப்பண்ணை எதுவுமில்லை. கனம் உறுப்பினர் காட்டுப்பாக்கத்திலுள்ள செம்மறியாட்டுப் பண்ணையில் 17-7-1963 முதல் மூன்றாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழ் நிறுவப்பட்ட முட்டை, கோழி முனைப்பு உற்பத்தி-விற்பனை நிலையத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் என்று நினைக்கிறோம். இந்த நிலையம் காட்டுப்பாக்கத்திலிருந்து 25 மைல் சுற்றளவில் உள்ள பகுதிகளில் பணியாற்றுகிறது. அதன்படி கோழி வளர்ப்போர் 300 பேருக்குக் கடனுதவி அளிக்கப்படுகிறது. முட்டைகளையும் இறைச்சிக்கான கோழிகளையும் மேலும் உற்பத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் தங்கள் கோழிப்பண்ணைகளை மேம்படுத்துவதற்காகவே அவர்களுக்கு இத்துடன் உதவி அளிக்கப்படுகின்றது.

(இ) காட்டுப்பாக்கத்திலுள்ள முட்டை, கோழி முனைப்பு உற்பத்தி-விற்பனை நிலையத்திற்காக 31-3-1965 வரை ரூ. 1,53,909.85 (ஒரு லட்சத்து ஐம்பத்து மூன்று ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஒன்பது ரூபாய் என்பதைந்து காசு மட்டும்) செலவு செய்யப்பட்டது.

(உ) இத் திட்டத்தின்கீழ் எய்தியுள்ள சாதனைகளாவன :—

(i) கோழி வளர்ப்பவர்களுக்கு 1965 மார்ச் வரை வழங்கப் பட்டுள்ள மொத்தக் கடன் தொகைகள் ரூ. 2,73,952.04 (இரண்டு லட்சத்து எழுபத்து மூன்றாயிரத்து தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்திரண்டு ரூபாய் நான்கு காசு).

(ii) 1966 ஜனவரி வரை வருவான கடன் தொகைகளும் மேற் செலவுகளும் ரூ. 99,123.32 (தொண்ணூற்றொன்பதாயிரத்து நூற்று இருபத்து மூன்று ரூபாய் முப்பத்திரண்டு காசு).

(iii) 1966 ஜனவரி வரை கோழி வளர்ப்பவர்களிடமிருந்து சேகரித்து விற்பனை செய்யப்பட்ட முட்டைகளின் எண்ணிக்கை 4,84,231 (நான்கு லட்சத்து எண்பத்திநான்காயிரத்து இருநூற்று முப்பத்தி ஒன்று).

(iv) 1966 ஜனவரி வரை சமையலுக்காகப் பதம்படுத்தி விற்கப்பட்ட கோழிகளின் எண்ணிக்கை 609 (ஆறுநூற்றொன்பது).

(v) 1966 ஜனவரி வரை, சேகரித்து விற்கப்பட்ட சமைப்பதற் குரிய கோழிகளின் எண்ணிக்கை 796 (எழுநூற்று தொன்னூற்று).

மேற்படி முட்டை, கோழி உற்பத்தி-விற்பனை திட்டத்தின் கீழ் ஒரு நாளைக்கு 10,000 முட்டைகளையும், 300 கோழிகளையும் கோழி வளர்ப்பவர்களிடமிருந்து பெற்று விற்க வேண்டுமென்ற குறியீட்டளவு எய்தப்பட்டு விட்டது. எனவே, இத்திட்டம் திருப்திகரமாகவே நிறைவேறி வருகிறது என்று கருதலாம்.

253
0300

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Friday, the 4th March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past ten of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Pension for Secondary School Teachers

* 91 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the services of teachers in Secondary Schools to the completion of their 58th year of age are taken into account for pension;

(b) if so, the date on which such order took effect;

(c) whether the services of teachers in Secondary Schools beyond their 58th year of age are taken into account for purposes of pension; and

(d) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Yes.

(b) 13th May 1963, the date of issue of the order in which the age of retirement of teachers was raised to 58.

(c) No.

(d) The employment of a teacher after retirement is treated as one of re-employment and service during re-employment is not taken into account for purposes of pension.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, when Government have themselves taken the responsibility to pay the salary and dearness allowance in full, what is the difficulty in taking into account this service, which is paid for by the Government in full, for purposes of pension?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: When an officer is under re-employment, that service cannot be taken into account for purposes of pension. That is the difficulty. Now the teacher's service has been extended up to 58 years. After 58 years, they are only re-employed year after year, and that service cannot be taken into account for purposes of pension.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, is it not a fact that only on account of the dearth of teachers, these teachers are re-employed after 58 years? If so, what is the difficulty?

[4th March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It is not only the teachers that are re-employed. There are other officers who are re-employed, whenever there is need for it.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government aware, Sir, that in the case of the elementary schools and aided institutions, the age of retirement is fixed at 60?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : If the date of retirement is after sixty years, there will be no difficulty. So far as I know, the age of retirement for teachers is 58.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : As the maximum in the scale is drawn by the teacher only after his fifty-fifth year, what is the difficulty, Sir, in reconsidering the whole issue and raising the age of retirement to 60 irrespective of the agency of management?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I am sorry, Sir, it cannot be done.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, if pressure on this side with regard to the taking into account of the pay drawn after the 58th year of service be a disservice to the teachers, if they would be continued from the 58th year of age up to sixty—the year of retirement—I suppose this pressure should not be given on this side. Would this be prejudicial to that consideration?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I am unable to understand the implications of the hon. Member's suggestion and question and all that. These are plain facts. We have extended the service up to 58. Beyond that it is only re-employment. Therefore service beyond the 58th year cannot be taken into account.

Scale of pay of Secondary Grade Teacher

* 92 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether rules are in force that a Secondary Grade Teacher appointed in an aided elementary school prior to 1st April 1958 is eligible for Secondary Grade Scale of pay irrespective of the classes handled;

(b) whether there are cases of the non-observance of such rules in aided elementary schools in the Tanjore district;

(c) if so, the number of such cases; and

(d) the relief proposed for such teachers?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes.

(b) No.

(c) & (d) Do not arise.

4th March 1966]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, there are cases on my file to show that reports have been submitted to the Government. Can the Government give an assurance that once a secondary grade teacher was in employ on or before 1st April 1958, he would be treated as a declared post incumbent and his salary would not be affected?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, no such assurance is necessary. If the hon. Member has particular cases with him, he may write to the Government or write to me. When he writes to me, the matter will be looked into.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : I find, Sir, that instead of taking the date of appointment, for which a Government Order has been specially passed giving protection, certain district officers take the date of payment of salary, which would necessarily be after the date of appointment. Have the Government any difficulty in reviewing such cases and passing suitable orders?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I suggest that the hon. Member writes to me.

Scale of pay of B.T. Assistant

* 93 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the conditions under which a B.T. Assistant, working in a Higher Elementary School, is eligible for the B.T. Scale of pay?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : B.T. Assistants appointed as Headmasters in sanctioned posts in complete Higher Elementary Schools having a strength of 400 and above are eligible for B.T. scale of pay.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is it a fact that in certain panchayat schools in certain districts, there are B.T. Teachers and they are not being absorbed in district board high schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not know whether in those schools there is a strength of 400 and above and whether the headmasters there are B.T.'s and they do not get the pay for B.T. headmasters. If the hon. Member brings to the notice of the Government any specific cases, the Government will look into them.

Municipal Secondary Schools

* 94 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN (on behalf of Sri M. Rajah Iyer) : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the Government propose to effect any change in the control and administration of Municipal Secondary Schools; and

(b) if so, the details thereof?

[4th March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) No.

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, are there any cases where the municipalities have reported their inability to finance the schools? Have the Government under consideration any scheme to take over such schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Some municipalities have made such representations. The whole matter is under the examination of the Government.

Scholarships

* 95 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether scholarships are awarded by the Central Government to students of this State taking Engineering courses; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Yes.

(b) (1) Merit-cum-Means scholarships of the value of Rs. 75 per mensem which moreover include the benefit of exemption from paying Tuition fees.

(2) National Loan Scholarships of the maximum value of Rs. 970 per annum, the loan being interest free.

(3) Scholarships awarded to Scheduled Castes, Scheduled Tribes and Other Backward Classes.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, are these scholarships for diploma courses or for degree courses?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The question is about degree courses. But there are some scholarships to diploma courses also. If a separate question is put, I will be able to give the information.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, how many scholarships are awarded each year, and are they progressively increasing year after year?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In 1965-66, under Merit-cum-Means scholarship, the Central Government have awarded 283 scholarships. The number of scholarships awarded by the Director of Harijan Welfare is 902. The number of National Loan scholarships is 42. The total is 1,227. Every year the Government of India prescribe the number of scholarships to be given, and it has been fairly increasing.

4th March 1966]

Supply of rice

* 96 Q.—SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether the Government have received any report about the supply of bad quality rice in some of the ration shops; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, is it not a fact that during the debate on the Governor's Address in this House and also in the other House, several complaints have been made by responsible Members that bad quality rice was being supplied in the fair price shops as well as in ration shops? Are the Government prepared to look into the complaints made in this House even though they have not received complaints from the public?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Speeches made in this House as well as in the lower House were duly noted and action has been taken. Here the hon. Member's reference is to a specific question, and I say I have not received any complaint.

DR. H. V. HANDE : Sir, are the Government aware that in Saidapet the shops are refusing to give good quality rice unless the consumer takes some quantity of bad quality rice as a portion of his ration? He is not given the full quantity of good quality rice. Has this been brought to the notice of the Government? There is a great scandal in that area. Has this been brought to the notice of the Government?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : If this had been brought to my notice, I would have taken action immediately. It is not necessary that this should be brought to my notice. There is the administrative machinery to look into these, and if any complaint is made to it, it will look into the matter. If the Government authorised shop refuses to supply good quality rice or refuses to withdraw the bad quality rice, and if a complaint is made, action will immediately be taken.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : In view of the reply of the Hon. Minister, will the Hon. Minister affirm that only good quality rice is supplied in all fair price shops or ration shops and that bad quality rice is not supplied?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Any rice that is considered not fit for consumption will be withdrawn.

[4th March 1966]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, may I know the object of having these three qualities, namely, fine variety, middle variety, and the coarse variety? What purpose these varieties serve and what is the reason for fixing three different prices for these varieties?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The hon. Member, who is a seasoned dealer in rice, will definitely know that we produce so many varieties of rice. There was at one time any number of varieties. Particularly if the hon. Member had gone through our price control order, which was in vogue for quite a number of years, he would have seen that there are at least forty-eight or sixty varieties. Now we thought that we should standardise these varieties. We brought these sixty odd varieties into three categories, and each variety has its own quality and duration of growth. Each quality requires a special price.

10-40 a.m. **SRI G. KRISHNAMOORTHY :** Is there any rule about the maximum period of storage with regard to storage of paddy as well as of rice, and is it being observed so that the quality of paddy or rice may not deteriorate before distribution?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : There is no question of long period of storage because we are more or less leading a hand to mouth existence and rice or paddy which is sold is kept only for a short period and quality check is always there.

DR. H. V. HANDE : What do the Government propose to do with the amount of rice found unfit for human consumption and will the Government take action now that this complaint has been registered in this House about the supply of rice in the ration shops in Saidapet?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : As far as rice that is declared unfit for human consumption is concerned, it is not sold and is used for other needs.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : The Hon. Minister has said that the Government have decided to reduce the varieties to three from 22 varieties. Because the Government are not able to supply these three varieties at a time in fair price shops for the consumer to choose the grain or its quality and buy whatever he likes, will they consider, in the interests of the consumer, the question of bringing all the varieties at one price-level in order to prevent malpractices?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : We have to safeguard not only the consumer's interest but also the producer's interest. When a man produces certain varieties, it takes six to eight months to grow. I cannot club one ryot who produces one variety of paddy with another who produces another variety. These are the factors which are taken into consideration in fixing the prices.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

4th March 1966]

[Note.—An asterisk * at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67—cont.

MR. CHAIRMAN : As usual, a large number of speakers come forward on the last day. So, I wish the hon. Members apply a little rationing of time themselves. The hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar will now speak.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, at the outset, I must appreciate the impressive budget that has been placed before us at a time of acute economic crisis in our country. About that there is no difference of opinion. There is dearth of foreign exchange. There is rise in prices all round. There is the difficulty of getting foreign aid and raw materials. Then the money market condition is tight. There is stagnation in the capital market. All these things put together have brought about serious economic crisis in the whole of India. But we in this State have to work under that pattern. Therefore, I felt that we should appreciate what the Government had done as regards producing a budget of this sort—an impressive budget. They have also been alive to the fact that there are all these difficulties which will hamper the development under the budget schemes. There is also another difficulty. Under the First Plan Rs. 80 crores was spent. In the Second Plan the expenditure rose to Rs. 160 crores. In the Third Plan the expenditure is Rs. 347 crores. As expenditure is increasing, there is the liability for inflation also. The Government also admit it. Therefore, it is said in the Budget speech that the key-note of "our policy is progress coupled with economy". I appreciate those golden words. Especially at this time of crisis every rupee saved is every rupee earned. Therefore, I would say that the economy itself is progressing even though there may be no development. From this point of view it is stated in the Budget speech that the Government have greater control over expenditure.

The Budget speech made by the Chief Minister who is in charge of Finance runs to 48 pages. I appreciate the sense of duty of the Chief Minister. Even in spite of his indifferent health, he stood there in the Assembly and read all these 48 pages. In addition to that, on account of the unavoidable absence of the Leader of the House, he read here the speech of the Leader of the House also. I think it is a great sense of duty which impelled him to do that. Therefore, I felt what should be done to reduce the number of pages to be read. One suggestion occurred to me and I shall mention it for consideration. As in the Centre, we may have an Economic Survey which will run to some pages, and then the Budget papers may be reduced somewhat in volume. Here what we see are general observations about the general economy, and there are budget proposals in between. Thus the speech goes on to 48 pages. The suggestion that I have made is for the Government to consider. As I am not standing for election in 1966, I mention it.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1966]

The next thing is that this inflation has to be avoided. It is said that it cannot be helped. But Graham Hutton says that inflation will undermine even a stable society. Therefore, even though it cannot be helped, it has, to some extent, to be controlled and that can only be done by economy in expenditure. As the Budget speech itself says, the large amount of money that is spent on various projects and the timelag in the various projects coming to fruition lead to inflation. All economics are concerned about this. We find from the figures furnished that money circulation has increased to a very large extent. It was Rs. 2,217 crores in the First Plan period and it was Rs. 2,869 crores in the Second Plan period. It has risen to Rs. 4,259 crores in the Third Plan period. Naturally as they found in West Germany, one may take a bundle of Deutsch marks and one will get a pocketful of articles. More money is available than there are commodities. Money will be forthcoming to purchase any commodity, but the commodity will not be there. That will be the difficulty when inflation prevails. I agree, on that account, we cannot stop development. But it has to be taken into consideration. Therefore, one of the steps that has been recommended is to stop deficit planning altogether. It has been accepted in a Government publication. In "India's Economic Growth through Basic Questions and Answers" it has been stated that we must put a stop to inflation. At page 13 of that book it is stated, "The long-term goal should always be to eliminate rather than even suppress inflation." The rise in prices affects the fixed income group and the low income group. Throughout the whole of India, taking the basic figure as 100, the index rose from 106 in 1961 to 163 in 1965. As regards industry and raw materials it rose from 112 to 148. On account of these difficulties we find that we have to save and we have to control our economic situation. On account of these difficulties, we have to control our expenditure. That is accepted. It has been stated in the Budget speech that the total revenue of our State is Rs. 188.41 crores, (resulting in a small surplus of Rs. 31 lakhs) out of which, the State amount represents Rs. 92.57 crores and the rest relates to Centre, and so on. Therefore, when we ask for the reduction of taxes, we must also remember the fact that much of the expenditure that we are able to make is due to taxes and not out of returns of large investments made on big projects. Some of them have begun to yield and some of them are capable of yielding. If the returns made on these projects is taken into account, then the taxes could be reduced. Unfortunately, this has not been done. That is a serious lack so far as our economy is concerned. Therefore, we ask for reduction of taxes before this august body and before the Government, because taxes ruin the people. The taxes not only ruin the people—in the sense they are unable to pay taxes—but also degenerate their character. So far as indirect taxes are concerned, they have gone up to Rs. 49 crores in our State.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Including cigarettes.

4th March 1966]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: About that I am not competent to speak. These indirect taxes have effect on the consumer. On account of these indirect taxes, evasions are taking place. Everybody is maintaining three or four accounts for this purpose. Failure to pay the taxes, leads to various malpractices. Psychologically it leads them to various malpractices and the necessity to get more money. As soon as a tax is announced, immediately merchants increase the prices. As soon as the tax on petrol was announced, I had to pay one or two paise more, even though they had the old stocks. I also asked the dealer why he had increased the price even for the old stocks which he has already taken from Burmah Shell before the tax was imposed. The difficulty is this. As soon as a tax is imposed, the psychology of our people is how to evade it.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Even before that.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It is for the hon. Member to say and not for me. Taxes not only curb the incentive of people but also degenerate character, and lead to the necessity to get more and more money. So much so, what you find now is, money is being accumulated in some places and people are becoming poorer and poorer. That is the difficulty in increasing the taxes. Otherwise, without these taxes, the economy can develop. It is a fact which we have to accept. The Budget speech lays emphasis on agricultural production. Then there is the problem of food and price of foodgrains. While they have provided Rs. 45 crores for Education, the Government have provided only Rs. 9 crores out of Rs. 188 crores for Agriculture. It is not because they are unyielding, but because they are unable to find out methods for improving agriculture. I feel that like the Electricity Board, we must have a Board for Agriculture. It is absolutely necessary, according to me, in the present condition. The Electricity Board has done well and is doing well, because there are experts in the Board, and they have a realistic approach to the problems.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Including Animal Husbandry.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: According to the Budget, it comes. Our phraseology may be different. According to the Budget, it is there. A Board of Agriculture should be constituted taking into consideration what our late beloved Prime Minister has said viz., "co-ordination in agriculture" (memorable words) "co-ordination in agriculture should be effected not only in the Secretariat, but also at the village level." That is what he said. It is a very good proposition coming from him. If this has to be achieved, more importance should be attached to Village Plans, District Plans, and so on. The farmer is in the centre of the picture. Without the farmer, plans are of no use. The administrators are not in touch with the realistic attitude of the farmer

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1966]

and the difficulties of the farmer. Therefore, they are unable to give any solution to the farmer. For example, in the budget speech, it has been stated that for agricultural production, three things are important, viz., Irrigation, Improved Seeds, and fertilisers. These are the three things required for agriculture. What do we find with regard to Improved seeds? In the Audit Report for 1960, we will find the chequered history of State Seed Farms. It is worth reading. The Public Accounts Committee for 1960-61, has observed as follows :—

“ Out of 172 State Seed Farms opened during the period 1st April 1956 to 31st March 1959, 51 seed farms had to be closed down as uneconomical by December 1958. In 26 out of 51 State Seed Farms, the total loss was Rs. 1,40,355 of which a sum of Rs. 33,624 was written off by the Government in July 1959. The closure of these 51 farms was mainly attributed to the following factors :—

1. Want of proper irrigation facilities.
2. non-availability of labour and lack of co-operation from the owners of the local population;
3. Unsuitability of the soil and place selected for locating the farms;

The Committee suggested that in view of the heavy losses and various irregularities pointed out by the Estimates Committee in its Report on Agricultural Seed Farms, further investigation should be made and suitable disciplinary action taken against such of those who were responsible for the sad state of affairs. Further action is awaited. This was in 1959. I do not know what happened later. I am not concerned with that now. During the period April 1960 to March 1963, 61 new farms were opened and during the same period 33 farms were closed due to unsuitability of the soil and lack of irrigation facilities. The total loss incurred is Rs. 62 lakhs. The total loss incurred on 114 farms in March 1963 comes to several lakhs, out of which loss incurred on 30 farms, has been written off by the Government. Out of 115 farms, 55 farms are running at a loss. Even to-day there are a number of farms which are working at a loss. It is a very serious matter. Unless it is supervised and maintained in a proper way, the amount spent on State Seed Farms will be infructuous. There is no doubt about it.

11-00 a.m. Then, Sir, about these fertilizers, different statements have been made during all these years. In the Budget speech it was stated that there has been a shortage of fertilizers during all the years of the Third Five-Year Plan period. But in the Governor's Address of 1964 this is what we find : ' There is, however, no room for complacency on the agricultural front particularly since the use of chemical fertilizers has not picked up to the extent desired '. The offtake of fertilizers was 2.95 lakhs of tonnes against a target of 3.22 lakhs of tonnes. In the current year also the consumption will reach the level of only 3 lakhs of tonnes even

[4th March 1966 [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

though large stocks are available. Sir, the farmers do not use them and when they are anxious to use them, the fertilizers are not available. That has been the situation. Therefore, there is a suggestion made in the Fourth Plan that there should be a fertilizer plant established in the Madras State itself. I am hoping we will get the plant. But whatever that may be, in addition to this fertilizer plant, as the Budget speech itself has emphasised, there should be judicious combination of organic manures, phosphatic manures and nitrogenous fertilizers. There should be a judicious combination of all these things. In the Agricultural Research Institute at Coimbatore—I visited that place two or three years ago—the experts said in reply to a specific question put by me, that more than even the nitrogenous fertilizers, they must use green manures and compost. Sir, that has been the traditional method, but unfortunately green manure is not available fully in large quantities and therefore the farmers must be encouraged to grow that. I find that some money also has been allotted for that purpose. Sir, the unfortunate thing is nobody with real experience and knowledge of agricultural affairs is in charge of the whole thing. A person in charge of the administration ought to be in touch with the farmers in all places. Otherwise it is impossible to achieve results on this front. Sir, the Estimates committee in its report had stated that private dealers were allowed to supply fertilizers and they have as usual begun to trade in fertilizers. Therefore they strongly recommended that co-operatives alone should deal with fertilizers. But unfortunately the co-operatives also are in a very defective condition. Most co-operatives are not functioning properly as somebody said in the Assembly the other day. I do not know anything about the truth of it. Therefore even in entrusting the work to the co-operatives, there is difficulty. Therefore it is, Sir, that you should have a Board of Agriculture, and that Board should take upon itself the function of distributing fertilizers and all that.

Sir, so far as the Block Development officers are concerned, here also the Estimates Committee has said that their performance is unsatisfactory and bad. They have stated that the performance of the Panchayat Commissioners also is very bad. In many cases, they say, the performance was very bad and that they go about only to see that the financial targets have been reached and nothing else. This is the statement of the Estimates Committee and not my statement. Therefore it is I say that if the Government want to effect any retrenchment, the first thing they can do is to abolish these Panchayat Commissioners and the Block Development Officers and have proper people for doing things, people who know these things and who can do them. There should be an association of officials and farmers and also of non-officials with great experience in these matters. Otherwise it would not be possible for the Government to make any progress at all in this sector. After all the agricultural sector is still in the private sector and therefore it is I say that our people can help the Government in this respect. For that the people and the Government officers should be in touch.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1966]

Then, Sir, the kind of education that we receive is such that many of our people even if they know something about agriculture forget it as soon as they enter our schools. This is because in our schools no instruction is given as regards these matters. The instruction given there is purely literary education. Therefore it is I begin to doubt whether the spending of this 45 crores of rupees on education will be at all useful. If I say anything more on this aspect of the matter I would be decried because I am on the University Senate and several other bodies and Educationists and correspondents of schools would begin to protest. They may say: 'No, no. You are obscurantist and so on'. Therefore I am afraid of saying anything more on the subject. Sir, the other day my hon. Friend Sri G. Krishnamoorthy said that the money spent on education is very good investment and is returned with compound interest. I do not dispute that statement, but I wish only to qualify it by saying 'proper and sound education'. Otherwise it is not an investment. That is what I feel about the matter. What do you find all over the world? Students are taking part in Governmental politics. In Ghana, in Indonesia, and in all other places, students are openly taking part in politics. Also in our State one or two years ago they took part and again now they are being appealed to. Even great people appeal to the students again to come to their help. Students take into their hands the administration—that is the way in which citizenship training is given in our schools and colleges. That is the unfortunate thing that is happening in our educational sphere, and for its quantitative spread we are spending 45, 55, or 65 crores of rupees and so on. Now I am not talking about spending on teachers' benefits. It should not be taken that I am against the teachers as such. I have no objection to their needs being provided for. But about the quality of education, nothing is being done. There are no prescribed text-books. Teachers are asked to teach according to their whims and fancies. That is what I find from the revised syllabus. I wanted to raise this point at the consultative committee meeting. But the Hon. the Chief Minister did not attend that meeting and therefore I was not able to raise the point. Want of proper text books is the whole difficulty in the matter, especially text-books intended for children in the various languages, English, Tamil and other languages. We used to have beautiful text books with pictures, and names for animals, trees, and so on. We had very beautiful text-books before. Now unfortunately the whole matter is left to the teacher. But what does the poor teacher know? The teacher is always anxious about his increments and such other things. That is also another difficulty. Therefore, Sir, I would like to say that more money could have been allotted to agriculture.

Then, Sir, in regard to family planning, with all respect to other hon. Members who hold a different view, I would like to say that it cannot succeed, and it has not succeeded. That is what I find in a report here. The auditor's report says that Rs. 8 lakhs remained unutilized out of an allotment made for supply of con-

4th March 1966] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

traceptives. That is because the genius of the people of our country is against it. I must honestly say that, though I am an old man. This country is against family planning. Especially, the Muslims are against it. The Roman Catholics are dead against it. Then the only people that could be talked to on this scheme are the Hindus. That is all. Anybody can talk anything about the Hindu community. I am not quarrelling with the family planning. It satisfies our conscience that we are trying to solve the problem of increasing population, which has a direct bearing on our food problem and also rise in prices. Therefore we wish that there should be a reduction in the population. I think these road accidents and plague and other diseases substantially decrease our population also. That is my view. The other day, when the Government organized a Road Safety week, at a meeting a lady quietly said 'All the roads in Madras City lead to the hospital'. That statement was received quietly and silently by the audience. That shows that they were not able to demur.

Sir, it is no use talking about solving the food problem in all these ways. The food problem should be attacked on three fronts. I am using the language of war. We must fight the food problem on three fronts, namely, production, distribution and consumption. On all these three fronts it should be attacked. Production is the main thing. Distribution is as important as production. The farmer wants proper marketing facilities. Therefore proper marketing facilities should be given to him. When we talk about distribution, all the time we think only about the urban areas. But we must also remember in this connection that a number of people live in the rural areas, where there is the free market, and from where they have to buy their foodgrains. It is not as if all the people in the rural areas have a good supply of foodgrains. A greater proportion of the foodgrains produced is consumed in the rural areas, and there is a free market there. And therefore it is that there is a black market also in the urban areas.

The other day a man came to all our houses offering very good quality rice. People in my house wanted to take that rice. But I said, as a Member of the Legislative Council, I should not take it. (Laughter). But it was very good rice—shining rice. It was not bad quality rice. It was quite shining like milk. There is no doubt about it, whatever may be the quality of rice that is supplied by the Government, and whatever may be the answers given by Government to questions in this behalf. I am not sneaking about that. But in the black market—the so-called black market in inverted commas—there is always good rice available. The cost also is not very high. It is sold at Rs. 1.62 or Rs. 1.75 per measure. People with money can always buy that rice. There is no difficulty at all. I am not on this account stating that we can take away procurement altogether or take away control altogether. Unfortunately the merchant community is not co-operating. I must say this even if Mr. Subbiah Chettiar will get angry. I must say here that the merchant community is not co-operating. They go on increasing the prices. They go on hoard-

11-10
a.m.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] 4th March 1966]

ing the stocks and do so many other things. Our sages were very wise. They prohibited all good people from dealing in commerce. I can quote chapter and verse on this, but that may not be liked by members here. We in our country have lost all sense of regard for all these things. We go on exploiting the situation. When this is the case, so far as urban areas concerned, some very little amount of control is absolutely necessary. But there is the free market all round in all rural areas. That must be remembered. Therefore it is I am stating that, so far as procurement is concerned, small landholders with only two or three acres should be exempted. They are cultivating these two or three acres for their livelihood. A very wise U.S. farmer who came to Madras and made inspections made certain observations. They appeared in the newspapers. He said that much of the help that the Government gave to the farmers went to people who had got only the problem of sustenance and that it did not go to people who could produce more. After all agriculture is an industry and it is an enterprise. One must remember that as much capacity and intelligence as are required for running a factory or an industrial concern are also required for carrying on agricultural operations. That is the difficulty. Therefore it is I am stating that we must help those farmers who can produce more. Give them bonus and other things. It is quite all right. It must be possible for these farmers having more than five acres and 10 acres to produce as much as possible with the help of the Board of Agriculture, which I want to be constituted. A Land Army, as mentioned the other day for the purpose of converting dry lands into wet lands, must also be brought into existence. Eighty per cent of our lands are dry, and only twenty per cent are under cultivation of paddy and other foodgrains. Even here, there are commercial crops and other cash crops. I find a remark by the Auditor-General in 1965 in regard to the Sugar cane Cess Fund that more than nearly a crore of rupees is lying idle. That is a matter which the Government also should take into account. I find this year, to the Sugar cane Cess Fund of Rs. 9 crores, one crore is added. Therefore an eye must be there on the Sugarcane Cess Fund. If they do not want the amount, that money should be saved and utilised for increasing the production of foodgrains.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They want it

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : They are not spending it.

SRI S. K. SAMBANDHAN : The Government are not spending it

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Whoever is responsible for spending the money, must spend that money.

Then, Sir, there are certain irregularities mentioned in two audit reports in 1964 and 1965. I do not want to read from the reports but I shall refer to the irregularities.

4th March 1966]

MR. CHAIRMAN : The hon. Member has a little more privilege as the Deputy Leader of the Opposition.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : This statement was not made by any previous Chairman, Sir, I must therefore be very thankful to you, Sir. But this does not mean that I must abuse your indulgence.

I would like to refer to the irregularities not as a matter of criticism but as a thing which must be looked into, because the Chief Minister in his budget speech says that we must have great control over savings and expenditure. They have mentioned in these two reports that large amounts are unnecessarily kept idle without being utilised. There are some amounts which are not surrendered. Some amounts, which ought to have been surrendered at the time when they saw the prospect of saving, were surrendered only on the last day of the financial year. Therefore, there was no possibility of the amounts being used under other heads of expenditure. That was the difficulty. These are the chief matters in which both the reports of 1964 and 1965 have made mention. They are the latest reports. The report for 1966 is not yet available. The 1965 report deals with the accounts for 1963-64. The 1964 report deals with the accounts for 1962-63. I would like the Government, on this question of careful control of expenditure, to see that these irregularities do not take place. Especially in the supplementary estimates, when large amounts are taken, they should be spent. If they are not utilised, why should there be supplementary estimates for taking more money from the consolidated fund? This is a matter which must be looked into. The amount is not some thousands of rupees. The total cost comes to Rs. 1 crore and 6 lakhs. That is a very large amount. Therefore it is I am mentioning that these things have to be carefully looked into, especially when the keystone of our financial policy in 1966-67 is progress coupled with economy. That is the stress they have made. Therefore it is I am stating that all these irregularities, which are pointed out in the 1964 audit report about funds not being utilised and not being surrendered at the proper time, have to be carefully looked into. Every pie should be accounted for. Unfortunately, at the district level they ask for moneys, and are not able to spend them on the projects. They do not care to surrender the sums allotted. That is the difficulty. So far as the ways and means are concerned, we had three years before a sum of Rs. 735 lakhs. Now it has been brought down to Rs. 40 lakhs. For the last three years, it is Rs. 40 lakhs, in spite of the fact that the floating loan of the Government included the overdraft facilities from the Reserve Bank of India. In the 1965 report it is mentioned that for the interest on overdraft facilities and for other purposes they have to keep a minimum of Rs. 30 lakhs in the Reserve Bank. If the minimum goes below this figure, they will have to borrow and get more money. For that purpose also they borrow to some extent. On an analysis of the report of the Government of India, I find a passage which I would

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1966]

read for the information of this House. This is from the National Development Council's report. It says, 'As a matter of sound fiscal policy, if the Central Government limit its borrowings from the Reserve Bank to an amount justified by the increase in the demand for money, as a result of higher production and increase in monetisation of economy on their part, the State Governments will need to avoid any continuing use . . . They are careful to say this. They say that Rs. 31 lakhs have to be paid as interest. What portion represents the interest on the overdrafts, I am not able to say. Anyhow an interest of Rs. 31 lakhs is a fairly large amount to pay. The report continues . . . of the overdraft facilities with the Reserve Bank'. Why they say so, I fancy, must be this. Where does the Reserve Bank get its money from? It is only by deficit financing or from investments on P.L. 480. These are the only two sources from which the Reserve Bank gets money. Therefore to draw upon the Reserve Bank permanently for a long period will mean deficit financing again. That is why, I think, they have made this statement. It is also stated that to put through the plan without accentuating the inflationary pressure, the State Government as well as the local authorities and equally the Central Government have to contribute their utmost. In order to share the responsibility, the scope of mobilising the resources for local development should be fully explored in the case of both urban and non-urban authorities. No deficit financing is to be initiated. All possible inflationary tendencies should be constantly curbed. These are accepted principles of economy. Therefore, in order to give incentives to the agricultural producer, it is absolutely necessary that two or three things should be done. First, the surcharge on the land tax, which was levied in November last, should be dropped. In the Thanjavur district the yield is only 60 per cent. In South Arcot it is only 40 per cent. Therefore, a case for remission of revenue is there. This surcharge was expected to yield Rs. 20 lakhs in six months. Now it will fetch Rs. 3 crores or four crores. That, I think, should be forgone by the Government for the sake of agricultural production. There is no other way-out.

Then the sales tax levy is giving a lot of trouble. It involves a lot of unnecessary checking. Then, once any tax is imposed, hoarding and all those things will come in its wake. The Government should not ask why they should come. The phenomenon is there. Therefore it is that an economist said that Economics is a dismal science. I would be a good gesture if the sales tax is also abolished for the purpose of asking the farmers to produce more and more. If the Government do all these things, then they may blame the farmer also. Then, there is dearth of agricultural labour on account of the extreme urbanisation that is going on in our country. Every place is crowded. One or two lakhs of people have voting rights in Madras. The condition of the City of Madras was described by the Raja of Chettinad and I do not want to say more about it. Most of the industries are established in large towns. Therefore agriculture is neglected. Most of the houses in the mofussil are vacant. People have gone to Calcutta, Delhi,

[4th March 1966] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Nagpur and other places. It is because of national policies and economic policies. This urbanisation has got to be checked by some method which we have to evolve. All of us should co-operate in evolving some such method. People come to Madras because even in these days of rationing they get more rice and other facilities. Here we can get the help of the Police because the Ministers are available. But the case is different in the mofussil. After all, they feel that it is a good thing to live in Madras City. People of sixty, seventy or eighty years of age feel like that. They do not mind the terrible noise produce by the passing vehicles. The arm of administration of the law does not reach the remote corners of the State. We should not spoil the villages, having industrial development only as our goal. I would always remember that passage of John Ruskin which I read years ago "that rattling, smoking London there pouring out poison." That is how he described the disadvantages of industrialisation. The last Prime Minister Jawaharlal Nehru laid great streets on this. In urban areas we have to supply foodgrains. There are all these difficulties. Anyhow, the rise in prices has to be controlled. It is a very difficult task. I appreciate the difficulties of the Government. Any criticism cannot be carping upon them. Somebody said that if he were in power, he would be able to manage. Because we are in the Legislative Council we may criticise. It is difficult for anybody to cope with the situation.

As regards consumption, people are not co-operating. We cannot change the food habits of the people in a day by an order of the Government. A man who takes rice asks others also to take to rice-eating. In earlier days, the labourers were taking more ragi. Now all have gone for iddlis. Iddli has become a national industry. Rice takes the foremost place in point of taste. Wheat is also good, they say. But nobody will take wheat. Therefore, there is no use of reducing the ration to 7 ounces and supplying wheat in addition.

MR. CHAIRMAN: It is said that by taking rice people will get diabetes.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The older generation are victims to diabetes. But, anyhow, I would like to mention two things. Consumer co-operatives should be encouraged as far as possible. Here in our country we have come to the placid conclusion that everything should be done by Government and nothing need be done by the people. Therefore, we think that polytechnics should be established only by the Government. Why not private individuals establish polytechnics and request the Government to recognise them? Consumer co-operatives should be established. Even a consumer association should be formed for the purpose of producing literature on the subject and also sometimes influencing public opinion so that there may be no rise in prices. So far as production is concerned, I have said that foodgrains must be exempt from sales tax. The difficulty about storage is there, and I do not think it will be easily solved. If we want to have giant storage factories as in America, the cost will be high

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1966]

and there will be inflation and rising prices. Therefore, that is a difficult matter. Of course, we do our best so far as procurement is concerned.

11-30
a With these words, I appreciate very much the impressive budget which has been produced. The Government are alive to all the difficulties faced by the industries and the common people. Some of these difficulties challenge solution by us. We should remember that the people should also co-operate with the Government.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Mr. Chairman Sir, I rise to congratulate the Hon. the Chief Minister and his colleagues on another year of achievement and also on presenting a surplus budget in our State, though one must admit that Madras is one of the heaviest taxed States in the country.

Our Hon. Chief Minister who combines so many portfolios, including Education and Finance, is one who is every where to be found engaged in good causes. He is a distinguished personality having held every portfolio from 1946 up to the Chief Ministership now, and so he is well versed in administration and we have a fine administration. Madras State is noted for its modesty. With modesty the State had achieved many fine institutions and whatever has been done has been accomplished in record time and also with saving in expenditure. There is no blowing of trumpets or wide publicity as far as Madras State is concerned. The best run State in India is that of Madras. It is a model State for the whole country. All credit to the Ministers and officials.

The Hon. Minister for Education is to be congratulated on the rapid strides in Education in this enlightened State.

By the end of the current plan period, enrolment in schools is now in the order of 92 per cent in the age-group 6-11, 49 per cent in the age-group 11-14 and nearly 31 per cent in the age-group 14-17. These achievements are substantially in excess of the national average. Since the last plan, nine hundred and eighty-three high schools were opened. The expenditure on Secondary Education has registered an increase from Rs. 5½ crores at the end of 1961-62 to Rs. 13.18 crores in 1966-67. I am glad to see that Rs. 87 lakhs have been provided for construction of buildings for Secondary Schools. A special provision of Rs. 8 lakhs has been made for supply of furniture and equipment to the newly opened schools in this Districts.

Coming to College Education, Sir, now we have 93 Colleges with facilities for admissions to 45,000 students at the Pre-University Class. There is a provision for 6 more Colleges to be started in educationally backward areas. There are going to be more number of Girl's Colleges also.

It is gratifying to see that a new University has been started in Madurai, the great City of the Pandya Kingdom and the City of Tamil culture.

4th. March 1966] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

Our appreciation is to the Minister for Food who has been handling the food situation so ably. The changing of food habits is a 'must' and I may mention that Voluntary Organisations like the Food Council and Guild of Service have been for the last five years in collaboration with the Wheat Associates, propagating the wheat foods. Since its implementation in 1961, the programme has covered all the 12 Districts in the Madras State. A total number of 4,800 demonstrations were conducted for an audience of 18 lakhs adults and 15 lakhs children. Demonstrations were held regularly at 50 Maternity and Child Welfare Centres, Schools, Colleges, Ladies Clubs, and Mather Sanghams. We have also been selling wheat products like Semolina and also we have been giving sixteen week courses in Nutrition and Wheat Products preparation in 65 different places in the city. We have also given demonstrations in Handicapped Institutions, Hospital Centres, Colleges, Mathar Sangams and industrial centres. We have exhibited our products in 24 Exhibitions. We have also started under Socio-Economic Scheme a Bread and Bakery Unit in Adyar, and we are producing first class bread.

I would like to congratulate the Hon. the Minister for Industries on the continuous building up of an Industrial Empire. As I always mention, he is the King of this Industrial Empire.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We have abolished Kings.

SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : We have Industrial kings. I am glad to see the Oil Refinery, Fertilised Plant at Manali, the Thermal Plant in Ennore and at last we hope to see a Steel Plants in Salem. Now we have the Ambattur Industrial Estate, which is one of the finest in the country, and it is gratifying to note that three more Industrial Estates are coming up.

Under the Housing and Urban Development Programme, 1,192 houses have been constructed in the Government Projects, and in the Co-operative Projects 1,263 tenements have been constructed. For the village projects, the physical achievements have exceeded the target. The State Housing Board has achieved a few Housing Schemes. Seeing the fine Housing Scheme and the facilities available, many retired people want to come and settle in Madras. This was also mentioned by some previous speakers.

I am glad to note that there are 12 Engineering Colleges and 35 Polytechnics in our State and they are being housed in their own buildings. I am glad to see three Women Polytechnics in our State. In this connection, I would urge the opening of at least one Women's Polytechnic in each District during the Fourth Plan, and also some Junior Polytechnics for girls. I know the Hon. Minister is very keen on giving opportunities for women. I would like to suggest that more Secretarial courses should be encouraged by the Government as there is shortage of Steno-typists.

I am glad to see that transmission of power has been well maintained in the current year and many schemes have been commissioned. The Second Unit at Kunda Plan III, the first of

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [4th March 1966]

Mettur Tunnel Scheme, and the fourth Unit at Periyar have already been commissioned. Just two days ago, we had the laying of a foundation for a Thermal Station at Ennore.

It is gratifying to note that there is a large increase in the Handicrafts Section. The School of Arts and Crafts has been upgraded into a College of Arts and Crafts. The handicrafts are one of the dollar earners for us, and we should have more and more exports. We have the most beautiful handmade cloth to export.

With regard to health, I am glad to see there are a number of hospitals. But, Sir, the hospital accommodation is very inadequate and standards in the hospitals have fallen. Cleanliness and many other aspects are very poor. The bed strength is also not sufficient.

The population of Madras State is 3,56,26,000 and the population of Madras City is about 22 lakhs. Out of these, 6,12,000 people are suffering from tuberculosis in Madras State and about 33,000 in the Madras City. The number of beds available in all the hospitals is only about 3,154. The total number of Government Clinics and private clinics is 24 and 13 respectively. There should be many more T.B. Clinics and more Health Centres for this disease. There is great demand for nurses. We have to train more number of nurses. In fact, many of the hospitals are with less number of nurses. There is shortage of nurses everywhere. The out-patient Departments in the Hospitals are manned very badly. A number of people are coming and standing for a long time. They have to stand for hours together to receive attention. The out-patient departments must be improved and greater attention should be paid to them.

Now, turning to Family Planning, it is a very important programme, and it has been very successful in our State. There are now 118 Family Planning Clinics functioning in our State, 90 in the rural areas. In Madras City, there are 44 Family Planning Mother Information Centres. The Government have recognised 330 medical institutions as approved Family Planning Surgery clinics.

11-40 a.m. Sir, regarding family planning, people are taking to it in large numbers. They are not mainly Hindus as stated by others. People of other denominations are also taking to it. I can tell you, Sir, we have a family planning unit in one of the large slum centres where something like one thousand women have come for the aids and nearly 400 and odd amongst those are following family planning methods. When there is this large increase in population, there must be this planning. I am glad to note that a family planning institute is being installed at Poonamallee.

I am very glad to say, Sir, that Social Welfare has received more aid than in the past. But, Sir, I wonder when the Government are going to have a Social Welfare Minister and also a directorate of Social Welfare. It is a very necessary set-up and it is long over due. I should in this connection congratulate the

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [4th March 1966]

Chairman and the Director of Social Welfare Board on the great achievements of social welfare and also I should like to say how much the women of the State have worked during the emergency in the work of collections and contributing gold for the Gold Bonds.

Sir, juvenile delinquency has come down from nearly, 9,000 cases in the previous year to 5,000 cases this year. But, Sir, though the number has come down, I would like to say that there is much more of serious crimes committed by the juveniles in our City and State, especially robbery and theft. They are also involved in some violent attacks on persons. Also, I am sorry to say, there is an increase in cases of immoral traffic and exploitation among young girls and children.

Regarding the Madras reception home, some days ago we saw a report in the newspapers that there was overcrowding in home and the way in which the children were housed. This reception home is run by the Government. The buildings are to be purchased by the Government. It has not been done. The space is inadequate. Children from all over the State apprehended by law go there. They are put into these homes waiting their cases to be taken up before the Juvenile Court or to be returned. Therefore more buildings should be acquired soon and the Government should also provide other facilities in this home.

Sir, coming to approved schools, there are in the State six Government schools and 15 private approved schools run by voluntary agencies. For the children in the private schools, the Government give a per capita grant of Rs. 30, for the care and protection of the children. That is very inadequate. You know, Sir, the cost of food and the cost of everything has considerably gone up. The present cost of living is very, very high. One of the hon. Members in this House is also running such an institution. For their own institutions, where the building, establishment charges and other things are provided by the Government, they are giving a per capita grant of Rs. 40. I would urge upon the Government to look into the matter and raise the grant to private institutions.

Sir, coming to moral and social hygiene work, the voluntary agencies have made substantial contribution in the preventive programmes and also in other services in this direction.

Sir, the beggar nuisance in Madras is something which is growing very, very much. In Madras City alone, there are about 2,400 lepers among the beggars. The accommodation to house them is inadequate. Except one private institution and the Corporation beggar home, there are no places where they could be housed. As you know they roam about the streets. They are a source of menace and cause of a lot of disturbance too. More facilities should be provided by the Government to house these beggars.

Sir, recently the Madras School of Social Work conducted a small survey of beggars. From this survey we find that many of the beggars make a good and easy living and are quite content with their profession. The beggars earn Rs. 2 to Rs. 4 a day.

[Srimathi Mary C. Chubwala Jadhav] [4th March 1966]

It was noted during the survey that one regular beggar had a son earning Rs. 120 a month and a daughter studying in the high school. Thirty per cent of the beggars are literate and are able to read Tamil and even English newspapers. Some of them saved money out of their earnings and deposited them with small hotel keepers and relatives. Many live in their own houses or in rented houses contrary to our belief that they are homeless. Most of them have taken to it as a profession. They work part time and at other times they beg. The ratio of men and women beggars is two to one. It was also found that 40 per cent of the beggars were old, 12 per cent of them being more than 70 years. This aspect of begging should be taken up very seriously and many more steps taken to see that this is not permitted. Many of the beggars who go to the homes say that the conditions there are very difficult and not quite hygienic, etc., and therefore they run away.

Then, Sir, I come to my favourite subject of tourism. I am very sorry to say that only a very small amount has been set aside for the promotion of tourism. This State is one of the greatest tourist centres not only for international tourists but also for tourists from our own country. Here in the Budget due to emergency or whatever it is, only just a small provision is made to put up a few bathing huts at Mahabalipuram and also one or two buildings for the tourists. Something like 35 per cent of international tourists come to this great State of ours. Last year nearly 13,000 and odd tourists came by air and nearly twenty-two thousand by sea. People coming from prosperous countries like America, Europe and Australia, form nearly 50 per cent of the tourist traffic in our country and they spend something like 40 per cent on hotels, 30 per cent on transport and the rest on buying things in our State. And yet we have only very, very poor or inadequate arrangements for tourists in the State, and we do not try to do all that we should do in this regard.

Sir, we are to have a large International Fair in Madras and this will attract many, many thousands of tourists, home tourists, and others from all parts of the world. I therefore hope that Madras would have better roads, better street lighting, and that there would be good facilities provided during the time of the Fair. Sir, the sight of the roads of Madras is something shocking. On several of the pavements nobody can walk unless one wants to break his feet or get involved in an accident. It is all pot-holes and pot-holes all over the place. In so many of the important streets, there is no lighting with the result there are so many accidents. As you know, Sir, there is a great increase in the number of accidents. There is no police at even important places to regulate or control traffic. There should be many more Police at various traffic places. This year particularly we have had a large number of fatal accidents. In this connection I would also like to point out that we do not have an ambulance. If we had one with a doctor in-charge of it, whenever accidents take place, this ambulance could go and pick up the person involved and give

[Srimathi Mary C. Chubwala Jadhav] [4th March 1966]

immediate attention to him. In the last three months, and especially at the Gemini (Studio) corner there were very many fatal accidents. Most of the cases proved fatal because there was difficulty in taking the persons immediately to hospital for attention. If there were two or three ambulance vans with doctors attached to the Government Hospitals these could go to the spot of the accidents and see that aid is rendered at once.

Sir, referring again to the International Fair, I would suggest that apart from the Fair which, of course, will be the main venue, we should be able to present to the delegates other aspects of the City—historical, commercial, cultural and social. Recently when the lovely monuments of ancient art and culture were displayed, they were attractive. The lovely monuments in the other parts of the country were displayed in what is called 'Sound and Light.' I would like to suggest that we should have this display at least in places like Mahabalipuram and Mylapore temple. The history of these historical places will be told in 'Sound and Light' to those tourists. I hope the Hon. Minister concerned would form a committee and see that all the facilities are provided for the tourists, who would be attracted by the Fair.

Our State can also earn from this Fair, besides what will be earned at the Fair, by our various crafts and other sales. Our hotel industry will also flourish. Sir, talking of hotels, I was wondering when we are going to have the State hotel. Very often we have been told that a State hotel would be coming up. But so far, we have not a State hotel. There are only a few hotels of the Western type and a few hotels may be coming up in the future. We want much better hotel accommodation, for all classes of people, the higher bracket, and others and for our own people also.

And, Sir, there are very many beautiful buildings to be seen here in Madras. We should arrange to have them flood-lit at that time and provide facilities for the tourists to see all these beautiful buildings.

Sir, a word about these terrible and obscene posts that cover the entire City. Government must do something to see that these are prohibited. They are really a disgrace to the City. Somebody described them in great detail the other day. I do not wish to dilate on it. 11-50 a.m.

Sir, every wall in the city is covered with advertisements, and posters. Could we not have some place set apart for this so that only in that place posters could be exhibited? Every one knows the type of posters on the walls especially near the cinema houses and the nearby areas.

Sir, I would like to thank the Chief Minister, who is also the Education Minister, for the support that he has given to the Madras School of Social Work which has, after many years of service, received some grant from the Government. The school has been rendering very valuable service in the training of social workers.

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [4th March 1966]

The social workers trained by us are employed in the various Government departments. We are also working very closely with the Government in the various aspects of social work. We are doing research particularly on the welfare amenities in the slum areas. We are also doing research on the amenities to the working women and on how they have to live the other members of their family.

I have sat in this Hon. House for the last twenty years. It is a great honour. I have seen great Chief Ministers Mr. Prakasam, Mr. O. P. Ramaswami Reddiar, Mr. Kumaraswami Raja, Mr. Rajagopalachari, Mr. Kamaraja Nadar and Mr. M. Bhaktavatsalam. In this House there are distinguished personalities. This House has had the privilege and the honour of having the first woman legislator in the world and Vice-President of any legislature—Dr. S. Muthulakshmi Reddi, who is happily with us now. This House has a great tradition and a great culture.

12-00 noon The Leader of the House is a brilliant parliamentarian and sheds great lustre on this House. Mr. Chairman you preside over this House with great distinction, justice, and fairness, and also with your remarkable humour at times.

I think this is the last session of this House which attend, and I shall always remember with pride the connections I have had in this August House.

Thank you, Sir.

* திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த ராஜ்யத்தின் சரித்திரத்திலேயே இது தான் ஒரு பெரிய பட்ஜெட். இந்த பட்ஜெட் 188 கோடி ரூபாய்க்குத் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பட்ஜெட்டில் உள்ள முக்கியமான அம்சம், கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னது போல கல்விக்காக 45 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது ஆகும். இந்த 45 கோடி ரூபாயும் ஆசிரியர்களுக்காகத் தான். எனவே அவர் சந்தோஷப்படுவார் என்று நினைக்கிறேன். பதிமூன்று, 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆசிரியர்கள் மகாநாடு முதன் முதலாக மதுரை ஜில்லாவில் நடந்தது. அப்போது அங்கே ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி வந்திருந்தார். “இந்த ஜில்லா போர்டில் வரும் பணம் முழுவதையும் ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளமாகப் பங்கிட்டுக்கொடுத்தால் இந்த ஜில்லா எல்லா வகையிலும் முன்னேற்றம்” என்று அப்போது அவர் சொன்னார். அவர் சொன்ன போது “கோடுகள் போடுவது போன்ற காரியங்களுக்கு பணம் வேண்டாமா” என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு “ஆசிரியர்களுக்குப் பணம் கொடுத்தால் போதும்” என்று அவர் பதில் சொன்னார். அவருடைய அந்தக் கருத்தைப் பின்பற்றிக்கும் வகையில் இந்த பட்ஜெட்டில் கல்விக்காக 45 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தொகை கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால், இது ஆசிரியர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றுதான் கருத வேண்டும். மேலும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் ஒரு யூனியனுக்கு

[திரு. என். ஆர். தியாகராசன்] 4th March 1966]

5 லட்சம் ரூபாய் வீதம் கல்விக்காக பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பணத்திலிருந்தும் ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கப்படும். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, கல்விக்காக மொத்தம் 50 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவழிக்கப்படும் என்று சொல்லலாம். மேலும் ஹரிஜனங்கள் நலத்திற்காகவும், பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலனுக்காகவும் 5 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பணமெல்லாம் கல்விக்காகத் தான் செலவழிக்கப்படும். கல்வித் துறையிலே செலவழிக்கப்படும் பணத்தில் 90 சதவிகிதத்திற்கு மேற்பட்ட தொகை ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த சபைக்கு 6 அங்கத்தினர்கள் ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளாக வந்திருக்கிறார்கள். கல்விக்கு இவ்வளவு பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதால், அவர்களுக்கு நல்ல லாபம் தான். ஆறு பேருக்கு 45 கோடி ரூபாய் என்றால் அது நல்ல லாபம். நான் ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் தொகுதியின் பிரதிநிதியாக இங்கே வந்திருக்கிறேன். இங்கே ஸ்தலஸ்தாபனங்களின் தொகுதிப் பிரதிநிதிகள் 21 பேர். ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு 6 கோடி ரூபாய் பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருபத்தோறு பேராக இருக்கும் எங்களுக்கு 6 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும்போது, 6 பேராக இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கான தொகை 45 கோடி ரூபாய் என்றால், ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல பலன் தான். ஆகையால், இனி மேல் இந்த சபையில் பேசும்போது அவர்கள் பெரும் பகுதி நேரத்தை ஆசிரியர்களைப் பற்றிப் பேசுவதற்கே எடுத்துக் கொள்ளாமல் மற்ற விஷயங்களைப் பற்றியும் பேசுவதில் கவனம் செலுத்து வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

இந்த பட்ஜெட்டில் மருத்துவத்திற்காக பெரும் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு தொகை இதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு பெரிய சாதனை ஆகும். என் சொந்த ஊரில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி கட்ட வேண்டும் என்று கால் தூற்றாண்டுக்கு மேலாகக் கோரப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அங்கே ஆஸ்பத்திரி கட்ட இப்போது பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது; இதை நான் பாராட்டுகிறேன். மருத்துவ இலாகா சம்பந்தமாக சில யோசனைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்னை தான் மருத்துவத்திற்குத் தலைநகரமாக இருக்கிறது. வெளியிலுள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் மருத்துவத்திற்கு சென்னைக்கே வர வேண்டியிருக்கிறது. ராஜ்யத்திலுள்ள டாக்டர்கள் பகுதிக்கு மேற்பட்டவர்கள் சென்னையில் தான் இருக்கிறார்கள். ராஜ்யத்திலுள்ள படுக்கைகளிலும் பெரும்பான்மையானவை சென்னையில் தான் இருக்கின்றன. ராஜ்யத்தில் உள்ள எல்லா பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும் மருத்துவ வசதி கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். அறுபத்தியேழு முனிசிபல் நகரங்களிலும் ஒவ்வொன்றிலும் 10 முதல் 40-க்குக் குறையாத படுக்கைகள் கொண்ட ஆஸ்பத்திரி இருக்க வேண்டும். கிராமங்களில் நோய் வந்தால் தினம் மக்கள் மருத்துவத்திற்கு நகரங்களுக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. பல்களிலுள்ள பிரயாணிகளில் பெரும் பகுதியினர் ஆஸ்பத்திரிகளுக்குச் செல்லும் நோயாளிகளாகவோ அல்லது நோயாளிகளைப் பார்ப்பதற்காக ஆஸ்பத்திரிகளுக்குச் செல்லுவவர்

[திரு. என். ஆர். தியாகராசன்] [4th March 1966]

களாகவோ இருப்பார்கள். இப்போது மூன்று மைக்ரோக்கு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி வீதம் அமைத்திருப்பதுபோல், மூன்று மைல் களுக்கு ஒன்று வீதம் ஆஸ்பத்திரிகளை அமைக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியனிலும் 50 படுக்கைகள் கொண்ட ஆஸ்பத்திரி இருக்க வேண்டும். இனிமேல், மக்கள் எடுத்ததற் கெல்லாம் நகரங்களுக்குப் போகும் நிலை இருக்கக் கூடாது.

நாங்கள் எஸ்டிமேட்ஸ் கமிட்டியினர் பல ஆஸ்பத்திரிகளைப் பார்த்தோம். பெரும்பாலான இடங்களில் முஸ்லீம்களில் பெரும் பான்மையினர் வாஸெக்டாமி ஆபரேஷன் செய்து கொள்வதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதில்லை, குடும்பக் கட்டுப்பாட்டில் அவர்கள் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. இதே நிலை நீடித்தால் முஸ்லீம்கள் ஜனத்தொகை அதிகமாகிவிடும். குறிப்பாக சேரிவாழ் மக்களும், குடும்பக் கட்டுப்பாட்டில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. இந்த நிலைமை நீடித்தால் நாட்டு நலனில் சிரத்தையுள்ளவர்கள் ஜனத்தொகை குறைந்து நாட்டு நலனில் சிரத்தையில்லாதவர்கள் ஜனத்தொகை பெருகிவிடுமே என்ற கவலை எனக்கு ஏற்படுகிறது. குடும்பக் கட்டுப்பாட்டிற்கு மக்களுக்கு கட்டாயமாக ஆபரேஷன் செய்ய வேண்டும். அல்லது 'லூப்' முறையை யாவது கொண்டுவரவேண்டும். கிராமங்களில் 'லூப்' முறையைக் கொண்டுவர வேண்டும், அல்லது ஆபரேஷன் முறையைக் கொண்டு வரவேண்டும். ஒன்று மதத்தினரில், படித்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தான், நல்ல குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தான், இந்தத் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

விவசாயத்திற்கு இந்த பட்ஜெட்டில் 10 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. விவசாயத்திற்கு இந்தத் தொகை போதாது. மருத்துவத்திற்கும் கல்விக்கும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை களுடன் ஒப்பிடும்போது, இந்தத் தொகை விவசாயத்திற்கு மிகக் குறைவான தொகை ஆகும். விவசாயத் துறையில் அரசாங்கத் தரர் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். கடந்த காலத்தில் நாம் விவசாயத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தாததால் தான் இப்போது உணவுத் துறையில் கஷ்டப்படுகிறோம். உணவுப் பிரச்சனையைப் பொறுத்த வரையில், 1964-ம் வருடம் அக்டோபர் மாதம் இங்கே நடந்த விவாதங்களையும், சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் உண்ணா விரகம் இருந்ததையும், இந்த நகரத்திலுள்ள பொதுமக்கள் மறந்து விட்டார்கள். நல்ல அரிசி கிடைக்கவில்லை, கெட்டுப்போன அரிசி கிடைக்கிறது. கண்ட்ரோல் எடுத்துவிட்டால் என்ன என்று இப்போது பேசப்படுகிறது. மக்கள் 'கண்ட்ரோல் வேண்டும்' என்பார்கள்; பிறகு 'கண்ட்ரோல் வேண்டாம்' என்பார்கள். இவ்வாறு மக்கள் மனம் குழந்தையின் உள்ளம் போல அடிக்கடி மாறி வந்ததை என்னுடைய கடந்த இருபதாண்டு அனுபவத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். எதிர்க் கட்சியினர் 'உணவு கிடைக்கவில்லையே' என்பார்கள்; கண்ட்ரோல் வந்தால் 'வெளி மார்க்கெட்டில் உணவுப் பொருள் கிடைக்கிறதே; ஏன் கண்ட்ரோல் இரத்து வேண்டும்?' என்பார்கள். காவிரி, பெரியாறு, தாமிரவரணி ஆகிய ஆறுகளின்

4th March 1966] [திரு. என். ஆர். தியாகராசன்]

மூலம் பல விவசாயிகளுக்கு நாம் பாசன வசதிக்கு ஏற்பாடு செய்திருோம். அந்தப் பாசன வசதியைப் பயன்படுத்திக் கொள்பவர்களாவது கட்டாயம் அரசாங்கத்திற்கு தானியம் கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தார் உத்தரவு போட வேண்டும். காப்பி போர்டின் ஆதரவில் காப்பிக்கொட்டை விவசாயம் செய்பவர்கள் காப்பிக்கொட்டையை காப்பி போர்டாரிடம் தான் விற்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை இருக்கிறது. அதே மாதிரியான நிபந்தனை கொண்ட உத்தரவை அரிசி விஷயத்தில் சர்க்கார் போட வேண்டும். யாருக்குப் பாசன உதவி அளிக்கிறோமோ அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட உத்தரவைப் போட வேண்டும்.

அரசாங்கத்திற்கு நெல் கொடுப்பவர்களுக்கு ரசாயன உரம் கிடைப்பதில்லை. எங்கள் ஊரில் ரசாயன உரம் விநியோகிக்கப் படுவதை நேரில் பார்த்தால் இது தெரியும். அங்கே ஒரு தடவை ரசாயன உரம் வாங்குவதற்காக க்யூவில் நின்ற 45 பேர்களில் ஒருவர் கூட விவசாயி இல்லை. உண்மையில் விவசாயம் செய்பவர், களுக்கு ரசாயன உரம் கிடைப்பதில்லை. ஆகையால் ரேஷனுக்கு உணவு தானியம் கொடுப்பவர்களுக்குத் தான் ரசாயன உரம் கொடுக்க வேண்டும் என்று திட்டவட்டமாக உத்தரவு போட வேண்டும். கண்ட்ரோலில் உள்ள பொருள்கள் இப்போது நகரத்தில் உள்ளவர்களின் வீடுகளில் நிறைய இருக்கின்றன. நகரத்திலுள்ள ஒருவர் வீட்டுக்குப் போனால், "இங்கே ஒரு மூட்டை ஜீனி 'எக்ஸ்ட்ரா' இருக்கிறது. உங்களுக்கு வேண்டுமானால் அதை எடுத்துக்கொண்டு போங்கள். மண்ணெண்ணெய் மிஞ்சிவிருக்கிறது. சம்பளத்தின் மதிப்பிற்கு மேலான தொகை அளவிற்கு இவை கிடைக்கின்றன" என்று அவர் சொல்கிறார். நகரத்திலுள்ளவர்கள் தங்கள் வீடுகளில் குழந்தை உணவுகளை டப்பா டப்பாவாக அடுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

திரு. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் கூறினார்கள் நகரிலே கூட்டம் கூடிக் கொண்டிருக்கிறது என்று. ஏன் கூட்டம் கூடாது? நகரிலே நீங்கள் அரிசி கொடுக்கிறீர்கள், சீனி கொடுக்கிறீர்கள், மண்ணெண்ணெய் கொடுக்கிறீர்கள். கிராமங்களிலே இவைகளெல்லாம் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே இங்கே வந்து வேண்டிய சௌகரியங்களை எல்லாம் அனுபவிக்கலாம் என்று வந்து விடுகிறார்கள். கிராமங்களிலே உள்ள விவசாயிகளை தயவு செய்து மறந்துவிட வேண்டாம். அவர்களுக்கு ஏதேனும் செய்யாமல் அத்தனை பேரும் இங்கே வந்து விட்டால் அங்கே நிலத்தை உழுவதற்கு அளவு இல்லாமல் போய்விடும். எண்ணப்போலுத்த வரையிலே, உணவு அமைச்சர் அவர்களை இந்த நேரத்திலே கேட்டுநேன், ஒரு மூட்டை நெல் கொடுத்தால், ஒரு மூட்டை ரசாயன உரம் கொடுக்கிறார்களா, ஒரு கிலோவாவது சீனி கொடுத்திருக்கிறார்களா, அல்லது ஒரு லிட்டர் மண்ணெண்ணெயாவது கொடுத்திருக்கிறார்களா? அப்படி கொடுக்க வேண்டுமென்று திட்டவட்டமாக உத்தரவு போட வேண்டும். இந்த நாட்டில் விவசாயத்தில் சுடுமடாத சோம்பேறிகளுக்குத்தான், நகரத்தில் இருப்பவர்களுக்குத் தான் எல்லாவித சலுகைகளும் தரப்படுகின்றன. கிராமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அத்தகைய சலுகை கொடுத்தால் இந்த நாட்டில்

[திரு. என். ஆர். தியாகராசன்] 4th March 1966]

தானிய உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். இல்லாவிட்டால் தானிய உற்பத்தியாகாது. அதை நான் இந்த சபையில் மாத்திரமல்ல, எந்த மேடையில் வேண்டுமானாலும் கூறத் தயாராக இருக்கிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : On a point of order, Mr. Chairman. The hon. Member has used the word 'சோம்பேறி' with reference to the whole of the people of the City of Madras.

SRI N. R. THIAGARAJAN : Of all Cities.

மிஸ்டர் சேர்மன் : மேட்டூர் சிடி மாத்திரமில்லை.

திரு. க. அன்பழகன் : எல்லா நகரத்திலும் உள்ள மக்களையும் சோம்பேறிகள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த சொல் பொது மக்களுடைய மனதை புண்படுத்துகிறது. இதை இந்த நடவடிக்கையிலிருந்து எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : 'சோம்பேறி' என்று கெட்ட அர்த்தத்தில் சொல்லவில்லை. அப்பறம் மாற்றிவிட்டார்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : யார் விவசாயம் பண்ணாமல் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் அத்தனை பேரும் சோம்பேறிகள் தான்.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : விவசாயம் செய்வதற்குள்ளும் சோம்பேறிகள் என்று சொல்லுவதை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : அப்படியானால் நெசவாளிகள் பூராவும் சோம்பேறிகளா?

12-10 p.m. திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : நெசவாளிகள் பூராவும் டவுனில் இருக்கிறார்கள். நெசவுத்தொழில் செய்த வள்ளுவர் உழவுத் தொழில் தான் உயர்ந்தது என்கிறார்.

திரு. க. அன்பழகன் : 'சோம்பேறிகள்' என்ற சொல்லுக்கு இரண்டு விதமான பொருள் உண்டு. ஒன்று வேலை செய்வதற்கு கன். இன்னொன்று, பிறருக்கு தீமை விளைவித்துக்கொண்டு, கைகள் விளைவித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள். எனவே கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் தவறான பொருள்படும்படி அந்த வார்த்தையை உபயோகப்படுத்தி விட்டார். அந்தக் காரணத்தால் அதை சபை நடவடிக்கையிலிருந்து நீக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : சொல்லில் தப்பு இல்லை. சோம்பேறி என்றால் easy-going என்ற ஒரு அர்த்தத்தில் சொல்லி இருக்கிறார். வேறு ஒன்றும் கெட்ட அபிப்பிராயத்தில் சொல்லவில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : அது தவிர இங்கே நடைபெறுவது சோஷலிச ஆட்சியா, முதலாளிகள் ஆட்சியா என்று விவாதம் நடத்தினார்கள். நண்பர் சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள், இங்கு நடப்பது சோஷலிசத்திலும் சுத்த

4th March 1966] [திரு. என். ஆர். தியாகராசன்]

சுயம்பிரகாச சோஷலிச ஆட்சி என்று, அவர்கள் இங்கு சொல்லுவதற்குப் பதிலாக அவர்களுடைய நண்பர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். இங்கு நடைபெறுகிறது சோஷலிச ஆட்சி தான் என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லி அவர்களை நிரூபித்து செய்து விட்டால், அவர்களுடைய கூட்டு உண்மையான கூட்டாக இருக்கும்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : அதைச் சொல்லுவதற்குத் தானே காங்கிரஸ்காரர்கள் இந்த நாட்டிலே இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். கனம் அங்கத்தினர் சொல்லவேண்டியது அவசியம். காங்கிரஸ்காரர்கள் அதை மறந்து விட்டார்கள். அதற்காக என் எங்களைச் சொல்லச் சொல்லுகிறீர்கள்?

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : நீங்கள்தான் கூட்டுக்காரர்கள். நாங்கள் சொல்லுகிறதை நம்பமாட்டேன் என்கிறார்கள். அதனால் நீங்கள் சொன்னாலாவது நம்புவார்களா என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : நீங்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் இதை சொல்லுவது இன்னும் நியாயமாக இருக்கும்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : கனம் அங்கத்தினர் இங்கே ஒரு சேர்மன் இருக்கிறதாக நினைத்துக்கொண்டு பேசவேண்டும்.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : நான் கண்டிரோல் ஆதரிக் கிறவன். அவர் கண்டிரோல் வேண்டாமென்று சொல்லுகிறவர். சேர்மன் கண்டிரோல் கூட வேண்டாமென்று சொல்லுவார். எந்த விதமான கண்டிரோலும் கூடாதென்று சொல்லுகிறவர்கள்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : கனம் அங்கத்தினர் கையைக் காட்டிப் பேசக்கூடாது.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : இந்த நாட்டிலே உண்மையான சோஷலிச ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்பதற்கு இந்த பட்ஜெட் டிலே ஆதாரங்களைக் காண ஆதாரங்கள் நான் காட்ட முடியும்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : தலைவரவர்களே, எனக்கு ஒரு சந்தேகம். 'சோம்பேறி' என்று சொல்லி இருக்கிறாரே. நாங்களுக்கும் பயிர் செய்து சப்ளை பண்ணுகிறோம். நாங்க லெல்லாம் சோம்பேறிகளா?

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : நீங்களெல்லாம் விவசாயம் பண்ணுகிறவர்கள். நீங்கள் தான் இந்த நாட்டுக்கு ஜீவநாடி. நீங்கள் உண்மையான விவசாயி ஆயிற்றே.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அப்படியானால் கனம் அங்கத்தினர் தியாகராசன் சொல்லுகிறபடி மந்திரிகள் எல்லாம் சோம்பேறிகள் (சிரிப்பு).

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : இந்த நாட்டில் சோஷலிச ஆட்சியை உண்டாக்கவேண்டுமென்று தலைவர் காத்திருக்கிறார். அவர்களைப் பின் பற்றுகிற காமராஜ் அவர்கள் முயற்சி செய்து கொண்டு வருகிறார்

[திரு. என். ஆர். தியாகராசன்] [4th March 1966]

கள். அது தான் இந்த நாட்டிலே நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. காந்தியடிகளை ஒரு தடவை உங்களைப் பின்பற்றுவது எந்த முறையில், எந்த முறையில் பின்பற்றினால் நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறீர்கள்? என்று கேட்டதற்கு, குறைந்தபட்சம் கதரையாவது கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறினார்கள். கதரையே கட்டாத சுப்பையா செட்டியார் எங்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்கள், 'நீங்கள் காந்தியைப் பின்பற்றுகிறீர்களா', என்று.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: தலைவரவர்களே, நானும் கதர் கட்டிக்கொண்டிருந்தவன் தான். காங்கிரஸ்காரர்கள் செய்கிற அக்கிரமத்தினால் கதரை நான் விட்டுவிட்டேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன்: காந்தியைத்தான் பற்றிச் சுப்பையா செட்டியார் சொல்லி நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் நாங்கள். ஒரு தடவை பதவிபோய் விட்டால் 'அங்கே, இங்கே' போய்ச் சுற்றிக்கொண்டு கலாட்டா பண்ணுகிறவர்கள் இந்த நாட்டிலே இருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரி 'டைப்' காங்கிரஸ் காரர்கள் நாங்களல்ல. இங்கே உள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் நல்ல காங்கிரஸ்காரர்கள் என்பதை அந்த தரப்பிலே உள்ளவர்களுக்கு நான் ஞாபகப்படுத்த ஆசைப்படுகிறேன்.

அது தவிர சபாநாயகர் மூலமாக கட்டித் தலைவரவர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். சென்னை நகர கார்ப்பரேஷன் டிடுமோசமாக இருக்கிறது என்று கூறி நூற்றுக்கணக்கான கூட்டங்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கூட்டங்களைப் பற்றி என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்கள் என்று தெரியவில்லை. இதைப்பற்றி உங்கள் பதில் உரையிலே விளக்கமாக தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். பொதுமக்களுடைய கருத்து, இந்த நகர ஆட்சி, மைனர்கள் வசம் போய் விட்டது. நான் கூறவில்லை. எதிர்கட்சித் தலைவர் லட்சுமணசாமி முதலியாரே கூறினார், சின்னப் பிள்ளைகள் மாட்டி விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

SRI K. ANBAZHAGAN: On a point of order, Sir. Their name of the Leader of the Opposition is involved in the speech of the hon. Member. It was not at all expressed in this House. I request the Hon. Chairman not to allow such reference to the remarks of the Leader of the Opposition.

SRI R. VENKATACHALAM: The Leader of the Opposition did not mention such things.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன்: போன கூட்டத்தில் இந்த கார்ப்பரேஷன் நிர்வாகம் சரியாக நடைபெறவில்லை என்று எதிர்த்துத் தலைவர் கூறினார்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: எதிர்கட்சித் தலைவர் அங்கே நிர்வாகம் சரியாக இல்லை என்று கூறி இருக்கிறார். 'மைனர்' என்று சொல்லவில்லை.

[4th March 1966]

திரு. என். ஆர். தியாகராசன்: நான் உதாரணத்திற்காகச் சொல்கிறேன். மைனர்கள் வசம் ஆட்சி போய் விட்டது என்று அவர்கள் கூறுவது சரிதான். அவர்கள் மைனர் என்று சொல்லவில்லை. நான் சொல்லுகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: அது கனம் அங்கத்தினருடைய கைங்கரியம்.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன்: அதனால், கட்சித் தலைவரவர்கள் தயவுசெய்து இந்த கார்ப்பரேஷன் நிர்வாகம் எப்படி நடைபெறுகிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். அதிலே குற்றம் குறைகள் இருக்கின்றன—எனக்குத் தெரிந்த வரையிலே ரஸ்தாக்களை எடுத்து கொண்டால், எந்த ரஸ்தாவிலும் போக முடியவில்லை. கொசுத் தொல்லை எங்கு பார்த்தாலும், கடந்த 3 ஆண்டுகளில் சென்னை கார்ப்பரேஷனுக்கு பல கோடி ரூபாய்கள் மானியமாகவும் கடனாகவும் கொடுத்திருக்கிறோம். அதிலே பெரும்பாலான பணத்தை அவர்கள் செலவு செய்யவில்லை என்று பத்திரிகைச் செய்திகளிலே பார்க்கிறோம். இந்த ராஜ்யத்தின் 3 கோடி மக்களுக்குச் சென்னை தலை நகரமாக இருக்கிறது. அதன் நிர்வாகம் நல்ல நிர்வாகமாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு ஏற்ற வகையில் அதைச் சீர்திருத்த வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எல்லாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த பட்ஜெட்டை ஒரு நல்ல பட்ஜெட்டாக சமர்ப்பித்ததற்காக முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும் மற்ற அமைச்சர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஜெய் ஹிந்த்.

DR. T. V. SIVANANDAM: Mr. Chairman, Sir, I really welcome the present budget. Once in a way we must have a budget without taxes. In this budget, the Government have given a consolidated statement of all the things that they have taken up and the development that has taken place. They have also stated what schemes have been fulfilled or executed and what schemes they propose to take up in future. It has been said by some Members that this budget is a stunt. I cannot understand what they really mean by "stunt". If it is a stunt with reference to the ensuing elections because there is no proposal to levy additional taxes, the Central Government is also in the hands of the Congress, but they have imposed taxes, knowing full well that elections are to come off next year. During the discussion on this budget one of the prominent Members of the Opposition said, "Why not you give us power? If we have power in our hands, we can do it better." But it is not possible for the Chief Minister and other Ministers to give that power. The decision lies with the Congress Parliamentary Party. It has elected its leader and formed the Government. Instead of asking the Chief Minister and other Ministers to give that power, the Opposition may ask the Congress Parliamentary Party to do so. But the Head of State will invite the leader of only such a party which has a working majority. That being the case, it is not possible to transfer that power to other groups or other political parties. Ultimately we have to go to the electorate. Hence, it would be better if the Opposition leaders

[Dr. T. V. Sivanandam] [4th March 1966]

go to the electorate and convince them that they will do better. Let them get a working majority that way. They should convince the electorate properly. At the same time, some of the leaders in the Opposition were saying that we had the power in our hands to dissolve the Corporation at any time we wanted. Probably they are under the impression and their inner voice tells them that the Congress would be in power always in the State, so much so they think that an Act has been passed which the Congress will utilise, whenever they want. At the same time, they have totally forgotten that even if the Congress happens to come into power in the Corporation, the same Act will be applied in case any irregularity occurs in the Corporation. It is the electorate that has to decide which party has to come into power. Hence, it would be better, without going into personalities and parties, to go to the electorate, propagating the ideas and ideologies and convince them. If the electorate are convinced by the arguments of the Opposition, then naturally and definitely it is possible for them to come into power. Hence, there is absolutely no use of asking the Congress Party, which is already in power with a good majority, and is going to have a good majority in the years to come, to give up power. Instead, I would ask the Opposition to tuck up their sleeves from to-day and see whether it will be possible for them to convince the electorate. If the Opposition come with a working majority into the legislature, surely whoever happens to be the Governor, he is going to invite only the leader of that particular party to form the Government and not the leader of the Congress Party.

Secondly, a lot has been said about the agricultural field. In brief I would like to point out only three things. One thing is that as far as possible the Government must come forward to stop collection of land revenue or agricultural income-tax at present, because many parts of our State are drought-stricken. The farmers are not in a position to pay the taxes. Hence, I request that the payment may be postponed to some other date so that the agriculturist may be able to pay the taxes without any tears.

At the same time, I want to insist upon crop insurance. There must be compulsory crop insurance throughout our country. If crop insurance is made compulsory, it will afford great relief to the ryots. I want the Government to supply at subsidised rates power as well as diesel oil to the agriculturists.

In the field of education it is really surprising to find a large number of arts colleges springing up in every place. Last year, if I remember aright, the Union Education Minister, Mr. Chagla, gave the guidelines about the pattern of education to be followed by the States, in such a way that at the time of schooling or collegiate education, at every stage, there are bifurcated courses so that people may go to some profession or take up some avocation or other. If the number of arts colleges is going to be increased, as it is being done now, in course of time I am afraid we may have

4th March 1966] [Dr. T. V. Sivanandam]

to face educated unemployment, as we see the situation prevailing in the neighbouring State. Hence, the education that is imparted to the students and the youngsters in our State must be in the field of technology or science so that it may be useful to them. It should not be a waste. At the same time, the Government must come forward to have an agency by which vocational career information can be given profitably at the school-going age, as well as at the college level, to the students. The Rotary Club of Madras has started that kind of Vocational Career Information scheme. I see that vocational career information is being given to many students in several countries. That will be very beneficial. Thereby we can prevent several accidents and casualties among the students which take place on account of the faulty steps taken in the educational field. Hence, our education should be such as is beneficial to the students who are going to be the future citizens of our country. At the same time the reason why this decision has been taken. They have created four posts, viz., Director of Secondary Education, Director of Higher Education, Additional Director of Medical Education and Director of Technical Education. In the Educational field, they thought it better to decentralise these subjects and created several Directors' posts. At the same time, I find the integration of Medical Services and Public Health Department. I do not know time, in the Department of Education, they have created of three more Medical Colleges in the Fourth Plan. I do welcome it. It is very important and essential. I asked the Hon. Minister for Health whether there is any proposal to integrate the Departments of Public Health and Medical Services. She said then that 'being a lady she would not give a stepmotherly treatment and that the integration of Medical Services and Public Health will not happen.' Now they say that they are going to integrate the Departments. In the year 1922-25, it was Medical and Sanitary Department. Then it was separated into two Departments. Now they say that an Expert Committee has recommended this, and it should be implemented. At the same time, I would like to know whether it is necessary to give effect to all these recommendations that are made by an Expert Committee. Are we taking all the recommendations made by various Committees? There are a number of recommendations which are still in cold storage. The integration of the Public Health and Medical Departments is definitely going to be wrong, and it will prove itself in the long run. It is the greatest blunder that we are going to commit. I know that many medical men are not at all happy about this integration. At a time when we are decentralising various other Departments, this integration is going to be wrong. There are a number of wings connected with Medical Department, viz., Hospitals, Employees State Insurance Scheme, Primary Health Centres, and so on. I, therefore, request that this question may be reconsidered. Otherwise, we will have to change our views in the days to come. I am glad to note the establishment of the post of Additional Director of Medical Education. I do welcome such a thing. But, at the same time, in selecting the place

12-20
p.m.

[Dr. T. V. Sivanandam] [4th March 1966]

for establishing Medical College, favouritism and whims and fancies should not be there. The merit of the locality should be taken into account. It is for a long time that we are asking for a Medical College in Coimbatore. It does not mean that we are asking for it. On merit itself, there should be a medical college for Coimbatore. As early as 1922-25, we have a medical school and we have a hospital with 850 beds and at the same time all the departments in the hospital have been upgraded. That being the case, Coimbatore should be given the first place, when a medical College is to be located. When I say this, I do not in any way demerit the claims of Salem or Tiruchirappalli. Anyhow, three colleges are going to be started in the Fourth Five-Year Plan. I, therefore, request that it should be looked at in a proper perspective and unbiased manner. In Coimbatore, a number of institutions have been started by philanthropic people.

12-30
p.m.

In the co-operative field, I would say that things are not going on as we expected. There are fallacies. There are several malpractices. Such things have to be tackled in a proper way. The way in which they are functioning is not at all satisfactory. It is because some of the political parties have joined the very big co-operative movement. For some reason or other, some mistakes are happening there. Unless it is found out, unless the Act is fully taken into account, the functioning of the co-operative movement will become very difficult. There are several loopholes in the Act itself. These things have to be rectified as far as possible. The co-operative movement is the only movement which can solve many of our problems. We are perfectly aware that only the co-operative movement will deliver the goods, as cheaply as possible to the public. Therefore, it is our duty to see that it functions well.

Now, the dearness allowance has been increased for the Central Government employees. It has become a periodical stir that dearness allowance has to be increased in the case of the State Government employees also.

(Deputy Chairman in the Chair.)

Instead of increasing the dearness allowance every time a demand is made by them, I think it would be better for the Government to supply consumer goods at cheaper rates. They ask for increase in dearness allowance because of the rise in the cost of the consumer goods and consequent rise in the cost of living index. That being the case, if the Government come forward to open as many co-operative consumer stores as possible with responsible people with integrity running the stores, and if the fixed income group people, such as the Government servants and the local body servants, or pensioners are supplied with consumer goods at subsidised rates, I do not think there will be any cry raised by these people for an increase in the dearness allowance. Therefore I suggest to the Government that consumer goods be supplied to these people at cheap rates through the consumer co-operative stores so that their frustration and disappointment will be ended.

[4th March 1966] [Dr. T. V. Sivanandam]

The difficulty of making both ends meet always worries them, because of the rise in prices, and there is consequently loss of efficiency in the service rendered by them. If the Government start these stores and supply them with consumer goods at cheap rates, the efficiency at the desk will be bettered. There will not be any delay in the disposal of papers or files. Now disposal of papers takes a long time. Disposals are not made in the manner in which they ought to be. In every department and at every stage there is considerable delay in the disposal of files. So much so, when there is delay and the disposal is not regular, naturally human nature being what it is, there is a tendency to bribe people to get things done quickly. It is absolutely no use asking people: 'Why do you give bribes? Because you are giving, they are taking.' This is no argument even. In case, I want to get things done as quickly as possible, I have to do it. If I do not do it, another man does it, and gets his things done quickly. Sir, we see reports published that in some departments people at the officers' level did not behave well. If in this House we refer to cases of corruption we are asked to give specific cases so that the Government could look into them. If, on the other hand, I refer to specific cases, I am told, I should not refer to specific cases. I understand in the Assembly, one of the Ministers said: 'Do not refer to any specific cases, but talk only on a general basis'. If we refer to specific cases and say so and so is bad, it becomes impossible for us to live in that community, and therefore we have to keep quiet. Even if the matter is enquired into, the common man refuses to give evidence for fear of being victimised either by the officer or by the Government. Such being the case, as far as possible, the Government should see to it that the administration is carried on in such a way that the officers must feel that they are servants of the people and that they are therefore working for the benefit of the community and not for the benefit of a particular party, the party in power or the party in opposition.

Sir, regarding the pensioners, I may say that they are not given any dearness allowance. Pensioners are our own people and they have worked sincerely and honestly in running the administration, and they have retired. Unfortunately for them, because of the public health measures that the Government had undertaken, they are living for more years than we expected they would live. Therefore the Government must help them by giving them dearness allowance. They must give these people as much as they can spare. I am glad that the Government have increased the pension of retired teachers to Rs. 20. It would be a great benefit to these pensioners if they are also supplied with consumer goods at cheap prices through the Consumer Co-operative Stores. Some years ago we used to think that the pensioners would live only just for a few years after their retirement. But now they live up to 70 or 80 years. This is because of the very many good steps that the Government had undertaken during the past 17 or 18 years. Therefore I suggest that these pensioners also deserve the attention of the Government for some help.

[Dr. T. V. Sivanandam] [4th March 1966]

Sir, our hon. Friend on the other side was the other day talking about 'National Malaria Eradication' Programme. The word 'National' is not to be attributed to Malaria but to the Programme. Though on account of this programme the malarial mosquitoes have been eradicated, the non-malarial mosquitoes have come in large numbers and, therefore, I would request the Government to take up a National Non-Malaria Mosquito Eradication Programme and remove them from this State and from the other States also. (Interruption) I was referring to non-malarial mosquito, and I request the Government to see they have a national scheme for the eradication of the non-malarial mosquito.

Thank you, Sir.

* திருமதி சரஸ்வதி பாண்ட்ரங்கம் : தலைவர் அவர்களே, முக்கியமாக 1966-67 ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றி இரண்டு டொரு கருத்துக்களைச் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். வடபகுதியில் அமைதி நிலவுவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்து அதற்காக உழைத்த உத்தமர் காலஞ்சென்ற சாஸ்திரி அவர்களை மனதாரப் போற்றி அந்த அமைதியை உருவாக்கிய நம்முடைய பாரத தேசத்தின் வீரர்களைப் பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த அமைதியைக் கண்டு உலகம் சந்தோஷப்படுகின்ற நிலையிலே அடுத்தடுத்து அணுகுண்டுகளை வெடித்துக்கொண்டிருக்கிற சீனாவின் அபாயம் இன்னும் ஓய்ந்தபாடிಲ್ಲ. அவ்வாறு ஒரு புறம் இருக்கும்போது உணவு நிலை மற்றொரு புறம் கவலைவாக இருக்கிறது. தமிழகத்திற்கு உள்ள உணவுநிலை திருப்தியளித்தாலும் மற்ற மாகாணங்களின் சங்கடங்களுக்கும் நாம் தோள் கொடுத்து உதவ வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். ஆனால் அந்த உணவு நிலைமையுடன் முன்பு இருந்ததற்கும் இப்போதிருப்பதற்கும் மாறுபாட்டிருக்கிறது. மக்கள் பெருக்கம் அதிகமாக வளர்ந்தாலும், நிலப்பரப்பு என்றும் உள்ளதைப் போலவேதான் இருக்கிறது. காடுகளும் வனங்களும் அன்றுள்ள நிலைமையில் இன்று இல்லாத காரணத்தால் மழை எப்போது பெய்யவேண்டுமோ அப்போது பெய்யாமல் எங்கெங்கே பெய்யவேண்டுமோ அங்கே பெய்யாமல் கடலிலே பெய்கிறது. கடல் கொந்தளிப்பு ஏற்படுவதால் கடல்பகுதி மக்களுக்கு சேதம் விளைகிறது. அது நம் அரசாங்கத்தை ஒரு புறம் பாதிக்கிறது. அத்துடன் அன்றுள்ள மனிதர்கள் வாழ்ந்த நிலைக்கும் இப்போதுள்ள நிலைக்கும் மாறுதல் இருக்கிறது. அன்று கைக்குத்தல் அரிசியை உபயோகித்தார்கள். அதனால் ஒரு படி கைக்குத்தல் அரிசி இருபது பேர் உண்கிற அளவுக்கு இருந்தது. அந்தக் கால மக்கள் ஒருவாறு பஞ்சம் இல்லாத நிலையில் உணவு உற்பத்தி செய்துகொண்டு வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் இப்போது மேலிமினுக்கி அரிசி வந்துவிட்டது. ஒரு படி அரிசி நான்கு பேருக்குக் கூடப் போதாமல் இருக்கிறது நாம் பார்க்கிறோம். தவிடு போன்ற சத்துள்ள பகுதிகள் சேதமாக்கப்படுகின்றன. வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிற மருந்துகளை வாங்கி பி. வைட்டமின், ஏ. வைட்டமின் என்று வாங்கி நம்முடைய காசைக் கொடுத்துச் சாப்பிடுவதை நம்முடைய நாட்டில் இன்று நாகரிகமாக வைத்துக்

[4th March 1966] [திருமதி சரஸ்வதி பாண்ட்ரங்கம்]

கொண்டிருக்கிறோம். தேசம் முன்பு எவ்வாறு இருந்தது? மக்கள் எண்ணிக்கை எப்படியிருந்தது? இன்று மக்கள் தொகை எவ்வாறு வளர்ந்திருக்கிறது? உணவு வழக்கம் அப்போது எப்படியிருந்தது? இப்போது எப்படி இருக்கிறது? என்பதையெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். உணவு சத்துக்களை நாம் எப்படி சேமிப்படுத்துவதின் மூலம் நாட்டுக்கு நஷ்டத்தை உண்டாக்குகிறோம் என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். நல்ல உணவு, நல்ல காற்று, நல்ல இருப்பிடம், இளைசோடு வாழவேண்டுமென்ற எண்ணம் போய்விட்டது. பனைவெல்லம், தென்னை வெல்லம், இவற்றிலிருந்து நல்ல சர்க்கரை செய்யப்படுகிறது. அதை நாகரிகம் இல்லை என்று தள்ளிவிட்டு வெள்ளைச் சர்க்கரைதான் வேண்டுமென்கிறோம். அது கிடைக்கவில்லை. அதற்காக போராட்டம் ஆரம்பிக்கிறோமே தவிர, அது மக்கள் வாழ்க்கைக்கு அவசியமா, மக்களுக்கு நாம் செய்கிற சேவையா, என்று யாரும் பார்ப்பதில்லை. நமக்கு நல்ல அரிசி கிடைக்கவில்லை, சாமான் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லும்போது தென்னை மரம், பனை மரத்திலிருந்து செய்கிற சர்க்கரையைத்தான் அருந்துவோம் என்று தமிழகத்திலுள்ள மூன்று கோடி மக்களும் உறுதி எடுத்துக்கொண்டால், இன்னும் நாம் செய்கிற உற்பத்திப் பொருள்கள் பயன்படும். வெள்ளைச் சர்க்கரைதான் வேண்டுமென்று சொன்னால் வியாபாரிகள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? எந்தப் பொருளில் லாபம் இருக்கிறதோ அதைத்தான் அவர்கள் பார்ப்பார்கள். அதனால் கரும்பை அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். நல்ல விளைச்சல் உள்ள நிலங்களில் கரும்பைப் போட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். தென்னியிலிருந்து கள் எடுக்கும்போது அந்த மரங்களை நன்றாக நீர் பாய்ச்சி பயிரிட்டார்கள். கள்ளுக் கடையை எடுத்ததும் அதில் அக்கறை இல்லாமல் தென்னை பயிரிடுவதை கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள். அப்படி லாபத்தை முன்னால் வைத்துப் பார்ப்பதால்தான் நம் மக்கள் சங்கடப்படுகிறார்கள். அதற்கு நாம்தான் காரணமாக இருக்கிறோமே தவிர அரசாங்கத்தைக் குறைகூறிப் பயனில்லை என்று தாழ்மையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்றுள்ள நிலைமையில் மற்ற மாகாணங்களுக்குத் தமிழக மக்கள் வடி காட்டியாக பல துறைகளில் இருந்து வருகிறார்கள். காத்திலி அவர்கள் கதர்தான் கட்டவேண்டுமென்று சொல்லியபோது எவ்வளவு மோட்டா வாக இருந்தாலும் அந்தத் துணியைத்தான் உடுத்தவேண்டுமென்ற இயக்கத்தில், கோடிக்கணக்கான மக்கள் பங்குகொண்டார்கள். அப்படி உணவு விஷயத்திலும் கட்டுப்பாடாக நாம் முன்னணியில் நிற்கவேண்டும். தினசரி பனம் சர்க்கரையைத்தான் உபயோகிக்க வேண்டும். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குக் கரும்பை பயிரிடக் கூடாது என்று நாம் சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும். தென்னை மரங்களை வளர்க்கத் திட்டம் போடவேண்டும். மக்கள் வாழ்கிற பகுதிகளில் அரசு கிரவுண்ட் நிலம் இருந்தாலும் அதில் அழகுப் பொருள்கள் பயிரிடுகிறார்களே தவிர, உணவுப்பொருள் பயிரிடுவதைக் காரணமடிவில்லை. அழகுப் பொருள்கள் கூடாது. தென்னை போன்ற பயன்தரும் மரங்களைத்தான் பயிரிடவேண்டும்.

12 40
p.m.

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம்] [4th March 1966]

மென்று திட்டம் போடவேண்டும். அழகுப் பயிர்களை விளைவிக்கக் கூடாது, காய்கறிகளைப் பயிரிடவேண்டுமென்று சட்டமே போட வேண்டும். அப்போதுதான் அழகின் மேல் உள்ள எண்ணம் மாறி உணவின்மேல் போகும்.

அடுத்து கூவும் நதித் திட்டத்தைப் பற்றி ஒவ்வொரு ஆண்டும் கூறிவருகிறேன். அந்நதியில் படகுகளை விட்டு போக்குவரத்து வசதியை உண்டாக்கி நெரிசலைக் குறைக்கவேண்டும். சகோதரர் பேசும்போது சென்னையில் மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்றார்கள். எத்தனையோ ஆபத்துக்கள் வருகின்றன என்று சொன்னார்கள். அதற்கு என்ன காரணம்? கூவும் நதியை ஆழப்படுத்தி அதில் படகுகளை விட்டு போக்குவரத்து நெரிசலைக் குறைக்க வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாக சொல்லிவருகிறேன் இந்த சபையில். மிஷின் வரவில்லை என்று சகோதரி அம்மையார் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதற்கு முக்கியமாக முயற்சி எடுத்து கூவும் நதியை ஆழப்படுத்தி கடல் நீரை நிரப்பிப் போக்குவரத்து வசதி செய்ய முன்வர வேண்டும். அதற்குப் பலர் முன்வருவார்கள். அரசாங்கம் கூட பணம் செலவு செய்யவேண்டாம். பலர் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு அதை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். “பத்தானுடிக் காலம் உங்களுக்கு அனுமதியளிக்கிறோம். நீங்கள் இந்த ஸ்டீம் லாஞ்ச் திட்டத்தை ஏற்று நடத்துங்கள்” என்று அவர்களிடம் சொன்னால் அவர்கள் அவ்வாறு செய்ய கண்டிப்பாக முன் வருவார்கள். இந்தத் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தால் போக்குவரத்து நெரிசல் குறையும்; கூவும் நதியின் தூர்நாற்றமும் குறையும்.

மேலும், வட சென்னையிலுள்ள மக்களில் பெரும்பான்மையோர் தொழிலாளர்களும், ஏழைகளும், பின்தங்கியவர்களும் தான். கார்ப்பொரேஷன் புள்ளி விவரப்படி என்ன தொத்து நோய் வந்தாலும் அந்தப் பகுதியில்தான் முதன் முதலில் வருகிறது. அதற்குக் காரணம் அந்தப் பகுதி காங்கிரஸ் கேர்ட்டையாக இருப்பது தானே என்னமோ, எனக்குத் தெரியவில்லை. காலரா நகரத்தில் வந்தால், அது முதன் முதலில் தண்டையார்பேட்டையிலோ வண்ணாரப்பேட்டையிலோதான் வரும். நகரத்தில் அம்மை வந்தால் அது தொழிலாளர்கள் வாழும் வட சென்னையில்தான் முதன் முதலில் தோன்றும். ஏன் இவை முதன் முதலில் அங்கே தோன்றுகிறதென்றால், ஊரின் கழிவுப் பொருள்கள் முழுவதும் அங்குள்ள சமுத்திரக் கரைக்குத் தான் போகின்றன. அவற்றை அங்கிருந்து ஒரு மைலுக்கு அப்பால் கொண்டு போய் விட்டால் அங்குள்ள மக்களுக்குக் கெடுதல் ஏற்படாது. அவ்வாறு செய்யப்படாததால் அங்குள்ள மக்கள் நல்ல காற்றை சுவாசிக்க முடியவில்லை. இதனால் அவர்கள் பல கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். உடனடியாக சுகாதார இலாகாவின் மூலம் அந்தக் கழிவுப் பொருள்கள் சமுத்திரத்திற்குள் சென்று சமுத்திரத்தில் கலக்கும்படி செய்யவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எவ்வளவு செலவானாலும் இதைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம்] [4th March 1966]

அரக்கோணத்திற்கும் பொன்னேரிக்கும் மின்சார ரயில் விட நம் அரசாங்கத்தார் ஆவன செய்ய வேண்டும். அந்த இடங்களில் எல்லாப் பகுதிகளும் தொழிலாளர்கள் வாழும் பகுதிகளாக இருக்கின்றன. சென்னையைச் சுற்றி 22 பாக்கடிகள் இருக்கின்றன. சென்னையில் பார்க்கும் இடமெல்லாம் பிறும்மாவாகவும், சிவனாகவும் தோன்றும் என்று கனம் அமைச்சர் சொல்லியிருக்கிறார். இப்போது சென்னையில் பெரும் பகுதி தொழிலாளர்கள் வாழும் பகுதியாக இருக்கிறது. 15 மைல் தூரத்திலிருந்து சென்னைக்கு வேலைக்கு வரும் தொழிலாளர்கள் சென்னையிலேயே தங்கிவிடுகிறார்கள். எனவே பொன்னேரியிலிருந்து அரக்கோணத்திற்கு மின்சார ரயில் விட வேண்டும் என்று நம் அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மின்சார இலாகாவிற்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கனம் மின்சாரத் துறை அமைச்சர் அவர்களையும் அந்தத் துறையில் உழைக்கும் நிர்வாகஸ்தர்களான ஸ்ரீ அப்பாதுரை பொன்றவர்களையும் மிக மிகப் பாராட்ட விரும்புகிறேன். சுகாதார இலாகாவில் பணியாற்றும் அனைவருக்கும் என் பாராட்டுக்களைத் தெரிவிக்கிறேன். அதே நேரத்தில், நான் குறிப்பிட்ட கூவும் நதித் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றும், வட சென்னையில் வரும் கழிவுப் பொருள்களை சமுத்திரத்தில் சேர்க்க வேண்டுமென்று நான் கூறிய யோசனையை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்றும் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வித் துறையை எடுத்துக்கொண்டால் வட சென்னையில் 12-50 ஏழைப் பெண்களுக்கு கல்லூரி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. p.m.
சூட்சுமக் கைத் தொழில்களுக்கும் மற்ற பல தொழில்களுக்கும் அரசாங்கத்தார் ஊக்கம் அளித்திருக்கிறார்கள். பல கல்லூரிகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெண்களுக்கு தனி மருத்துவக் கல்லூரி இல்லை. உயர்நிலைக் கல்வியில் ஆண்களும் பெண்களும் தனித்துப் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்துவரும்தான் அவர்கள் வைத்தியக் கல்லூரியில் மட்டும் சேர்ந்து படிப்பது அவ்வளவு நல்லதல்ல. பெண்களுக்கு தனிக் கல்லூரிகளை ஒல்லா வாரியாக அமைத்துத் தர வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குடும்பக் கட்டுப்பாடுத் திட்டத்தை நம் மாநிலம் மற்ற மாநிலங்களைவிட நன்றாக அமல் நடத்தியிருப்பது குறித்து மத்திய அரசாங்கம் நம் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டியிருக்கிறது. இருந்தாலும், ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள் சொன்னதுபோல மற்ற மதத்தினர் இந்தத் திட்டத்தை அனுசரிக்காமல் இருக்கும் போது ஷரித்து மதத்தினர் இந்தத் திட்டத்தை பிகத் திறமையாக நடத்திவிட்டால் பிற்காலத்தில் இவர்கள் சந்ததிகள் குறைந்து இவர்கள் சமுதாயம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கக்கூடும் என்று எண்ணும்போது எனக்குக் கவலை ஏற்படுகிறது. அகையால் இந்தத் திட்டத்தை மத அடிப்படையில் இல்லாமல், எல்லோரும்

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்ட்ரங்கம்] [4th March 1966]

அனுசரிக்க வேண்டும் என்று விரும்பும்போது, ஆங்காங்கே வைத்தியசாலைகளில் எத்தனை பேர் இதை அனுசரித்திருக்கிறார்கள் என்ற கணக்கைப் பார்த்துக் கண்டிப்பாக ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஏழைகள், அனாதைகள் இல்லங்களுக்கு நாட்டு விடுதலைக்கு முன்பு தாயற்ற, தந்தையிலலாத திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கு அரசாங்கம் ஒருவருக்கு 8 ரூபாய் வீதம் மானியம் அளித்தது. நாட்டு விடுதலைக்குப் பிறகு நம் அரசாங்கம் அந்தத் தொகையை 10 ரூபாய்க்கு உயர்த்தியிருக்கிறது. விலைவாசி ஏற்றம் காரணமாகவும் மற்ற பல சங்கடங்கள் காரணமாகவும், இந்தப் பத்து ரூபாய் இப்போது போதாததாக இருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்கு 15 ரூபாயாவது அளிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மற்ற ஏழைக் குழந்தைகளுக்கும், ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்கும் அளிக்கப்படும் மானியம் இரண்டு மடங்காக இருக்கிறது. ஏழைகளின் பசியில் வித்தியாசம் கிடையாது. “எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை மாணவ மாணவிகளுக்கு இலவசக் கல்வி” என்று சொல்லும்போது வகுப்பு வேற்றுமை பார்க்காமல் எல்லா ஏழைக் குழந்தைகளுக்கும்—திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கும், அனாதைக் குழந்தைகளுக்கும்—ஒரே சமமாக மானியம் அளிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நம் அரசாங்கம் நன்றாகப் பணியாற்றி வருகிறது. இயற்கைக் கோளாறு பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டது. பலவிதமான மக்கள் செய்யும் பலவிதமான தவறுகளால் பல சங்கடங்கள் ஏற்பட்டாலும் நம் அரசாங்கம் திறமையாக இயங்கி, மற்ற மாநிலங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கிறது. “அரசாங்கத்தை எங்கள் கையில் கொடுத்தால், ஐந்து ஏக்கர் வரையில் வரி வலூர் செய்வோம்” என்று நேற்று சிலர் இங்கு கூறினார்கள். செய்வது கடினம், சொல்வது கவப்பம். அதை எவ்வாறு செய்ய முடியும் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அவ்வாறு செய்ய முடியாது. மழையே பெய்யாவிட்டால் அவர்கள்தான் என்ன செய்வார்கள்? நகராண்மைக் கழகத்தில், எழு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் 100 ரூபாயாக இருந்த ஒரு வரி இப்போது 250 ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அதைக் கொடுக்க வேண்டியது நியாயம் தான். அந்த வரி உயர்வை நான் எதிர்க்கவில்லை. வளர்ந்துவரும் சென்னையில் பல வசதிகள் செய்ய எண்ணும்போது வரியை உயர்த்தித்தான் ஆகவேண்டும். நிலப்பரப்பு குறைவானதாகவும், ஜனத்தொகை பெருகியுள்ளதாகவும் இருக்கும்போது, எல்லோருக்கும் வசதிகள் செய்து தர வேண்டும் என்ற எண்ணமும் இருக்குமானால், அப்போது எப்படி வரிவலூர் செய்ய முடியும்? அது மட்டுமல்ல, உத்தமத் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் இந்த 47 கோடி மக்கள் இருக்கின்ற பாரத தேசத்திலே, 25 கோடி பெண்கள் இருக்கின்ற நம்முடைய பாரத தேசத்திலே, இந்த பாரத தேசத்தினுடைய தலைவியாக இந்திரா காந்தி அவர்களை ஏற்பாடு செய்ததற்கு, அவர்களுக்கு நன்றி கலந்த வணக்கத்தை நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். எத்தனை

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்ட்ரங்கம்] 4th March 1966]

எத்தனையோ கட்சிகளை 25-30 ஆண்டுகளாக இந்த நேரத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு முறையாவது பெண்கள் ஆட்சி செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்தது கிடையாது. ஆனால் இந்த உழைப்பினால் உயர்ந்த உத்தமத் தலைவர், உழைப்புக்கே மதிப்பு கொடுக்க வேண்டும், பணத்திற்கு மதிப்பு இல்லை என்று இந்த நாட்டிலே சொல்லுகிற ஒரே தலைவா காமராஜ் அவர்கள், இந்திரா காந்தியை பாரத தேசத்தின் தலைவியாக அமர்த்தி இருப்பதைக் காண்கிறோம். அதுமட்டுமல்ல. ஆட்சியைத் தங்களிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். எப்போதும் யாரையும் குறை சொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணமுடையவனல்ல நான். ஆனால் நகராண்மைக் கழகத்தைக் கொடுத்துப் பார்த்தோம். மக்கள் கொடுத்தார்கள், நாங்கள் கொடுக்கவில்லை. இருந்தாலும் பதவி என்று வருகிறபோது, அப்பாதுரை அம்மையாரை உதவித் தலைவராக கொண்டு வாருங்கள் என்று கேட்டேன். ஆனால் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. நீங்கள் சிறிய நகராண்மைக் கழகத்தில் ஆட்சி செய்கிறபோது அங்கே பெண்களுக்கு இடமில்லை. பெண்களுக்கு மதிப்பு கொடுக்கவில்லை. பெண்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க முடியாத ஆட்சி இந்த நாட்டிலே இருக்க முடியாது என்பது என்பது உடைய கருத்து ஆகும். நீங்கள் இத்தனை ஆண்டுகளாக நகராண்மைக் கழகத்தில் இருக்கிறீர்களே, எந்த பெண்ணுக்காவது உதவி மையர் பதவி கொடுத்திருக்கிறீர்களா? சிறிய காரியம். ஆனால் உத்தமத் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் தலைமைப் பீடத்தை ஏற்றுக்கொண்ட உடனே என்னைப்போல ஏழை எளிய பெண்களாக இருந்தாலும், உழைப்புக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிற காரணத்தினால், என்னைப் போன்றவர்கள் இங்கே உட்கார் முடிகிறது. அதே போல இந்திரா காந்தி அவர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது, பெண்ணுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிற காமராஜ் அவர்கள் அங்கே இருக்கின்ற வரை, இந்த அரசாங்கத்தை யாரும் அகற்ற முடியாதென்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

12-58 p.m.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

[4th March 1966]

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 136. Notification issued with G.O. Ms. No. 3925, Industries Labour and Co-operation, dated 7th August 1965 making amendments to the Madras Minor Minerals Concession Rules, 1959 published with the Industries, Labour and Co-operation Department Notification S.R.O. No. A-1027 of 1960, dated 24th September 1959. [Laid on the Table of the House under section 28 (1) of the Mines and Minerals (Regulation and Development) Act, 1957 (Central Act 67 of 1957).]

* 137. Notification issued with G.O. Ms. No. 132, Revenue, dated 25th January 1966 appointing Sri V. V. S. Pandurangan, Proprietor, Panduranga Oil Mills, Virudhunagar, as a member of the Area Committee for Ramanathapuram district. [Laid on the Table of the House under section 116 (3) of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Madras Act 22 of 1959).]

† 138. Notification issued with G.O. Ms. No. 2, Agriculture, dated 3rd January 1966 relating to the notified market area of the Erode and Gobichettipalayam markets in Coimbatore district for the purpose of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959, in respect of turmeric. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

B. Reports, Notifications and other papers.

Nil.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Saturday, the 5th March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past ten of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS

STARRED QUESTIONS

Penalty fee payable by students

* 97 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether any fee is payable in the case of students who fail in the High School Classes; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (on behalf of the Hon. the Chief Minister) (a) Yes, Sir.

(b) A penalty fee of Rs. 30 will be collected in future from those students in standards IX to XI who fail more than once in a standard. The amount will be collected in three equal instalments which will be payable before 31st July, 30th November and 28th February of the particular academic year.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, what is the object of levying such a fine?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: We introduced free education. Before that the students were paying school fees. In order to see that the students devote themselves to their studies and also to see that, merely because free education is given, there is no lack of interest among the students, we have thought of imposing a penalty.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, have the Government considered any alternative as the maintenance of record-sheets to be signed by parents three or four times in a year, as is being done in some aided secondary schools?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The Government considered several alternatives. But this was the suggestion which seems to get a measure of support from the State Education Consultative Committee and also the State Council for Women's Education. Therefore, this suggestion has been adopted.

SRI M. RAJAH IYER: Will this penalty be imposed from the coming academic year, Sir?

* Laid on the Table of the House on 26th February 1966.

† Laid on the Table of the House on 2nd March 1966.

[5th March 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes, Sir, that is from the year 1966-67.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, is there any ceiling or limit fixed on the number of failures? Can the candidates go on failing year after year?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No limit has been fixed. But we thought the imposition of this penalty would be a sufficient disincentive to continued failures.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Was the question of making this penalty a nominal one and introducing it even at the time of the first failure considered, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No; it will be rather hard. The students may fail by reason of several adventitious circumstances. Therefore we should give them one chance, and that is why this has been made.

Teachers' Provident Fund

* 98 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the used-up pass books of postal savings accounts of Provident Fund of teachers in Aided Institutions are given to the Teachers for safe custody; and

(b) if so, when such orders were passed?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (on behalf of the Hon. the Chief Minister) (a) Yes.

(b) In 1961.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, are the Government aware that still there are schools where teachers have not been given these passbooks?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Government are not aware. If the hon. Member will write about any specific schools, then we may ask the Directorate to look into the matter.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, have the Government got information that even where these passbooks have been returned by the District Educational Officers, some passbooks are missing in the case of some teachers, and, therefore, they have to pay for the ledger entries? May I know why should not the Government pay for it?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This is a matter of detail of administration. These things cannot be answered during interpellation hour. The hon. Member may write to the Government in respect of specific difficulties in a few cases.

[5th March 1966]

SRI M. RAJAH IYER : Sir, are the Government aware of the fact that the responsibility for maintaining the provident fund accounts is squarely on the Correspondents? Would not the Government consider the desirability of vesting the responsibility of keeping these used passbooks with the Correspondents rather than with the teachers concerned?

THE HON. SRI VENKATARAMAN : This is a matter of interest to the teacher. When he retires from service and when his provident fund account is closed, he has to get money. Therefore, he will take greater interest in his passbook than the Correspondent, who will have to deal with a number of passbooks. That is why this system has been adopted.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, the question of a big passbook—making 360 entries for thirty years in a single passbook—was raised by me on the floor of this House, and an answer was given about 10 or 12 years ago that the Postmaster-General was not for it. Have the Government renewed their request or suggestion to the Postmaster-General?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No, Sir. We thought that was a cumbersome procedure. The procedure which we have now adopted, of each person having his passbook in his own custody, is the best.

Municipal Secondary Schools

* 99 Q.—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of Municipal Secondary Schools for (i) Boys and (ii) Girls in the State as on 1st January 1966?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (on behalf of the Hon. the Chief Minister) (i) Boys—80; and

(ii) Girls—29.

SRI M. RAJAH IYER : Sir, will the Government consider the desirability of taking over these municipal high schools under their management, as the municipalities have no sufficient funds?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is also a suggestion which is under consideration now. There are several suggestions. One is whether we should meet only half the nett deficit. There is another suggestion that they may be taken over by the Government. This is under examination.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, as the municipalities do not have sufficient resources to maintain these schools, is it not desirable on the part of the Government to take them over under their Management?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member is only reinforcing the suggestion made by Mr. Rajah Iyer. But I cannot accept that the municipalities have no funds. They have funds. But they have other obligations as well.

[5th March 1966]

SRI M. RAJAH IYER : Out of the 109 schools, how many have been requested by the municipalities to be taken over by the Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I have no information as regards the number of requests. It is the Education Department itself that is making the suggestion.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government meeting in full the nett deficit in the case of the municipal schools as in the case of the district board schools?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They are meeting half the nett deficit. That has been the practice.

Chartering of I.A.C. Plane

* 100 Q.—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether an I.A.C. plane was chartered by the Chief Minister of Madras on 11th January 1966 from Madras to Delhi;

(b) if so, the expenditure incurred thereon;

(c) whether the expenditure was debited to the sattu Government; and

(d) the names of the persons who travelled by the plane?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (a) No, Sir.

(b) to (d) Do not arise.

DR. H. V. HANDE : On the 11th January 1966, the Chief Minister and the Minister for Industries and a few other members left by plane to Delhi. To what account has the expenditure been debited?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No Government expenditure was incurred. Therefore no answer can be given.

Rice stored in the Tiruchirappalli District Central Co-operative Stores

* 101 Q.—SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether there was any deterioration in the quality of the rice stored in the Tiruchi District Central Co-operative Stores in the year 1965; and

(b) if so, how it was disposed of?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) No.

(b) Does not arise.

[5th March 1966]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, is it not a fact that Andhra raw rice, stored in one of the two wholesale co-operative stores in Tiruchirappalli for six months, became bad and then that rice was transferred to Madras after six months?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Rice was transferred. But it was not spoiled rice. It was fumigated and made fit for consumption.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : In view of the Hon. Minister's reply that no such thing has happened and that the rice was not spoiled, may I know why the rice was fumigated and later on the same was distributed in Madras City?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : My answer to the question is that the rice was not spoiled. It was not damaged. It needed only cleaning. It was cleaned and sent to Madras.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Fumigation of rice means that the rice was spoiled. How long the rice was stored in Tiruchirappalli? Wherefrom the rice was taken delivery of, when it was stored, and when it was taken out?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Fumigation does not mean that the rice was spoiled. Even good rice is fumigated. After cleaning was done, the rice was consumed. Regarding the period of storage, I do not have details with me now.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : What is the chemical actually used during fumigation, Sir?

• THE HON. SRI V. RAMAIAH : That chemical does not cause harm when the rice is consumed.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Fumigation was resorted to only when rice was attacked by pests. It is the first time that I am hearing from a responsible Minister that fumigation is done in respect of good rice also. If the rice is good, where is the need for fumigation? Will the Government give an assurance that rice was not spoiled at all and that fumigation was resorted to only as a preventive measure?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I can categorically say that the rice was not spoiled. Steps were taken to see that it was made fit for consumption, and then it was consumed.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, to my question when the rice was taken to Tiruchirappalli and for how long it was stored there, I have not received an answer. Will the Hon. Minister be kind enough to give a reply?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The details are not just now with me. If the hon. Member puts a separate question, I shall give the answer.

DR. H. V. HANDE : Is there any constant practice of fumigating foodgrains?

[5th March 1966]

10-40
a. m. THE HON. SRI V. RAMAIAH : There are very large quantities of rice, paddy and other articles. Whenever experts feel that certain steps will have to be taken to prevent deterioration, those steps are taken. I cannot just say when a particular variety of rice is fumigated or when a particular action is taken. To prevent foodgrains from being spoilt, steps are taken by experts.

Beggars in the State

*102 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) whether any survey was conducted for ascertaining the conditions and number of beggars in the State.

(b) whether they are on the increase or decrease; and

(c) the number of persons prosecuted under the Prevention of Begging Act, 1945, during 1964-65?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (a) Yes; In Madras City only.

(b) The number is on the increase in Chingleput, South Arcot, Tirunelveli, and Kanyakumari districts and Madras City and in the jurisdiction of the Railways in this State and decrease in other districts.

(c) 4,558 in 1964 and 5,073 in 1965.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Hon. Minister furnish the figures relating to the prosecutions during 1964-65?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : 4,558 in 1964 and 5,073 in 1965.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : May I know the figures district wise?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The number of prosecutions is as follows :—

District.	1964	1965
(1)	(2)	(3)
Chingleput	246	613
South Arcot	655	76
Thanjavur	90	60
Madurai (North)	..	16
Madurai (Urban)	397	360
Ramanathapuram	59	33
Tirunelveli	232	248
Salem	..	Nil.
North Arcot	91	54
Government Railway Police ..	513	768
Tiruchirappalli	142	99
Kanyakumari	102	138
Coimbatore	104	19
Nilgiris	31	5
Madras City	2,496	2,584.

5th March 1966]

SRI K. S. ABDUL WAHAB : While the number of beggars is very large, what is the reason for the small number of prosecutions?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : This may be the number of people who have been caught by the Police in the various districts.

SRI M. RAJAH IYER : The Hon. Minister said that a survey had been made only in the City of Madras. May I know whether the survey has been done by the Government or by the School of Social Work, which has brought out a report in the matter?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : It is made by the Police.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Government at least see that beggars with contagious diseases are removed to a separate place?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : All the necessary steps are being taken to deal with the able-bodied beggars and beggars with diseases. A few days after they are kept in the Home, they escape easily.

DR. H. V. HANDE : In spite of the amended Act to prevent begging, we find begging has increased enormously. Will the Hon. Minister explain to the House what exact steps she has taken to prevent this increase? In spite of the fact that we complain to the Police, no action is being taken by the Police Department. Is it because the Health Minister does not receive any co-operation from the Home Ministry that she is not able to solve the problem? Will the Hon. Minister clarify the position?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I do not think the hon. Member's presumption is correct. Co-operation is sought from the various departments in connection with the various aspects of the question. As far as the Home Department is concerned, we have the best of co-operation from the Police and to implement strictly the amended Act, all necessary steps are being taken.

MR. CHAIRMAN : But there is no co-operation forthcoming from the beggars, (Laughter).

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : During fairs and festival seasons in Madurai and other places, these beggars with infectious diseases come in large numbers, and it is very easy for the Police to round them up. But no action has been so far taken in those places to round up these beggars. Will the Government consider this question in order to prevent these beggars with infectious diseases from becoming a nuisance to the public?

[5th March 1966]

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELIUM: During festival times, even according to the present amended Act, the Police have been strictly following the rules and have taken serious action about it. But still due to poverty, we are unable to implement the Act.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: அரசாங்கம் கொடுக்கும் உணவு பிச்சைக்காரர்களுக்கு பிடிக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்களே, அது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா? பல இடங்களில் பிச்சையெடுத்து ஒவ்வொருவிதமான ருசியுள்ள உணவை சாப்பிட்டுப் பழகியவர்களால்தான் அரசாங்கம் கொடுக்கிற உணவு அவர்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை என்பது தெரியுமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: அப்படியும் இருக்கலாம், சார்.

திரு. கே. ராமதாஸ்: சென்னை நகரத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை, வெள்ளிக்கிழமை ஆகிய கிழமைகளில் நூற்றுக்கணக்கான தொழுநோய் பிச்சைக்காரர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கூட்டம் கூட்டமாக பிச்சை எடுத்துவருவது தெரியுமா? அதைத் தடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்குமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: தொழுநோய் பிச்சைக் காரர்கள் அப்படித்தான் வருகிறார்கள். குறிப்பிட்ட இடங்களில் குறிப்பிட்ட நாட்களில் ஜனங்கள் வருவதால், அங்கே அவர்கள் செல்கிறார்கள். அவர்களையும் அவ்வப்போது கண்காணித்து அரசாங்கமே நடவடிக்கை எடுத்து அவர்களை ஆஸ்பத்திரியில் கூட சேர்த்துவருகிறார்கள்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—CALLING ATTENTION TO NON-AVAILABILITY OF GOOD QUALITY YARN FOR MANUFACTURE OF EXPORTABLE VARIETIES OF HANDLOOM GOODS.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Mr. Chairman, Sir, I wish to call the attention of the Hon. the Minister for Industries to a matter of urgent public importance, namely, the non-availability of good quality yarn for the manufacture of exportable varieties of handloom goods and also the steep rise in prices in the last few months, which is leading to further deterioration in the position of employment of weavers.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I wish to make the following statement:—

There are 168 textile mills in the State producing about 70,000 bales of cotton yarn per month of which 50,000 bales are available for civil consumption. The optimum capacity of the handloom industry in our State is about 20,000 bales a month. The yarn produced in our State is thus surplus to our requirements.

CALLING ATTENTION TO NON-AVAILABILITY OF GOOD QUALITY YARN FOR MANUFACTURE OF EXPORTABLE VARIETIES OF HANDLOOM GOODS 303

[5th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

At present, no difficulty is felt in the supply position of cotton yarn. In fact, there is a glut in the yarn market throughout the country.

At the end of January 1966, the Member-Mills of South India Mill Owners' Association, Coimbatore, held 25,244 and 46,345 bales of unsold and physical stocks of cotton yarn respectively. Of these, the total number of bales of counts of yarn generally used for manufacturing exportable varieties, were as under:—

Counts.	Unsold stock.	Physical stock.
	(in bales of 200 kgms.)	
N. F. 34	3,830	6,706
N. F. 50-52	4,104	6,140
N. F. 68	2,310	3,342
N. F. 84-100	920	1,120

All counts of yarn are available in the market and no complaints of non-availability of any particular count has been received by the Government.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67—cont.

MR. CHAIRMAN: We shall resume the discussion on the Budget. Sri S. K. Sambandhan will now speak.

10-50 a.m.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை சமர்ப்பித்த அரசாங்கத்தை ஓரளவு நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். ஏனென்றால் எந்தக் குறிக்கோளைக் கொண்டு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை தயாரித்த போதிலும் புது வரியை இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் போடாததைக் குறித்து இவர்களைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக இந்த அரசாங்கம் பழக்கம் இல்லாத பழக்கங்களையெல்லாம் கொண்டுவந்து ஆண்டு நடுவிலேயே வரிகளைப் போட்டுவிட்டு இந்த மாதிரி முக்கிய வரவு செலவுத் திட்டத்திலே வரி போடாமல் இருந்தாலும், அவர்களை அதற்காக நாம் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

அவர்கள் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலே கிட்டத்தட்ட 189 கோடி ரூபாய் செலவு அடுத்த ஆண்டுக்கு என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதிலேயும் இன்னும் அவர்கள் தங்களையே பாராட்டிக் கொள்கிற மாதிரி 290 கோடி ரூபாய்க்கு போட்டிருந்த திட்டம் 347 கோடியாக ஆகியிருக்கிறது என்று மட்டும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்களே தவிர எந்த எந்த இலக்குகள் திட்ட ஆரம்பத்தில் வகுக்கப்பட்டன, எந்த எந்த இலாக்காக்களிலே எந்த எந்தத் துறைகளிலே அந்த இலக்குகள் தாண்டப் பட்டிருக்கின்றன, எந்த எந்த இலாக்காக்கள் குறிப்பிட்ட இலக்கை விட அதிகமாக அடைந்திருக்கின்றன என்று உணவு இலாகா ஒன்றைத் தவிர மற்ற இலாக்காக்களில் குறிப்பிடாததுதான் பெரும்

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [5th March 1966]

ஏமாற்றத்தை அளிக்கின்றது. 347 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தது பெரிது அல்ல. ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கு எந்த இலாகாவிலேயும் வைத்தார்கள் என்றால், அதைவிட ஏதாவதும் ஒரு சதவிகிதமாக எந்த இலாக்காவிலேயும் முன்னேற்றம் அடைந்து இருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் சுட்டிக் காட்ட முடியாது. ஏனென்றால் பண அளவிலேதான் அளவு உயர்ந்திருக்கிறதே தவிர மற்ற எல்லாவகையிலேயும் எந்த இலாக்காக்களிலே குறிப்பிட்ட இலக்கை அரசாங்கம் அடையத் தவறியது எந்த அளவுக்கு அவர்கள் அமல் நடத்தி இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கூறவில்லை. இன்னும் குறிப்பாக உணவுப் பிரச்சனைப் பற்றி இந்தப் பக்கத்திலே உள்ளவர்கள் எல்லோருமே நன்றாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். அரசாங்கமே கவர்னர் உரையிலே நாம் அடைந்திருப்பது மூன்றாவது திட்டத்திலே திட்டமிட்ட அளவைவிட மிக மிக குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்லி இருக்கிறது. இருந்தாலும் இந்த வரவு செலவு திட்டத்திலே 3.2 லட்சம்தான் குறைவு என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த மன்றத்திலே மூன்றாவது திட்ட ஆரம்பகாலத்தில் 1964-65-ல் எதிர் பார்த்தது 67 லட்சம் டன் என்று எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஆனால் விளைவு 58 லட்சம் டன் என்று அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு வித்தியாசமாக அவர்களுடைய சாதனை இருந்தபோதிலும் இங்கே குறிப்பிட்டிருப்பது மிக மிக மாறுபாடாக இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம்? எதற்காக இப்படி மாறுபட்ட புள்ளிவிவரத்தை இந்த மன்றத்துக்கு அரசாங்கம் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் விளக்குவார்கள் என்று என்னுகின்றேன்.

மற்றும் பொது மக்களிடத்திலே இருந்து வரிமூலம் 189 கோடி ரூபாய் வசூல் செய்கின்றார்கள். இது ஜனநாயக சோஷலிச அரசாங்கம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எவ்வளவு தான் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னாலும் அவர்கள் சொல்கின்ற ஜனநாயக சோஷலிசத்திலே அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா என்பதை நேர்மையான உள்ளம் படைத்த என்னைப் போன்றவர்கள் எல்லாம் அதிகமாக சந்தேகப்படவேண்டி இருக்கிறது.

திரு. கே. ராஜாராம்: கனம் அங்கத்தினர்தான் நேர்மையான உள்ளம் படைத்தவர்கள் போல இருக்கிறது.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அதை நாங்கள் சொல்ல வேண்டும். நீங்கள் சொல்லக்கூடாது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: ஏனென்றால் இவ்வளவு ரூபாய்க்கு புது வரிகள் எல்லாம் வசூல் செய்தாலும் ஏழை மக்கள் சாதாரணமாக உபயோகப் படுத்தும் அரிசிக்கு போடப்பட்டிருக்கும் விற்பனை வரியையாவது எடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு வருகின்றோம். அமைச்சர்களோ, என்னைப் போன்றவர்களோ உள்ள ஒரு குடும்பத்திலே 10 பேர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் குடும்பத்திலே எந்த அளவுக்கு அரிசி செலவு ஆகின்றதோ அதைவிட பன்மடங்கு அதிகமாக, மூன்று நான்கு பங்கு அதிகமாக, ஏழை மக்களின் குடும்பங்களுக்கு செலவாகிறது. நமது ஸ்காலர்திற்குக்

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [5th March 1966]

காய்கறிகள் போன்ற பொருள்களை சேர்த்துக் கொள்வதால் நாம் உட்கொள்ளும் அரிசி மிக மிகக் குறைவு. ஏழைகள்தான் அரிசியை அதிகமாக உபயோகப் படுத்துகின்றார்கள். எனவே ஏழை மக்கள் உபயோகப்படுத்தக் கூடிய உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியை எடுக்க முடியாத அரசாங்கம் சோஷலிசம் என்று சொல்லிக் கொள்வதால் குறிப்பிட்டேன் என்பதை நண்பர் ராஜாராம் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகின்றேன்.

அப்படி வசூலிக்கப்படுகின்ற இந்த 189 கோடி ரூபாயும் சரியான முறையிலே செலவிடப்படுகின்றதா என்பதைப் பார்ப்போமானால் அதுதான் மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளிக்கின்றது. பலவிதமான செலவைக் காட்டுகின்றார்கள் அரசாங்கம். இன்னும் குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமானால் பலகோடி ரூபாய்கள் விரயம் ஆகின்றன. குறிப்பாக ஒன்றிரண்டை மட்டும் உதாரணமாகச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் பேசும்போது கூட 189 கோடி ரூபாயிலே ஒரு “சைசபில் ஸ்லைஸ்” 45 கோடி ரூபாய் கல்வித் துறைக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற 45 கோடி ரூபாய் எந்த விதத்திலே செலவிடப்படுகின்றது என்பதற்காக ஒரு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கடந்த ஆண்டு எங்கள் ஊருக்கு பத்தாவது மைலில் உள்ள சென்னப்பநாயகன்பாளையம் என்ற ஊரில் உயர்நிலைப் பள்ளி இல்லை என்ற காரணத்தாலே அந்த ஊரிலே ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி வேண்டும் என்று அந்த ஊர் மக்கள் கேட்டனர். அரசாங்கமும் கருணைகூர்ந்து திறந்தார்கள். அதற்கு நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த ஊரைச் சுற்றி பல கிராமங்கள் இருக்கின்றன. எனினும் அந்த ஊரிலேதான் எலிமெண்டரி பள்ளிக்கூடங்களிலே படிக்கும் மாணவர்கள் அதிகம் என்று அங்கே திறந்தார்கள். அடுத்து மூன்றாவது மைலில் ஜாதியின் பெயரைச் சொல்லி ஒரு காங்கிரஸ்காரர் ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி வேண்டும் என்று விரும்பினார். ஆனால் அது அதிகாரிகளால் நிராகரிக்கப்பட்டது. என்றாலும் அவர் அமைச்சர்களிடம் வந்து அங்கே ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி திறக்கவேண்டும் என்று சொல்லி ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளியைத் திறந்திருக்கிறார்கள். திறக்கட்டும். எல்லா பிள்ளைகளும் கல்வி கற்கவேண்டியது மிக மிக அவசியமானதுதான். ஆனால் மாணவர்கள் மாணவிகள் இருக்கின்ற ஊரிலே அல்லவா திறக்கவேண்டும். அந்த ஊர் பத்தரைக்கோட்டை என்று பெயர். அந்த உயர்நிலைப்பள்ளியில் ஆறாவது வகுப்பிலே இருந்து ஒன்பதாவது வகுப்பு வரை வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நான்கு வகுப்புகளிலேயும் உள்ள மாணவர்களின் எண்ணிக்கை, அங்கே உள்ள அட்டன்டன்ஸ் ரெஜிஸ்டர்படி, 52 பிள்ளைகள் 52 பிள்ளைகளுக்காக பள்ளிக்கூடம் நடத்தப்படுகிறது. அங்கே எத்தனை ஆசிரியர்கள் என்றால், தலைவர் அவர்கள்கூட மூர்ச்சை அடைந்தீர்கள், அது ஆசிரியர்கள். தலைமை ஆசிரியர் ஒரு பி.எ., பி.டி., அது அல்லவது Non teaching Staff என்ற முறையிலே மூன்று. ஆக ஒன்பது பேர். 52 பேர் எண்ணிக்கையுடைய அந்த பள்ளிக்கூடத் திற்கு சராசரி அட்டன்டன்ஸ் 42. 42 பிள்ளைகள்தான் வருகின்றார்கள்.

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [5th March 1966]

கள். காங்கிரஸ்காரர் சொல்லிவிட்டார் என்ற காரணத்துக்காக அப்படி ஒரு பள்ளிக்கூடம் நடத்தப்படுகின்றது. இப்படி செலவு செய்துகொண்டேபோனால் இந்த 189 கோடி மட்டும்ல்ல, மக்களை எவ்வளவுதான் உறிஞ்சி வரிப்பணமாக வசூலித்தாலும் நல்ல முறை யிலே அது பயன்படாது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். எதிர் காலத்திலாகிலும் இந்த மாதிரி விரயமாக்கப்படுவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதை இங்கு எடுத்துச் சொல் கிறேன்.

நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களும், மற்றவர்களும் இங்கு அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றோம். அரசாங்க ஊழியர் கள் என்.ஜி.ஓ. க்களாக இருந்தாலும், பெரிய அலுவலர்களாக இருந்தாலும், ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும், நாம் கொடுக்கின்ற சம்பளம் போதாது என்பது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதை கல்வித் துறையிலே மீண்டும் மீண்டும் கேட்கின்றோம். ஒரு ஆசிரியருக்கும், அதே நிலையிலே உள்ள மற்ற ஆசிரியருக்கும் ஒரே நிலையை ஏற்படுத்துங்கள் என்று கேட்கின்றோம். டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு, கவர்ன்மென்ட் மேனேஜ்மென்ட்டிலே இருக்கின்ற ஆசிரி களுக்கு, medical facilities — மருத்துவ வசதிகள், leave facilities விடுமுறை வசதிகள் இவையெல்லாம் ஒரேமுறை யாக இருக்கவேண்டும் என்று அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்கிறோம். இவையெல்லாம் அவர்களுடைய சோஷலிசத்திலே வரவில்லை, எங்களுடைய சோஷலிசத்திலேதான் இருக்கிறது என்று நண்பர் ராஜாராம் அவர்கள் சொன்னாலும் சொல்வார்கள். இதிலே அரசாங்கத்துக்கு அதிகம் செலவுகூட ஆகாது என்று நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்வார்கள். ஒரு சில லட்சம்தான் ஆகும். ஒரு சிறிய உத்தரவு தவிர வேறு ஒன்றும் ஆகாது. இந்த சிறு சிறு விஷயங்களிலேகூட அரசாங்கம் பாராமுகமாக இருந்து கொண்டு இருக்கிறது. இவற்றை உண்மையாகச் செய்ய முடியும், செய்யக்கூடும். அதைக்கூட நிராகரித்துக்கொண்டு, இப்படியே செய்துகொண்டே போனால் அவர்களை எந்த விதத்திலே பாராட்டு வது? என்னாலே இதற்குமேலே சொல்ல முடியவில்லை. நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட முன்பு ஒரு கேள்விக்குப் பதில் அலிங்கையில் மத்திய அரசாங்கம் அதன் சிப்பந்திகளுக்குக் கொடுக் கிற பஞ்சப்படி நம்முடைய அரசாங்கம் கொடுக்கும் என்று சொல்லி யதற்கு, கிட்டத்தட்டவா என்று நான் கேட்டேன். 'கிட்டத்தட்ட' என்று அங்கத்தினர் புரிந்துகொண்டிருக்கிறார் என்றார் அவர். கிட்டத்தட்ட என்று கேட்டதற்கு அப்படிச் சொல்லியும், மத்திய அரசாங்கம் உயர்த்திய அளவுக்கு இந்த அரசாங்கம் ஏன் உயர்த்த முடியாமல் போய்விட்டது? மத்திய அரசாங்கம் உயர்த்தி எவ்வளவு நாட்கள் ஆகிவிட்டன? என் இன்னும் இந்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை? பலவகையில் பணத்தை பாழ்படுத்து கிற அரசாங்கம், உண்மையாக உழைக்கிற ஊழியர்களுக்குப் பஞ்சப்படியை ஏன் உயர்த்திக் கொடுக்கவில்லை என்று வற்புறுத் திக் கேட்க விரும்புகிறேன். சென்னை நகரை ஏ. நகரமாக்கி பல ஆண்டுகளாகிறது. ஏன் ஏ.நகரமாக்கினார்கள் என்று அமைச்சர் அவர்கள் விளக்குவார்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பல ஆண்டுகளாக மத்திய அரசாங்க சிப்பந்திகளுக்கு நகர அலுவன்சு

11-00
a.m.

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [5th March 1966]

கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது மாநில அரசு சிப்பந்திகளுக்கு அது கொடுக்கப்படாதது ஏன்? அதைக் கொடுப்பதில் அதிகமாகப் போனால் ஒரு லட்சம் ரூபாய்கூட ஆகாது. அதைக் கொடுக்க அரசாங்கத்திற்கு மனமில்லை. இதுபோன்ற சிறு சிறு விஷயங் களில் கூட நிராகரிப்பது நியாயமில்லை என்று எடுத்துக்கூற விரும்பு கிறேன். City compensatory allowance மத்திய அரசாங்க சிப்பந்திகள் வாங்கும் அளவுக்கு, மாநில அரசாங்க சிப்பந்தி களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சோஷ லிசம் என்றால் எங்களால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

திரு. கே. ராஜாராம்: கனம் அங்கத்தினரால் எப்போதும் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: சோஷலிசத்தைப் புரிந்து கொண்ட வர்கள் மாநில அரசு ஊழியர்களுக்கும் மத்திய அரசாங்க ஊழியர் களுக்கும் ஏன் வித்தியாசத்தை வைத்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டும்? அவர்களும் ஊழியர்கள்தானே? ஒரே விதமான வேலையைத்தானே இரு ஊழியர்களும் செய்கிறார்கள்? சென்னை மாநில ஊழியர்கள் சென்னை முதல் கன்னியாகுமரி வரையில் மாற்றப்படலாம். மத்திய ஊழியர் காஷ்மீர் வரையில் மாற்றப் படலாம். போக்கு வரத்துச் செலவுகள் கொடுக்கப்படு கின்றன. இருந்தாலும் இவற்றை ஒன்றாக பாவிக்க மனமில்லாத அரசாங்கம் சோஷலிசம் என்று சொன்னால் எந்த அளவுக்கு அதை நம்புவது என்று தெரியவில்லை. கல்வித்துறையில் பெயிலான பிள்ளைகளைப் பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். ஏன் இவையெல்லாம் வருகிறது? ஒரு சில தமிழக பாடசாலைகளில் ஐம்பது ஐம்பத்தி ஐந்து பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 59, 60 பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். இப்படி பிள்ளைகள் இல்லாத பள்ளி களைத் திறப்பது உசிதமாகுமா? இதை அரசாங்கம் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டும். நம் நாட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு கல்வி கற்பிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருக்குமானால் ஆரம்பப் பாடசாலைகளுக்கு இத்தனை பிள்ளைகள் வேண்டும் என்ற உச்ச வரம்பை ஏற்படுத்தவேண்டும். அதிக பட்சம் 30 அல்லது 35-க்கு மேல் இருக்கக் கூடாது என்று இருக்கவேண்டும். அது இல்லாமல் அதிகமான அளவில் ஒரேயிடத்தில் போட்டு அடைத்துவைத்து, கல்வி கற்பிப்பதால் கல்வி வளர்ந்துவிடாது என்று அரசாங்கத் திற்கு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளி வகுப்புகளில் 40 அல்லது 45 இருக்கலாம். அப்போதுதான் எந்த ஆசிரியராலும் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் ஓரளவு சொல்லிக் கொடுக்க முடியும். அனாவசியமாக ஊரில் உள்ள அத்தனை பேருக்கும் கல்வி கற்பிக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு கட்டிடத்தில் எல்லோரையும் அடைத்து வைத்துப் போகச் சொல்வதில் பயன் ஏற்படாது.

அடுத்து, பல ஆண்டுகளாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிற கைத்தறி நெசவாளர் இன்னும் அவ்வப்போது அல்லல் பட்டுக் கொண்டு வருவது அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

[Srimathi S. Manjubhashini] [5th March 1966]

The percentage of the various religious communities, who take advantage of the facilities offered by the Government for controlling the population, fills me with alarm. As was started by the Deputy Leader of the Opposition in his very able and constructive speech yesterday, it is only the mapoirty community that responds to this appeal. They come in large numbers. They respond to this call on a voluntary basis. The others aer not even one per cent. There is also this fact that there is the law of monogamy applicable to certain religious communities in the State. If the present programme is continued by the Government, the population growth will be alarming and the ratio will be 1:4 in one community and 4:1 in certain communities. If the State is really anxious to do it, they should make a war on growth of population. They should take up certain immediate measures which will give immediate results, and which will also solve the problem of food and distribution of food. It should be taken on a nation-wide basis. The Madras State is always leading other States in the matter of implementation of certain dynamic programmes. The present programme of persuasion to check population growth and affording facilities by way of maternity benefits for every child, free education, etc., do not help to solve the problem, but only aggravate and increase the growth of population. The individual is not bothered, because free education is given to children, maternity leave is given, and other facilities are given. The individual takes advantage of these facilities and he cannot be called a responsible person.

It was mentioned in the papers in Delhi that the Union Health Ministry is seriously considering the withdrawal of the maternity benefits for more than two or three children. The same rule may be applied here for educational benefits also to children. Definitely, this will have some impact on the control of population growth. But it will not solve the whole problem. As I said at the beginning, the growth of population has to be tackled on a war emergency basis. Every citizen in the country has a responsibility to society towards the planned development of the country, and as such I would suggest to the Government to take measures not to legalise abortion, as has been suggested in certain quarters, but to bring in legislation to penalise persons who are responsible for adding to the family out of all proportion. The number normally considered to be a compact family is three but we should in this country reduce it to two. It might be said that this measure which has been suggested is against the Constitution. But, Sir, the Constitution has been amended on several occasions to suit the progress and development of the country. It will not be difficult for the Government to consider this as an emergent measure and bring in legislation to the effect that a person should have only two children and they should be responsible.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: We cannot help it, Madam. How can we penalise a man for getting more children?

SRIMATHI S. MANJUBHASHINI: It is not for me to dilate on the subject here.

[5th March 1966]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Gandhiji's method of continence is the only solution.

SRIMATHI S. MANJUBHASHINI: Thank you for supporting me, Sir. I suggest that measures should be taken to amend the Constitution and implement the provision. It should be taken up immediately. Then we need not go with a begging bowl to other countries to feed the starving millions of India. I am sure that no political party, not even members sitting on the opposite benches, will oppose me in this measure.

I thank you, Sir for giving me this opportunity for saying a few words. I have not dilated on other subjects pertaining to the budget, because for one thing they have been ably presented by many speakers earlier. The major issue before the country today is food and self-sufficiency in food. This can be achieved only through control of population.

Thank you, Sir.

திரு. க. அன்பழகன் : சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை ஒட்டி என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கான இந்த நல்வாய்ப்பை எனக்கு அளித்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நிதிநிலை அறிக்கை யினுடைய தொகையளவு மிகுதியாக இருக்கிற ஒரே காரணத் தாலே பொதுமக்களின் வாழ்க்கை நலம் பெருகிவிடவில்லை, பெருக் கிட முடிவதில்லை என்பதை அரசாங்கம் உணரும் என்று நம்பு கின்றேன். நிதிநிலை அறிக்கை அளவு பெரிதாக பெரிதாக, அந்த அளவு பெரிதாகின்றபோது அந்த சமையைத் தாங்கவேண்டிய நிலைமையும் பொது மக்களுக்கு ஏற்படுகின்றது. பொதுமக்கள் தாங்கவேண்டிய அளவுக்கு கிடைக்கவேண்டிய பலன் அவர்களுக் குப் போய்ச் சேருகின்றதா என்பதை ஆராய்கின்றபோது பல் வேறு வழிவகையினாலே அந்த சமைக்கு ஏற்ற பலன் பொதுமக்க ளுக்கு கிடைக்காமல் இன்றையதினம் பொதுமக்கள் மிகப் பெரிய அளவிற்கு வேதனைக்கு அளாகின்றார்கள் என்பதை நான் தெரி வித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மிகப் பெரிய செல்வர் வீட்டுத் திருமணத்தில் முதல் சில பந்திகளிலே உள்ளவர்களுக்கு எல்லா விதமான விருந்து சிறப்புகளும் கிடைக்கும். கடைசிப் பந்திக்கு போகிறவர்களுக்கு ஒரு சில கிடைக்கும். அந்தப் பந்திக்கும் போகமுடியாதவர்களுக்கு வெளியிலே வந்து விழுகின்றதுதான் கிடைக்கும். தண்ணீர் கிடைக்கும் என்கிறார்கள். தண்ணீர் இல்லாதபோது வேறு சில கிடைக்கும். சமதர்ம நோக்கம் என்று சொல்லிக்கொண்டாலும் சமதர்ம நோக்கம் செயல்பட வழிவகை அமைக்கப்படாத நிலையில் சமதர்ம நோக்கம் பேச்சளவிலே மட்டும் நிற்கவேண்டிய தூர்பாக்கிய நிலைமை இருக்கவேண்டிய காரணத்தாலேயும், ஒரு மாநில அரசாங்கத்தாலே மட்டும் இந்த நிலைமையை நிறைவேற்ற முடியாத அளவுக்கு அகில இந்திய சூழ் நிலை இருப்பதாலும் உண்மையிலேயே இன்றையதினம் ஏழை மக்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த திட்டங்கள் வரவு செலவுகள் எவ்வளவு அதிகமானாலும், ஏற்ற பலன் இல்லை என்பதை நான் முதலிலே வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சில

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966.]

நிலைமைகள் இருக்கின்றன. பணவீக்கம் இருக்கிறது. மறுப்பார் இல்லை. பண மறுப்பு இருக்கிறது. அதையும் தடுப்பார் இல்லை. பண முடக்கம் இருக்கிறது. அரசாங்கம் அதையும் ஒத்துக் கொள்கிறது. அரசாங்கம் இந்த மூன்றையும் தெரிந்துகொள்கின்றது. உள்ளவர்கள் பிழைத்துக்கொள்வார்கள். இல்லாதவர்கள் ஏங்கித் தவிப்பார்கள். கள்ளக் கணக்கு அரசாங்கத்திற்கு சிக்காவிட்டாலும் ஏழைகளை சிக்கவைக்கிறது. வரி ஏமாற்றம், செல்வர் செய்வதென்று. விலை ஏற்றம், பணக்காரர்களைப் பாதிப்பதைவிட ஏழைகளின் மென்னியை இறுக்குகிறது. கொள்ளை லாபம், செல்வர்களுக்கு வசதியான துறை. ஏழைகளுக்கு இயலாது. நிர்வாகக் குறை. செல்வர்களால் களையப்படும். ஏழைகளால் களையமுடியவில்லை. ஊழல், உள்ளவர்கள் வளர்க்கிறார்கள். இல்லாதவர்கள் தப்பிவிடுவதில்லை. லஞ்சம், அதிலும் செல்வர்க்கே வாய்ப்பு. எனவே இப்படி ஒரு நிலைமை இருக்கிறது. இந்த நாட்டிலே, இவையெல்லாம் இல்லை என்று திட்டவாட்டமாக சொல்லக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்குமானால் அப்பொழுது சமதர்ம நோக்கு இந்த அரசாங்கத்துக்கு இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொள்வோம்.

அடுத்து புதிய வரிகள். ஏறுகின்ற வர் விற்பனை வரி. இந்த வரியைக் கொடுக்கின்றவர்கள் வியாபாரிகளே தவிர ஏழைகள் அல்ல என்றால் இடையிலே இருந்து கொடுக்கின்றவர்கள் வியாபாரிகளே தவிர அந்த வரியின் நேரடிச் சுமை ஏழையைத்தான் பாதிக்கிறது. கிராமத்திலே உள்ள பட்டாமணியம் வரியை வசூலித்து தருகிற காரணத்தாலே பட்டாமணியம் அல்ல தருவது. அங்கே உள்ள இரண்டு ஏக்கர், ஒரு ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஏழைதான் அந்த வரியைத் தருவது. அது போலத்தான் இந்த விற்பனை வரியை வசூலித்து தரவேண்டிய பொறுப்பில் வியாபாரிகள் இருப்பதாலே ஏழைகள் பாதிக்கப்படவில்லை என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன். இந்த ஏழை மக்களுக்காக அவர்கள் வாழ்க்கை வருமானத்திலே பெரும்பகுதி செலவாகின்றன உணவுப் பொருளுக்கு மட்டுமாவது இந்த விற்பனை வரியிலே வரி விலக்கு அளிக்கப்படுமானால் ஓரளவிற்கு பயன் உண்டு. உணவுப் பொருள்களுக்கும் சட்டத்திலே வரியை அமைத்துவிட்டு இந்த ஆட்சி ஏழைகளுக்காக நடக்கிறது என்பது பயனுள்ள வாதம் அல்ல.

எத்தனையோ இடங்களில் ஏழைமக்கள் குடி தண்ணீருக்கும் திண்டாடுகிறார்கள். சாதாரண சுகாதார வசதிகளுக்கிட பல கிராமங்களிலே உள்ளவர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை. சென்னை நகரிலே உள்ளவர்களுக்கு குடி தண்ணீர் ஓரளவிற்கு கிடைக்கிறது. அந்தத் தேவை முழு அளவிற்கு நிறைவேறுவதற்கான வசதியை சென்னை மாநகராட்சிக்கு இந்த அரசாங்கம் இன்னும் செய்யாது இருக்கிற காரணத்தாலே ஒரு குறை இருக்கிறது. ஆகையினாலே எத்தனையோ கிராமங்களிலே ஏராளமான வரி செலுத்துகின்ற கிராம மக்கள், அவர்களே அதற்காக ஆகும் செலவை ஏற்றுக் கொள்ள தயாராக இருந்தாலும் இந்த அரசாங்கம் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே 10,000 மக்களுக்குமேல் இருந்தால்தான்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

தருவதாக இருக்கின்றோம். நீங்கள் 8,500 பேர்தான் என்று சொல்லி, பக்கத்திலே உள்ள கிராம மக்கள் 5,000 பேர் இருந்தாலும் கணக்கிலே வராத அளவிற்கு பஞ்சாயத்து எல்லை இருக்குமானால் அதனாலே 10,000 பேர் இருந்தால்தான் நான்காவது திட்டத்திலே கவனிக்கப்படும், ஆகவே குடிதண்ணீர் வசதி தருவதற்கில்லை என்று தெரிவிக்கிறார்கள்.

உதாரணத்திற்கு அமைச்சர் அவர்களுக்கு சொல்லிக்கொள் 11-20 வேன். புஞ்சைப்புளியம்பட்டி பஞ்சாயத்து திராவிட முன் ப.ம. நேற்றக் கழகத்தினர் முழுவதும் வெற்றி பெற்ற பஞ்சாயத்து. அங்கிருந்து எக்சைஸ் வரிமட்டும் ஓராண்டிற்கு 5 லட்சம் ரூபாய் வருகிறது. அங்கே பஞ்சாயத்தின் வருமானத்தைப் பெருக்கி ஓராண்டிற்கு 25,000 ரூபாய் மிச்சம் வைத்திருக்கிறார்கள். குடிதண்ணீர் வசதி செய்ய 8 லட்சம் 10 லட்சம் செலவானாலும் கடனாக வே கொடுங்கள், 20 ஆண்டுகளிலே கொடுத்து விடுகிறோம், உதவித் தொகை தேவையில்லை என்கிறார்கள். பவானி சாகரிலே இருந்து அந்த ஊர் 8 மைல்தான். - இருந்தாலும் அரசாங்கத்திற்கு மனது இல்லாத காரணத்தாலே, அதிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தார் இருப்பதாலே, இதுவரை ஏற்றுக்கொண்டு அனுமதிக்கக்கூட முன்வரவில்லை. அங்கே கிணறு வெட்டுகிறார்கள். தண்ணீரில்லை. கிடைக்கிற தண்ணீர் உப்புத் தண்ணீர். இந்த விபரங்கள் எல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. இதனால் ஏழை மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மற்றும், காச நோயாளி, தொழு நோயாளி, பிச்சைக்காரர்கள்; இவர்களெல்லாம் ஏழை சமுதாயத்தை அரித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள். செல்வர்களிலே இருந்தாலும் அவர்களால் மருத்துவம் செய்துகொள்ள முடியும். இந்த நோயாளிகளுக்கான மருத்துவ வசதி செய்யப்படுமானால் ஓரளவு ஏழை மக்களுக்கு மன ஆறுதல் ஏற்படும். அதற்கும் போதுமான வசதி செய்யப்படவேண்டும். நேற்றைய தினம் பேசிய திருமதி கிளப்வாலா ஜாதாவ் அம்மையார் அவர்கள்கூட காச நோயாளிகள் 33,000 பேர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் 3,000 பேருக்குத்தான் படுக்கை இருக்கிறது என்ற விபரத்தை தெரிவித்தார்கள். தொழு நோயாளிகள் 12,000 பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்மைத் தொழத் தொழத் ஒட்டிக்கொள்ளுமோ என்ற அளவிற்கு இருக்கிறது. பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லைப்பற்றி கேட்கவே தேவையில்லை. பாம்பரை குற்றவாளிகள் குறைந்து வரும்போது புதுவகையான, மது விலக்கு சட்டத்தை மீறி அதை நல்ல தொழிலாக நடத்துகிற குற்றவாளிகள் குடும்பம் குடும்பமாக வளர்கிறார்கள். அந்தக் குற்றத்தைக் கண்டு நாணுகின்ற சூழ்நிலை உருவாகின்றபோது அது குற்றமல்ல, தொழில் என்று சொல்கின்ற அளவிற்கு இந்த அரசாங்கம் ஒரு கேவலமான நிலைமையை உண்டாக்கி மதுவிலக்கு சட்டத்தை மீறிச் செய்கின்ற குற்றத்தைக் குடும்பத் தொழிலாகச் செய்கின்ற அளவிற்கு ஒரு நிலைமை இருக்கிறது என்பதையும் நான் நினைவூட்டிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

அதுபோலவே இளம் பெண்களின் வாழ்க்கையிலே கெடுதல் ஏற்படுகின்ற அளவிற்கு ஒரு குழந்தை இருக்கிறது.

திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கு திருமதி சரஸ்வதி பாண்டாங்கம் வசதி அளிக்க முன் வந்தாலும் அவர்களுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 10 ரூபாய்தான் கொடுக்கிறார்கள். குறைந்தது அரசாங்கம் 15 ரூபாயாவது கொடுத்தால்தான் திக்கற்றவர்களுக்கு திக்காவது காட்டலாம்.

இப்படி எல்லாத் துறையிலேயும் ஏழைகள், இல்லாதவர்கள், அபலைகள் வசிக்கின்ற கிராமப் பகுதிகளிலே குடிதண்ணீருக்கு அவதிப்படும் அவலமான நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நான் உண்மையாகவே அமைச்சர் அவர்கள் உணர்வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இவற்றையெல்லாம் நான் சொல்வது அரசாங்கத்தை குற்றம் சாட்டுவதற்கல்ல. தேர்தலுக்காகக்கூட அல்ல. தேர்தல் 67-லே வரும். 72-லே வரும். சில அரசாங்கங்கள் தேர்தல் வருகிற நாள்வரையிலேகூட இருப்பதில்லை. ஆகவே நான் அதை வைத்துக்கொண்டு பேசவில்லை. நிலைமையை அரசாங்கம் உணர்வேண்டும் என்று சொல்கிறேன்.

இந்த ஆண்டு உணவு நிலைமையைப் பற்றி முன்பே என் கருத்துகளை தெரிவித்திருக்கிறேன். மூன்று லட்சம் டன் அரிசி பற்றாக்குறை தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிறது. ஒரு லட்சம் டன் அரிசி வேறு கோளாவுக்கு அனுப்பக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அதிலே மாறுபாடு இல்லை. இந்தப் பற்றாக்குறை வரும்போது கோதுமை ரவை, கம்பு, கேழ்வரகு; இவையெல்லாவற்றையும் கணக்கெடுத்தாலும், இந்தப் பற்றாக்குறை இதோடு நிற்பதாக தயவுசெய்து எண்ணக்கூடாது அரிசி பற்றாக்குறை மட்டும் அல்ல, ஏற்கனவே யார் யார் பாதிக்கப்பட்டார்களோ அவர்கள் பிறவையான உணவுப் பொருள்களெல்லாம் இருப்பதால் போதுமான அளவு உண்ணுகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி உண்பதில்லை. செல்வர்கள் அப்படி இருக்கலாம். நான் ஆண்டவனிடத்திலே நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் அழைத்துக் கேட்டால் அங்கே சத்தியம் செய்து காட்டமுடியும். 100-க்கு 80 பேர் குறைந்த அளவுதான் உணவு உண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் சத்தான உணவு உண்ணவில்லை. மத்திய உணவு அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்கூட பாராளுமன்றத்திலே இதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 2,800 கேலரிகள் குறைந்த பட்ச அளவு. இதை 100-க்கு 40 பேர்தான் உண்ணுகிறார்கள். 100-க்கு 60 பேர் இதைவிட குறைவான அளவை உட்கொள்கின்றனர் என்று சொல்லி இருக்கிறார். இது கோதுமை உணவு உண்ணுபவர்களையும் சேர்த்து. தமிழ்நாட்டிலே 100-க்கு 80 பேர் தேவையான அளவு உணவு உண்ணாமல்தான் இருக்கிறார்கள். அமைச்சர்கள் கிராமங்களுக்கு செல்லும்பொழுது முன்னாலே இருக்கிற பெரிய மனிதர்களை விலகச் சொல்லிவிட்டு, பின்னாலே கூர்ந்து பார்த்தால் பஞ்சடைந்த கண், ஈறு அரித்துப்போன பல், குழிவிழுந்த கண்ணம் உடையவர்கள் முகம் கருங்கி, வாடி, வதங்கி கருகிப் போய் இருப்பதை நாடு முழுவதும் பார்க்க முடியும்.

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

இந்த நிலைமைக்கு நான் குற்றம் சாட்டவில்லை. நண்பர் ராமதாஸ் அவர்கள் கூர்ந்து கவனிக்கிறார். எதையாவது கண்டுபிடித்துக் குற்றம் சாட்டலாமா என்று. அவருடைய முகத்தைப்போல ஊர் மக்களின் முகங்கள் எல்லாம் பளப்பளப்பாக இருந்தால் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுவேன். அமைச்சருடைய முயற்சியைக்கூட நான் குறை சொல்லவில்லை. அதை மாற்றுவதற்கான வழிகளை சிந்திக்கவேண்டும். உண்மையிலேயே மத்திய அரசாங்கத்தின் போக்கினால் மாநில அரசாங்கத்தின் செயல்கள் சிறு சிறு முயற்சிகள் கூட குந்தகப்படுகின்றன. என்று கவலைப்படுகிறேன். சிறு சிறு வரம்புகள் கட்டினால் பெரிய வெள்ளம் வரும்போது அடித்துக் கொண்டு போய்விடும். அகில இந்திய சர்க்கார் செய்யும் தவறுகளுக்கு இவர்கள் ஈடுகொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த நிலையை அரசாங்கம் கூர்ந்து நோக்கவேண்டும். அகில இந்திய அரசாங்கத்தின் இன்னின்ன செயல்கள் நமக்கு குறையாக இருக்கின்றன என்று தெரிந்தால் தலையீடாகத் தெரிந்தால் அதை எதிர்த்து நோக்க இந்த அரசாங்கம் தயாராக இருக்கவேண்டும். தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் என்ற பெயரில் பணத்தைப் பாழ்படுத்துகிற டெல்லி சர்க்கார் மாநில அரசைக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். பல பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கவும் வேலையில் அமர்த்தவும் கிராமப் பணத்தை வீணாக்கிக்கொண்டு கிராமத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்கிறோம் என்று நாடகம் நடத்துவதற்கு சமுதாய நலத் திட்டம் இருக்கிறதே தவிர நாட்டில் அதனால் ஏற்பட்ட பலன் என்ன, வளர்ச்சி என்னவென்றால் ஒன்றுமில்லை. இதை வற்புறுத்தி குற்றச்சாட்டாகவே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். டெல்லி சர்க்கார் நாட்டின் பாதுகாப்பைப்பற்றி சொன்னால் கேட்கலாம். வெளிநாட்டு செலவாணியைப்பற்றி சொன்னால் கேட்கலாம். உள்நாட்டில் விவசாயம் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்பதற்கும் அவர்கள் ஏதோ படித்தவர்கள் பொது அறிவு இல்லை. தாதலர்களுக்கு என்று தயாரிக்கிற திட்டங்களை இங்கே திணித்தால் பொது மக்கள் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வஞ்சிக்கப்படுவதற்கு இடம் இருக்கக்கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சமுதாய நலத்திட்டம் இதுவரையில் சில அரசியல் கட்சிகளுக்குப் பயன் படுகிறதே தவிர கிராம மக்களுக்கு அது பயன்படுவதாக இல்லை. டாக்டர் ப. நடராசன் அவர்கள் வெளியிலே பேசியிருக்கிறார்கள். 1951-லிருந்து இன்றுவரை 15 வருஷமாக சராசரி உற்பத்தி எவ்வளவு என்றால் அன்றைக்கு இருந்த நிலைமையான் இருக்கிறதே தவிர உண்மையில் உற்பத்தி அதிகமாகவில்லை. அதிகாரிகள் மேலேயிருப்பவர்களுக்கு தகுந்தபடி புள்ளிவிவரங்களைத் தவறாகக் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதைப் புறக்கணிக்க முடியாது. அவர் சொல்வது தவறு என்றால் அரசாங்கத்தினால் இந்நேரம் ஏழை மக்கள் பயன்பெற்றிருக்க வேண்டும். டெட்ரில் தண்ணீர் தேங்காமல் இருக்கும்போது தஞ்சை மாவட்டத்தில் வழக்கமாகத் திறந்துவிடப்படும் காலத் திற்து முன்பாக 20 அல்லது 25 நாட்களுக்கு முன் தண்ணீர் திறந்து விட்டார்கள். அப்படி முன்கூட்டியே திறந்துவிடப்பட்டதால் தொடர்ந்து தண்ணீர் தருவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாததால் முதலில்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

அதுபோலவே இளம் பெண்களின் வாழ்க்கையிலே கெடுதல் ஏற்படுகின்ற அளவிற்கு ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது.

திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கு திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம் வசதி அளிக்க முன் வந்தாலும் அவர்களுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 10 ரூபாய்தான் கொடுக்கிறார்கள். குறைந்தது அரசாங்கம் 15 ரூபாயாவது கொடுத்தால்தான் திக்கற்றவர்களுக்கு திக்காவது காட்டலாம்.

இப்படி எல்லாத் துறையிலேயும் ஏழைகள், இல்லாதவர்கள், அபலைகள் வசிக்கின்ற கிராமப் பகுதிகளிலே குடிதண்ணீருக்கு அவதிப்படும் அவலமான நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நான் உண்மையாகவே அமைச்சர் அவர்கள் உணர்வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இவற்றையெல்லாம் நான் சொல்வது அரசாங்கத்தை குற்றம் சாட்டுவதற்கல்ல. தேர்தலுக்காகக்கூட அல்ல. தேர்தல் 67-லே வரும். 72-லே வரும். சில அரசாங்கங்கள் தேர்தல் வருகிற நாளவரையிலேகூட இருப்பதில்லை. ஆகவே நான் அதை வைத்துக்கொண்டு பேசவில்லை. நிலைமையை அரசாங்கம் உணர்வேண்டும் என்று சொல்கிறேன்.

இந்த ஆண்டு உணவு நிலைமையைப் பற்றி முன்பே என் கருத்துகளை தெரிவித்திருக்கிறேன். மூன்று லட்சம் டன் அரிசி பற்றாக்குறை தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிறது. ஒரு லட்சம் டன் அரிசி வேறு கோளாவுக்கு அனுப்பக் கடைமைப்பட்டிருக்கிறோம். அதிலே மாறுபாடு இல்லை. இந்தப் பற்றாக்குறை வரும்போது கோதுமை ரவை, கம்பு, கேழ்வரகு; இவையெல்லாவற்றையும் கணக்கெடுத்தாலும், இந்தப் பற்றாக்குறை இதோடு நிற்பதாக தயவுசெய்து எண்ணக்கூடாது அரிசி பற்றாக்குறை மட்டும் அல்ல, ஏற்கனவே யார் யார் பாதிக்கப்பட்டார்களோ அவர்கள் பிறவகையான உணவுப் பொருள்களெல்லாம் இருப்பதால் பொதுமான அளவு உண்ணுகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி உண்பதில்லை. செல்வர்கள் அப்படி இருக்கலாம். நான் ஆண்ட வனிடத்திலே நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் அழைத்துக் கேட்டால் அங்கே சத்தியம் செய்து காட்டமுடியும். 100-க்கு 80 பேர் குறைந்த அளவுதான் உணவு உண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் சத்தான உணவு உண்ணவில்லை. மத்திய உணவு அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்கூட பாராளுமன்றத்திலே இதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 2,800 கேலரிகள் குறைந்த பட்ச அளவு. இதை 100-க்கு 40 பேர்தான் உண்ணுகிறார்கள். 100-க்கு 60 பேர் இதைவிட குறைவான அளவை உட்கொள்கின்றனர் என்று சொல்லி இருக்கிறார். இது கோதுமை உணவு உண்ணுபவர்களையும் சேர்த்து. தமிழ்நாட்டிலே 100-க்கு 80 பேர் தேவைபான அளவு உணவு உண்ணாமல்தான் இருக்கிறார்கள். அமைச்சர்கள் கிராமங்களுக்கு செல்லும்பொழுது முன்னாலே இருக்கிற பெரிய மனிதர்களை விலகச் சொல்லிவிட்டு, பின்னாலே கூர்ந்து பார்த்தால் பஞ்சடைந்த கண், ஈறு அரித்துப்போன பல், குழிவிழுந்த கண்ணம் உடையவர்கள் முகம் கருங்கி, வாடி, வதங்கி கருகிப் போய் இருப்பதை நாடு முழுவதும் பார்க்க முடியும்.

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

இந்த நிலைமைக்கு நான் குற்றம் சாட்டவில்லை. நண்பர் ராமதாஸ் அவர்கள் கூர்ந்து கவனிக்கிறார். எதையாவது கண்டுபிடித்துக் குற்றம் சாட்டலாமா என்று. அவருடைய முகத்தைப்போல ஊர் மக்களின் முகங்கள் எல்லாம் பளப்பளப்பாக இருந்தால் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுவேன். அமைச்சருடைய முயற்சியைக்கூட நான் குறை சொல்லவில்லை. அதை மாற்றுவதற்கான வழிகளை சிந்திக்கவேண்டும். உண்மையிலேயே மத்திய அரசாங்கத்தின் போக்கினால் மாநில அரசாங்கத்தின் செயல்கள் சிறு சிறு முயற்சிகள் கூட குந்தகப்படுகின்றன, என்று கவலைப்படுகிறேன். சிறு சிறு வரம்புகள் கட்டினால் பெரிய வெள்ளம் வரும்போது அடித்துக் கொண்டு போய்விடும். அகில இந்திய சர்க்கார் செய்யும் தவறுகளுக்கு இவர்கள் ஈடுகொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த நிலையை அரசாங்கம் கூர்ந்து நோக்கவேண்டும். அகில இந்திய அரசாங்கத்தின் இன்னின்ன செயல்கள் நமக்கு குறையாக இருக்கின்றன என்று தெரிந்தால் தலையீடாகத் தெரிந்தால் அதை எதிர்த்து நோக்க இந்த அரசாங்கம் தயாராக இருக்கவேண்டும். தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் என்ற பெயரில் பணத்தைப் பாழ்படுத்துகிற டெல்லி சர்க்கார் மாநில அரசைக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். பல பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கவும் வேலையில் அமர்த்தவும் கிராமப் பணத்தை வினாக்கிக்கொண்டு கிராமத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்கிறோம் என்று நாடகம் நடத்துவதற்கு சமுதாய நலத் திட்டம் இருக்கிறதே தவிர நாட்டில் அதனால் ஏற்பட்ட பலன் என்ன, வளர்ச்சி என்னவென்றால் ஒன்றுமில்லை. இதை வற்புறுத்தி குற்றச்சாட்டாகவே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். டெல்லி சர்க்கார் நாட்டின் பாதுகாப்பைப்பற்றி சொன்னால் கேட்கலாம். வெளிநாட்டு செலவாணியைப்பற்றி சொன்னால் கேட்கலாம். உள்நாட்டில் விவசாயம் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்பதற்கும் அவர்கள் ஏதோ படித்தவர்கள் பொது அறிவு இல்லை. தாதவர்களுக்கு என்று தயாரிக்கிற திட்டங்களை இங்கே திணித்தால் பொது மக்கள் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வஞ்சிக்கப்படுவதற்கு இடம் இருக்கக்கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சமுதாய நலத்திட்டம் இதுவரையில் சில அரசியல் கட்சிகளுக்குப் பயன் படுகிறதே தவிர கிராம மக்களுக்கு அது பயன்படுவதாக இல்லை. டாக்டர் ப. நடராசன் அவர்கள் வெளியிலே பேசியிருக்கிறார்கள். 1951-லிருந்து இன்றுவரை 15 வருஷமாக சராசரி உற்பத்தி எவ்வளவு என்றால் அன்றைக்கு இருந்த நிலைமை தான் இருக்கிறதே தவிர உண்மையில் உற்பத்தி அதிகமாகவில்லை. அதிகாரிகள் மேலேயிருப்பவர்களுக்கு தகுந்தபடி புள்ளிவிவரங்களைத் தவறாகக் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதைப் புறக்கணிக்க முடியாது. அவர் சொல்வது தவறு என்றால் அரசாங்கத்தினால் இந்நேரம் ஏழை மக்கள் பயன்பெற்றிருக்க வேண்டும். மேட்டூரில் தண்ணீர் தேங்காமல் இருக்கும்போது தஞ்சை மாவட்டத்தில் வழக்கமாகத் திறந்துவிடப்படும் காலத் திறகு ரூப்பாக 20 அல்லது 25 நாட்களுக்கு முன் தண்ணீர் திறந்து விட்டார்கள். அப்படி முன்கூட்டியே திறந்துவிடப்பட்டதால் தொடர்ந்து தண்ணீர் தருவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாததால் முதலில்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966.]

11-30
a. m.

கொடுக்கப்பட்ட தண்ணீர் சரியாகப் பயன்படுத்த முடியாமல் பல இடங்களிலே பயிர்கள் பாழ்பட்டுப்போயிருக்கிறது. அரசாங்கத்தில் எவ்வளவோ ஆராய்ச்சிகள் செய்வதற்கு இலாகாக்கள் இருக்கின்றன. 20 நாட்கள் முன்னதாகத் திறந்துவிட்டதை அரசாங்கம் ஆராய வேண்டும். அதை உடனடியாக விசாரித்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். பின் மழை பெய்ததால் ஏற்பட்ட சேதம் ஒரு புறம்; தண்ணீர், காலத்தில் இல்லாததால் சேதம் ஒரு புறம். அதனால் மேட்டூர் தண்ணீரை பயன்படாமல் செய்து பாழடித்து விட்டார்கள் என்று தஞ்சை மாவட்ட விவசாயிகள் கூறுகிறார்கள். பவானிசாகர் பகுதியில் அவர்களுக்குத் தண்ணீர் தராமல் தஞ்சைக்குத் திறந்துவிட்டார்கள் என்று அங்கே குறைப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள். அடுத்து கிணறு வெட்டுவதற்கு ஏராளமான பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிணறுகள் வெட்டப்படுவதில் தூற்றுக்கு 75 கிணறுகள் உண்மையாக வெட்டப்படலாம். மற்றவை கணக்கிலே காட்டப்படுகிறதே தவிர செயலிலே காட்டப்படவில்லை. வெட்டிய கிணறுகளிலே தண்ணீர் கிடைக்காமல் போவதும் இருக்கிறது. வெட்டினால் பலன் இருக்குமா இருக்காது என்பதை அரசாங்கமே ஆராய்ந்து பிறகுதான் பணம் ஒதுக்க வேண்டும். வேண்டுமானால் அரசாங்கத்தின் சார்பில் வெட்டிக்கொடுத்து அந்தத் தொகையைக் கடனாக வசூலித்தாலும் பலன் இருக்கும். பணம் கொடுப்பதில் பணம் போய்ச் சேரவேண்டிய இடத்திற்குப் போய்ச் சேருவதில்லை. வெட்டிய கிணற்றில் தண்ணீர் இருப்பதில்லை. அதிலே கொண்டு வந்து ஊற்று வதற்கு பக்கத்திலேயும் கிணறு இருப்பதில்லை. வரி விலக்கு என்று சொல்லும்போது உண்மையாகவே தஞ்சை மாவட்டத்தில், பவானிசாகர், திருநெல்வேலி, கோயி போன்ற பகுதிகளில் விவசாய மக்கள் அதைப்பற்றி தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எதிர்பார்க்கிற விளைச்சலில் நான்கில் ஒரு பங்கு கூட பெறமுடியவில்லை என்கிறார்கள். அமைச்சர் வெங்கட்டராமன் அவர்கள் பகுதியில் அறந்தாங்கியில் தண்ணீர் இல்லாமல் விவசாயம் பாழாகிறது என்று மக்கள் கூறுகிறார்கள். வரியை தள்ளுபடி செய்யவேண்டும். அதற்கு மாறாக என்ன நடக்கிறது என்றால் மாவட்டத் தண்டல் நாயகம் மூன்று கிஸ்தியையும் சேர்த்து வசூலிக்க உத்தரவு போட்டிருக்கிறார். தயவு செய்து அதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஒரு முறை வரி தருவதற்கே கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளிடம் மூன்றையும் சேர்த்து செலுத்தவேண்டுமென்று தஞ்சை மாவட்டத்தில் கேட்கப்படுகிறது என்று தெரிவிக்கிறார்கள். ஜனநாயகத்தில் வரிவிலக்கு பெறுவது என்பது கிராம மக்களுக்குள்ள அடிப்படை உரிமை. அதை மதித்து நடக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கூட்டுறவு சங்கங்களில் கடனுக்கு வசூலிக்கிற பகுதியைக்கூட நிறுத்தி வைக்கவேண்டும். இரண்டு மூன்று ஏக்கர் நிலமுள்ள சிறிய நிலச்சுவான்தார்களிடம் கொள்முதலை நிறுத்துவதனால் ஒன்றும் குடிமுழுகிப் போய்விடாது. சென்னை நகரத்திற்கு ஒரு மூட்டை அரிசி கொண்டுவந்தால் அது இந்த நகரத்திற்கு ஒரு கேடாக ஆகிவிடாது. அதைப்போல சிறிய நிலக்காரர்களுக்கு அவர்களிடமிருந்து கொள்முதல் செய்யும் நெல்லை உணவுப்பொருள்

5th March 1966] [திரு. க. அன்பழகன்]

களை நிறுத்திவைப்பது தவறில்லை. எல்லாவற்றையும் விட உற்பத்தி பெருகவேண்டுமென்றால் உற்பத்தியின் அடிப்படையில் ஏழை மக்கள் பயன்பெறுகிற உற்சாகமாக சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும். அதைத்தான் காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்களும் சொன்னார்கள். இரண்டு மூன்று ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஐந்து பத்து ரூபாய் வரி கட்டுகிறவர்களுக்கு வரி விலக்குக் கொடுங்கள். டில்லி சர்க்கார் நடத்துகிற ஊழல்களைப் பார்க்கும் போது இந்த சர்க்கார் வரி விலக்குக் கொடுப்பதால் நாடு கெட்டுப் போகாது. வெள்ளைக்காரர்கள் போகும்போது 1,500 கோடி ரூபாய் வெளிநாட்டுச் செலாவணி வைத்திருந்தார்கள். இப்போது 3,400 கோடி ரூபாய்க்கு கடன் கொடுக்கவேண்டிய நிலைக்கு ஆளாக்கி யிருக்கிறார்கள் டில்லி சர்க்கார் பெரியவர்கள். அப்படியிருக்கும் போது இதில் ஒரு கோடி ரூபாய் குறைவதால் நஷ்டம் வந்து விடாது. இதைத் தெரியமாகச் செய்வதற்கு முன்வரவேண்டும். ஒரு ஆண்டு ஒரு ஏக்கருக்குக் கொடுங்கள், அடுத்த ஆண்டு இரண்டு ஏக்கருக்கு என்று படிப்படியாகக் கொடுத்து வாருங்கள். ஆண்டுக்கு 10 அல்லது 20 லட்சம் குறைத்துக்கொண்டு போவதால் விவசாயிகளுக்கு உற்சாகம் ஏற்படுத்துங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உச்சவரம்பு சட்டம் கொண்டுவந்து சமதர்மத்திற்கு அடிப்படை வகுத்ததாகச் சொன்னார்கள். அப்போது நான் சட்ட சபையில் இருந்தேன். பதினைந்து ஏக்கர் அளவுக்கு உச்ச வரம்பு கையாண்டால்தான் ஏதாவது ஓரளவு நிலம் மிச்சமாகும், பங்கிட்டுத் தரமுடியும் என்று நாங்கள் எடுத்துச் சொன்னோம். அப்போது அமைச்சர் யாரென்று மன்றத் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரியும். அவர்களும் சேர்ந்து 30 ஏக்கர் வரையில் கொடுத்தால் தான் ஓரளவு நில உச்சவரம்பினால் பலன் இருக்குமென்று வாதிட்டார்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் திரு. அண்ணா அவர்கள் அப்போது வாதிட்டு பேசியதைப் படிக்கவிரும்புகிறேன்.

“ஒரு குடும்பம் மிக நிம்மதியாக வாழ 15 ஏக்கர் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் standard (ஸ்டாண்டர்டு) ஏக்கர் 15 ஆகக் குறைப்பது ஓரளவுக்கு முற்போக்குப் பாதையை நோக்கி அழைத்துச் செல்கிறோம் என்று மக்கள் மனதில் ஏற்படுத்த முடியும். ஆகையால் 30 ஏக்கர் என்றிருப்பதை 15 ஏக்கராகக் குறைக்க வேண்டுமென்று பணிவோடுகேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்று தெரிவித்தார்கள். என்றாலும் அந்த வேண்டுகோள் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டது. உச்சவரம்புச் சட்டம் வரும்போது அரசாங்க இலாகாவில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்குக் கிடைத்த பதில் எவ்வளவு நிலம் மிச்சப்படுத்தப்படும் என்று கேட்ட பொழுது,

The extent of land that will be available after ceiling is fixed at 30 standard acres is estimated at 2,82,105 acres including topes. என்று சொல்லப்பட்டது. அப்போதிருந்த நிலவரி இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். தோப்புகள் சேருவதால் இரண்டு லட்சத்து எண்பதியிரத்திற்கு சற்றுக் குறையும் என்றார்கள். தோப்புக்கள் போய்விட்டால் எடுக்கிற நிலத்தின் அளவு, 2,15,000 ஏக்கர் என்று தெரிவித்தார்கள். 1960-லே இந்த சட்டம் வந்தது என்றால் இன்றைக்கு இந்த சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்க

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

கிற லட்சணம் என்ன? இந்த சட்டத்தால் எடுக்கப்பட்ட நிலம் எவ்வளவு? சுமார் 5,546 ஏக்கர். இரண்டு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட நிலம் எடுக்கவேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. முப்பது ஏக்கர் என்று வைத்தாலும் கூட அரசாங்கத்தின் சார்பாகத் தெரிவிக்கப்பட்டபடி 5,446 ஏக்கர்தான் வந்திருக்கிறது. மார்ச்சு மாதத் தோடு முடிந்துவிடுகிறது அந்தப் பணி. இதற்கு ஒரு சட்டம். இதை நிறைவேற்ற ஒரு அரசாங்கம். சமதர்மப் பேச்சு. எங்களை விட உலகத்தில் சமதர்மத்திற்காக யாரும் பிறக்கவில்லை என்ற நினைப்பு. ரஷியர் இல்லை, சீனர்கள் இல்லை. அவர்களுக்கெல்லாம் சமதர்மம் புரியவில்லை. ஆனால் நம்முடைய சமதர்மம் எங்கே நிற்கிறது என்றால் பணக்காரர் வீட்டு பிச்சை¹¹லே. பிரபுக்கள் நிலத்தை மாற்றி எழுதி வைத்துக்கொண்ட பொது கேட்க முடியவில்லை. நான் அரசாங்கத்தை குற்றம் சொல்வது, சமதர்மம் என்று சொல்லிவிட்டு இப்படிச் செய்யாதீர்கள். ஏதோ செய்கிறோம். எங்களாலே முடிந்தது இது. உச்சவரம்பு இப்படிச் செய்வதாலே சிலவகையான சீர்திருத்தம் ஏற்படும் என்று சொல்லுங்கள். அது சரி. அப்பொழுது இங்கு நிதி அமைச்சராக இருந்து இப்பொழுது மத்திய சர்க்காரின் உணவு அமைச்சராக இருப்பவர் 10 நாட்களுக்கு முன்பு பேசி இருக்கிறார். இந்த உச்சவரம்பு போட்டது, நிலத்துக்கு, உடமைக்கு வரம்பு செய்வது இவற்றிலெல்லாம்கூட வியாபாரிகள் முதலாளிகள் குற்றம் காண்கின்றார்கள். ஆனால் நான் ஒப்பான் நாட்டைப் பார்த்தேன். தைவான் நாட்டைப் பார்த்தேன். அங்கே எல்லாம் ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு ஹெக்டர் அளவுக்குத்தான் நிலம் வைத்திருக்கிறார்கள். உச்சவரம்பு இரண்டு ஹெக்டர் இருக்கிறது. அப்படியானால் ஏறத்தாழ 5 ஏக்கர்தான். இந்தக் காரணத்தாலேதான் அவர்கள் அக்கரையோடு பாடுபடுகிறார்கள். அவர்களே உழைக்கிறார்கள். படித்தவர்கள், பாடுபடுகிறார்கள். விவசாயத்திலே உற்பத்தியைப் பெருக்கப் பாடுபடுகிறார்கள். அவர்களுடைய முழுக் கவனமும் நிலத்திலே இருக்கிறது என்று திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கூறி இருக்கிறார்கள். ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உச்சவரம்பு 30 ஏக்கராவுக்கு சட்டம் நிறைவேற்றி விட்டு அதிலே இடுக்கு விழுவதற்கு 70 ஏக்கராவுக்கு வழி வைத்து விட்டு, தோப்பாக மாற்ற ஆயிரம் ஏக்கரா கொடுத்துவிட்டு மாடுமேய்ப்பதற்கு 500 ஏக்கரா ஒதுக்கிவிட்டு உச்சவரம்பு செய்யக்கூடாது என்பவர்களைக்கூட புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் உச்சவரம்புதான் எங்கள் கொள்கை என்று சொல்லி இவ்வளவு விலக்கு வைத்து உணவு உற்பத்தியாகவில்லை என்றால் என்ன பொருள். உணவு அமைச்சரே இந்த உச்சவரம்பு சட்டத்தை முழு அளவிற்கு அக்கரையோடு நிறைவேற்றியிருந்தால் எழைகளுக்கு பயன் பட்டிருக்கும். உணவு உற்பத்தியை பெருக்கி இருக்க முடியும் என்கின்றார். இந்த அமைச்சர்களுக்கு இலாக்கா மாறுவதுபோல்தான் நோக்கமும் மாறுகிறது.

அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்கிற தேசியமயமாக்கிய தொழில்களிலே நல்ல லாபத்தைக் காட்ட வேண்டும். பஸ்ஸிலே ஏராள

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

மாக லட்சக் கணக்கிலே, கோடிக்கணக்கிலே சம்பாதிக்கிறார்கள் என்று தெரியும். அப்படி சம்பாதிக்கிற பணம் எந்த எந்த நேரத்தில் யார் யாருக்கு எப்படி எப்படி பயன்படுகிறது என்ற அந்தக் கணக்கும் தெரியும். அப்படியெல்லாம் சம்பாதிக்கக் காரணமாக இருக்கிற அதே பஸ் தேசியமயமாக்கப்படவேண்டும் என்ற அடிப்படையான கொள்கையை திரும்பத் திரும்ப திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறோம். திருப்பித் திருப்பி கணக்கு வருகிறபோது தேசியமயமாக்கப்பட்ட தொழிலிலே நஷ்டக் கணக்குத்தான் பெரிதாகக் காட்டப் படுகிறது.

சென்னையிலே இருக்கிற பஸ் போக்குவரத்து காரணமாக 1964-65-லே நஷ்டம் ரூ. 23,88,000. அதே போல கன்னியாகுமரியிலே இருக்கிற பஸ் போக்குவரத்து நஷ்டம் ரூ. 27,855. தொலை தூரம் போகிற பஸ்ஸிலே "மட்டும் 3 லட்சம் லாபம். லாரி யூனிட்டிலே நஷ்டம் ரூ. 70,382. இந்த புள்ளி விவரங்களையெல்லாம் முழுதும் படிக்க தலைவர் அவர்கள் அதிக காலம் தரவில்லை. அவர்கள் தந்திருக்கிற காலம் குறைவு. ஆகவே நான் முழுவதையும் படிக்கா விட்டாலும் அமைச்சரவர்கள் புள்ளிவிவரம் தெரிந்தவர்கள். அவர்கள் அவற்றுக்கு பதில் கூறுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அதே போல பொதுமக்களின் நன்மைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற மாதவரம் மில்க் டெய்ரி—பால்வழங்கும் திட்டத்திலே நஷ்டம் 1963-64-ல் ரூ. 28,28,000. 1964-65-ல் நஷ்டம் 18,74,000. 1965-66-ல் நஷ்டம் ரூ. 30,39,000. 1966-67-ல் எதிர்பார்க்கிற நஷ்டம் ரூ. 20,31,000. நான் இந்த நஷ்டமே வருவது கூடாது என்று கருதுபவன்கூட அல்ல. நஷ்டம் வரலாம். பொது மக்களின் நன்மைக்காக அரசாங்கம் வரிப்பணத்திலே இருந்து எடுக்கும் பணம் நஷ்டமாகலாம். ஆனால் பொது மக்களைக் கேட்டால் பால் வழங்குவதிலே குறைபாடு. அவர்கள் தேவை நிறைவேற்றப்படவில்லை என்கிறார்கள். பண்ணை மாடுகளை அங்கே வைத்துக்கொள்ள விரும்பாமல் ஓட்டிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள் என்ற நிலைமை. பண்ணையை நிறுவனம் செய்து நடத்த முடியாத அளவுக்கு அதிகாரிகள் பொறுப்பும் அக்கரையும் காட்ட முடியாத சூழ்நிலை இருக்குமானால் எப்படி அரசாங்கத்தினிடத்திலே பொது மக்களுக்கு நம்பிக்கை வரும். எந்தக் கட்சி அரசாங்கமாக இருந்தாலும், பொது மக்களுக்கான காரியங்களிலே அவர்கள் மற்றவர்களைவிட திறமையாக செய்யமுடியும் என்பதை நிலைநாட்டினால் தான் சமதர்ம வழியிலே இந்த நாட்டு மக்களை அழைத்துச் செல்ல முடியும்.

அதுமட்டுமல்ல. வரிசையாகச் சொல்கிறேன். கூட்டுறவுத் துறையிலே கோடிக்கணக்கான பணம் இருக்கிறது. ஆனால் அதிலே இருக்கும் குறைபாடுகளுக்கு அளவே கிடையாது. இது அமைச்சரின் சொந்தப் பொறுப்பு என்று நான் பேசவில்லை. வேறு யாராவது ஆளுங்கட்சியிலே உள்ளவர்கள் சொல்லலாம். மாநகராட்சி மைனர் இடத்திலே இருக்கிறது என்று. யாரைப் பார்த்து யாருக்கு எதனால் சந்தேகம் வரும்? தன்னைப் பார்த்து சந்தேகம்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

எதிர்ப்பிட்டு மைனரை பெண் விரும்புவதா என்று. காங்கிரஸ் கட்சிக்கு சந்தேகம் ஆட்சியைப்பற்றி. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் காங்கிரசுக்கு இடம் கொடுக்காத காரணத்தாலே மைனர் என்று சொல்லலாம். நல்ல வேளையாக இன்றைக்கு இருக்கிற மேயருக்கு பெயரே மைனர்தான். அதற்காக வருத்தப்படவில்லை. பல வயதானவர்கள் மைனராக இருக்கமுடியவில்லையே என்று கவலைப்படுவது தெரியும். எனவே அப்படிப்பட்ட சொற்களுக்காக அல்ல வருத்தப்படுவது. அதே நேரத்தில் அரசாங்க இலாக்காக்களிலே இருக்கிற குறைபாடு அதிகம். இங்கே மாநகராட்சியைப்பற்றி வாதிட முடியும். இந்தப் பிரச்சனையைக் கொண்டு வந்து அரைமணி நேரம் ஒதுக்கிப்பேசுவது என்று இருந்தேன். இன்றைக்கு நேரம் இல்லை, என்பதால் மறுபடியும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாநகராட்சி மன்ற நிர்வாகத்தைப் பற்றியும், அரசாங்க உதவிகளைப்பற்றியும் இந்த மன்றத்திலே வாதிட ஒரு நாள் ஒதுக்கவேண்டும். சென்னை மாநகராட்சிக்கு அதற்காக ஒதுக்கவேண்டிய பணத்தை ஒதுக்காமல் இருந்துவிட்டு, அதற்கு கொடுக்கவேண்டிய பணத்தை கொடுக்காமல் இருந்துவிட்டு, தன்னுடைய பொறுப்பை மாநகராட்சியின் பொறுப்பென்று தவறாகப் பேசிக் கொண்டு இருப்பதில் இந்த அரசாங்கத்துக்குப் பெருமை இல்லை. மாநகராட்சியை நடத்துகிறார்களென்றால் ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கு ஒரு மேயர். மூன்றாண்டுதான் உறுப்பினர்கள் இருப்பார்கள். மறுபடியும் புதியவர்கள் வருவார்கள். ஆனால், தலைநகரத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்தினுடையது. எப்படி டெல்லியைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு இந்திய சர்க்கார் கையாண்டு வருகிறதோ, பல கோடிக்கணக்கான ரூபாயை ஒதுக்குகிறதோ, எப்படி பம்பாய் தலைநகரத்துக்கு மராட்டிய மாநிலம் பணம் ஒதுக்குகிறதோ, எப்படி கல்கத்தாவின் வசதிக்காக மேற்கு வங்காள அரசாங்கம் பணம் ஒதுக்குகின்றதோ, அந்த அளவிற்காவது ஒதுக்கி இருப்பீர்களானால் நகரத்திலே இருந்து பெறுகின்ற வரியிலே அர்ப்பண லாண்ட் டாக்ஸ் ஒதுக்கி இருப்பீர்களானால் மோட்டார் வெகிகிள்ஸ் டாக்ஸ் என்பதிலே இவ்வளவு பங்கு என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு ஒதுக்கி யிருப்பீர்களானால் அதற்கான புள்ளிவிவரத்தை சொல்ல முடியாததற்கு மன்னிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நோபில்லை. ஆனால் சொல்லி வாதிட முடியும் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அரசாங்கம் ஆண்டு ஒன்றுக்கு இரண்டு கோடி ரூபாய் தராமல் நிறுத்தி வைத்து மாநகராட்சியைப் பட்டினிபோட்டு மருமகளை பட்டினி போடுகிற மாமியாரைப் போல, மருமகனை விட்டைவிட்டு துறத்தும் முயற்சியைப் போல இந்த அரசாங்கம் செய்கிறது. அந்த மருமகள் வந்து விடலாம். ஆனால் இங்கே இருக்கிற மாமியாருக்கும் அகே நிலைமை ஏற்படும் என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து கூட்டுறவு நிலையங்களைப்பற்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கூட்டுறவு டைரக்டர் தேர்தலுக்கு பலவிதமான தவறுகள், செய்வகற்கான சூழ்ச்சிகள் ஏற்பாடுகள் இருக்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட தேர்தலைப்பற்றி சொல்லவில்லை. கூட்டுறவு நிலை

[5th March 1966] [திரு. க. அன்பழகன்]

யங்களின் தேர்தல் நடக்கிறபோது இன்னொரு கூட்டுறவு நிலையத்திலே பணியாற்றுவவர் கோவாபரேடிஸ் டிபார்ட்மென்டைச் சார்ந்தவர்கள் நடத்துவார்கள் என்ற நிலைமை இல்லாமல், வேறு இலாகாவைச் சார்ந்தவர்கள்தான் ஓட்டை எண்ணுவவர், எண்ணுகின்ற அதிகாரி, முடிவை அறிவிக்கின்ற அதிகாரி என்று இருந்தால் இப்பொழுது இருக்கிற ஊழல்கள் இல்லாமல் தடுக்கமுடியும். அப்படிச் செய்தால் நல்ல பெயர் வரும். அப்படிச் செய்ய மறுத்தால் தேர்தல் முறை இப்படித்தான் இருக்குமென்றால், ஊழல் வளர வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அரசாங்கம் இந்த முறையைக் கையாள்கிறது என்ற குற்றத்தை ஏற்கவேண்டி வரும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து நான் தெரிவிக்க விரும்புவது மத்திய சர்க்கார் அவர்களுடைய ஊழியர்களுக்கு அகவிலைப்படி உயர்வு அளித்துவிட்டார்கள். மாநில அரசாங்கம் நிதி நிலை அறிக்கையிலே முன்பு மொத்தமாக பஞ்சப்படி இவ்வளவு என்று போட்டிருப்பார்கள். ஆனால் இந்த ஆண்டு பஞ்சப்படி பக்கத்துக்கு பக்கம் இருக்கிறது. இந்த இலாக்காவிற்கு 30 லட்சம். இதற்கு 25 லட்சம் அகவிலை உயர்விற்கு என்று வரிக்கு வரி வருகிறது. இந்த அகவிலைப்படி என்பதை சென்னை மாநில சர்க்கார் ஏற்றுக்கொண்டது. இரண்டாவது ஊதியக் குழு அதை வரையறுத்து அரசாங்கத்துக்கு அறிவித்தபோது அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது அளிக்கப்படுகிற ஊதிய அளவு குறைவாக இருந்தாலும் மத்திய அரசாங்கம் எவ்வெப்பொழுது அவர்களுடைய ஊழியர்களுடைய அகவிலைப்படியை உயர்த்துகிறதோ, அந்த நேரத்திலே எல்லாம் மாநில அரசாங்கம் ஊழியர்களுக்கு உயர்த்தப்படும் என்று. அரசாங்கம், முதலமைச்சர் அவர்கள், அந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே அதற்குப் பிறகு இன்றைக்கு அகவிலைப்படி உயர்வு கொடுப்பது ஆலோசிக்கப்படும் என்று சொல்வது முறையல்ல. அகவிலைப் படி உயர்வு கொடுப்பது என்ற கொள்கையையோ, தவறே, அதை டெல்லி சர்க்காரிடம் சேர்ந்து சென்னை சர்க்கார் ஆலோசிக்கட்டும். அல்லது இப்போது ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற கொள்கையை மாற்றுவதற்கு அடுத்த தேர்தல் வரும்போது, இனி அகவிலைப்படி தரப் போவதில்லை என்று சொல்லி வெற்றி பெற்று வந்தபின் அகவிலைப்படியை நிறுத்தவேண்டும். ஆனால் இன்றைய தினம் டில்லி சர்க்கார் அகவிலைப்படி உயர்த்தித்தந்தாலும் நாங்கள் அதைத் தருவதற்கில்லை அதற்கு அதிகம் செலவாகும் என்று சொல்வது நியாயமில்லை. அதைப்பற்றி பேசவேண்டுமென்றால் அதற்கு அதிக நேரம் வேண்டும். எனக்கிருக்கும் பஞ்சங்கள் எல்லாம் இந்த நேரத்தைப் பொறுத்ததுதான். ஆகையால் முதலமைச்சர் அவர்களும், தொழில் அமைச்சரும் உடனடியாக ஆலோசித்து அகவிலைப்படியைத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அமைச்சர்கள் ராஜதந்திரத்தில் நிபுணர்களாக இருப்பதால் இப்போது அகவிலைப்படி கேட்கும்போது யோசிக்கிறோம் என்று சொல்லி ஜூலை மாதம் கேட்டால் ஆகட்டும் பார்க்கலாம் என்று சொல்லி, ஆகஸ்டிலே கொடுக்கலாம் என்று பேசி, டிசம்பர் வாக்கில் அது பயன்படவேண்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

டுமென்ற உள்நோக்கத்தோடு செய்வார்களானால் பெறுகிறவர்கள் ஏமாறிகள் அல்ல. நாங்களும் ஏமாறமாட்டோம். அந்த நிலை வரும்போது நாங்கள் போட்ட கூச்சலில்தான் இது வந்தது என்று சொல்லி அந்த வோட்டுகளைப் பெற முடியும். அரசியலில் உள்ள சாதாரண விளையாட்டு அது. தேர்தலுக்காக நான் அதைச் சொல்ல வில்லை. ஏற்கனவே தரப்படவேண்டிய ஒன்று அது. மத்திய சர்க்கார் எந்த விதத்தில் அகவிலைப்படியை உயர்த்துகிறார்களோ அதை அப்போதே உயர்த்தவேண்டும் மாநில ஊழியர்களுக்கு. அப்படியாகும் செலவுக்கு மத்திய சர்க்கார்தான் பொறுப்பு என்று சொல்லவேண்டும். மத்திய சர்க்கார் அகவிலைப்படி உயர்த்தினால் நாங்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்பது இல்லை என்று வாதிடலாம். மாநகராட்சிக்கு கொடுக்கப்படும் அகவிலைப்படிக்கு எப்படி மாநில அரசு பொறுப்பாகிறதோ அதுபோன்று மாநில ஊழியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அகவிலைப்படிக்கு மத்திய அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறது. நான்காவது நிதிநிலைக் குழு அறிக்கையில் அதை வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். தெரிவிக்கப்பட்டாலும் அதை வற்புறுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்கள் குறைகளைப்பற்றி திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லியும் கூட அதை வேண்டா வெறுப்பாக அரசாங்கத்தால் கேட்கப்படுகிற 58 வயது வரையில் பணியாற்றலாம் என்று இருக்கிற ஏழை ஆசிரியர்கள் 60 வயது வரையில் பணியாற்றுவதால் அந்த வகையில் கல்லியின் தாம் குறைந்துவிடாது. மேல்நிலையிலுள்ள கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் 58 வயதில் விலகலாம். மாதம் 500, ஆயிரம் என்று சம்பாதிக்கிறவர்கள் இரண்டு வருஷம் முன்னால் விலகுவதால் குறைந்துவிடாது. அவர்கள் தங்கள் அறிவினால் தூல் எழுதி தங்களுக்குள்ள செல்வாக்கின் காரணமாக சம்பாதிக்கலாம். தங்கள் பிள்ளைகளை படிக்கவைக்கலாம். ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் பிள்ளைகள் அப்படி அல்ல. அவர்கள் மாடு மேய்க்கப் போகிறார்கள். ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் எந்த ஏஜன்சியின் கீழ் வேலைசெய்தாலும் லோகல்போர்டோ, பஞ்சாயத்து யூனியனாக இருந்தாலும் அரசாங்கத்தின் நேரடி மேற்பார்வைக்கு வந்தாலும் சர்க்கார் 60 வயது வரையில் வயதை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இருபது ரூபாய் ஒய்வு கால ஊதியம் தந்த தற்கால கருணை மிகுந்த காருண்யம் வாய்ந்த அமைச்சரைப் பாராட்டுகிறேன். பதினைந்து ரூபாயிலிருந்து இருபது ரூபாயாக உயர்த்தியிருப்பதால் இரண்டு வேலை சாப்பிட வழி செய்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்து தமிழாசிரியர்கள் கதி வருந்தத்தக்கதாகயிருக்கிறது. பள்ளிகளில் முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர்கள் நியமிக்க உத்தரவிட்டிருந்தாலும், டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் எழுதிக் கேட்டு, ஒரு முதல் நிலை ஆசிரியர் 17 மணி நேரம் மேல் நிலை வகுப்பில் பாடம் நடத்த வேண்டுமென்றும் அதற்கு மேலாகப் பார்க்கவேண்டுமென்றால் தமிழாசிரியர்கள் முதல்நிலை ஆசிரியர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் ஆகஸ்ட் 25-ல் உத்தரவு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். முதல்நிலைத் தமிழாசிரியர் என்ற நிலையில் பலர் ஏற்றுக்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

கொள்ளப்படாததால் பலர் கதறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர் பதவி இருந்தாலும் பல பள்ளிகளில் அது தரப்படுவதில்லை என்ற கருத்தை கவனித்து அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அதைப் போலவே மத்திய கைத்தறி கூட்டுறவு சங்கத்தைப் பற்றி பல குறைபாடுகள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஈரோடு கிளாத் பிராசசிங் செண்டர் என்று கைத்தறித் துணிகளை சரியான சலவை செய்வதாக மற்றவர்கள் வாங்குவதற்கு வசதியாக செய்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதில் 1961-62-ல் பத்தாயிரம் ரஷ்டம் வந்தது. 1964-65-ல் ஒரு லட்சத்து தொண்ணூறுபிரம் ரஷ்டம் ஏற்பட்டது. இப்போது கைத்தறி கண்காட்சி நடத்துகிறார்கள். தேங்கிக்கிடக்கும் நான்கு கோடி பெறுமானமுள்ள துணிகண்காட்சி வைத்தால் செலவாகும் என்பது இருக்கலாம். அரசாங்கத்தின் உதவியைப் பாராட்டுகிறேன். தன்னுபயிக்கு வகை செய்திருப்பதற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவ்வளவு செய்தாலும் 1964-65-ல் ஒரு லட்சத்திற்கும் மேலாக ரஷ்டம் ஏற்பட்டது. 1963-64-ல் 91,864 ரூபாயும், 1962-63-ல் எண்பதினாயிரத்துக்கு மேல் ரஷ்டம் ஏற்படும் வகையில் கூட்டுறவு நிலையங்கள் குறிப்பாக கைத்தறி கூட்டுறவு நிலையங்களை நடத்துவது மிகமிக வருந்தத்தக்கது. தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கூட்டுறவு அமைச்சர் என்ற காரணத்தால் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தகுதியான அதிகாரியைக் கொண்டு அதைப்பற்றி விசாரணை நடத்தப்படவேண்டும். அப்போதுதான் கைத்தறியாளர்களுக்கு அது நியாயமான நன்மையாக அமையும். கூட்டுறவு சங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட துணி ஒரு லட்சத்து தொண்ணூற்று இரண்டு லட்சத்திற்கு தமிழ்நாட்டிலே தேங்கி இருக்கும் நிலை கிட்டத்தட்ட நான்கு கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ளது. இதற்கு அரசாங்கம் தந்திருக்கிற கடன் ஏறத்தாழ ஒரு கோடி ரூபாயாகும். ஏறத்தாழ ஒரு கோடி ரூபாய் கடன் கைத்தறி நெசவாளர் கூட்டுறவு சங்கம் தாவேண்டியிருக்கிறது. அதைப்பற்றி நண்பர் சம்பந்தன் அவர்கள் கூறினார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு மாதத்திற்கு 15 நாட்கள்தான் வேலையிருக்கிறது. ஒரு நாளைக்கு முக்கால் ரூபாய் கூலி கிடைக்கிறது. அந்த ஏழை மக்கள் எப்படி வாழ்வது? இன்னும் கொஞ்சநாளில் கைத்தறி நெசவாளர்கள் வேறு வழியில்லாமல் சென்னை நகரத்திற்கு வருவார்கள். ஊரில் இப்போதே பிச்சைக்காரப்பட்டானம் பெருகி வருகிறது. அவர்களும் அதில் சேர்ந்துவிடுகின்ற துன்பகரமான நிகழ்ச்சி ஏற்படவிடக்கூடாது. உடனடியாக எந்தக் காலத்திலிருந்து அந்தக் கடன் இருக்கிறது என்று தனி அதிகாரியை நியமித்து விசாரித்து ஆவன செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஊழலுக்கு அது வழி வகுக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சென்ற முறை நான் பேசும்போது மின்சார இலாகாவில் ஊழல்கள் இருப்பதை குறிப்பிட்டேன். நிலம் வாங்குவதற்கு இரண்டு லட்சத்திற்கு வாங்கிய நிலத்தை ஒரு ஆண்டுக்குப் பின்னர் மூன்று நான்கு லட்சத்திற்கு வாங்கியிருக்கிறார்கள். குற்ற விசாரணை நடத்தவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டோம். அக்கவுண்டண்ட் ஜெனரல் விசாரிப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள்.

[5th March 1966]

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இந்த சபையிலும் அந்த ஸ்டேட்மெண்ட் வைப்பதாக நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. க. அன்பழகன் : ஆனால் அவர்கள் என்ன சொல்லப் போகிறார்கள், இந்த விலை கொடுக்கலாம் என்று மாவட்டக் கலெக்டர் தெரிவித்தாராம். இந்த உலகத்தின் நிலவரம் தெரியாமல் இரண்டு மடங்கு விலை கொடுக்கலாம் என்று கலெக்டர் தெரிவித்த தால்தான் மின்சாரக் கழகம் அதை வாங்கியதாகக் கூறுகிறார்கள். மின்சார இலாகா ரூப்பிரண்டு இன்சினியரைக் குற்றம் சாட்ட வேண்டியதில்லை. யார் குற்றவாளி என்று அரசாங்கம் விசாரித்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். எல்லோரையும் விசாரிக்காத நிலைமை ஏற்பட்டால் பொதுமக்கள் பணம் பாழாகிறது என்ற தவறான நினைப்பு மக்களிடம் ஏற்படும். அமைச்சர் ஜனநாயக முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். தப்பிக்க வழிகள் இருக்கலாம். நீதி விசாரணை நடத்தவேண்டுமென்று நான் கூட வற்புறுத்த முடியாது. அடுத்த மன்றத்திற்குதான் அந்த அதிகாரம் உண்டு. மாதம் 1,500 ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிறவர்களாக இருக்கலாம். சட்டமன்ற கணக்குக் குழு பரிசீலித்தால் மட்டும் போதாது. எவ்வளவு அதிகாரம் உள்ள குழுவாக இருந்தாலும் நீதிபதி வைத்து விசாரித்து உண்மையான குற்றவாளி மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திருச்சி தொழிற்சாலை மிக வேகமாக உருவாகி வருகிறது என்ற கூவையான கருத்தை அமைச்சர் தெரிவித்தார்கள். ஹெவி பாய்லர் தொழிற்சாலை வருவதில் மகிழ்ச்சிதான். அதற்கான நிலங்களை நிரவுவதற்காக நான்கு லட்சத்திற்கு 27 லட்சம் ரூபாய் கணக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். நிலத்தை நிரவச் சொன்னால் அவர்கள் கணக்கை நிரவியிருக்கிறார்கள். ஒரு ஆண்டுக்கு முன்னால் அதை எடுத்திருக்கலாம். அரசாங்கத்திற்கு புள்ளிவிவரம் அறிவிக்கப்படுகிறது. அதன்மீது நடவடிக்கை எடுப்பதில் காலதாமதம் சாட்டப் படுகிறது. குடிசாரணைப் பிடிக்கவேண்டுமென்றால் குடித்தவுடனே பிடித்தால்தான் நல்லது. அதன்மீது நடவடிக்கை எடுக்க எளிதாக இருக்கும். குடித்தவனை அவன் குடித்த பல நாட்கள் கழித்து நடவடிக்கை எடுப்பதால் அவன் அதுவரை குடிப்பது நீடிக்கிறது. உடனே நடவடிக்கை எடுப்பதால் அவன் மீண்டும் குடிப்பதைத் தடுக்கவும் குடித்ததற்காக தண்டிக்கவும் வகை ஏற்படுகிறது. ஆகையால் குற்றவாளியை உடனே கண்டுபிடித்து நடவடிக்கை எடுப்பதால்தான் அந்த மனப்பான்மை வளருவதை தடுக்கமுடியும். இல்லாவிட்டால் அது வளருவதற்கு வழி செய்வதாகும் என்பதை அரசாங்கத்திற்கு தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அதற்கடுத்து நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது ஒரே ஒரு கருத்து. சென்னை நகரத்துக்கு குடி தண்ணீர் தருவது பற்றியது. இப்பொழுது ஒரு கோடியே எழுபது லட்சம் ரூபாய் குடிதண்ணீர் திட்டத்திற்கு என்று அரசாங்கம் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். இதைப் பார்த்து பாமர மக்கள் நினைத்துக் கொள்வார்கள், சர்க்கார் ஒரு கோடியே எழுபது லட்சம் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள், சர்க்காரே எல்லாம் தருகிறது என்று. இந்தத் தொகை எக்ஸ்டென்டட் ஏரியாஸ்க்காக சர்க்காராலே மாநகராட்சிமன்ற பொறுப்பிலே

[5th March 1966] [திரு. க. அன்பழகன்]

சேர்க்கப்பட்ட வட்டாரத்துக்கு குடிதண்ணீர் வசதி தர அரசாங்கம் தந்தது. இந்த ஒரு கோடியே எழுபது லட்சம் முழுவதுமே கிராண்ட் அல்ல. முக்கால் பகுதி கடன். கால் பங்கு கிராண்ட், இங்கே ஏற்படக்கூடிய தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான குடிதண்ணீர் தருவது பற்றி—கடல் நீர் சுத்தம் செய்ய முடியுமா முடியாதா என்பதை அரசாங்கம் தீர்மானிக்க வேண்டும். நிபுணர் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அதே நேரத்தில் காவிரி நீரைக் கொண்டுவருகிற திட்டத்தை அரசாங்கம் உடனடியாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இந்தப் பொறுப்பு அரசாங்கத்தினுடையதே தவிர மாநகராட்சியினுடையது அல்ல. மத்திய சர்க்கார் அமைச்சராக ஏற்கனவே இருந்த நீர் விநியோகம் பற்றிய பொறுப்புடைய அமைச்சராக இருந்த கே. எல். ராவ் அவர்கள் குடி தண்ணீர் திட்டத்துக்கு உங்களுக்கு உடனடியாகச் செய்வேன் என்று சொல்லிவிட்டு சென்றார் என்றாலும் செய்யவில்லை. மாநகராட்சிமன்றம் மூன்று திட்டங்களை இந்த சர்க்காருக்கு கொடுத்தது. அதைப் பரிசீலனை செய்ய ரூ. 1,08,000 தேவை என்று கேட்டது. கடன்பட்ட மாநகராட்சிமன்றம் அதைக் கொடுத்தது. இப்பொழுது அந்த திட்டத்தை பரிசீலனை செய்து முடித்து விட்டோம். இன்னொரு பரிசீலனை செய்யப் போகிறோம். இதற்கு ரூ. 1,80,000 செலவாகும் என்று கேட்கிறது. இது பிரபு பிச்சைக் காரனிடத்திலே பிச்சை எடுக்கிற கதைபோல இருக்கிறது. அரசாங்கம் மாநகராட்சியிடத்திலே பரிசீலனை செய்ய இவ்வளவு செலவாகும் என்று கேட்கிறார்கள் என்றால், அந்த திட்டத்துக்கு எது பொறுப்பு, சென்னை அரசாங்கம். சென்னையைச் சுற்றி தொழிற்சாலைகள் ஏற்பட்டால், அந்த தொழில் வளர்ச்சியினால் ஏற்படுகிற பிரஷ்—தாக்குதல்—முழுவதையும் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டியது சென்னை அரசாங்கம். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் பார்த்து நோக்கத்தோடு இரண்டு மூன்று நடவை குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு மாநகராட்சி மன்றத்தைப் பொறுப்பாக்கிப் பேசிப் பிரயோசனம் இல்லை என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். அந்த அமைச்சர் அவர்கள் எதிரிலே இருப்பதாலே இதிலே உணர்ச்சியோடு பேசுவதிலே பொருள் இல்லை. ஆகவே அவர்களே பொறுப்பை உணர்ந்தவர் என்ற காரணத்தாலே தன்னுடைய சக மந்திரிகளுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். உள்நுறை அமைச்சரைப்பற்றி செட்டிநாட்டு திரு. முத்தையா அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல, அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை படித்துப் பார்த்துவிட்டு எந்த எந்த வகையிலே செய்ய வேண்டுமோ அப்படிச் செய்யவேண்டும். அவர்கள் உடல் நலம் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்வேன். உள்ளபடி தெரிந்து செய்பவர்களைப்பற்றி சொல்லலாம். தெரியாதவர்களிடம் பெரிய மனதைக் காட்டுவதுதான் பழக்கம். ஆகவே தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் சென்னை மாநகராட்சி மன்றத்துக்கு காவிரி நீர் திட்டத்தை நிறைவேற்றித்தான் முன்வரவேண்டும். அதிலேயும் அடுத்த ஆண்டு நான் டெல்லிக்குப் போகிறேன் என்கிறார்கள்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : நான் அப்படிப் பேசவில்லை.

திரு. க. அன்பழகன் : அவர்களுடைய நினைப்பு தொழில் வளர்ச்சிதான் என்று கேள்விப்படுகிறேன். அந்த நினைப்பு காரண

[திரு. கே. ராமதாஸ்] [5th March 1966.]

சர்க்காரிலிருந்தும் அங்கே வசதி செய்துகொடுக்கப்படவில்லை. அந்த போலீஸ் காலனியில் தண்ணீர் வசதி, லைட் வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது. அதை இந்த நேரத்தில் ரூபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். எல்லா வசதிகளையும் அங்கேயும் செய்து தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்ததாக திரு. அன்பழகன் அவர்களும் சிற்றரசு அவர்களும் நகரசபை ஊழல்பற்றி சொல்லிய தற்கு கருத்து தெரிவித்தார்கள். சிற்றரசு அவர்கள் பேசும்போது உணவுப் பிரச்சனையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். மறைந்துவிட்ட நம்முடைய பிரதமர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்களும் நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களும் உணவு நெருக்கடி இருப்பதை உணர்ந்து மக்கள் மனதில் நியாக மனப் பான்மை வளர வேண்டுமென்பதற்காக வாரத்தில் ஒரு நாள் ஒரு வேளை உணவை நீக்கி விரதம் மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதைப்பல அரசியல் தலைவர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அது வரவேற்கப்படவேண்டியதுதான் என்றும் மக்கள் அதை நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். ஆனால் உணவுப் பிரச்சனை என்பது பொதுவான பிரச்சனை. அது காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு மட்டும் உள்ளது அல்ல. எல்லா அரசியல் கட்சிக்கும் பொதுவான பிரச்சனை அது. அவர்கள் பேசும்போது, உணவு நெருக்கடி இருப்பதால் ஒரு வேளை உண்ணக்கூடாது என்று சொல்கிறார்கள், இனிமேல் உடைப்பஞ்சம் ஏற்படும்போது 'ஆடையில்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்று கூறுவார்கள்' என்று குத்தலாகப் பேசினார்கள். இது அரசியல் பேச்சுத்தானா? அதுமட்டுமல்ல. இந்த சர்க்கார் மாநகராட்சிக்கு 'மாற்றற்தாய் மாதிரி நடக்கிறது, மானியங்களைக் கொடுப்பதில்லை' என்று சொன்னார்கள். கடன் கொடுக்கிறபொழுது கேட்பதில்லை. அன்பழகன் அவர்கள் இதைப்பற்றி ஒரு மணி நேரம் பேசத் தயாராக இருப்பதாகவும், நேரம் ஒதுக்கித் தரவேண்டுமென்றும் சொன்னார்கள். ஒரு நாள் கூட இந்த சென்னை நகரசபை ஊழல்களைப் பற்றி பேச நேரம் ஒதுக்கித் தரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏன் என்றால் '1958-க்குப் பின்னால் கொடுக்கப்பட்ட மானியங்கள் எவ்வளவு; எப்படி செலவு செய்யப்பட்டது? அதில் எவ்வளவு எப்படி வீணாக்கப்பட்டது' என்பதைப்பற்றியெல்லாம் நாங்களும் பேசத்தயாராக இருக்கிறோம். சர்க்கார் மீது கேட்ட அபிப்பிராயம் உண்டாக்குவதற்காகச் சொல்கிறார்கள் காங்கிரஸ் காரர்கள் அங்கே மீண்டும் வரவேண்டுமென்ற ஆசையில் இதைச் சொல்ல வில்லை. 'எங்கள் கையில் அதிகாரத்தைக் கொடுங்கள்' என்று நேற்று கேட்டார்கள். 'நீங்கள் யார்' என்பதைக் காட்டுவதற்காகத்தான் ஊழல்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். திரு. அன்பழகன் அவர்கள் கற்பனை செய்து ஏதோ குற்றச் சாட்டுகளைக் கூறினார்கள் சர்க்கார் மீது. திரு. சிற்றரசு அவர்கள் கூறியது போல நீதிபதியால் அந்தக் கட்சித் தலைவர்கள் விசாரிக்கப்படுவதற்கு தயாராக இருந்தால் நாங்களும் அதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். அவர்கள் ஊழல்களை இரண்டொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பணம் சர்க்கார் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். எட்டு ஆண்டுகளாக நகரசபை நிர்வாகம் எப்படி நடக்கிறது? கடற்கரையில் மெரினா காண்டினை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நகரசபையின் ஆயுளோ மூன்று ஆண்டுகள். அந்த கேண்டினுக்கு டெண்டர்

5th March 1966] [திரு. கே. ராமதாஸ்]

கேட்கப்பட்டது. அதில் யார் அதிகமாகக் கேட்கிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் கொடுப்பது முறை. ஆனால் அவர்களுடைய நிர்வாகத்தில் எப்படியென்றால் 2,250 ரூபாய்க்கு ஒருவர் கேட்டார், மற்றவர் 2,000 ரூபாய்க்குக் கேட்டார். மற்றவர் 1,250-க்குக் கேட்டார். நண்பர் அன்பழகன் அவர்கள் இதைக் குறித்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ரூபாய் 2,250-க்குக் கேட்டவருக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டியது நியாயம். நகரசபைக்கு அதனால்தான் வருமானம் அதிகமாகும். அதற்கு மாறாக ரூ. 1,250-க்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, நண்பர் ராமதாஸ் அவர்கள் கொடுக்கிற குற்றச்சாட்டுப் புள்ளிவிவரத்தைப் பார்த்தால், அந்தப் புள்ளிவிவரமே குற்றச்சாட்டைச் சொல்லும். டெண்டர் கொடுக்கிறபொழுது, யார் அதற்கு முன் அதனுடைய வளர்ச்சிக்கு காரணமாக இருக்கிறார்களோ, யாரிடத்தில் கொடுத்தால் நிரந்தரமாக அந்த காண்டின் நடைபெறுமோ, அதைப் பார்த்துக் கொடுக்கவேண்டிய அதிகாரம் மாநகராட்சிக்கு இருக்கிறது. இல்லையென்றால் அவர்கள் சொல்கிற குற்றச்சாட்டு சரி. கொடுத்திருக்கிற அதிகாரத்தை நிறைவேற்றமுடியாவிட்டால், அந்த இலாகாவை நிர்வகிக்க முடியாது. அந்த அதிகாரம் இல்லை யென்றால், திரு. ராமதாஸ் அவர்கள் சொல்கிறபடி 'அது தவறு' என்றால் கமிஷனர் ஏன் அதை ஏற்றுக்கொண்டார் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராமதாஸ்: அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. குறைத்துக் கேட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. நான் சொல்வதெல்லாம் அதிகாரம் அந்தக் கமிட்டிக்கு இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் அந்த அதிகாரம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது என்பதைத்தான் குறிப்பிட்டேன். மற்றொன்று சமீபத்தில் நடைபெற்றதை மட்டும் சொல்லி நேரம் இல்லாததால் முடித்துக்கொள்கிறேன். சமீபத்தில் நகரசபையில் மூவாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பெறுமானமுள்ள வைக்கோல் இல்லை. டிப்போவில் அது இல்லை. இதை தி.மு.க. அங்கத்தினர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஸ்டாக் புகில் ரூ. 3,000-க்கு வைக்கோல் இருக்கிறது. காண்ட்ராக்ட் எடுத்தவர்கள்

SRI K. ANBAZHAGAN: The complaint was made by the D.M.K. Members to the Commissioner, and the Commissioner 12-10 has accepted that the complaint had come from the D.M.K. P.M. Members and not from the Congress Members.

திரு. கே. ராமதாஸ்: அவர்கள் அந்த இடத்திற்குச் சென்றார்களா, பரிசீலனை செய்தார்களா என்பதைப் பற்றியெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டேபோனால் அதற்கு நேரம் இருக்காது. அவர்களேதான் சென்றார்கள். ரூ. 3,000-க்கு வேண்டிய வைக்கோல் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அங்கே இல்லை. கமிஷனரிடத்தில் ரிப்போர்ட் செய்தார்கள். ஆகவே அது கொடுக்கப்பட்டு ஒன்றரை மாதம் ஆகிறது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு. நேற்று மேலும் விசாரணை செய்யாமல் அந்த பைல் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் அது மறைக்கப்பட்டது?

[5th March 1966]

SRI K. ANBAZHAGAN : Sir, on a point of order. It is the responsibility of the Commissioner of the Madras Corporation and not the responsibility of the Members or the Mayor. The administrative fault or default should be found out by the Commissioner and action should be taken by him.

திரு. கே. ராமதாஸ் : இத்துடன் என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, when criticism of any department is generally made in this House, people forget that the criticism of the Corporation of Madras is also a criticism of the Government.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, I thank you for giving me this opportunity to say a few words on this very important occasion when the Budget is being presented for the last time before the next General Elections are due. I realise, Sir, that the possibility of the elections coming on within a very short time overshadows many other considerations, and it is not unlikely that the hon. Members wish to have various points discussed and criticisms levelled either on the Government, or on other officers of Government, or even on the opposition parties. Sir, my only regret is that the overall picture of the country is not taken into consideration, and that many people forget that, after all is said and done, party loyalties count for nothing if the interests of the country are not served. Sir, I should like to express deep concern over the discussions here and at other places where parties consider that the interest of their respective parties should supersede the interests of the country at large.

Sir, having said that, let me go on to give a few details. It is true that one of the most important questions that is being debated throughout the length and breadth of the country is the question of food shortage and how to supply food to the people. It is unfortunate, and we have to recognise that to-day, so far as the food shortage is concerned, no less than 22 countries including the Vatican, which is also a country by itself administered by the Pope, have come to the assistance of this country for giving aid to the people of this country. Sir, I have dealt with this question on another occasion, and I think on that occasion I dealt with only that subject, and therefore I do not want to go into details again. But let me say this that the food shortage of this country is both man-made and Providential. But to take shelter under 'the act of Providence' is not the correct policy. It is true that in many places there has been shortage because there were people, who wanted to encourage those who would hoard foodgrains in States that had an abundance of foodgrains. I am told that the foodgrains were stored in closed places, where nobody could get at them, and the result was, when those foodgrains were made available, they were in a condition unfit for human consumption. I would appeal to all members to whichever party they may belong that this is not the occasion to use this debate on food for party politics.

[5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Remember what is taking place in other parts of the country. Remember the fate of West Bengal. Remember the fate of Rajasthan and remember the fact of Uttar Pradesh and Bihar also. If the food question is going to be treated as a political question, and if it is going to be the main topic for political parties, they may succeed in making out a case for or against but the degeneracy of the country will be sure and certain. I should not be understood to plead on behalf of this Government, when I say that. In a debate we can pick up any point and criticise any Government. Undoubtedly every Government is subject to pressure. Every Government can be pressurised. When even a small body like the University could be pressurised, why could not a big Government be? I appeal to hon. Members; and I hope they won't mistake me and think I am apologising to the Government, which I have never done all these 18 years I have been in this Council. There are times when we should keep our language under control, if we do not want in turn there action which we do not want proceed in the country. That is my appeal to hon. Members. I will go further and say that when a person is in midstream we do not teach him how to swim. If you want to help him, do not criticise. If a person who is responsible, whoever he be, is in midstream, I should not at least criticise him, if I cannot give him any help.

On account of the food shortage, prices of all the commodities have gone up. What is the remedy? The Central Government, which is an authority by itself and beyond all criticism and to which all the Ministers in the States have to meekly surrender—Chief Ministers, Finance Ministers, Food Ministers and others—announces a rise in the dearness allowance of the employees of the Central Government. They are a caste by themselves. I have been repeating, Sir, several times that there are several castes coming up in the country replacing the old caste system. The Central Government servants form the highest class, and then come the State Government employees and those in local boards. Perhaps the employees in the Universities come last. And later on only those groups of people, who have to look after themselves, and who have none to look after them. Is this system justified? Is it given to the Central Government to announce the enhancement without taking into consideration the needs of the people in the States and without considering whether the needs of these others should not also be met? What is the Central Government but the Government that we make them? Are they any authority by themselves? Are they a foreign Government or an indigenous Government? If it is an indigenous Government, the increase in the dearness allowance on three occasions within a year is wholly unjustified, because, far from giving relief, it has pushed the cost of many commodities higher and higher? Do the Central Government servants want it? Let me say what they want. The Central Government people have suggested that what they want is not dearness allowance but the supply of the foodgrains in kind, not in coin. Coin goes to the middleman. Kind will go to the man in need. Why should we not start it? It may mean subsidy. It may be that we have to pay some subsidy. I would

12-20
p.m.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [5th March 1966]

rather pay in kind double the amount that he expects than give this dearness allowance and allow the middlemen to profit. If the Government are going to pay for all the aid that has to be given, why not concentrate here and try to get every bushed of grain from this country rather than depend on other countries? This is a thing that has been asked for by the Central Government servants. Therefore, I would urge that this may be taken seriously into consideration.

Now, Sir, with regard to the food supply, I will not go further. I would only make an appeal to all Members not because they should not fight on party lines, but because they should realise the graver danger that exists in the country, the danger of an unlimited rebellion, more particularly by students who now seem to be the vanguard of agitation, which would really harm, and not profit us. I should like to refer to some of the points that have been raised in the debate.

May I congratulate you very respectfully, Sir, on the bold stand you took in regard to the State Transport and the accidents that occurred? I was delighted to see your review of that. Ten years ago, I brought to the notice of the Council the report of the Inspector-General of Police wherein it was stated by him that he had no control over the road transport and could not, therefore, take any action. I ask why. Are the transport drivers a law unto themselves and not subject to the laws of the land? If so, who is responsible for it? I would request the Hon. the Leader of the House to look into this question. Even if the whole of the road transport buses are stopped to-morrow, the people will be glad, if accidents can be prevented. I have also repeatedly stated that these road accidents are due to the fault of the men who are entrusted with the buses. I do not know if you were there, when we had a meeting in Ootacamund. Probably you were there. In that lovely session that we had in Ootacamund for three days some years before, I took a whole forenoon to discuss a resolution on this subject. Several things have been suggested. The danger of the lorry transport overtaking the other transport, the inexperienced drivers, the persons who are physically not fit to handle the transport buses, and the wavering nature of the taxi drivers who think they can go in and out and do all sorts of convulsions to gain their speed, were pointed out. Lastly there is the danger from the motor cyclists, lambrettas and scooters, more so when they have somebody on the pillion seat, more often a nicely dressed lady than a man (laughter). Then the whole thing becomes absolutely clear why these accidents occur. Sir, I have one suggestion to make and I make that suggestion with a due sense of responsibility. If the Government are going to give licence to any one of these people who is driving a motor cycle with a pillion rider, let them insist that he has a steel helmet, before he ever gets into it. Along with the licence a steel helmet can be given. This should be done wherever there is any possibility of any accident. One need not be frightened that the ladies will fight shy of this.

5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

They will make an ornament out of it, and they will be more pleased with it than anybody else. I am not suggesting this in any light mood. I think the number of accidents is becoming more. I think that last year there were more than one hundred fatal accidents.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : The ladies on the pillion carry their small children also.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Sir, children of ten years and under must never be allowed to be carried in any motor cycle or lambretta. The Government can frame rules in this matter. Nobody will oppose these rules. I am sure the hon. Member Sri Anbazhagan will be the first to support me in this regard.

Now, in regard to health, I see there have been various changes, and I am glad about them. We are going to have a new Director of Medical Education. The departments of Public Health and Medical Relief are going to be amalgamated. Rural health centres are going to be opened in larger numbers. But if we want efficiency in those rural health centres, it will not serve our purpose if we merely shunt a person out for two years to look after himself. I have repeatedly said that the rural health centres will never be a success unless they are linked up with the teaching centres in the districts. I have also mentioned that every educational institution in a district must have the health of the district under its survey and that teams from this centre must go out visiting a certain number of rural health centres encouraging them to treat the cases. The rural health centres may also have opportunities to go into the headquarters and get their advice. So far as our State is concerned, we are very fortunately circumstanced in that fifty per cent of the population in the State can be served by the teaching centres. In Vellore, we have got an excellent missionary centre, which is quite willing to co-operate in this scheme. In Madras we have three colleges, which can distribute their activities. In Chingleput district, we have an education institution, which can certainly look after the south of the Chingleput district if the north can be given to some other college. In Tanjore, we have an educational institution. In Madurai we have one. In Tirunelveli we are going to have one. The only districts that are left out are Coimbatore, Tiruchi, Salem, and possibly for the immediate future, we may have to include South Arcot district. The hon. Member from Coimbatore was indeed very sorry that Coimbatore had been neglected. I entirely agree with him. But the fault lies somewhere else. Ten years ago we visited Coimbatore. The hon. Gentleman, knows it, and we recommended that a medical college should be started in Coimbatore under the best auspices possible. The suggestion could have been accepted. But, as usual, Coimbatore has got its own differences, and I do not want to go into them in the presence of so many distinguished gentlemen from Coimbatore; and the scheme did not fructify. What

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [5th March 1966]

was the result? The proposal that we have made to convert that place into a college, taking advantage of the hospital next door, cannot now be given effect to, because a slum area has developed, so to say, round the whole of that hospital, and they have spoiled their chances.

Then again, Sir, the hon. Gentleman was stating something about the electricity supply. I think the Hon. the Leader of the House knows how this did not fructify owing to the unfortunate attitude that was adopted in 1943-44, when a member of the Government of India came over to Coimbatore and warned them of the limitations of hydro-electric power and requested all the mill owners to gather together and start a thermal plant for Coimbatore. If that had been done, not only would Coimbatore have been helped, but some of their surplus electrical energy would have gone into the general pool. A small textile company, so to say, near Madras has got its own electricity supply so that it does not depend upon the hydro-electric energy. Not only is it able to supply energy to the mills concerned, but if I understand aright—the Hon. the Leader of the House may correct me if I am wrong—it allows the excess energy to be brought into the general pool of electrical energy. Now there must be a certain amount of determination to start the movement. If that is lacking in any part of our country, we can never attain sufficiency.

12-30 p.m. Then, I hope and trust that ere long the districts of Coimbatore, Tiruchi and Cuddalore will have their own medical colleges. I plead for these medical colleges not to produce hundreds of medical graduates. I have said that so far as medical teaching is concerned, 75 is the optimum and 100 is the maximum. I have been in the teaching profession for about 40 years. The greatest mistake of the Indian Medical Council is its suggestion that 200 is the maximum. This is not a thing similar to workshop practices. This is teaching which requires human material to be adjusted to the needs of the profession.

I am very glad and grateful to the Government for having given help to start a Post-Graduate Centre of Medical Education. The University, with the kind help of the University Grants Commission and the Government of Madras, have started a basic Post-Graduate Medical Science Centre. Actually it will be working for the next two or three years, in the Centenary Buildings, and then we hope to transfer the whole staff and the equipment to the excellent site that we owe to the Hon. the Leader of the House. Two hundred and thirty-one acres of land in a very fine locality, near the Lattice Bridge, has been given as a generous gesture on the part of the Government to encourage post-graduate medical education. Fifty acres of it are being given to the University and 30 acres for the establishment of a Post-Graduate Centre in Physiology by the Defence Ministry. The rest is for the Post-Graduate Centre, for the higher specialities, as they call them.

5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

There have been discussions with the Central Government on this subject. I have here the budget of the Central Government, so far as next year is concerned and I have here the budget in regard to health and medicine. Let us not look to the Central Government next year. What it will do in the year following, I cannot say. But my appeal to the State Government is that they should proceed with this work in the hope that, when they have done something, the Government of India will themselves realise that it is much better to leave it to the State Government to do these things than to sit like an octopus on every venture of the State Government. The greatest mistake that has been done in all these years is that the authority of the State Government has been subject to the authority of the Central Government, when constitutionally it is not bound, with the result that many State Governments have become almost like State Governments—shall I say, a Corporation? Perhaps not. I will avoid a controversy for the present. Therefore it is that I say, “Do not worry about the Central assistance”. The State Government will find enough encouragement. I wish to say that the plans for the University Centre are nearing completion.

Now, Sir, slum clearance has been spoken about *ad nauseam*. The hon. Member the Raja of Chettinad is happy that South Madras is going to be cleared of slums. I congratulate him on that.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I never said that.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Anyway, the impression that I got was that. I do not envy that at all. Any part of Madras cleared of slums is a great advantage to anybody. But I may respectfully ask the Health Minister, if a slum is prevailing on the banks of the sewage canal, just east of the Medical College compound, what sort of public health we want the Professor of Public Health to teach the students? Shall I ask him to go and take them to the slum and show how public health can be maintained? Let us face facts. These slums have developed, because there is a certain amount of sympathy for the common man, which is very legitimate. But when that sympathy transgresses the bounds of the common welfare of everyone including the common citizen, the Government are not doing their duty. How do these people go and occupy these lands unauthorisedly? Because the moment they put up a flat, they are immune from police interference, income-tax and every other thing. The Government may give them whatever they like. I have no quarrel with the Government for spending crores of rupees on them. After all, they are helping the poorer section. But let them see that the poorer section do not infiltrate into the health needs of the whole community and affect the health of the rest of the population. I hope and trust that the sewage canal can be cleared and cleared very easily. May I suggest that if a tube well is sunk and water is pumped out from the neighbouring

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [5th March 1966]

Coom, and half a dozen people are got to clear the stink, both the Dental Association and the Nurses' Quarters will be saved from the eternal stink which gives rise to diseases, caused by mosquitoes?

I now come to education. I am glad that the education budget provides for sums for starting more schools, for improvement of schools, and for implementing the triple-benefit scheme for the teachers, a scheme that was introduced by the University long ago. It has been working very, very satisfactorily in that nobody really wants to be transferred from this University to another University. I believe that it is very necessary to give the teachers all these benefits to retain them in the profession. I also wholeheartedly agree with the idea that when the normal expectancy of life has increased so enormously within the last 25 to 30 years, there is no reason why school teachers cannot be continued till the age of 60 if they, physically and mentally and emotionally also, if I may say so, are in good condition to continue. It is very rare to get school or college teachers continue for long. Therefore, the University has already said that every college can continue its teachers up to the age of sixty, and if it wants them for one or two years more, it can apply for it. The management has to look after the physical needs of the teachers.

With all this increase in the school-going population and with the number of schools that are opened, one main thing is the quality of school teaching. Are we in a position to say that the school teacher is really educated? I hope my Friend will answer that question rather than myself, because I am not in touch with the school except to get the school products. Various things are suggested, but the real need is to get teachers who are well-educated, and who have got a devotion to teaching. So also should be the case in colleges. I have got to say one thing about the colleges and, if I do so, perhaps hon. Members will excuse me. Almost at the fag-end of my career, I have begun to realise that there are grave dangers in colleges. Only yesterday evening I had the opportunity to discuss some of these points with the Principals of colleges. The admission to the Colleges must be the responsibility of the Principals and nobody else. Yesterday, it was said that this responsibility should be with the Principals. Hon. Members may ask 'How can we trust the Principal, when there is no way of controlling ourselves?' The Director of Higher Education also was there. He agreed that it was entirely a joint venture of the Government and the University and we should see that unwholesome practices are not allowed to creep into the admission of students to Colleges. Other things, I will not mention. There are several things to be taken into account.

Sir, taxes are levied by this Government, but in the collection of the taxes, it is left to the sweet will and pleasure of those who want to collect the tax to insist on things that make life very

5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

miserable. The urban land tax has been levied. As it is *sub-judice*, I do not go into the merits of it. But, do the Government know that consequent upon the levy of the urban land tax, the Tahsildar sends a notice to the person, who is no longer alive and if he is not alive to the man, who is occupying that place and asks him to pay the whole of the urban land tax? The hon. Member, the Rajah of Chettinad, may not be aware of it. But persons like me are quite aware of it. The land would have been sold long, ago—20 or 30 years ago, but because the *patta* has not been transferred, the man is being asked to pay. But, Sir, what is a *patta*? One would like to have education in such matters. If a small Primary School is to be started by the hon. the Leader of the House, I will be the first person to join that School. I am not making a cheap joke on it here. It is very difficult to understand these things. Then, Sir, we have to keep a man all the time running to Mylapore, and from there to some other office, where he is directed to go. If he goes to Georgetown, they say this is not the office; you go to Mylapore. If he goes to Mylapore, he is directed to some other place. Am I to keep a servant paid for the one purpose of running from pillar to post? At the end of all these, the urban land tax must necessarily be paid. The owner occupying the premises must be made to understand that he has got to pay. We have seen that in many cases, the person who is in possession has to pay. Therefore, I request the Government to look into this thing and see that those who owned certain land but who are no longer in possession are not treated like this.

Now, Sir, I come to one of the most important considerations, viz., the excessive consideration we give to local events in the extreme anxiety to see what the difficulties are for this State, forgetting what is happening in the rest of the world. We forget what is happening in India itself, and yet we call ourselves citizens of India, and not of Madras State. Although, I am proud to be in Madras and own that I am a Madrasi, throughout my life, I had the feeling that hon. Members should take more interest in what is being done at the Centre and especially in the taxation measures of the Centre. I am very glad to see in the Budget speech of the Hon. Minister a reference made to 'Economy in Administration'. It is with this end in view that we have set up a High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation. I hope this High Power Committee will not ask you also that they should be treated as Ministers or be given the rank along with the Ministers, and made to sit on the front benches. I hope that chapter has been closed. But what I am coming to is, you may effect economy in your administration. I entirely agree that there is need for it. But, do you realise what is happening in the country at large? Here are eight Ministers governing us well or ill. That depends upon the Members of the Opposition, including myself. Formerly there were nine and some used to refer to them more or less in a jocular way in the manner in which we used to refer to the figure That apart Sir, in spite of casualties occurring now and again,

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [5th March 1966]

that number has never been increased. But what is happening in the other States of India? Double the number, treble the number or quadruple the number, is there for the same revenue, for the same responsibility; and for practically the same administrative area. Different States working under a common system of political ideology want to have these things. What is the result?

Hon. Members, would remember, Sir, that when a statement was made by the former Finance Minister of the Government of India that certain States had overdrawn from the Reserve Bank of India, and the name of Madras was included in the list of States that have so overdrawn, I was very happy to find the Chief Minister at once contradicting it and saying that Madras was not a State which had ever overdrawn. But, Sir, there are other States which had actually overdrawn from the Reserve Bank of India. Why did the other States overdraw? I may be asked here, Sir, 'What business of yours is it to comment on other States?' I do so because the immediate effect of that overdrawal has been that that amount has been pushed on my head and on the heads of citizens of this State. Do you know that 89 crores of rupees had been overdrawn during the last four or five years? These 89 crores had been wiped out by the Finance Minister, and that is why additional taxation of Rs. 101 crores has been placed on us all. Sir, is it right? Is it fair? Why was this overdraft given by the Governor of the Reserve Bank to those States? Here is the speech of the Hon. the Finance Minister of the Government of India. He says 'I cannot emphasise too strongly the weaknesses of the financial position of the States and the tendency on the part of some of them to resort to unauthorised overdrafts on the Reserve Bank are matters which have to be remedied'. I would say, Sir, it is not a matter which 'has to be remedied', but it is a matter 'which has to be investigated' and the proper man brought to book. What right has the Governor of the Reserve Bank, I ask, to give unauthorised overdraft to any State? He is supposed to be the one person to look after the affairs of the Scheduled Banks. My hon. friend, the Deputy Leader of the Opposition, will tell you in how many ways the Reserve Bank has come to curtail the powers of these banks and effect a stranglehold and credit-squeeze on them. And this is the gentleman who gives Rs. 89 crores of unauthorised overdraft—let me emphasise the word 'unauthorised'. It is not mine, but that of the Finance Minister of the Government of India. Should not the Governor of the Reserve Bank be asked to explain, and should not a Committee go into these things as to why he gave an unauthorised overdraft? Was it due to pressure from any source or due to any other cause? We cannot leave it saying 'He did not know'. Even for committing a single minor mistake, we know what happens in other banks. The Directors are removed and in some cases the Banks are closed. Do we not know what happened to the Travancore National Bank? Do we not know what happened to the Palai Central Bank and similar other banks? They are completely under the grip of the

5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Reserve Bank of India, which observes no law and acts in an unauthorised manner, which it has no business to do. I put this question seriously to the Members on the Treasury Bench and ask them to see that the Government of India investigate into this more carefully.

Now, Sir, I will refer to some other point. It is true that we have had financial aid from different countries. Hon. Members do not care to study what financial aid has been given to us, under what conditions, to what extent and by which country. It is particularly so, because ex-Ministers of the Central Government have no time to look into this. For their ideology is different. They would say that the country which gives the largest bounty should never have been allowed to give us the aid. What is the result of this aid being given? Let me say this that India to-day is the most heavily taxed country in the world. I can prove that with facts and figures. But I have not the time now to go into details. Madras, Sir, may I, in an undertone, say, is the most heavily taxed State in the whole of India? But I do not mind that. I must also say that India is the most heavily indebted country in the world to-day. The amount of indebtedness can be seen from the fact that to-day we have a debt of over Rs. 8,400 crores. The interest on it would swell to as much as half the revenue of the State Government. Very soon we will be in the position of having to pay the whole of the amount collected as revenue towards interest charges. Sir, the total investment during the First Plan was Rs. 3,360 crores of which the foreign exchange component was only Rs. 400 crores. At the beginning of the Second Plan, that is in 1956-57, India had a sterling balance of the order of Rs. 746 crores. It was expected that these balances would be drawn to the extent of Rs. 200 crores over a period of five years in implementing the schemes. But the calculation of the Planning Commission went very much off the mark as it usually does. The Planning Commission had therefore to see how it could balance the position. They therefore made a reappraisal and included only the 'core' projects. This is what they have said. I am not saying it. It is a fifth wheel in the coach, and the sooner it is abolished the better for all. I see the Chairman of the Planning Commission has been taken into the Central Cabinet. I hope all the other members of the Commission would be taken into the Cabinet so that they may be a ring by themselves in the Cabinet. (Sri M. A. Muthiah Chettiar: That is the next stage). I do not want to go into the details. The foreign exchange component of the Second Plan was met by exports to the extent of Rs. 3,053 crores and external assistance of the order of Rs. 927 crores. In other words, 61 per cent of the foreign exchange component was met by earnings from exports, foreign aid accounting for only 18.5 per cent. Now coming to the Third Plan, the targeted investment of the plan was Rs. 10,400 crores of which the foreign exchange component was estimated at Rs. 6,300 crores and is now expected to go to about Rs. 6,600 crores with imports accounting for Rs. 5,950

12-50
p.m.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [5th March 1966]

crores and repayments amounting to Rs. 655 crores. For the proposed Fourth Plan investment of Rs. 19,000 crores the total foreign exchange component is estimated at Rs. 9,100 crores, imports accounting for Rs. 7,750 crores and repayments amounting to Rs. 1,350 crores. This is the position with regard to exports and imports, and the aid we get from foreign countries. Let me tell you this that so far as the aids are concerned the country that gives us the largest amount out of the total Rs. 3,200 crores or so is the United States of America. The total American aid comes to Rs. 2,719 crores or in other words 52 per cent of the total foreign aid received by us. We are grateful to the World Bank, the International Development Fund, Germany, United Kingdom and other countries and agencies. The point I want to make is this. The Government go on repeating the statement that there are no strings attached to these aids and that they would not barter away their principles to get aids from foreign countries. Who asked the Government to barter away their principles? Do not these repeated statements amount to denouncing the country or the man who comes to your aid, saying thereby that he has an ulterior motive in giving aids to you? If he has any ulterior motives, don't take the aid. Nobody forces any Government in the world to take aids. If there are going to be no ulterior motives, why repeat that statement over and over again? It is because, you have to satisfy a few persons, who look generally north of India for support? Is that the way in which any Government can be run? The other thing that has got to be noted is this, that so far as the United States is concerned—the largest contributor of aids apart from the P.L. 480 loans—the loans given by it carry a very small percentage of interest and is repayable in forty years. There is no country in the world which has given us aids and loans on more favourable terms.

I think, Sir, these facts are to be brought to the notice of the public. A white paper should be placed on the table of the House instead of my giving these figures and details. If the Government publish a white paper explaining the position of India with regard to these things, then there will be less of talk and less vociferous cry from members who belong to that party generally that we are taking loans from this country or that particular country. I do not want any loan to be taken from any country which will stifle our independence and make us feel that we are subordinates in any manner to any other country. But short of that, it seems to me there is no reason why this sort of criticism should be levelled, and, therefore there should be an attempt at justification, if not an apology, for getting loans.

Sir, gone are the days when people used to come to India to shake the pagoda tree. We are now trying to shake the pagoda trees of many other countries in the world. This is the development that has taken place after our Independence. Why has it been so? Can you not have a committee even of the Chief Ministers to look into these questions? Sir, the current joke in

5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

the Lok Sabha is that the number of Ministers in the Centre is as many as there are cards in a playingcards pack and with two jokers instead of the one usually attached to the cards. May be they need two instead of one. Sir, may I ask the party that is in power in most of the States, whether it has not the responsibility during its present regime—I hope it will have a further regime—to see that these anomalies and abnormalities are wiped out? It is no use just trying to swim in a well. You will be thrown into the open sea and you will find your level. The open sea is the world at large, and if I can see anything from the trend of events happening in neighbouring countries—I am afraid my friends in several parts of the country belonging to any party have not yet realised this—I should say gone are the days of 'Gandhian ideals'. I was never myself a disciple of Mahatma Gandhi, but still it is open to some of us to relish those ideals even though we did not actually practise them to the extent desired. Sir, it has been said: 'It is easier to find a needle in a heap of straw than to find a true Gandhian in the political anarchy that exists in India!' I hope we shall not deserve it, and whatever may be the future for the country, let us place the interest of the country above that of all parties.

Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet 12-57 p.m. again at 10-30 a.m. on Monday, the 7th March 1966.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 139. Notification issued with G.O. P. No. 106, Revenue, dated 21st January 1966 making amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1959, published with Revenue Department Notification S.R.O. No. A-1941 of 1959, dated the 28th March 1959. [Laid on the Table of the House under Section 53 (5) of the Madras General Sales Tax Act, 1959 (Madras Act I of 1959).]

* 140. Notification issued with G.O. Ms. No. 2293, Public (Services-A), dated 29th November 1965 making amendment to the Madras Public Service Commission Regulations, 1954. [Laid on the Table of the House under Article 320 (5) of the Constitution of India.]

B. Reports, Notifications and other papers.

Nil.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Monday, the 7th March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past Ten of the Clock, Mr. Chairman (The Hon. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I--QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Report on Public Instruction

* 103. Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) when the latest Report on Public Instruction was published; and

(b) whether there is any proposal to publish it every year?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) & (b) The Report on Public Instruction is published every year. The report relating to 1961-62 was published last year.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, when is the Annual Report published ? Is it at the end of the year or at the end of one or two years ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It is not practicable to collect all the details from the various departments concerned and publish the report promptly. There has been some delay, but the delay is avoided to the extent possible.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it not a fact that in respect of other departments, the report is published in the subsequent year itself?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : So far as this department is concerned, it has to deal with so many branches like local administration, panchayats, municipalities, and others.

திரு. க. அன்பழகன் : இந்தப் பொதுக் கல்வித் துறை அறிக்கையானது காலம் கடந்து வருவதால் அவ்வப்போது நிர்வாகத் துறையில் செய்யப்பட வேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் பற்றியும் மாற்றங்கள் பற்றியும் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடிவதில்லை. ஆகவே, அந்த அறிக்கையை மிக விரிவாக வெளியிடாமல் அந்த அந்த ஆண்டில் அது சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு சுருக்கமாகக் கிடைக்கச் செய்து, விரிவான நிர்வாக அறிக்கையை இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையாகக் கூட வெளியிட அரசாங்கம் முன்வருமா ?

[7th March 1966]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : சுருக்கமாக அறிக்கை வெளியிடப்பட்டால் குறிப்பிட்ட விஷயங்களைக் குறித்து சட்ட மன்ற அங்கத்தினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடியாது போகலாம். இந்த அறிக்கை விரிவாக இருந்தால் தான் எல்லா விஷயங்களைக் குறித்தும் சட்ட மன்ற அங்கத்தினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடியும். இருந்தாலும், தாமதத்தைக் குறைத்து இதை எவ்வளவு சீக்கிரம் வெளியிட முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் வெளியிடுவதில் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது.

Red tapism

* 104. Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether a news-item entitled “Red-tape cut down” which appeared in the “Indian Express”, dated 26th November 1965 has been brought to the notice of the Government; and

(b) whether this Government propose to bring in any measure to cut down red tapism at the State-level?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes.

(b) The High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation will be examining the possibilities of reducing delays and eliminating unnecessary noting in the files. The attention of the hon. Member is in this connection invited to a note already placed on the floor of the House on the working of the High Power Committee.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, is it not a fact that ‘red-tapism’ is used in a bad sense? This is, to a certain extent, very necessary, especially in a democracy where Ministers may be approached for many things. There may not be precedents. Therefore, it is better that the Ministers should really depend on officials. The Ministers should depend upon the Secretaries’ statements, information received, and all that.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I entirely agree with the hon. Member that ‘red-tapism’ to some extent is necessary, but the bad odour about it must be removed.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister tell us whether the interference of the Ministers in the executive work and also their nepotism cause ‘red-tapism’? Will the Government take some steps to avoid such things?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is the obsession of the hon. Member. I have nothing to say about it.

திரு. க. அன்பழகன் : முன்பு இருந்த முதலமைச்சர் அவர்கள் மகாநாடுகள் கூட்டி அந்த மகாநாடுகளில் பொதுமக்கள் அவர்களுடைய வேண்டுகோள்களை நேரடியாகத் தெரிவிக்கும்படி செய்து அவற்றை அதிகாரிகள் உடனடியாகப் பரிசீலித்து முடிவு தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற முறையை வகுத்தார்களே, அது போல

[7th March 1966]

மேலதிகாரிகள் முடிவு செய்தபிறகு கீழ் அதிகாரிகளிடமிருந்து உத்தரவு வரவேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லாமல் அவ்வப்போது முடிவு தெரிவிக்க அரசாங்கத்தார் ஏற்பாடு செய்வார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மாவட்டங்களில், கலெக்டர்கள், வாரந்தோறும் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் எல்லோரையும் சந்தித்து உடனடியாக பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது. வேறு பல வகைகளிலும் நடவடிக்கை எடுப்பதில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது.

SRI S. K. SAMBANDHAN : To avoid such red-tapism, will the Government issue instructions to the departments fixing a maximum limit for the disposal of certain kinds of papers?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Merely fixing a maximum limit will not do. The High Power Committee is going into the whole question and examining to what extent the prolonged, roundabout, and unwanted procedure could be avoided.

திரு. க. அன்பழகன் : அரசாங்கம் வகுத்துள்ள கொள்கைப்படியும் நிர்வாக முறைப்படியும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய காரியங்களைக்கூட, சிலருடைய தலையீடு காரணமாக நிறுத்திவைக்கும் நிலைமை இருக்குமானால், அப்படி நிறுத்திவைக்கும் அதிகாரிகள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதன் மூலம் இப்படிப்பட்ட வீணான காலதாமதத்தைத் தவிர்க்க முடியுமாதலால், அவ்வாறு செய்ய அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அரசாங்க அதிகாரிகள் காரியங்களை அவசியம் இருந்தால் தான் நிறுத்திவைப்பார்களே தவிர, அனாவசியமாக நிறுத்திவைப்பதில்லை.

DR. H. V. HANDE : Sir, is the Chief Minister aware that this red-tapism is leading to a lot of corruption? We will almost avoid corruption at the administrative level if we abolish this red-tapism?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Red-tapism, I understand, does not necessarily lead to corruption.

Municipal Schools

* 105. Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of municipal schools taken over by the Government in 1965?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Nil.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, will the Government consider the question of taking over the municipal schools and, if so, in what year?

[7th March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, the Government have been examining the whole question. They are examining whether they should enhance the aid given to the municipality for running these schools or whether they should take over these schools themselves. It will also depend on the financial position of each municipality. Therefore the whole matter is under the examination of the Government.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, will the Government hand over the schools, if private agencies come forward to take them over?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government will not do that.

திரு. க. அன்பழகன்: இப்போது மாவட்ட ஆட்சிக் கழகத்தில் இருந்த உயர்நிலைப் பள்ளிகள் அரசாங்கத்தால் மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மாவட்டக் கழகத்தால் நடத்தப் பட்ட உயர்நிலைப் பள்ளிகள் சில அரசாங்கத்தால் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்போது, நகரசபைகளால் நடத்தப்படும் இப்படிப் பட்ட உயர்நிலைப் பள்ளிகளை அரசாங்கமே மேற்கொண்டால் நிர்வாக முறை ஒருவகைப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்குமாதலால், அவ்வாறு செய்ய அரசாங்கம் யோசிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: மாவட்டக் கழகங்கள் மறைந்து விட்டன. ஆகவே மாவட்டக் கழகப் பள்ளிகளை அரசாங்கம் ஏற்று நடத்துகிறது. மேலும், அவைகளை அரசாங்கப் பள்ளிகளாகவே கருத வேண்டுமென்று அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது. இன்னும் நகராட்சி மன்றங்கள் இருக்கின்றன. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் நகராட்சி மன்றங்கள் கவனம் செலுத்துவது, அந்தப் பள்ளிகளுக்கு நல்லது என்று அரசாங்கம் கருதுகிறது. ஆகவே, கொள்கையளவில், நகராட்சி மன்றங்கள் நடத்தும் பள்ளிகளையெல்லாம் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்வதாக இல்லை. ஆனால் நகராட்சி மன்றங்களுக்குப் போதிய நிதி கிடைக்காத நிலைமை கவனிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த முறையில் எத்தனை பள்ளிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும், எந்த எந்த நகராட்சி மன்றங்களில் எத்தனை பள்ளிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதெல்லாம் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு வருகிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, in examining this question do the Government propose to take over the municipal elementary schools first and the municipal secondary schools next?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There is no question at all of the Government taking over the municipal elementary schools. After all, the Government do believe in local initiative, particularly with reference to the management of elementary schools in the rural areas under panchayat unions and elementary schools in urban areas under municipalities.

[7th March 1966]

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, the municipalities express their difficulty in running the high schools. What is the difficulty in the Government handing them over to the private agency who comes forward to run these schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If the municipalities express difficulties in running the schools, the Government will consider whether they can give more aid or whether the Government themselves may take over the schools. But there is no question of going back and handing over the schools, which are run by the municipalities, to private agencies.

திரு. க. அன்பழகன்: இந்தப் பள்ளிகளை நடத்தும் நகரசபைகளிடம் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்குக்கூட போதிய நிதி இல்லாமல் இருப்பதால் பல இடங்களில் கட்டிடங்கள் கட்டப்பட முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. ஆகையால் அந்தக் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கான முழுச் செலவையாவது அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கட்டிடங்கள் கட்ட இவைகளுக்கு உதவி புரிவதைப் பொறுத்தவரையில் சில விதிகள் இருக்கின்றன. அந்த விதிகள் கவனிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அதிக நிதி வேண்டுமானால் சம்பந்தப்பட்ட முனிசிபாலிட்டிகள் தங்கள் நிதி நிலையை விளக்கினால், அரசாங்கம் அவ்வப்போது பரிசீலனை செய்து எவ்வாறு நிதி அளிக்கலாம் என்பதை கவனிக்கிறது. நகரசபைகளே தங்கள் பள்ளிகளை நடத்துகின்றன என்றால், அவை அதற்கு அரசாங்கத்தையே எதிர்பார்க்கக் கூடாது. அவைகள் தங்கள் மக்களிடத்திலும் ஓரளவு நிதி வசூலிக்கலாம். மாவட்டக் கழகப் பள்ளிகளுக்கு கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கு உதவ கிராமங்களிலுள்ள மக்கள் முன்வருகிறார்கள். இந்த உதவியைச் செய்ய நகரத்திலுள்ள மக்களும் தயங்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

Gold Bonds

* 106. Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether any target has been fixed for each district in the State for the collection of gold for investment in gold bonds; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No.

(b) Does not arise.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, even granting that there is no instruction from the Government, which, of course, the public feel is contrary to facts, are the Government aware that the Collectors have been charged with the responsibility of fixing a target for their respective districts?

[7th March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If the hon. Member will say in the name of the public that they do not believe in what the Government say, I have nothing to say. I need not even answer the question. Also I will tell the hon. Member that the Collectors have not fixed any targets.

SRI S. K. SAMBANDHAN: I know fully well. Will the Hon. the Chief Minister be prepared to constitute a Committee of Enquiry? I will prove and I can even challenge the Chief Minister that instructions have been issued by the Government to the Collectors fixing targets for collection to the gold bonds.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I do not want to use an unparliamentary word. That is my difficulty. There is absolutely no basis for what the hon. Member says. He can prove it. He can challenge and do all that. But I have nothing to do with them.

SRI S. K. SAMBANDHAN: From reliable information from the Collectorate itself, I came to know that targets have been fixed for each district. So, I put this question. I do not know how the Chief Minister gives this reply. Is it in the fitness of things for the Chief Minister to say or not to say anything and everything?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: We can say every thing, which I know and which I am competent to say. There is no meaning in saying 'reliable information'. The hon. Member must give specific information with a sense of responsibility. When he says, 'I have reliable information', anything can be said as 'reliable information'.

10-40 a.m. DR. H. V. HANDE: Are the Government aware that in several places the officers who are charged with collecting gold for investment in gold bonds on behalf of the Government collect money whenever gold is not available in a family and buy gold with that money? Are the Government aware of any such complaint especially in the district of Salem?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government officers do not collect money for the purpose of getting gold. But if certain people are anxious to give gold, and if they do not have gold, they may purchase and give gold as their own subscription.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: தலைவர் அவர்களே, குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடும்படி முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். தர்மபுரி மாவட்டத்தைப் பொருத்தவரையில் 12 லட்சம் ரூபாய்க்கு டார்க்கெட் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அது குறைவாக இருப்பதால் இரண்டு மூன்று நாட்கள் வசூலிக்க அனுமதி கேட்டார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன்கள், தாலுகா வாரியாக இவ்வளவு வசூலிக்க வேண்டுமென்ற குறிக்கோள் தர்மபுரி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா?

[7th March 1966]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: டார்க்கெட் ஒன்றும் கிடையாது. ஆட்சித்தலைவர் வசூலித்தார் என்று சொன்னது சரியல்ல. பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள், உறுப்பினர்கள் உத்தியோகப் பற்றற்றவர்கள் மிகுந்த அக்கறையோடும் கவலையோடும் அதில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்கள் இன்னும் அதிகமாக வசூலித்துக் கொடுக்கலாம் என்று நினைத்திருக்கலாம். அரசாங்கம் இவ்வளவு தான் வசூலித்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, அரசாங்கம் என்றால் மாவட்டக் கலெக்டரைச் சேர்த்துத்தான். ஆனால் மாவட்டக் கலெக்டர் சொல்லவில்லை என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள் இந்த வகையில் வசூலிக்க வேண்டுமென்று கோட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் முலமாகக் கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டார்கள். அரசாங்கத்தின் வேண்டுகோள் என்று அதைக் கருதித்தான் பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள் இந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட்டார்கள், பொதுக்காரியம் என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு. ஆனால் அதில் கட்டாய நோக்கம் இருந்தது என்பதை விசாரித்து அறிய அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: விசாரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. கோட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள், பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள் நல்ல நோக்கத்தோடு ஈடுபட்டார்கள் என்றால், கோட்ட ஆட்சித்தலைவர்கள் அதைக் கண்காணிப்பதில் தொடர்பு கொண்டிருக்கலாம். யாரும் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு எப்படியோ ஏதோ வாங்கிக் கொடுத்தார்கள் என்று சொல்வதற்கு ஆதாரம் இல்லை.

Collections for National Defence Fund

* 107 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(a) the total collections, district-wise in cash, kind and gold realised during Indo-China hostilities in 1962;

(b) whether any receipts are being issued for collections and donations that are now being made in money and material; and

(c) whether all the collecting authorities have been issued with printed receipt books for this purpose?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) The details are set out in the Statement ^a placed on the Table of the House.

(b) Yes.

(c) Yes.

Teachers Training Courses

* 108 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the method adopted for the selection of men and women students for the various teacher training courses?

[7th March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The selection of candidates for admission to Government Training Schools, both basic and non-basic is made by two committees constituted separately one for men and the other for women. In the case of Training Schools under private management, the selection of candidates is left to the discretion of the management. The managements are required to submit the lists of candidates selected to the District Educational Officers or the Inspectress of Schools, as the case may be, before admitting the candidates.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இப்படிப்பட்ட ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் அல்லது கல்லூரிகள் சிலவற்றைத் தனியார் நடத்துகிற காரணத்தால் அந்த ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் மாணவர்களைச் சேர்க்கும்போது மாணவர்களிடம் ஒரு நிதி கேட்டு கட்டாயமாக வருவிக்கப்படுவது அரசாங்கத்திற்கு தெரியுமா? அப்படிப்பட்ட குறைகள் வரும்போது அரசாங்கம் நேரடியாக மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய முன் வருமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அவ்வாறு புகார் வருவது உண்டு. வரும்போதெல்லாம் விசாரித்து நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப் படுகிறது. தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் பள்ளிகளைப் பொருத்தவரையில் அரசாங்கம் ஒரு குழு அமைத்து, அந்தக் குழுதான் இவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது, என்பது முறையாக இருக்காது, என்பது அரசாங்கத்தின் கருத்து. தனிப்பட்டவர் களுக்குப் பயிற்சிப் பள்ளிகள் மேற்கொண்டு கொடுப்பதில்லை என்று அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது.

SRI M. RAJAH IYER : Previously only the Educational Officers and heads of institutions used to constitute the Selection Committee. This year a non-official member has been appointed. Has it been brought to the notice of the Government that the presence of the non-official member does not conduce to the selection of proper candidates?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : உத்தியோகப் பற்றில்லாத உறுப்பினர் ஒருவர் இருவர் இருப்பது நலம் என்று சில ஆண்டுகளாக வற்புறுத்தப்பட்டு வந்தது. அதற்கிணங்கத்தான் உத்தியோகப் பற்றற்றவர்கள் போடப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் சரியான அபேட்சகர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட மாட்டார்கள் என்று கருதவில்லை.

திரு. எம். எதிராஜா : சென்ற வருடத்திற்கு முன்பாக ஹையர்கிரேடு ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு முன்னுவது, நான்காவது, ஐந்தாவது பாரங்கள் படித்தவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளலாமென்று இருந்தது. இந்த வருஷம் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பெயில் ஆணவர்களைத் தான் ஹையர்கிரேடு பயிற்சிக்கு எடுக்கலாம் என்று அதன்படி செலக்ஷனும் ஆகியிருக்கிறது. அப்படியிருந்தால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாகும் என்பதால் சென்ற வருஷம் போல நான்காவது, ஐந்தாவது பாரம் வரையில் படித்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க அரசாங்கம் மேற்கொள்ளுமா?

[7th March 1966]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : வேலையில்லாத திண்டாட்டம் போகவேண்டியது முக்கியமான பிரச்சனைதான். ஆசிரியர் பயிற்சிக்குத் தேர்ந்தெடுப்பது வேலையில்லாத திண்டாட்டம் திருவதற்கு மட்டுமல்ல. நன்றாகப் பாடம் சொல்லித் கொடுப்பதற்காகத்தான் ஹையர்கிரேடு பயிற்சியை நிறுத்திவிட்டு செகண்டரி கிரேடு பயிற்சி வைத்து அதற்குக் குறைந்தபட்ச யோக்கிய தாம்சம் இருக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது. அதற்கிணங்கத்தான் ஹையர்கிரேடு பயிற்சிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறவர்கள் படிப்பு யோக்கியதாம்சம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : The Hon. the Chief Minister has informed the House that he has received information and complaints that donations for admissions have been received by some schools. May I know the number of schools about which such complaints were received and the action taken by the Government in this regard?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not have that information. As and when complaints are received, they are looked into and action is taken. Sometimes, it looks as if the complaints have no basis also.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, மெடிகல் காலேஜுக்கும் இன்ஜினிரியங் காலேஜுக்கும் ஜில்லா வாரியாக ஜனத்தொகை அடிப்படையில் செலக்ட் செய்யவேண்டுமென்று உத்தரவு இருக்கிறது. ஜில்லாவில் பஞ்சாயத்து யூனியன் வாரியாக செலக்ட் செய்யவேண்டுமென்று உத்தரவு போடப்படுமா? அப்படி உத்தரவு போட்டால் எல்லாப் பஞ்சாயத்துக்களும் அதில் 'கவர்' ஆகும் என்று சர்க்காருக்குத் தெரியுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : எல்லா யூனியன்களிலிருந்தும் அபேட்சகர்கள் வந்திருந்தால் அப்படிச் செய்யலாம். ஆனால் அப்படி வருவதில்லை. இருப்பதைப் பொருத்துத்தான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. யூனியன் வாரியாகப் போட்டால் செலக்ஷனுக்கு பொருள் இல்லாமல் போகும்.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : அமைச்சர் பதிலளிக்கையில் இரண்டு குழுக்கள் என்றும் ஆண்களுக்கு ஒன்று, பெண்களுக்கு ஒன்று என்றும் தெரிவித்தார்கள். நம் மாநிலம் பூராவிற்கும் இரண்டு தானா, அல்லது மாவட்ட வாரியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : ஒவ்வொரு கல்வி மாவட்டத்திற்கும் இரண்டு கமிட்டிகள் உண்டு. ஆண்களுக்கு வேறு, பெண்களுக்கு வேறு.

[7th March 1966]

High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation

* 109 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state with reference to the answer given to Legislative Council Question No. 245 on 13th November 1965:

(a) the cost involved in the working of the High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation;

(b) the progress made so far; and

(c) when the Committee is likely to finish its work?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Rs. 3,700 per mensem.

(b) The Committee has had two sittings so far. The various recommendations made by the Committee so far are being processed further by the Departments concerned.

(c) It is not possible at this stage to indicate exactly when the Committee will finish its work.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister tell us whether this committee would finish its work before it becomes an expenditure committee rather than a committee on economy?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not know about that.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சிக்கன சேமைப்புக்குழு பணியாற்றுவதற்கு சில காலம் வேண்டுமென்று கருதினாலும், அவ்வப்போது தெரிவிக்கப்படுகிற கருத்துக்கள் அடிப்படையில், அவ்வப்போது சீர்தூக்கிப் பார்த்து சீர்திருத்தங்களை முன்கூட்டியே செய்ய அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அரசாங்கம் அவ்வாறுதான் கவனம் செலுத்தி வருகிறது. இப்போது அஷ்யூரன்சாக நான் கூறவில்லை. பட்ஜெட் கூட்டம் முடிவதற்குள்ளாகக்கூட அந்த எக்கானமி தமிழ் என்னென்ன செய்ய முடிவு செய்திருக்கிறது என்பதைப்பற்றி மன்ற உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவிக்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன்: சிக்கன சேமைப்புக் குழு, தேவைக்கு மேற்பட்ட பணியாளர்கள் இருக்கக் கூடாது என்று கருதுகிறது. பல்வேறு நிலைகளில் கீழ் நிலையில் பணியாற்றும் பலர் 5, 6 ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருந்தும் இன்னும் வேலையில் நிரந்தரமாக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள். பியூன் வேலை பார்க்கும் பலர் மூன்று, நான்கு ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருந்தும் நிரந்தரமாக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் வேலையற்றுப் போகும் முறையில் குழுவின் அந்தக் கருத்து நிறைவேற்றப்படாமல் இவர்களில் தேவைக்கு மேற்பட்டவர்களை வேறு பயனுள்ள துறைகளில் அமர்த்திக்கொள்ள அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா?

[7th March 1966]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இதைப் பற்றி வேறு இடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஒரு ஆண்டிற்குக் குறையாமல் பணியாற்றியுள்ளவர்கள் எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள். இவர்களை ஒரு இலாகாவில் இல்லாவிட்டால் வேறு இலாகாவில் எடுத்துக் கொள்வது முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படும். வேலை செய்பவர்கள் பாதிக்கப்படக் கூடாது; மக்களுடைய பிரச்சனைகளும் துரிதமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: May I know whether the retired officials with administrative experience and non-officials with administrative experience can be co-opted. On occasions when their services are indispensable?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If it is absolutely necessary, that could be considered. That depends on the question whether there is any need for it and whether it would be worth while.

DR. H. V. HANDE: How many members are there on this high power committee, and who are the members?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not have the list of members. If the hon. Member puts a separate question, I will answer it.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What are the powers entrusted to this committee and what was the aim with which it was constituted?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: It is only an advisory committee. It explores ways and means of effecting retrenchment and improving the efficiency of the administration. It goes into the working of the departments and makes suggestions. The Government take decisions.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister tell us the chief observations made so far?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Generally how can I say about observations? The committee does feel, so far as it has looked into the matter, that there is a possibility of retrenchment and possibility of improving the efficiency of the administration.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, in the Budget—^{10.50 a.m.} Speech it has been stated that there will be a reduction of Rs. 20 lakhs in the expenditure every year. Will it be less or more than that, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not remember what I have said in my Budget Speech. But, I think I have said for the present we expect to have a saving of Rs. 2 crores annually on account of retrenchment and reorganisation.

[7th March 1966]

திரு. க. அன்பழகன் : அரசாங்கத்தின் சார்பில், மருத்துவ இலாகாவும் சுகாதார இலாகாவும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு அவை ஒரே இலாகாவாக வரவேண்டும் என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி வருமானால், மருத்துவ இலாகாவின் பணிகெட்டுவிடும் என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இது குறித்தும் இந்தக் கமிட்டியில் ஆலோசிக்க வாய்ப்பு உண்டா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : ஒரு கருத்து இருந்தால், இன்னொரு கருத்தும் வருவது தான் ஜனநாயகம்; இரண்டு கருத்துக்கள் வருவது ஜனநாயகம். இந்தச் சிக்கலாக் கமிட்டி தான், விஷயங்களை ஆராய்ந்து இந்த இரண்டு இலாகாக்களையும் ஒன்றாகச் சேர்ப்பது நலம் என்ற ஒரு யோசனையைத் தெரிவித்திருக்கிறது.

Appeals with Sales Tax Appellate Tribunal

* 110 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state the number of appeals pending with the Sales Tax Appellate Tribunal in the State as on the latest date for which particulars are available?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : 2,573 as on 9th February 1966.

SRI S. K. SAMBANDHAN : What are the reasons for such a large number of appeals pending with the Tribunal?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Almost every assessment is going in for appeal. That is the reason.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us, Sir, whether there is any proposal with the Government to make these assessments easy, and will the Government issue instructions to the Commercial Tax Officers to make the assessment properly and reasonably?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, with a large number of assessments, there will be a larger number of appeals. In recent times, a large number of assessee are coming in, and there has been an increase in trade, and a number of people come within the assessment level. Therefore, we propose to have an Additional Appellate Tribunal, which will dispose of these appeals quickly.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Even if an Additional Tribunal is set up, the disposal of assessments by the Tribunal will take a long time. May I know, Sir, whether the Government will issue instructions to the Tribunals to dispose of the appeals quickly?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Government do not interfere with the disposal of appeals by the Tribunal. The Tribunal authority is a judicial authority, and we cannot give any instructions to it.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : அப்போது வரும் விவகாரங்களில் எத்தனை கேஸ்களில் வியாபாரிகளுக்குச் சாதகமாக தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது?

7th March 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I cannot give that information. If the hon. Member puts a separate question, I can collect the information and furnish it.

Conversion of Operation Theatre

* 111 Q.—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state :

(a) whether an operation theatre in the Stanley Medical College Hospital was reconstructed and converted as the Dean's office;

(b) if so, the reasons therefor; and

(c) the cost of such conversion?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (a) to (c) : On the construction of a new Out-patient Block in the Government Stanley Hospital Madras, the downstairs portion of the old Out-patient Block, including the attached operation theatre, but excluding the Paediatric and Ophthalmic Departments, was utilised for the Administrative Block of the Hospital, as extra accommodation was necessary for the same. The expenditure incurred in making certain alterations of the old Out-patient Block to make it fit for the expansion of the E.N.T., Dental, etc., Departments and for the Administrative Blocks was Rs. 30,000.

DR. H. V. HANDE : What has happened to the original Dean's Office, Sir?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The old Dean's Office is only a small room. Now it is being used as a Recreation Room by the Doctors.

DR. H. V. HANDE : Has it been brought to the notice of the Government that an Operation theatre in the Stanley Hospital was leaking due to the fact that there is a no overhead tank in the operation theatre? I referred to this even in my last speech. What steps have the Government taken to rectify the defect, Sir?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : All the six operation theatres in the Stanley Hospital are functioning perfectly all right. There is no damage to the walls or to the overhead tank as pointed out by the hon. Member. No complaint has been brought to the notice of the Government.

DR. H. V. HANDE : Is it not a fact that on a particular day, all the operations were postponed and everything came to a standstill?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I cannot accept the hon. Member's report that for some reason or other the operation theatre was not functioning. Only on one occasion, the theatres were closed for a few days for complete sterilisation.

[7th March 1966]

Madras City Maps

* 112 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Information and Publicity be pleased to state:

(a) whether any authentic Madras City Maps published by the State Government are available for tourists;

(b) whether the Government are aware of the fact that private concerns are publishing tourist city maps with inaccurate and misleading information for sale to tourists;

(c) whether any prior approval of the State Survey Department has been obtained for such publication; and

(d) will the Government take steps to see that such maps are published only after official scrutiny?

கனம் திரு. ஜி. புவராகன்: (அ) இல்லை. தற்சமயம் அவை உல்லாச பிரயாணிகளுக்கு விற்கப்படுவது இல்லை. கூடிய விரைவில் இத்தகைய படங்களை உல்லாச பிரயாணிகளுக்குக் கிடைக்கச் செய்ய உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது.

(இ) இல்லை. அரசாங்கத்திடம் அவ்விதத் தகவல் ஒன்று இல்லை.

(உ): (எ) தனிப்பட்ட நிறுவனத்தினர், இந்திய நில அளவைத்துறையின் முன் அனுமதி பெற்றே, இந்தியா படமும், பூகோளப் படங்களும் வெளியிட வேண்டும். எனவே மாநில அரசாங்கம் இதற்காக தனி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: இந்த மாதிரியான நகரப்படம் ஒன்றை மலேயாவிலிருந்து வந்த என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் ஒழிக்கின் பாதம்ஸ் புத்தகக் கடையில் வாங்கினார் அதில் பல தவறுகள் இருந்தன. அதில் ரோடுகள் கூட மிக தவறான முறையில் காட்டப்பட்டிருந்தன. காந்தி இர்வின் ரோடும் ஈண்டால்ஸ் ரோடும் 'பாரலஸ்'-ஆக அதில் காட்டப்பட்டிருந்தன. அதில் இன்னும் பல விஷயங்களும் பல தகவல்களும் தவறாக இருந்தன. இதையெல்லாம் கவனித்து இந்தப் படத்தை ஏதேனும் தடை செய்யவோ அல்லது தாங்களே ஏதேனும் படங்களைத் தயாரித்து அவற்றை வராகிற உல்லாசப் பயணிகளுக்கு விற்பனை செய்யவோ அரசாங்கத்தாருக்கு உத்தேசம் இருக்கிறதா?

கனம் திரு. ஜி. புவராகன்: அந்தப் படத்தைத் தயாரித்து விற்பனை செய்யும் உத்தேசம் அரசாங்கத்திற்கு இல்லை. படங்கள் இல்லை. உப் பிரசுரிக்கப்பட்டிருப்பதாக அரசாங்கத்திடம் தகவல் அதை அவ் கனம் அங்கத்தினரிடம் அவ்வாறு தகவல் இருந்தால் வடிக்கை எடுக்க கொடுத்தால், மேற்கொண்டு பரிசீலனை செய்து நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.

DR. H. V. HANDE: Does the Department now sell any tourist map for the persons coming from abroad or for tourists coming from other parts of India?

BHUVARAHAN: No, Sir.

[7th March 1966]

திரு. க. அன்பழகன்: சென்னை அரசாங்கம் சென்னை நகரைப் பற்றி ஒரு தனியான படத்தையும் சென்னை மாநிலத்தைப்பற்றி ஒரு தனியான படத்தையும் சுற்றுப்பிரயாணிகளுக்காகத் தயாரித்து வெளியிட வேண்டியது இந்த அரசாங்கத்தின் கடமை என்பதை கனம் அமைச்சர் ஏற்றுக் கொள்வாரா?

கனம் திரு. ஜி. புவராகன்: அரசாங்கம் படம் வெளியிட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது வெளியிட்டுள்ள படம் தனிப்பட்டவர் களுக்கு விற்பனைக்குக் கொடுக்கப்படுவது இல்லை.

DR. H. V. HANDE: May I know why there is delay in bringing out this map, Sir, which is a fundamental necessity for the tourists coming to the city, in spite of the fact that the Ministry has been in existence for so many years?

கனம் திரு. ஜி. புவராகன்: இந்தப் பொருப்பை மத்திய அரசாங்கத்தார் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதால் இந்தப் படத்தை எவ்வாறு வெளியிடுவது என்பதுபற்றி அவர்கள் யோசனை செய்ய வேண்டும். மற்ற மாநிலங்களையும் சேர்த்து படம் வெளியிடுவதா அல்லது தனிப்பட்ட முறையில் இந்த மாநிலம் சம்பந்தமாக மட்டும் படம் வெளியிடுவதா என்று யோசித்துக் கொண்டிருப்பதால், காலதாமதம் ஏற்படுகிறது.

SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI: Will the Government consider the question of erecting road maps at important junctions in the city, as a guide to the tourists, in view of the fact that a number of colonies are coming up, and it is difficult even for the residents of the city to locate the places?

கனம் திரு. ஜி. புவராகன்: புதிய படங்களைத் தயாரிக்கும் போது இதையெல்லாம் கவனித்து அவைகளைத் தயாரிக்க அரசாங்கம் முயற்சிக்கும்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[NOTE:—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.] 11-00 a.m.

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) ELECTION OF NINE MEMBERS TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES

MR. CHAIRMAN: I have to inform the House that the following candidates have been validly nominated for election of nine members to the Committee of Privileges for the financial year 1966-67:

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar.
Sri Mohanlal Mehta.
Sri K. Raja Ram.
The Hon. Sri R. Venkataraman.
Sri K. Balasubramanya Ayyar.
Sri K. Anbazhagan.
Sri M. Rajah Iyer.
Srimathi Lakshmi Krishnamurthi.
Dr. T. V. Sivanandam.

[7th March 1966]

As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, nine, I hereby declare them to have been duly elected to the Committee of Privileges. The Deputy Chairman is ex-officio a Member.

Under Rule 156 (4) of the Council Rules, I have nominated Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar to be the Chairman of the Committee.

(2) ELECTION OF SIX MEMBERS TO THE HOUSE COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN: I have to inform the House that the following six candidates have been validly nominated for election to the House Committee for the financial year 1966-67:

Srimathi Saraswathi Pandurangam.

Sri K. Ramadoss.

Sri N. R. Thiagarajan.

Sri J. Ponnuswamy Villavarayar.

Sri M. Rajah Iyer.

Sri K. S. Abdul Wahab.

As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, six, I hereby declare them to have been duly elected to the House Committee.

In addition to the above, under rule 173 (1) of the Council Rules, I nominate the following two members to be the members of the said committee:—

Sri K. Raja Ram.

Sri S. K. Sambandhan.

The Deputy Chairman of the Council shall be ex-officio, the Chairman of the Committee.

III. CALLING ATTENTION TO FOOD POISONING IN MADURAI COLLEGE HOSTEL

DR. H. V. HANDE: Sir, I wish to call the attention of the Hon. the Chief Minister to a matter of urgent public importance, namely, the food poisoning of 71 college students in Madurai. I wish to urge upon the Government to take steps to prevent such cases, which have become a common feature, especially during the last two years.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I wish to make the following statement on the matter.

There are about 450 students in the Madurai College Hostel, Madurai. All of them took chappatti with vegetable kurma on the night of 2nd March 1966. On the 3rd March, about 115 students took ill with mild symptoms of gastro-enteritis. Many complained of acute pain all over the body, and some of them developed very high temperature ranging from 100° F to 104° F. Some had

[7th March 1966] [Sri M. Bhaktavatsalam]

vomiting and diarrhoea also. All these students were admitted in the Government Erskine Hospital, Madurai, for treatment. The samples of food taken by them on 2nd March 1966 could not be taken, as it was not preserved. The students developed these symptoms late on 3rd March 1966. No casualty has been reported. However, only one is said to be seriously ill. None of them is now having high temperature. All of them are improving. There is no cause for anxiety. The cause for the illness has not yet been known.

Investigations with regard to the surroundings in the hostel reveal nothing specific in regard to tinning of vessels or environmental sanitation or the water-supply. The quality of wheat flour used for the chappatti appeared to be not good. The use of the wheat flour has been stopped and a sample of the same has been sent to Guindy, Madras, for report. Sulphagumadine is being administered to other cases of mild nature, which are still in the hostel. The water sources have been thoroughly cleared up and protected. Disinfection of the surroundings has been attended to. Some of the specimens of the stools have been sent to the Laboratory for investigation and a report is awaited. Food poisoning or virus infection leading to gastric and toxic symptoms is suspected.

The Collector of Madurai and the District Superintendent of Police, Madurai, paid a visit to Government Erskine Hospital. The situation is being watched and prompt curative and preventive measures have been taken by the Municipal Health Officer, Madurai.

IV—STATEMENTS UNDER RULE 82 OF THE COUNCIL RULES

(1) LAND ACQUISITION BY THE STATE ELECTRICITY BOARD.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, in the course of the discussions of the Annual Financial Statement of the Madras State Electricity Board in August 1965, Sri K. Anbazhagan referred to the purchase by the Board, of land near Erukkancheri at a cost of Rs. 4 lakhs. I stated that the matter had been raised in the Legislative Assembly also and that I had agreed to refer the question to the Accountant-General for going into the propriety of the transaction.

Subsequent to the Budget discussions, the original records of the Electricity Board and of the Collector of Madras were obtained. A scrutiny of these records revealed that the Board had acted on the valuation approved by the Collector of Madras which was based on the Tahsildar's report. In pursuance of my assurance to the House, the Accountant-General was addressed to scrutinise the relevant records of the Board and advise Government on the propriety of the transaction. The Accountant-General who has gone into the question of the transaction has stated as follows: I quote.

“The question of acquiring private lands to the extent of 400 grounds situated in R.S. 124/6, Perambur Division was under the

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

consideration of the Madras State Electricity Board since May 1962 for constructing quarters. The Superintending Engineer had conveyed the offer of two private parties (Sarvashri K. T. Janakiram and S. N. Balaram said to be the joint owners). Since the price demanded was Rs. 1,500 per ground as against Rs. 500 recommended by the Executive Engineer, Madras State Electricity Board, a reference appears to have been made to the Collector of Madras in August 1962 to report the reasonable market value of the piece of land. The Collector is said to have reported in November 1962 that Rs. 1,200 per ground was the reasonable market value. Thereupon, the Electricity Board formally sanctioned in March 1963 the purchase of the land at Rs. 4.80 lakhs on condition that steps should be taken to acquire the land through the Collector of Madras. Since the specific sanction of Government was required for the Collector to acquire the lands through Land Acquisition Proceedings for housing purposes within municipal limits, the Electricity Board authorized the direct purchase of the land subject to the condition that the title to the lands was got duly verified by the Legal Adviser in consultation with the Collector of Madras and the sale executed through the Legal Adviser. The title deed was got examined by the Legal Adviser and the sale deed was executed in August 1963 and payment was made. The transaction is within the competence of the Madras State Electricity Board under section 12 of the Electricity (Supply) Act, 1948."

The Government observe that the Accountant-General has not brought to notice any irregularity in the transactions and they have accepted his advice that it is within the competence of the Madras State Electricity Board. This matter was again raised in the Assembly on the 5th February 1966 by the Leader of the Opposition in the Debate on the Governor's Address and he requested that the Hon. Chief Minister should again examine the matter as, in the opinion of the Leader of the Opposition, certain aspects of the transaction were not free from doubt. In the course of his reply, the Hon. the Chief Minister suggested that, as the Leader of the Opposition is the Chairman of the Public Accounts Committee, he may examine the matter in the Committee with the Accountant-General and that the Government will take further action on the findings of the Committee. The Public Accounts Committee has accordingly called for all the records relating short case, which the Government will make available to it

(2) VISIT 1

* THE JAPAN BY THE HON. THE MINISTER FOR INDUSTRIES.
I am aware that the Hon. R. VENKATARAMAN: Hon. Members are planning that the Government have ventured to take up an ambitious 1966-67. The Fourth Five-Year Plan commencing from placed before the draft outline of the Fourth Five-Year Plan in July last, Honourable members would

[Sri R. Venkataraman] 7th March 1966]

have noticed that the industrial content of the Fourth Plan is envisaged to be of the order of Rs. 600 crores. Although the specific schemes for the industrial programme are yet to be finalised, the State Government have formulated proposals for the setting up of new units in the fields of Electronics, Chemicals, Petro-chemicals, Machine Tools, etc. We have under consideration the setting up of a Machine Tools Factory, a plant for producing agricultural oriented equipment as also the utilisation of the multi-mineral lead-zinc-copper ore in Mamandur in South Arcot District. As Japan has been helping our country as a member of the India Consortium and the range of their manufacture would suit our needs, I have been thinking of visiting their country to acquaint myself with more recent developments in the field of industries there and also to discuss with the representatives of industry and the representatives of the Government there to explore the possibility of securing their assistance for some of the programmes contemplated for implementation during the Fourth Plan in our State.

Hon. Members are no doubt aware of the deep interest of this Government for setting up the Neyveli-Salem Steel Plant for which the Indian Consulting Engineers, commissioned by the Government of India, have drawn up a detailed Project Report. The Japan Consulting Institute who had sent out a Survey Team to our State during August-September 1965 for an 'on-the-spot study' of the various facilities connected with the steel plant, requested the Government to send a team to Japan for discussions on some of the outstanding issues and to help them in the finalisation of their report. I was in Japan for about two weeks and I was accompanied by the Secretary of the Industries Department and the Special Officer for Neyveli-Salem Steel Project. I had very useful discussions with the Japan Consulting Institute and the representatives of the leading industrial houses like Yawata Iron and Steel Company, Limited, Fuji Iron and Steel Company, Limited, and Ishikawajima Harima Heavy Industries, who form the Consortium for the Neyveli-Salem Steel Plant. Our discussion principally centred round the capacity of the plant, the metallurgical process and the financial arrangements for the setting up of the plant. We had occasion to visit a number of iron and steel works including the one at Ariake where the raw materials in use and the Yawata process adopted have great similarity to those proposed for the Salem Steel Plant. It emerged that the Japan Consulting Institute would suggest two alternatives relating to plant capacity, viz., 500,000 tonnes of low alloy and plain carbon steels or 250,000 tonnes exclusively of low alloy and special steels. It was stressed by them that even if it is decided to go in for the lower capacity of 250,000 tonnes, the plant would be technically feasible and economically attractive. Their final report embodying the discussions would be submitted in a few days.

Hon. Members are also aware that for some time past we have been thinking of putting up a Machine Tools Plant to produce precision tools to cater to the expanding needs of the engineering

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

industries in this State. The Japan Machine Tools Trade Association comprising several leading manufacturers of Machine Tools in the country had sent out a Team to our country in May last during which time they also visited our State. Based on a preliminary assessment of the needs of our State, they have suggested alternative plans indicating the family of machine tools to be manufactured, the probable capital cost thereof, etc. We visited the machine tool complex at Numazu in Japan and had discussions with the Japan Machine Tool Trade Association. We also accepted their offer to send out a Survey Team to our State in the course of the next few weeks to assess the exact requirements of machine tools in our State and to evolve a production pattern which would complement the items of machine tools already produced in our country.

The Government have already decided to set up an Agro-Industries Corporation in the Fourth Plan for the production of machines, tools and equipment designed to help the farmers and to modernise the farming techniques. The idea is to produce agricultural implements like power tillers, small tractors, threshers, harvesters and the like. I had an interesting visit to a factory near Osaka turning out these equipment. I am glad to say that the manufacturers have shown a very keen interest in collaborating with us in setting up a factory to produce their farm equipment.

During our stay in Japan we also availed of the opportunity to visit a number of industries ranging from iron and steel, petrochemicals, electronics and the like. The representatives of the Government and these leading industrial houses in Japan showed a keen sense of interest in the progress we are making and in our efforts to further industrialise the State. Sir, I would like to take this opportunity to place on record our deep sense of gratitude and appreciation to the Government of Japan, the Japan Consulting Institute and the various industrial houses there for all the courtesies and facilities they so warmly accorded to us during Delegation's visit to Japan. The Government wish to assure the House that we will diligently pursue all the schemes mentioned above and endeavour within the limit of our resources to implement them as quickly as possible.

V. GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67

11-00 A.M. MR. CHAIRMAN: The Hon. the Minister for Industries will now reply to the budget debate.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I am not indulging in any platitude when I say that I am most grateful to the hon. Members of the House for the valuable contribution they made to the budget debate. In a sense this is the last official budget of the present ministry. We may have only a vote on Account budget before we go for the General Election. A new budget based on the policies approved and adopted by the electorate will be placed in due course when the new ministry is formed. It is therefore appropriate that the Chief Minister should have taken

7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

great pains to give a detailed survey of the progress that the State has made during the last five years and detailed not only the achievements but also the shortcomings and failures that have attended our efforts during this period. Sir, considering the indifferent health that the Chief Minister maintained at that time, I am sure the House will join with me in extending to him our deep sense of appreciation for the devotion to duty he exhibited and the great strain he undertook to have the entire speech read out in both the Houses.

Sir, nearly ten years ago when I assumed the responsibility of the leadership of this House, I mentioned that the Second Chamber, particularly the Madras Legislative Council, would shed more light and less heat, and I instanced then the case of glow-worms which have an infinite capacity to shed light without heat. I am glad to say that over this period, our House has maintained the highest traditions, and there had been no occasion in which the House ever acted or conducted itself in a manner in any way derogatory to the dignity of this great and august House. There has been comradeship among all of us, and we have always brought to bear on the discussion an objectivity shorn of party affiliations. Some of the speeches, which our esteemed former Chief Minister of Madras, Sri O. P. Ramaswami Reddiar, delivered, could very well have been delivered from the other side of the House. Equally the brilliant address which the Deputy Leader of the Opposition delivered during the course of this budget debate could also have been delivered from this side of the House, and nobody would have mistaken it. Sir, I hope that this sense of cordiality will continue to prevail in this House and that we will try to approach the problems we have in a spirit of mutual understanding and with a great desire to see that we help the administration in every way. It does not mean that there should be no criticism of the Government. After all, it is only a legal fiction that the Minister is responsible for all the acts of the administration. The administration is spread over the whole State and very many members of the departments are acting very often at their own discretion. It is not possible to regulate by even the widest and comprehensive rules every little detail of administration, and, therefore, there are bound to be certain drawbacks, a few mistakes and shortfalls. Unless they are brought to the attention of the Government—in the sense to the attention of the Ministry and the Secretariat, it will be well nigh impossible for the Government to rectify them. Therefore, I wish to state categorically that Government do not in any way object to the criticism or even feel hurt by the criticism. They welcome criticism and they welcome all the criticisms which go to help and improve the administration of the State.

Sir, having said this, I shall proceed to classify the observations made in the course of the budget debate into two categories—one is the general observations relating to the economic conditions in this State and in the country and the other relating to the specific departments, about which some criticism was offered. So far as the general conditions are concerned, every one accepts that

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

11-20 a.m. we are living to-day in very difficult and, in fact, very strenuous circumstances. Added to the strain which inevitably comes on the Government with the increase in the tempo of planning, there has been a regrettable failure of monsoon accentuating our difficulties. It is true that our own activities in various fields and our desire to achieve large results at the shortest possible time have in a way contributed to the strain on the administration. But the question is whether the Government could have avoided it. In the present tempo of the public consciousness, in the present demand that is arising everyday from the people from all nooks and corners for improvement of schools, larger amenities, better medical facilities, and more employment, it will be very difficult for Government to slow down the tempo of development without incurring the displeasure of the vast mass of the people. Government have, therefore, to balance between these two conflicting claims—the ability of finance to the Government and the increasing pressure from the people for more amenities, more benefits, more services, more employment and so on. We have tried to do our best during the last seventeen years and we have every confidence that if we continue to have the same level of development which has taken place in the past, we will be able to meet the needs of the people in a measure and that we will also be able to secure from the various investments we have already made sufficient where-withal and resources to maintain and to continue the larger programmes we have undertaken.

The main criticism emanating from all sides of the House, not only from the Members opposite but also from our side, related to the food situation. The speech of the Hon. the Chief Minister had brought out clearly the progress that we have made in this State in the matter of food production. Actually we have increased our food production from Plan to Plan. Our food production during the First Plan increased from 38 lakh tonnes to 44 lakh tonnes. During the Second Plan it increased from 44 lakhs to 53 lakhs. During the Third Plan we have increased our food production from 53 lakhs to 58 lakhs. These increases are, no doubt large in absolute terms. But, at the same time, Government have not hesitated to admit that we have fallen short of the targets which we had set. The target which we set for food production in the State is about 65 lakh tonnes and we have pointed out that we have created a potential to the extent of 63 lakh tonnes. Actually we have not been able to raise more than 58 lakh tonnes on account of the varying seasonal conditions, the non-availability of fertilisers and so on. So far as this State is concerned, nobody can deny the fact that this State which was a deficit State so far as food is concerned, has been transformed into a marginally surplus State. Fifteen years ago, this State was really a deficit State in food. But, to-day, it is a marginally surplus State and we are able to supply food to the neighbouring State of Kerala to some extent. The question is asked why, if we are self-sufficient in food, we still have so many difficulties with regard to food in the State, why we have so much of control,

7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

so much of rationing and all the attendant difficulties that come with regulation. While it is true that the State is marginally surplus so far as food is concerned, the country as a whole is deficit in food and unless we regulate the movement of food which is deficit in the whole country, it is likely to pass into areas and then get cornered in certain hands, thereby accentuating the problem further. The hon. the Deputy Leader of the Opposition himself said that the mercantile community had not been playing fair and that to-day cornering of foodgrains had become almost an accepted code of commercial ethics. The difficulties which arise out of overall shortage in the country cannot be solved by production of foodgrains to meet its own demand within one State. The problems, therefore, are largely national. Therefore, every effort should be made to increase the food production in the whole country while, at the same time, we would try to improve the surplus.

The seasonal condition during North-west Monsoon, as hon. Members are aware, was so bad that I saw at a time when the Cauvery used to be full, people playing football in the Cauvery river. Such was the pitiable state to which this State had been reduced that it was almost by the providential North-East Monsoon rains that we are able to-day to sit with a certain measure of equanimity and discuss these problems. Otherwise, it would have been far more difficult and we would have had to face the worst that ever has occurred.

With regard to the measures taken for improving the food production, hon. Members are aware that apart from the Rs. 9 crores which has been set apart under the head of Agriculture, there are other schemes which go to increase the food production. For instance, rural electrification, supply of engines, of electric motor pumpsets for which we are setting apart Rs. 600 lakhs and Rs. 100 lakhs respectively will also go to help in the food production. We are glad that the Government of India have also agreed to increase the supply of fertilisers to the State and in March-April 1966, they propose to allocate nearly 60,000 tonnes of fertilisers.

The hon. the Deputy Leader of the Opposition drew attention to one important fact in the course of his speech. He said that while year after year statements were made that the supply of fertilizers was short, he found in one of the statements of the Address of the Governor that in that particular year the offtake of fertilisers was not adequate. This is true. The demand for fertilisers depends on a number of factors, on the price of paddy, on the seasonal conditions and so on. In that particular year, I am afraid the price fixed for paddy was not sufficiently attractive and I think the offtake was a little poor. In fact, our agriculturists seem to know intuitively economics much better than many of us who have spent a lot of money on learning it in our schools and colleges. But as soon as the price of paddy was raised next year, the demand picked up and to-day we find everywhere a clamour

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

for more and more fertilisers. In this connection, I would like to endorse the suggestions made by senior Members of this House that we should rely more and more on the indigenous manures like green leaf manure, compost, etc., and not depend entirely on chemical manures. This is a very valuable suggestion and Government are trying their utmost through the block development schemes to increase the availability of compost manure, and I trust that greater use of our indigenous manures will be made by our agriculturists. Then the next question arises whether we could get on without the various regulations—particularly controls, rationing, etc.—in the present context of our food situation. The law of supply and demand would ordinarily operate in a society which is fairly self-sufficient, or where there is a little over self-sufficiency. If we allow the law of supply and demand to operate in an area where there is shortage, it is bound to cause a great and serious harm to the vulnerable sections of society, who are not able to afford the prices at which commodities are selling. There is no answer on an occasion, where there is shortage, more particularly of essential articles of life than controlled and regulated distribution. Controls do bring in their wake enormous difficulties and problems, administrative and otherwise, and also lead to a lot of irritation. Nobody can deny it. It is a question of choice between the two evils. Would you allow free market to prevail on a vital commodity like food, wherein supplies will be short and demand will be greater and prices will enormously shoot up, making food supply scarce and not available to the lower and weaker sections or would you take the responsibility of distributing whatever is available equitably amongst all the people? Now there is no question that the Government have to undertake this heavy responsibility, face all the criticism to see that food, even if it is of a bad quality, is at least made available to society. The first essential duty of the State is to see that food is made available. That is the first and foremost duty, and then not merely content with that, the State should try to see that the best quality of food is distributed. I wonder if any hon. Member would say that if there is no rationed distribution of food in the Madras city, the price of food will come down. We are selling first quality rice at Rs. 1.41 P.—so far as raw rice is concerned—per Madras measure. If there is no control over distribution, I am quite sure it will reach Rs. 2 per Madras measure, and it will immediately create a great problem amongst the low paid and lower strata of society. I quite realise the irksomeness involved, but at the same time I must plead with hon. Members that unless we get over these difficulties by increased food production, there is no other alternative and there is no other way to solve this problem. Sir, in the distribution of food, there are a few difficulties which are implied in the controlled distribution. If a free market prevails, a merchant will go and say he will buy only the best quality or the dry quality paddy. But when Government are to purchase and then distribute to all people, it will purchase whatever is offered, otherwise they will

11-30
a.m.

7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

say the Government are not purchasing. No question will arise about quality. Everybody will insist on Government purchasing. When the Government purchase and distribute, they cannot do the business of a dealer trying to separate various kinds of rice. They naturally mix all the rice and distribute it to the people. These are all the inevitable consequences of controlled distribution. One point I would like to know in this connection is whether we can do without it, whether it would be possible in the present circumstances, in the present context of food shortage, to do away with rationing and controlled distribution and whether the weaker sections of society would benefit if such a system is adopted. Last year, we procured about 8 lakhs tonnes. This enabled us to keep the price at a fair level so far as foodgrains are concerned. We propose to do the same this year also so that we may be able to supply the vital necessity of life to all the people without much difficulty.

Sir, in connection with this, hon. Members referred to the difficulties of securing agricultural credit and the difficulties caused by the Co-operative Societies. Sir, it is true that the credit squeeze adopted by the Reserve Bank of India—to which a reference was made by the hon. Leader of the Opposition and by the Rajah of Chettinad—has caused considerable difficulty to all institutions including Co-operative Societies. Enough credit is not available for distribution at the proper time and this has caused certain measure of difficulty both to the Co-operative Societies and also to the Government in the matter of procurement as well as distribution of fertilisers. Sir, I wish to state that the State Government propose to discuss with the Deputy Governor of the Reserve Bank of India, the difficulties of advancing on agricultural operations and strongly press for removal of some of these restrictions. We have also made special allocation of Rs. 1½ crores for the sanction of loans for the purchase of fertilisers, pesticides, seeds, etc.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: What about financing of Coffee Estates?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Financing of Estate is done by the Tea Board and the Coffee Board. The provision is that so far as small estates are concerned, it is the duty of the Board concerned to provide the necessary funds. So far as the larger estates are concerned, they have to arrange their credit with the Banks, and what I said with regard to the Co-operative Banks also applies equally to all commercial banks, which are under the very severe control of the Reserve Bank and the credit squeeze imposed on them. Sir, this is a matter which along with the rest of the community, the State Government will also take up with the Reserve Bank.

Then, there was strong criticism that the burden of taxation has increased in this country as well as in the State. In fact, the hon. the Leader of the Opposition said that India is one of

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

the heaviest taxed countries in the world and that Madras is one of the heaviest taxed States in India. In comparing the burden of the taxes, it is usual to refer to the percentage of taxes and compare it to the national income. While these are indices good enough to measure variation in the rate of taxation in the same country over a period of years, I do not think they are proper indices for measuring and comparing different countries and different States. The same rate of tax levied in one State may give a larger return than the same rate of tax levied in another State. For instance, if you take the sales tax, in the neighbouring State, the multipoint tax is 3 per cent. In Kerala, it is 3 per cent, whereas in Madras, it is only 2 per cent and the return on the Sales Tax in Madras has been very much more than the yield in the neighbouring State. This depends on the increased tempo of economic and industrial activity in the State. Therefore, it would be wrong to say that merely because we have received larger sales tax in Madras we are taxed more than the Kerala State which has received less tax. Sir, let me state a few points to illustrate this. In the accounts for the year 1960-61, the receipts from State taxes were Rs. 42.21 crores. In the accounts for the year 1964-65 the total State taxes came to Rs. 76.2 crores. Thus, it will be seen that there has been an increase in the yield by Rs. 34 crores. But during this period, the additional tax levy is only Rs. 14.18 crores. That is, all the levies which we made during all these five years from 1961-65, if you calculate, the total collections come to only Rs. 14.18 crores. The balance of Rs. 20 crores is, therefore, attributable to the buoyancy of revenue arising out of the increased activity in the State rather than due to heavier taxation. Sir, it may be said, or it may be argued that to some extent this increase in revenue is also due to increase in prices. I quite admit that the increase in prices has added to the increase in revenue. But then, we have to remember the rate of increase in prices and also the rate of growth in the taxes. If we compare these two, we will find that during the period 1960-61 to 1964-65 the wholesale price index rose from 127.5 to 151, a rise of only 23.5 points while during the same period the growth in the State taxes has been 50 per cent which is substantially in excess of the increase in prices.

Sir, I would like to go further and illustrate this point. When new industries come up and new developments take place, they bring in their wake large revenues. Take, for instance, the Madras Aluminium Plant which was commissioned last year. It is expected to bring by way of sales tax, Rs. 15 lakhs, by the sale of aluminium products which will be produced in one unit. Similarly the paper unit, the cement companies and number of other industrial units established in the State have really contributed to the larger revenues of the State. And, therefore, I venture to submit that it is not heavier taxation that has brought about the increase or buoyancy in our revenues.

7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

Sir, dealing with taxes, I may refer to the criticism which was levelled against the additional surcharge on land revenue imposed during the current year. The criticisms would not have been as severe had not the monsoon also contributed to the failure of crops. Sir, Government felt that in the light of increased prices of paddy, the additional surcharge may not be heavy. We have worked out the tax as well as the increase in prices which we have offered for paddy during the current year. It is found that the price of the medium variety during the last season was Rs. 39 per quintal. In the present season inclusive of the bonus, the price works out to Rs. 44 per quintal. The average yield in Tanjore district during the year 1964-65 according to the Agriculture Department was 2,400 lb of paddy per acre, that is, about 10 quintals. On the basis of this average yield the ryot will get Rs. 52 per acre as against Rs. 4.25 to be paid by him by way of surcharge. But as I said, Sir, the criticism or the objections have received a further momentum because of bad seasonal conditions. The Government have already taken note of this and they have, therefore, issued instructions to the Collectors throughout the State to take note of the crop conditions and to grant appropriate remissions wherever there had been a failure of crops. Instead of making the assessments afterwards, that is, after the crop had been harvested, Government have already issued instructions to Collectors to immediately assess the crop in each area to see whether it is normal or below normal and if so, how much below normal. I wish to assure the House that Government would be very liberal in the matter of making these assessments.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, Sri Viswanathan a Member of the Board of Revenue had made an assessment. Later the Collectors and the Government made an assessment. The assessment made by the Board Member is said to be lower than the assessment made by the Collectors and the Government. This is a point that has to be taken into consideration when the Government make assessment before the harvest.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, as one who owns lands and knows something about lands, I wish to say that usually the assessment is made afterwards, that is, after the harvest, at the *Jamabandhi*, at which time, all the people say that there was no accurate assessment of what the crop was on the land. But now, the Government have issued directions to the Collectors to make the assessment of the crop as it stands and the harvest as it takes place. That has been done to give Government a better picture of what really is the state of the crops, so that it will enable Government to give appropriate remissions. Sir, in any event, as I have said, Government will be very liberal in this matter. Their approach will be to try to help the ryots to get over the failure of the monsoon, the difficulties arising out of the failure of the monsoon.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

Sir, one hon. Member said that if he were to be in charge of the Government, he would abolish this tax on five acres of land and below. Sir, it is not very difficult to abolish an existing tax. The difficulty is in levying a tax and collecting it properly. If we abolish this tax on five acres of land and less, we would probably be losing somewhere about Rs. 1.20 crores or a little more on that account. But then, that has got to be made up in some other way. Unless we agree to cut down our programmes to that extent, or this could be made up in some form or other we cannot give it up. If some other tax is to be levied, that will only mean shifting the burden of taxation from one section of society to another, but it will not give any relief to any particular group.

SRI K. ANBAZHAGAN: May I request the Hon. Minister to explain the position further? If certain measures are taken to abolish the land tax in respect of low income groups of the agricultural society, it will certainly be a relief to them.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, the amount involved is very little. Actually I have got the figures of people paying a land tax of Re. 1, Rs. 2 and so on. Now, this really is not such a heavy burden as some would like to make it out. In any event the land registry has to be maintained. Without some collections being made it will not be possible to have the land registry maintained. All this will imply the levy of some tax or other. The difference between the tax now levied and the amount that will have to be collected even for administrative charges for the purpose of maintaining the registry will be very little. This is a psychological appeal and I can understand that. But it is not likely to give a great relief to the particular sections of society. Therefore, while I do not want to say that there is no case at all for the abolition of the land revenue, I would like to point out that if we substitute it by some other tax, it will certainly become a matter on which there could be very strong opinions expressed either way. I do, however, wish to point out that the levy itself is small and the removal of this levy is not going to make such a great difference in any respect.

Sir, at the time I am dealing with this tax, I wish to refer to a connected matter, namely, the appeal from all sides of the House for the abolition of sales tax on foodgrains. Here again the rate of tax is only one per cent on the turnover. But the rise in prices is many times more than the levy of the tax. Even if you remove this one per cent tax on foodgrains, it is not likely to make a great difference in the prices of foodgrains. If you look at the rise in prices over a period of years, say, five years, you will find that it has been increasing—the price of rice—from Rs. 1.10 to 1.20, then to 1.30 and now at Rs. 1.40. Now the rate of sales tax on foodgrains is only one per cent, but the increase in price is very much more than the rate of tax. Abolition of this tax on foodgrains is not likely to give great relief to the consumers.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

However, Sir, since it is a matter in which there is such a lot of emotional feeling, the Hon. the Chief Minister has kindly agreed to have this matter examined in the light of the ways and means position and also in the light of the collections of taxes which we expect to get, and the accounts which we are finalising. The Government will give the most sympathetic consideration to this question.

Sir, the next point which I want to deal with is the debt liability. Hon. Members said that the burden of public debt was increasing beyond our capacity to bear. They have also said that the nation is being impoverished by this heavy load of debt. I have collected some figures with regard to the debt position in the whole of India. The internal debt of this country according to the figures submitted by the Finance Minister in his budget memorandum is Rs. 5,420 crores. I am limiting the figure to crores, leaving out the odd lakhs. The external debt including P.L. 480 is Rs. 2,629 crores. In addition to these there are some unfunded debts and other liabilities. Taking all these into account the total comes to Rs. 11,082 crores. As against these, the assets of the Government of India on investments are Rs. 12,170 crores—nearly Rs. 1,100 crores above the debt liability. Most of these loans and debts have been utilised for productive purposes. In fact, our capital outlay on railways in 1950-51 was Rs. 818 crores.

DR. H. V. HANDE: What about the sterling balances?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The capital outlay on railways was Rs. 818 crores in 1950-51. In 1965-66, it is Rs. 2,675 crores. On Posts and Telegraphs, it was Rs. 50 crores. Now it is Rs. 265 crores. On steel, it was 'nil' then. To-day, it is Rs. 528 crores. There are a large number of other items, which, I think, it is not necessary for me to detail. But when we take into account the total assets as compared with the total liabilities, the situation is not alarming and does not cause any grave concern. Even though a comparison of the per capita debt between the different countries will be unrealistic, I just want to mention a few figures for the purpose of information only. The per capita debt in the United States is Rs. 7,715. In the United Kingdom, it is Rs. 7,150. In Canada, it is Rs. 6,951. In Israel, it is Rs. 4,848. In Ceylon it is Rs. 348. In India, it is Rs. 178. This is the per capita debt.

SRI K. ANBAZHAGAN: Will the Hon. Minister give us the figures of the average national income as well as the loan average?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is why I said that so far as the first part was concerned, the assets were more than the debts. So far as the second part is concerned, I was going to draw a different inference, and that is this. Israel is the only comparable country. Forty years ago, that country started from scratch. They have built up a splendid economy worthy of admiration throughout the world. It was done only by

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

a large amount of borrowing. Hon. Members are aware that if the Marshall Aid and other loans were denied to Japan, to Germany, and to some of the European countries, they could not have built up their economy at all. I was rather pained when some Members referred to our borrowing as going round with a begging bowl. They used the expression 'begging' several times. I am quite sure they understand the difference in nomenclature between begging and borrowing. Most of our borrowings are for productive purposes. Otherwise they are not given. Except the one which we borrow for the purpose of meeting the food deficit, all the other things are for productive purposes only. Therefore it is just common commercial practice to borrow on investments which yield returns. Nothing more is done in these cases than the common commercial practice followed throughout the world. I would also urge hon. Members to take note of the valuable assets which we have built up with these loans and take note also of the fact that we have not so far delayed or defaulted in the repayment of our obligations.

So far as our State is concerned, the figures which I have given in the statement clearly prove that our assets are far in excess of our debt liability, and it has always been so. The assets are Rs. 528 crores as against Rs. 400 crores, liabilities. In fact, the Raja Saheb of Chettinad on a prior occasion said that Madras could have a much bigger public debt so that it could take up more projects and accelerate the progress.

In this connection, I will deal with the question of overdrafts also. Certain States have overdrawn from the Reserve Bank for their plan and non-plan expenditure. I am grateful to the Leader of the Opposition for having clarified that so far as the Madras State is concerned, it has not overdrawn for either the plan or massive procurement. I am grateful to the Leader of the Opposition for having clarified that so far as Madras State is concerned, it has not overdrawn for either the plan or non-plan expenditure. The State Government have undertaken massive procurement operations and the procurement operations involve normal commercial transactions of purchasing goods and then taking advances from the banks on the security of the goods. The commercial transactions have involved a large and substantial amount, and I find the Chief Minister has referred to this in his speech. These commercial transactions will be financed by credit from the Reserve Bank on a self-liquidating basis. As soon as the foodgrains are sold, the money would be received, and then it would be paid back into the Reserve Bank. We are also paying interest. Paying interest charges, as the Deputy Leader of the Opposition pointed out, shows that these transactions are clearly of a commercial nature. I would appeal to hon. Members not to spoil the image of the Madras State for its financial strength and stability.

Then the criticism was offered that this Government were not following a policy—A true policy—of socialism.

7th March 1966]

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: What about the State Electricity Board bonds, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I may deal with that also, though I wanted to deal with it separately. The hon. Member is aware that this State Government have been able to persuade the Reserve Bank to agree to give advances on the bonds of the Madras State Electricity Board. In fact, on an earlier occasion they said that no advances should be given on these bonds. To-day, they are giving advances up to 75 per cent. From the point of view of the security, from the point of view of the stability of the Electricity Board and the guarantee given by the Madras Government, there is no difference whatsoever between the State Electricity Board bonds and the Madras State Government bonds. This is a matter which we have been trying to impress on the Reserve Bank and the Finance Minister for a number of years. Year after year I think we have been writing without much success. But we still hope to take it up with the Government of India to see that the Electricity Board bonds are treated on a par with State Government bonds.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: The point that I brought to the notice of the Hon. Minister privately and publicly in this House is that the relaxation of the ban by the Reserve Bank at the instance of the representation made by the Government of Madras is partial to the extent of the bank alone being the subscriber to the bond. A bank cannot be a subscriber to a larger extent. Therefore, if a mill-owner or an industrialist wants to subscribe a lakh of rupees, that cannot be negotiated on the State Bank of India. If it is taken over by a banking institution, that cannot be further negotiated. We have no objection to the party not being able to negotiate directly, but at least the party subscription should be negotiated through the bank. The bank's guarantee is there in addition to the party's responsibility. Unless this at least is ensured, a margin of 25 per cent is nothing short of—I leave it to the Hon. Minister to fill up.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: As I have said, we have been at it for a number of years and we have only partially succeeded. But we still propose to continue to make representations in this behalf. We have also a number of other proposals in respect of these Electricity Board bonds. As against large loans previously subscribed by industrialists, to-day we find that the bulk of the loans or bonds are subscribed by agriculturists who want to take pumpsets and other facilities and they are subscribing small amounts of Rs. 1,000 and Rs. 2,000. Now, the deduction of the tax at source and the difficulties of getting this money properly distributed to them are adding to the problems and difficulties. Government are doing and they will continue to do their utmost to see that the Reserve Bank accepts our representations in this behalf.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

Some hon. Members said that the Government were not following strictly the path of Socialism which they had set before themselves and they have criticised strongly what they call the mixed economy. There has been, on the other side, criticism that the Government are following blindly an ideology unsuited to this country and that unless they shake off their ideology and become realistic, the difficulties are bound to increase. In the midst of these two criticisms Government are trying to steer a middle course and, therefore, I find that they suffer from criticism on both sides.

SRI K. ANBAZHAGAN: What is the name of the course? Is it Socialism or something else?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is well-known that we have been following a policy of mixed economy, with a Socialist bias in the sense of provision of greater amenities and services for the vulnerable sections, the weaker sections of society. But we have only said that we are on the path of a Socialist State. We have not said that we have made it a Socialist State yet. In fact, how difficult and how impossible it would be non. Members can imagine. Fifty to sixty per cent of the people in this country are rural population. They will be depending on land and the entire land is in private enterprise. Any economy that you build with 50 per cent of the people engaged in private enterprise can only be a mixed economy. It cannot be different. Unless we go to the extent of saying that we nationalise all the lands, take over everything, resort to complete collectivisation and so on, the mixed economy is inevitable in this country. The point that I want to make is that from the very nature of our society and our country, it cannot be a total socialist State unless we think of completely doing away with private enterprise and private ownership of lands. That will create such a cataclysmic change in social order that I think the consequences will be far more dangerous than the possible advantages.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Even the Socialist States are coming back to mixed economy.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: At the same time, we are trying to improve the social overheads by which the weaker sections of society can have benefit. Free education, free medical aid, midday meals, distribution of text-books, scholarships—all these things are social overheads which go to create a Socialistic State. On the midday meal scheme we will spend during 1966-67, Rs. 194 lakhs, on the free distribution of text-books Rs. 42 lakhs, on scholarships for Harijans and backward community Rs. 148 lakhs, on assignment of house-sites for Harijans about Rs. 44 lakhs, and on old age pension Rs. 108 lakhs. Therefore, I wish to point out that the Government are really progressing towards a socialist order in which the social overheads will be increased year by year, and the poor people will be relieved of

7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

the daily burdens of life. That is what we consider is the best under the circumstances, and that is the best which the conditions in the country now warrant.

திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவர் அவர்களே, கனம் சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், சமுதாயத்திலுள்ள சில பிற்பட்ட மக்களுடைய முன்னேற்றம் தான் சமதர்ம ஆட்சிக்கு வழிகோலும் என்று மனமார உணருகிறாரா? அது அந்த தத்துவப்படி நிறைவேறுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is the step towards Socialism. In fact, we cannot overnight impose a complete Socialist State by means of a revolution. If we want a revolution by evolution, by steady growth without any great abnormal difficulties or changes in society, then this is the only way of marching and progressing towards Socialism. If hon. Members think that Socialism means immediately taking over all the industries in the country, I am afraid it is going to cost the nation and the people a great deal. Why should the Government take over all the derelict industries? Some of them are on the verge of being scrapped and if we want all these industries to be taken up, we are going to pay the price out of the earnings of the common man and we are going to increase the burdens of the common man. Therefore, if we want an evolution, and not a revolution, towards a Socialist society, we have to increase first the social overheads and we have increasingly to enter into these areas of production which are for the benefit of the common man, fields of production of consumer goods, field of social services like transport, etc. This is how we can progress and we cannot overnight introduce Socialism by taking over the whole thing because that will cause a social upheaval. That is what I said. Therefore, my submission to the House is hon. Members may continue to offer their suggestions as to how best these social reforms could be implemented. Among various social services, the old age pension will go a long way to relieve the distress among the people. Another one is, we have increased the pension of the teachers to a minimum of Rs. 20. We have implemented these schemes in order to see that society progresses towards the cherished goal.

12-10
p.m.

I will now deal with specific subjects which have been dealt with by the hon. Members. So far as Education is concerned, I am glad that there has been a general approval of the larger investments in Education, and also of the efforts taken by the Government in this regard. My esteemed friend, Sri Krishnamoorthy, who is one of the gallant champions of the teachers in this House, as usual pointed out a number of things, which still remain to be done. At the same time, he was fair to admit that a lot has been done during the last ten years. I think the credit should go to Sri G. Krishnamoorthy in a large measure because he has been taking up the issues in the House times without number, and with persistence which is worthy of admiration and emulation. At the same time, I wish to point out that several amenities he asked for like the medical facilities,

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

uniformity in pay scales, etc., will be examined in due course. As and when the finances of the State improve, they will also receive the consideration of the Government. Even to-day, so many special measures have been taken to improve the lot of the teachers in the State.

Sri Sankaralingam Pillai referred to one point relating to Kanyakumari. Sir, in Kanyakumari, the rules for appointment were slightly different from the rules of appointment of teachers in the State. In our State, for persons with the S.S.L.C. eligible qualification, securing not less than 40 per cent of the marks in English, is the minimum prescribed for eligibility for appointment. Now in Kanyakumari, mere eligibility will do. When some of the teachers working in the Kanyakumari Schools were transferred to the Madras State on the Reorganisation of States, these teachers who were allotted were given the same scales of pay as the Madras teachers, notwithstanding the fact that there was a difference in their educational qualification. There were others who after 1st November 1956, that is, after the States' Reorganisation, got employment as Secondary School teachers. Since their qualification was less than the qualification prescribed under the Madras State Educational Rules, their pay was slightly lower. Representations were made to the Government that the old system, Travancore system should be continued till 1959, and therefore, at least up to that date students who had studied in the old system should be given the same facilities, same remuneration, salary, etc., as those given to those who were allotted to this State earlier. I am glad to say that the Government have accepted this relaxation and called for reports from the Director for a list of such teachers for the issue of orders relaxing the relevant rule in their cases. The hon. Member then referred to another point, viz., those who have passed S.S.L.C. and studied up to 9th class should get the same scale of pay. Sir, the Government cannot accept this. The Government rejected this after very careful examination. When integration of services takes place, it is based on qualification. Here the qualification is less. Therefore, their pay has been fixed at a lower scale. Some of the teachers have questioned the validity of the order and they have gone to the Court and filed writ. We will certainly await the decision of the Court and abide by the orders of the Court.

Certain observations were made that the Government undertakings were working at a loss, and criticisms were offered on that account. A particular reference was made to the State Transport and they said that it was not working at a profit, on the other hand, it had incurred a loss. Last year 1964-65 was a bad year, in the sense apart from increase in several taxes that the Centre levied in respect of Motor Vehicles and all that, the State Transport had to suffer by not running for a number of days. Hon. Members are aware that long distance buses had to be stopped for nearly 3 weeks and the State Transport had to suspend its operation in several places throughout the State on

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

account of the agitation. Apart from that, I wish to point out that the Undertaking, as a whole has given a better picture than what is usually thought to be. The Undertaking as a whole has shown a loss of Rs. 13 lakhs, but at the same time, the Undertaking as a whole paid to the Government Rs. 37.69 lakhs as interest. If the Government are the share-holders, then they cannot expect both interest and dividend. If they get the interest then it means it is loan. If they are the share-holders, then they are the owners of the capital for which they will get return and not interest. Here the Government are not only getting interest and dividend, they are also setting apart for depreciation. We set apart larger amount for depreciation than ordinary commercial Undertakings allot for the income-tax purposes. We provide depreciation for 5 years, whereas the vehicle will serve for 7 years. If all these facts are taken into account, it is not such a gloomy picture as has been pointed out. But the main difficulty is the problems connected with urban transport. All over the world, city transport has always been a loss. One of the biggest undertakings in New York—the Fifty Avenue Coach Company—having 5 to 6 thousand buses had to go into liquidation because it could not bear the operation charges. The reason is very simple. While a long distance bus will run for 200 or 300 miles, a city bus can do only 8 trips of 12 miles each, which will give only 96 miles. If you speed up the buses and increase the trips, say from 8 to 10 trips, there will be increase in the accidents. If you reduce the mileage from 8 to 6 the loss will be much greater. This problem is not only in this country but all over the world. Therefore, the urban transport must be looked upon as a social service and not as a remunerative enterprise. I venture to submit to the House that we have treated this as social service because all over India the minimum charge per kilo metre is 3 P., it is 2 Paise, only within the Madras city, and the other transports in the State have been directed to confine their charges to 2 P., per kilo metre. It is the lowest and the reason for doing this is obvious. While the motorist traveller will travel only when there is necessity or when there is business to be transacted, to travel in city is the absolute necessity because one has to go for food and so on. Therefore, it is not possible to increase the fare though the situation compels such an increase. Sir, the charge of the 2 paise per kilometre now collected by the State Transport is, I venture to submit, a subsidised transport provided for the city population in order to prevent a further increase in the cost of living.

Sir, there was also some reference made to the State Small-scale Industries. This is a Corporation which has been started by the Government by transferring as many as sixty units from State Control to Corporation control in order to have several facilities such as credit, etc. Even this Corporation shows that it has made a profit of Rs. 28.5 lakhs as against a total investment of Rs. 4 crores. But the industries are only three years old and in

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

another three years they will earn the full dividend or the full income. Therefore, I wish to submit that even there, it has not been a loss.

Of course, there is one subject, namely, the milk supply which has been criticised by several hon. Members. We are trying to improve the milk supply position. There are several problems to be faced which are ordinarily not found in any ordinary commercial undertakings, and they are coming up every day. The Government are endeavouring to set right the milk supply position. We hope the new Director who has taken over, with his vast experience in agriculture, will be able to do something better in this direction.

Then, Sir, I will briefly deal with the industrial policy of this Government. The hon. Member suggested that the geological survey should be expanded. In fact, Sir, Madras is one of the very few States in India which have a separate geological survey department of its own. We are trying our utmost to see that the geological survey is expanded. But our difficulty is the dearth of qualified and competent geologists. To-day we do not have enough qualified geologists and Government are trying their best to improve the position. We are taking a number of raw graduates and giving them training in our department in order to make up the deficiency.

Sir, reference was made to promotion of industries in Madurai, by the hon. Member the Rajah Saheb of Chettinad. Sir, may I in all humility point out to him

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I did not complain. I only complimented him.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Well, Sir, while other parts of districts in the State have been willing and ready to branch into new industrial activity, it has been unfortunate that Madurai has been insisting only on the development of textile industry. I have tried my utmost with the industrialists in Madurai, I have tried to interest them in a number of industries, the chemical industry, the engineering industry and so on, other than textiles, and I am sorry to say that they have not shown any interest in industries other than textiles. But it is a matter for surprise that Madurai area which has so many textile mills has not even got a Bobin factory. We have started one in Erode.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: We are now having one at Virudhunagar.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am glad that something is being done in that direction.

Regarding broad gauge lines, as I have already stated in the House, it has been taken up with the Government of India. The National Council of Applied Economic Research has made very excellent report on this subject. We wish to have a broad-gauge

[Sri R. Venkataraman] 7th March 1966]

connecting Tuticorin to Madurai and another connecting Erode to Madurai through Dindigul. But it all depends on what provision is made in the Fourth Plan by the Government of India.

Sir, on the question of medical administration the main point raised was the integration of the Medical and Public Health departments. I find my esteemed Friend Dr. Sivanandam is not here. While he was strongly against integration, our distinguished Vice-Chancellor, the hon. the Leader of the Opposition has been in favour of this integration for a long time. Sir, Government have now come to a tentative conclusion that integration should be immediately adopted and that we should try to see that some of the difficulties which the Public Health department suffers from are remedied by this integration. In fact, we are not able to get people for the Public Health Department at all; since it is a separate department, nobody wants to come to that department. If the two departments are integrated, then people could be transferred and posted from the Medical department to the Public Health department and vice versa and in that way it might be possible to meet the shortage in the Public Health Department.

Sir, so far as the primary health centres are concerned, the hon. Member Sri Rajah Iyer said there were discrepancies in the figures given in the Budget memorandum. I wish my esteemed friend had read the Tamil version of the memorandum rather than the English version. In the English version, there is a slight confusion which only shows the deterioration that has taken place in our ability to handle the English language. But the Tamil version is correct. It gives the correct figures and shows the correct numbers also. But anyway the programme will be pushed through.

Sir, Government are trying their utmost with the assistance of our distinguished Vice-Chancellor and the hon. the Leader of the Opposition, to establish the Post-Graduate school of medical science. We will spare no pains in having the institute established as early as possible. As the Vice-Chancellor himself has pointed out, the Government had already placed the required lands at the disposal of the Vice-Chancellor for this purpose.

Then, Sir, reference was made to enhancement of dearness allowance for non-gazetted officers of this Government. Sir, this Government have accepted the principle that they will keep up the level of dearness allowance to that of the allowance given to Central Government servants. But the Government have never accepted the principle that they will implement the City Compensatory allowance. By declaring Madras City as 'A' Class City', compensatory allowance is paid by the Central Government to its servants in the city. But the Madras Government have not accepted the principle that they will pay in addition to the dearness allowance, a City compensatory allowance also. As has been repeatedly pointed out by the Hon. the Chief Minister, the Central Government servants are liable to transfer throughout the

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

country whereas the State Government servants have only to serve within this State. And, Sir, difference in salaries and scales of pay between the Central Government servants and the State Government servants are not unknown and in every federal Constitution you have this difference. So, I wish to assure the hon. Members that even in regard to the dearness allowance increase which has recently been granted to the Central Government servants, the Madras Government will carefully examine their financial position and try to follow the dearness allowance granted by the Government of India. In any event it is going to be given and it is only a question of time and this will depend on the availability of resources and the period for which it will be made available during this current year.

Reference was made to road accidents. No one regrets these road accidents more than myself. But then, Sir, our City is growing and our amenities are not growing correspondingly. If you take the number of State Transport vehicles on the roads in the city, there were only about 280 state transport vehicles on the roads during 1950-51.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: It is in regard to these State Transport buses that I want to pass on some information to the Hon. Minister and he can take it for what it is worth. I am told these Leyland buses, run by the State Transport, cannot take turns while running at low speed. That is the reason why they are driven at such terrible speed. This is an important matter which, if true, the Government will have to negotiate with the manufacturers. The driver cannot negotiate bends if he drives slow. That is why he drives fast.

12-30
p.m.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Anyway this is a technical matter on which I cannot immediately give any opinion. But I will have this matter checked. What I find is this. There is absolutely no discipline in any one, whether he is the road transport driver or the pedestrian or even the stray cattle that move along the road. Only the day before yesterday when I was coming to the House, a State Transport vehicle was going on my left. I was trying to overtake it on the right and go a little faster. A taxi was coming on the opposite side. Just then four buffaloes were being driven by a young boy, and he was standing on the road laughing (Laughter). I thought he wanted to test the strength of my brakes. He knew I was the Minister and he wanted to find out whether my brakes were all right or not. (Laughter). When I was in the States, one of the persons remarked that in India the roads were intended only for pedestrians. Unless we introduce a certain measure of discipline amongst all our people, road accidents cannot be prevented. There is a wrong impression that the road transport drivers are not subject to the ordinary criminal proceedings. There has been some discussion about this and about seven years ago, when I took charge, I had this matter settled. So far as the small violations

[7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

of traffic rules like errors in light, etc., so they will be dealt with by the department itself, but all other offences will be dealt with by the police. They are prosecuted and they are sentenced. The moment they are prosecuted and sentenced, they lose their job. All these things are very strictly enforced. The State Transport driver does not enjoy any immunity or any preferential treatment in the matter of violations of traffic rules or the road rules. Therefore, while I would pass on to the Director the strong feeling of the House with regard to the speeding of the transport drivers, I would like to plead with the people at large to observe more earnestly some of the traffic regulations and co-operate with the authorities in maintaining road safety. I know that not one of the vehicles stops at road meetings before it enters the main road. You will find a car, coming from the side-lane or road, rushing into the main road without waiting to see whether there is any vehicle on the main road or not, and like this many accidents have taken place. Stray cattle and stray animals cause more damage than other causes. I am grateful to the House for drawing my attention to this state of affairs. There is another thing which I want to say . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The pavements are intended for the pedestrians to walk on. I agree. But they are full of various other activities so that the pedestrians cannot walk on them. That is one thing that I would like to bring to the notice of the Hon. Minister.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The pedestrians find it very difficult to use the pavements. I quite understand it. To some extent we have relieved the pavements of the pavement dwellers. In fact the large army of pavement dwellers near the Stanley hospital area have been rehabilitated in the Vyasarpadi colony and elsewhere. We are trying to do our best in this matter. But at the same time I quite appreciate that the pavements have got to be kept clean so that the people may walk on them. They find that the roads are cleaner than the pavements. Therefore they get into the roads.

On the question of land ceilings, there is bound to be a difference of opinion. The hon. Member Sri Anbazhagan said that we should not have fixed more than 15 standard acres. There are others who think that without 30 standard acres, it will not be possible to have economic cultivation. As I said before, it is a mixed economy, and we have tried to steer the middle course. We shall try to make the best out of it. The fact that there has not been much surplus land is essentially due to the policy decision which the House has taken, namely, that we will not make this law retrospective in effect. If we do not make it retrospective, any divisions or alienations of property before the Act came into force cannot be questioned or set aside.

Then, as regards social welfare, I am grateful to Mrs. Clubwala Jadhav for the valuable suggestions she made. In fact, every year, Mrs. Clubwala Jadhav has been contributing very

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

useful suggestions. My only regret is that we have not been able to implement all of them. But she would certainly concede that the Government have done something. Out of the various suggestions made, some suggestions have been met. We will endeavour to do our best mainly in respect of the juvenile crime and the bigger problem of improving the amenities for tourists.

In this connection, I may say that I hear whispers that Mrs. Clubwala Jadhav will be going to a larger and wider sphere of activity at the conclusion of this session. I wish to convey to her on behalf of the Members of this House our warmest feelings and good wishes for her continued success and prosperity in the future. I may also add with a touch of regret that we will miss you, Madam, very much in this House.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The lady Member made a request that a Minister for Social Work might be appointed.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I think my Colleague Srimathi Jothi Vencatachellum is in charge of the social welfare work.

There was one interesting suggestion about the creation of a Board of Agriculture. Sir, our administrative system is based on our village economy, and the administration is based on the village headman, the Revenue Inspector, the Tahsildar, the Collector, and so on. The Government means of approach to the rural population is only through the Revenue Department. Therefore the Government would find it very difficult to change the administrative set-up. But if the hon. the Deputy Leader of the Opposition, who made the suggestion, would work out the suggestion in greater detail and give it to the High Power Committee, which is sitting, it will be very useful. I can appreciate that the creation of a Board, which will take charge of irrigation fertiliser supply, seed supply, and so on, even as the Electricity Board is in charge of its own operations and maintenance, may be a very valuable suggestion, which may be tried. But I would like the hon. Member to give more details of this to the Economy Committee.

So far as the City administration is concerned, we have started some satellite towns in North Madras, Kodambakkam, Urur, South Madras and then in West Madras. The city hygiene has got to be improved. Here there was a great deal of debate between Sri Ramadass and Sri Anbazhagan. In fact Sri Anbazhagan need not have taken the trouble to reply. That is my responsibility. Whoever runs the Corporation, it is the Government that is responsible. I wish to point out that a greater measure of co-operation between the State Government and the Corporation should be there. They should try to have their programmes discussed and settled with the State Government.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

With regard to the dispersal and expenditure on Services, one 12-40 of the points of difference is, I understand, that some money pm.. which was allotted to the City Municipal Corporation was spent on the salaries or dearness allowance of the staff as against a specific allocation for some other purpose. These are small differences and it does not matter.

SRI K. ANBAZHAGAN: May I suggest to the Hon. Minister that because the Madras State Government are organising an International Industrial Exhibition, the programmes and other things that are carried out for that exhibition involving large-scale expenditure may be utilised even afterwards for establishment of a satellite town or something else in the same area which will be more useful for the improvement of the City?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is the way in which it is now working. We propose to develop that into the West Madras Neighbourhood. It depends on the question whether some of the people who are going to participate in the International Exhibition will make a gift of all the buildings to us so that a portion may be reserved as a permanent exhibition site and the rest may be developed into the West Madras Neighbourhood. It is the Housing Board which is incurring expenditure in respect of the peripheral road and the expenditure in taking water-supply and electricity supply right up to the spot. It is proposed to be organised as a permanent scheme for development of satellite towns in the Madras City.

SRI K. ANBAZHAGAN: The present plan is itself with a view that it will be more or less permanent.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is so. There may be some small differences because immediately we are going to have temporary water-supply connection. But when the West Madras Neighbourhood develops, that water-supply will be made permanent. But in respect of other things like roads, electricity, etc., they are going to be permanent amenities provided to that area.

I will not take more of the time of the House except perhaps to say a word about procurement in Kanyakumari which question the hon. Member Sri Sankaralingam raised. In Kanyakumari, Government have undertaken to give family cards to all the people. In Thanjavur district they have not given the family cards to anybody. When the responsibility for feeding the entire population of Kanyakumari district is taken by the Government, naturally they will have to get all the available surplus in that area. Therefore, if there is a slight difference in the methods followed in the Thanjavur district and the Kanyakumari district it is because of the difference that exists in the distribution of food. In Kanyakumari every member is given a family card and the Government have undertaken the responsibility of supplying

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

to all the family card-holders, while in Thanjavur district we have not undertaken any responsibility even in the Thanjavur town. Therefore, there were slight differences.

I may now wind up by saying that I am grateful to the House for the very patient hearing that it has given me. There are a few points which I have not touched, but they are only a minor character. However, that does not mean that Government will not devote their attention to these. I thank the House again and I thank you, Sir. (Cheers).

12-45 p.m. MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. on Friday, the 25th March 1966.

The House then adjourned.

7th March 1966]

APPENDIX.

[Vide Answer to Starred Question No. 107 on page 7.]

Statement of district-wise details of collections in cash, and gold realised, during Chinese Aggression in 1962.

Name of the District. (1)	Amount.	Quantity of Gold.
	(2) Rs.	(3) Grams.
1 Chingleput	5,28,602.51	36.500
2 South Arcot	12,34,436.76	535.005
3 Thanjavur	28,47,329.85	8,478.882
4 Tiruchirappalli	21,50,740.97	2,939.362
5 Ramanathapuram	22,62,964.06	2,895.600
6 Madurai	24,09,053.87	11,843.990
7 Kanyakumari	2,30,375.64	66.050
8 Tirunelveli	18,93,981.01	3,380.420
9 North Arcot	9,28,798.08	54.960
10 Coimbatore	50,29,940.84	15,896.000
11 Nilgiris	4,07,974.35	1,316.000
12 Salem	12,98,425.48	2,644.000
13 Other States	2,80,212.73	..
14 Madras	71,74,432.38	22,219.110
Total ..	2,86,77,268.53	72,305.879

These figures represent collections up to 31st August 1965.

Forty-three items of gold and other articles like wrist watch, fountain pen, etc., have also been received.

86-81
D-205

INDEX TO MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-SEVENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE
COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

26th and 28th February, and 1st to 5th and 7th March 1966.

Volume LXVI (Nos. 1 to 8).

	PAGES
A	
ABDUL HAMEED KHAN., SRI—	
Expression of sorrow <i>re</i> demise of—	1
AGRICULTURAL PRODUCE MARKETS ACT, 1959—	
Declaration of Market areas of the Vellakoil market, notification laid on the table	12-13
Establishment of a regulated market at Srivaikuntam in Tirunelveli district, notification laid on the table	14
Establishment of market at Ambasamudram in Tirunelveli district, notification laid on the table	13
Establishment of Market Committee at Nagercoil in Kanyakumari district and appointment of persons as members of the Kanyakumari Market Committee, notification laid on the table	12
Establishment of Market Committees by Statutory Market Committee and Co-operative Marketing Societies in Chingleput district, notification laid on the table	12
Establishment of regulated market at Tirunelveli notification laid on the table	13
Food Department notification S.R.O. No. 3012, of 1964, amendment to—, notification laid on the table	250
Notified Market area of Erode and Gobichettipalayam Markets, notification laid on the table	294
Notified Market area to markets at Kalugumalai and Tenkasi in respect of cotton and chillies, notification laid on the table	250
ANBAZHAGAN, SRI K—	
Budget 1966-67, general discussion on	280, 282, 311, 326, 329, 330

A—cont.

ASSISTANT HEADMASTERS—

Question re strength required in Aided Secondary Schools for appointment of	162
---	-----

B

BALASUBRAMANYA AYYAR, SRI K.—

Budget for 1966-67, general discussion on	235, 238 259-270
---	---------------------

BEEDI INDUSTRIAL PREMISES (REGULATION OF CONDITIONS OF WORK) ACT, 1958—

Exemption to employees under Sections 18, 21, 26, 27 and 31 for further period of one year from 30th November 1966, notification laid on the table	122
--	-----

BEGGARS—

Question re survey of—in the State	300, 302
--	----------

BHAKTAVATSALAM, THE HON. SRI M.—

Budget for 1966-67, presentation of	4-11
Madurai College Hostel, Statement re. food poisoning of students in	353-359

BIFURCATED COURSES OF STUDIES—

Question re denial of increments to the staff in Government Secondary Schools	162
---	-----

BIRTHS AND DEATHS—

Amendment to Rules and Forms relating to registration of— notification laid on the table	15
--	----

BUDGET FOR 1966-67—

General discussion on	91-121 131-180 185-203 209-249 4-11
Presentation of	4-11

BUG POISON—

Question re High Court Judgment on sale of—	83-84
---	-------

BUILDINGS (LEASE AND RENT CONTROL) RULES, 1961—

Amendment to—, notification laid on the table	203.
---	------

BUS STANDS—

Question re—constructed by State Transport Department	81-83
---	-------

BUSINESS ADVISORY COMMITTEE—

See Committees.

C

CATERING ESTABLISHMENTS ACT—

extension to certain Panchayats, notification laid on the table ..	12
--	----

CHAIRMAN, Mr.—

Announcement re.—

Business Advisory Committee's decision	90
House Committee, election of members to	358
Privileges Committee, election of members to	165, 357-358

Budget for 1966-67—

General discussion on—	225, 226, 228
--------------------------------	------------------

Expression of sorrow re demise of Abdul Hameed Khan, Sri— ..	1
See Rulings and observations of the Chair.	

CHITRARASU, SRI C. P.—

Budget for 1966-67, general discussion on	153-160 249, 280
---	---------------------

CLOCKS—

Question re manufacture of—, watches, etc.	80-81
--	-------

CLUBWALA JADHAV, SRIMATHI MARY C.—

Budget for 1966-67, general discussion on	270-276
---	---------

COLLEGE FUND—

Question re. donations to—by Municipalities and Panchayat Unions and Panchayats during 1964-65 and 1965-66, permission for ..	128-129
---	---------

COMMITTEES—

Business Advisory Committee, decision of	90
House Committee, election of members to	130-131, 358
Privileges Committee, election of members to	130, 165, 357-358

Question re—

High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation, working of	352-354
Santhanam Committee on Corruption, recommendations of ..	125-127
School Improvement Committees in High Schools, existence of ..	215-206

CO-OPERATIVE SOCIETIES—

Question re. State Handloom Weavers' Co-operative Society, representation from—re. disallowance of rebate	208
---	-----

CO-OPERATIVE STORES—

See Food.

CORPORATION OF MADRAS—

Question re. grant of loans to—for execution of capital works during 1965	88-99
---	-------

D

DOCTORS—

Question re. number of—in Government service who opted for Military Service, since August 1965	3-4
--	-----

DONATIONS—

Question re. permission for—to college fund by Municipalities and Panchayat Unions and Panchayats during 1964-65 and 1965-66.	128-129
---	---------

E

ELECTRICITY BOARD, MADRAS STATE—

Statement under Rule 82 of the Council Rules, re. land acquisition by	359-360
---	---------

ENTERTAINMENTS TAX—

Exemption of benefit film shows connected with Flag Day Celebrations, December 1965 from—, notification laid on the table ..	160
--	-----

ETHIRAJULU, Sri M.—

Budget for 1966-67, general discussion on	240-249
---	---------

EXAMINATION(S)—

Question re. S. S. L. C.—, permission to non-teaching staff in high schools to write	206-207
--	---------

EXPRESSION OF SORROW re.—

Demise of Abdul Hameed Khan, Sri	1
--	---

EXTENSION OFFICERS (CO-OPERATION)—

Question re. retrenchment of—in certain Blocks	90
--	----

F

FOOD—

Question re—

Rice stored in Tiruchirappalli District Central Co-operative Stores, deterioration of	298-300
Rice supplied in some ration shops, report about bad quality of ..	257-258

FOREST(S)—

Question re—

Leasing out of land in—area	87-88
Value of unsold timber in Government Depot, Kanyakumari, during 1963 and 1964	86-87

G

GENERAL SALES TAX RULES, 1959—

Amendment to —, notification laid on the table	341
--	-----

GOLD BONDS—

Question re. target for each district for collection of gold for investment in	347-349
--	---------

H

HANDE, Dr. H. V.—

Budget for 1966-67, general discussion	108-115
--	---------

Madurai College Hostel, calling Minister's attention to food poisoning of College students	358-359
--	---------

HIGH POWER COMMITTEE ON ECONOMY AND ADMINISTRATIVE REORGANISATION—

See Committees

HINDU RELIGIOUS AND CHARITABLE ENDOWMENTS ACT, 1959—

Area Committee for Ramanathapuram District, appointment of Pandurangam, Sri V.V.S., Virudunagar, as a member of—, notification laid on the table	294
Assessment, Levy and Recovery of Contributions Costs Rules, amendment to—, notification laid on the table	13
Management and Preservation of Properties of Religious Institutions Rules, amendments to—, notification laid on the table	13

HOSPITALS AND DISPENSARIES—

Question re. Stanley Hospital, conversion of operation theatre into administrative block	355
--	-----

HOSTELS—

Madurai College Hostel, Minister's attention called to food poisoning of students in	358-359
--	---------

HOUSE COMMITTEE—

See Committees.

I

INAM ESTATES (ABOLITION AND CONVERSION INTO RYOTWARI) ACT, 1963—

Coming into force of certain provisions in the inam Isanamatam, Ilandaikkulam, Vellankulam and Mattapuram villages in Tirunelveli district, notification laid on the table	204
Coming into force of—in certain Jagirs in South Arcot district, notification laid on the table	250

INDIAN AIRLINES CORPORATION—

Question re. chartering of—plane by Chief Minister of Madras ..	298
---	-----

IRRIGATION WORKS (CONSTRUCTION OF FIELD BOTHIS) ACT, 1959—

Neyyar Irrigation Project II stage, Kanyakumari district, declared an irrigation work under—, notification laid on the table	121
--	-----

J

JAYARAMA REDDIAR, Sri S.—

Budget for 1964-65, general discussion on	192-193
---	---------

K

KRISHNAMOORTHY, SRI G.—

Budget for 1966-67, general discussion on 91-100

L

LAKSHIMANASWAMI MUDALIAR, DR. A.—

Budget 1966-67, general discussion on 330-341

LAKSHMI KRISHNAMURTY, SRIMATHI—

Budget for 1966-67, general discussion on 198-203

LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) RULES, 1962—

Amendments to—, notification laid on the table 13

LANDS—

Question re. leasing out of—in forest area 87-88

LEGISLATORS' HOSTEL—

Question re. installation of extension telephones in all rooms .. 161

LEPROSY CONTROL SCHEME—

Question re.—amount allotted and spent during Third Five-Year Plan under 1-3

LIGHTNING AND THUNDER —

Question re. damage caused by—in Kanyakumari district during April and May 1965 127-128

LOANS—

Question re. grant of—to Corporation of Madras for execution of capital works during 1965 88-90

M

MADRAS CITY MAPS—

Question re. publication of 356-359

MAJID, THE HON. SRI S. M. A.—

Tittagudi Panchayat, South Arcot district, statement re. inaction of Executive Officer 91

MANJUBASHINI, SRIMATHI S.—

Budget 1966-67, general discussion on 309-311

MATTER OF URGENT PUBLIC IMPORTANCE—

Madurai College Hostel, calling attention to food poisoning of students in 358-359

Tittagudi Panchayat, South Arcot district, calling attention to inaction of Executive Officer 91

Yarn, non-availability of good quality—for manufacture of exportable varieties of handloom goods, calling attention to 302-303

MECHANICAL STREET SWEEPER,—

Question re. introduction in Madras City 84-86

M—cont.

MINOR MINERALS CONCESSION RULES, 1959—

Amendments to—, notification laid on the table 294

MOHANLAL MEHTA, SRI—

Budget for 1966-67, general discussion on 189-192

MOTOR VEHICLES TAX—

Exemption of vehicle MDR 4413 from—, notification laid on the table 250

Exemption of vehicles MDH 2608, MDH 2636, MDH 2685 and MDU 7127 from—, notification laid on the table 11-12

Reduced rate of—for vehicle No. MSS 7563, notification laid on the table 14

UTHIAH CHETTIAR, SRI M. A.—

Budget for 1966-67, general discussion on [.. .. . 228-249

N

NATARAJAN, SRI N. V.—

Budget for 1966-67, general discussion on 181-189

NATIONAL DEFENCE FUND—

Question re. collection for—district-wise 349

O

OCCUPANTS OF KUDIYIRUPPU (PROTECTION FROM EVICTION) RULES, 1961—

Amendments to—, notification laid on the table 13

OFFICIAL LANGUAGE ACT—

Introduction of Tamil in the Labour Department, notification laid on the table 12

Introduction of Tamil in the Regional offices under Statistics Department, notification laid on the table 12

P

PANCHAYATS—

Inaction of Executive Officer, Tittagudi Panchayat, South Arcot District, Minister's attention called to 91

PANCHAYATS ACT, 1958—

Appointment of Director of Rural Development to exercise the powers and perform the duties of the Inspector and delegation of powers vested in Government to—, notification laid on the table .. 14

Extension to Ambathur and Kanyakumari Townships, notification laid on the table 14

P—cont.

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—

Agricultural Produce Markets Act, 1959—

Declaration of market areas of the Vellakoil market (G.O. Ms. No. 3488, Food and Agriculture, dated 22nd October 1965)	12-13
Establishment of a regulated market at Srivaikuntam in Tirunelveli district (G.O. Ms. 3190, Food and Agriculture, dated 21st September 1965)	14
Establishment of market at Ambasamudram in Tirunelveli district (G.O. Ms. No. 3489, Food and Agriculture, dated 22nd October 1965)	13
Establishment of Market Committee at Nagercoil in Kanyakumari district and appointment of persons as members of the Kanyakumari Market Committee (G.O. Ms. No. 4754, Food and Agriculture, dated 20th December 1965)	12
Establishment of Market Committees by Statutory Market Committee and Co-operative Marketing Societies in Chingleput district (G.O. Ms. No. 3964, Food and Agriculture, dated 10th December 1965)	12
Establishment of regulated market at Tirunelveli (G.O. Ms. No. 4107, Food and Agriculture, dated 24th December 1965)	13
Notification in S. R. O. No. 3012 of 1964 of Food and Agriculture Department, amendments to—(G.O. Ms. No. 3922, Food and Agriculture, dated 8th December 1965)	250
Notified market area to markets at Kalugumalai and Tenkasi in respect of cotton and chillies (G.O. Ms. No. 4108, Food and Agriculture, dated 24th December 1965)	250
Notified market area of Erode and Gobichettipalayam markets (G.O. Ms. No. 2, Agriculture, dated 3rd January, 1966)	294
Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Act, 1958, exemption to employees under sections 18, 21, 26, 27, and 31 for further period of one year from 30th November 1966 (G.O. Ms. No. 5856, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 17th December 1965)	122
Births and deaths in local areas, amendment to rules and forms relating to the registration of—(G.O. Ms. No. 1930, Health, dated 16th September 1965)	15
Buildings (Lease and Rent Control) Rules, 1961, amendment to—(G.O. Ms. No. 4606, Home, dated 31st December 1965)	203-204
Catering Establishments Act, 1958 extension to certain Panchayats [G.O. Ms. No. 5977, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 24th December 1965]	12
Entertainments tax, exemption of benefit shows connected with flag Day Celebrations, December 1965 (G.O. Ms. No. 1234, Revenue, dated 18th October 1965)	160
General Sales Tax Rules, 1959, amendments to—(G.O. P. No. 106, Revenue, dated 21st January 1966)	341
Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959—	
Area Committee for Ramanathapuram district, appointment of Pandurangam, Sri V. V. S., Virudhunagar as a member of—(G.O. Ms. No. 132, Revenue, dated 25th January 1966)	294

P—cont.

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—cont.

Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959—cont.

Assessment, Levy and Recovery of Contribution Costs Rules, amendment to—(G.O. Ms. No. 3477, Revenue, dated 18th December 1965)	13
Management and Preservation of Properties of Religious Institutions Rules, amendment to—(G.O. Ms. No. 3541, Revenue, dated 30th December 1965)	13
Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963—	
Coming into force of certain provisions in the inam Isanamatam, Ilandaikkulam, Velankulam and Matappuram villages in Tirunelveli District (G.O. Ms. No. 3193, Revenue, dated 19th November 1965)	204
Coming into force of—in Ariyan Gounden Jagir, Kurumba Gounden Jagir and Jadaya Gounder Jagir in South Arcot district—(G.O. Ms. No. 3551, Revenue, dated 31st December 1965)	250
Irrigation Works (Construction of Field Bothies) Act, 1959—	
Neyyar Irrigation Project II Stage, Kanyakumari district declared an irrigation work under—(G.O. Ms. No. 2985, Revenue, dated 8th October 1965)	121
Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Rules, 1962, amendments to—(G.O. Ms. No. 2915, Revenue, dated 20th October 1965)	13
Minor Minerals Concession Rules, 1959, amendments to—(G.O. Ms. No. 3925, Industries, Labour and Co-operation, dated 7th August 1965)	294
Motor Vehicles Tax—	
Exemption of vehicle MDR 4413 from—(G.O. Ms. No. 112, Home, dated 18th January 1966)	250
Exemption of vehicles MDH 2608, MDH 2636, MDH 2685 and MDU 7127 from—(G.O. Ms. No. 4378, Home, dated 13th December 1965)	11-12
Reduced rate of—for vehicle No. MSS 7565 (G.O. Ms. No. 4455, Home, dated 20th December 1965)	14
Occupants of Kudiyiruppu (Protection from Eviction) Rules, 1961, amendments to—(G.O. Ms. No. 2915, Revenue, dated 20th October 1965)	13
Official Language Act—	
Introduction of Tamil in Regional Offices under Statistics Dept. [G.O. Ms. No. 64, Public (Tamil Development), dated 7th January 1964]	12
Introduction of Tamil in the Labour Dept. [G.O. Ms. No. 2350, Public (Tamil Development), dated 8th December 1965]	12
Panchayats Act, 1958—	
Director of Rural Development to exercise the powers and perform the duties of the Inspector and delegation of powers vested in Government to—, appointment of—(G.O. Ms. No. 2191, Rural Development and Local Administration, dated 29th September 1965)	14

P—cont.

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—cont.

Panchayats Act, 1958—cont.

Extension to Ambattur and Kanyakumari Townships (G.O. Ms. No. 2589, Rural Development and Local Administration, dated 3rd December 1965) 14

Parks, Play-fields and Open Spaces (Preservation and Regulation) Act, 1959—Parks and play-fields within Shencottah Municipal area, approval of list—(G.O. Ms. No. 2086, Education, dated 7th December 1965) 204

Plantation Labour Rules, 1955, amendments to—(G.O. Ms. No. 5836, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 10th December 1965) 15

Prohibition Act, 1937—Spirituous Essences Rules, 1959, amendments to—(G.O. Ms. No. 4340, Home, dated 9th December 1965) 14

Public Service Commission Regulations, 1954, amendment to—(G.O. Ms. No. 2293, Public (Services-A), dated 29th November 1965 and (G.O. Ms. No. 2418, dated 21st December 1965) 122
341

Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Rules, 1957, amendment to—(G.O. Ms. No. 4076, Food and Agriculture, dated 22nd December 1965) 203

Sales-tax—

Exemption of sales made to "CARE", Madras, in connection with its relief operations from—(G.O. P. No. 3482, Revenue, dated 20th December 1965) 12

Exemption of Transistor sets for gift to Jawans—(G.O. P. No. 3428, Revenue, dated 15th December 1965) 14

Travancore-Cochin Agricultural Income-tax Act, 1950, amendment to—(G.O. Ms. No. 2788, Revenue, dated 27th September 1965) 250

PARKS, PLAY-FIELDS AND OPEN SPACES (PRESERVATION AND REGULATION) ACT, 1959—

Approval of list of parks and play-fields within Shencottah Municipal area, notification laid on the table 204

PLANTATION LABOUR RULES, 1955—

Amendments to—notification laid on the table 15

PONNUSWAMY CHETTIAR, SRI S.R.P.—

Budget for 1966-67, general discussion on 214-222

PONNUSWAMY VILLAVARAYAR, SRI J.—

Budget for 1966-67 general discussion on 140-146

POULTRY FARM—

Question re establishment of—at Kattupakkam 209

P—cont.

PRIVILEGES COMMITTEE—

See Committees.

PROHIBITION ACT, 1937—

Spirituous Essences Rules, 1959, amendments to—, notification laid on the table 14

PROVIDENT FUND—

See Teachers.

PUBLIC INSTRUCTION—

Question re. report on—, publication, of.. .. . 343-344

PUBLIC SERVICE COMMISSION REGULATIONS, 1954—

Amendment to—notification laid on the table 122,341

Q

QUESTIONS AND ANSWERS—

ABDUL WAHAB, SRI K. S.—

Question re—

Beggars in the State, survey of 300-302
Clocks, wrist watches, etc., manufacture of 80-81
Legislators' Hostel, installation of extension telephones in all rooms 161

Leprosy Control Scheme, amount allotted and spent during the Third Five-Year Plan under 1-3

Loans to Corporation of Madras for execution of Capital Works during 1965, grant of 88-90

Scholarships, Central and State—granted to students of Madras State studying in other States during 1963-64 123
Strike by taxi-drivers on 11th August 1965 77-80

Tea exported to foreign countries from the State quantity of 208

HANDE, DR. H. V.—

Question re—

Indian Airlines Corporation Plane, chartering of—by Chief Minister of Madras 298

Stanley Hospital, conversion of operation theatre into administrative block 355

KRISHNAMOORTHY, SRI G.—

Question re—

Assistant Headmasters, strength required in Aided Secondary Schools for appointment of 162

B. T. Assistant in a Higher Elementary School, eligibility for B.T. scale of pay for 255

C. 38—4

Q—cont.

AGES

QUESTIONS AND ANSWERS—cont.

KRISHNAMOORTHY SRI G.—cont.

Question re—cont.

Craft Instructors, appointment of full-time—in Higher Elementary Schools	123-124
High School classes, penalty fee by students who fail in	295-296
Mechanical Street Sweeper, introduction in Madras City	84-86
Non-teaching staff in Aided Secondary Schools, payment of salary to	161-162
Provident Fund of teachers in aided schools, custody of Pass books of postal savings accounts of—	296-297
Report on Public Instruction, publication of	343-344
Scholarships by Central Government to students taking Engineering Courses	256
School Improvement Committees in High Schools, existence of	205-206
Secondary Grade Teacher, appointed in aided elementary school prior to 1st April 1952, eligibility for secondary grade scale of pay	254-255
S.S.L.C. Examination, permission to non-teaching staff in high schools to write	206-207
State Transport Department, bus stands constructed by	81-83
Teachers in Aided Secondary Schools, eligibility for earned leave	124-125
Teachers in secondary schools, taking into account services to the completion of 58th year of age for pension	253-254
Trailer buses introduced by State Transport Department in Madras City, number of	163-164

RAJAH IYER, SRI M.—

Question re.—

Bifurcated Courses of studies in Government secondary schools, denial of increments to the staff	162-163
Doctors in Government service who opted for military service since August 1965, number of	3-4
Donations to College fund by municipalities, panchayat unions and Panchayats during 1964-65 and 1965-66, grant of permission for	128-129
Municipal Secondary Schools, change in the control and administration of	255-256
Municipal Secondary schools, number of	297-298
Scholarships for students of Engineering Colleges, rules for award of Merit-cum, Means	164

SAMBANDHAN, SRI S.K.—

Question re—

Bug n poison High Court judgement on scale of	83-8
Extension officers (Co-operation) retrenchment in certain Blocks	90

Q—cont.

PAGES

QUESTION AND ANSWERS—cont.

SAMBANDHAN, SRI S.K.—cont.

Question re—cont.

Gold Bonds, target for each district for collection of gold for investment in	347-349
High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation, working of	352-354
Madras City Maps, publication of	356-357
Municipal Schools taken over by Government in 1965, number of	345-347
Poultry farm at Kattupakkam, establishment of	209
Red tapism, news item in the Indian Express dated 26th November 1965	344-345
Sales Tax Appellate Tribunal, number of appeals pending with	354-356
Santhanam Committee on corruption, recommendations of State Handloom Weavers' Co-operative Society, representation from—regarding disallowance of rebate	125-127
Weavers of Kurinjipadi affected by recent heavy rains, representation for relief	208
	81

SANKARALINGAM PILLAI, SRI M.—

Question re.—

Forest timber, value of unsold—in Government Depot, Kanyakumari during 1963 and 1964	86-87
Lightning and Thunder in April and May 1965 in Kanyakumari District, details of damage caused	127-128

SUBBIAH CHETTIAR, SRI M.—

Question re—

Rice stored in Tiruchirappalli District Central Co-operative Stores, deterioration of	298-300
Rice supplied in some ration shops, report about bad quality of	257-258

THIAGARAJAN, SRI N.R.

Question re.—

Lands in forest area, leasing out of	87-88
National Defence Fund, collection for—districtwise	349
Teacher Training Courses, selection of students for	349-351
Vaigai river, construction of baffling walls on the banks of—in Madurai city	209

R

RAJAH IYER, SRI M.—

Budget for 1966-67, general discussion on	165-175
---	---------

RAMADOSS, SRI K.—

Budget 1966-67, general discussion on	326, 320, 339
---	---------------

R—cont

RAMASWAMY, SRI K. V.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	116-121
RED TAPISM—	
Question re news item in the Indian Express, dated 26th November 1965.	344-345
REQUISITIONING AND ACQUISITION OF IMMOVABLE PROPERTY RULES, 1957—	
Amendment to—, notification laid on the table	203
RULINGS AND OBSERVATIONS OF THE CHAIR—	
Decorum: Members should not point their fingers towards anybody while speaking	281
Unparliamentary Expression: “செளமிய” with reference to the people in urban areas—use of the word objected to. But the objection was overruled on the ground that it was used in the sense of “easy-going” people.	280

S

SALES TAX—	
Exemption of sales made to CARE in connection with its relief operations from—, notification laid on the table.	12
Exemption of transistor sets for gift to jawans from—, notifications laid on the table.	14
SALES TAX APPELLATE TRIBUNAL—	
Question re—number of appeals pending with	254-255
SAMBANDHAN, SRI S. K.—	
Budget 1966-67, general discussion on	303-308
In action of Executive Officer, Tittagudi Panchayat, South Arcot district, calling Minister's attention to	91
Yarn, calling Minister's attention to non-availability of good quality—for manufacture of exportable varieties of Handloom goods.. .. .	302-303
SAMBASIVA REDDIAR, SRI A.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	175-181
SANKARALINGAM PILLAI, SRI M.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	100-108
SANTHANAM COMMITTEE—	
See Committees.	
SARASWATHI PANDURANGAM, SRIMATHI—	
Budget for 1966-67, general discussion on	288-293
SCHOLARSHIPS—	
Question re—	
Award of—to students taking Engineering Courses by Central Government	256
Central and State—granted to students of Madras State studying in other States during 1963-64	123
Rules for award of Merit-cum-Means—for students of Engineering Colleges	164

S—cont.

SCHOOL IMPROVEMENT COMMITTEES—	
See Committees	
SCHOOLS—	
Question re—	
High School classes, penalty fee by students for failure in	235-236
Municipal—taken over by Government in 1965, number of	345-347
Municipal Secondary Schools, change in control and administration of	255-256
Non-teaching staff in Aided Secondary Schools, payment of salary	161-162
Number of Municipal Secondary	297-298
SIVANANDAM, DR. T. V.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	233-238
STATE HANDLOOM WEAVERS' CO-OPERATIVE SOCIETY—	
See Co-operative Societies.	
STRIKES AND LOCKOUTS—	
Question re Strike by Taxi-Drivers on 11th August 1965	77-80
SUBBIAH CHETTIAR, SRI M.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	131-139 281-282
SUBRAMANYAM, SRI A.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	222-228
T	
TAXI DRIVERS—	
Question re strike by—on 11th August, 1965	77-80
TEA—	
Question re quantity of—exported to foreign countries from the State	208
TEACHER TRAINING COURSES—	
Question re Selection of students for	349-351
TEACHERS—	
Question re—	
B. T. Assistant in a Higher Elementary School, eligibility for B. T. scale of pay	255
Craft Instructors, appointment of full-time—in Higher Elementary Schools	123-124
Eligibility for earned leave of—in Aided Secondary Schools	124-125
Eligibility of—appointed in aided elementary schools prior to 1st April 1958 for secondary grade scale of pay	254-255
Pass books of postal savings accounts of provident fund of—in aided schools, custody of	296-297
Pension for—in secondary schools, taking into account services to the completion of 58th year of age	253-254

T—cont.

THANGAVEL MUDALIAR, Sri A. K.—

Budget for 1966-67, general discussion on 146-153,
231

THIAGARAJAN, Sri N. R.—

Budget for 1966-67, general discussion on 276-283

TRAILER BUSES—

See Transport.

TRANSPORT—

Question re—

State Transport Department, bus stands constructed by 81-83

Trailer buses introduced by State Transport Department in
Madras City, number of 163-164

TRAVANCORE-COCHIN AGRICULTURAL INCOME-TAX ACT, 1950—

Amendment to—, notification laid on the table 359

V

VAIGAI RIVER—

Question re construction of baffling walls on the banks of—in
Madurai City 209

VENKATACHALAM, Sri R.—

Budget for 1966-67, general discussion on 209-214

VENKATARAMAN, the Hon. Sri R.—

Budget for 1966-67, general discussion on 112, 113,
114, 239,
280, 362,
334

House Committee, election of members to 130-131

Privileges Committee, election of members to 130

Statement re his visit to Japan 360-362

Statement under Rule 82 of the Council Rules re land acquisition
by State Electricity Board 359-360

Yarn, statement re non-availability of good quality—for
manufacture of exportable varieties of Handloom goods 302-303

VISIT TO JAPAN—

Statement re.—by the Hon. Sri R. Venkataraman, Minister for
Industries 360-362

W

WATCHES—

Question re. manufacture of—, Clocks, etc. 80-81

WEAVERS—

Question re. representation for relief from—of Kurinjipadi
affected by recent heavy rains 31

YARN—

Non-availability of good quality—for manufacture of exportable
varieties of handloom goods, Minister's attention called to 302-303

MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-SEVENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE
COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

26th and 28th February, and 1st to 5th and 7th March 1966.

Volume LXVI (Nos. 1 to 8).

TABLE OF CONTENTS.

Saturday, 26th February 1966.

	PAGES
Personnel of the Government of Madras	i
Principal Officers of the Madras Legislative Council	ii
List of Members of the Madras Legislative Council with their constituencies	iii-v
I Expression of sorrow at the demise of Sri Abdul Hameed Khan, former Member of the Madras Legislative Council ..	1
II Questions and Answers	1-4
III Presentation of the Budget for 1966-67	4-11
IV Papers laid on the Table of the House	11-14

Monday, 28th February 1966.

I Questions and Answers	79-80
II Announcement re decision of the Business Advisory Committee	90
III Calling attention to the inaction of the Executive Officer of the Tittagudi Panchayat	91
IV General discussion on the Budget for 1966-67	91-121
V Papers laid on the Table of the House	121-122

11 D
1211, 82, N66
N66-6631

Tuesday, 1st March 1966.

	PAGES
I Questions and Answers	123-129
II Government Motions—	
(1) Election of nine members to the Committee of Privileges.	130
(2) Election of six members to the House Committee ..	130-131
III General discussion on the Budget for 1966-67—cont. ..	131-160
IV Papers laid on the Table of the House	16

Wednesday, 2nd March 1966.

I Questions and Answers	161-16
II Announcement re election of nine members to the Committee of Privileges	165
III General discussion on the Budget for 1966-67—cont. ..	165-203
IV Papers laid on the Table of the House	203-204

Thursday, 3rd March 1966.

I Questions and Answers	205-209
II General discussion on the Budget for 1966-67—cont. ..	209-249
III Papers laid on the Table of the House	249-250

Friday, 4th March 1966.

I Questions and Answers	253-258
II General discussion on the Budget for 1966-67—cont. ..	259-293
III Papers laid on the Table of the House	293

Saturday, 5th March 1966.

I Questions and Answers	295-302
II Calling attention to non-availability of good quality yarn for manufacture of exportable varieties of handloom goods.	302-303
III General discussion on the Budget for 1966-67—cont. ..	303-341
IV Papers laid on the Table of the House	341

iii

PAGES

Monday, 7th March 1966.

I Questions and Answers	343-357
II Announcements—	
(1) Election of nine members to the Committee of Privileges	357
(2) Election of six members to the House Committee ..	358
III Calling attention to food poisoning in Madurai College Hostel	358-359
IV Statements under Rule 82 of the Council Rules—	
(1) Land acquisition by the State Electricity Board ..	359-360
(2) Visit to Japan by the Hon. the Minister for Industries.	360-362
V General discussion on the Budget for 1966-67—cont. .. .	362-384
Index	387-403

PERSONNEL OF THE GOVERNMENT OF MADRAS

GOVERNOR OF MADRAS.

SRI P. CHANDRA REDDY

MEMBERS OF THE COUNCIL OF MINISTERS.

- 1 THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: *Chief Minister in-charge of Public; General Administration including the Board of Revenue and District Revenue Establishments; Planning; Finance; Education; Labour; Legislature; Elections; Religious Endowments; Official Language.*
- 2 THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: *Minister in-charge of Industries, Commercial Taxes; Nationalized Transport; Technical Education; Electricity; Housing; Handlooms; Yarn; Textiles; Mines and Minerals; Iron and Steel Control; Prices and Supply of Goods Act; Companies, Newspaper Control; Ex-Servicemen; Legislation on Chits; Law; Transport.*
- 3 THE HON. SRI P. KAKKAN: *Minister in-charge of Police; Agriculture; Minor Irrigation; Animal Husbandry; Harijan Welfare; Prohibition; Bhoodan and Gramdan.*
- 4 THE HON. SRI V. RAMAIAH: *Minister in-charge of Food; Public Works; Revenue; Legislation on Money Lending (Rural Indebtedness); Legislation on Weights and Measures; Indians Overseas; Refugees and Evacuees; Passports.*
- 5 THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM: *Minister in-charge of Public Health and Medicine; Women's and Children's Welfare; Orphanages; Accommodation Control; Beggars; Cinematograph Act.*
- 6 THE HON. SRI N. NALLASENAPATHI SANKARAI MANRADIAR: *Minister in-charge of Ports; Co-operation; Courts; Forests and Cinchona; Khadi and Village Industries.*
- 7 THE HON. SRI G. BHUVARAHAN: *Minister in-charge of Information and Publicity; Registration; Stationery and Printing, Government Press; Prisons; Approved Schools and Vigilance Services; Fisheries.*
- 8 THE HON. SRI S. M. A. MAJID: *Minister in-charge of Municipal Administration; Community Development; Panchayats.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

PRINCIPAL OFFICERS

Chairman

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU

Deputy Chairman

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER

Panel of Vice-Chairmen

1. SRI S. K. SAMBANDHAN
2. SRI MOHANLAL MEHTA
3. SRI N. V. NATARAJAN
4. SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI

Secretary to the Council

SRI G. M. ALAGARSWAMY, B.A., B.L.

LIST OF MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL WITH THEIR CONSTITUENCIES.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
1 Abdul Wahab, K. S.	State Legislative Assembly.
2 Aditanar, Si. Pa.	Tirunelveli Local Authorities.
3 Anbazhagan, K.	Madras-Chingleput Teachers.
4 Arunachalam, T.S.	State Legislative Assembly.
5 Balasubramanya Ayyar, K., B.A., B.L.	Madras East Central Graduates.
6 Chidambara Mudaliar, A. ..	Madurai Local Authorities.
7 Chidambaram Pillai, I. A., M.A.	Kanyakumari Local Authorities.
8 Chidambaranathan, Dr. A., M.A., PH.D.	North Arcot-South Arcot Teachers.
9 Chitrarasu, C. P.	State Legislative Assembly.
10 Clubwala Jadhav, Mary C. ..	Nominated.
11 Damodaran, G. R., B.sc. (Electrical) B.sc. (Mech.) (Durham), M.I.E.E. (Lond.), M.I.E.	Salem-Coimbatore-Nilgiris Teachers.
12 Devaraja Mudaliar, T. V. ..	North Arcot Local Authorities.
13 Doraiswamy Naidu, K.	Coimbatore-Nilgiris Local Authorities.
14 Durairaj, T.	Tiruchirappalli Local Authorities.
15 Ethirajulu, M.	State Legislative Assembly.
16 Hande, Dr. H. V.	Madras District Graduates.
17 Janakirama Mudaliar, E. ..	State Legislative Assembly.
18 Jayarama Reddiar, S.	Ramanathapuram Local Authorities.
19 Kamalakannan, K.	South Arcot Local Authorities.
20 Kothandaraman, K. K.	Coimbatore-Nilgiris Local Authorities.
21 Krishnamoorthy, G.	Thanjavur-Tiruchirappalli Teachers.
22 Krishnaswamy Vandayar, A.	State Legislative Assembly.
23 Lakshmanan Chettiar, SP. K. A.	Ramanathapuram Local Authorities.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
24 Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A., B.A., M.D., LL.D., D.Sc., D.C.L., F.R.C.O.G., F.A.C.S.	Madras District Graduates.
25 Lakshmi Krishnamurthi ..	State Legislative Assembly.
26 Manickavelu, M. A., B.A., B.L. (Chairman).	Do.
27 Manjubhashini, S.	Nominated.
28 Mohanlal Mehta	State Legislative Assembly.
29 Muthiah, C.	Thanjavur Local Authorities.
30 Muthiah Chettiar, M. A. ...	Nominated.
31 Natarajan, N. V.	State Legislative Assembly.
32 Palaniswamy Gounder, V. K. (Deputy Chairman).	Do.
33 Ponnuswamy Chettiar, S. R. P.	Do.
34 Ponnuswamy Villavarayar, J.	Do.
35 Rajah Iyer, M.	Madurai-Ramanathapuram Teachers.
36 Rajagopal Pillai, M. ..	State Legislative Assembly.
37 Rajaram Naidu, K.	Do.
38 Ramadass, K.	Do.
39 Ramakrishna Achari, K. ..	Do.
40 Ramalingam Pillai, V. ..	Nominated.
41 Ramasamy, K. R.	State Legislative Assembly.
42 Ramaswamy, K. V.	Do.
43 Ramaswami Mudaliar, V. K.	Chingleput Local Authorities.
44 Ramaswamy Reddiar, O. P.	Nominated.
45 Rengaswamy, V., B.A.	Do.
46 Sambandhan, S. K., B.A. ..	Madras North Graduates.
47 Sambasiva Reddiar, A. ..	Salem Local Authorities.
48 Sankaralingam Pillai, M. ..	Tirunelveli-Kanyakumari Teachers.
49 Saraswathy Pandurangam ..	Nominated.
50 Sivanandam, Dr. T. V., M.B.B.S.	Madras West Central Graduates.
51 Sivasankara Mehta, R. ...	Madras Local Authorities.
52 Sivasubramania Pandian ..	Tirunelveli Local Authorities.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
53 Srinivasaraghavan, A. ..	Madras South Graduates.
54 Subbiah Chettiar, M. ..	Tiruchirappalli Local Authorities.
55 Subramanyam, A. ..	State Legislative Assembly.
56 Sandaram, S. D. ..	Nominated.
57 Thangavel Mudaliar, A.K. ..	South Arcot Local Authorities.
58 Thiagarajan, N. R. ..	Madurai Local Authorities.
59 Thirupurasundari, T. L. ..	Nominated.
60 Venkatachalam, R. ..	Salem Local Authorities.
61 Venkatachala Thevar, P. ..	Thanjavur Local Authorities.
62 Venkataraman, R., M.A., B.L. (Minister, Leader of the House).	State Legislative Assembly.
63 Vijayarangam, G. ..	North Arcot Local Authorities.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

TWENTY-SEVENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

Saturday, the 26th February 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—EXPRESSION OF SORROW AT THE DEMISE OF SRI ABDUL HAMEED KHAN, FORMER MEMBER OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL.

MR. CHAIRMAN : It is my regretful duty to inform the House of the death of Sri Abdul Hameed Khan, former Member of the Madras Legislative Council.

Sri Abdul Hameed Khan passed away on Monday, the 14th February 1966 at his residence in 'Amir Mahal', Royapettah, Madras.

He was a Member of the old Legislative Council from 1926-36 and Member of the Corporation of Madras during the period 1924-50 and Mayor of Madras in the year 1935-36.

He was also a Member of the Madras Legislative Assembly during 1937-39 and again in 1946-52. He was again a Member of the Madras Legislative Council during the period from 1959-62, elected from the Assembly Constituency.

On behalf of the House, I shall convey our deep sense of sorrow to the members of the bereaved family.

I request hon. Members to stand in silence for a minute as a mark of respect to the departed soul.

Accordingly, all hon. Members stood in silence for a minute as a mark of respect to the departed soul.

II. QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

MR. CHAIRMAN : We will take up first the questions relating to the Hon. the Minister for Public Health. Question No. 65.

Leprosy Control Scheme

* 65 Q.—DR. H. V. HANDE (on behalf of SRI K. S. Abdul Wahab) : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) the amount allotted by the Government of India during the Third Five-Year Plan under the leprosy control scheme;

(b) how this money has been utilised in the State; and

(c) the amount spent as on latest date available?

[26th February 1966]

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM :
(a) Rs. 60 lakhs.

(b) This provision is being utilised to establish 7 Leprosy Control units, 128 Survey, Education and Treatment Units and one Training Centre to train para-Medical workers and to construct dispensary buildings and staff quarters for the Leprosy Subsidiary Centres.

(c) Rs. 24.09 lakhs.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, will the Hon. Minister tell us why Rs. 35 lakhs have been left out without spending in the course of the last year?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : It is not that Rs. 35 lakhs have been left out. They are putting up estimates and choosing the areas where these Survey, Education and Treatment units should come up. As soon as the areas are decided, we shall start the work and the money will be spent.

DR. H. V. HANDE : May I know, Sir, the approximate number of leprosy patients in Madras City?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : I have no information.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Are the Government aware, Sir, that leprosy is very largely prevalent in the southern districts like Tiruchirappalli and South Arcot? Will the Government consider the opening of more clinics in those places?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : Yes, Sir. It is under the consideration of the Government to take the necessary steps for opening these clinics in endemic areas.

DR. H. V. HANDE : Are the Government aware, Sir, that with a little intensive canvassing, it is possible to completely eradicate leprosy? May I know why the Government are showing such apathy for the solution of this serious problem?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : The serious problem is considered in the best manner possible as the Government deem fit.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us whether the incidence of leprosy has been on the decrease or on the increase in the last few years?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : Taking the State as a whole, in certain districts we find that it is slightly on the increase and in certain other districts we find that it is on the decrease.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us the district in which it is on the increase?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : A separate question may be put, Sir.

26th February 1966]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, in view of the oral treatment given, will the Government see that every hospital is given this advantage in the treatment of the disease, whether it is a taluk headquarters hospital or a district headquarters hospital?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : Sir, instructions have already been issued to all the district headquarters hospitals and taluk headquarters hospitals where the skin clinics are located that these leprosy patients should be treated.

DR. H. V. HANDE : Sir, what steps have been taken in the matter of the rehabilitation of those patients?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : With regard to the rehabilitation of these patients, the Government have contacted all the departments, particularly the industries department. They have come forward to absorb burnt out cases and those cases which are certified by the doctors to be fit for employment and absorption in various factories and institutions.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, will the Government tell us whether they have examined the reasons for the increase in the incidence of leprosy in certain districts?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : All the details have been examined by the Government and they feel that by close co-operation of the families, where there are already leprosy patients this has been on the increase.

DR. H. V. HANDE : During the last five years, has the problem of leprosy been on the increase or decrease, Sir?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : As I have already answered it is on the increase in some districts and on the decrease in certain other districts Sir.

SRIMATHI S. MANJUBHASHINI : Sir, is it not a fact that because a very large number of parents afflicted with leprosy are inclined to go to the hospital that there has been a slight increase in the number?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : Sir. It may be so.

Doctors who opted for Military service

* 66 Q.—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state the number of doctors in Government service who have opted for military service, since the Pakistani aggression in August 1965?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHELLUM : 72 doctors.

[26th February 1966]

SRI M. RAJAH IYER : May I know, Sir, what special concessions have been extended to these doctors in order to attract them?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The Government have agreed to pay a family allowance of Rs. 250 to those doctors who joined the Military Service, and these doctors will retain their lien in the Madras Medical Service and their seniority and promotion in the service will be protected in accordance with the rules. If they are probationers, they will be continued on the occurrence of suitable vacancies. The period of military service will count for probation and pay and also for civil pension. The period of military service will count double for purposes of increment of pay and for accumulation of leave under the civil rules, leave, if any, taken while on military duty being deducted. They will be given preference in the matter of admissions to post-graduate courses.

DR. H. V. HANDE : Sir, how many of these 72 are from the Madras Medical Service and how many from the Public Health Department? Are the facilities given to the members of the Madras Medical Service and the Public Health Service the same or any special extra benefit is given only to the members of the Madras Medical Service?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : So far only doctors belonging to the Madras Medical Service have opted for the military service.

DR. H. V. HANDE : Is it not a fact that a few members from the Public Health Department also have opted and they are actually in service?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I have no information, Sir.

DR. H. V. HANDE : If any doctor from the Public Health Department should apply, will the Government show the same concession to him as they show to the members of the Madras Medical Service?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The grant of concessions is for all categories of doctors who opt for military service.

MR. CHAIRMAN : I am afraid the other questions have to be postponed, as the Hon. the Minister for Industries is not here.

III. PRESENTATION OF THE BUDGET FOR 1966-67.

MR. CHAIRMAN : I request the Hon. the Chief Minister to present the Budget for 1966-67.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, I have the honour to present the Budget Estimates for 1966-67 to this House. In my Budget Speech * in the other Chamber this

[26th February 1966] [Sri M. Bhaktavatsalam]

morning, I have dealt with the proposals embodied in the budget in detail, I shall not cover the same ground again but shall refer in brief only to some important features of the budget and the economic background against which it has been framed.

2. An aspect of the next year's budget which should be particularly welcome to this House is the small revenue surplus of Rs. 31 lakhs and the consequent absence of any proposals for additional taxation. We had indeed broken the chain of successive budgetary deficits with a substantial revenue surplus of Rs. 2,58 lakhs in 1964-65, as the final accounts for that year now available disclose. But there has a setback in the current year due largely to the sharp increase in rates of dearness allowance which we had to sanction, first in March last as part of the new budget proposals and again towards the end of June.

3. The significant improvement on revenue account next year is largely due to the impact of the recommendations of the Fourth Finance Commission which have been accepted by the Government of India and the measures for mobilisation of additional resources which this House was pleased to accept in November last. The recommendations of the Fourth Finance Commission have by and large been fair to the States and have fulfilled the hope, which I had expressed last year, that they would at least help to fill the gap on non-Plan account. The share of the States in Income Tax revenue has been raised from 66.2/3 per cent to 75 per cent and in the allocation of this divisible pool among the States, the share of Madras has been raised from 8.13 per cent to 8.34 per cent. Likewise in terms of the Finance Commissions' recommendations, the States have now become entitled to 20 per cent of the net proceeds of all Union Excise Duties, whereas the Third Finance Commission had confined the scheme of participation to 35 selected commodities. Due to smaller weightage for relative economic backwardness of States in the sharing formula, our share in the distribution of the net proceeds of the Union Excise Duties has also been raised from 6.08 per cent to 7.18 per cent. Likewise, our share in the proceeds of Additional Duties of Excise in lieu of Sales tax on sugar, tobacco and textiles in excess of the amounts guaranteed to the different States, has been raised from 9 per cent to 11.13 per cent. In terms of the award of the Fourth Finance Commissions the Government of India will also hereafter pay a sum of Rs. 6.84 crores per annum, as against only Rs. 3 crores at present as grant-in-aid, under Article 275 of the Constitution. On the whole, it has been computed that next year we will get as our share of Central taxes and statutory grants-in-aid a sum of Rs. 11 crores more than what would have become available on the earlier pattern of devolution of resources. The State's share of Central taxes together with statutory grant-in-aid, will now be of the order of Rs. 35.74 crores next year constituting 18.9 per cent of the total revenues of the State. The scheme of delimitation between

[Sri M. Bhaktavatsalam] [26th February 1966]

Central and the State resources of revenue as laid down in our Constitution which was heavily weighed in favour of the Centre is thus being progressively adapted to meet the growing needs of the States under the compulsions of a planned economy. The States have now a vital interest in the growth of the more important sources of revenue of the Centre. We hope that the trends of growth in shared taxes witnessed in the recent past, though slightly reversed in the current year, will be maintained in subsequent years, as our economy picks up, thus minimising the dependence of States on discretionary grants from the Centre for the Plan schemes.

4. In the speech of the Leader of the House introducing the budget estimates for the current year in this House, he had observed that existing arrangements for a quinquennial review of the financial needs of the State were not adequate in that the recommendations of the Finance Commission do not embody any formula by which the additional commitments devolving on the State during the pendency of the award are to be met. This lacuna in the existing procedure has again been highlighted. With the award of the Fourth Finance Commission yet to take effect from 1st April, the Government of India have already announced a further instalment of increase in the rate of dearness allowance of their employees, thus upsetting the basis on which the State Governments had presented their projections of expenditure on revenue account to the Fourth Finance Commission. The question of further increase in the rate of dearness allowance of employees of State Government, so as to maintain continuing parity with those of the Central Government, is under examination of the State Government and the decision when taken will have a large impact on our resources for next year, thus upsetting the budgetary equilibrium which we have managed to restore due, among other things, to the additional tax effort we had put through in November. Successive increases in dearness allowance besides causing erosion of the resources based on which all our Plans are framed, are, perhaps, of dubious value to the employees themselves. We have to evolve for the Fourth Plan period an appropriate wage and income policy which, while providing relief to fixed income groups, will halt the present self-defeating process of adjustment in rates of dearness allowance. This complex problem merits expert study as I have pointed out in my Budget Speech.

5. I am aware that it is the constant pressure on prices which triggers off demands for increases in rates of dearness allowance, both in the public sector and private sector. The rise in prices is largely due to the tardy rate of growth of the agricultural sector, which has in the current year been further accentuated by the widespread failure of rains in large parts of our country. The fact that our State has fared somewhat better does not provide great relief, for we are operating within the framework of a national economy and the pressure on prices of foodgrains elsewhere will be transmitted here unless insulated through appropriate

26th February 1966] [Sri M. Bhaktavatsalam]

physical controls. There is therefore need for the utmost discipline in conserving and distributing available supplies. The large provision we have made for procurement operations in next year's budget stems from this need. Investments in big projects, with comparatively long gestation period, have also been a preponderant feature of our planning in the last ten years with its accent on industrialisation as one of the surest means of building up a self-sustaining economy. The time lags in fruition of these investments, both in private and public sectors, have also added to the inflationary pressures.

6. Alike from the point of view of containing pressure on prices and bringing about a measurable improvement in national income and standards of living, it is necessary to concentrate, in the year ahead, on stepping up agricultural production through all out efforts at completion of quick-yielding programmes. The pivotal role of agriculture in the Indian economy has become all the more important. The lines on which agricultural production could be stepped up in the short term are well recognized. Irrigation, improved seed and fertilizers are the three main ingredients of any programmes which aims at marked increase in agricultural production within a season or two. What is needed therefore is the efficient organization of the supplies and services needed for the provision of these inputs and the gearing of the entries administrative and extension machinery to enable the farmer to bring this full capacity to play in this important national cause. The higher prices which have been recently announced for foodgrains should also provide the necessary motivation for increased production. Next year's Plan seeks to provide the necessary inputs and resources for creating an additional production potential of at least 4.5 lakhs tonnes of foodgrains within the State. Our programme for distribution of improved seeds seems poised for a break through with the evolution of a number of high yielding strains like A. D. T. 27, Tailchung Native—1. and Tainan 3. Our farmers have generally been responsive to new ideas and new techniques and I have no doubt that these new varieties will be well received by them and help to contribute to a substantial increase in production in the next season. As regards extension of facilities for irrigation in the absence of any scope for new major project, we have laid stress in next year's Plan on medium and minor irrigation schemes, with emphasis, in particular, on sinking of new wells and further extension of life irrigation.

7. It is the utilisation of power for agriculture which has helped to modernise our agriculture to some extent. This process of modernisation of agricultural practices and techniques which has to be carried further will call for complementary investments in the industrial sector. The inputs needed for scientific agriculture such as fertilisers pesticides and improved implements like power tillers and light tractors can be provided only by industry. It is from this point of view that I would like to stress again that agricultural and industrial growth are closely linked. It is not the large provision made for industries in our Plan that has

[Sri M. Bhaktavatsalam] [26th February 1966]

hinder agricultural progress. It is rather the failure, in both public and private sectors, of certain industries such as fertilisers catering to the needs of agriculture to expand at the targetted rate that has accounted for the shortfall in agricultural production. Even apart from this close inter-dependence between agricultural and industrial progress, it is clear that in view of the growing pressure of population on land, it is necessary, in long-term interest to maintain the rate of industrial growth. Notwithstanding the serious difficulties which industrial units in both public and private sectors have had to face in the last few months on account of power cut, shortage of foreign exchange, both for maintenance imports and project imports, it has to be recognized that the State has made satisfactory progress in the Third plan period as will be evident from a study of various economic indicators. Consumption of power by industrial units in the State has registered an increase from 908 million units at the commencement of the Third Plan to 1,600 million units by the end of 1964-65 and is expected to rise further to over 1,800 million units in the current year even with the enforcement of power cut. There has been a diversification in lines of production and we now have an entrepreneurial class with the necessary technical and managerial knowhow. We may, therefore, reasonably hope that once the difficulties now facing us ease to an extent with the resumption of foreign aid, the industrial units in the State will be able to step up their production and thus generate sufficient resources for further expansion in the Fourth Plan period. The emphasis should now be on import substitution and development of export potential. Domestic talent and expertise in building up an efficient design organization should also be encouraged through all possible means.

3-20
p.m.

8. The State Government will continue to assist the private sector to play its legitimate part in building up the economy of the State. We now have a chain of institutions, such as the Madras Industrial Investment Corporation, the State Small-scale Industries Corporation, the Madras Industrial Development Corporation and the proposed Agro-Industries Corporation, each of which will play a part in its own distinctive field in assisting in the industrial development of the State. The share capital of the Madras Industrial Investment Corporation has now been appreciably strengthened with the participation of the Industrial Development Bank and this institution has so far during the Third Plan period offered loan assistance to the extent of Rs. 955 lakhs. It has also participated in the share capital to the extent of Rs. 525 lakhs and guaranteed deferred payments for machinery for Rs. 481 lakhs. Next year's budget provides for further contribution of Rs. 25 lakhs by the State Government to the Share capital of the Madras Industrial Investment Corporation. The Madras Industrial Development Corporation, a wholly Government-owned company, has already started functioning and is currently engaged in the setting up of the Continuous Casting Plant at Arkonam and Cement Plant near Rajapalayam. The Small-scale Industries Corporation has taken over the management of over 60 small-scale industrial

26th February 1966] [Sri M. Bhaktavatsalam]

units built up by the Government in the Second and Third Plan periods. The Corporation which will function on commercial lines is expected to attain a target of production of Rs. 4 crores, and earn a profit of Rs. 27.5 lakhs by the end of the current year. Next year's Plan provides for an outlay of Rs. 5.51 crores for the execution of various industrial programmes in the public sector. The co-operative sector in industries has also made heartening progress in the current Plan period. The most noteworthy achievement in the current year has been the commissioning of nine co-operative spinning mills, within a record period of eighteen months. These mills will now take up programmes for expansion, towards which the State Government will contribute additional share capital. Next year's budget also embodies a provision of Rs. 25 lakhs for contribution to the share capital of co-operative sugar mills.

9. Among the factors which have affected industrial production adversely in the current year is the power cut to which I have already made a reference. The prolonged power cut in the current year high-lights in a poignant manner the serious disequilibrium between hydel and thermal power in our grid. We shall therefore press on with unabated vigour, the programme for setting up of a thermal plant of 340 mW capacity in the vicinity of Madras at Ennore. We also hope that a decision will soon be taken on the setting up of the thermal plant at Tuticorin, which being located at the extreme southern end for our grid, faces serious technical problems in power supply. These two projects and the further expansion of the thermal station at Neyveli, apart from the Atomic Power Plant at Kalpakkam in planning which the late Dr. Bhabha had played a notable part, would alone provide a enduring solution to the periodical power cuts necessitated by failure of monsoons. The priority we attach to development of power as one of the important determinants of both agricultural and industrial progress is adequately reflected in the allocation of Rs. 23.70 crores for power programmes even in our comparatively smaller Plan of a little over Rs. 75 crores for 1966-67.

10. The next year's Plan is, in a sense, to be treated as distinct from the rest of the Fourth Plan, which is yet to be finalised. The size and content of the State's Fourth Plan can be determined only when the present uncertainties in regard to foreign aid clear up, as indeed they have already started clearing up in a measure. While, therefore, drawing up a comparatively smaller Plan for the next year, oriented primarily towards agricultural production and completion of spillover schemes, we have framed the programmes so as to fit them, easily, later into the board strategy of the Fourth Plan. We have also endeavoured to ensure that social service programmes of great significance to the poorer sections of our society, such as education, medical and public health, housing and slum improvements are adequately provided for. This sector will account for a total outlay of

[Sri M. Bhaktavatsalam] [26th February 1966]

Rs. 16.59 crores, which would work out to 22 per cent of our next year's Plan, thus providing strong refutation of the criticism that our economic Plans have concentrated on prestigious projects to the detriment of schemes benefiting the common man.

11. We have generally utilised our resources on revenue and capital accounts for schemes which are either directly productive, like power and irrigation projects or schemes such as those for advancement of education and public health, which indirectly help to raise the productivity of the community. Exclusive of the short-term credit to be obtained for procurement operations against stocks of foodgrains, the total combined debt obligations of the State Government and State Electricity Board as at the end of current year will be about Rs. 428 crores. Against this, the book value of our assets will be over Rs. 564 crores. Our financial position thus continues to be basically sound.

12. The State Government have also taken the first few steps in a comprehensive programme of effecting economy in administration, which should, in due course liberate resources for development. No doubt, the scope for effecting such economy is somewhat limited in our State because we have by and large followed a policy of restraint in employment of staff and sanction of unproductive expenditure.

13. It is true, there has been enormous increase in Government's expenditure. But for purposes of proper comparison one should allow for the distortions caused by revision of scales of pay and increase in rates of dearness allowance. When these factors are allowed for, it will be clear that the increase is not alarming and has been most pronounced only in departments connected with development programmes. The following figures speak for themselves :—

Head of Development.	Actuals, 1956-57 (beginning of Second Plan).	Actuals, 1961-62 (beginning of Third Plan).	Budget Estimate, 1966-67 (beginning of Fourth Plan).
(1)	(2)	(3)	(4)
(RUPEES IN LAKHS.)			
Education	10,27	23,46	44,97
Medical and Public Health	4,12	8,68	15,93
Agriculture	1,91	4,17	9,75
Animal Husbandry	52	1,49	3,33
Harijan Welfare	98	3,06	5,30

26th February 1966] [Sri M. Bhaktavatsalam]

The expansion of these social services has naturally entitled a phenomenal increase in categories of staff such as teachers, agricultural extension officers, veterinary assistant surgeons, doctors and nurses. Increase in such categories of staff should cause no concern, for it is an inevitable concomitant of a developing economy. What we should be really concerned about is proliferation of non-technical staff not directly connected with developmental programmes. Though, even here, much of the increase is unavoidable, the High Power Committee on Economy and Administrative Reorganization, presided over by me, has started examining trends in expansion of staff in different departments critically and taken certain broad decisions. The process thus initiated may be expected to gain momentum and generally create a milieu in which wasteful and unproductive expenditure will be frowned upon. May I add that there is similar need for economy and cost reduction in private sector also? In particular, the frittering away of resources in conspicuous consumption should be curbed. It is through such reduction in unproductive expenditure that we can generate larger savings in keeping with the vastly increased investment programme contemplated for the Fourth Plan Period.

14. As we embark on the Fourth Plan, marking yet another milestone in our march towards economic self-reliance, we should not let ourselves be overwhelmed by the present difficulties. These difficulties, by helping to readjust our priorities and to focus our attention on essentials, should in fact create conditions in which a more rapid advance will become possible.

15. With these words, Sir, I commend the Budget Estimates of 1966-67 for the acceptance of this House. (Cheers)

MR. CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 28th February 1966.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 105. Notification issued with G.O. Ms. No. 4378, Home, dated 13th December 1965, exempting from payment of tax for the vehicles bearing registration Nos. MDH 2608, MDH 2636, MDH 2685 and MDU 7127 belonging to the United Nations International Children's Emergency Fund and assigned to the Primary Health Centres in the districts of Chingleput and

[26th February 1966]

Madurai. [Laid on the Table of the House under section 11 (2) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931).]

* 106. Notification issued with G.O.P. No. 3482, Revenue, dated the 20th December 1965, making exemption in respect of the tax payable by any dealer under the Madras General Sales Tax Act on the sales made to "CARE", Madras in connection with its relief operations. [Laid on the Table of the House under section 53 (5) of the Madras General Sales Tax Act, 1959 (Madras Act I of 1959).]

* 107. Notification issued with G.O. Ms. No. 2350, Public (Tamil Development), dated 8th December 1965, regarding the introduction of Tamil in certain offices of the Labour Department. [Laid on the Table of the House under section 6 of the Madras Official Language Act, 1956 (Madras Act XXXIX of 1956).]

* 108. Notification issued with G.O. Ms. No. 64, Public (Tamil Development), dated 7th January 1966, regarding the introduction of Tamil in the Regional Offices under the Statistics Department [Laid on the Table of the House under section 6 of the Madras Official Language Act, 1956 (Madras Act XXXIX of 1956).]

* 109. Notification issued with G.O. Ms. No. 5977, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 24th December 1965 regarding extension of the Madras Catering Establishments Act, 1958, to certain Panchayats. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Catering Establishments Act, 1958 (Madras Act XIII of 1958).]

* 110. Notification issued with G.O. Ms. No. 3964, Food and Agriculture, dated 10th December 1965, regarding the establishment of Market Committees by statutory Market Committee and Co-operative Marketing Societies in Chingleput district. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 111. Notifications issued with G.O. Ms. No. 4054, Food and Agriculture, dated 20th December 1965, regarding the establishment of Market Committee at Nagercoil in Kanyakumari district and appointment of persons as Members of the Kanyakumari Market Committee. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 112. Notification issued with G.O. Ms. No. 3488, Food and Agriculture, dated 22nd October 1965 declaring the market areas of the Vellakoil market for the purpose of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 in respect of cotton, ground-

[26th February 1966]

nut and tobacco. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 113. Notification issued with G.O. Ms. No. 4107, Food and Agriculture, dated 24th December 1965 regarding the establishment of regulated market at Tirunelveli for the purchase and sale of chillies and cotton. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 114. Notification issued with G.O. Ms. No. 3489, Food and Agriculture, dated 22nd October 1965 regarding the establishment of market at Ambasamudram in Tirunelveli district for the purchase and sale of paddy, cotton, chillies and groundnut. [Laid on the Table of the House under Section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 115. Notification issued with G.O. Ms. No. 3541, Revenue, dated 30th December 1965 making amendment to the Management and Preservation of Properties of Religious Institutions Rules, published with Revenue Department Notification S.R.O. No. A-1031 of 1964, dated 10th July 1964. [Laid on the Table of the House under section 116 (3) of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Madras Act XXII of 1959).]

* 116. Notification issued with G.O. Ms. No. 3477, Revenue, dated 18th December 1965 making amendments to the Assessment, Levy and Recovery of Contribution Costs Rules published with Revenue Department Notification S.R.O. No. A-713 of 1960, dated 30th November 1960. [Laid on the Table of the House under section 116 (3) of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Madras Act XXII of 1959).]

* 117. (a) Notification issued with G.O. Ms. No. 2915, Revenue, dated 20th October 1965 making amendments to the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Rules, 1962. Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Act, 1961 [Laid on the Table of the House under section 112 (2) of the (Madras Act LVIII of 1961).]

(b) Notification issued with G.O. Ms. No. 2915, Revenue, dated 20th October 1965 making amendments to the Madras Occupants of Kudiyiruppu (Protection from Eviction) Rules, 1961. [Laid on the Table of the House under section 14 (4) of the Madras Occupants of Kudiyiruppu (Protection from Eviction) Act, 1961 (Madras Act XXXVIII of 1961).]

[26th February 1966]

* 118. Notification issued with G.O. Ms. No. 3190, Food and Agriculture, dated 21st September 1965 regarding the establishment of a regulated market at Srivaikuntam in Tirunelveli district for the purchase and sale of paddy, chillies, cotton and groundnut. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

* 119. Notification issued with G.O. Ms. No. 2589, Rural Development and Local Administration, dated 3rd December 1965 regarding the extension of the provisions of the Madras Panchayats Act, 1959 to the Ambattur and Kanyakumari Townships. [Laid on the Table of the House under section 179 (4) of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958).]

* 120. Notification issued with G.O. Ms. No. 4340, Home, dated 9th December 1965 making amendments to the Madras Spirituous Essences Rules, 1959. [Laid on the Table of the House under section 54 (3) of the Madras Prohibition Act, 1937 (Madras Act X of 1937).]

* 121. Notification issued with G.O. Ms. No. 4455, Home, dated 20th December 1965 regarding the payment of tax at reduced rate for the vehicle bearing registration No. MSS 7565 belonging to Sri Mohana Tourist Bus Service, Madras, so long as the said vehicle is used solely for tourist purposes. [Laid on the Table of the House under section 11 (2) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931).]

* 122. Notification issued with G.O. Ms. No. 2191, Rural Development and Local Administration, dated 29th September 1965 regarding the appointment of Director of Rural Development to exercise the powers and perform the duties of the Inspector and delegation of powers vested in Government to the Director of Rural Development. [Laid on the Table of the House under section 179 (4) of the Madras Panchayats Act, 1958 (Madras Act XXXV of 1958).]

* 123. Notification issued with G.O.P. No. 3428, Revenue, dated 15th December 1965 exempting the tax payable in respect of the sales of transistor sets for gift to jawans subject to the condition that the dealer shall obtain from the purchaser a certificate issued by the Indian Red Cross Society, Madras State Branch, to the effect that the transistor set is intended to be given as gift to jawans and that the licence for the transistor set shall be obtained in the name of the said Society. [Laid on the Table of the House under section 53 (5) of the Madras General Sales Tax Act, 1959 (Madras Act 1 of 1959)].

26th February 1966]

B. Reports, Notifications and other papers.

* 14. Notification issued with G.O. Ms. No. 5836, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 16th December 1965 making amendment to the Madras Plantations Labour Rules, 1955.

* 15. Notification issued with G.O. Ms. No. 1930, Health, dated 16th September 1965 regarding amendment to Rules and forms relating to the registration of Births and Deaths in local areas.

[26th February 1966]

APPENDIX.

Speech of Sri M. Bhaktavatsalam, Chief Minister, presenting the Budget for 1966-67 to the Madras Legislature on 26th February 1966.

Introduction.

Sir,

I rise to present the Budget Estimate for 1966-67. The Accounts for 1964-65 and the revised estimates for the current year are also before the House. The revised estimates for the current year mark the climax of our efforts on the Third Plan, while the budget estimates for the next year heralding the Fourth Plan reflect in some measure the reordering of priorities which the recent developments in our economy have rendered necessary. The revised estimates confirm the trends already taken note of by this House of a substantial overfulfilment of the Third Plan in financial terms as well as in physical terms of the initial targets under many heads of development such as Minor Irrigation, Power, General and Technical Education and Roads. The outlay on the Third Plan will now be over 341 crores, representing an increase of more than seventeen per cent over the sum of Rs. 291 crores initially programmed. As I have pointed out in this House on more than one occasion, this increase in outlay is not due purely to escalation in costs. Though the costs of few major projects such as the Parambikulam Aliyar Project and Kundah Hydro-electric Project have gone up, due both to rise in prices and changes in specifications, the increase in outlay is due also in a significant measure to the upward revision of the physical targets under such important programmes as sinking of wells, general and technical education and inclusion of new projects in the course of the Plan such as the Kodayar Hydro-electric Scheme and the second stage of the Mettur Tunnel Schemes. We should also remember that this outlay of Rs. 341 crores is exclusive of Rs. 3.88 crores incurred under what are compendiously called crash programmes relating to agricultural production and allied schemes. As planning is a continuous process, we have also initiated advance action on a few of the important projects of the Fourth Plan such as the Ennore thermal Plant. The outlay on such advance action programmes aggregating to Rs. 1.46 crores, which is financed by the Centre under a special arrangement, is not also included in the figure of Rs. 341 crores. Taking these also into account, the outlay on developmental programmes will be about 347 crores, giving an idea of the massive effort which the State has put in during the current Plan period to build up its economy.

2. When we recall that the outlay on the State's Plan during the entire First Plan period was only about Rs. 89 crores, a little less than what we propose to achieve in the current year alone, and that the final figure for the Second Plan too was only Rs. 186 crores, we will gain a sense of perspective in assessing both the magnitude of the tasks we have fulfilled in the Third Plan period

[26th February 1966]

and the considerable strengthening of the resource base of the State. The difficulties facing our national economy at present have rightly been highlighted. While we should be legitimately concerned about these difficulties, we have in the light of what has been accomplished, good reason to be hopeful about the future.

3. The sluggish growth in agricultural production, further accentuated by adverse seasonal conditions and the time lags in securing maximum output from past investments are the two main factors which have held up the progress of the Indian economy at the targeted rate. These constraints on development have to be overcome if the vastly enlarged developmental programmes of the Fourth Plan, with their inevitable pressure on resources, are to be successfully put through. Emphasis has therefore to be laid in next year's Plan on stepping up agricultural production through vigorous implementation of quick yielding schemes and on expeditious completion of spillover schemes, so that the anticipated benefits may flow as early as possible. The uncertainties in regard to foreign aid, which have not yet been fully got over, have naturally led to some delay in the finalisation of the Fourth Plan at the national level and along with it of the size of the State Plan and the quantum of Central assistance therefor. Though it will thus take a little more time to determine the size and content of the State's Fourth Plan, and in particular of programmes involving new foreign exchange commitments, the next year's Plan will represent a substantial step up on the level of developmental effort attained in the last year of the Third Plan. For purposes of proper comparison it should be remembered that the expenditure on revenue account as at the end of the Third Five-Year Plan on such schemes as those relating to appointment of new teachers or establishment of new hospitals, will now figure outside the Plan and will be treated as committed expenditure. Committed expenditure of this nature is computed at about Rs. 17 crores and if this is added to the outlay of the next year's Plan at Rs. 75.38 crores, it will be obvious that there will be no slackening of the pace of expansion of developmental activities.

4. While schemes calculated to step up agricultural production have understandably claimed the bulk of our attention and resources in next year's Plan, we should not forget that our Plan has social objectives which are no less important than economic objectives. Consistent with our declared aim of establishing democratic socialism, we have laid stress on programmes calculated to ensure equality of opportunity to every citizen. This, in turn, calls for provision of facilities for education, medical relief and social security for a progressively widening segment of the population. Even in the present context, in which our resources have to be deployed mostly on augmentation of production, agricultural and industrial, we have therefore taken care to see that the pace of expansion of social services such as education and medical relief is not in any way hampered.

[26th February 1966]

Price situation.

5. While thus seeking to keep up the tempo of development in all sectors, we have not overlooked the need also to contain the pressure on prices of basic commodities through direct measures of controlled distribution. The programme of procurement of foodgrains which we have managed to put through successfully with minimum hardship to the producer, has helped to an extent in abating inflationary pressures and thus providing some relief to the urban classes in general, and fixed income groups in particular. The large provision made in the Revised Estimates for 1965-66 as well as in the budget estimates for the next year for procurement of foodgrains on Government account reflect our determination to maintain a smooth flow of essential supplies at fair prices to vulnerable sections of our people. Government are also anxious that the utmost discipline should be enforced in Governmental spending and that the Government's own finances should be so managed as not to add to inflationary pressures. It is this anxiety which has led us to budget for a small surplus on revenue account and also formulate some measures of economy which will further enlarge the surplus. The key note of the next year's budget will thus be progress coupled with economy.

Agricultural production.

6. Progress should be aimed at first and foremost in the agricultural sector. It is the achievement in this sector next year, which will be of crucial significance in setting the tone for the Fourth Plan. It is through stepping up agricultural production that we can hope to bring about an improvement in the standards of consumption of the common people and also hold the prices in check. The Fourth Plan, with its vast foreign exchange commitments, will depend for its success on vigorous promotion of exports. This again will depend upon the extent to which we are able to keep prices and costs down and thus make our industries competitive. Next year's plan therefore seeks to provide resources and inputs sufficient to ensure an additional production potential of at least four and a half lakh tonnes of foodgrains. During the current Plan period, judged in terms of the physical programmes already completed, we have created an additional production potential of 13.30 lakhs tonnes, as against a target of 16.50 lakhs of tonnes. The shortfall has occurred mostly under chemical fertilizers, where again the Plan target of 5.80 lakhs of tonnes in terms of ammonium sulphate, the availability in the current year will only be about 3.20 lakhs tonnes in terms of ammonium sulphate. Shortage of fertilizers has been with us, practically right through the Third Plan and should be held largely responsible, apart from the vagaries of the season, for the shortfall in agricultural target. The seasonal factor still plays a very important part in determining the levels of agricultural production. A study of the figures of agricultural production over the last few years has shown that the difference between a good season and bad one, could, for a State like

[26th February 1966]

Madras, be of the order of ten lakhs tonnes. As the House is aware, seasonal conditions have been particularly adverse in the current year, though the appreciable rainfall in November and December has improved the crop prospects. Through judicious utilization of limited storage in our reservoirs, we have managed to save the principal crops in important irrigation tracts. But in the process we had to deny water for ayacut under some projects such as the Lower Bhavani. The yields in some areas, particularly of the Taladi crop in the Cauvery Delta, have also been affected due to late sowing and lack of water. All these factors, peculiar to the current year, will naturally depress the actual production below the potential created in terms of programmes and inputs. But in framing our programmes for provision of facilities and inputs next year, we have naturally to allow for the distortions caused by the seasonal factor and seek to build on the basis of the potential created in the current Plan period.

Navarai Campaign.

7. The comparatively good rainfall in December has filled up tanks and wells in areas where a crop is raised between January and May. It is programmed to intensify production in this Navarai season through a special Navarai campaign for the supply of seeds, fertilizers and plant protection chemicals on a priority basis. It is hoped that through these measures the average yield of the Navarai crop covering an extent of two and a half lakh acres can be stepped up, thus making good to an extent, the shortfall in other areas. Our main strategy in the next year's Plan will be (i) intensive propagation of high-yielding strains of paddy and millets in select areas having assured facilities for irrigation; (ii) further increase in consumption of both nitrogenous and phosphatic fertilizers in judicious combination; and (iii) vigorous implementation of programmes for lift irrigation through both excavation of new wells and extension of power to existing wells.

State seed farms.

8. Our target in regard to setting up of State seed farms in the current Plan period will be achieved. Master Plans for the comprehensive development of the seed farms have been prepared and have been taken up for implementation according to a phased programme. Though the working of these farms cannot be adjudged purely in terms of profit and loss, it should be a matter for gratification that in 1964-65, 52 farms have shown a profit and only 22 had incurred loss, the overall profit being Rs. 1.14 lakhs. With the implementation of master plans for development, the inherent handicaps in the successful working of these farms such as lack of irrigation facilities and poor fertility of soil are proposed to be overcome, thus rendering these farms financially more viable. The most heartening development in our seed multiplication programme has been the cultivation in over five thousand acres, in the last kuruvai season in the Thanjavur Delta,

[26th February 1966]

of the high-yielding hybrid Japonica-Indica paddy strain ADT-27. Over these five thousand acres, this strain has given an average yield of 3,840 lb. of paddy per acre, as against the normal kuruvai yield of 2,400 lb. of paddy per acre. About 5,000 tonnes of seed of this variety have been procured this year to cover two lakhs of acres in the next kuruvai season in Thanjavur, besides nearly sixty thousand acres in other districts. It is estimated that the average yield, with normal seasonal conditions, will be not less than 3,500 lb. of paddy per acre and that this will contribute to a considerable increase in rice production. Two other hybrid paddy cultures now under field trial, culture 2701 in Thanjavur district and culture 2410 in Chingleput and North Arcot districts are also expected to give good results. It is also proposed to organize trials in the Navarai season with Taichung Native 1, a variety of paddy claimed to be capable of yielding over three tonnes of paddy per acre. If the results of these trials, which will be known by July 1966, bear out this claim, a sizable area will be brought under cultivation of this variety in 1966-67 itself. Trials are also being undertaken with two other similar exotic varieties Taiching 65 and Tainan 3 to assess their suitability for large-scale cultivation in this State.

Millets.

9. Millets too are important in balancing our food budget. Improvement in millet yields therefore continues to claim the attention of our agricultural specialists. A new high fertilizer responsive and high-yielding hybrid cholam, Co-ordinated Sorghum Hybrid-1 released this year has given very high yields of up to 5,200 lb. per acre under irrigated conditions, representing an increase of sixty per cent over the yield of the best of our cholam strains. Two varieties of Cumbu X-3, a hybrid developed in this State and HB-1, a hybrid developed in the Punjab have both given very promising results. HB-1 especially has given yields of up to 4,800 lb. per acre. CSH-1 will be cultivated in 4,500 acres and X-3 and HB-1 in 10,000 acres this summer. Steps are also being taken to produce seed of these hybrid varieties for a much larger coverage next year.

Fertilizers.

10. The full potential of these improved strains can be realized only with an assured supply of chemical fertilizers. The loan assistance secured recently from the United States specifically for the import of fertilizers and the commitment given by Government of India to allocate larger foreign exchange from their own resources for such imports should help to step up the availability of fertilizers significantly in the next season. The State Government, on their part, will keep under constant review the arrangements for distribution of available supplies. Government are aware that chemical fertilizers give the best results in judicious

26th February 1966]

combination with organic manures. Our programmes for propagation of green manures and development of local manurial resources will therefore be implemented with unabated vigour. With a view to step up production of green manure seeds, a proposal to increase the premium payable to seed farm ryots from Rs. 5 to Rs. 10 per quintal is under consideration. Sixty more panchayats will be selected in 1966-67 for grant of loans for sinking of wells and installation of pumpsets for raising green manure crops. The provision for schemes for development of local manurial resources like urban compost is being stepped up to nearly Rs. 35 lakhs in the Budget Estimate for 1966-67.

Minor irrigation.

11. The House is aware that the tempo of execution of minor irrigation programmes, including the programme for sinking of wells, has been considerably accelerated in the current year. Against an original budget estimate of Rs. 405 lakhs for various minor irrigation programmes the revised estimate for 1965-66 visualise an expenditure of Rs. 730 lakhs, towards which Government of India have also sanctioned additional assistance of Rs. 2 crores. With a provision of about Rs. 862 lakhs in next year's budget estimates, inclusive of the loan provision of nearly Rs. 1 crore under Community Development, it will be possible to maintain the tempo of execution of these quick-yielding schemes. The significant provisions made for different minor irrigation programmes in budget estimates for next year are as under :—

	(RS IN LAKHS.)
Special Minor Irrigation Programme ...	3,07
Desilting-cum-reclamation Scheme ...	26
New Well Subsidy Scheme ...	3,02
Scheme for the supply of oil engines and electric motor pumpsets. ...	1,00
Bore wells and tube wells ...	60
Boaring of wells and deepening wells with rock blasting units ...	31
Filter Point Schemes ...	36

We are laying emphasis on sinking of wells in areas commanded by major irrigation systems so that more than one irrigated crop may be successfully raised. Our programme for rural electrification too has an important contribution to make at the present juncture. The results we have achieved on this programme, are largely responsible for the present national awareness of the fact that rural electrification is not a mere programme for provision of amenities for the people of the villages but a production-oriented programme of the highest priority. The House should be glad to note that targets under this programme will be very substantially

[26th February 1966]

exceeded. As against a target of 8,000 villages, it is now anticipated that the number of villages and hamlets electrified will be over 10,000. 1.35 lakhs of pumpsets will be connected to power, thus bringing the total number of pumpsets energised to 2.53 lakhs as at the end of the Plan. We are providing Rs. 6 crores in the budget for next year for rural electrification to supply power to over 25,000 pumpsets which should permit extension of irrigation over an extent of at least one lakh of acres. Apart from its direct contribution to agricultural production, rural electrification is an important instrument of social change, broadening the outlook of the farmer rendering him generally more responsive to new ideas and new techniques.

Medium irrigation.

12. Though we have reached the limits of utilisation of our water resources, we are executing with the utmost expedition the few medium irrigation schemes for which there is still scope in our State. We are negotiating with Kerala, how best the waters of the Nirar and Thekkadi rivers forming parts of the Parambikulam-Aliyar Project could be utilised, and pending agreement on this important point, the provision for Parambikulam-Aliyar Project for next year has been fixed only at Rs. 275 lakhs. We hope that a solution to the best advantage of both the States could be reached soon and that it would be possible to absorb a larger outlay on this project in the course of next year. With the allotment of Rs. 233 lakhs for the Chittarpattanamkal Project in next year's Plan, the work on this project should gather considerable momentum. We have also made a provision of Rs. 40 lakhs for making a start on four new schemes—Ramanadhi and Ghatana Reservoir Schemes in Tirunelveli district, Manimukthanadhi in South Arcot district and the scheme for modernisation of Vaigai channels, as soon as they obtain the technical clearance of the Planning Commission. The estimated cost of these four new schemes as now recast are as under :—

	(RS. IN LAKHS)
Ramanadhi	87
Ghatana Reservoir	1,58
Manimukthanadhi	91
Modernisation of Vaigai channels	3,95

We have impressed on the Planning Commission that though the cost of these schemes in terms of area benefited may be on the high side, the standards in this regard have to be relaxed in their application to this State, which has no major water courses left to tap. We have also laid stress on the contribution which these schemes can make to development of economically backward tracts.

[26th February 1966]

13. While pressing ahead with programmes for extension of facilities for flow and lift irrigation, we should not overlook the need to raise the water table and conserve moisture through appropriate soil conservation programmes in dry areas. The area covered by these conservation measures will be increased from 90,000 acres in 1965-66 to about 1.32 lakhs of acres in 1966-67, and a provision of Rs. 113 lakhs has been made for this important programme in 1966-67 against an expenditure on the average of Rs. 55 lakhs in the Third Plan.

14. The programme of distribution of tractors on hire-purchase terms will also be further enlarged with provision of funds for procurement and distribution of 250 units in 1966-67, as against only 100 units in the current year. It is also proposed to make a start with distribution of power tillers and the modest provision in this regard in the budget estimates could be increased in due course with reference to popular response. The scheme for subsidised distribution of agricultural implements now being implemented through Panchayat Unions will also be continued.

Participation of panchayat unions.

15. Agricultural programmes will call for considerable planning in depth at district, block and village levels. In drawing up such plans and following up their implementation, the Panchayat Unions have an important part to play. Apart from schemes formulated at State level and entrusted to them for implementation, there are many small schemes which can be successfully framed by them with reference to local needs. A sum of Rs. 2 lakhs each will be made available as grants-in-aid to Panchayat Unions over the Fourth Plan period for such local schemes having a bearing on agricultural production. We have invited the Panchayat Unions to frame the plans with the help of the technical departments concerned. Considerable local knowledge and initiative will be necessary in making these plans purposeful. I would request the honourable Members who are all ex-officio Members in the Panchayat Union Councils to take active interest in formulating these plans and in following up their execution later. In such vital programmes as distribution of improved seeds and development of local manurial resources, the interest evinced by Panchayat Unions may make all the difference between success and failure. The Panchayat Unions will also continue to be associated effectively with the formulation and execution of programmes relating to provision of amenities in rural areas. The allotments available under community development as well as under other relevant heads of development will be pooled together and placed at the disposal of the Panchayat Unions for utilisation according to a co-ordinated area plan. In this manner, a provision of Rs. 120 lakhs for rural water-supply programmes, of Rs. 80 lakhs for construction of link roads and of Rs. 69 lakhs for construction of buildings for elementary schools

[26th February 1966]

have been made in the Budget Estimates for 1966-67. Besides a sum of Rs. 80 lakhs has been earmarked for the rural manpower programme which is designed to utilise under-employed and unemployed labour in rural areas for creation of durable community assets. I have no doubt that the Panchayat Unions will implement all these programmes with vigour and thus bring about a significant reduction in existing disparities in standards of common amenities between rural and urban areas.

Co-operatives.

16. Another democratic agency at the village level which has a crucial part to play in fulfilling the agricultural programme is of course the co-operative society. In particular, their role will be dominant in the distribution of fertilisers and in provision of credit. By the end of the current Plan period, the membership of co-operative societies will be of the order of 42 lakhs. With this wide coverage, our efforts will now be concentrated on improving the working of the societies at the primary level. In 1966-67, about 500 potentially viable village co-operative societies will be taken up for intensive development and given assistance for employing full-time paid secretaries. Credit, short and medium term, disbursed through co-operative societies will also be stepped up from about Rs. 47 crores in 1965-66 to Rs. 52 crores in 1966-67. The honourable Members are aware that the concessional credit provided by the Reserve Bank of India, in recent years, has been of great help to the co-operative societies in expanding their fruitful activities. Though co-operatives in our State have also registered a measure of success in mobilising their own resources in the form of share capital, thrift fund and deposits from members and non-members, with the larger demands likely to be made on their resources under the intensive agricultural programmes, it is necessary that co-operatives should redouble their efforts to mobilise the savings of farmers in rural areas. It is felt that the District Co-operative Central Banks could tap deposits in rural areas more vigorously, if they open more branches. We have therefore included in the next year's Plan a scheme for assisting District Co-operative Central Banks to open 20 branches. The main problem facing the Indian economy is one of matching savings with investment and co-operative banks have no mean part to play in garnering rural savings for purposes of productive investment. The contribution which consumer co-operatives can make in holding the price line is well recognized in our Plan. The Government of India have indicated that they would be making available a provision of nearly Rs. 45 lakhs for development of consumers' co-operative societies in urban areas next year and this assistance will be made full use of. An assistance of the order of Rs. 6 lakhs is also expected from the Government of India for modernisation of rice mills in the co-operative sector. This programme can be of great help in improving the recovery of rice from paddy.

[26th February 1966]

Animal Husbandry Schemes.

17. The emphasis in next year's Plan on programmes connected with agricultural production extends also to the two allied sectors of Animal Husbandry and Fisheries. The outlay on Animal Husbandry programmes in next year's Plan is about Rs. 105 lakhs as against an average of only Rs. 68 lakhs per annum in the Third Plan period, thus affording some evidence of the high priority attached to the programme in the Fourth Plan period. The Key Village Scheme aiming at all-round development of cattle, through promotion of scientific methods of breeding, management and disease control will continue to be the lynch-pin of our programmes in this sector. Twelve new key village blocks will be opened next year and production of pedigree breeding bulls in key village areas will be further supplemented with the establishment of an additional Government livestock farm in 1966-67. Provision has also been made for the opening of 25 veterinary dispensaries in pursuance of our policy of wide dispersal of facilities for veterinary aid in rural areas. The development of poultry will also receive special attention in next year's Plan. Eight new poultry extension centres will be established in 1966-67 and a provision of Rs. 34 lakhs has been made for different programmes of poultry development. We also propose to set-up 12 sheep and wool extension centres next year and with a provision of Rs. 6 lakhs in 1966-67, it should be possible for us to make a significant impact on the rearing of quality sheep. The present tempo in the execution of dairying and milk supply programmes will also be maintained with an allocation of Rs. 77 lakhs in next year's Plan, of which a sum of Rs. 30 lakhs has been earmarked for sanction of loans to members of co-operative societies for purchase of milch animals.

Fisheries.

18. In framing next year's Plan, we have kept in view also the possibilities of supplementing our food resources through a more intensive development of fisheries. The programmes of development in this sector will be considerably accelerated with the allocation of Rs. 105 lakhs in 1966-67, as against an annual average of only about Rs. 51 lakhs in the current Plan period. The programme for construction and supply of mechanised boats will, in particular, be considerably stepped up. The target in this regard for next year is being set at 150 boats. The provision for supply of fishing requisites such as nylon nets and cotton yarn will also be correspondingly increased. There is also need to improve landing facilities simultaneously and a provision of Rs. 10 lakhs has been made for this purpose. Government of India have also informed us that the Madras Port Trust will provide in their programmes of expansion for facilities for landing of fish in the Madras Harbour and that therefore a separate fishing harbour at Royapuram might not be necessary. Along with the

[26th February 1966]

development of inland, marine and estuary fisheries, it will also be necessary to implement in a bigger way supporting programmes for preservation, transport and marketing of fish. Provision has been made in the budget estimates for next year for the establishment of one freezing unit at Tuticorin.

Industrial Development.

19. While the development of agriculture and allied sectors will thus be the main concern of next year's Plan, we should not lose sight of the fact that in a State such as ours, with its high density of population, it is also necessary in the interests of long-term growth to develop both large-scale and small industries, if we are to make a significant impact on the standards of living of our people. The industrial base of the State has been considerably strengthened in the last two Plan periods as will be evident from a study of some of the important indicators of industrial growth. Consumption of power for industrial purposes which was of the order of only 320 million units in 1950-51 had risen to 1,600 million units, representing a fivefold increase by 1964-65. The progress we have made in the industrial field is a matter for gratification, particularly because Madras is deficient in natural resources and has to draw its basic raw materials and fuel from other States, involving long leads. This serious drawback has however been neutralised by certain other favourable factors such as availability of trained manpower, constructive labour leadership, good transport facilities, well developed power grid and a progressive entrepreneurial class. The private sector has made a significant contribution to the development of industries in the State under a policy of active encouragement pursued by the State. The Government through the Madras Industrial Investment Corporation have pursued an active policy of extending assistance to private entrepreneurs in the form of long-term loans, participation in share capital and guarantee of deferred payments for machinery. The assistance provided by the Madras Industrial Investment Corporation by way of underwriting of shares has been of special significance at a time when the capital market has been none too good. The Government have provided a sum of Rs. 25 lakhs in the budget for 1966-67 for contribution to the share capital of the Madras Industrial Investment Corporation and this, together with matching contribution from the Industrial Development Bank, will enable the Madras Industrial Corporation to secure additional refinance facilities from the Industrial Development Bank and thus play a more active role in the industrial development of the State.

State Government Projects.

20. The State Government also intend participating more directly in the establishment of industrial units in the Fourth Plan period. To this end, they have set up the Madras State Industrial Development Corporation, which, to start with, has

[26th February 1966]

already taken up the establishment of a continuous Casting Plant at Arkonam and of a cement plant of 1,200 tonnes capacity near Rajapalayam. An agreement has been signed with Messrs. Stanko Import of Russia for submission of a technical project report and the capital equipment needed for the Continuous Casting Plant will be secured on easy terms of repayment. As regards the Cement Plant, the investigation work in respect of limestone deposits has been completed and land acquisition is expected to be completed shortly. Tenders for supply of plant and equipment have been settled. A provision of Rs. 1.40 lakhs has been made in the Budget Estimates for 1966-67 for sanctioning of financial assistance to the Madras Industrial Development Corporation towards meeting the anticipated expenditure on these two projects in 1966-67. Among the significant achievements in the industrial sector in the current Plan period, special mention should be made of the successful completion of nine co-operative spinning mills, with installed capacity of over 1 lakh spindles, involving a capital outlay of Rs. 6.5 crores within a remarkably short period of 18 months. Thus the co-operative spinning mills in the State will produce annually 66,000 bales of cotton yarn worth about Rs. 9 crores and will provide the essential raw material for 2 lakhs of handlooms in the co-operative sector. A provision of Rs. 20 lakhs has been made towards contribution to the share capital of the co-operative spinning mills. The four co-operative sugar mills at Ambur, Amaravathi, Padalam and Mohanur are working to their full capacity and are formulating programmes for expansion. Two more mills, one at Alanganallur and other at Kallakurichi, are at an advanced stage of erection. The next year's Plan embodies a provision of Rs. 35 lakhs for contribution to the share capital of new sugar mills and for expansion of existing mills.

Central Government Projects.

21. The bigger industrial projects sponsored by the Central Government in this State are also making satisfactory progress. The capital investment in Neyveli Lignite Project, the biggest such project in this State, amounted to about Rs. 140 crores as on 31st December 1965. Nearly five million tonnes of lignite have been mined so far and used mostly for generation of power. The sixth unit of the second stage of Neyveli Thermal Power station was commissioned in August 1965 raising the installed capacity to 300 MW. The equipment for the seventh unit is being received and is under erection. The first boiler for the seventh unit is expected to be commissioned by April 1966 and the entire seventh unit of 100 MW. capacity by August 1966. The briquetting and carbonisation scheme also went into production in August 1965 and nearly 14,000 tonnes of carbonised briquettes have so far been produced. All the erection work in respect of the fertiliser plant has also been completed and the plant after getting over its teething trouble is likely to go into production by about the end of March 1966. The

[26th February 1966]

support given by Neyveli to our power grid in the current year has been of great value and has further underlined the need for further expansion of the thermal station.

22. The construction phase of the High Pressure Boiler Plant at Tiruchirappalli is almost nearing completion. Work has also commenced on manufacture of jigs and fixtures and the components for High Pressure Boilers. Programmes for expansion of the factory from the present projected boiler capacity of 720 MW to 2,000 MW during the Fourth Plan period are being formulated. The Hindusthan Teleprinters Limited has also gone into production and has taken steps for expansion of capacity. The Surgical Instruments Project being set up with Russian collaboration and designed to produce 2.5 million pieces of surgical instruments has commenced production in September 1965. The work on Hindusthan Photo Films factory at Ootacamund has made further progress and the plant is expected to go into production by June 1966. The Heavy Vehicles Factory, Avadi, being set up by the Ministry of Defence has turned out its first "Vijayantha" tank in December as scheduled.

23. One of the major industrial projects programmed for this State in the Fourth Plan period is the establishment of a Petroleum Refinery at Manali near Madras in collaboration with the American International Oil Company and the National Iranian Oil Company. The refinery will handle 2.5 million tonnes of crude with provision for further expansion to 3.5 million tonnes. The agreement for the establishment of this refinery has been signed recently and the refinery is expected to go on stream by the beginning of 1968. This will be followed by a fertiliser plant, the biggest of its kind in the country, with a capacity of 20,000 tonnes in terms of nitrogen per year. Honourable Members are aware that the technical and economic feasibility of the Neyveli-Salem Steel Plant has already been established in the detailed project report prepared by Messrs. Dastur and Company. A survey team of engineers sent out by the Japanese Consulting Institute in August 1965 has made an on-the-spot study of the several aspects connected with the Neyveli-Salem Steel Project. They have made a detailed appraisal of raw materials and other facilities required for the project. Our Minister for Industries, who has recently been to Japan to explore the possibilities of securing Japanese assistance for some of the industrial schemes proposed for implementation in the Fourth Plan in our State, has also had discussions with the Japanese specialists on the outstanding issues relating to the Neyveli-Salem Steel Plant also. The Japanese Consulting Institute Survey Team's report is expected to be finalised shortly and it is hoped that the project would be taken up soon thereafter.

24. Notwithstanding the difficulties caused by shortage of power, scarcity of raw materials, dearth of foreign exchange and tight conditions in the money market, industrial units in the State can look forward to further development in the Fourth Plan

[26th February 1966]

period, once the present impediments in flow of foreign aid are overcome. Considerable production potential has been built up in the last decade and it is now up to our industrialists, scientists and technologists to explore possibilities of import substitution and thus make our economy increasingly self-reliant.

Small-scale industries.

25. The growth of small-scale industries has also been quite encouraging in the current Plan period. The setting up of industrial estates has acted as a catalyst in promoting many small-scale industrial units in the private sector. Of the 13 new industrial estates sanctioned during the current Plan period, the industrial estate at Ambattur, with 70 units, is the biggest and the first phase of this estate has already been completed. The other industrial estates, except the one programmed at Kumbakonam, have all made a start and further construction is in progress according to a phased programme. Against the initial allocation of only Rs. 3.20 lakhs for this programme in the current Plan period, a sum of Rs. 5.01 lakhs will have been utilised by the end of the current Plan period.

26. The small-scale industrial units sponsored by the State Government have also made satisfactory progress. As at the end of the Third Plan period, there will be 63 such units and the production of these units in 1965-66 is estimated at Rs. 400 lakhs, yielding a profit of Rs. 28.5 lakhs. With the setting up of the Small-scale Industries Corporation for the management of these units, we may expect them to function on commercial lines and give us reasonable return on the investment made. The programme for expansion of industrial estates will be further continued in the next year of the Plan. New estates are proposed to be set up at Hosur and three other divisional headquarters. In view of the encouraging results secured in the establishment of functional industrial estates, it is also proposed to promote an industrial estate for the electrical goods industries at Madras in the next year's Plan. Many small-scale industrial units are now working far below the rated capacity due to shortage of raw materials, and the situation may improve significantly only when foreign assistance is secured for maintenance imports also. Non-ferrous metals are in particular in short-supply and high priority is therefore being accorded in our Plan for development of indigenous sources of supply. In this context, we attach great importance to the development of multi-metal project in Mamandur, South Arcot district, utilising the proved reserves of 1 million tonnes of ore. This programme entailing an investment of Rs. 1 crore will be taken up in stages and a provision of Rs. 5 lakhs has been made in the next year's Plan for preliminary work. We also propose to intensify the exploration of other economic minerals in the State and to this end, the State Geological Department will be suitably strengthened with personnel and equipment. A provision of Rs. 10 lakhs has been made for the expansion of the activities of the Geological Department in 1966-67.

[26th February 1966]

Electricity.

27. The pace of execution of programmes for generation and transmission of power has been well maintained in the current year, and the Plan provision in this regard of well over Rs. 25 crores will be fully utilised. The second unit of 60 MW at Kundah Plant III, the first of 50 MW of Mettur Tunnel Scheme and the fourth unit of 35 MW at Periyar have already been commissioned. Three more units of 50 MW each are now ready at Mettur but these could be harnessed only when the next irrigation season commences with improvement at Mettur. Kundah Power Station IV, with a unit of 50 MW has just gone on stream. The Sarkarpathy Power Station will also be ready for commissioning before the next irrigation season commences in July. The installed capacity of the Madras grid, exclusive of Neyveli, will be 1070 MW which will exceed the initial Third Plan target of 1040 M.W. The prolonged power cut in the current year due to unprecedentedly low storage in hydel reservoirs has once again highlighted the serious imbalance between the hydel and thermal power in our grid and the need to initiate remedial action. We have already initiated action on the setting up of a thermal station at Ennore, with a capacity of 340 MW. Technical discussions with Czechoslovakian collaborators have been completed and orders for the plant will be placed shortly. The work will gather considerable momentum in the next year, with the provision of Rs. 3 crores as part of the Plan. Work on the installation of an additional capacity of 30 MW in the Basin Bridge Thermal Station is continuing and next year's Plan incorporates a provision of Rs. 79 lakhs in this regard. Adequate provision has also been made for Anamalai Hydro-Electric Scheme and Third stage of the Kundah Hydro-Electric Scheme. The progress of Kodayar Hydro-Electric Scheme will also pick up momentum with a provision of Rs. 3.5 crores in next year's Plan. On the whole, inclusive of rural electrification, an outlay of Rs. 23.70 crores has been proposed for power programmes, towards which the State Government will sanction loan assistance to the State Electricity Board to the extent of Rs. 13.3 crores, the balance being met by the State Electricity Board from its own resources and from market borrowings. In the present context of acute shortage of foreign exchange, the Planning Commission has not agreed to any new schemes being included in next year's Plan, for which firm foreign exchange commitments have not already been made. We should however keep new schemes ready so that they could be pressed for sanction as soon as the prospects of foreign aid improve. The project report on Tuticorin Thermal Plan is already with Government of India and we hope that they will soon accord their technical approval. We have reached an agreement with Kerala Government for the execution of Pandiyar-Punnapuzha Scheme with an installed capacity of 100 MW and this scheme is also now awaiting the sanction of Government of India. Installation of additional units of capacity of 110 MW at the existing Kundah Power Stations III and IV is also one of the schemes proposed for the Fourth Plan. Even when all these schemes are put

[26th February 1966]

through supply of power will fall short of demand. We therefore, attach great importance to the expeditious execution of the Kalpakkam Project which owes a good deal to the foresight of the late Dr. Bhabha.

Technical education.

28. One of the major determinants of the pace of industrial expansion will be the availability of trained manpower and we have therefore devoted adequate attention for programmes of technical education. There are at present 12 engineering colleges including the Indian Institute of Technology and 35 polytechnics including the Institute of Catering Technology. The intake in the colleges has increased from 1,157 at the end of the Second Plan to 2,167 in the Third Plan period. Likewise, the intake in polytechnics have increased from 2,910 to 4,792 during the Third Plan period. Fourteen Junior Technical schools have also been opened to provide education with an engineering content to students at the high school stage. With a provision of Rs. 1.63 lakhs, the tempo of progress of technical education programmes will be well maintained next year, though the emphasis will be on expansion and improvement of existing institutions. Among the programmes visualised for next year, the development of the newly started Government Engineering College at Salem into a full-fledged institution will receive special attention as evidenced by the provision of Rs. 30 lakhs for this purpose in the Budget Estimate for next year. Among the polytechnics the construction of permanent buildings for the Government Polytechnic at Tuticorin has been assigned priority with the earmarking of a provision of Rs. 3 lakhs. A provision of Rs. 6 lakhs has been made for the construction of buildings for the Government Polytechnics for Women at Madras, Madurai and Coimbatore. While the construction of buildings for the Polytechnic for Women at Madras has commenced, the work in other two places will be taken up as soon as land becomes available. Government have recognized the need for a measure of diversification in technical education programmes with a view to meet the varying needs of a modern economy. A separate Institute of Textile Technology has started functioning in the current year at Madras and a sum of Rs. 7 lakhs has been allotted for the construction of buildings in the present budget. Another new development of long-term significance is the establishment of an Institute of Commercial Practice in 1965-66. The institute will be further developed and to this end, a provision of Rs. 4 lakhs has been made in budget estimates.

29. The rapid industrialisation that has taken place in the last decade has brought in its wake a large demand for skilled craftsmen. A large-scale programme for starting new industrial training institutes was launched in the last two Plan periods. There are now 30 Industrial Training Institutes in the State, with about 9,600 seats. It is proposed to step up the admission

[26th February 1966]

capacity in I.T.Is. further by about 10,000 during the Fourth Plan period. To start with, it is proposed to provide 3,000 additional seats in 1966-67 in the existing Industrial Training Institutes. A provision of Rs. 52.00 lakhs has been made towards the State's share of the programme in the Plan for 1966-67.

General education.

30. Our Plan accords equal importance to the development of material and human resources and from this point of view, the outlay on education is in fact in the nature of investment. Our progress in this sector in the last Plan period should be considered impressive by any standards. By the end of the current Plan period, enrolment in schools will be of the order of 92 per cent in the age-group 6-11, 49 per cent in the age-group 11-14 and nearly 31 per cent in the age-group 14-17. These achievements are substantially in excess of the national average. We have laid emphasis right through on the enrolment in particular of children from the poorer strata of society and have sought to remove progressively the various social and economic handicaps which have denied them access in the past to educational facilities. The implementation of the Midday Meal Scheme the expenditure on which in the next year will be nearly Rs. 2 crores and supply of uniforms with public co-operation and support have helped in considerable measure the enrolment of children from under-privileged sections of society. As a further important step calculated to facilitate the attainment of cent per cent enrolment at the primary stage, we have included provision in the Fourth Plan for the supply of text-books, free of cost to all poor children. In the next year's budget which marks the beginning of the Fourth Plan, we propose to make a start with the supply of free text-books to all children in Classes I to III who have been admitted to the benefits of the Midday Meals Scheme. This programme will no doubt entail a large and increasing commitment of a recurring nature, but it should be deemed to flow logically from our social and economic philosophy, with its accent on equality of opportunity. In next year's budget estimates we have provided for the enrolment of 3.5 lakhs additionally of children of the age-group 6-14 in elementary and higher elementary classes.

31. The expansion of facilities for education at the elementary level has naturally brought in its wake demands for enlargement of the facilities at the secondary level. In fact, expansion at this level will hereafter claim a larger share of the resources earmarked for development of education. The pioneering step we took two years ago to make education free up to the secondary stage has imparted, as anticipated, a great stimulus to progress in this field. The number of new high schools opened in the Third Plan is 983 and expenditure on secondary education has registered an increase from Rs. 5.51 crores at the end of 1961-62 to Rs. 13.18 crores in 1966-67. The budget estimates for next year seek to provide the necessary resources for additional

[26th February 1966]

enrolment of 80,000 children of the age-group 14-17. Government have also not over-looked the need to provide resources to the extent possible for improvement of facilities in regard to accommodation, laboratories and equipment at this level. An allotment of Rs. 87 lakhs has been provided for construction of buildings for secondary schools. We have also made a special provision of Rs. 8 lakhs for supply of furniture and equipment to the newly opened schools in the districts. Special mention should also be made of a provision of Rs. 47 lakhs for construction of laboratory buildings and supply of scientific equipment to the high schools so as to enable them to improve the standards of instruction in science subjects. The Government have always recognized that the teacher is the centre of all educational programmes and that all steps should be taken within the resources available for improving the lot of the teacher. We have already brought about uniformity in scales of pay of teachers serving in different agencies. Government also now meet in full the commitments on account of the emoluments of teachers in aided secondary schools. They have recently decided to meet from their own funds the contribution towards the provident fund of teachers serving in aided secondary schools. Madras has also been the first State in India to implement the triple scheme of retirement benefits for teachers, including, in particular, a scheme of pension supplementing the other benefits in the form of provident fund and insurance. With the increase in the quantum of minimum pension of Government servants to Rs. 20 per mensem, there have been requests for similar increase in the pension of teachers also. I am glad to announce that the Government have decided to concede this request. With effect from April 1966 the minimum pension of teachers will be raised to Rs. 20 per month. This will entail an additional expenditure of Rs. 6.85 lakhs and provision has accordingly been made in the Budget Estimates for 1966-67.

Collegiate education.

32. Expansion at secondary level has in its turn necessitated augmentation of facilities for collegiate education. At the end of 1965-66 we will have 93 colleges with facilities for admission of 45,000 students at the Pre-University classes. In the last two years in particular, Government have sanctioned the opening of a number of colleges in the mufassal as part of their policy of promoting a wide diffusion of facilities for higher education. Next year's budget estimates provide for the opening of six more Arts Colleges, most of which will be located in educationally backward areas. We have also earmarked suitable provision for construction of buildings for the newly started Arts Colleges.

Medical and public health.

33. Among the other programmes which render the Plan meaningful to the common man, schemes for improvement of public health are no doubt significant. Apart from rural water-

[26th February 1966]

supply programmes, to which reference has already been made, we have pushed through a number of urban water-supply schemes in the current Plan period. The needs in this regard are no doubt very large in relation to our resources and even so we have endeavoured to make adequate provision for these programmes in the budget estimate for next year. Special mention should be made of the provision in the form of loans and grants of Rs. 1.70 lakhs for the water-supply schemes of the Madras Corporation. For other urban water-supply schemes, a provision of Rs. 1.70 lakhs has been made, of which a sum of Rs. 20 lakhs has been earmarked for the Tuticorin Water-supply Scheme which has been designed, keeping in view the development of the region in the wake of the harbour scheme, now under execution. By far, the most significant achievement in the sphere of public health in the current Plan period has been the eradication of Malaria which till recently ranked as one of the major scourges of the country. This programme which has absorbed an outlay of Rs. 4.47 lakhs in the Third Plan period is nearing successful completion. Experts have been of the view that a plan of action for the consolidation of the results already achieved should be drawn up with the Primary Health Centre as the focus at the block level. From this point of view, therefore, the establishment of Primary Health Centres which is even otherwise essential, acquires over-riding importance. We would have by the end of the current year 210 Primary Health Centres in position and in next year's Plan we have made provision of Rs. 61 lakhs for the setting up of 120 additional Primary Health Centres. The main difficulty in the establishment of Primary Health Centres has been not resources, but dearth of doctors, willing to serve in rural areas. This problem already difficult has been rendered more acute, with the diversion of a number of doctors to defence forces. An enduring solution to the problem of expansion of medical facilities in rural areas can therefore be found only through a vigorous programme of expansion of medical colleges. The progress we have made in this regard in 1965-66 is truly impressive. The admission capacity in our medical colleges has been stepped up in the current year from 700 to 936, with the opening of two medical colleges at Chingleput and Tirunelveli. The development of these two new medical colleges with adequate provision for buildings and equipment will be one of the crucial programmes for implementation next year, and a provision of Rs. 63 lakhs has been made for this purpose in the Budget Estimate for 1966-67. The expansion of medical colleges now on the anvil also lends urgency to the long-felt need for establishment of a Post-Graduate Medical Institute in Madras. The University has already made a start in this regard with the setting up of a post-graduate institute for basic medical sciences with substantial assistance from the University Grants Commission. The State Government have extended assistance to the extent of Rs. 12.50 lakhs to the University for this specific purpose. An Expert Committee has drawn up a scheme for the setting up of a post-graduate institute at a cost of nearly Rs. 5

[26th February 1966]

crores. This scheme, which will also entail substantial expenditure in foreign exchange, can be pushed through only as a Centrally-sponsored scheme and we hope that the Government of India will soon accord their approval for this scheme.

34. Though in a production oriented plan of the kind we have visualised for 1966-67 building programmes have necessarily to be accorded lower priority, we have made reasonable provision for construction of new buildings for hospitals and dispensaries. The budget estimates provide among other things, for construction of new hospital buildings at Pollachi, Chidambaram, Theni, Ambur and Tambaram.

Welfare of Backward Classes.

35. The welfare of Backward Classes has always been of special concern to Government. We have made a provision of Rs. 5.30 lakhs in 1966-67 for schemes for the welfare of Scheduled Castes and Backward Classes, of which a sum of Rs. 1.71 lakhs will figure as Plan outlay inclusive of Centrally-sponsored schemes and the rest as non-Plan outlay. Schemes for the educational advancement will as usual claim the bulk of the resources. A provision of Rs. 1.48 lakhs has been made for award of scholarships. The provision for acquisition of house-sites for Harijans has also been stepped up and will be of the order of Rs. 44 lakhs in 1966-67. It should also be remembered that provisions under this head are only intended to supplement the benefits accruing to members of these communities from general programmes of development in different fields such as Agriculture, Education, Health, Housing and Rural Water-supply. Government will continue to ensure that the weaker sections of the society get their legitimate share of the benefits under such schemes.

36. I now turn to an analysis of the basic figures which are of relevance in considering the present budget proposals.

37. The House will recall that the Revised Estimates for 1964-65 had envisaged a deficit on Revenue account of Rs. 4.76 lakhs. There was however an appreciable improvement in actuals under various heads, resulting in a revenue surplus of Rs. 2.58 lakhs, which coming in the wake of sizable revenue deficits of previous years should be considered extremely satisfactory. There was an improvement of Rs. 5.85 crores under receipts from State taxes, of which special mention should be made of larger realisations under General Sales Tax to the extent of a little over Rs. 3 crores. Rs. 61 lakhs under Central Sales Tax and Rs. 33 lakhs under Motor Spirits Tax. The increase in receipts from sales tax is due, apart from the action taken to expedite assessments and realise arrears, to the energetic steps which the department had taken last year to check evasion. We hope that this buoyant trend in our sales tax revenues will be kept up, because sales tax has now become the principal prop of State finances. There was also an improvement of Rs. 15 lakhs under

[26th February 1966]

Entertainment Tax, though the benefit of this will largely accrue to the local bodies. The realisation under Stamps was Rs. 1,29 lakhs more than anticipated, but part of this improvement is due to non-adjustment in Government's accounts before the close of the financial year of the share of the local bodies. We also secured by way grants-in-aid from the Central Government for Plan and non-Plan Schemes Rs. 1,14 lakhs more than we had taken credit for. Non-tax revenues also revealed an improvement of Rs. 1,12 lakhs, of which special mention should be made of an additional revenue of Rs. 68 lakhs secured from Forests, from sale of timber and other produce. There was also an improvement to the extent of Rs. 78 lakhs from Industries including Cinchona. These improvements were partly offset by reductions under certain other heads such as Interest.

Revenue Expenditure.

38. As regards expenditure on Revenue account, there was an increase of Rs. 77 lakhs under developmental expenditure, which however was more than offset by a sharp decline in non-developmental expenditure to the extent of Rs. 1,28 lakhs. In regard to capital expenditure, there was an increase of Rs. 39 lakhs under Irrigation reflecting the tempo of execution of Parambikulam-Aliyar Project and Special Minor Irrigation Programmes. An increase of Rs. 63 lakhs occurring under "Industrial Development" is linked with larger contribution towards share capital of co-operative institutions. The net outgo under State Trading Schemes was of the order of only Rs. 2.95 crores and was thus far less than anticipated. This is due partly to the non-adjustment within the financial year of Rs. 2.61 lakhs towards the value of fertilisers supplied to the State Government by Government of India and more significantly to smaller build up of stocks of foodgrains than had been provided for in the budget estimate by way of abundant caution. Correspondingly there was also no need for us to seek special loan assistance from the Government of India for grain purchase transactions as had been originally visualised. Under deposit Heads too there was an improvement of about Rs. 2 crores and the year closed with a cash balance of Rs. 7.35 lakhs, with a ways and means advance of Rs. 3.10 lakhs or an effective closing cash balance of Rs. 4.25 lakhs. The ways and means position in the last year should be deemed to be quite satisfactory on the whole.

Revised Estimates.

39. In my last Budget Speech, I had estimated that the expenditure in the current year on Revenue account would be Rs. 1,70.60 crores and receipts Rs. 1,63.63 crores, resulting in a revenue deficit of Rs. 6.97 crores. The House will recall that since then, in June last, we had sanctioned a further increase in dearness allowance to employees of State Government, local bodies and teachers in aided institutions. There have also been other

[26th February 1966]

increases in expenditure relating however mostly to developmental heads. These increases in expenditure have been partly offset by reductions effected under items like travelling allowances and contingencies and certain other programmes in the wake of the National emergency. Difficulties in obtaining foreign exchange and delays in land acquisition may also lead to a shortfall in expenditure under certain heads. We should also take note of increased receipts including those from additional taxation measures which the House had accepted in November last. Making allowance for all these changes, I have placed the receipts in the revised estimates at Rs. 1,64.91 crores and revenue expenditure at Rs. 1,72.78 crores, revealing a deficit of Rs. 7.87 crores. We now anticipate an improvement of Rs. 5.0 crores under receipts from State taxes, the principal increases occurring mostly under General Sales Tax (Rs. 3.66 crores), Central Sales Tax (Rs. 40 lakhs), Motor Spirits Tax (Rs. 45 lakhs) and Stamps (Rs. 82 lakhs). These increases are partially offset by reduction of Rs. 65 lakhs under land revenue reflecting a shortfall in realisation from water cess in certain project areas such as the Lower Bhavani, where water has not been made available for irrigation due to poor storage. There is also a decline of nearly Rs. 1 crore under our share of Central Taxes due to the revised estimates now intimated by the Government of India being lower than what we had assumed in January last, when the budget estimates for the current year were fixed.

40. The poor storage in hydel reservoirs has had an adverse effect on the net earnings of the State Electricity Board. In consequence, we are likely to get only about Rs. 5.91 crores as interest from State Electricity Board against Rs. 8.49 crores we had taken credit for. The receipts from State Transport Service are also now placed at Rs. 58 lakhs less than the budget estimate in the light of trends in the current year. Due to the formation of the Small Industries Corporation and the transfer of many production units to the Corporation with effect from 1st December, there is an apparent decline in receipts from industries, as the sale-proceeds of the industrial units will not hereafter enter the revenue account of the State Government.

41. Turning now to expenditure on Revenue account, the lump-sum provision originally made under "71. Miscellaneous" towards increase in dearness allowance has now been distributed in the revised estimates under the various heads of account. There is thus a reapportionment of the additional expenditure on dearness allowance between developmental heads and non-developmental heads, which the House may kindly bear in mind in assessing the variations in expenditure between the budget estimates and revised estimates. Apart from an increase of Rs. 105 lakhs under Police, which is due in part to increase in dearness allowance and in part to the measures we had taken for the strengthening of the Armed Reserves and for increasing in general the mobility of the Police Force, the other significant increases occur mostly under developmental programmes like Animal Husbandry (Rs. 61 lakhs), Rural

[26th February 1966]

Man-power Programme (Rs. 37 lakhs), Craftsmen Training Scheme (Rs. 44 lakhs). Under Capital account, special mention should be made of an increase of the order of Rs. 36 lakhs under Irrigation (Non-Commercial), due to the stepping up of the pace of execution of special minor irrigation programme. The increase of Rs. 1,00 lakhs occurring under Capital Outlay on Public Works is due to larger outlays on building programmes connected with the Plan, such as the new medical colleges at Chingleput and Tirunelveli, the Agricultural College at Madurai and various other small schemes connected with Crash Programmes in departments like Fisheries and Animal Husbandry. Leaving out the Capital Outlay on Schemes of Government Trading, which I shall deal with separately, Capital outlay on other programmes in the revised estimates is of the order of only Rs. 23.86 crores, against the comparable provision of Rs. 24.28 crores in the budget estimates. The decrease is only apparent and not real. The value of the assets of the various small-scale industrial units transferred to the Small Industries Corporation in December last, estimated at Rs. 6.69 crores, which in accordance with budgetary conventions is to be treated as capital receipts, is set off against the expenditure under Capital Outlay on Industrial Development. Of the value of the assets transferred to the Corporation, a sum of only Rs. 4 crores, treated as share capital contribution, has been booked at an outgo under Capital Outlay on Industrial Development, the balance being treated as loan to the Corporation. The result is that against the budget provision of Rs. 1.58 lakhs under Capital Outlay on Industrial Development, the figure in Revised Estimates is Rs. 81 lakhs. Also, stocks of pipes procured for various urban water-supply schemes are now proposed to be drawn on in a larger measure than anticipated for schemes under execution with the result that the provision for Capital Outlay on Improvement of Public Health turns out to be—Rs. 43 lakhs in revised estimates, against the original provision of +Rs. 15 lakhs in the budget estimates.

42. The House is aware that the Government have embarked since October 1964 on a programme of procurement of foodgrains on a large scale with a view to ensure the smooth flow of essential supplies to the urban areas and other deficit pockets. The outlay on the programme of procurement will reach its peak by the end of March in the current year and thereafter there will be a gradual drawal on these stocks in the lean months. It is difficult to forecast the trends in procurement and distribution with the same degree of accuracy as under other heads of account. We anticipate that the value of foodgrains in stock as at the end of March 1966 may well be of the order of Rs. 25 crores. This large-scale procurement programme, which is of vital importance for the life of the community, has cast serious strain on the Government's ways and means position in the current year. We have taken the view that the finances required for implementing the procurement programme in accordance with national policy should not impinge on other developmental programme of the State Government and that these

26th February 1966]

operations should therefore be appropriately financed by commercial credit of a self-liquidating nature. The budget estimates have been fixed on the basis that such credit would be forthcoming for the scheme of State Trading in adequate measure. The substantial increase under capital heads in the revised estimates at Rs. 47.04 crores against Rs. 29.05 crores in the budget estimates thus reflects mostly the impact of procurement programme of the State Government.

Budget Estimates.

43. The Budget for 1966-67 estimates the receipts at Rs. 1,88.72 crores on Revenue account and expenditure at Rs. 1,88.41 crores, resulting in a small surplus of Rs. 31 lakhs. The wiping out of the large revenue deficit of the current year is due to the devolution of additional resources to the State Government in the wake of the recommendations of the Finance Commission and measures for additional taxation accepted by this House in November last. The budget estimates provide for a reasonable measure of growth under all important State taxes of an elastic nature like General Sales Tax, Central Sales Tax and Motor Vehicles Tax. These increases will materialise only to the extent to which the difficulties which our economy is currently facing, particularly in the sphere of industrial production caused by power cut and shortage of raw materials and components are overcome soon. From this point of view, the successful fulfilment of the production programmes of the Plan, both in State and Central sectors, acquire special significance. On the expenditure side, the budget estimate, apart from providing for all the Plan schemes which I had referred to at length earlier, provides for all reasonable requirements of maintenance expenditure.

44. There will be continuing need for the utmost fiscal discipline in spite of the marginal revenue surplus, for our ways and means position will present difficulties in view of the scale of developmental programmes we have undertaken to perform. The recent increase in the rates of dearness allowance of employees of Central Government has also raised the question of a similar increase in dearness allowance for employees of State Government. The State Government are examining the question and the decision when taken will make a large demand on our resources. The House is aware that successive increases in dearness allowance have entailed additional expenditure of the order of Rs. 25 crores over the Third Plan period. The view is gaining ground that increase in dearness allowance is not the best form in which rise in cost of living could be neutralised, for every increase in dearness allowance leads generally to a fresh spurt in prices. Further, as I pointed out recently at the meeting of the Tripartite Standing Committee for Labour, increase in dearness allowance and the resultant rise in prices aggravate the hardships of other low-income groups, who do not have the benefit of such adjustments in rates of dearness allowance. In a planned economy, with its

[26th February 1966]

constant pressure on prices, the only lasting solution may be to develop in a big way Consumers Co-operatives with their own purchase organizations which can procure essential articles at source and distribute them at a fair price, thus eliminating the impact of speculative forces. As I also suggested at the meeting of the Standing Labour Committee, the prices of foodgrains may have to be subsidised at least partially. The whole problem of evolving a suitable alternative for the present scheme of dearness allowance for fixed income groups in private and public sector merits careful study by experts.

Fourth Plan.

45. The major effort awaiting us next year will be finalisation of the Fourth Plan on the broad lines indicated in the outline already placed on the table of the House. While the programmes as indicated in the outline may undergo some modifications in the light of the foreign exchange position, we hope that it will be possible for us to preserve the essentials of the Plan and attain the rate of growth we have visualised. Central assistance for the State's Plan will be of crucial significance in determining its size and we have no doubt that in taking a view on the scale of assistance for the Plan, the Planning Commission will endeavour to help those States, which have done their best in mobilising resources for the Plan and in utilising them fruitfully.

Economy in administration.

46. Whatever be the scale of Central assistance, it is clear that a Plan of the magnitude we have undertaken to perform will call for the utmost restraint in public and private spending. From this point of view, economy in administrative expenditure assumes paramount importance. No doubt, a substantial part of the increase in expenditure is on categories such as teachers, doctors, nurses and agricultural extension officers and is thus inextricably linked with expansion of developmental programmes. A sizable part of the increase is also due to revision of scales of pay and successive increases in rate of dearness allowance. By and large we have followed a prudent policy in regard to appointment of additional staff, particularly for purposes not connected with the Plan. Even so, there is need for a comprehensive review of the growth in establishments in different departments, with a view to explore possibilities for economy. It is with this end in view that we have set up a High Power Committee on Economy and Administrative Re-organization. By the very nature of its work covering all departments including autonomous bodies, the Committee will naturally take time to complete its labours. But I would even at this stage like to indicate to the House our general approach to the problem briefly. The complaint is often heard that many departments of Government carry larger staff than necessary, particularly at lower levels and that apart from entailing considerable cost, the present pyramidal set up impedes decisions being taken quickly. It has been suggested that administration

[26th February 1966]

should become officer-oriented so that the process of taking decisions may be expedited and costs kept down. While the implications of such a system will have to be examined with care with reference to the nature of work in each department, the Government have decided that such a scheme could be tried on an experimental basis in a few departments in the Secretariat. In the light of the results of the experiment, the system could be extended to cover other departments in due course. The system will no doubt call for an increase in the number of officers at higher level. But the additional cost on this account will be more than offset by reduction in the lower ranks, apart from helping to expedite disposals. Criticism is also voiced often that compared to the private sector, Government offices carry a larger number of supporting staff such as Last Grade Government Servants who do not directly contribute to the despatch of business. The criticism is not quite valid, as the nature of work in Government offices differs materially from that in private offices. But even so, the Committee has felt that there is scope for a revision of the norms for employment of peons in Government offices. The revised norms will be so implemented as not to cause hardship to those already employed. District-wide list of persons rendered surplus will be kept and surplus personnel will be fitted in new posts created in growing departments such as Civil Supplies. When the existing strength of staff of Last Grade Government servants is redeployed according to the norms, there may eventually be a saving of about Rs. 20 lakhs per annum.

47. In almost every field of development construction costs account for a substantial proportion of the total expenditure. Construction of buildings is an integral part of our programmes under Education, Medical and Public Health, etc. If we could effect a reduction in costs of construction even by a small percentage, the resultant savings would be considerable and would ease appreciably the resources position for the Fourth Plan. From this stand point, the Committee has found it necessary to propose a review of standards and specifications with a view to evolve cheap designs consistent with structural efficiency and functional needs. There is also need to streamline the present procedure for preparation, scrutiny and sanction of estimates. The view has often been expressed that if the procedures for award of contracts and payment for work done could be simplified, it may be possible to bring down the rates quoted by contractors. The High Power Committee has felt that all these important aspects of the problem of economy in construction should be studied by a separate sub-committee with which senior engineers under Government as well as a few experts from outside could be associated.

48. The Committee has also taken some specific decisions which should be of interest to the House. As the Honourable Members are aware, our total revenue on the average of about Rs. 1,40 lakhs per annum from Agricultural Income-tax, agricultural income other than that from plantations accounts for only

[26th February 1966]

Rs. 50 lakhs. The total cost of establishment for the department is about Rs. 15 lakhs of which the expenditure attributable to the staff attending to non-plantation income is nearly Rs. 12 lakhs. Agricultural income-tax on land holders other than planters is not appreciable partly because the size of holdings is small and partly because we have with a view to prevent harassment of ryots provided for a scheme of composition at flat rates. The Government have now decided that orders of composition once passed could be made effective except under certain circumstances for three years with option, however to the assessee to file a return if he so chooses. With this important change, the number of cases to be dealt with by the Agricultural Income-tax Officers in respect of non-plantation income will register a significant reduction. The Government have therefore felt that there is no need for a separate set of officers for dealing with agricultural income outside the plantation areas and that the work could in most cases be attended to by the regular revenue staff. This decision when fully implemented will result in a saving up to Rs. 10 lakhs.

49. The Committee has also felt that there may be no need for a separate department of Weights and Measures and that the work of this department at the field level consisting largely of verification of weights and measures with various shop-keepers could well be attended to through the Labour Inspectors who have in any case to make an intensive check of shops and establishments. The implications of such a transfer are being examined in greater detail. The Commissioner of Labour with some additional staff at headquarters and with some increase in the number of Labour Inspectors could take over the work now looked after by the Controller of Weights and Measures. There may be some increase in capital expenditure in view of the need to procure additional sets of weights and measures for the Labour Inspectors. But taking the cost of establishment in both the Labour Department and Weights and Measures Department together there may be a saving of Rs. 4 lakhs per year. The Committee will explore possibilities of economy on similar lines in other areas of administration, and will endeavour to effect a saving of about Rs. 1 crore or so in administration. I welcome concrete suggestions from Honourable Members for effecting economy in administration.

Reorganisation of departments.

50. Economy does not mean merely reduction in expenditure. It is really part of the larger problem of efficient and rational organization of men and materials so as to get the best results for the money spent. Reorganization of departments is therefore an integral part of the Committee's work. To start with, the Committee has studied the set up of Medical and Public Health Departments and has felt that a programme of integration of the two departments as stressed by various expert committees should be put through. In taking this decision the Committee has been

[26th February 1966]

influenced largely by the consideration that the efficient organization of curative and preventive services in rural areas with the Primary Health Centre as the focus can be ensured only if the two departments are merged. The Family Planning Programme, to which we attach great importance, can also be successfully implemented, only if there is unified direction and guidance. In view of the increase in the number of medical colleges, the University has had occasion to urge the establishment of a separate Directorate for Medical Education. We have already sanctioned a post of Additional Director of Medical Services to look after medical education and he deals with all problems relating to medical education more or less independently. Keeping these trends in view, the Committee has felt that simultaneously with the merger of Medical and Public Health Departments, medical colleges with the teaching hospitals attached thereto should be separated and placed in independent charge of a Director of Medical Education. Details for reorganization of Medical and Public Health Departments on these lines are being worked out.

Conclusion.

51. Economy and efficiency should indeed be our watchword and we prepare ourselves for the tasks we face in the Fourth Plan period. There can be no going back on the process of growth we have initiated, for a faster rate of growth is the only answer to the many problems which confront us. If we can rekindle in our people the same sense of unity and determination which they so spontaneously displayed in meeting the external threat a short while ago, it should not be difficult for us to overcome the problems facing us and march towards the goal of economic self-reliance. I have no doubt that a general awareness of the need for such unity and determination will emerge from the discussions on the budget estimates, which I now commend for the acceptance of this House.

[26th February 1966]

APPENDIX

The figures from 1957-8 take into account the

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1957-8.	1958-9.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
A.				
Union Excise Duties	..	3,14.43	5,88.53	6,02.51
Taxes on income other than Corporation tax—				
Share of Income-tax	22.50	6,16.07	6,36.72	6,66.29
Agricultural Income-tax	..	1,29.67	86.55	1,53.49
Estate Duty	..	28.41	25.18	30.26
Taxes on Railway fares	..	31.07	70.37	84.43
Land Revenue—				
Gross receipts including portion due to irrigation.	7,00.78	6,91.52	6,67.34	7,04.62
Excise	3,72.23	27.97	22.63	22.94
Taxes on Vehicles	81.22	4,54.29	4,99.58	5,49.51
Sales tax	..	..	14,76.11	16,74.53
Other taxes and duties—				
General sales tax	..	11,78.05	*	*
Other items	3.19	3,84.67	2,07.50	2,22.20
Total	3.19	15,62.72	2,07.50	2,22.20
Stamps	1,73.37	3,50.00	3,91.81	4,77.80
Registration	32.70	79.42	86.26	1,04.51
Interest	19.73	3,78.97	4,94.96	6,07.48
Administration of Justice	15.39	67.63	56.07	52.39
Jails	5.98	26.32	24.08	30.99
Police	5.66	19.14	22.58	23.82

* Shown under

† Shown under "State's

‡ Shown under "LVI—Grants-in-aid

26th February 1966]

I.

Reorganization of States from the 1st November 1956.

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE.

1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
					Budget Estimate.	Revised Estimate.	
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
REVENUE.							
6,09.04	†	†	†	†	†	†	†
7,34.11	7,87.20	7,74.49	9,72.44	10,04.79	9,98.00	10,01.00	10,88.00
1,34.48	1,41.51	1,16.21	1,35.15	1,42.86	1,30.00	1,35.00	1,40.00
29.32	40.49	37.33	38.47	59.76	63.00	56.70	68.00
89.77	†	†	†	†	†	†	†
7,40.21	6,83.32	7,13.38	8,92.37	8,45.10	8,69.87	8,05.54	9,45.36
24.68	33.09	38.30	40.71	40.46	40.12	42.52	42.62
6,05.10	7,02.72	10,19.06	12,33.59	12,99.99	13,00.50	13,30.56	14,00.25
19,11.53	21,25.61	24,80.09	27,01.73	35,30.15	34,81.29	39,32.00	45,90.00
*	*	*	*	*	*	*	*
2,45.64	2,78.93	4,58.40	6,73.16	8,23.88	9,12.66	9,22.57	12,04.68
2,45.64	2,78.93	4,58.40	6,73.16	8,23.88	9,12.66	9,22.57	12,04.68
4,52.97	5,21.74	5,48.21	6,68.21	7,75.21	7,05.63	7,87.81	7,62.24
1,06.90	1,13.14	1,24.16	1,51.43	1,61.90	1,75.30	1,66.79	1,71.89
7,08.82	8,29.59	11,64.84	11,21.65	12,37.46	15,41.99	13,37.90	18,69.83
60.36	72.07	95.32	87.03	94.90	88.51	97.02	94.66
35.59	30.92	42.87	41.19	45.65	41.95	49.73	51.98
† 29.51	39.37	37.06	31.39	43.27	32.38	39.55	36.20

"Sales Tax".

share of Union Excise Duties".
from the Central Government".

[26th February 1966]

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1957-8.	1958-9.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
A.				
Miscellaneous departments	7.62	90.06	1,19.07	1,56.57
Ports and Pilotage	44.67	..	..	..
Education	8.35	1,34.64	1,79.59	2,02.65
Medical	10.25	61.04	73.90	83.84
Public Health	2.59	19.40	68.05	1,18.50
Agriculture	3.12	1,01.71	1,62.16	2,33.09
Animal Husbandry	1.02	19.23	18.27	23.18
Co-operation	4.18	1,06.47	72.43	1,25.62
Industries	18.85	2,47.24	2,17.03	2,79.19
Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works	*	*	*	*
Miscellaneous, Social and Developmental Organizations	..	..	..	..
Irrigation— Direct receipts †	6.31	9.57	10.62	11.08
Deduct—Working expenses	— 38.39	— 59.46	— 64.57	— 78.64
Net receipts	— 32.08	— 49.89	— 53.95	— 67.56
Direct receipts †	1.99	1.89	2.26	2.35
Public Works	25.12	99.11	1,10.45	1,40.81
Receipts from Electricity Schemes (Gross).	42.51	2,54.27	..	..
Deduct—Working expenses	— 24.81	— 2,20.07	..	..
Net receipts	17.70	34.20	..	..
Road and Water Transport Schemes— Gross Receipts (b).	..	2,13.34	2,27.55	2,51.46
Working expenses	..	— 1,85.52	— 1,99.48	— 2,19.58
Net receipts	..	27.82	28.07	31.88

* Shown under "LI-A.—Receipts from Community Development Projects, National Extension

† Included under "Miscellaneous, Social and Developmental Organizations"—

‡ Excludes land revenue.

§ Shown under expenditure side with effect from 1st April 1962.

|| The subvention from Central Government for the development schemes relating to these

(a) Included under "XXI. Miscellaneous Departments".

(b) Prior to 1949-50, the receipts were included under the Revenue head "Miscellaneous" and

26th February 1966]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
REVENUE—cont.							
†††	59.50	36.07	38.51	39.47	41.98	39.94	41.65
..	..	..	..	..	..	..	..
2,08.82	48.50	48.27	1,54.72	1,09.93	1,08.74	71.70	62.02
85.60	79.77	78.58	94.60	1,02.50	1,02.61	1,27.23	1,10.22
1,85.78	16.66	12.26	13.97	28.34	15.21	21.83	17.30
2,48.54	1,91.75	2,26.68	2,80.74	3,30.32	3,20.13	3,60.99	3,94.57
15.18	11.49	21.51	16.95	19.06	16.01	19.33	17.67
2,03.55	37.62	36.29	35.04	36.90	38.04	40.84	41.57
2,84.83	1,84.51	2,95.84	3,46.90	4,88.86	4,48.08	3,15.15	1,15.60
*	20.28	2.12	2.57	3.81	4.77	2.96	4.67
1,98.60	(a)	27.46	23.62	30.24	26.96	30.31	30.06
10.61	11.52	11.70	9.02	10.60	11.86	13.03	14.23
— 91.56	— 1,23.70	\$	\$	\$	\$	\$	\$
— 80.95	— 1,12.18	11.70	9.02	10.60	11.86	13.03	14.23
2.24	2.52	2.93	2.10	2.88	2.28	4.78	4.56
1,42.25	1,13.86	1,20.68	1,14.56	1,24.34	1,35.99	1,06.63	1,14.21
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
3,15.14	3,69.27	4,34.80	5,18.73	6,23.65	8,03.86	7,45.78	8,38.94
— 2,95.03	— 3,46.89	\$	\$	\$	\$	\$	\$
20.11	22.38	4,34.80	5,18.73	6,23.65	8,03.86	7,45.78	8,38.94

Service and Local Development Works".

(Rs 38.65 lakhs in Accounts 1960-61).

departments have been shown under "Grants-in-aid from the Central Government".

working expenses were shown under the expenditure head "Miscellaneous".

[26th February 1966]

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1957-8.	1958-9.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
				A.
Contributions and Recoveries towards Pensions and other retirement benefits.	2.88	9.09	9.26	4.33
Stationery and Printing	3.96	11.76	19.07	18.70
Forest *	45.63	1,29.19	1,30.63	1,69.24
Miscellaneous—				
Gross Receipts from Bus Service (c) ..	—	..	..	—
Other items	14.58	2,39.03	2,56.63	3,69.39
Total ..	14.58	2,39.03	2,56.63	3,69.39
State's Share of Union Excise Duties ..	†	†	†	†
Grants-in-aid from the Central Government.	—	5.55	5.25	4.31
Miscellaneous adjustments between Central State and Union Territory Governments.	27	43	1.56	35
Dividends, etc., from Commercial and other Undertakings.	..	..	..	..
Other Miscellaneous Compensations and Assignments.	..	—	..	—
Extraordinary Receipts	..	25.19	29.69	5.34
Transfer from Revenue Reserve Fund ..	..	..	..	..
Receipts from Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.	..	1,65.57	1,80.38	2,01.10
Civil Defence	..	..	..	..
Lumpsum Credit for additional taxation.	..	..	..	..
Grand total ..	16,13.45	62,56.36	69,95.07	81,10.65

* The subvention from Central Government for the development schemes relating to these (c) Receipts are shown under "Receipts from Road and Water Transport Schemes from 1949-50".

† Shown under "Union Excise Duties".

(d) Included under "XXIX—Industries".

‡ Shown under "XXXI.—Community Development Projects, National Extension Service

§ Includes Rs 3,03.83 lakhs towards grant from the Central Government to cover the reduction

26th February 1966]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
REVENUE—cont.							
15.30	16.39	30.40	24.62	25.76	40.14	48.56	49.19
22.01	39.60	42.06	43.45	54.70	54.44	48.82	51.69
1,99.35	2,52.28	2,22.86	2,59.03	3,07.62	2,59.23	2,74.59	2,66.50
..	..	..	..	..	..	..	..
§ 5,93.03	99.80	1,35.04	86.35	1,29.07	1,01.84	96.77	87.24
5,93.03	99.80	1,35.04	86.35	1,29.07	1,01.84	96.77	87.24
†	6,55.49	8,78.76	9,40.43	8,80.44	10,90.00	9,98.00	16,23.00
8.36	10,66.80	14,95.85	16,70.30	18,97.35	23,05.95	23,09.28	24,03.75
1.40	1.05	1.03	1.04	.85	1.80	1.89	1.06
..	(d)	4.77	10.07	10.96	8.01	10.80	10.01
..	..	..	0.04	..	..	..	..
1.59	1.07	1.07	0.89	25.24	43.86	97.15	1,06.23
..	..	..	..	..	..	..	..
2,69.65	‡	‡	‡	‡	‡	‡	‡
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
92,03.27	92,17.84	1,17,96.75	1,34,76.77	1,53,88.27	1,63,63.08	1,64,01.05	1,88,71.84

departments have been shown under "Grants-in-aid from the Central Government".

and Local Development Works".

in the share of income-tax consequent on the change in the company taxation.

[26th February 1966]

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1957-8.	1958-9.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
B. EXPENDITURE ON				
Taxes on Income other than Corporation tax.	..	2.57	4.85	11.21
Land Revenue	25.36	1,12.08	1,72.83	1,68.78
Excise duties	32.18	7.04	6.24	5.53
Charges on account of Motor Vehicles Acts—				
Payment to local bodies	72.77	60.46	60.31	60.21
Other departmental expenditure ..	2.29	11.34	13.09	13.24
Sales tax	..	..	50.24	51.04
Other taxes and duties—				
Payment to local bodies	..	1,01.02	1,36.53	1,50.08
Other departmental expenditure ..	.64	48.58	2.36	2.13
Stamps	4.72	20.31	20.84	24.17
Registration	29.13	36.78	37.74	40.20
Interest (on debt and other obligations).	58.54	4,38.55	4,54.97	5,18.23
Deduct—Interest transferred to Commercial Departments.	— 1,07.54	— 2,83.78	— 2,20.94	— 2,41.04
Net amount met out of ordinary revenues.	— 49.00	1,54.77	2,34.03	2,77.19
Appropriation for reduction or avoidance of debt.	5.13	73.78	2,85.30	3,22.37
State Legislature and Elections	§	§	§	§
General administration	2,76.70	4,96.08	5,11.94	5,44.06
Administration of Justice	90.63	1,24.11	1,35.58	1,38.02
Jails	23.22	95.85	1,04.61	1,22.80
Police	1,60.96	5,32.98	5,46.94	5,79.50

* Included under "Sales Tax".

† Included under "Other Miscellaneous Contributions and Assignments".

26th February 1966]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
REVENUE ACCOUNT.							
11.21	11.60	12.07	12.77	13.44	13.57	14.55	14.98
1,75.05	1,06.70	64.31	64.95	70.97	85.38	92.94	1,02.44
5.41	*	*	*	.04	*	*	*
54.26	†	†	†	†	†	†	†
12.90	15.15	14.15	17.51	17.96	18.27	25.99	25.31
56.36	65.39	71.08	76.66	93.50	99.64	1,05.82	1,03.92
1,66.72	†	†	†	†	†	†	†
2.03	2.23	4.03	5.64	8.53	6.84	11.27	11.91
27.12	27.99	24.33	31.22	31.62	35.23	32.07	32.07
43.73	45.88	48.34	50.06	55.50	58.06	65.78	69.38
6,96.03	7,81.81	9,03.76	11,28.86	12,91.27	15,35.31	16,11.50	19,49.45
— 2,63.32	— 2,95.26	†	†	†	†	†	†
4,27.71	4,86.55	9,03.76	11,28.86	12,91.27	15,35.31	16,11.50	19,49.45
3,84.25	99.72	1,06.57	1,23.90	1,25.96	1,43.38	1,43.47	5,74.13
§	7,20.59	26.10	20.14	27.45	23.84	34.84	47.42
5,94.15		6,75.72	6,95.46	8,20.72	9,40.49	9,17.93	9,36.69
1,47.92	1,57.93	1,62.85	1,67.37	1,73.27	1,80.24	1,93.48	1,95.99
1,41.03	1,37.70	1,52.71	1,45.37	1,72.03	1,57.07	1,79.45	1,83.37
6,07.21	6,60.36	6,83.11	6,75.84	7,53.09	7,44.31	8,48.58	8,45.71

† Taken as receipts under "XVI. Interest" with effect from 1st April 1962.

§ Included under "General Administration".

[26th February 1966]

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1957-8.	1958-9.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
B. EXPENDITURE ON				
Miscellaneous departments.*	21.11	3,00.18	3,29.93	4,02.58
Ports and Pilotage	..	..	..	..
Scientific Departments	96	3.30	3.27	3.53
Education	2,01.98	11,15.63	12,21.99	15,14.70
Medical	98.14	3,89.23	4,41.59	4,91.54
Public Health	26.57	71.02	85.05	1,91.59
Agriculture	20.62	1,86.65	2,31.22	2,96.58
Animal Husbandry	12.85	65.19	73.70	97.05
Co-operation	13.82	1,50.79	1,68.38	2,05.05
Industries	27.54	2,34.70	3,17.94	4,36.11
Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.	†	†	†	†
Labour and Employment	†	†	†	7.78
Miscellaneous, Social and Developmental Organizations.	..	..	..	..
Irrigation—Interest on works for which capital accounts are kept.	87.59	1,83.90	1,99.07	2,15.99
Irrigation—Other Revenue expenditure financed from ordinary revenues.	39.09	1,58.31	1,01.03	1,09.02
Construction of Irrigation, etc., works.	1.25	..	..	..
Capital Outlay on Industrial Development.	..	..	..	..
Aviation	..	..	..	..

* Includes expenditure on Welfare of Scheduled Tribes, Castes, etc., including concessions
1,17.77 1,58.15 2,13.41

† Shown under "63-B. Community Development Projects, National Extension Service and

‡ Shown under "47. Miscellaneous Departments".

§ Included under "26. Miscellaneous Department".

|| Includes expenditure on Welfare of Scheduled Tribes, Castes, etc., including concessions

26th February 1966]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

1960-61.	1961-62.	1962-63.	1963-64.	1964-65.	1965-66.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.

REVENUE ACCOUNT—cont.

5,01.06	4,59.19	58.11	66.44	74.17	76.28	82.02	84.7
..	..	..	..	..	..	..	..
4.50	4.83	5.32	6.64	7.83	5.79	7.03	6.37
18,38.74	23,46.48	25,76.01	27,41.46	31,73.86	36,93.12	38,37.63	44,97.25
5,48.71	6,49.67	7,47.45	8,20.24	8,57.72	9,26.20	9,64.05	10,88.03
2,82.43	2,17.86	2,10.84	2,41.41	2,89.43	3,94.73	3,55.66	5,04.58
3,44.67	4,16.74	5,41.45	6,81.90	8,42.18	7,94.46	8,69.27	9,75.02
1,23.01	1,48.73	1,69.32	1,89.01	2,21.95	2,89.61	3,50.88	3,33.06
2,08.76	2,27.20	2,41.27	2,29.59	2,63.39	2,32.24	2,72.87	2,68.49
3,57.20	3,73.61	5,51.37	4,94.87	6,30.39	6,70.34	6,43.81	2,34.99
†	5,43.80	6,40.10	6,68.65	6,80.65	6,71.89	7,24.47	6,45.21
†	35.07	36.42	1,28.94	1,50.18	1,61.95	2,10.01	2,19.15
..	§	4,41.91	4,80.21	5,30.44	5,23.67	5,48.11	6,15.80
2,36.45	2,59.97	3,95.72	4,39.38	4,67.51	5,13.63	4,96.61	5,43.01
1,25.08	1,73.02	1,73.44	1,76.07	1,64.86	1,46.06	1,89.29	1,83.02
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..

to Backward Classes as shown below :—

2,35.94 3,06.26 3,63.83

Local Development Works".

to Backward Classes as shown below :—

4,48.59 4,83.42 4,83.64 5,02.75 5,30.05

[26th February 1966]

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-39.	1957-58.	1958-59.	1959-60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
B. EXPENDITURE ON				
Public Works	1,19.70	4,22.64	5,68.13	6,88.15
Capital outlay on Public Works ..	..	..	..	..
Road and Water Transport Schemes ..	*	*	*	*
Interest on Capital Outlay on Electricity Schemes.	18.92	83.86	..	..
Other revenue expenditure connected with Electricity Schemes.	..	— 30	..	..
Famine Relief	16.04	36.61	57.11	70.69
Pension and Other Retirement Benefits	97.12	1,24.76	1,35.02	1,40.85
Territorial and Political Pensions ..	..	.02	.02	.01
Privy purses and allowances of Indian Rulers.	..	.76	.69	.73
Stationery and Printing	27.07	1,02.50	1,03.87	1,21.38
Forest	40.17	55.99	61.21	70.43
Miscellaneous—				
Expenditure on Bus Service	..	..	..	..
Other items	4.45	1,06.57	1,12.60	1,61.28
Commutation of Pensions	..	7.25	10.96	4.55
Miscellaneous contributions and assignments.	..	..	..	..
Extraordinary charges	..	2.24	2.69	9.70
Expenditure connected with National Emergency.	..	..	..	..
Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.	..	2,35.47	2,86.47	3,07.88
Transfer to Revenue Reserve Fund ..	..	—	—	—
Civil Defence	..	..	..	..
Grand total ..	16,09.72	59,15.02	68,35.37	80,57.70
Revenue Surplus (+) or Deficit (—) ..	+ 3.73	+ 3,41.34	+ 1,59.70	+ 52.95

* Working Expenses of the Madras City Bus Service are taken in deduction of the receipts

† Shown under "37. Community Development Projects, National Extension Service and

26th February 1966]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—cont.

1960-61.	1961-62.	1962-63.	1963-64.	1964-65.	1965-66.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
REVENUE ACCOUNT—cont.							
6,93.25	8,88.86	9,23.03	10,00.34	9,60.05	9,96.19	10,41.79	9,91.15
..	..	—	—	..	..	..	9.17
*	*	4,29.56	5,35.81	6,50.50	7,80.51	7,90.48	8,70.36
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
73.73	35.19	19.53	58.38	72.09	56.14	73.15	61.14
1,56.08	1,91.60	2,57.89	3,56.16	3,39.48	3,75.85	3,44.80	3,53.34
.02	.37	.33	.60	.33	.02	.03	.03
.73	8.03	2.48	3.73	2.37	2.49	2.86	2.52
1,42.62	1,38.03	1,35.42	1,65.91	1,64.21	1,96.30	1,82.81	1,85.26
77.49	84.27	91.47	1,06.15	1,26.82	1,24.17	1,29.26	1,51.51
..	..	..	..	..	..	..	..
1,31.69	2,18.94	2,83.69	2,82.51	3,19.35	8,39.00	3,24.54	3,35.41
5.63	3.06	6.48	6.08	4.47	4.48	3.11	2.37
..	2,14.62	2,90.75	3,94.48	4,49.24	4,78.71	4,58.74	4,87.58
2.95	2.18	2.34	9.03	30.98	65.03	91.56	99.84
..	..	..	..	..	..	6.00	..
3,97.57	†	†	†	†	†	†	†
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
91,09.43	1,01,79.11	1,21,80.83	1,34,99.74	1,51,29.80	1,70,60.49	1,72,78.51	1,88,41.13
+ 93.84	—9,61.27	—3,84.08	—22.97	+2,58.47	—6,97.41	—7,87.46	+ 30.69

from 1949-50 to 1961-62.

Local Development Works".

[26th February 1966]

APPENDIX

[The figures up to the end of 1953-54 include those relating to the Andhra areas and the

DETAILS OF CAPITAL

Description of the scheme.	Approximate estimated cost.	1946-47 to 1958-59.	1959-60.	1960-61.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
A. IRRIGATION, NAVIGATION,				
Lower Bhavani Project	9,96.00	10,37.40	— 4.95	1.48
Mettur Canals Scheme	2,67.00	1,81.14	— .50	.14
Malampuzha Project	4,42.00	4,38.73	..	..
Manimuthar Project	3,98.00	5,39.02	— 6.15	— 7.50
Aranisar Project	1,04.00	99.96	— .01	— .37
Walayar Project	1,00.00	99.17	..	..
Mangalam Project	88.05	59.65	..	..
Amaravathi Project	2,97.00	3,32.97	— 5.53	— .53
Vaigai Reservoir Project	3,00.00	1,70.52	— 16.92	28.87
Sathanur Project	2,89.00	2,37.88	5.22	2.22
Krishnagiri Project	1,84.00	1,56.45	3.53	— .31
Kattalai High Level Canal Scheme ..	1,56.65	74.85	98.85	48.57
Pullambadi Canal Scheme	1,42.43	82.53	86.43	21.95
Vidur Reservoir Project	61.37	33.53	25.15	1.15
Meenakarai Reservoir Project	40.56	0.47	..	..
Parambikulam-Aliyar Project	48,00.00	.92	1,51.84	2,73.76
Neyyar II Stage	..	1.58	24.32	26.11
Improvement to Palar Anicut System ..	..	..	..	..
Sathanur Reservoir Project II Stage ..	..	..	..	..
Ramanadhi Scheme	..	..	..	..
Chittarpattanamkal	..	..	..	..
Modernising Vaigai Channel	..	..	..	..
Gomukhi Nadhi	..	..	..	..
Manialar	..	..	..	..
Manimukthanadhi	..	..	..	..
Getana Reservoir	..	..	..	..
Works under the special minor irrigation programme including Tank Improvement Scheme.	..	6,57.87	1,38.51	1,70.59

26th February 1966]

II.

figures from 1956-7 take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.]

EXPENDITURE.

1961-62.	1962-63.	1963-64.	1964-65.	Total, 1946-7 to 1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS LAKHS.	RS. LAKHS.	RS LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
ETC., SCHEMES.							
1.52	— .61	2.69	— 2.39	10,35.14	.29	— .34	1.47
2.23	3.99	.23	.03	1,86.51	..	.22	1.32
..	..	..	..	4,38.73	..	..	..
— 3.30	— 2.27	— .79	— .87	5,18.14	— 2.90	— 1.25	— .73
.01	.01	— .01	.01	99.62	..	..	..
..	..	..	..	99.17	..	..	..
..	..	..	..	59.65	..	..	..
— 1.02	— 1.50	.79	— .55	3,24.63	— .11	.18	.01
1.20	5.73	8.86	5.21	2,03.47	1.63	.13	..
.99	19.81	14.03	6.05	2,86.20	.11	0.70	— .50
— .49	— .19	— 1.47	— .43	1,57.09	3.97	3.65	.99
2.83	1.74	1.48	.34	2,28.66	1.20	1.31	.04
7.01	4.12	2.33	1.17	2,05.54	.43	4.47	.14
— 3.46	.91	— 1.32	0.70	56.66	— .19	.61	.49
..	..	..	..	.47	..	..	..
4,13.27	4,42.56	5,77.31	6,32.41	24,92.07	5,56.71	4,85.60	2,75.00
28.42	23.29	6.81	— 1.35	1,09.18	— .04	.03	.02
5.34	14.52	14.33	11.54	45.73	6.06	5.89	2.16
5.11	..	..	..	5.11	— .17	1.78	.55
..	..	..	..	..	..	..	10.00
..	..	.75	73.95	74.70	1,85.83	2,33.93	2,33.00
..	.01	..	..	.01	..	..	10.00
..	..	26.02	44.79	70.81	26.69	32.19	16.70
..	..	4.90	40.20	45.10	34.32	37.32	24.00
..	..	..	..	..	..	..	10.00
..	..	..	..	..	..	..	10.00
1,77.30	2,18.92	2,73.58	2,22.74	18,59.51	2,23.00	2,62.72	3,06.80

[26th February 1966]

DETAILS OF CAPITAL

Description of the scheme.	Approximate estimated cost.	1946-7 to 1958-9.	1959-60.	1960-61.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
A. IRRIGATION, NAVIGATION,				
Other Irrigation Schemes (Productive and Unproductive).	*	3,41.26	46.99	47.66
Irrigation Projects transferred to Andhra and Mysore States.	..	18,73.97	..	†
Pro rata charges on Establishment and Tools and Plant.	..	39.08	3.74	— .29
Total ..	86,75.66	64,58.93	5,51.54	6,13.50
B. CAPITAL OUTLAY ON				
Moyar Hydro-Electric Scheme	..	4,08.47	..	..
Pykara Hydro-Electric Scheme	..	13,82.83	..	..
Mettur Hydro-Electric Scheme	..	12,89.21	..	..
Papanasam Hydro-Electric Scheme	..	10,94.49	..	..
Periyar Hydro-Electric Scheme	10,48.00	3,54.68	..	..
Kundah Hydro-Electric Scheme	..	2,21.66	..	..
Madras-Thermal Electric System	..	16,01.60	..	..
Other Minor Schemes	..	62.08	..	..
Schemes transferred to Andhra and Mysore States.	..	15,69.08	..	..
Lump sum provision for payment of compensation for acquisition of electrical undertakings of local authorities and private companies.	..	41.27	..	..
Total ..	10,48.00	80,25.37	..	..

* Consists of several works, some of which have been completed, while others are in progress.

† Does not relate to the present Madras State.

‡ Expenditure incurred by the State Electricity Board with effect from 1st July 1957.

26th February 1966]

EXPENDITURE—cont.

1961-62.	1962-63.	1963-64.	1964-5.	Total, 1946-7 to 1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
ETC., SCHEMES—cont.							
28.20	3.24	24.98	52.03	5,44.36	33.66	30.54	29.93
..	..	..	..	18,73.97	..	..	..
3.14	4.06	6.68	4.03	60.42	.70	..	.10
6,66.55	7,38.34	9,62.18	10,89.61	1,10,80.65	10,71.19	10,99.68	9,31.49
ELECTRICITY SCHEMES. ‡							
..	..	..	..	4,08.47	..	..	..
..	..	..	..	13,82.83	..	..	..
..	..	..	..	12,89.21	..	..	..
..	..	..	..	10,94.49	..	..	..
..	..	..	..	3,54.68	..	..	..
..	..	..	..	2,21.66	..	..	..
..	..	..	..	16,01.60	..	..	..
..	..	..	..	62.08	..	..	..
..	..	..	..	15,69.08	..	..	..
..	..	..	..	41.27	..	..	..
..	..	..	..	80,25.37	..	..	..

Hence no estimated cost is given.

[26th February 1966]

DETAILS OF CAPITAL

Description of the Scheme.	Approximate estimated cost.	1946-57 to 1958-59.	1959-60.	1960-61.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
C. INDUSTRIAL				
Cinchona Plantations	..	1,20.55	3.64	2.96
Kerala Soap Institute	..	1.30	..	..
Government Industrial Engineering Work- shop.	..	.98	..	..
Fish Liver Oil Industry	..	1.70	..	..
Madras Vegetable Ghee Factory ..	..	12.61	..	..
Government Silk Filatures	..	3.84	..	..
Polytechnics	..	58.06	..	..
Artesian Wells	..	16.17	3.03	4.98
Shares in Fertilizers and Chemicals, Limited, Travancore.	..	21.00	..	..
Shares in Madras Industrial Investment Corporation, Madras.	..	1,21.65	..	..
Shares in Dhrangdhara Chemical Works.	..	10.00	..	..
Shares in State Warehousing Corporation.	..	10.00	..	1.00
Shares in Co-operative Sugar Factories ..	..	36.50	..	..
Shares in Madras Industrial Development Corporation.	..	..	..	..
Shares in the Agricultural Industrial Corporation.	..	..	..	..
Shares in the Madras State Small Industries Corporation.	..	..	..	..
Other Shares	..	94.46	6.50	84.00
Industrial Housing	..	37.67 {	15.64 7.78	16.59 7.02
Industrial Estates	..	81.79	33.76	55.46
Small-scale and Village Industries ..	..	1,31.97	60.54	10.89
Stationery and Printing	..	7.58	1.83	.07
Bulk acquisition of lands for Housing Schemes.	..	..	..	8.63
Tractor Hiring Schemes	..	..	..	..
Water-supply Schemes for Defence Indus- tries Project, Avadi.	..	..	..	..
Water-supply Schemes for Small Arms Project, Tiruchirappalli.	..	..	..	..
Acquisition of Land near Red Hills for Improving Water facilities for Industries.	..	..	..	..
Other items	..	55.54	1,88.60	..
Union Government Rental Housing Scheme.	..	..	..	..
Lumpsum deduction for probable savings.	..	..	..	..
Total ..	..	8,23.37	2,85.61	1,77.56

26th February 1966]

EXPENDITURE—cont.

1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	Total, 1946-7 to 1964-5.	1965-6.		Budget Estimate 1966-7
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
DEVELOPMENT SCHEMES.							
2.24	1.72	1.68	1.61	1,34.40	1.50	1.70	1.70
..	..	..	..	1.30	..	..	..
..	.18	.05	.05	1.26	.03	.10	.03
..	..	..	..	1.70	..	..	..
..	..	..	..	12.61	..	..	..
..	..	..	..	3.84	..	..	..
..	..	..	..	58.06	..	..	..
2.73	9.19	2.56	..	38.66	..	..	..
..	..	..	..	21.00	..	..	..
..	..	..	25.00	1,46.65	25.00	25.00	25.00
..	..	..	..	10.00	..	..	..
..	3.00	5.00	6.00	25.00	10.15	8.15	14.75
25.00	15.00	7.50	5.00	89.00	2.50	2.50	35.00
..	..	..	..	..	75.00	75.00	1,40.00
..	..	..	..	..	..	25.00	5.00
..	..	..	..	..	..	4,00.00	..
69.22	1,03.15	92.31	1,15.42	5,65.06	44.01	45.83	79.05
12.42	14.17	15.90	9.63	93.42 {	14.00	15.73	20.29
4.44	5.12	3.23	1.01		5.67	3.75	1.54
26.75	10.73	11.79	1,46.89	3,67.17	3.56	61.85	56.01
55.75	1,41.30	2,17.55	87.09	7,05.09	1,29.75	56.91	19.62
.76	..	..	..	10.09	6.77	6.77	..
.20	..	..	..	8.83	..	..	..
11.25	17.47	9.26	2.24	40.22	19.00	27.41	13.84
7.35	9.04	25.17	13.15	54.71	.92	2.42	..
..	..	..	..	..	..	34.48	1.03
..	..	..	18.51	18.51	1,30.00	69.00	60.00
15.39	10.92	45.29	80.98	3,76.72	97.50	—4,45.33 *	2,64.26
..	..	..	..	..	31.57	31.57	31.57
..	..	..	..	..	..	..	..
2,24.62	3,30.75	4,30.83	5,10.56	27,83.30	5,85.59	4,40.34	7,65.61

* This is due to a provision of Rs. 6.69 crores being the value of assets transferred to the State's Small Industries Corporation.

APPENDIX

[26th February 1966]

DETAILS OF CAPITAL

Description of the Scheme.	Approximate estimated cost.	1946-7 to 1958-9.	1959-60.	1960-1.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
D. CAPITAL OUTLAY ON ROAD				
Madras State Transport	..	2,56.17	69.23	71.24
E. CAPITAL OUTLAY				
Buildings	..	9,18.95	2,47.88	3,23.43
Road Works (including tools and plant and establishment).	..	1,91.77	1,12.14	1,29.89
Grants to Local Bodies for Water-supply.	..	28.91	— 2.14	— 2.14
Grants to Local Bodies for Road Works.	..	53.66	— 3.96	— 3.96
Pro rata charges for Establishments ..	..	32.43	15.70	22.84
Lumpsum deductions for probable savings.	..	..	..	..
Total ..	..	12,25.72	3,69.62	4,70.06
F. COMPENSATION				
Advance compensation and interim payments.	..	6,27.29	82.40	1,25.59
G. CAPITAL OUTLAY				
Forest Works	..	44.60	24.05	29.25
H. CAPITAL OUTLAY ON				
Sanitary Works (Stocks)	..	— 24.25	— 2.72.	38.25
Rural Water-supply Schemes	..	1,16.02	57.00	61.16
National Water-supply and Sanitation.	..	54.77	30.47	— 5.88
Grants to Madras Corporation for Water- supply.	..	17.20	— 1.26	— 1.26
Deepening of Wells	..	.77	3.42	2.99
Total ..	..	1,64.51	86.91	95.26
I. CAPITAL OUTLAY ON AGRICULTURAL				
Acquisition of lands for State Seed Farms and other items	..	5.37	0.74	1.08

APPENDIX

26th February 1966]

EXPENDITURE—cont.

1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	Total, 1946-7 to 1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	Budget Estimate.	Revised Estimate.	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
TRANSPORT SCHEMES.							
62.90	14.66	1,56.47	1,55.50	7,86.17	1,36.92	1,49.43	1,06.53
ON PUBLIC WORKS.							
4,06.98	4,28.97	3,49.97	3,00.05	29,76.23	2,68.88	3,18.03	3,02.74
1,55.33	1,97.57	1,90.52	2,56.77	12,33.99	2,01.88	2,21.78	1,71.01
— 2.14	— 2.14	— 2.14	— 2.14	16.07	— 2.14	— 2.14	— 2.14
— 3.96	— 3.96	— 3.81	— 3.94	30.07	— 3.95	— 3.95	— 3.95
23.63	54.16	52.54	59.01	2,60.31	60.77	92.18	85.69
..	..	..	..	..	..	..	..
5,79.84	6,74.60	5,87.08	6,09.75	45,16.67	5,25.44	6,25.90	5,53.—
TO ZAMINDARS.							
16.45	12.55	4.64	4.89	8,73.81	..	4.65	— 1.50
ON FORESTS.							
32.99	51.37	63.30	59.01	3,04.57	77.81	59.28	80.91
IMPROVEMENTS TO PUBLIC HEALTH.							
42.18	31.92	— 3.77	— 13.78	67.83	14.61	— 50.12	— 31.21
21.69	1.52	1.30	0.18	2,58.87	.02	.91	.08
7.40	14.03	2.71	1.63	1,05.13	0.45	.25	.05
— 1.26	— 1.26	— 1.26	— 1.26	9.64	— 1.26	— 1.26	— 1.26
5.19	3.67	4.44	..	20.48	.80	6.82	.40
75.20	49.88	3.42	— 13.23	4,61.95	14.62	— 43.40	— 31.94
IMPROVEMENTS AND RESEARCH.							
4.16	4.30	3.17	24.20	43.02	12.52	44.96	34.43

C. 91—11.

[26th February 1966
APPENDIX

[The figures up to the end of 1953-4 include those relating to the Andhra areas. The figures

CAPITAL EXPENDITURE OUTSIDE THE REVENUE ACCOUNT OF

Major heads.	1946-7 to 1958-9.	1959-60.	1960-1.
(1)	(2)	(3)	(4)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
Payment of Compensation of landholders, etc., on the abolition of the Zamindari System.	6,27.30	32.40	1,25.59
Capital Outlay on Improvements to Public Health ..	1,63.81	92.35	95.26
Capital Outlay on Schemes of Agricultural Improvements and Research.	5.37	.74	1.08
Capital Outlay on Consumers' Co-operatives	..	..	..
Capital Outlay on Industrial Development	4,67.88	1,72.42	1,14.51
Capital Outlay on Irrigation, Navigation, Embankment and Drainage Works (Commercial).	51,02.42	3,74.81	4,04.72
Capital Outlay on Irrigation, Navigation, Embankment and Drainage Works (Non-Commercial).	2,21.34	1,52.41	1,82.67
Capital Outlay on Public Works	12,26.49	3,69.62	4,70.06
Capital Outlay on Electricity Schemes	72,41.11	..	..
Capital Outlay on Other Works Outside the Revenue Account.	4,27.99	1,16.48	1,26.55
Capital Outlay on Road and Water Transport Schemes.	2,42.73	69.23	71.24
Capital Outlay on Forests	44.60	24.05	29.25
Payments of Commuted Value of Pensions	..	..	..
Capital Outlay on Schemes of Government Trading ..	25,58.86	92.56	77.31
Appropriation to the Contingency Fund	..	..	..
Total ..	1,32,12.18	13,61.95	16,98.24

26th February 1966]

II-A.

from 1956-7 take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.]

THE MADRAS STATE—DETAILS GIVEN BY MAJOR HEADS.

	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-5.	1965-6.		Budget Estimate, 1966-7.
					Budget Estimate.	Revised Estimate.	
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
	16.45	12.56	4.64	4.89	..	4.65	1.50
	75.20	49.88	3.42	13.23	14.62	43.40	31.94
	4.17	4.30	3.17	24.20	12.52	44.96	34.43
	..	..	..	12.43	3.82	5.70	.19
	96.46	1,23.06	1,06.54	1,55.59	1,58.19	80.78	3,02.43
	4,71.66	5,13.44	6,62.31	8,12.18	8,13.92	8,06.52	5,94.73
	1,94.89	2,34.90	2,99.87	2,77.43	2,57.27	2,93.16	3,36.76
	5,79.84	6,74.60	5,87.13	6,09.75	5,25.44	6,25.90	5,53.35
	..	..	..	..	..	..	..
	1,28.16	2,07.69	3,24.29	3,54.97	4,27.40	5,21.12	4,63.18
	62.90	14.66	1,56.47	1,55.50	1,36.92	1,49.43	1,06.53
	32.99	51.36	63.31	59.01	77.81	59.28	80.91
	..	..	..	..	..	..	..
	98.80	7.50	1,52.96	2,94.92	4,76.64	23,17.80	2,67.97
	..	..	..	3,50.00	..	..	..
Total ..	17,61.52	18,93.95	23,64.11	30,97.64	29,04.55	47,04.34	27,07.04

[26th February 1966]

APPENDIX III.

STATEMENT SHOWING THE DEBT POSITION.

(i) OPEN MARKET LOANS.

When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount out- standing on 30th Sep- tember 1953.	Amount out- standing on 31st October 1956.	Amount out- standing on 31st March 1965.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
		RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
<i>A. Loans raised before the 1st October 1953.</i>					
September 1937 and September 1940.	3% Loan, 1952, I and II issues.	2,33.54	.80	.28	.10
September 1938	3% Loan, 1953 ..	1,51.29	15.20	.48	.21
June 1939	3% Loan, 1959 ..	1,50.00	1,23.98	1,23.96	.33
September 1942	3% Loan, 1955 ..	1,25.00	1,23.25	.15	.02
September 1943	3% Loan, 1956 ..	1,25.10	1,25.10	3.12	.06
August 1944	3% Loan, 1958 ..	1,10.00	1,07.95	1,07.92	.10
September 1945	3% Loan, 1960 ..	3,00.00	2,78.44	2,78.44	..
September 1946	2½% Loan, 1961 ..	4,09.30	3,81.77	3,81.77	.11
July 1950	3% Development Bonds, 1960.	4,39.75	4,38.25	4,38.25	.34
September 1951	3½% Loan, 1962 ..	3,01.49	3,01.49	3,01.49	.24
August 1952	4% Loan, 1964 ..	5,24.81	5,24.81	5,24.81	18.27
July 1953	4% Loan, 1963 ..	10,33.71	10,33.71	10,33.71	55.78
	Total—A.	39,03.99	34,54.73	31,94.38	75.56

B. Loans raised from 1st October 1953 to 31st October 1956.

When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount outstanding on 31st October 1956.	Amount outstanding on 31st March 1965.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
		RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
August 1955	4 per cent loan, 1967 ..	10,47.17	10,47.17	10,47.17
September 1956	4 per cent loan, 1968 ..	13,83.56	13,83.56	13,83.56
	Total—B.	24,30.73	24,30.73	24,30.73

C. Loans raised after 1st November 1956.

July 1958	4½ per cent loan, 1970 ..	5,55.57	..	5,55.57
August 1959	4 per cent loan, 1971 ..	8,72.75	..	8,72.75
August 1960	4 per cent loan, 1969 ..	12,20.72	..	12,20.72
September 1961	4½ per cent loan, 1972 ..	10,43.51	..	10,43.51
August 1962	4½ per cent loan, 1974 ..	13,25.39	..	13,25.39
August 1964	4½ per cent loan, 1976 ..	14,33.32	..	14,33.32
August 1965	5½ per cent loan, 1977 ..	14,44.27	..	..
	Total—C.	78,05.53	..	64,51.26

APPENDIX

26th February 1966]

STATEMENT SHOWING THE DEBT POSITION—cont.

(ii) SPECIAL IRREDEEMABLE LOANS.

	Amount.
	RS
(1) Four bonds bearing interest at 8 per cent per annum issued between the years 1796 and 1807.	1,33,000
(2) Two bonds bearing interest at 6 per cent per annum issued in the years 1795 and 1817.	10,500
(3) A deposit bearing interest at 6 per cent per annum received in 1817 ..	41,770
(4) A deposit bearing interest at 4 per cent per annum (now treated as an Endowment for the Stanley Hospital, Madras).	66,878

Total—(ii) .. 2,52,148
or
2.52 lakhs.

SUMMARY.

(Open Market Loans and Special Irredeemable Loans.)

	RS LAKHS.
(1) Share of Madras in the outstanding balance of open market loans raised before 30th September 1953.	75.56
(2) Share of Madras in the outstanding balance of the open market loans raised after 1st October 1953 and before 31st October 1956.	19,78.61
(3) Loans raised after 1st November 1956 ..	64,51.26
	85,05.43
(4) Share of Madras in the open market loans raised by the Travancore-Cochin State before 31st October 1956.	21.21
(5) Total liability on account of open market loans as on 31st March 1965 ..	85,26.64
(6) Share of Madras in respect of the irredeemable loans in the population ratio ..	1.29
(7) Total liability as on 31st March 1965 on account of open market loans and special irredeemable loans.	85,27.93

STATEMENT SHOWING THE OUTSTANDING BALANCE ON 31ST MARCH 1965 OF LOANS TAKEN FROM THE GOVERNMENT OF INDIA AND AUTONOMOUS BODIES.

(The figures for the period prior to 1st November 1956 represents the provisional share of the present reorganized Madras State in the population ratio.)

A. LOANS RECEIVED BY THE MADRAS GOVERNMENT.

	Share of Madras in the outstanding balance on 31st March 1965.
(1)	(2)
	RS LAKHS.
Pre-autonomy consolidated debt ..	1,17.48
Loans received from 15th August 1947 to 30th September 1953 ..	14,86.96
Loans received from 1st October 1953 to 31st October 1956 ..	11,47.15
Loans received from 1st November 1956 to 31st March 1965 ..	2,05,76.61
Total—A.	2,33,28.20

[26th February 1966]

B. LOANS RECEIVED BY THE FORMER TRAVANCORE-COCHIN GOVERNMENT.

(1)	Share of Madras in the outstanding balance of loans raised by the former Travancore-Cochin State before 1st November 1956.
	RS LAKHS.
Pre-autonomy debt	1.45
Loans received from 15th August 1947 to 31st October 1956	26.19
Total—B. ..	27.64

C. OUTSTANDING BALANCE OF LOANS FROM AUTONOMOUS BODIES AS ON 31st MARCH 1965.

	RS LAKHS.
Loans from the National Co-operative Development and Warehousing Board.	2,40.57
Loans from the National Agricultural Credit (Long-term Operation) Fund of the Reserve Bank of India.	3,68.96
Loans from the All-India Khadi and Village Industries Commission ..	.25
Loans from the Life Insurance Corporation of India	6,98.17
Total—C. ..	13,07.95
GRAND TOTAL—A+B+C ..	2,46,63.79

A SUMMARY OF THE LOANS TAKEN FROM THE CENTRAL GOVERNMENT FOR VARIOUS SCHEMES AND OUTSTANDING ON 31st MARCH 1965.

Serial number and description of loan.	Balance outstanding on 31st March 1965.
(1)	(2)
Loans.	RS
1 Pre-autonomy debt	1,17,42,184
2 Loans for Cochin Harbour Works	1,45,064
3 Loans for the development of Handloom and Khadi Industry ..	3,96,71,023
4 Loans for the construction of hostel buildings	65,25,663
5 Loans for the development of Village and Cottage Industries ..	..
6 Loans under the Subsidised Industrial Housing Scheme (including Plantation Labour Housing).	1,09,84,885
7 Loans for expansion of power facilities	2,80,74,764
8 Loans under the Scheme of Sharing Small Saving Collections ..	24,62,08,475
9 Loans for the development of Small-scale Industries	5,60,60,804
10 Loans for Grow More Food Schemes	9,49,67,494
11 Loans under the Community Development Programme	6,77,35,699
12 Loans under the National Extension Service Programme	22,82,654
13 Loans towards the cost of materials and equipment supplied under T.C.A. Programme—Community Development Programme, Rural Electrification Programme and Tube Well Casting Scheme.	68,10,814
14 Loans for Dairy Development Scheme	34,320

26th February 1966]

Serial number and description of loan.	Balance outstanding on 31st March 1965.
(1)	(2)
Loans—cont.	RS.
15 Loans for Forest and Soil Conservation Schemes	2,75,21,839
16 Loans for the construction of Housing Colonies by Weavers' Co-operative Societies.	13,23,476
17 Loans under the Low Income Group Housing Scheme	3,21,50,961
18 Loans under the National Water-supply and Sanitation Schemes ..	1,93,51,320
19 Loans for miscellaneous development purposes such as Irrigation and Power, etc.	78,93,18,534
20 Loans for financing expenditure on Irrigation Schemes	98,85,65 0
21 Loans under the programme of permanent improvement in scarcity areas.	3,88,32,775
22 Loans for financing capital expenditure on Police Housing Scheme ..	2,61,56,973
23 Loans for Co-operative development (including Loans for Participation in the Share Capital of Co-operatives).	53,90,998
24 Loans for the development of Minor Ports	43,85,420
25 Loans for Famine Relief Works	65,42,343
26 Loans for Cyclone Relief Measures	1,69,32,970
27 Loans for Slum Clearance Scheme	1,12,54,450
28 Loans for development of Handicrafts	10,06,657
29 Loans for development of Silk Industry	4,83,807
30 Loans for financing expenditure on assistance to low-paid employees of the State Government.	3,99,136
31 Loans under the scheme for the multiplication and distribution of improved seeds.	2,26,962
32 Loans for the development of Coir Industry	6,99,800
33 Loans under Cotton Extension Scheme	79,676
34 Loans under the Scheme of Colonization	9,95,69,457
35 Loans for Centrally-sponsored and Centrally-aided Medical and Public Health Schemes.	..
36 Loans for State Development Schemes (Agriculture, etc.)	12,29,99,795
37 Loans for conversion of Handlooms into Powerlooms	2,664
38 Loans for Land Acquisition and Development Schemes	71,83,116
39 Ways and Means Advance granted to the Composite Madras State treated as loan.	13,47,46,628
40 Loans towards cost of materials and equipment supplied under Colombo Plan for Kundah Project.	5,70,68,866
41 Loans for development of Large and Medium Industries	12,22,318
42 Loans for Village Housing Project Schemes	24,55,343
43 Loans for setting up of Seasoning and Preservation of Plants ..	5,866
44 Loans for adoption of Metric System of Weights and Measures ..	9,89,442
45 Loans to All-India Officers for house building purposes	15,60,956
46 Loans for Madras Milk Scheme—New Zealand Aid	8,13,560
47 Loans for Animal Husbandry, Dairying and Fisheries Schemes ..	1,86,56,424
48 Loans for the development of Fruit Production	1,38,290
49 Loans for the re-settlement of landless labourers	49,117
50 Loans for Works Programme for increasing rural man-power ..	42,56,700
51 Loans for rural electrification	16,50,00,000
52 Loans out of proceeds of market borrowings	13,00,00,000
53 Loans for Rehabilitation of Goldsmiths	1,62,52,800
54 Other Ways and Means Advances	..
55 Loans for manufacturing furniture for Bharat Sevak Samaj	3,375
56 Loans under National Loan Scholarship Scheme	28,75,760
57 Loans to Co-operative Societies in Gramdhan, Bhoodan areas ..	2,73,400
58 Loans for Intensive Development of Rural Industries	6,08,000
59 Loans for Special Development Programme (Crash Programme) ..	16,58,500
60 Loans for Relief and Rehabilitation Measures to Indian Nationals returning from Burma.	40,00,000
Grand total ..	2,33,55,83,978

[26th February 1966]

DEBT CHARGES, 1961-62 TO 1966-67.

	Accounts, 1961-62.	Accounts, 1962-63.	Accounts, 1963-64.	Accounts, 1964-65.	Budget Estimate 1965-66.	Revised Estimate, 1965-66.	Budget Estimate, 1966-67.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
(RS IN LAKHS.)							
A. Interest—							
Interest on Open Market loans (Net).	2,48.37	2,87.49	3,21.00	3,24.73	3,58.71	4,01.24	(a)4,78.33
Discount on loans.	2.67	3.53	0.05	3.63	3.50	7.23	5.00
Interest on Ways and Means Advances from the Reserve Bank of India ..	..	5.54	31.08	2.64	10.00	36.00	(b)20.00
Expenditure on the issue of new loans, etc. ..	2.21	2.86	1.79	2.38	40.88	4.35	3.62
Interest on loans from the Government of India ..	4,58.87	5,28.07	6,52.62	8,26.49	9,75.00	10,03.44	(c)12,65.40
Interest on loans from autonomous bodies ..	12.51	18.36	32.59	40.60	50.25	51.69	71.92
Interest on Provident Funds ..	33.77	38.43	46.42	54.97	59.33	67.75	76.04
Interest on Depreciation Reserve and other interest-bearing deposits ..	23.40	19.48	43.31	35.83	37.64	39.80	29.14
Total—A. ..	7,81.80	9,03.76	11,28.86	12,91.27	15,35.31	16,11.50	19,49.45
B. Deduct—Interest on Capital Outlay transferred to other heads ..	-2,95.25	*	..	..	..	..	..
Net total—A.—B.	4,86.55	9,03.76	11,28.86	12,91.27	15,35.31	16,11.50	19,49.45
C. Sinking Funds—							
Contribution to the Loan Depreciation Fund of Open Market Loans ..	84.58	1,00.24	1,08.96	1,04.95	1,26.38	1,26.47	(d)1,48.13
Contribution to the General Sinking Fund ..	15.14	6.33	14.94	21.01	17.00	17.00	(e)4,26.00
Total—C. ..	99.72	1,06.57	1,23.90	1,25.96	1,43.38	1,43.47	5,74.13
GRAND TOTAL—DEBT CHARGES (NET) ..	5,86.27	10,10.33	12,52.76	14,17.23	16,78.69	17,54.97	25,23.58

NOTES.—(a) The increase is due to the provision made for one full year's interest on the new loan raised in August 1965.

(b) Lump-sum provision for interest charges on the probable short-term borrowings from the Reserve Bank of India.

(c) The increase is mainly due to the additional interest payable on the loans to be received in 1965-66.

(d) The increase is due to the additional provision made for the new loan raised in the current year.

(e) The Fourth Finance Commission has expressed the view that the accumulations in the Fund should be sufficient to discharge the outstanding balance of the loan in full on maturity. Keeping this recommendation in view the Government have stepped up the contribution to the Sinking Fund in 1966-67.

* Shown as receipts under "XVI. Interest".

[26th February 1966]

APPENDIX IV.

[For further details, please see the Supplement on the Five-Year Plan.]

I. STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE ON PLAN SCHEMES OF THE MADRAS STATE UNDER THE THIRD FIVE-YEAR PLAN.

Main heads of development.	Total provision, 1961-66.	Accounts, 1961-62.	Accounts, 1962-63.	Accounts, 1963-64.*	Accounts, 1964-65.	Revised Estimate, 1965-66.	Total, 1961-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
I. Agriculture and Community Development—							
Agricultural Production ..	9.66	1.04	1.26	2.17	2.73	3.66	10.86
Land Development.	1.01				26	42	1.48
Minor Irrigation Projects ..	12.80	2.98	3.12	4.33	4.89	7.30	22.62
Animal Husbandry.	3.52	36	49	61	73	1.18	3.37
Dairying and Milk-supply ..	2.75	79	95	75	72	79	4.00
Fisheries ..	2.22	24	27	51	64	88	2.54
Forests ..	2.12	29	43	60	65	63	2.60
Soil Conservation.	2.50	48	40	49	62	78	2.77
Marketing and Warehousing ..	40	2	6	6	14	11	39
Community Development Projects ..	20.46	4.17	5.44	4.93	4.44	4.28	23.26
Co-operation ..	4.71	1.21	1.32	1.02	90	91	5.36
Total—I. ..	62.15	11.79	14.07	15.73	16.72	20.94	79.25
II. Irrigation and Power—							
Irrigation ..	27.42	4.64	5.17	6.53	7.70	7.69	31.73
Power Projects ..	1,00.19	18.20	19.61	28.03	27.52	25.39	1,18.75
Total—II. ..	1,27.61	22.84	24.78	34.56	35.22	33.08	1,50.48
III. Industry—							
Large and Medium Industries ..	3.35	9	12	13	15	93	1.42
Handlooms ..	8.00	1.43	1.61	1.43	1.45	1.29	7.21
Small-scale Industries ..	8.00	80	1.48	1.55	1.47	3.02	8.32
Industrial Estates.	3.20	42	1.06	1.73	1.14	64	4.99
Handicrafts ..	60	4	4	4	2	11	25
Coir ..	15	1	1	..	1	..	3
Sericulture ..	13	1	3	4	6	4	18
Khadi and Village Industries ..	8	..	1	1	..	2	4
Industrial Financing ..	..	..	..	..	3	56	59
Industrial Co-operatives ..	..	..	..	..	1.14	22	1.36
Total—III. ..	23.51	2.80	4.36	4.93	5.47	6.83	24.39

* The actual expenditure on Agricultural Production, Community Development and Technical Education in 1963-64 are Rs 2,08.53 lakhs, Rs 4.51 lakhs and Rs 1,82.45 lakhs respectively. The large variations under these heads when compared to the Budget actual figures given in the Statement are due to misclassification in the accounts.

26th February 1966

I. STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE ON PLAN SCHEMES OF THE MADRAS STATE UNDER THE THIRD FIVE-YEAR PLAN—*cont.*

Main heads of development.	Total provision, 1961-66.	Accounts, 1961-62.	Accounts, 1962-63.	Accounts, 1963-64.	Accounts, 1964-65.	Revised Estimate, 1965-66.	Total, 1961-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
IV. Transport and Communication—							
Roads	11,00	2,20	2,42	2,50	2,16	1,85	11,13
Tourism	28	..	3	1	..	1	5
Total—IV. ..	11,28	2,20	2,45	2,51	2,16	1,86	11,13
V. Education—							
Education	25,43	2,59	4,21	5,56	8,42	9,57	30,35
Cultural activities	21	2	3	3	3	2	13
Technical Education.	6,52	73	1,58	90	1,77	1,93	6,91
Total—V. ..	32,16	3,34	5,82	6,49	10,22	11,52	37,39
VI. Health—							
Water-supply and Drainage—							
Corporation ..	2,00	46	65	1,15	1,45	1,74	5,45
Water-supply—Urban ..	7,50	1,13	1,14	1,07	1,27	1,46	6,07
Water-supply—Rural ..	1,50	38	16	6	12	2	74
Other Health Schemes ..	10,50	3,04	2,75	2,31	2,39	2,92	13,41
Total—VI. ..	21,50	5,01	4,70	4,59	5,23	6,14	25,67
VII. Welfare of Backward Classes ..	3,26	75	97	1,11	1,38	1,38	5,59
VIII. Social Welfare ..	52	..	4	4	6	6	20
IX. Labour Welfare ..	1,33	9	22	37	51	54	1,73
X. Housing and Urban Development ..	7,00	1,14	1,25	99	67	1,05	5,10
XI. Statistics	24	..	2	4	17	13	36
XII. Miscellaneous ..	35	4	2	4	9	18	37
Grand Total ..	2,90,89	50,00	58,70	71,40	77,90	83,71	3,41,71

26th February 1966]

[For further details, please see the Supplement on the Five-Year Plan.]

II. STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE ON PLAN SCHEMES OF THE MADRAS STATE UNDER THE FOURTH FIVE YEAR PLAN.

Main heads of development.	Total provision, 1966-71.	Budget Estimate, 1966-67.
(1)	(2)	(3)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.
I. Agriculture and Community Development—		
Agricultural Production ..	25,46	3,69
Ayacut Development Programme .. }		
Minor Irrigation Projects	25,11	7,62
Animal Husbandry	9,22	1,05
Dairying and Milk-supply	6,48	77
Fisheries	6,41	1,05
Forests	4,19	54
Soil Conservation	7,12	1,13
Warehousing and Marketing	77	18
Community Development Projects ..	42,01 *	4,34
Co-operation	9,75	98
Total—I. ..	1,36,52	21,35
II. Irrigation and Power—		
Irrigation	68,57	5,70
Power Projects	2,17,00	23,70
Total—II. ..	2,85,57	29,40
III. Industry—		
Large and Medium Industries ..	88,36	1,62
Handlooms		1,37
Small-scale Industries		1,38
Industrial Estates		56
Handicrafts		10
Coir		..
Sericulture		13
Khadi and Village Industries ..		..
Industrial Financing		30
Industrial Co-operatives		8
Total—III. ..	88,36	5,54

* Includes Rs. 27,76 lakhs included under other heads of developments.

26th February 1966

II. STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE ON PLAN SCHEMES OF THE MADRAS STATE UNDER THE FOURTH FIVE-YEAR PLAN—cont.

Main heads of development.	Total provision, 1966-71.	Budget Estimate, 1966-67.
(1)	(2)	(3)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.
IV. Transport and Communication—		
Roads	37,00	2,47
Tourism	49	3
Total—IV. ..	37,49	2,50
V. Education—		
Education	79,24	5,06
Cultural activities	46	3
Technical Education	15,15	1,63
Total—V. ..	94,85	6,72
VI. Health—		
Water-supply and Drainage—		
Corporation	10,00	170
Water-supply—		
Urban	18,50	170
Water-supply—		
Rural	12,00	35
Other Health Schemes	51,93	284
Total—VI ..	92,48	6,59
VII. Welfare of Backward Classes.	14,21	1,17
VIII. Social Welfare	2,00	16
IX. Labour Welfare	6,06	52
X. Housing including Town Planning	19,55	1,33
XI. Statistics	49	7
XII. Miscellaneous	67	2
XIII. Public Co-operation	15	1
Grand Total ..	7,50,64	75,38

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Monday, the 28th February 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Strike by Taxi-Drivers

* 61 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the reason for the strike by taxi-drivers in the City on 11th August 1965;

(b) whether there is not a rule that taxi-drivers should go on strike only after prior notice to the Government;

(c) whether any police escort was given for running the taxis on that or subsequent days; and

(d) if so, the amount given to the Police by way of allowance in this regard?

. THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) On 11th August 1965, at about 8-20 a.m. an auto-rickshaw driver, who was off duty, behaved in an indecent and disorderly way towards a Traffic Reserve Sub-Inspector when the Sub-Inspector was engaged in clearing some idle autorickshaws parked at the junction of Madras Street and Nethaji Subash Chandra Bose Road, and he was therefore arrested. This led to the staging of a strike by the taxi and autorickshaw drivers;

(b) No.

(c) Yes, on the next two days; and

(d) No special allowance was given to the Police escort but they were fed on Government account.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Sir, I understand that the strike was called off on the undertaking given by the Government that some punishment would be meted out or some sort of amicable settlement would be made by handling the matter with the concerned Police Officials. May I know what sort of punishment was meted out to the concerned Officer, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: No such undertaking was given and, therefore, the question of punishment does not arise.

[28th February 1966]

SRI K. S. ABDUL WAHAB: How many times this sort of sudden strikes have taken place in recent years by taxi drivers and auto-rickshaw drivers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Times without number.

DR. H. V. HANDE: Was any investigation made with regard to the cause for such strikes, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There are two kinds of examination that can take place. One is the Police investigation, and the other is, if there is a labour dispute, investigation by the Commissioner of Labour or his Assistants. So far as the Commissioner of Police, is concerned the matter was enquired into, and it was found that the person who was arrested, that is, Sri Masnamani, was charge-sheeted. A case filed against him, is pending trial before the Court. So far as the Commissioner of Labour is concerned, they looked into the matter. There is no dispute between an employer and employee, and there is no jurisdiction to go into the matter.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What steps have the Government taken to avoid such sudden strikes by the taxi drivers and auto-rickshaw drivers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The Government have already notified that it is illegal to go on strike. The Government will prosecute people who bring about this sort of illegal strikes without notice, and it is not possible always to enforce everything to the limit of the laws.

திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவர் அவர்களே, டாக்ஸி, ஆட்டோ ரிக்ஷா டிரைவர்களைப் போலீஸ் அதிகாரிகளோ, போலீஸ் ஊழியர்களோ தாக்கியுள்ள பல சந்தர்ப்பங்களைப் போலீஸ் அதிகாரிகளுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுபோய், அவர்கள் அதைப்பற்றி விசாரித்து தக்க நடவடிக்கை எடுப்பதாக உறுதி கொடுத்திருப்பது சர்க்காருக்கு தெரியுமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அந்தத் தகவல் என்னிடம் இல்லை.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: In view of the frequent strikes by the taxi drivers and auto-rickshaw drivers, will the Government take proper steps to prevent this kind of unexpected strikes taking place, Sir? According to the information available, the police excess is responsible for these strikes. It is there not only in the case of taxi and auto-rickshaw drivers, but even in the case of ordinary human driven rickshaws, cycle rickshaws and hand-drawn carts. They are always terrorised by the Police. Will the Government take notice of it and prevent it, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, it is a general question and I cannot answer. To the extent of the information we have received, it is found that the taxi drivers and auto-rickshaw

[28th February 1966]

drivers do not observe any of the traffic rules in the city. They park in places where they should not park. Very often trouble arises, when the Police go and tell them that that is not the place to park. They do not observe the traffic laws and this leads to all troubles. I do not think that harassment, if any, is the cause for the strike.

SRI M. RAJAH IYER: Has it not been brought to the notice of the Government that during the strike, by dialling to the Police, the public were able to get taxis without difficulty? Would the Government see that even during ordinary days this system of dialling to the Police is adopted and taxis are made available easily to the public?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: This service, I am afraid, the Police cannot render.

SRI S. K. SAMBANDHAN: May I know, Sir whether the Government consider the possibility of having reserve drivers to drive the taxis during such strikes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That would amount to, what is called in trade union parlance, 'black-legging'. I do not think the Government propose to do it.

DR. H. V. HANDE: Will the Government examine at least the possibility of ensuring better relationship between the Police and taxi-drivers and thereby prevent such frequent strikes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am quite sure that if the taxi-drivers follow the elementary rules of traffic, there will be no trouble. They refuse to observe the traffic regulations. Therefore, the trouble arises.

SRI S. K. SAMBANDHAN: The Police are not noticing whether the traffic rules are observed everyday. They check very occasionally. Once in a month or once in a fortnight, they check. They take the law into their own hands. It is impossible to correct these things in a day or two. Will the Government arrange to see that the rules are enforced every day by a small contingent of Police Officers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am sorry the hon. Member thinks that rules must be enforced. On the other hand, it is my view that in a democracy, rules must be observed by the public. It must be observed by every citizen including taxi-drivers. If the traffic regulations are to be observed only by enforcement, then there can be no progress in our country.

திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவர் அவர்களே, டாக்ஸி டிரைவர்களைக் காட்டி போலீஸ் ஊழியர்களுக்குமேலே நல்ல உறவை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று, அகன்கான நிலையில் டாக்ஸி டிரைவர்கள் சங்கம் தன்னிடைய பணியைச் செய்யச் சபாராக இருக்கிறதா என்பதை போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கு தெரிவித்திருப்பது சர்க்காருக்குத் தெரியுமா?

[28th February 1966]

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: எனக்குத் தெரியும். அது மாத்திரம் அல்ல. எனக்குத் தொழிற் சங்க அனுபவமும் அதிகமாக உண்டு. இந்த ஒரு பிரிவில் இருக்கிற தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் கட்டுப்பாடே அறியாதவர்கள். ஆகையால் தொழிற் சங்கத் தலைவர்களுக்கெல்லாம் தொல்லை கொடுக்கிறார்கள் என்பதுகூட எனக்குத் தெரியும்.

Manufacture of clocks, wrist watches, etc.

* 62 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the number of firms manufacturing watches, alarm clocks, wall clocks, in each category, in the State;

(b) the number manufactured by each firm during the year 1963-64; and

(c) the mode of assistance extended by the State Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) As on 30th June 1965, fifteen firms have registered themselves as manufacturers of clocks, time-pieces and wrist watches.

(b) Authentic figures are not available with the Government.

(c) There is no special mode of assistance for this industry.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: How many industries are there in our State with foreign collaboration, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There is none in this State with foreign collaboration.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What is the requirement of these articles for our State, and the deficiency, as far as the articles manufactured in this State are concerned, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There is only an assessment of overall requirements of the country as a whole. There is no assessment of the State's requirements. I said there were no firms which were producing the wall clocks and watches with foreign collaboration. There are firms which are producing a number of components. If the hon. Member puts a separate question, I can give that information.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: For how many firms have the Government extended loans, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I do not have the information. But they are eligible for assistance under the State Aid to Industries Act. If they make an application, it will be considered on merits.

* Question postponed from the list of questions for the 26th February 1966

[28th February 1966]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: What are the reasons for the high cost of these wall-clocks and watches produced in our country? They are more than 200 to 300 per cent of the price of clocks manufactured in other countries. Will the Government see that they are made available at cheaper rates and are of good quality?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is the volume of production that determines the price. For instance, if we produce 100 thousand watches in a unit, the cost will go down. If we produce only 1,000 watches, the entire overhead charges have to be shared by 1,000 watches. Therefore, the cost becomes greater. In our country, the volume of production is small. That is why the cost is higher.

SRI S. K. SAMBANDHAN: What is the percentage of foreign components made easily available to the manufacturers in this State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It depends upon each unit. There is no fixed percentage for any unit. There is the Gopal Clock Works. It does not require any foreign components, excepting hair spring and balance staff. There are a few specialised items which no country makes; even the most advanced countries import them.

Weavers of Kurinjipadi

* 63 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state— 2-10 p.m.

(a) whether the Government have received any representation from the weavers who were affected by the recent heavy rains in Kurinjipadi for any relief; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) No.

(b) Does not arise.

Bus stands constructed by the State Transport Department

* 64 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the number of bus stands constructed by the State Transport Department in the City and in the mofussil for long distance buses; and

(b) whether public conveniences have been provided in such places?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN:

(a) City	..	..	Two
Mofussil places	..	..	Five.

(b) Yes.

* Questions postponed from the list of questions for the 26th February 1966.

[28th February 1966]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether these public conveniences are intended for the workers in the Transport Service or for the general public also?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, for the public also. There is a retiring room also.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, is it kept under lock and key, and is it under the free system or the paid system for the public who are allowed the use of it?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is free to the passengers. It is not free to the public.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, in big cities like Madurai, there is no public convenience so far as the Madras State Transport service is concerned. There is not even a bus stand. Is there any proposal before the Government to construct a bus stand there with the necessary public conveniences?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, Sir. The difficulty there has been to find a suitable place. In other places we have found suitable places and built the stands. In Coimbatore we have built a stand—one of the finest of bus stands. At Tiruchirappalli we have a comfortable bus stand. But in regard to Madurai, we have been trying to find a suitable place and we have not yet succeeded. That is why there has been some delay.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are sweepers and cleaners posted to see that these places are kept neat as far as possible?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I must say I am fairly conversant with the things happening in the department, but this is one matter which has escaped my attention.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Government consider the proposal to provide clean latrines at places where these buses stop in long distance routes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes; in our bus stands we have provided very good hygienic and sanitary fittings. I would request the hon. Member to take a trip in our long distance bus. But we have not been able to provide this amenity in all places where the bus stops for want of land or such other facilities.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: If not other conveniences, at least a latrine may be provided wherever these long distance buses stop. That will be a great relief for the travelling public, Sir.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: This is a suggestion, Sir, and I will pass it on to the Director of State Transport.

DR. H. V. HANDE: Sir, will the Government insist on having more bus stands in the city and also improve the Shenoy-nagar bus stand?

28th February 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, we have bus stops and bus stands—two different things. We have a bus stand in Tondiarpet, another at Mandavel and a third at Mamoiyam. We do not propose to increase the number of such bus stands. But we have got many bus stops, which will be fairly improved.

DR. H. V. HANDE: I refer to the bus stand at the Shenoy-nagar terminus. Will the Government consider it necessary or advisable to improve the present stand at that place?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There is a proposal to shift the Shenoy-nagar terminus from its present location to a place more central to the West Madras Neighbourhood scheme. When that comes up, then it will have to be decided what type of a bus stand or bus stop should be put up at that place. At the present moment, no decision has been taken in this matter.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்: தலைவர் அவர்களே, தூத்துக்குடி பஸ் ஸ்டாண்டு கட்டுவதாக ஏதாவது உத்தேசமிருக்கிறதா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: தனியாகக் கேள்வி போட்டால் பார்த்துச் சொல்லலாம்.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்: எக்ஸ்பிரஸ் பஸ்ஸில் 'லெடின்' வைப்பதாக அபிப்பிராயம் இருக்கிறதா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: No, Sir, I do not propose to make the Express buses dirty.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Is there any proposal to provide facility for the passengers to leave their luggage behind in these bus stands for a few hours, and then take them back as is now done at railway stations? If this is done, it will be of great help to the passengers.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: There is no such proposal.

(Sale of Bug poison)

* 67 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether the Government are aware of the opinion expressed by the Madras High Court regarding the need to control the sale of bug poison in the State by suitable legislation; and

(b) if so, the action taken thereon?

கனம் திரு. பி. கக்கன்: (அ) ஆம்.

(இ) மூட்டைப் பூச்சி மருந்துகள் உள்பட சில நச்சுப் பொருள்களை விற்பனைக்காக வைத்திருத்தல், அவற்றை விற்பனை செய்தல் பற்றி, நச்சுப்பொருள்கள் சட்டத்திலும் விதிகளிலும் ஏற்கெனவே போதுமான விதித்துறைகள் உள்ளன. மூட்டைப்

[28th February 1966]

பூச்சி மருந்துக்கரைசல்களை அடர்த்தியான நிலையிலன்றி நீர்ப் பான நிலையிலும் உடனே பயன் படுத்தும் நிலையிலும் சிப்பம் செய்து விற்கவேண்டும் என்னும் விதித்துறையை மாநில நச்சுப் பொருள்கள் விதிகளின்படிக்கான நச்சுப் பொருள்கள் விற்பனை உரிமத்தில் சேர்ப்பது பற்றியும் ஆலோசனை செய்யப்பட்டு வருகிறது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : தலைவர் அவர்களே, அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வது பிரகாரம் விதிகள் இருந்தாலும் அவை துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா? அதைக் கவனித்து நடவடிக்கை எடுக்க அரசாங்கத்திற்கு உத்தேசமுண்டா? அப்படியென்றால் எந்தவிதமான நடவடிக்கை எடுக்க உத்தேசித்திருக்கிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்களா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : அந்த மாதிரி யாராகிலும் துஷ்பிரயோகம் செய்தால், யாராவது உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் இந்த மருந்தைக் கொடுக்க யத்தனித்தால், Director of Medical Services, Director of Public Health, Inspector-General of Police, Commissioner of Police இவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து அவற்றைக் கவனித்து அவ்வப்போது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்பது அரசாங்கம் சொல்லியிருக்கிறது.

திரு. லி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : இந்த மருந்து வாங்க வருகிறவர்கள் தங்கள் பெயரையும் விலாசத்தையும் எழுதிக் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தால்தான் மருந்து கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒரு திட்டம் இருக்கிறதா? இல்லாவிட்டால் அதைக் கொண்டுவர உத்தேசம் உண்டா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : இந்த மருந்தை விற்கும்போது வாங்குகின்றவர்கள் தெரிந்தவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்றும், பரிசோதிக்க வயதுக்குள் இருக்கக்கூடாது, என்றும் விதிகள் இருக்கின்றன.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : மூட்டைப் பூச்சியைக் கொல்லும் அளவுக்கு அந்த மருந்தில் பவர் வைத்து, மனிதனைக் கொல்லுவதற்கு பவர் இல்லாமல் அவற்றைத் தயாரிக்க முடியுமா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : மூட்டைப் பூச்சியைக் கொல்வதற்காகத் தான் இந்த மருந்து செய்யப்பட்டது. சில சமயங்களில் அதிகப் படியான அளவில், சாகவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள், அதிகமாக இதைச் சாப்பிடுகிறார்கள். அதனால்தான் இப்படி ஏற்படுகிறது.

Mechanical street sweeper

3-20 P.M. * 68 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state :

(a) whether any machine is used for cleaning the streets in the City;

[28th February 1966]

(b) the cost of such machine; and

(c) the capacity of such machine to clean the streets.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (a) Yes. A mechanical street sweeper is used for cleaning some of the streets in the City.

(b) Rs. 1,28,595.21 (inclusive of all charges).

(c) The hopper capacity of the mechanical street sweeper is 3 cubic yards under average conditions. The hopper will be filled on an average four times each working day.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is this machine actually working in this Corporation and, if so, where and in which area?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : It is now used in Mount Road and South Beach Road, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : How many scavengers and sweepers were displaced by the use of this machine?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : About the manual labour replaced by the use of this machine, I have no information with me just now, Sir.

திரு. கே. பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் : மவுண்ட் ரோடை சுத்தம் செய்து என்ன பிரயோஜனம்? அதைவிட மோசமான பகுதிகள் அனேகம் இருக்கின்றனவே, அதற்கு பிரயோஜனப்படுத்தக் கூடாதா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : அது பெரிய மிஷின். பெரிய ரோடுகளில்தான் உபயோகப்படுத்த முடியும்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப் : இதுபோன்ற மிஷின்களை முனிசிபாலிட்டிகளுக்குக் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறதா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : அகில இந்தியாவிலேயே நமக்குத்தான் முதலில் இந்த மிஷின் வந்தது.

SRI M. RAJAH IYER : Have the Government received any representations from the sweepers and scavengers against such mechanisation?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I have no information, Sir.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த இயந்திரம் ரூ. 1,25,000-க்கு மேல் ஆகியிருப்பதால் அரசாங்கம் இதற்காக தந்திருக்கிற மானியம் எவ்வளவு? அல்லது முழுத்தொகையை அரசாங்கம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறதா?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : This is an imported machine. I do not have the details of Government assistance.

[28th February 1966]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Do the Government think that it will be cheaper in the long run to use this machine and, if so, do they have proposals to buy more machines of this type?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, the cost of it is a lakh and odd rupees and the import duty alone was Rs. 50,000. The actual price of the machine is only Rs. 50,000. I am positively of the opinion that this machine can be manufactured here. There are road rollers manufactured in Madras by Messrs. Garlick and Company, and this is nothing more than a road roller and this can be manufactured in our country.

3-20 P.M. திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: தெரு கூட்டுவதற்கு நம் நிர்வாகத்தில் இருக்கிற அமைப்பு சரியாக வேலை செய்யவில்லை என்பதற்காகவா இந்த மிஷின் வரவழைக்கப்பட்டது?

கனம் திருமதி வெங்கடாசலம்: ஆட்கள் செய்வதைவிட நல்லமுறையிலும் சீக்கிரமாகவும் செய்வதற்காக இது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது?

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, ஆட்கள் கூட்டுகிற போது அவர்கள் சிதறியுள்ள குப்பைகளை மட்டும்தான் கூட்ட முடிகிறது; தூசிகளைக் கவர்ந்து சுத்தமாக்க முடியவில்லை என்பதால், ஆட்கள் கூட்டுவதைவிட அதிக பயனுள்ளதாக இந்த இயந்திரம் இருப்பதை அரசாங்கம் அறியுமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: அதைத்தான் நான் முன்பு சொன்னேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is more efficient.

Forest timber

* 69 Q.—SRI M. SANKARALINGAM PILLAI: Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state—

(a) the quantum of forest timber still remained unsold in the Government Depot, Kanyakumari district, from the lot extracted in 1963 and 1964, year-wise; and

(b) the total value thereof, year-wise?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: (அ) கன்னியாகுமரியில் உள்ள அரசாங்க விற்பனைக் கிடங்கில் இன்னும் விற்பனையாகாமல் உள்ள காட்டு மரக்கட்டைகளின் அளவு கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது:—

1963	..	29,323.7	கன	சதுர அடியுள்ள	1,376
கட்டைகள்.					
1964	..	4,244.081	கன	சதுர மீட்டர்	அளவுள்ள
8,600 கட்டைகள்.					

(இ)

1963	..	ரூ. 17,295	(நூாய ஒரு லட்சத்துப் பதினேழாயிரத்து இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றைந்து)
1964	..	ரூ. 7,63,935/-	(ரூ. 7.63 லட்சத்து அறுபத்தி மூவாயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் முப்பத்தைந்து).

[28th February 1966]

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை: தலைவர் அவர்களே, 1963-வது ஆண்டில் வெட்டி கொண்டுபோகப்பட்டவை இதுவரையில் விற்பனை செய்யாமல் இருப்பதால், சரியான முறையில் பாதுகாக்கப்படாமல் அவற்றிற்கான விலை குறையும் நிலையில் இருப்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: சேர்த்து வைக்கப் பட்டுக் கட்டைகள் மாதாமாதம் விற்பனையாகும் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. அவற்றை நடத்துவதற்காக தனியாக ஆட்சீர்கள் இருக்கிறார்கள். மாதம் இரண்டு நாட்களில் ஏலம் போடப்படுகிறது. 1963-லிருந்து 1964 வரை இரண்டு வருஷத்திலும் மாதம் இரண்டு முறை விற்பனை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்த முறையில்தான் இந்தக் கணக்கை நான் கொடுத்திருக்கிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: தலைவர் அவர்களே, இந்த மாதிரி வெட்டிடுமா மரங்களை விற்பதற்கு கால வரையறை ஏதாவது அரசாங்கம் வைத்திருக்கிறார்களா? அந்தக் கால வரையறைக்குள் தான் இப்போது குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் சேர்ந்ததா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: ஸ்டாக் வந்து கொண்டே இருக்கிறது. மாதம் இரண்டு முறை ஏலம் போடும் போது நல்ல விலை வரவேண்டுமென்று எதிர் பார்க்கிறார்கள். எந்த மாதத்திலாவது விலை அதிகமாக வரவில்லை என்றால், விற்பனையைக் கொஞ்சம் நிறுத்திவைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை: தலைவர் அவர்கள், ஏலம் போடுமபோது அவற்றை எடுக்கிற வியாபாரிகள் யூனியனாக அமைந்துகொண்டு குறைந்த விலையில் அவற்றை கேட்பதற்கு முயற்சிக்கும் வகையில் காலம் தாழ்த்துகிறார்கள் என்ற நடைமுறை அங்கு இருப்பதால், அதற்கான விளம்பரத்தை மாநிலம் முழுவதற்கும் செய்து, ஏலம் போடுவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கப்படுமா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார்: மாநிலம் முழுவதும் உள்ள வியாபாரிகள் வாலாம், மரம் வேண்டுமென்பவர்கள் அங்கே வந்து ஏலம் எடுக்கலாம்.

Leasing out of lands in forest areas

* 70 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state whether the Government will lease out lands for private parties or Co-operative Societies or limited Companies to grow fruit bearing trees in forest areas?

THE HON. SRI N. S. S. MANRADIAR: No, Sir.

திரு. ஜே. பொன்னசாமி வில்லவராயர்: வளவநாடு பகுதியில் உள்ள காட்டில் பழத் தோட்டம் போட யாராவது நிலம் கேட்டிருக்கிறார்களா? அவ்வாறு நிலம் கேட்டு, அது கொடுக்கப்பட்டு, அந்த நிலத்தில் பழத் தோட்டம் போடப்படாமல் இருக்கிறதா?

[28th February 1966]

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : இதற்கு வேண்டிய தகவல் இப்போது என்னிடம் இல்லை.

Loans to the Corporation of Madras

* 71 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether the Government have received any representation from the Corporation of Madras for loans for the execution of capital works during the year 1965; and

(b) if so, the action taken thereon and the amount requested?

கனம் திரு. என். எம். ஏ. மஜீத் : (அ) ஆம்.

(இ) அரசாங்கம் சென்னை மாநகராட்சியின் செயல் குறிப்புகளை (proposals) பரிசீலனை செய்த பின்னர் 1965-66-ல் மாநகராட்சிக்கு கடன் கொடுப்பதற்காக மாநில வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் ரூ. 158.35 லட்சம் ஒதுக்கியுள்ளது. மாநகராட்சி அரசாங்கத்திடம் கடன் வேண்டி விண்ணப்பித்துக் கொண்ட தொகை ரூ. 243.1875 லட்சத்திற்குப் பதிலாகக் மேற்கண்ட தொகை அனுமதிக்கப்பட்டது.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Sir, may I know the capital works for which these loans were demanded?

THE HON. SRI S. M. A. MAJID:

Plan Schemes—

	(RUPEES IN LAKHS.)
Water-supply and drainage schemes	115.00
Town Planning Schemes	5.00
Construction of roads and bridges, markets, buildings, electric lighting, etc.	13.00

Non-Plan Schemes—

Loans for construction of bridges, etc.	11.00
Other public health purposes	4.50
Loans for improvement to Mount Road, Poona-malee High Road and other bus routes	5.00
Construction of two pedestrian sub-ways at Kannammampet and Doraiswami Road, T. Nagar	2.75

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Sir, what are the schemes that were given up, because the amount, which was demanded, was not given?

THE HON. SRI S. M. A. MAJID:

Education—Construction of Class Rooms, etc. Rs. 3 lakhs.

இது deferred -நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவும் Acquisition for widening bus routes. Rs. 4.00 lakhs. நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

[28th February 1966]

Improvement to slaughter house at Perambur. Rs. 1.50 lakhs.

இதுவும் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

Improvements to mofussil bus stand at Broadway. Rs. 6.95 lakhs.

இது பரிசீலனை செய்யப்பட்டு வருகிறது.

திரு. க. அன்பழகன் : 1964-65-ஆம் ஆண்டில் பணிகள் நடந்து வதற்காகக் கேட்கப்பட்ட மொத்தக் கடனில் 158 லட்சம் ரூபாய் கடன் அனுமதிக்கப்பட்டது என்று கனம் அமைச்சர் தெரிவித்தார். இதில் அந்த ஆண்டுக்குள் வழங்கப்பட்ட தொகை எவ்வளவு? அந்த ஆண்டிற்குள் அரசாங்கத்தின் பரிசீலனை முடிவுறாததால் கொடுக்கப்பட முடியாமல் போன தொகை எவ்வளவு?

கனம் திரு. என். எம். ஏ. மஜீத் : 1965-66-ஆம் ஆண்டு சம்பந்தப்பட்ட வரையில்தான் நான் புள்ளிவிவரங்கள் கொடுத்தேன். மொத்த கடன் 243.1875 லட்சம் ரூபாய் ; சாங்க்ஷன் செய்யப்பட்ட தொகை 158.35 லட்சம் ரூபாய்.

DR. H. V. HANDE: Sir, what are the terms by which this loan is going to be repaid to the Government by the Corporation? What are the terms stipulated by the Government?

THE HON. SRI S. M. A. MAJID: I have no information.

திரு. க. அன்பழகன் : மூலக் கேள்வி 1965-ஆம் ஆண்டில் ஒட்டியதாக இருந்ததால் முந்திய உப கேள்விக்கு அவ்வாறு போட்டேன். 1965-66-ஆம் ஆண்டு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் புள்ளிவிவரங்கள் கொடுத்ததாக கனம் அமைச்சர் சொன்னார். 1965-66-ஆம் ஆண்டு அனுமதிக்கப்பட்ட கடன் தொகையில், அவர்கள் பெற்ற தொகை எவ்வளவு?

கனம் திரு. என். எம். ஏ. மஜீத் : சாங்க்ஷன் செய்யப்பட்ட மொத்தத்தொகையைத் தான் தெரிவித்தேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : இவ்வாறு அனுமதிக்கப்பட்ட தொகையில் எவ்வளவு செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வளவு செலவு செய்யப்படாமல் விடப்பட்டிருக்கிறது?

கனம் திரு. என். எம். ஏ. மஜீத் : இதற்கு தனிக் கேள்வி போட வேண்டும்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : சில முக்கியமான வேலைகளுக்குக் கூட பணம் கொடுக்கப்படவில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. முக்கியமாக, பள்ளிக்கூடங்களில் வசூப்பு அறைகள் கட்டுவதற்கு பணம் கொடுக்கப்படவில்லை. இப்போது ஒவ்வொரு பள்ளிக் கூடத்திலும் வசூப்பு அறைகளில் அசிகமான மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள் ; இது சுகாதாரத்திற்குக் கெடுகலாவது. எனவே இந்த மாநிலப் பண காரியங்களுக்காவது முதலிடம் கொடுத்து கடன் கொடுக்க அரசாங்கம் உத்தேசிக்குமா?

[28th February 1966]

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: இந்த மாதிரி காரியங்களுக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட பணம் செலவழிக்கப்படாமல் இருக்கும்.

Extension Officers (Co-operation)

* 72 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether the Government have issued orders retrenching Extension Officers (Co-operation) in the various blocks in the State recently; and

(b) if so, the reasons therefor?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: (அ) & (ஆ) இந்த விஷயம் தற்போழுது ஆலோசனையில் இருக்கிறது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: இந்த இலாகாவில் மாந்திரம் சீலியர் இன்ஸ்பெக்டர் என்ற கிரேட்டில் எத்தனை காலி ஸ்தானங்கள் நிரப்பப்படாமல் இருக்கின்றன?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: இந்த உப கேள்வி மூலக் கேள்வியின் கீழ் எழுக என்று நினைக்கிறேன். இந்த விவரத் திட்ட கமிட்டி கேள்வி போட்டால் பரிசீலனை செய்து பதிலளிக்கிறேன்.

3-00
p.m.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT re DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN: I have to announce that at a meeting of the Business Advisory Committee held at 2.30 p.m. to-day, the following programme of business has been decided:—

29th February 1966 and 1st General discussion on the March 1966 to 5th March 1966 Budget for the year 1966-67.

(6 days)

6th March 1966

Sunday Holiday

7th March 1966

Reply to the debate on the Budget.

8th March to 24th March 1966

No meeting.

25th and 26th March 1966

General debate on the State Plan Schemes.

27th March 1966 (Sunday)

Holiday.

28th March 1966

Discussion on the Final Supplementary Statement of Expenditure for 1965-66.

29th March 1966

Non-official day

30th March 1966

Appropriation Bills and other official business, if any.

The Council will meet from 10-30 a.m. to 1-00 p.m. from 1st March 1966.

[28th February 1966]

III.—CALLING ATTENTION TO THE INACTION OF THE EXECUTIVE OFFICER OF THE TITTAGUDI PANCHAYAT.

* SRI S. K. SAMBANDHAN: Mr. Chairman, Sir, under rule 42 (1) of the Madras Legislative Council Rules, I wish to call the attention of the Hon. the Minister for Local Administration to a matter of urgent public importance, namely, the inaction and in subordination of the Executive Officer of Tittagudi Panchayat, South Arcot District, and his continued discourtesy towards the Members and the President of the said Panchayat which has resulted in a stalemate of the panchayat administration and the need on the part of the Government to take quick action in such cases and also the need to give directions to the district officers to act quickly whenever such matters are brought to their notice by the elected representatives of the public.

THE HON. SRI S. M. A. MAJID: Mr. Chairman, Sir, the President, Tittagudi Panchayat, South Arcot, in his petition, dated 8th November 1965 had made certain allegations against the Executive Officer, Tittagudi Town Panchayat.

The Collector of South Arcot has reported that an enquiry was conducted, and it was found that the Executive Officer had committed some irregularities. Suitable action is being taken against him for the irregularities. The Collector has also reported that for administrative reasons, the Executive Officer has since been transferred from that Panchayat.

IV.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67.

MR. CHAIRMAN: We shall take up the general discussion on the Budget. Sri G. Krishnamoorthy will now speak.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY: Mr. Chairman, Sir, teachers were eagerly expecting certain ordinary reliefs through this budget. But the budget, as it has come to us, has given only one small relief to the teachers, namely, the raising of the minimum pension to Rs. 20. Certain other reliefs which could have been afforded by the Government without much cost practically are not there and so, teachers as a whole feel disappointed at this budget.

Now, Sir, we are glad the Government have come to realise at least now that education is, in fact, in the nature of investment, that the teacher is the centre of all the educational programmes and that all steps should be taken within the resources available for improving the lot of the teacher. Now my complaint is that even subject to this qualification, "within the resources available", Government have not done what they could have done through this budget. It is in fact, a very big slice—Rs. 45 crores out of the Rs. 188 crores that we have budgeted towards receipts. It is nearly 24 per cent of the total receipts. We have no quarrel with that. But what we say is this amount, this big slice in the budget, which goes to education, namely, Rs. 45 crores could be allotted in such a way that the benefit can go to the teacher and certain other items could be cut to the advantage of the teacher.

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th February 1966]

and the children. I have always been pointing out that Government who have or late come to realise that pupils must be encouraged with midday meals, free uniforms at least from parents, and so on and so forth through this budget should consider the forty-first man in the class who manages all these forty pupils and see that he is given at least the ordinary necessities of life towards food, clothing and shelter. This point I have to impress again and again as Government do not think or at least from a committee to know exactly what the grievances are, which G. Krishnamoorthy has been pouring out on each occasion which he gets at parliamentary level. Now, there is a statement here on page 29 of the Hon. the Finance Minister's speech, "We have already brought about uniformity in scales of pay of teachers serving in different agencies." Broadly we accept it but yet there are many matters even in scales of salary which have to be set right. When once the Government have realised the importance of education as an investment and when once they have admitted that the teacher is the centre of all educational programmes and afterwards, and that there should be uniformity in the pay of teachers under different agencies, what is the exact difficulty in placing teachers under all agencies on the same par with regard not only to their salary but to other conditions of service and privileges? This they could have done during these twenty years after we got Independence, and they have not done it even through this budget. That is the position that brings about discontent among teachers. There were five agencies during the Britishers' days. Is there any need to perpetuate these agencies—teachers under Government, teachers under local bodies, teachers under district Is there any need to perpetuate these agencies—teachers under aided agencies? Now, Government by all these statements which I just quoted have admitted that the teacher is serving a national cause. If at all the label of a Government servant should go to anybody, it should go first to the teacher who is doing national service. All these teachers under the different agencies are supervised by the same Director of Secondary Education or Higher Education. All these teachers are handling the same syllabus and they are handling the same Indian children. What need is there to perpetuate this disparity which was created during the time of the Britisher? Now we will have no quarrel about these five castes being maintained by a Government that want to abolish castes. But we have been put to much hardship by different treatment under different agencies. That ought to go when once they have realised that they are all doing national service. Taking leave rules, taking allowance like house rent allowance or medical concession or pension, we see there is disparity as among teachers serving under different agencies.

Now, taking house rent allowance, this allowance has been denied to 45 per cent of the total number of teachers in this State, who are serving under private agencies called management schools for the past twenty years from 1946 to 1966. It is a small allowance payable in certain localities according to the population of locality and it costs only about Rs. 6 lakhs. The Government could

[28th February 1966] [Sri G. Krishnamoorthy]

have easily provided for it in this budget when they have budgeted for a revenue receipt of Rs. 188 crores. It is not a big sum. Again, this medical concession is enjoyed by about 55 per cent of the teachers under municipalities, Government, local boards, panchayats, etc. It is denied to 45 per cent of the teachers who are under aided agencies. It would cost nothing. It would cost merely one or two lakhs of rupees according to the nature of the disease which the teachers may be prone to get and the nature of the treatment that would be required. These things could have been provided and teachers under aided agencies who are 45 per cent of the total lot could have been brought on a par with Government teachers and local body teachers inasmuch as the Government themselves have admitted that they have brought about uniformity in scales of salaries of teachers.

Another great grievance which the Government could have rectified here is this. In the Education Department where teachers are expected to qualify themselves over and over and raise themselves, there is no other way for the teacher. One who enters the Revenue Department as a clerk may go up to the status of a Deputy Collector. But here the time-scale is fixed that a B.T. or secondary grade teacher should run only up to the maximum of the time-scale. It takes only fifteen years to reach maximum. There he will have to rest content for the rest of his service. But even here should not a person who gets better equipped get his salary according to his qualifications? A language Pandit who qualifies himself for training after the S.S.L.C and the Vidwan examination does not get his first grade pay simply because we say there are only second grade posts. A higher grade teacher qualifying as Secondary grade does not get Secondary grade scale of pay. There are two thousand teachers like that. At the time of British rule we were saying that the lowest classes should be just equipped and handled by the highest qualified people, because these are the foundation classes. Even now in colleges boys are there and the teacher is there only to guide. Here in the lower class the teacher has to shape the individual, the future citizen, who has to run the democracy and bear the burden of freedom. When once a secondary grade teacher occupies only a higher grade post, he does not get the secondary grade scale of pay. Is this the reward that the Education Department should give, Sir? When the Central Government is prepared to give, what is the difficulty for the State Government to give so Sir? In the case of other Departments, by passing examinations, they can get the advantage of the higher pay. I say that advantage should be provided to these 2,000 teachers. There are two thousand teachers who have passed the secondary grade. Till now, they were handling the lower classes and getting lesser pay. They are punished with a fine of Rs. 25. Instead of getting Rs. 90 plus 10, they are getting only Rs. 65+10. Is it not proper to give them Rs. 90+10? They are eligible for it; they are qualified for it; and they are waiting for it.

3-40
p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th February 1966]

With regard to the Leave Rules, I would like to point out one thing. The Government went to the extent of introducing free education up to the end of S.S.L.C. or 11th Standard. We are not against it. The teachers are not against it. Nobody is against it. Irrespective of differences whether rich or poor, irrespective of their social status, one will have the benefit of free education and it is being implemented. After a number of representations and other things made on the sacred floor of this House, the Government agreed to pay the salary as on 31st March 1964. But the scale of salary has not been received. There are 2,000 such cases. There is difference in what the Government thought that their pay should be and what they were actually drawing as per the service register and this is being absorbed in two or three increments in their future pay in two or three years. After all, it is a small sum amounting to Rs. 2 lakhs. The Government themselves can bear this amount when they are prepared to bear the burden of Rs. 2 crores in the case of aided schools, as on 1st April 1964. The teachers should not suffer on account of the implementation of free education policy. Therefore, let the Government add this expenditure also to that burden. Should not the Government make it clear what their conditions of service are? Now it is two years and nobody knows what the leave rules are. Much to the disadvantage of the teachers, single-day's leave over and above 12 days' C.L. that the teacher takes is treated as leave on loss of pay by the District Educational Officers. They quote some old proceedings and say that teachers are not eligible for the leave. The teachers in private schools are eligible for 12 days' C.L. and one year medical leave on half-salary with full dearness allowance. The Government order is there that the half salary period should be treated as period with full D.A.; yet there are some institutions and D.E.Os who interpret it in a different way and say, "You are paid Rs. 250 maximum as B.T. teacher and half pay is Rs. 125. Therefore, the D.A. for Rs. 125 only will be given." Though the Government say that they are eligible for full D.A. and not proportionate D.A., the officers interpret it differently. Even the period of illness, i.e., the medical leave can be commuted to leave on full pay, the managements and the Headmasters are not for it. If they take leave for four days, it can be converted into eight days' leave and the leave debited. At least the Government can pass an order to that extent and make it clear what the leave rules are from 1st April 1964. This Government have been gracious enough to pass orders granting 15 days' earned leave with full pay and allowances for teachers in Aided Secondary Schools and Private Elementary Schools. This system has been working. The Government give grant also for the substitute forced on that basis. Why not this system which is applicable to 30,000 elementary schools be made applicable to the 2,000 secondary schools irrespective of the agencies whether Government or local body or Panchayat or Aided.

Then, I come to security of service of teachers. There is no financial commitment. I had the privilege of bringing in a non-official Bill called the Teachers' Protection Bill in 1960 on the

28th February 1966] [Sri G. Krishnamoorthy]

floor of this sacred House. At that time, the Education Minister gave me an assurance repeatedly saying that Krishnamoorthy's Bill was very simple and that he would bring in a comprehensive Bill with some stronger clauses and that the interests of teachers would be safeguarded. Then the Bill was withdrawn. That assurance has not been implemented so far. During question hour, I was told that there was no need for any provision, as the present arrangement was sufficient. With regard to Aided Schools and Colleges, the position is this. The teachers can be sent out with three months' notice on either side. Now the teacher is not able to leave the school. It is always the Management that terminates the service of the teachers. There are clauses in Appendix to the M.E.R. which prescribes an agreement saying that the teacher can be sent out on three months' notice. They can be sent out for misbehaviour, gross dereliction of duty or any other 'good cause'. The good cause is good to the Management. But for the teacher it is a bad. He must be brought on a par with the teachers in Government schools. If they want to take action against the teacher, they can suspend him and take suitable action, and they may be given the subsistence allowance during that period until the Tribunal conducts the enquiry and takes decision. This is the provision which I wanted to have. It is not going to affect the coffers even a paisa but only the pen of the Director of Public Instruction.

Sir, with regard to the retirement age of teachers, I had occasion to tell about this during the discussion on His Excellency the Governor's Address. This is a thing which is not going to cost anything. The Government have come forward to pay the full salary and D.A. of teachers in Aided Secondary Schools also from 1st April 1964. The age of retirement should also be uniform in all schools. It is 60 in the case of Private Schools and 58 in the case of Local Body, District Board, Municipal, Panchayat and Government Schools. The teachers will retire by the end of their 58th year. There are 2,000 teachers to retire at 58 in the next 2 months. As soon as a teacher retires from a Government or Local Body School, the next day you will find him in an Aided School. The same Government recognises him as sound. Because he changed the agency, has he become younger? The Yoga Sastra says 'if we control the breath, we become younger and get rejuvenated'. Here it is the teacher that gets rejuvenated as soon as he joins an Aided School? This should be avoided. Even before March 1966 I beseech the Government to see that the retirement age is extended up to 60 years. Actually, there is no technical difficulty. The Government themselves came forward two years back saying that the teachers were not like any other categories and they should retire only after the completion of their 58th year. Once they have crossed this barrier, from 55 to 58 there is no difficulty in extending it to 60. Psychology says that 'experience is the best teacher'. What happens is this. During interpellation, our Hon. Education Minister has replied that if there is real dearth of teachers and if

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th February 1966]

any representation comes, then they will consider the matter. In the case of private schools representation is made about the dearth of teachers and they get exemption up to the age of 60 years. In the case of District and Local Body Schools, the higher officials cannot write to the Secretary to Government or make representation to the Government as per rules. What happens is this: the raw B.As. and B.Sc.s. are posted as teachers and they are paid trained teacher's salary. Even raw S.S.L.C.s. are posted as teachers and they get the qualified teacher's pay. Teachers are licensed. The name 'L.T.' has been changed to B.T. now. An Engineer is a technical person. A doctor is a technical person. The Engineer's certificate will hold good; if he says that a building will stand for 50 years and it is accepted. It holds good in the eyes of the Government. The Doctor's certificate holds good, but the teacher's does not hold good. The teacher, who just coaches pupils for 200 days, has not the power to say that the student is fit to go to the P.U.C. or University study. These teachers have been claiming this right. Experience is the best teacher and all teachers should have their services extended up to the end of their 60th year, instead of posting these untrained teachers. If an unqualified Doctor is posted to a hospital, will the Hon. Minister for Health accept it or do it? If an unqualified Engineer is posted for construction, will they accept it? But in the case of teachers, anybody can be posted. It is not proper. He should be technically equipped in psychological methods of teaching and so on. The Government should take the initiative and extend the age of retirement of teachers.

3-50
p.m.

Sir, with regard to pension for teachers, we are very glad that the minimum has been raised to Rs. 20 as in the case of persons having reached the age of 65 or suffering from disability if he had reached the age of 60. Now I am glad the Government have come to realise that for having entered this profession, the teacher should not be penalised and that he should also get the minimum pension of Rs. 20. My hearty thanks are due to the Government. But what about teachers who retired prior to 1st April 1955 but who are still living? There might only be a few sprinkling cases of teachers still living who retired from service prior to 1st April 1955. It would not cost the Government even a few thousand rupees if they were also allowed the benefit of pension. If we take it that the teachers returned at the age of 60, they would all be over 70 years of age now and there would be only very few such people. If this is done by the Government, they would bless the Government. In this country we give respect for elders. Why not then get the blessings of these aged teachers over 70. There would only be a sprinkling of them now living and therefore I would request the Government to relax the pension rules if necessary and grant them the minimum pension of Rs. 20.

Sir, with regard to the dearness allowance, in pension even last grade Government servants get a temporary increase in pension. This temporary increase of Rs. 10 allowed to them is not

28th February 1966] [Sri G. Krishnamoorthy]

allowed to the teachers. It is written in red ink across the pension papers of the teachers that this is not allowed to the teachers so that the Treasury Officer may not commit a mistake and pay them the temporary increase. Why should there be this difference between the Government servants and the teachers? If this temporary increase of Rs. 10 is allowed to them they will get Rs. 20 plus Rs. 10, that is Rs. 30, a rupee a day for having served the nation and for having shaped the nation.

Then, Sir, there is another disparity among B.T. and L.T. pensioners who retired before 1st July 1960, the date of implementation of the Pay Commission recommendations and those who retired earlier. Those who retired earlier will get a pension of Rs. 30 that is a rupee for each year of service. A teacher who retired the next day will get a pension of Rs. 60 or Rs. 75 according as they were teachers or headmasters. There might be only about 200 persons affected by this discrimination. We do not say that the higher pension now allowed should be reduced. We want that the pension of those getting less should be enhanced. Then Sir, they have put a ceiling of Rs. 60 or 75. The general rule is that they should get one quarter of the last three years average salary. What would it cost the Government if they were allowed the pension under the general rules instead of imposing this ceiling? Why this disparity between those who retired on 1st July 1960 and those who retired before that date. After all the amount payable is not going to be much and they are sure to dwindle as years pass. The amount is not going to increase. This is not a recurring expenditure for the Government.

Now, Sir, there are certain organizational matters which I would request the Government to look into. Untrained teachers are ousted at the end of the academic year. But suddenly an order now comes and it is enforced. In very many cases, untrained pandits, even Hindi Pandits are ousted on the last working day of the academic year. This order has been passed by the Special District Educational Officer, Thanjavur. There is already an order that the untrained pandits should get themselves qualified within two years. There are a number of pandits who have not yet qualified themselves. Now they say that since they have not qualified themselves, they should be ousted at the end of the academic year. Now the Government must see that nobody in service is disturbed as a result of this order. What can be done in the case of these untrained people? They have put in 8 to 10 years of service. The agency employing them should have sent them for training. If they have not done it, these teachers who have put in 8 to 10 years of service should not be disturbed now. Even the parents of the children feel that they should not be disturbed and they want that they should be continued permanently whether they are elementary schools or high schools. There are instances where these teachers have stayed with the children for more than four or five years, from the 1st to the 5th Standard or from the 1st to the 5th Form. Unless the teacher is in contact with the pupils he cannot have an idea

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th February 1966]

of the apperceptive mass of the children which he has to shape. In the interest of the pupils it is necessary that these teachers should continue, those who have put in 5 to ten years of service. Let them be sent for training at the cost of the Government or the agency under which they are working. They have entered the profession and they continue to serve faithfully and want to continue in the profession. Now since the order is sought to be enforced, the Government should see to it that they are not disturbed.*

Now, Sir, just when I entered the Council Chamber today a representation was handed over to me that the elementary school teachers in a Block called Kalaiyarkoil in Sivaganga Taluk have not been paid their salary by the panchayat board and the added schools for the last two months. Now March is almost come, and there will be, arrears for three months. It may be due to lack of finance or some such thing. Whatever it is, I would beseech the Government to issue instructions immediately to the concerned Block that the salary of the teachers should be disbursed immediately. These are very hard days with the soaring prices and if the teachers do not get their salaries for two or three months they would be put to lot of difficulties.

Sir, my next submission is that the teachers want that there should be no disparity among the teachers employed in different agencies. There should not be any discrimination. They want that they should be paid according to their qualifications whether they are working in a panchayat school or a Government school, working as craft instructors or physical training instructors. Now, Sir, there was a difference of Rs. 15 between the higher grade trained instructor and the lower grade trained physical instructor. After the Pay Commission's recommendation the difference has been narrowed down to Rs. 5 to the disadvantage of the higher grade Physical Training Teacher. The higher grade physical training instructor should have the general educational qualification of Intermediate or Secondary Grade Training qualifications. The other, the lower grade man, has only S.S.L.C. general educational qualification. Therefore, there was a difference of Rs. 15 and that has been reduced to Rs. 5. The object of the Pay Commission was to raise the salaries of teacher or at least keep the status quo. But these people have been affected. There are a number of cases like that. I would beseech the Government, therefore to appoint a small committee to go into these questions because in my opinion the Hon. the Chief Minister and the other Ministers may not have the time to go into them. Let them appoint a small committee to go into the grievances of the teachers and set them right. It would cost the Government a few thousands or a few lakhs at the most. If these grievances are redressed, then the teachers will have peace of mind. The teaching job is one that requires much peace of mind. It is not just like the clerical job. The work cannot be accumulated and done. We have to handle human minds. They are more subtle than machines. So we do much better work than

28th February 1966] [Sri G. Krishnamoorthy]

what engineers do. The work we do is not visible to the eye. What we do with the children is carried on from generation to generation. Now the complaint of the Government may be that we are not able to produce concrete things and place them before the Government just as the other industries do. Even today during question hour the Hon. Minister for Industries referred to mass production and all that in regard to manufacture of watches and clocks. We cannot produce things like that and place them before the Government. What we produce is abstract and that is seen at the time of an emergency or at the time of an election. The manner in which we have implemented the constitution and worked the adult franchise is excellent proof of the work done by the teachers and more than that we have been able to put the fittest person in the topmost post, namely the President of India. This is all the result of our work which is abstract. We cannot see the wind and therefore we cannot say there is no wind. We do not see God and therefore we cannot say there is no God. Though the result of our work cannot be seen, it is certainly felt by all. The result is there. Whatever the Government spend on teachers is a very good investment. It is an investment which produces compound interest and is carried from generation to generation. Therefore what I would beseech the Government is this. They say they are going to spend Rs. 45 crores on education out of a total income of Rs. 188 crores. We are glad the Government are going to spend so much on education. As I have oft quoted and quoted even at the beginning of my speech to-day, let them think that though there are forty pupils well clad and well fed so on, there is the forty-first person, who is teaching all the children of the class, and he has to be looked after. The teacher is not seeking the privilege of a motor-car or bungalow to live in. He wants only simple amenities like food, clothing, shelter, and medical concessions. He wants the house rent which is given to a section of the teachers. Then he wants salary as per his qualifications. There is one section of teachers called the secondary grade teachers. These teachers are S.S.L.C.'s with two years' training. A lower division clerk is paid Rs. 90. But a teacher with two years' training is also paid Rs. 90. He is started on Rs. 90 and he goes up to Rs. 110. The rate of increment between Rs. 90 and Rs. 100 is Rs. 4. After reaching Rs. 110, his increment becomes Rs. 3. This is a very unique case. This increment is recommended by the Pay Commission only in the case of the teachers and Lower Division Clerks. This increment of Rs. 4 instead of becoming Rs. 8 become Rs. 3. Sir, we know in the *Swarga Padam*, when a piece goes up to the top and touches a snake, it comes down to the lower level. Similarly, when a teacher reaches Rs. 110, his increment comes down to Rs. 3 from Rs. 4. In the case of the lower division clerk, the Pay Commission has been kind enough to devote a separate paragraph. It says, 'Well: the lower division clerks need not worry themselves, because, before they reach Rs. 110, they will have opportunities to become upper division clerks'. But such a thing does not apply to the teacher. The teacher cannot become an

4-00
p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [28th February 1966]

upper division clerk. Therefore, when he reaches Rs. 110, his increment comes down to Rs. 3 from Rs. 4. The teacher has to descend. Sir, even when Sri T. S. Avinashilingam Chettiar was the Minister for Education here, I had the occasion to submit a parallel Grant-in-Aid Code to him wherein I requested that any teacher going from one school to another must be paid the last salary drawn by him as per the entries in his service register. The departmental officers are attesting the entries in the service registers. What is the fun of a teacher being asked to go away to another school in his 58th year, on account of the rule relating to retirement, and being asked to accept a lower salary? A teacher getting a salary of Rs. 250 on the completion of his fifty-fifth year will have to accept Rs. 140, the minimum of the L.T. scale of pay, on his service register about the salary last drawn is attested by the departmental officers. Sir, no teacher should be entertained in any recognised school on a salary lower than that which he was drawing the previous day, as per the entry in his service register. If all these things are done, naturally the teachers would be contented.

Lastly, Sir, I would say that the Government need not think that whenever Krishnamoorthy is called upon to speak, he speaks only about teachers. I speak only about teachers here, and I have to face an election again. That is why . . . (laughter). Let it not be taken in this way that on account of the coming election, I am speaking vigorously. I am always speaking vigorously. Because I have to face an election, I conclude my speech in a different way so that let it be an appeal to the Government, if I am not able to come back to the House. What I say is, let not Government think that whenever Krishnamoorthy speaks, he speaks about teachers only. The grievances of teachers do not seem to have an end. My speech here is limited by time. My speech comes to an end. But the grievances of teachers do not come to an end. Let me point out humbly that if Krishnamoorthy has been rearing in this House for the last fifteen years, it is simply on account of the national spirit which runs in blood that says that the future citizens, who are now in schools ought to be equipped by teachers, with peace of mind, so that the pupils may become intellectually, physically, and spiritually strong enough to bear the Freedom won by the the Father of the Nation. Thank you, Sir.

* திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவரவர்களே, இம்மன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் 1965-66-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையில் புது வரி விதிக்கப்படாமல் இருப்பதாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் 4 மாதங்களுக்கு முன்னால் விதிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடிய நிலவரி சர்சார்ஜ் 25 சதவிகிதத்தை அமல் நடத்துகிற பட்ஜெட் இது என்பதுதான் என்னுடைய கருத்து. எனவே இன்று நாட்டில் உணவு நெருக்கடி நீடிக்கின்றது. அந்த நிலையில் உணவு உற்பத்தி செய்கின்ற நெல் விவசாயத்திற்கு நிலவரி 25 சதவிகிதம் அதிகப்படுத்தி அதை அமல் செய்கிற பட்ஜெட்டாக இதை நாம் சமர்ப்பித்திருக்கிறோம் என்பதை எண்ணுகிறபோது

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

நாம் இன்னும் நெருக்கடியைச் சரியாக உணரவில்லை, உணவு நெருக்கடியைப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்று தான் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. இன்று நெல் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடிய விவசாயிகள் அனுபவித்து வரும் தொல்லை அளவிடற்கரிது. அவர்கள் உற்பத்தி செய்கின்ற நெல் முழுவதையும் கட்டுப்பாடு விலைக்கு, அவர்களுக்கு தேவையானது போக எஞ்சியது முழுவதையும், அரசாங்கமே பெற்று விடுகிறது. நெல் உற்பத்தி அவர்கள் செய்ததற்கு வேண்டிய கருவிகள், மாடு, உரம், கொள்வனவின் விலை நாட்டிலே உயர்ந்திருக்கிறது. பணவியல் தாண்டியிருக்கக் கூடிய விலைவாசியோடு அவர்கள் பேரமுடிவிட்டு அதன் காரணமாக விவசாயம் செய்ய வேண்டிய நிலைக்கு வர்கள் தன்னம் விவசாயம் விடப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலே இந்த வருஷமும் இரண்டாம் முறையிலே லெலி முறை விதித்திருக்கிறார்கள். சென்ற ஆண்டு இருந்ததை விட இரண்டு மடங்கு வரிதான் லெலி முறை அங்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மூன்று ஏக்கரை உள்ள ஒரு விவசாயி, ஏக்கரா ஒன்றுக்கு 6 மூட்டை லெலியாக கொண்டுமேன்று விதி இருக்கிறது. இப்படியே 'ஸ்லாப்' முறைதான் லெலி முறை உயர்த்தப்பட்டு, 15 ஏக்கருக்கு மேல் உள்ள ஒரு விவசாயி ஏக்கரா ஒன்றுக்கு 12 மூட்டை லெலியாக அளக்க வேண்டுமென்று அங்கே விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நமக்கு நன்றாகத் தெரியும், இன்று நாடு முழுவதிலும் உணவு உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது. தஞ்சை, திருச்சி மாவட்டங்களில் கூட தண்ணீர் பற்றாக்குறை. சில இடங்களில் பயிர் ஆரம்பிக்கிற போது தண்ணீர் மிகுதி. இதனால் உணவு உற்பத்தி 30 சதவிகிதம் குறைவு என்று மதிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் 'சூருத் துப் பூச்சி' நோயால் உணவு உற்பத்தி மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு மழை இல்லாத காலம் கடந்து நாற்றுப் பாவி, பயிர் செய்தோம். 40 நாட்களுக்குள் நாற்று நடவேண்டும். ஆனால் 70, 80 நாட்களுக்குப் பிறகு தான் அணை திறந்து தண்ணீர் வந்து பயிர் ஏற்றப்பட்டது. அதனால் இன்று ஏக்கரா ஒன்றுக்கு 10 மூட்டை, 12 மூட்டை விளைந்தால் முன் செய்த புண்ணியம் என்று நினைக்கிற அளவு இப்போது அறுவடையாகிற நிலை இருந்து கொண்டு வருகின்ற இந்த நேரத்தில், என்னுடைய நில வளம் மிகுந்த தஞ்சை-திருச்சி மாவட்டங்களிலே கூட விதிக்கப்படாத லெலி முறை கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு ஏக்கரா உள்ள ஒரு விவசாயி 12 மூட்டை லெலிக்கு அளக்கவேண்டும். அவனுக்கு இன்றைய தினம் கூடுதலாக விளைந்தால் 25 மூட்டை விளையும். 12 மூட்டை லெலிக்கு அளந்துவிட்டு 8 மூட்டையில், 3 மூட்டை விதைக்கு ஒதுக்கிவிட்டு 5 மூட்டை வைத்துக்கொண்டு அவன் குடும்பம் நடத்தவேண்டும். கூலி கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிலையை நாம் பாக்கிறபோது, இதை அமல் நடத்தினால் அங்கு உள்ள விவசாயி, நெல் விவசாயம் செய்கிறதை விட்டு விட வேண்டிய நிலைக்கு வற்புறுத்தப்படுகிறான். அரசாங்கத்தால் என்று நான் சுட்டிக்காட்டி விரும்புகிறேன்.

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [28th February 1966]

பத்து மூட்டை கூட விளையாது ஏக்கர் ஒன்றுக்கு இப்போது, வயலையே கொடுத்து விடலாமா என்று நினைக்கிறார்கள். தாசில் தாரே வந்து அறுவடை செய்து எத்தனை மூட்டைகள் விளைகிறது என்று பரிசோதனை செய்து பாருங்கள் என்றால் 20 மூட்டைகள் என்று சொல்லுகிறார். நாங்கள் 15 மூட்டைகள் தான் விளையும் என்று சொல்லுகிறோம். வேண்டுமென்றால் நீங்களே நிலத்தை எடுத்துக்கொண்டு விடுங்கள் என்று சொல்கிற சூழ்நிலையில் அங்கு நிலைமை மாறிக்கொண்டு வருகிறது, என்பதை நான் அரசினருக்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். தஞ்சை-திருச்சி மாவட்டங்களில் எந்த லெவி முறை இருக்கிறதோ அந்த லெவி முறையை இங்கு விதிக்க வேண்டும். இதற்கு மேல் விதிப்பது வேண்டுமென்றே அந்த விவசாயிகளை நெல் விவசாயத்திலிருந்து மாற்றி, ரப்பர் விவசாயம், தென்னை விவசாயம் மற்றவைகளுக்கு போங்கள், என்று சொல்லுவது போலத்தான் இருக்கும் என்று நான் சொல்கிறேன். இந்த மாதம் கல்குணம் தாலுக்காவில், மணக்காவளை என்ற ஊரில், 20 மூட்டை அறுவடை செய்து நெல்லை களத்திற்கு கொண்டு செல்லும்போது அந்த நெல் பறிமுதல் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக அங்கு ரெவினயூ அதிகாரிகளுக்கும் விவசாயிகளுக்குமிடையே பெரும் போரே நடந்திருக்கிறது. இது இந்த மாதம் 22-ம் தேதி நடந்த மாவட்ட அபிவிருத்தி குழுவிலே விவாதிக்கப்பட்டது. தலை சுமட்டில் கொண்டு போகிற நெல்லை எல்லாம் பறிமுதல் செய்யப்படுகிற நிலைமை இருக்கிறது. நெல் விவசாயம் செய்கிறவர்கள் அறுவடை செய்கிற காலங்களில் நெல்லாகக் கூலி கொடுப்பது சர்வ சாதாரணம். ஒரு ஏக்கர் நிலம் அறுவடை செய்ததற்கு 15 மரக்கால் நெல் கூலி பெறுவார்கள். ஐந்தாறு பேர்கள் அந்த நெல்லைப் பெற்றுக்கொண்டு அதில் வல்லவன் ஒருவன் தலையிலே அதைச் சுமத்தி அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து கல்யாண வீட்டுக்கு போவது மாதிரி மெதுவாக நடந்து செல்லுவார்கள். அவ்வாறு தலையில் தனியே நெல்லுடன் சென்று விட்டால் நெல்லைக் கடத்தி வியாபாரம் செய்கிறதாக கைது செய்யப்படுகிறார்கள். இந்த மாதிரி கூலி நெல் கொண்டு போவதற்கு எல்லாம் தாசில்தார் ஆபீசிலே போய் அனுமதி வாங்கிக் கொண்டு போக வேண்டுமென்றால், தாசில்தார் ஆபீசிலே மூன்று நாள் காத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகவே நெல் உற்பத்தி செய்கின்ற இடங்களிலே இதைத் தளர்த்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதோடு நமது அரசினரும், குறிப்பாக நமது உணவு அமைச்சரவர்களும் இதிலே தலையிட்டு மற்ற மாவட்டங்களில் இருப்பது போல லெவி முறையை ஏற்படுத்தவேண்டும். கூடுதலாக்கினால் அதனால் மிகுந்த தொல்லை ஏற்படுகிறது. சென்ற ஆண்டிலே 4,500 மூட்டை நெல் கொள்முதல் செய்யப்பட்டது. இன்று 10,000 டன் எங்களுக்கு கோட்டா கொடுத்திருக்கிறார்கள். கோட்டா என்று சர்க்கார் விதித்து அதற்காக நாங்கள் பாடுபடுகிறோம், நாங்கள் என்ன செய்வது என்று சொல்லுகிறார்கள். விளைவதில் எஞ்சியதைத்தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமே தவிர கோட்டா வைத்துக்கொண்டு எடுப்பது, கள்ளனைப்போல்,

28th February 1966] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

கொள்ளைக்காரனைப்போல், விவசாயி வீடுதோறும் அதிகாரிகள் போய்ப் பரிசீலனை செய்கின்ற நிலை இருப்பது, நாம் உணவு உற்பத்தியை பெருக்குகிற நிலையிலிருக்கிறோமா என்று சிந்திக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சென்ற ஆண்டு இருந்த லெவி முறை, அல்லது தஞ்சை-திருச்சி மாவட்டங்களிலே இருக்கின்ற லெவி முறையைக் கொண்டு வந்து இப்போது இருக்கிற முறையைத் தளர்த்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அரசினர் இன்று எடுத்து வரும் நடவடிக்கைகளைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் உணவு நெருக்கடிக் கான காரணங்களை சரிவரப் புரிந்துகொள்ளவில்லை என்பது தெரிகிறது. விவசாயி நெற் பயிர் பாதுகாப்பிற்காக ஃபொபிடால் வாங்கும் போது அவனுக்கு 1/4 பங்கு சலுகை கொடுக்கப்படுகிறது; ஆனால் அதே மருந்தை நிலக்கடலை, தென்னை போன்றவைகளின் பாதுகாப்பிற்காக வாங்கினால் அப்போ 1/2 பங்கு சலுகை கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த மாதிரி, நெல் விவசாயம் செய்பவர்களுக்கு குறைந்த சலுகை கொத்தால் நெல் உற்பத்தி எப்படிப் பெருகும்? இந்த நிலைமையில் நெல் உற்பத்தி பெருகும் என்று நான் நம்பவில்லை. நாம் உண்மையிலேயே நெல் உற்பத்தியில் அதிக அக்கறை கொண்டிருந்தால் நெல் விவசாயத்தில் அதிக அக்கறை செலுத்தவேண்டும். நெற் பயிருக்கு அதிக வரி போடக் கூடாது; நெல் விவசாயிகளுக்கு அதிக சலுகை அளிக்க வேண்டும்.

இந்த பட்ஜெட்டில் கல்வித் துறைக்கு பெரும் தொகை ஒதுக்கப் பட்டிருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியது. இருந்தாலும், கல்வித் துறையில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களின் தொல்லை, பெரும் பண ஒதுக்கீட்டினாலேயே குறைந்துவிடவில்லை என்று எனக்கு முன் பேசிய டீர் கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறியதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இந்த விஷயத்தில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள ஆசிரியர்களின் அலாதிபான தொல்லையைப் பற்றிப் பேச விரும்புகிறேன். இந்த மாதிலும் பூராவிலுமுள்ள ராஜ்ய அரசாங்க ஊழியர்கள் இந்த பட்ஜெட்டில் தங்களுக்கு மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டதுபோன்று சம்பள உயர்வு வரும் என்று எதிர் பார்த்தனர். இந்த பட்ஜெட்டில் வரி விதிப்பு எதுவும் இல்லாவிட்டாலும், அந்தச் சம்பள உயர்வு வராததால் அவர்கள் ஏமாற்றம் அடைந்திருக்கிறார்கள். வாழ்க்கை நெருக்கடியை நீக்க சம்பள உயர்வு பயனுடையதல்ல என்று சொன்னாலும், சம்பள உயர்வு அவர்கள் வாழ்க்கை நிலை உயர வாய்ப்பு அளிக்கத்தான் செய்யும். இதுபற்றி அரசாங்கம் சிந்தித்து வருவதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வாறு சிந்தித்து முடிவு செய்யும்போது, சம்பள உயர்வு அளிக்காமலிருக்க சிந்தனை செய்யாமல், மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களுடைய பஞ்சப்படிக்கொப்ப படி உயர்வு அளிக்க முடிவு செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தமிழ் மாநிலத்துடன் இணைந்து 3 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. அங்குள்ள ஆசிரியர்கள் பிரச்சனை இன்று வரை தீர்க்கப்படாமல் இருப்பது வருந்தத்தக்கது. இணைப்பின் போது இங்கே வந்த அதிகாரிகள் மாற்றப்பட்ட அதி காரிகளாகக் கருதப்பட்டார்கள். அவர்கள் 'டி.ஸி. அல்லாடல்'

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [28th February 1966]

என்று கருதப்பட்டனர். மாற்றப்பட்டபோது இரண்டு அரசாங்கங்களும் கலந்து பேசின; இரண்டு அரசாங்கங்களும் ஒரு முடிவு செய்தன. அந்த அதிகாரிகள் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் என்ன கிரேடிஸ் இருந்தார்களோ அதே கிரேடிஸ் இங்க நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்றும், அவர்களுக்கு அங்கே இருந்த சலுகைகள் இங்கேயும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. அந்த அடிப்படையில் எஸ்.ஆர்.ஸி. ஆக்டின் 155, 116-வது விதிகள் வகுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த விதிகள் மற்ற இலாகாக்களில் பின்பற்றப் பட்டாலும், கல்வி இலாகாவில் இவை பின்பற்றப்படவில்லை. இந்த அதிகாரிகளுக்கு இதன்படி சலுகைகள் வழங்கப்படவில்லை என்பதை இந்த மன்றத்தில் நான் பலமுறை தெரிவித்திருக்கிறேன். இந்த அதிகாரிகளுக்கு நியாயம் வழங்கி அரசினர் சட்டமியற்றியிருந்தாலும், இந்த இலாகாவில் உள்ளவர்களுக்கு அந்தச் சட்டத்தின்படி நடவடிக்கைகள் எடுக்க மனம் இல்லை. “நானும் கல்வித் துறையில் இருக்கிறேன். அந்த மாவட்டத்திலிருந்து வந்தவர்களுக்கு இந்தச் சலுகைகளை எப்படிக்கொடுப்பது?” என்று அவர்கள் நினைப்பதானது, இந்த அரசாங்கத்தைக் குறைகூறுவதற்கு இடம் தருகிறது. 1953-ம் ஆண்டில் எம்.ஏ., பி.டி., பட்டம் பெற்ற ஒரு ஆசிரியர் திருவாங்கூர்-கொச்சி ராஜ்யத்தில் இருந்தார். அவர் இப்போது மேட்டூரில் மாற்றப்பட்ட அதிகாரியாக இருக்கிறார். 1-10-1956-ல் கன்னியாகுமரி மாவட்டம் இந்த மாநிலத்துடன் இணைந்தது. இணைந்த போது அவருடைய சம்பளம் 100 ரூபாயாக நிர்ணயிக்கப்பட்டது. புதிய சம்பள ரிப்போர்ட்டின்படி அவருடைய சம்பளம் 1963-ஆம் ஆண்டில் 180 ரூபாயாகவும் 1965-ஆம் ஆண்டில் 200 ரூபாயாகவும் ஆகியிருக்க வேண்டும். அவருடைய சம்பளம் இப்போது 160 ரூபாய். அவருடைய சம்பளம் அதிகமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டதாகவும் அவர் இதுவரை பெற்ற தொகையைத் திருப்பித்தர வேண்டும் என்று கோயம்புத்தூரிலுள்ள டிவிஷன் இன்ஸ்பெக்டர் உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார். இந்த விஷயத்தில் தனக்கு நீதி வழங்கப்படவேண்டும் என்று அந்த ஆசிரியர் தெரிவித்திருக்கிறார். இதே மாதிரி அங்கேயிருந்து மாற்றப்பட்ட எல்லா ஆசிரியர்களுடைய சம்பளமும் குறைந்த விகிதத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது; செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் 30 ரூபாய் குறைவாகச் சம்பளம் பெறுகிறார்கள். இவ்வாறு ஒரு சிறு மாவட்டத்தில் 2,000 பேர் அவதிக்குள்ளாகியிருக்கிறார்கள். இதுபற்றி சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் விண்ணப்பங்கள் கொடுத்தும் அவர்கள் பிரச்சனை இன்னும் தீர்க்கப்படவில்லை. இதற்கெல்லாம் அரசாங்கம் மட்டும் பொறுப்பல்ல. இது வெல்லாம் இலாகாவின் பொறுப்பு என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். 1960-ம் ஆண்டில் 210 எண்ணுள்ள அரசாங்க ஆணையின்படி அவர்களுக்கு உரிய சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. ஆனால் 1963-ஆம் ஆண்டில் அப்போது இருந்த கல்வி இலாகா அதிகாரி ஒரு புதிய அரசாங்க ஆணையைக் கொண்டு வந்து அந்தச் சம்பளத்தைக் குறைத்து நிர்ணயித்தார். இது பற்றி பல ரிட் மனுக்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ரிட் மனுக்களின் பேரில் நீதி மன்றத்தில் தீர்ப்பிற்குக் காத்திராமல், சட்ட இலாகாவின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு ஆவன செய்ய

28th February 1966] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படி அரசாங்கம் செய்தால் ரிட் மனுக்கள் சமர்ப்பித்தவர்கள் அவற்றை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்வார்கள்.

29-12-1965-ஆம் தேதியில் நமது அரசாங்கத்தார் ஒரு உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். ஹிந்தி, தமிழ் முதலிய மொழிகள் போதிக்கும் மாற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு சென்னை முதல் கிரேடு ஆசிரியர்களுக்கு ஒப்ப ரூ. 85-175 சம்பள விகிதம் 1-11-56 முதலே அளிக்க வேண்டும் என்று அந்த உத்தரவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த உத்தரவு வந்தபோது நாகர்கோவில் மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி, அவர்களுக்கு ரூ. 85-175 சம்பள விகிதம் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று அரசாங்க உத்தரவில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே தவிர, 1960-ஆம் ஆண்டில் வந்த சம்பள கமிஷன் விதிகளின் படி அவர்களுக்கு ரூ. 140-250 விகிதத்தில் சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும் என்று சொல்லப்படவில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார். ரூ. 85-175-ஆக இருந்த சம்பள விகிதத்தை ரூ. 140-250-ஆக சம்பளக் கமிஷன் மாற்றியிருக்கிறது. ஆனால் அதற்கு தனிச் சட்டம் வேண்டும் என்று கல்வி அதிகாரி கூறுகிறார். இப்போது பென்ஷன் வாங்கும் தகுதியுள்ள முதல் கிரேடு ஆசிரியர்களில் சிலருக்கு முதலில் கொடுக்கப்பட்ட ரூ. 180-ல் 5 ரூபாய் கூடுதலாகக் கொடுக்கப்பட்டுவிட்டதாகவும், அதைத் திருப்பி கொடுக்கவேண்டுமென்ற உத்தரவைப் பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். அலாதி யான வியாக்கியானம் தரும் அதிகாரிகளை வைத்துக்கொண்டு நாங்கள் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. இவற்றைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்கு ஸ்பெஷல் அதிகாரியை சட்ட அனுபவத்தோடு உள்ள கல்வி அதிகாரியை அனுப்பிச் சட்ட துணுக்கங்களை ஆராய்ந்து எங்களுக்கு நீதி வழங்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதிகாரிகளால் பலவிதமான தொல்லைகள் இருக்கின்றன. அங்குள்ள செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் எல்லாம் இங்கே செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும். 90-140 என்ற சம்பளம் கொடுக்கப்படவேண்டும், 1963-ல் ஒரு தனி புரொசீடிங்ஸ் கல்வி இலாகாவில் போட்டு அதற்கு ரூ. 90-110 என்ற ஒரு ஸ்கேலை போட்டு கல்வி தகுதியை பற்றி ஆராய்ந்து அங்கிருந்து இங்கே மாற்றப்பட்ட செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களைத் துன்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். அங்கே ஏழாவது வகுப்பு, ஒன்பதாவது வகுப்பு இருந்தது. எஸ்.எஸ்.எல்.சி-யும் இருந்தது. அதற்குக் காரணம் வேறு. நாங்கள் அங்கே நேரடியாக ஆங்கிலேயர்களுக்கு அடிமைகளாக இல்லாமல் இருந்தோம். மகாராஜா மட்டும் தான் ஆங்கிலேயர்களுக்கு அடிமையாக இருந்தார். நாங்கள் இருக்கவில்லை. இந்தியாவின் மன்னர் என்றும் அவரும் அவரது பிரஜை என்றும் நாங்களும் வாழ்ந்தோம். வெள்ளைக்காரர்களுக்கும் எங்களுக்கும் சம்பந்தமில்லை. சுதேசி மன்னருக்கும் அவர்களுக்கும் தான் தொடர்பு. அவர்கள் விருந்துகளுக்குச் செல்வதும் கப்பம் கட்டுவதும் வழக்கம். அப்படியிருக்கும்போது நாம் இப்போது பேசி வருவதை பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தாய்மொழி

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [28th February 1966]

உயர்வுக்காக நாம் பேசி வருவதை அம்மன்னர் செய்தார். வெள்ளையர் காலத்திலே ஒன்பதாவது வகுப்பு என்ற தாய்மொழி கல்வியை ஏற்படுத்தினால், ஆங்கிலேயன் கொண்டுவந்தது எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வகுப்பு என்றும் இருந்தது சுதேசி மன்னர் தாய்மொழிப்பற்றினால் ஒன்பதாவது வகுப்புக்கு தமிழ் ஹையர், மலையாளம் ஹையர் என்று பெயர் வைத்தார். இந்தத் தாய் மொழி உயர்ப்படிப்பு எல்லாம் எஸ்.எஸ்.எல்.சி.க்கு சமம் என்று வைத்திருந்தார். ஒன்பதாவது வகுப்பு முடிந்தால் டிரெயினிங் செகண்டரி கிரேடுக்கும் போக வேண்டும். அதற்கான சிலபசும் ஒன்று தான். பாடத் திட்டங்கள் ஒன்றுதான். அதனால் தகுதி குறைவு என்று எண்ணவில்லை. சுதேசி மன்னர் இரண்டையும் ஒன்றாக நினைத்தார். ஒரே செகண்டரி கிரேடு டிரெயினிங் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு ஒரே அளவு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். டி.இ.ஓ. ராங்கு வரையில் ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். சீஃப் எக்ஸாமினராக இருந்திருக்கிறார்கள். இப்போது 1963-ல் இந்திய சுதந்திரம் வந்து பல்லாண்டுகளுக்குப் பிறகு தாய்மொழிக்கு உயர்வு அளிக்கவேண்டுமென்று பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது தமிழ் ஒன்பதாவது வகுப்பு மூன்றாவது பாரத்திற்குச் சமம் என்கிறார்கள். அங்கேயிருப்பவர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி.க்கு சமம் என்று வைத்திருந்ததை குறைத்திருக்கிறார்கள். ஒன்பதாவது வகுப்பில் வெற்றி பெற்றவர்கள் இங்கே நான்காவது பாரத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்தவர்கள் தமிழ் படிக்க வேண்டுமென்று வந்தால் ஏழாவது வகுப்பில்தான் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறார்கள். அதைப்பார்க்கும்போது சுதேசி மன்னருக்கு இருந்த தாய்மொழிப் பற்று நமக்கில்லை. அவர் ஒன்பதாவது வகுப்பு படித்தால் எஸ்.எஸ்.எல்.சி.க்கு சமம் என்றார். ஆங்கில அறிவு குறைவாக இருப்பதால் நான்காவது பாரத்திலே சேர்க்கிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி ஆறாவது வகுப்புக்கு சமம் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அது சரியோ தவறே என்பதை ஆராய விரும்பவில்லை. அங்கிருந்து மாற்றப்பட்டவர்கள் சம உரிமை கேட்பதற்கு உரிமை இருக்கிறது. ஒரு ராஜ்யத் துறை மற்ற ராஜ்யத்தோடு இணைக்கும்போது அங்கே அதிகாரிகள் என்ன சம்பளம் வாங்கினார்களோ அதை இங்கே அளிக்க வேண்டுமென்று பாராளுமன்ற சட்டம் கொண்டு வந்தபிறகு கல்வி இலாகா டைரக்டருக்கு மாற்ற அதிகாரம் இருக்கிறது என்றால் இல்லை. அப்படியிருப்பதை நீடிக்க விடுவது வருந்தத்தக்கது என்று அரசாங்கத்திற்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆகையால் இது போன்ற குறைகள் அதிகமாக இருப்பதால் தனியாக அதிகாரியைப் போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கல்வித் துறையைப் பொறுத்தவரையில் அதன் செகரட்டரி முதலமைச்சரிடம் குறைகளைச் சொல்லும்போது அவற்றை புரிந்து கொண்டு உத்தரவு போடுகிறார்கள். இங்கே வந்ததும் அவற்றை அமுல் நடத்துகிறவர்கள் அவற்றிற்கு புதிய வியாக்கிரானம் கொடுக்கிற நிலையில் இருக்கிறது. அதை அகற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் எனக்கு முன் பேசிய

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [28th February 1966]

பெரியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் 450 ஆசிரியர்களுக்கு சில கங்கை தாலுக்காவில் சம்பளம் கொடுக்கப்படாமல் இருப்பதாகக் கூறினார்கள். அங்கு பலருக்கு இன்னும் சம்பளம் கிடைக்கவில்லை. ஜூன் மாதத்தில் ஒவ்வொரு பள்ளியிலிருந்து அவற்றிற்கு வேண்டிய ஆசிரியர்கள் வேண்டுமென்று அதற்கான சாங்கஷனுக் காக மேலே எழுதவேண்டும். மார்ச்சிலிருந்து அதற்கான அனுமதி வரும். தனியார் பள்ளி நிர்வாகஸ்தர்கள் ஆசிரியர்களைக் கூப்பிட்டு பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் யாரும் அப்படி ஆசிரியர்களைப் போடு சம்பளம் மார்ச்சில் தான் வரும் அதுவரையில் சும்மா வேலை பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லி நியமிப்பார்கள் பிறகு மொத்தமாக ஆயிரம் ரூபாய் வந்த பிறகு அத்தனையும் கொண்டுபோவதா எனக்கும் கொஞ்சம் கொடு என்றும் பெற்றுக்கொள்வார்கள். வதில்லை. சிலகங்கைத் தாலுக்காவில் ஆசிரியர்களை நியமிக்க வாவது செய்தார்கள். சம்பளம் கொடுக்காமல் இருக்கிறார்கள். திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பல பஞ்சாயத்து யூனியன் பள்ளிகளில் மாணவர்கள் மட்டும் தான் இருக்கிறார்கள். மூன்று வகுப்புகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்றும் இருக்கிறது. அவர்கள் ஏழு வயது யையன்களை இரண்டாம் கிளாஸ் படித்தவனை முதல் வகுப்புக்கு ஆசிரியராக வைத்துக்கொண்டு ஏதோ நடத்திவருகிறார்கள். இரண்டாம் வகுப்புப் பையன் முதல் வகுப்புக்கு வாத்தியாராக இருக்கிறான். ஆகையால் அனுமதி வழங்குவதில் காலதாமதம் இல்லாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். பிப்பிரவரியில் 100 ஆசிரியர்களுக்கு அனுமதி அளித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் இனி மேல்தான் நியமிக்கப்படவேண்டும். மாணவர்களுக்குத் தக்கவாறு ஆசிரியர்கள் இல்லாமல் அவர்கள் கல்வி பாதிக்கப்படுகிறது. கல்வியின் தரம் எப்படியிருக்கும்? அதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன். ஆகையால் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் அனுமதி வழங்கும் அதிகாரம் பெற வேண்டும். அப்படி அவற்றிற்கு அனுமதி வழங்காமல் இருந்தால் சம்பந்தப்பட்ட கல்வி அதிகாரி ஏன் அதை வழங்கவில்லை என்று அவர்மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். யுத்த நெருக்கடி இப்போது தீர்ந்து வருகிறது. ஆசிரியர்களின் பணப் பற்றாக்குறையையும் கொஞ்சம் தீர்க்கவேண்டும். அடிஷனல் பிராவி டெண்ட் பண்டு இப்போதும் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பிடிக்காமல் இருந்தால் அவர்களுக்கு அது பிரயோசனமாக இருக்கும். யுத்த நெருக்கடி தீரும்போது ஆசிரியர்களின் வாழ்க்கை நெருக்கடியும் தீர வழிவகை காணவேண்டும். கைத் தொழில் ஆசிரியர்களின் சம்பளத்திற்கு மேல் ரூ. 5 அலவன்சாக கொடுக்கலாம் என்று விதி இருக்கிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பலருக்கு அது கொடுக்கப்படவில்லை. கடைசியாக சர்வீஸ் ரிஜிஸ்டரிலுள்ள சம்பளம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். கூடுதலாக இருந்தாலும் பர்சனல் பே-யாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இருக்கிறது. முக்கூடல் சொக்கலால் உயர்நிலைப் பள்ளியில் பல ஆசிரியர்களுக்கு அது கொடுக்கப்படவில்லை. இப்போது இருக்கிற சர்க்கார் ஊழியர்களை வைத்துக்கொண்டே இவ்வளவு ஊழல்கள் நடக்கின்றன. எல்லா ஆசிரியர்களும் அரசாங்க இலாகாவில் வரும்போது எவ்வளவு ஊழல்கள் நடக்குமென்று தெரிய

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம்பிள்ளை] [28th February 1966]

வில்லை. மூன்று பட்டதாரி ஆசிரியர்களில் ஒருவர் முதல் கிரேடு ஆசிரியராக இருக்கவேண்டும். 225-320 என்ற முறையில் தமிழ் ஆசிரியர்கள் சம்பளம் பெற அமல் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இதுபோன்ற குறைகள் நீக்கினால்தான் புதிய ஆண்டில் ஆசிரியர்களுக்கும் மக்களுக்கும் நல்ல உறவு ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, கன்னியாகுமரி மாவட்ட லெவி முறையை உடனடியாக மாற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு மஹாவிட்டால் எப்போதும் பெரும் தொல்லையாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொண்டு, என் பேச்சை முடித்துக்கொள் கிறேன்.

4-30 P.M. * DR. H. V. HANDE: Mr. Chairman, at the very outset, I would like to give the reaction of mine towards the present budget. In spite of the fact that the Chief Minister told us the other day that this is not a deficit budget, I would like to remind the House that it is not a deficit budget mainly for two reasons. Firstly, we have already taxed the public making a fairly big sum only a few months back. Then, again, we have received, thanks to the Fourth Finance Commission, certain liberal amount from the Central taxes. These are the two factors which are responsible, in my opinion, for seeing to it that no extra taxes are levied. Still, I like to stress in this House that it should not be our goal in levying extra taxes. If we had reduced the taxes, probably we would have been given an opportunity to congratulate the Government on it.

In this connection, I would also like to bring to the notice of the House the reactions of the non-gazetted officers of this State. The problem, we are fully aware, is to collect money and properly distribute it. Therefore, the question of ratio of officers and non-gazetted officers in this State must be properly examined and the grievances of the non-gazetted officers must be fully redressed. That is my submission here. It is true that by increasing the dearness allowance of the non-gazetted officers the State will be put to a further burden, but it is also true that if a proper examination is conducted, of the ratio between the officers and the non-gazetted officers, it is possible to satisfy the non-gazetted officers without drawing very much upon the exchequer, which I will explain this way. The non-gazetted officers are, in fact, doing the maximum work, in my opinion, in the State and especially in this Secretariat we find that they are doing a lot of work. Even several files are created at the stage of lower division clerk or the assistant (upper division clerk). I mean the drafting. We have excellent people among the non-gazetted officers who are able to write up very nicely. In fact, I was myself surprised how they were able to do it. Even at the lower division clerk or upper division clerk level, excellent drafting is done. When that is the case, should we not properly consider the question of officer orientation and proper amenities to the non-gazetted officers? Therefore, I request the Government to give their fullest attention—I know they

28th February 1966] [Dr. H. V. Hande]

are already giving attention—a little more attention to the problem of non-gazetted officers and do something more. These are my preliminary remarks.

I would now confine myself to three portfolios. I do not want to go into the figures. I want to take this opportunity to pinpoint the attention of the Government towards certain rank exhibition of inefficiency and rank administrative lapses in the Health Ministry and in the Local Administration Ministry. There are the things which I shall concentrate on to-day.

Coming to the Health Ministry, it is really a pity that to-day the poorest man is not getting proper medical facilities, whether it is in the City or in the motussil headquarters or elsewhere. I request the Health Minister to take this opportunity to listen properly to me and see what best she can do in her day-to-day administration. For instance, let us take the General Hospital. The Health Minister cannot go into the hospital without being noticed. But if she wants, she could send somebody to go *in cogito* and see what is happening in the hospital. It takes five to six hours for a patient to collect a miserable bottle of mixture, which, in my opinion, is mostly diluted. The strength of medicine used is sometimes 1:2, diluted to the extent of 50 per cent or even 75 per cent with water. This is how it happens in the hospital in the centre of the metropolis, the General Hospital, the premier institution of this State. Medicines that are given there are sub-standard because there is lot of dilution. Even the papers which are used to fold the tablets are dirty papers, soiled ones. I do not know what germs those papers carry. So crudely these tablets are packed and given. It is a horrible sight that in this twentieth century under a popular Ministry this sort of thing happens. I am sure if we constantly bring these things to the attention of the Health Minister, these defects will be rectified. I have confidence in the Health Minister. My only grievance is that she has not given herself an opportunity to get this information to her place. to the point where this information could be utilised to the advantage of the public.

Then I come to the maintenance of the hospital. I have inspected the hospitals two or three times recently. I was really shocked at the shabby way in which the patients' beds were kept and the wards were kept. In spite of the fact that we are spending Rs. 40 or Rs. 50 crores in the Five-Year Plans only for the Health Ministry, we find these fundamental things which require no extra expenditure are not attended to. All that it requires is an extra amount of supervision and sensitiveness on the part of the people who do the treatment there. I am not talking of the special wards where the V.I.P.'s are treated. I am primarily concerned with the have-nots, people who do not have even the elementary basic necessities of life food, clothing and shelter. It is these people who have no place to go and complain. If one goes to the hospital, one will find there is a shocking state of affairs. There are no proper amenities. Let us take emergency cases in the

[Dr. H. V. Hande] [28th February 1966]

4-40
p.m.

General Hospital. If a patient in a serious condition goes to the Casualty Department of the hospital, he is not immediately attended to. There are a number of registers where certain things have to be filled in. Only after these are filled in, the patient will be attended to. Till then he will be writhing in pain. He will be bleeding if he has a cut injury. The patient will be attended to not as a human being, but as a case to be attended to after these preliminary things are filled in. Then, again, if in midnight a patient has to be treated with an important medicine, it is not possible for the doctor even to get the medicine because of red-tapism. The medicine has to be got as an indent only the next day. Only after the hospital opens next morning, after the routine things take place, it is possible for a doctor to get important medicines. There is no method by which immediately the entire red-tape is cut and the patient is saved. The patient's life is very, very important. Human being's life is very precious. Once it is lost, he cannot get it back. That amount of sensitivity should be there not only at the point of doctors but at all administrative points. This sort of sensitivity, starting from the Health Minister down to the lowest member of the staff must be there. I can go on narrating incidents. But, unfortunately, the time given to me is short and I have to hurry up. The hospital in the city are maintained in a shandy and miserable manner. Another thing is about the T.B. Hospital. Tuberculosis disease itself, as you know, is a serious disease. The ambulatory treatment is getting popularity and hospitalisation is slowly going down. In spite of that, a number of cases have to be hospitalised. The patients have to be hospitalised for two or three months. It takes nearly three or four months to get admission in the hospital. By the time the patient gets admission, the situation is so worse that no treatment would be needed. Why not the patients be sent straightway to the Sanatorium? The administration of the T.B. Hospital is very, very bad. To get ordinary streptomycin injection, the patients have to go there and stand in the queue for three to four hours, after getting into two or three buses. With all these difficulties, there is no hope of the patient being cured.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: If it is a question of one patient, it can be attended to immediately. If there are more number of patients, then it may not be possible.

DR. H. V. HANDE: Not even one case is cured. 100 patients are made to wait for four hours and the volume of work turned out is the same. I should like to have definitely a detailed system by which the patient can be sent early, without waiting for three or four hours. The work turned out will be the same. We can ask the patients to come at different times. Some patients may be asked to come at 10 a.m. and some persons at 11 a.m. and so on. They need not go like dumb driven cattle and wait from 6 a.m. It is definitely possible. We can avoid waiting definitely, if proper spacing is done to send them early. This is a serious problem. I want to stress this point. I have received several

28th February 1966] [Dr. H. V. Hande]

complaints from the patients about the way in which they are handled and treated in the hospital. I want to register this complaint on the floor of this House making use of the Budget session.

With regard to shortage of drugs in the hospitals, I would like to say a few words. There is acute shortage of pentothal sodium. Pentothal Sodium the short acting intavenous anaesthetics known in medical slang as the "drug of choice" is running out of stock. Its indigenous substitutes, either and ethyle chloride, produces cardiac arrest, a known complication. Similarly compounds used for making X-ray plates are fast disappearing. For example, stocks of intravenous pylogram and retrograde pylogram are dwindling even in Government Hospital. Doctors in the General Hospital have been discreetly told to think twice before using these. It is becoming increasingly difficult to get even life saving drugs like antibiotics. This is a serious matter to which I request the Hon. Minister for Health to apply her mind. I do not want to go further. I only want the Hon. Minister for Health to take notice of the situation. I am warning this Ministry. If the Ministry does not take note of what I am saying, the Ministry and the public will be in trouble. A stitch in time saves nine. Therefore, I request the Minister to take note of this serious situation.

Again, I come to another point with regard to Autopsies done in the Madras General Hospital. Autopsy is done after the death of a person. Unlike in Bombay and Calcutta where the coroner system in which a legal expert decides which bodies should go for post-mortem, is in vogue, Madras follows a different method where the police decide as to the necessity for an autopsy regardless of medical advice. Even from the Medical and Research angle, doctors will be able to say whether a post-mortem has to be done on a particular body or not.

Then I come to the Ministry of Local Administration. This Ministry is a very, very pitiable position. I am receiving regular complaints from several taluks about the way in which the Ministry is functioning. The position is the same in several places. I can give an example. I was asked to go and see certain things in Kadeperi village in Tambaram Municipality. In a residential area, where 30 or 40 houses have been built, permission has been given to a Mill. I want to know how the Government can give permission to start a Mill in a residential locality. Especially when under no circumstances, such permission is given, how have the Local Administration Ministry and the Health Ministry agreed to issue the licence? They have already given permission and the Mill is going to function in a day or two. In spite of so many representations to the Health Ministry on the matter, the Government have given permission. We wrote very many complaints, as the Hon. the Minister for Industries suggested. It is not a personal problem, it is a public problem. We thought the Minister in charge of the Department would pay attention to this matter. The Department have not got the elementary courtesy to acknowledge our letters. This can be done

[Dr. H. V. Hande] [28th February 1966]

by the Ministry concerned. I am not talking politics. I can bring to the notice of the Ministry very many administrative lapses. But I have no time to explain these things. I request the Ministry to pay attention to these matters.

4-50
p.m.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : What is the Mill?

DR. H. V. HANDE : Flour Mill.

(Deputy Chairman in the Chair)

Sir, I want one particular point to be clarified by the Hon. the Industries Minister and the Leader of the House about the allegation made against the Madras State by the ex-Finance Minister of the Government of India in his Press Statement. He accused the State Government of having borrowed money recklessly except a few States. He did not include our State in the list of exceptions. He said that States were recklessly borrowing from the Reserve Bank. I want the Hon. the Leader of the House to answer the point.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : You must ascertain facts. You cannot ask for information on something about which you yourself are not clear.

DR. H. V. HANDE : I appreciate the point of the Hon. the Industries Minister's reply. We are prepared to get facts. But wherefrom are we to get the facts? We write to the Secretariat and to the Ministers, and we do not receive the co-operation of the Ministers and the Government.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Has the hon. Member written either to the Finance Minister or to the Leader of the House in this matter?

DR. H. V. HANDE : I have not received replies to many of the questions I have given notice of to the Ministers.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : My question is : On this subject has the hon. Member written either to the Finance Minister or to me, asking for information or clarification as to what the position is. After all, the hon. Member does not know what the real position is. Has he written to the Government or the Minister for information or clarification on this matter?

DR. H. V. HANDE : The Hon. Minister has not understood my question. On several things we wrote and we did not receive any answers. How does he expect us to have interest to write to them when we do not get replies to many of our questions.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If you do not have information, then you can better content yourself with what little you have.

DR. H. V. HANDE : If you do not have the answer to give, you cannot interrupt me in this way.

28th February 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : When members make interrupt in the beginning. But when a serious matter relating to the financial stability of the State is raised and allegations are made without any verification, without getting information and without knowing anything about it, it is not becoming of the dignity of the House.

DR. H. V. HANDE : I wish to tell the Hon. the Industries Minister that it is not becoming of the dignity of the House to go on interrupting me like this. My point is . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I did not want to misleading statements or wrong statements, it is the right of anybody, even including the Opposition Members to interrupt and say it is wrong.

DR. H. V. HANDE : The Hon. Minister has not understood me or the point raised by me.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member is too clever for my brains.

DR. H. V. HANDE : Quite possible.

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member cannot address the Leader of the House as 'You'. He should address him through me.

DR. H. V. HANDE : He also addressed me like that.

DEPUTY CHAIRMAN : He is addressing through the Chair.

DR. H. V. HANDE : He is addressing like that. Then I can also address like that.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member may go on with his speech.

DR. H. V. HANDE : When such a statement is made about our State, I want the Hon. Minister to issue another statement. As I have put the point before the House, I want the Minister to explain to us why such a statement was made, and whether it is a fact or not. I demand an explanation on the floor of this House.

Sir, now coming to the food muddle I do not want to go into the details again as I have already dealt with them in my speech on the Governor's Address. The main thing with regard to this muddle is, there is a lot of wastage caused during the storage of these foodgrains and at several other points also. I want specifically to bring to the notice of the House the large quantities of 'Rava', rice and other food articles wasted at several points. The Government do not seem to exercise any control over this. Due to redtape the 'Rava' produced by the mills is stocked in the mills themselves until it is taken over by the retailers. They are not able to release it immediately to the market because of the present rules. Several procedures are to be gone through before

[Dr. H. V. Hande] [28th February 1966]

the 'Rava' could reach the consumers. The time taken between the production point and the consumer point is nearly four to five months. Therefore when we get the 'Rava' from the ration shop, it is full of worms. I do not know why the Government should not apply their mind to this and see that this state of things is summarily put an end to. When we are suffering for want of food, and when this is the major issue which has seized the minds of the Opposition as also the ruling party, why should not the Government take this elementary step of preventing wastage during storage and on account of long storage? Let me give an example of how much waste there is in this business. I find an advertisement in the Tamil daily calling for tenders for the sale of nearly 777 metric tons of spoiled rice from Avadi and other godowns. advertisement has been published in a particular Tamil paper. I refer to this only to bring to the notice of the House how foodstuffs are wasted in storage. I would request the Government to see that no wastage takes place during storage or on account of long storage. It is also the prerogative and the highest responsibility of the House to see that the administrative officers in charge do not waste foodstuffs like this. When we are having a very serious food shortage, the Government should see to it that not a grain is wasted like this. It is a very horrible sight to see that there is so much wastage. Probably we are, not sensitive enough to realise the gravity of the situation.

Sir, in regard to production, I wish to bring to the notice of the House a complaint made to me by a person from Thanjavur. The complaint is that the ryots are permitted to retain only that much of rice admissible under the ration rules in the city, and the balance is compulsorily directed to be handed over to the Government. They do not know whether this is the order of the Government or the arbitrary orders of the local officials like the Revenue Inspectors and others. To fulfill the quota fixed, the local officials on their own initiative issue arbitrary orders. This is the complaints of farmers from Thanjavur. I can only voice the complaints of the people here. I am not in a position to know the facts. The Hon. Minister for Industries might say 'You must go and find out'. As I said I can only voice the grievances of the people here. It is for the Minister to reply to the points.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The question hour is intended to elicit information. If it is not properly used, the Government cannot help.

DR. H. V. HANDE: It is an emergency. It cannot wait for the question hour. If we put questions to-day, the answer will be given six or seven months later. This is an important thing which I wish to bring to the notice of the Government because it cannot wait for the question hour. There is also difficulty in giving 'call attention' notices. They are not allowed. I have received official replies from the Hon. Chairman that they could not be allowed, because they could be discussed during the debate on the Budget.

[28th February 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The hon. Member must ask the Chair about it, and not the Government.

DR. H. V. HANDE: I am addressing the Chair only.

Finally, Sir, I wish to place a few points before the House about the Detention of India Rules, and the verdict of the Supreme Court on it. The Government cannot take a cavalier like attitude and detain people under the D.I.R. A month or so ago, when I raised the question on the floor of this House, the hon. the Chief Minister said that the reasons for which persons were kept under detention under the D.I.R. were not even asked by the courts. That is the reply he gave. I do not know the mind of the Supreme Court. But a few days after I put the question, the Supreme Court had delivered a judgment. They are against the tendency of the Government to detain persons in a cavalier manner without trial under the D.I.R., as it is opposed to the democratic way of life of this country. Therefore I want that the D.I.R. rules should be scrapped immediately. It is quite probable that the Minister would in reply say that the D.I.R. is a Central Government subject and not a State subject and therefore it could not be raised here. I submit that the Home Minister of the Government of India when he summons the Chief Ministers of States to discuss with them their views on the D.I.R., our Chief Minister, when he meets the Union Home Minister, might express this as the wish of this House that the D.I.R. should be scrapped summarily.

Finally, Sir, I wish to stress one other point on the floor of this House, namely, the perfunctory manner in which our points are answered by the Hon. the Leader of the House. His replies are far from satisfactory. Of course it is always easy for him to open out his file and say 'We have investigated the matter and there is nothing in the matter'. Sir, I referred to the happenings that are going on in a village about eight miles from here, namely, Ayanambakkam, some days ago and wanted that the matter should be enquired into. The Minister at once said that the matter was investigated and that there was nothing wrong. Though he might be satisfied with it, we are not satisfied with the answer. It did not carry any conviction with the Opposition party, though it might carry conviction with the ruling party. So I want that whenever we raise issues on the floor of this House, Ministers should properly examine things and give a detailed answer so that we can have the satisfaction that our points have been properly looked into.

Sir, to sum up, I charge this Government with rank inefficiency in the Ministry of Health and in the Ministry of Local Administration; secondly with wasting lakhs of tons of foodgrains and not bringing them to the notice of the public or the Legislature; thirdly with the responsibility of making several bags of 'Rava' and 'atta' wormridden and; fourthly with missing the D.I.R. and stifling democracy.

With these words, Sir, I wind up.

[28th February 1966]

திரு. கே. வி. ராமசாமி : - கனம் உபதலைவர் அவர்களே, இன்றையதினம் நமது மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடிய இந்த 1966-67-ம் வருடத்திய பட்ஜெட்டை ரொம்ப சந்தோஷத்துடன் நான் ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். அதாவது ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் இருந்ததைக் காட்டிலும் இந்த வருஷம் இவ்வளவு நெருக்கடிகள் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும், நமக்கு புது வரிகள் இல்லாமல் இந்த பட்ஜெட்டை சமர்ப்பித்திருப்பதைப் பற்றி நான் மிகவும் பாரட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதிலும் குறிப்பாக இந்த மூன்று ஆண்டுகளுடைய பட்ஜெட் விவரத்திலே கல்விக்காக 1956-57-லே ரூ. 10.97 கோடி, 1961-62-லே ரூ. 23.46 கோடியாகவும், இந்த வருடம் பட்ஜெட்டானது ரூ. 44.97 கோடியாகவும் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலிருந்து நம்முடைய சர்க்கார் எவ்வளவு தூரம் கல்வியிலே இன்று முன்னேற்றம் அடைந்து வருகிறது, அதற்காக எவ்வளவு சேவைகள் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவருகிறது. ஆனால் குறுக்கே செலவு செய்யக் கூடிய இனங்கனிலே எவ்வளவோ கோளாறுகள் எல்லாம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. அது இல்லாமல் இல்லை. அதனை இன்னும் கொஞ்சம் நல்ல முறையிலே கண்காணித்து சரி செய்ய வேண்டியது மிக முக்கியமானதாகும். அதுவும் இந்த சமயத்திலே பென்ஷன் வாங்கக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 20 கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் பாராட்டுகிறேன். அவர்களுக்கு இன்னும் கூட கொடுக்க வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். ஏனென்றால், இந்த நாட்டிலே தந்தை, தாய் குரு, தெய்வம் என்று சொல்லுவார்கள். அப்படி இருக்கக்கூடியவர்கள்தான் பிற்காலத்தில் நன்றாக வாழவேண்டும். எவ்வளவோ பேர்களுக்கு தன்னுடைய உழைப்பை எல்லாம் தந்து பல வாலிபர்களையும் நல்ல பெண்மணிகளையும் முன்னேற்றம் அடையச் செய்து வாழ்க்கையில் வளரச் செய்வதற்கு அடிகோலிகளாக ஆசிரியர்கள் இருந்து வருகிறார்கள். தாய் தந்தைகளை விட குருமார்கள்தான் ரொம்ப உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருக்கக் கூடியவர்கள், இருந்து வந்தவர்கள், இருக்க வேண்டுமென்று நாம் அனைவரும் விரும்பக் கூடியவர்கள். அவர்கள் பிற்காலத்திலே அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டிருக்காமல், திக்கு இல்லாமல், திராணி இல்லாமல், மனதிலே ஏக்கத்தோடு அவர்கள் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இன்னும் கொஞ்சம் அவர்களுக்கு சேர்த்துக் கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக சுகாதாரத்திலும் அதே மாதிரிதான். சுகாதாரத்திலே 1956-57-க்கு ரூ. 4.12 கோடி செலவிடப்பட்டது. அடுத்து 1961-62-லே ரூ. 8.65 கோடி செலவிடப்பட்டது. இப்போது 1966-67-லே ரூ. 15.93 கோடி, அதாவது சுமார் ரூ. 16 கோடி கிட்டத்தட்ட சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை எல்லாம் பார்க்கும் போது சுகாதாரத்தில் நம்முடைய சர்க்கார் எவ்வளவு கண்காணிப்பாக, என்னென்ன செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்பது தெரிய வருகிறது. குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. குறைகளை நிவர்த்திப்பது என்றால், எப்போதும் குறைகள் இருந்துகொண்டு தான் இருக்கும். எந்த சமூகத்தை எடுத்தாலும், அல்லது ஒரு

[28th February 1966] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

குடும்பத்தை எடுத்தாலும், குடும்பம் எவ்வளவு பெரிய குடும்பமாக இருந்தாலும், சில ஊழல்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அதே போல் நாட்டிலே சில ஊழல்கள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அதைப்பற்றி நாம் குறை கூறிக்கொண்டிருக்க முடியாது. அதை கண்காணிப்பது என்றால் ரொம்ப கஷ்டம்தான். எவ்வளவு கண்காணித்தாலும் ஒரு சில குறைகள் நம் கண்களுக்கு தெரிவது கஷ்டமாக இருக்கும். ஆனால் குறைகள் செய்பவர்கள் அதை நினைத்து குறைகள் செய்யாமல் இருப்பதற்கு வேண்டுவன செய்ய வேண்டியது முக்கியமாகும். டாக்டர் ஹண்டே அவர்கள் சில குறைகளைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். சில குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. அவர்கள் பேசும்போது அந்தக் குறைகளைப் பார்த்து அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இன்னும் பல பேர்கள் வந்து அவர்களிடத்தில் பல குறைகளைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார்கள். அதை அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். உதாரணமாக நான் இரண்டு மாத காலமாக ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து வருகிறேன். கோயமுத்தூரிலே ஒரு மாதம் இருந்தேன். இங்கு சென்னையில் ஒரு மாதம் இருந்தேன். சிலபேர் நல்ல முறையிலே ஜனங்கள் பிழைக்கவேண்டுமென்று, அவர்களுக்கு நம்மால் ஆவன செய்யவேண்டுமென்று, மேலதிகாரிகள் நல்ல முறையிலே கவனிக்கிறார்கள். ஆனால் கீழே இருக்கக் கூடிய முறைகள் கொஞ்சம் சீர்கேடான முறைகளாகத்தான் இருக்கின்றன. உதாரணமாக கொடுக்கக் கூடிய உணவு இருக்கிறதே, அந்த உணவைக்கொடுக்கும் போது அளவை குறைத்துக்கொடுக்கிறார்கள். பாலை எடுத்துக் கொண்டால், பாலிலே கொஞ்சம் தண்ணீரைக் கலந்து கொடுக்கிறார்கள். இதெல்லாம் சகஜமாக இருக்கிறது. கீழே இருப்பவர்கள் தான் செய்கிறார்கள். அந்த நிலையில் எல்லோரும் போய் அதைப் பார்க்க முடிகிறதில்லை. பாலிலே தண்ணீர் கலந்து கொடுக்கிறார்கள். என்றால், தான்கொஞ்சம் காப்பிபோட்டு சாப்பிட வேண்டுமென்று எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள், அல்லது டீட்டுக்கு கொண்டு போவதற்காக எடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்போது கோயமுத்தூரிலே உதாரணமாக மருந்து இல்லை, இல்லை என்கிறார்கள். அது ரொம்ப சிரமமானது. இவ்வளவு தொகை சர்க்கார் கொடுத்தும் கூட இந்த மருந்துகள் சரியாக ஏன் வாங்கி வரவில்லை, என்ன காரணம் என்பதை நம்முடைய சுகாதார அமைச்சரவர்கள் கவனத்திற்கு கொண்டு வருகிறேன். பொதுவாக எந்த வியாதியஸ்தர்கள் போனாலும், இந்த மருந்து இல்லை, நீங்கள் வெளியே வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள் என்று சொல்லுகிற அளவிலே தான் இருக்கிறதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. பல மிஷின்கள் எல்லாம் பிரயோசனமில்லாமல் வீணாகக் கிடக்கின்றன, எலெக்ட்ரிக் மிஷின்கள். அது எனக்கு கூட உபயோகப்படுத்தலாம் என்றிருந்தேன். அதை உபயோகப்படுத்த முடியவில்லை என்று கூறினார்கள். அப்படி இருந்தால் நான் அமைச்சரவர்களிடம் போய் சொல்லவேனே என்று சொன்னேன். ஆமாம், நீங்களெல்லாம் சொன்னால் தான் எல்லாம் சீக்கிரமாக வரும் என்று டாக்டர்கள் வைத்திருக்கக் கூடிய மெஷின்களை, உடனுக்குடன் சீர் எல்லாம் செய்து பாராட்டினார்கள். அவ்வளவு பணம் கொடுத்து

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] [28th February 1966]

வாங்கி திருத்தம் செய்து, ரிப்பேர் செய்து அதைப் பயன் படுத்தக் கூடிய முறையிலே செய்ய வேண்டியது மிக உயர்ந்த தன்மையாகும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக சுகாதார விஷயத்தில் இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கிறது, பேசலாம். ஆனால் டாக்டர்களுக்கெல்லாம் பேசியாகி விட்டது. நான் பேச வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. சுகாதார அமைச்சரவர்கள் இருக்கிறார்கள், கவனித்துக்கொள்ளுவார்கள். மெட்ராஸிலே கூட, சாம்பார் கொண்டு வந்தார்கள், இட்லிக்கு, இரண்டு, இரண்டு இட்லி கொடுக்கிறார்கள், காலையிலே. ஆனால் சாம்பார் ரசத்தைவிட தண்ணீராக இருக்கிறது. அந்த சம்பாருக்கு கொடுக்கிற பொருள்கள் என்ன ஆகிறதோ தெரிய வில்லை. நான் கூட ஆர்.எம்.ஓ.வுக்கு அதை எல்லாம் எடுத்து அனுப்பினேன். என்னை ஜெனரல் வார்டிலே போட்டுவைத்திருந்தார்கள். ஏனென்றால் நான் சாப்பாட்டுக்கு பணம் கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இல்லை, எங்களுக்கு, எம்.எல்.சி.களுக்கு ஏதோ சலுகை இருக்கிறது என்று சொன்னேன், இல்லை, அப்படி எல்லாம் ஒன்றுமில்லை மருந்துதான் நாங்கள் கொடுக்க முடியும் சாப்பாடு கொடுக்க முடியாது என்றார்கள். அப்படி என்றால் நான் ஜெனரல் வார்டிலேயே இருந்து கொள்ளுகிறேன் என்று சொன்னேன். அப்பறம் அமைச்சரவர்கள் நான் இருக்கிறேன் என்று சொல்லியோ, எப்படியோ போன் பண்ணி, மறுபடியும் என்னை ஸ்பெஷல் வார்டுக்கு கொண்டு போனார்கள். அது எந்த முறையிலே வந்தது என்று நான் சொல்ல முடியவில்லை, அந்த மாதிரி வந்தது சந்தோஷம். ஸ்பெஷல் வார்டிலும் இப்படித்தான் இருக்கிறது. சாதம் ரொம்ப நேரம் கழித்து ஆறிப் போய் வந்தது. கீரை சரியாகக் கொடுக்கப்படவில்லை. நான் இதைப் பற்றியெல்லாம் புகார் செய்த பிறகு சாப்பாடு நன்றாக வந்தது. அங்கிருந்தவர்கள், முதலில் பாலில் தண்ணீரைக் கலந்து கொடுத்தார்கள்; பிறகு தண்ணீரில் பாலைக் கலந்து கொடுத்தார்கள். இதை 'மேட்ரான்' இடம் சொன்னேன். "இதை அப்படியே வைத்திருந்து மேலதிகாரிகளிடம் காட்டுங்கள்" என்று அவர் சொன்னார். நான் அப்படியே செய்தேன். மற்றவர்கள் புகார் செய்வதில்லை. புகார் செய்தால் குறைகள் நீங்கும். 'நம் பெயரை என் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்று எண்ணி மற்றவர்கள் புகார் செய்யாமல் இருக்கிறார்கள்.

அடுத்தபடி, விவசாயத்திற்கு 1966-67-ம் ஆண்டில் 9 கோடியே 78 லட்சம் ரூபாய் பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாம் எல்லோரும் ஒரு நாள் கூட சாப்பாடு இல்லாமல் இருக்க முடியாது. அப்படி இருக்கும்போது, விவசாயத்திற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை 9 கோடியே 78 லட்சம் ரூபாய் என்றால் இந்தப் பணத்தை யாருக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பது? நாம் இவ்வாறு விவசாயத்தில் சிரமத்தை கொள்ளாமல் இருந்ததால் நான் பஞ்சம் வந்திருக்கிறது இந்த 9 கோடியே 78 லட்சம் ரூபாய் ரொம்பவும் குறைவான தொகை என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன். இப்போது உணவுப் பொருள்களை வெளிநாடுகளிலிருந்து கூட இறக்குமதி செய்து கொண்டிருக்கிறோம் உணவுப் பற்றாக்குறைக்கு பல காரணங்கள்

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] 28th February 1966]

இருக்கின்றன. அவற்றை இந்த மன்றத்தில் நான் பல சந்தர்ப்பங்களில் விரிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். அப்படி இருந்தும் கூட, இந்த வருஷம் விவசாயத்திற்கு 9 கோடியே 78 லட்சம் ரூபாய் தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது போதாது. விவசாயத்திற்கு இன்னும் பணம் ஒதுக்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு அதிகச் சலுகை கொடுக்க வேண்டும். மேலும் விவசாயிகளுக்குள்ள பல குறைகள் தீர்க்கப்படவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு கால்நடைகள் முக்கியமாக வேண்டியிருக்கின்றன. அதற்கு 1956-57-ஆம் ஆண்டில் 52 லட்சம் ரூபாயும், 1961-62-ஆம் ஆண்டில் 1 கோடியே 42 லட்சம் ரூபாயும், இந்த ஆண்டில் 3 கோடியே 31 லட்சம் ரூபாயும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெளிநாடுகளிலிருந்து பால் கறக்கும் பசுக்கள் கொண்டுவரப்படுகின்றன. நல்ல பசுக்களை அபிவிருத்தி செய்யவும் அரசாங்கத்தார் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். கால்நடை வைத்தியத்திற்கு இன்னும் வேண்டுவன செய்ய வேண்டும். விவசாயி கால்நடைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு கால்நடை ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவதற்குள் ஆஸ்பத்திரி பூட்டப்பட்டுவிடுமோ என்று அவன் கவலைப்படக்கூடிய நிலைமை இப்போது இருக்கிறது. இந்தக் கஷ்டங்கள் எல்லாம் நீக்கப்படவேண்டும். "உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார், மற்றெல்லாம் தொழுதுகொண்டு பின்செல்பவர்" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போதுள்ள நிலைமையைப் பார்த்தால், "தொழுதுகொண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்" என்று சொல்லலாம் போல்தோன்றுகிறது. இன்று எஸ்.எஸ்.எல்.சி. படித்த ஒருவன் ரூட்டும் கோட்டும் பூட்சம் போட்டுக்கொண்டு ஒரு விவசாயியிடம் சென்று 'தாட் பூட்' என்று அவனை பயமுறுத்தினால் அவன் பயப்படும் நிலையில் இருக்கிறான். அதிகாரிகளை அவன் பார்க்க வேண்டியிருந்தால் அப்போது பயப்படும் நிலையில் அவன் இருக்கிறான். எனவே விவசாயிகளுக்கு தகுந்த மரியாதை கொடுத்து, அவர்களுக்கு வேண்டியவைகளை உடனுக்குடன் கொடுக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியம். "மேழிச் செல்வம் கோழைப்படாது" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்று மேழிச் செல்வம் கோழைப்பட்டு விட்டது. மேழிச் செல்வத்தை உயர்த்த நாம் மேலும் வேண்டியதைச் செய்யவேண்டும்.

பயிர்களுக்கு நோய் வருகின்றன. மனிதனுக்கு நோய் வந்தால் அதைப் போக்க டாக்டர்கள் இருக்கிறார்கள். செடிகளுக்கு வரும் நோயைத் தீர்க்கவும் வேண்டியதையெல்லாம் செய்ய வேண்டும். செடிகளிலுள்ள பூச்சிகளை நீக்க அவைகளுக்கு ஃபாலிடாலைப் போடலாம். சில இடங்களில் இந்த மருந்தினாலும் பயனில்லாமல் போகிறது. பூச்சிகள் இந்த மருந்தையே உட்கொண்டு பெருகுகின்றன. இந்த நிலைமையில், 'பயிர் வளர்த்தால் வளரட்டும், வளராமல் போனால் வளராமல் போகட்டும், கடவுள் விட்டபடி விட்டட்டும்' என்று விவசாயி கடவுளின் மேல் பாரத்தை போட்டு விட்டு உட்கார்ந்து விடுகிறான். பயிர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய விஷயத்தை அரசாங்கம் கவனித்து வருவதாக பத்திரிகையில் வந்த செய்தியைப் படித்தேன். விவசாயிகளின் குறைகளை நீக்க வேண்டியது மிக மிக அத்தியாவசியம் என்று சொல்லிக்கொள்கொள்கிறேன்.

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] [28th February 1966]

5-20
p.m.

விவசாயிகளுக்கு இன்று விவசாயத் தொழிலாளர்கள் கிடைப்பதில் கஷ்டம் இருக்கிறது. அவர்களை 200, 300 ரூபாய் கொடுத்து அமர்த்த வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஒரு வருஷத்திற்கான பணத்தை அட்வான்ஸாகக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. விவசாயக் கூலிகளை தினசரி அமர்த்திக்கொள்ளவும் முடிவதில்லை. மற்றத் தொழில்களுக்கும் விவசாயத் தொழிலுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. விவசாயக் கூலிகள் தினம் 6 மணிநேரம் கூட வேலை செய்வதில்லை. செய்யும் வேலையையும் அவர்கள் சரியாகச் செய்வதில்லை. அவர்கள் களை எடுக்கும்போது பார்த்தால், அவர்கள் களை எடுப்பதுபோல் தெரியும். ஆனால் அடுத்த நாள் அதே இடத்தில் களை மேலே வந்துவிடும். அவர்கள் புல்லின் மேல் மண்ணைப் போட்டுவிடுகிறார்கள். ஆகையால் பலமுறை சளை எடுக்கும் நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். இப்போது விவசாயி ஒவ்வொருவருக்கும் பயந்து நடக்கவேண்டியிருக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது இன்னும் அவர்கள் கணக்கு முதலானவை வைக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் படித்தவர்கள் அல்ல. தனியாக ஆள்போட்டு கணக்கு எழுதுவதற்கு முடியாதவர்கள். பொய்யும் எழுதத் தெரியாது. ஆகையால் எந்தவிதமான கணக்குகளும் வைக்கச் சொல்வதும் அதிகாரிகள் போய் அவர்களை உபத்திரவம் செய்வதும் இல்லாமல் இருக்கவேண்டும். அடுத்தபடியாக முற்போக்கு பிற்போக்கு சமூகம் என்று வைத்திருப்பது விவசாயிகளுக்கு கஷ்டமாக இருக்கிறது. முற்போக்கு சமூகம் என்பதை எடுத்துவிடவேண்டும். ஏழை பணக்காரன் என்ற வித்தியாசத்தைத்தான் நாம் கொள்ளவேண்டும். இவ்வளவு வருமானம் பெறுகிறவர்கள் பணக்காரர்கள் என்றும் அதற்கு குறைத்து பெறுகிறவர்கள் ஏழைகள் என்றும் கணக்கிட்டு அந்த சலுகைகள் வழங்கப்படவேண்டும். ஜாதி மதங்களைப் பாரோம் என்று பாடிய பாரதியாரின் பாட்டின்படி நாம் அரசாங்கம் நடத்துகிறோம். அந்த ஜாதி மதங்கள் பேதம் இல்லாமல் நடைபெறவேண்டுமென்று கூறுகிற நாம் மீண்டும் ஜாதி ஜாதி என்றே வகுத்துக்கொண்டு போகிறோம். அது ஒழிக்கப்படவேண்டும். விவசாயிகளின் பிள்ளைகள் படிப்பதற்கு சலுகைகள் வழங்கப்படவேண்டும். விவசாயிகள் அதிகாரிகளிடம் சென்றால் அவர்களை நல்ல விதமாக அன்பாக மரியாதையாக வரவேற்று விவசாயிகளுடைய குறைகளைக் கேட்டு நிவர்த்திக்க வேண்டும். அடுத்து, விவசாயிகளுக்கு சிமிண்டு தேவைப்படும்போது காலதாமதம் இல்லாமல் வழங்கவேண்டும். அவர்கள் தொட்டி ஓட்டையாக இருக்கலாம், பம்புசெட்டு கட்ட வேண்டியிருக்கலாம். வாய்க்கால் ஒழுக்கை அடைக்க வேண்டியிருக்கலாம். ஆகையால் முதலிடம் கொடுத்து விவசாயிகளுக்கு சிமிண்டு அளிக்கவேண்டும். கிணறு வெட்டு வதற்கு அதிகமாக பணம் கொடுக்கிறோம். எவ்வளவு சிக்கிரம் அதைக் கொடுக்கிறோமோ அவ்வளவு சிக்கிரம் விவசாயம் வளரும். எலக்ட்ரிசிட்டி சார்ஜ் மில்களுக்கு ஒரு விதமாக வாங்குகிறோம். விவசாயத்திற்கு வாங்கக்கூடிய சார்ஜ் ஒன்றுக்கு இரண்டு மடங்காக இருக்கிறது. அதற்கும் நாம் குறைத்து சலுகை கொடுக்கவேண்டும். அல்லது சர்க்கார் ரிபேட்டாவது கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நாம் சுதந்திரம் பெற்று இவ்வளவு ஆண்டுகளாகியும் பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லை நீங்கியபாடிಲ್ಲலை. அவர்களுடைய

28th February 1966] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

தொல்லையை நிவர்த்தி செய்ய ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் பலர் நோயாளிகளாக இருக்கிறார்கள் அவர்கள் வெளியே உலவுவதால் எங்கும் நோய் பரவுகிறது என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆகையால் அவர்களை ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு அனுப்பி அவர்கள் நோய் நீங்கும்படியும் நல்ல உடல் நலமுள்ளவர்களுக்கு வேலை கொடுத்து அவர்களை பிச்சை எடுக்காமல் செய்வதற்கும் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து விவசாய தொழிலாளிகளுக்கு அதிகப்படியான கூலி கொடுக்கவேண்டுமென்றால் விவசாயிகள் அந்த நிலைக்கு வளரவேண்டியது அவசியம். தாய் உடல் பலத்தோடு இருந்தால்தான் குழந்தைக்கு நல்லமுறையில் பால் கொடுக்க முடியும். விவசாயி நல்ல வருவாயோடு வாழ்ந்தால்தான் விவசாயி தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல கூலி கொடுக்கமுடியும். ஆகையால் விவசாயிகளின் கையை ஓங்கவைத்து விவசாயக் கூலி அதிகமாக கொடுக்க வழி செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம்.

எனக்கு அனேகமாக இந்தப் பேச்சு கடைசி முறையாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அதற்காகத்தான் உபதலைவர் அவர்கள் கூட வழக்கத்திற்கு மாறாக கொஞ்சம் காலத்தை அதிகமாகவே நான் பேசுவதற்கு மணி அடிக்காமல் நீட்டித்துக் கொடுத்தார்கள். அதற்காக என் பாராட்டுதலையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நான் சொல்லிய குறைகளை மனதில் வைத்து அவை தீருவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பேச வாய்ப்பளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறிக்கொள்கிறேன். விவசாயி குழந்தைகளுக்கு கல்வி சலுகை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதையும் பல கஷ்டங்களுக்கு இடையில் பெறவேண்டியிருக்கிறது. தியாகிகள் குழந்தைகள் அவற்றை அடைய வழி செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். என்னைப் போன்ற உடல் நலக் குறைவாக உள்ள தியாகிகளுக்கும் ஆஸ்பத்திரியில் சலுகைகள் கொடுத்து அவர்கள் உயிர் பிழைக்க வைப்பதற்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இதுவரை பேச சந்தர்ப்பமளித்த தலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன். ஜெய் ஹிந்த்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 10-30 am. to-morrow. 5-29
p.m.

The House then adjourned.

V. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

A. Statutory Rules and Orders.

* 124. Notification issued with G.O. Ms. No. 2985, Revenue, dated 8th October 1965, declaring the Neyyar Irrigation Project II Stage, Kanyakumari district to be an irrigation work for the purpose of the Madras Irrigation Works (Construction of Field Bothies) Act, 1959. [Laid on the Table of the House under section 9 (3) of the Madras Irrigation Works (Construction of Field Bothies) Act, 1959 (Madras Act XXV of 1959).]

[28th February 1966]

* 125. Notification issued with G.O. Ms. No. 5856, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 17th December 1965, (Services-A), dated 21st December 1965, making amendment to the employees employed therein from the provisions of sections 18, 21, 26, 27 and 31 of the Act for a further period of one year from 30th November 1965. [Laid on the Table of the House under section 45 (3) of the Madras Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Works Act, 1958 (Madras Act XXXII of 1958).]

* 126. Notification issued with G.O. Ms. No. 2418, Public (Services-A), dated 21st December 1965, making amendment to the Madras Public Service Commission Regulations, 1954, published with Public (Services)-Department Notification No. 50, dated 5th May 1954. [Laid on the Table of the House under Article 320 (5) of the Constitution of India.]

B. Reports, Notifications and other papers.

Nil.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Tuesday, the 1st March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at 10-30 a.m., Mr. CHAIRMAN (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Scholarships

* 73 Q.—SRI R. VENKATACHLAM (on behalf of Sri K. S. Abdul Wahab): Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(a) the number of students of Madras State studying outside the State with the scholarships of the State and Central Governments during 1963-64; and

(b) the nature of financial help given during 1963-64?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Seventeen scholarships by the State Government and 85 scholarships by the Central Government were given to the students of this State studying in other States in 1963-64.

(b) Financial assistance was given to each student at the prescribed rates for each course.

SRI S. K. SAMBANDHAN: What is the number, Sir, when compared to the students of other States, who have been given scholarships by these States as well as by the Centre?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no information, Sir.

Craft Instructors

* 74 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(a) whether there is any provision for appointment of full-time Craft Instructors in Higher Elementary Schools in the State; and

(b) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Yes.

(b) Does not arise.

[1st March 1966]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it a fact, Sir, that in recent years, full-time craft instructors have been reduced as part-time craft instructors in higher elementary schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, the whole thing has been under review, and I have made a comprehensive statement with reference to a call attention notice under rule 42 (1).

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, in view of the importance of basic crafts as allied to basic education and also to industries, what is the difficulty in seeing that craft instructors are appointed only as full-time instructors, especially in higher elementary schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government are fully aware of the importance of the craft instruction. But we cannot have craft instructors if there are only one or two classes or if there is work only for three or four hours. Subject to this, we are appointing full-time craft instructors.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, இப்படிப்பட்ட இடைத்தரமான பள்ளிகளில் சில மணி நேரத்திற்குமட்டும் அந்தத் தொழிற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்படுவதால் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிற ஊதியம் மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. அதனால் அவர்கள் ஆசிரியர்களாக பணியாற்ற முடியாமலும் வேறு தொழிலுக்கு சென்று பணியாற்ற முடியாமலும் இருக்கிற காரணத்தால் இரண்டு மூன்று பள்ளிகளுக்கு சேர்ந்தாவது முழு நேர தொழிற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் நியமிக்கும் வகையில் ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: தவிர்க்கக்கூடிய வரையில் முழு நேர கொடுப்ப இன்ஸ்ட்ரக்டர்களுடைய நியமிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். ஆனால் இரண்டு மூன்று பள்ளிகளுக்கு சேர்த்து வைப்பது அவ்வளவு திருப்திகரமாக இருக்குமென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

Teachers in Aided Secondary Schools

* 75 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(a) whether teachers in Aided Secondary Schools are eligible for any earned leave; and

(b) if so, the number of days of such leave they are eligible for in a year?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) & (b) They are eligible for such earned leave as is allowed to them under the leave rules framed by the Managements concerned.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware, Sir, that since 1st April 1964, when the Government undertook to pay in full the salary and dearness allowance of teachers in

[1st March 1966]

aided secondary schools, the pay bill is passed by the departmental officers, and the managements do not observe these rules?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The pay bills are sanctioned, no doubt, as stated by the hon. Member. But if information is sought, and if any teacher has got a grievance, he can address the authorities concerned.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government gone into this question, and do they realise that the leave rules framed by the managements prior to 1st April 1964 will differ from district to district and even from school to each in each district?

What is the difficulty in just prescribing uniform leave rules, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, that cannot be helped. The Government do not propose to prescribe uniform rules so far as the leave rules are concerned at present.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, ஒரே வகையான பணியை ஆற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்குள்ளே தனிப்பட்ட நிர்வாகத் தினால் பல வகையில் சம்பளத்தில் ஏமாற்றம் இருக்கக்கூடாது என்று சம்பளத்தைக் கொடுப்பதற்குப் பொறுப்பேற்றுக்கொண்டிருப்பதற்குப் பிறகும் விடுமுறை விதிகளில் ஒரே வகையான கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்வதுதான் இந்த நாட்டு ஆசிரியர்களுக்கு செய்கிற நீதி என்று அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: விடுமுறை விதிகளைப் பொறுத்த வரையில் எல்லாம் ஒரே மாதிரி இருக்க வேண்டுமென்றாலும், தனிப்பட்ட பள்ளிகளில் சில மாறுதல்கள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் ஒரே 'பாட்டர்ன்' கீழ் மாற்ற முடியாது. விடுமுறை விதி பொறுத்தவரையில், ஒரே விதமாக அமைப்பது சிரமமாக இருக்குமென்று அரசாங்கம் கருதுகிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, are the Government aware that since 1st April 1964 there are cases in this State where teachers in aided secondary schools have been denied any leave over and above the twelve days' casual leave and they have been granted leave on loss of pay even for one day for the funeral of one's father or the marriage of one of the members of the teacher's family?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If any teacher or any teachers' representatives' Association makes a representation on these things, the Government will look into it.

Recommendations of the Santhanam Committee.

* 76 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(a) whether the recommendations of the Santhanam Committee to eradicate corruption has been received by the Government from the Government of India;

[1st March 1966]

(b) if so, the nature of recommendations to end corruption at political level;

(c) what action this Government propose to take on those recommendations; and

(d) whether the attention of the Government has been drawn to the news item 'Call to end corruption in political front' said to have been made by the Chief Vigilance Commissioner, Government of India, appearing in "The Hindu", dated 29th November 1965?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Yes.

(b) That a code of Conduct for Ministers and Legislators be drawn up and enforced.

(c) A Code of Conduct for Ministers of the State Government has been drawn up. It is proposed, in consultation with Leaders of all Parties in each House, to draw up a Code of Conduct for M.L.Cs. and M.L.As. and the matter is likely to be taken up during this Budget Session in March 1966.

(d) Yes.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, do the Government propose to take any action as quickly as possible in this regard? If so, may I know what it is?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have nothing more to add to what I have said just now.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister agree that efficiency is affected because of corruption? So, that needs immediate and early action. Will the Government take some immediate action?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: What the hon. Member says is an old proposition.

DR. H. V. HANDE: Sir, is the Hon. the Chief Minister aware that political corruption is the direct result of collection of moneys for Birthdays of political leaders and also for election funds?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: That is the hon. Member's view. But I do not subscribe to it.

I would suggest to the hon. Member that we should not exaggerate the incidence of corruption. This is a reference to Ministers, M.L.C's and M.L.A.'s. I am quite anxious that hon. Members should know that we should not create an impression that corruption is prevalent among Members of the Legislature and that this House is concerned about it.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே. சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் அமைச்சர்களும் நேரடியாக எந்த விதமான குற்றத்தையும் சமூகத்தில் என்று சொல்வதை எல்லோரும் ஏற்றுக்

[1st March 1966]

கொண்டாலும், ஏதேனும் குற்றம் ஏற்படுவதற்கான வழி அமையுமானால் அதைத் தடுப்பதற்காக சந்தானம் குழு கூறிய அந்த யோசனைப்படி நடவடிக்கை எடுக்க அமைச்சர் முன்வருவார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: சந்தானம் குழு கூறிய யோசனை பரிசீலனை செய்யப்பட்டு என்னென்ன ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்று அரசாங்கம் முடிவு செய்தது. குறிப்பாக புகார் ஏதாவது இருந்தால், புகாருக்கு இடமிருந்தால், அப்படிப்பட்ட தகவல் இருந்தால், கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்த மன்றத்தின் அல்லது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரலாம்.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, I hope the Hon. the Chief Minister will agree with me that 'Charity begins at home'. When, even the interference by the Ministers in the day-to-day duties of the executive amounts to corruption, will the Ministers at least try to avoid this in future?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, the Ministers know what to do, and they do not propose to take lessons from the hon. Member.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, சட்டமன்ற உறுப்பினர்களாக இருந்தாலும்கூட, அவர்களுடைய சொத்து முல்லானவை மிகுதியாக வளருமானால் அவை குறித்துக் கண்காணிக்க வாய்ப்பாக அமையும் அந்தக் குழுவை அமைப்பதால், அமைச்சருக்கு மாறுபாடு ஏன்?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: நான் முன்பே சொன்னேன், சட்டமன்ற உறுப்பினர்களைப் பொறுத்தவரையில் கட்டித் தலைவர் களை சலந்து—சட்டமன்றக் கட்டித் தலைவர்களைக் கலந்து பேச வேண்டுமென்றும், இந்தக் கட்டம் நடைபெற்று முடிவதற்குள் அந்த ஆலோசனை நடைபெறலாமென்றும் கூறினேன்.

Casualties due to lightning and thunder

* 77 Q.—SRI M. SANKARALINGAM PILLAI: Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state:

(a) the number of casualties in the Kanyakumari District during the months of April and May 1965 due to lightning and thunder;

(b) the number of persons who sustained grievous injuries due to lightning and thunder;

(c) the number of animals dead thereby;

(d) the number of trees affected;

(e) the remedial measures taken by the Government; and

(f) the number of casualties in the other districts during the above period?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) Seven persons lost their lives.

[1st March 1966]

(b) Two were injured.

(c) Two.

(d) Nil.

(e) Nil.

(f) Twelve persons lost their lives.

10-40
a.m.*Donation to college fund*

* 78 Q.—SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state:

(a) whether any Municipality or Panchayat Union or Town or Village Panchayat was permitted to make any donation to any College fund during 1964-65 and 1965-66; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: (on behalf of the Hon. the Minister for Local Administration): (a) & (b) In March 1965, i.e., during 1964-65, the Government permitted the Madurai Municipal Council to draw an advance of Rupees one lakh from its general funds to enable it to make a contribution towards the expenditure in starting a new Women's College at Madurai.

Panchayats and Panchayat Union Councils were not permitted to make any contribution to the College Funds during 1964-65 and 1965-66. A few Panchayat Union Councils in Thiruchirappalli district had contributed Rs. 25,000 each from their General Funds towards the opening of Arts College at Ariyalur in anticipation of the sanction of the competent authority. The ratification of the action of these Panchayat Union Councils is under consideration.

SRI M. RAJAH IYER: May I know whether any such application from any other municipality for donation to any other college was negated by the Government?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: Orders have been issued by the Government specifically saying that no contribution from the General Funds should be made towards starting of colleges since it does not come within the jurisdiction of the municipality.

SRI M. RAJAH IYER: Sir, a sum of Rs. 1 lakh has been contributed by the Madurai Municipality. It is no small amount. Such a big contribution has been allowed to be made by the Madurai Municipality to a college. Why has a small contribution of Rs. 5,000 or Rs. 10,000 by other municipalities, when they have made out a case after meeting all their legitimate commitments towards elementary and secondary education and still have found

1st March 1966]

it possible to make a surplus, been disallowed? Will the Government consider the request on its merits instead of clamping a rigid order on all the municipalities uniformly?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: The contribution from the Madurai Municipality is from the electricity consumers fund of the Municipality. The Government felt that all municipalities were not competent to donate funds towards these colleges and that they were only concerned with elementary education.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Due to the meagre financial resources of the municipalities and local bodies, this kind of contribution is quite unnecessary and the Government themselves may contribute the amount. So, do the Government propose to issue any orders restricting the local bodies in the matter of contribution towards such funds?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: An order has already been issued.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: சில பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு நன்கொடைகள் அளித்திருக்கின்றனவே! அவை எந்த அடிப்படையில் கொடுக்கப்பட்டன?

கனம் ஸ்ரீமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: இதை உயர்நிலைப்பள்ளிகளுக்கு அளிப்பதுபற்றி ஆட்சேபம் இல்லை. இதைக் கல்லூரிகளுக்குத் தான் கொடுக்கக்கூடாது என்று உத்தரவு போடப்பட்டிருக்கிறது.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: There is great necessity for the opening of a large number of colleges. In Karur, a college is being started, and the Karur Municipality is donating some amount. According to the Minister's reply, some Panchayat Unions have made some donation to the Ariyalur College and the Government are going to concur in the decision. In view of the necessity for a large number of colleges and in view of the fact that admission to the colleges is very restricted, will the Government reconsider their decision and revise their orders?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: There is an idea with the Government to give relaxation with much reluctance already in the case of only one particular institution, namely, the Ariyalur College, for which the municipality of Tiruchirappalli has already made a donation. For the rest, the matter is under the consideration of the Government and the Collector's report is awaited.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[1st March 1966

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GOVERNMENT MOTIONS.

(1) ELECTION OF NINE MEMBERS TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I move—

“That, with reference to rule 156 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect nine members to be members of the Committee of Privileges for the financial year 1966-67.”

MR. CHAIRMAN: The question is—

“That, with reference to rule 156 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect nine members to be members of the Committee of Privileges for the financial year 1966-67.”

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN: I have to inform the House that in accordance with Regulation 2 (1) framed for the holding of election in accordance with the principle of proportional representation by means of the single transferable vote, I fix the following programme for election of nine members to the Committee of Privileges for the financial year 1966-67 :—

Last date and time for the receipt of nominations.—12 noon on 3rd March 1966.

Last date and time for the scrutiny of nominations.—12 noon on 4th March 1966.

Last date and time for the withdrawal of nominations.—12 noon on 5th March 1966.

Poll, if necessary.—On 7th March 1966.

Nomination forms can be had from the Secretary.

(2) ELECTION OF SIX MEMBERS TO THE HOUSE COMMITTEE.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I move—

“That, with reference to rule 173 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect six Members to be members of the House Committee for the financial year 1966-67.”

MR. CHAIRMAN: The question is—

“That, with reference to rule 173 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be

ELECTION OF SIX MEMBERS TO THE HOUSE COMMITTEE 131

1st March 1966] [Mr. Chairman]

fixed by the Hon. Chairman to elect six Members to be members of the House Committee for the financial year 1966-67.”

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN: I have to inform the House that in accordance with Regulation 2 (1) framed for the holding of elections in accordance with the principle of proportional representation by means of the single transferable vote, I fix the following programme for election of six members to the House Committee for the financial year 1966-67 :—

Last date and time for the receipt of nominations.—12 noon on 3rd March 1966.

Last date and time for the scrutiny of nominations.—12 noon on 4th March 1966.

Last date and time for the withdrawal of nominations.—12 noon on 5th March 1966.

Poll, if necessary.—On 7th March 1966.

Nomination forms can be had from the Secretary.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67—cont.

MR. CHAIRMAN: We shall resume the discussion on the Budget for 1966-67. Sri M. Subbiah Chettiar will now speak.

* திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : கனம் அவைத் தலைவர் அவர்களே, நமக்கு முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் 1966-67 ஆண்டின் நிதிநிலை அறிக்கையின் பேரில் என்னுடைய சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல தங்களுடைய அனுமதியைக் கோருகிறேன். இந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் பல விஷயங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதில் முக்கியமாக நிதிநிலை, உணவு நிலை, விவசாயத்தின் நிலை, தொழில் நிலை, மின்சார நிலைமை பற்றி யெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதில் முக்கியமாக நாம் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால் விலைவாசி ஏற்றத் திற்கு முக்கிய காரணம் என்னவென்று சிந்தித்துப் பார்த்தால் அரசாங்கத்தின் வரிக்கொள்கைதான் அதற்கு முக்கிய காரணம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது என்று நினைக்கிறேன். அந்த வகையில் நம்முடைய அரசாங்கம் 1954-55-ல் வருவாய் கணக்கில் 43, 32 லட்சம் வரிவிதித்தார்கள். 1957-58-ல் 62 கோடி 57 லட்சம் வரிபோட்டார்கள், 1961-62-ல் 92 கோடி 17 லட்சம் விதித்தார்கள், 1966-67-ல் இப்போது உள்ள நிதிநிலை அறிக்கைப் படி 188 கோடி 71 லட்சம் ரூபாய் வரி விதிக்கிறார்கள். இதுபோலவே செலவினத் தையும் கூட்டிக்கொண்டே போயிருக்கிறார்கள். வரி விதிக்கும் போது அதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கும் வரி, விற்பனை வரிதான். அதில் கிட்டத்தட்ட 45 கோடி வருவாய் வருகிறது என்று சொல்கிறார்கள். இன்னும் அதிகமாக எதிர்பார்க்கிறார்கள். இந்த மாதிரி வரியை விதித்துக்கொண்டே மாநில அரசாங்கம் போகும் போது, நேற்று வெளியான மத்திய அரசாங்க பட்ஜெட்டில் பார்த்

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [1st March 1966]

தால் மத்திய அரசாங்க வரி விதிப்பின் காரணமாக விலைவாசி அதிகமாக ஏறுவதற்கு வழியிருக்கிறது என்பது நன்றாகத் தெரியும். ஒன்று, எக்ஸைஸ் டியூட்டி இரண்டாவது கஸ்டம்ஸ் டியூட்டி ஆகும். கஸ்டம்ஸில் 1951-52-ல் 157 கோடி ரூபாய் வந்தது. அதே வரி 1964-65-ல் 420 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது. 1966-67-ல் அது 560 கோடியாக வளர்ந்து கிட்டத்தட்ட நான்கு பங்கு வந்து விட்டது. எக்ஸைஸ் டியூட்டி 1950-51-ல் 67 கோடியாக இருந்தது. 1964-65-ல் 827 கோடியாக உயர்ந்ததோடு இல்லாமல் 1966-67-ல் 1,012 கோடியாக உயர்ந்திருக்கிறது. எக்ஸைஸ் டியூட்டி என்பது நாம் வாங்குகிற சாமான்களுக்கு அரசாங்கம் விதிக்கிற மறைமுகமான வரியாகும். அதுமாதிரி போட்டது கிட்டத்தட்ட 15 வருஷத்தில் 67 கோடியிலிருந்து 1,012 கோடியாக உயர்ந்திருக்கும் போது சாமான்கள் விலை ஏறாமல் என்ன செய்யும் என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். நேற்று மத்திய நிதியமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த பட்ஜெட்டில் சர்க்கரைக்கு வரி உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். சிகரட்டு பொருள்களுக்கு வரி உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். நாம் அன்றாட தேவைக்காக வாங்கும் கிரோசின் எண்ணை பாட்டில் ஒன்று விலை 45 சதவிகிதத்திற்கு வரியாக அரசாங்கத்தால் போடப்பட்டு மக்கள் உழைக்கும் பணத்திலிருந்து கொடுக்கப்படுகிறது. கிட்டத்தட்ட பாட்டில் ஒன்றுக்கு 45 சதவிகிதம் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. சர்க்கரைக்கு சென்ற வருஷம் வரையில் 50 சதவிகிதம் இருந்தது. ஒரு கிலோ சர்க்கரை விலையில் கிட்டத்தட்ட பாதியை அரசாங்கத்திற்கு வரியாகக் கொடுக்கிறோம். இந்த வருஷம் இன்னும் 8 பைசா கூட்டியிருக்கும் நிலைமையைப் பார்க்கிறோம். நெருப்புப் பெட்டி நமக்கு அன்றாடம் தேவைப்படுகிற ஒரு பொருள். ஏழை முதல் பணக்காரன் வரையில் எல்லோரும் வாங்கக்கூடிய பொருள். ஒரு நெருப்புப்பெட்டியின் விலையில் 62 சதவிகிதம், மூன்றில் இரண்டு பங்கை, அரசாங்கத்திற்கு வரியாகக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. மனிதன் உழைத்துச் சம்பாதிக்கக்கூடிய ஊதியத்தில் 50 சதவிகிதம் மறைமுக வரியாக அரசாங்கத்திற்குக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. விலைகள் ஏறிவிட்டதற்குக் காரணம், 'ஊரில் பதுக்கல்காரர்கள்' விவசாயிகள், மற்ற எல்லோரும் காரணம், என்று அரசாங்கம் குற்றம் சாட்டுகிறது. தாங்கள்தான் விலைவாசி ஏற்றத்திற்குக் காரணம் என்பதை அவர்கள் இன்னும் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. உணர்ந்தால்தான் ஏழை மக்களுக்கும் போது மக்களுக்கும் நல்ல காலம் பிறக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உற்பத்தி வகையைக் கவனித்தால் நமக்கு தேவையான அளவில் அது இருக்கிறதா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. இந்த வருஷம் கிட்டத்தட்ட 80 மில்லியன் டன் வரையிலும் உணவு உற்பத்தி வரலாம் என்று மத்திய அரசாங்கம் கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மாநில அரசாங்கம் கிட்டத்தட்ட 69 முதல் 70 லட்சம் டன் வரையில் உணவு உற்பத்தியாகலாம் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். நிதிநிலை அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது எதிர்பார்த்தது இல்லை. வானம் பொய்த்து விட்டது; நீர் நிலைகளில் தண்ணீர் இல்லை; கஞ்சாவூரில் நெல் விளைவு குறைந்துவிட்டது; என்பதால் விளைச்சல் குறைந்

10-50
a.m.

[1st March 1966] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

திருக்கிறது என்கிறார்கள். ஆண்டவன் அருளால் கடைசி நேரத்திலாவது மழை பெய்ததால் கொஞ்சம் விளைந்திருக்கிறது. இருந்தாலும் பற்றாக்குறை பஞ்சம் இருக்கிறது. இதைப்பற்றி பல வருஷங்களுக்கு முன்பு ராஜாஜி அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அரசாங்கம் கடைப்பிடிக்கும் சோஷலிசம் என்று சொல்லக்கூடிய கொள்கைதான் அதற்குக் காரணம். கம்யூனிசத் தத்துவத்தைக் கடைப்பிடித்ததால்தான் பஞ்சம் வந்ததே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. அதை விட்டால்தான் முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்று எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதன் பயன்தான் இப்போதுள்ள பஞ்சம். இந்தப் பஞ்சம் அரசாங்கம் ஏற்படுத்திய பஞ்சமே தவிர தன்னிச்சையாக ஏற்பட்டதல்ல. மக்களுக்கு ஒரு பக்கம் உணவுப் பஞ்சம், மற்றொரு பக்கம் பணப் பஞ்சம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. டெபிசிட் பைனான்ஸ் பற்றாக்குறை, அன்னிய ரொவனி பற்றாக்குறை எல்லாவற்றையும் பார்த்தால் எதற்கெடுத்தாலும் பற்றாக்குறை என்றுதான் இருக்கிறது. காங்கிரஸ் அரசாங்கம் மக்களுக்கு கொடுத்தது பஞ்சம்தான். பஞ்சம், பசி, பட்டினி, பணத்துக்கு குறைச்சல், ரூபாயின் மதிப்புக் குறைவு இதுதான். அதுதான் கண்ட பலன். நாட்டு மக்களுக்கு அரசாங்கத்தினால் ஏற்படும் பாதகங்களை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். விவசாயத்தில் அதிகமாக உற்பத்தி ஆகவேண்டுமென்றால் விவசாயம், ரெய்கிரெவர்களுக்கு அக்கறை குறைந்து விட்டது. உதாரணமாக கிராமங்களில் விவசாய கூலி மக்கள் கிடைப்பதில்லை. இன்னும் அதிகமாக கூலி கிடைக்கும் இடங்களுக்கு அவர்கள் போய்விடுகிறார்கள். அரசாங்கத்தின் ஆதரவு இருப்பதால் அவர்கள் மணிக்கணக்காக வேலை செய்ய ஆரம்பிக்கிறார்கள். விவசாயம் என்பது மணிக் கணக்காக வேலை செய்யக்கூடிய தொழில் அல்ல. கூலி ஆட்கள் முன்பு எல்லாம் காலை ஐந்து மணி, நான்கு மணி அளவில் வேலைக்கு உழவுக்குச் செல்வார்கள். இப்போது காலை எட்டு, ஒன்பது மணிக்கு வேலைக்குப் போகிறார்கள். அப்படியிருந்தால் எப்படி விவசாயம் வளரும் என்பது தெரியவில்லை. இப்போது, நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு இருந்த பொறுப்பு போய்விட்டது, அவர்களுக்கு விவசாயத்தில் இருந்த அக்கறையும் போய்விட்டது. 'மிடில்மென்' என்று சொல்லப்படுபவர்கள் தான் இப்போது குத்தகைதாரர்களாக இருக்கிறார்கள். உண்மையில் நிலத்தில் உழுது பயிரிடுபவர்கள் இப்போது குத்தகைதாரர்களாக இல்லை. குத்தகை தாரர்களும் வேலைக்காரர்களை வைத்துத்தான் விவசாயத்தை நடத்த வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு நிலத்தான் நிலத்தில் நேரடியாக விவசாயம் செய்கிறார்கள். சுமார் 98 சதவிகிதத்தினர் குத்தகைதாரர்களின் மூலம்தான் விவசாயம் செய்கிறார்கள். இன்னுள்ள நிலச் சட்டங்களால் இப்போது இந்த நிலைமை தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையில் நிலச் சொந்தக்காரர்களுக்கு நிலத்திலுள்ள பொறுப்பும் போய்விட்டது. அவர்கள் நிலத்தின் அருகே போகவும் முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. குத்தகைக்காரர்களும் "விளைந்தால் விளையட்டும், விளையாவிட்டால் போகட்டும்" என்ற மனப்பான்மையுடன் இருக்கிறார்கள்.

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [1st March 1966]

நவீன விவசாய முறைகளைக் கொண்டுள்ள நிலைக்கிரமம். அதற்கு அமோனியம் சல்பேட் போன்ற உரங்களும், 'ப்ளாண்ட் ப்ரொடக்ஷன்' -க்கான மருந்துகளும் வேண்டும். இந்த இரண்டும் நம்மிடம் இல்லை. திருச்சி ஜில்லாவில் 40,000 டன் அமோனியம் சல்பேட் வேண்டியிருந்தது; ஆனால் கிடைத்தது 20,000 டன் கூட இல்லை. அதுவும் சாகுபடி முடிந்த பிறகுதான் கிடைத்தது. விவசாயிகளுக்கு பயிர்களிலுள்ள பூச்சிகளைக் கொல்லும் மருந்தும், அந்த மருந்து தூவும் ஸ்ப்ரேர் என்ற கருவியும் கிடைப்பதில்லை. மேலும், ஏ.டி.டி. 27 என்ற விதை எல்லா நிலங்களுக்கும் கிடைக்கவில்லை. ஏ.டி.டி. 27 என்ற விதையைப் போட்டால் பாதுகாப்பு அவசியமாகிறது. இதையெல்லாம் அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும். 'மலேரியா எராடிகேஷன் ப்ரொக்ராம்'-ஐ நிறைவேற்றுவது போல 'ப்ளாண்ட் ப்ரொடக்ஷன்' திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். பயிர்கள் பாதுகாப்புத் திட்டத்தைப் ப்ளாக் வாரியாக நடத்த வேண்டும். ஊரில் ஒரு நிலத்தில் பூச்சி வந்தால் பூச்சி நோய் ஊரிலுள்ள எல்லா நிலங்களுக்கும் பாவுவதால் ஊரிலுள்ள எல்லா வயல்களுக்கும் மருந்து போட வேண்டும். அப்படிச் செய்தால்தான் நவீன விவசாயம் பற்றிய கனவு நிறைவேறும். விவசாயிகளுக்கு அமோனியம் சல்பேட் காலாகாலத்தில் கிடைக்க அரசாங்கம் தகுந்த வழிவகை செய்ய வேண்டும்.

மருத்துவத்திற்கு 10 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது மிகவும் திருப்திகரமானதுதான். அப்படி இருந்தும் மக்களுக்கு போதிய மருத்துவ வசதி கிடைக்கவில்லை. இதுபற்றி நேற்று கனம் நண்பர் ஸ்ரீ ஹாண்டே பேசினார். இதைப் பற்றி இப்போது நான் மீண்டும் பேச விரும்பவில்லை. ஆஸ்பத்திரிகள் விரிவடைந்திருக்கின்றன. டாக்டர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு போகும் நோயாளிகளின் நோய் தீருவதில்லை. க்யூவில் நின்றுல்தான் வியாதி குணமாகும் என்று கனம் அமைச்சர் சொன்னார். வியாதியுடைய ஒருவன் க்யூவில் நிற்க முடியுமா? ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றால் வியாதி தீர்ந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை மக்களுக்கு ஏற்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டும். ஆஸ்பத்திரிகளில் போதிய இடவசதிக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். சென்னை நகரிலுள்ள ஆஸ்பத்திரிகளில் இட நெருக்கடி அதிகமாக இருக்கிறது. இதையெல்லாம் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும்.

பொது சுகாதாரத்திற்காக 57 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்கிறோம். அம்மை, காலரா முதலிய நோய்கள் சில சீசன்களில் வரும் என்று கேள்விப்பட்டிருந்தோம். இப்போது வருடம் பூராவும் இவை இருக்கின்றன. போதிய மருந்துகளை இறக்குமதி செய்யவும் இப்போது வழி இல்லை. 1946-ஆம் ஆண்டில் நம்முடைய பொருளாதாரத்தில் 1,800 கோடி ஸ்டெர்லிங் மதிப்பு இருந்தது. அன்னாவு ஸ்டெர்லிங் மதிப்பை ஆங்கிலேயர்கள் விட்டுச் சென்றார்கள். இப்போது அந்த ஸ்டெர்லிங் மதிப்பை நாம் இழந்து விட்டோம். நாம் கொடுக்க வேண்டிய கடனைப் பார்த்தால் பய

[1st March 1966] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

மாக இருக்கிறது. 1965-1966-ஆம் ஆண்டில் நாம் தீர்க்க வேண்டிய கடனின் மதிப்பு 11 கோடியே 38,000 ரூபாய். இதுபற்றிக் கூறும் போது, இந்த நாட்டில் குழந்தை முதல் சாகும் கிழவர் வரை ஒவ்வொருவரும் 85 ரூபாய்க்குக் கடன்பட்டிருப்பதாக யாரோ ஜெர்ப்பூரில் சொன்னாராம். கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் கடன் தொகை இன்னும் அதிகமாக இருக்கும். இந்தக் கடன் ஒவ்வொரு இந்தியனின் தலையிலும் விழுகிறது. இந்தக் கடனுக்குள்ள வட்டியையாவது கொடுக்கும் நிலையில் நாம் இருக்கிறோமா என்று யோசிக்க வேண்டிய நிலைமையில் நாம் இப்போது இருக்கிறோம்.

நாட்டில் இப்போது உணவுப் பற்றாக்குறை யானது, அரசாங்கம் ஏற்படுத்திய பஞ்சத்தின் காரணமாக இருக்கிறது. உணவு விஷயத்தில் மத்திய அரசாங்கத்தில் உள்ளவர்கள் ஒவ்வொருவரும் பிச்சையெடுக்கும் நிலைமை நிலவுகிறது. உணவிற்காக மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் பிச்சை கேட்கும் நிலையில் இருக்கிறது. மக்கள் உணவிற்காக தெருத் தெருவாகப் பிச்சைக் குப் போகும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் பிச்சைக்காரராக ஆக்கப்பட்டிருப்பது வருந்தத்தக்க விஷயம்.

தமிழ்நாட்டு அரசாங்கத்தின் செலவு பயங்கரமாக இருக்கிறது. 1956-57-ஆம் ஆண்டில் 44 கோடியே சொச்சம் ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டது. 1961-1962-ஆம் ஆண்டில் 101 கோடியே சொச்சம் ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 1965-1967-ஆம் ஆண்டில் செலவு 158 கோடியே சொச்சம் ரூபாய் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. போலீஸ் இலாகாவில் 1955-56-ஆம் ஆண்டில் செலவு 4 கோடியே சொச்சம் ரூபாயாக இருந்தது; அது 1966-67-ஆம் ஆண்டில் 10 கோடி சொச்சம் ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது. ஜெயில்கள் சம்பந்தப்பட்ட செலவு 1955-56-ஆம் ஆண்டில் 80 லட்சம் ரூபாயாக இருந்தது; அது 1966-67-ஆம் ஆண்டில் 1 கோடியே சொச்சம் ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது. செலவினங்கள் இந்த மாதிரி உயர்ந்துகொண்டே போகின்றன. இந்த அரசாங்கத்தார் இவ்வாறு போலீஸ் இலாகாவிற்காகவும் ஜெயில்களுக்காகவும் செலவு செய்து போலீஸ் அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். இதனால் மக்களுக்கு பயம் அதிகமாகி யிருக்கிறது. இன்று மக்கள் அரசாங்கத்தையும் அதிகாரிகளையும் கண்டு பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் தங்கள் குறைகளை அதிகாரிகளிடம் சொல்லுவதற்குப் பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு விண்ணப்பங்கள் அனுப்பினால் அரசாங்கத்திடமிருந்து அவர்களுக்கு பதிலே வருவதில்லை. அதிகமான வரிகளை விதித்து விலைவாசிகளை உயர்த்துவதுடன் இந்த மாதிரி மக்களிடையே பயத்தையும் ஏற்படுத்துவது நல்லதா என்று அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இவ்வாறு ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டாலும் அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு திருப்தி ஏற்படக்கூடிய நிலைமையைக் காணோம். விலைவாசி உயர்வுக்கு ஏற்றபடி அவர்களுக்கு கிராக்கிப்படி கொடு

11-00
a.m.

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [1st March 1966]

கப்பட வேண்டும் என்று தான் கமிஷன் கூறியது. தனியார் துறையில் உள்ளவர்கள் தங்கள் உழியர்களின் கிராக்கிப் படியை உயர்த்தி வருகின்றனர். இந்த நிலைமையில் தான் கோயம்புத் தூரில் பஞ்சாலைத் தொழில் பாதிக்கப்பட்டது. அதனால் ஜவுளி உற்பத்தி பாதிக்கப்பட்டது. அது ஒருபுறமிருக்கையில், இந்த அரசாங்கத்தில் வேலை செய்யும் கெஜெட் பதிவில்லாத ஆபீசர்களுக்கு தான் கமிஷன் ரிப்போர்ட்டிங் சேர வேண்டிய ரூபாயை, அது நல்லதாக இருக்கலாம், கெட்டதாக இருக்கலாம், ஆனால் விலைவாசி ஏற ஏற அதையும் ஏற்ற வேண்டியதுதானே! அதைப் பற்றி அரசாங்கம் 1954-ம் வருஷம் ரூ. 41 கோடி செலவு செய்தாலும் இப்போது ரூ. 188 கோடி செலவு செய்தாலும்; தங்களுடைய சிப்பந்திகளுக்கு தான் கமிஷன் ரிப்போர்ட்டிங் கொடுக்க வேண்டிய பஞ்சப் படியை கொடுக்க ஏன் தயங்குகிறார்கள்? அதைக் கொடுத்தால் இன்னும் பணம் அதிகமாக தேவைப்படும். உங்கள் தவறான பாதையில் செல்லக் கூடிய ரீதியில் அதற்கு வேறு என்ன பரிகாரம் இருக்கிறது என்று கேட்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 'கவர்ன்மென்ட் கார்ப்பரேஷன் அண்டர் பேடிகிங்ஸ்' என்று ஒரு புத்தகம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதில் மூன்று ஜடங்களை முக்கியமாக காண்பித்திருக்கிறார்கள். ஸ்டேட் டிரான்ஸ் போர்ட்டில் என்ன நடந்திருக்கிறது என்றால், அரசாங்க பஸ்களில் சென்றாலும் சரி, மாவட்டங்களில் இருக்கின்ற தனியார் பஸ்களில் சென்றாலும் சரி, இன்று நாம் கட்டணம் அதிகமாகத்தான் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி கொடுத்தும் தனியார் பஸ்களிலும் நஷ்டம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அரசாங்க பஸ்ஸிலும் நஷ்டம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் நெடுந்தூர் பஸ்ஸில் மட்டும் லாபம் வருகிறது என்று காண்பித்திருக்கிறார்கள். மொத்தமாக கவனித்தால் மெட்ராஸ் சிடிபில் 1964-65-ல் கட்டத் தட்ட ரூ. 24 லட்சம் நஷ்டம் வந்திருக்கிறது. அதே மாதிரி கள்ளியாகுமரியில் நடக்கின்ற சர்க்கார் பஸ்ஸில் ரூ. 28 லட்சம் நஷ்டம் வந்திருக்கிறது. நெடுந்தூர் பஸ்ஸில் ரூ. 3,90,000 லாபம் வந்திருக்கிறது, ஓர்க்ஷாப்பில் ரூ. 9 லட்சம் லாபம் வந்திருக்கிறது என்று காண்பித்திருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி அரசாங்கம் நடத்தும் பஸ்களில் நஷ்டம் வருவதற்குக் காரணம் என்ன? அரசாங்கம் இந்த பஸ்களுக்கு விதிக்கக்கூடிய வரியையும் இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கான தாமதமாக உயர்த்தி இருக்கிறார்கள். அதனால் ஏற்படக்கூடிய நிலைமை ஒன்று. அதைத் தவிர பஸ்களுக்கு வேண்டிய சர்வான்களுக்கு மத்திய அரசாங்க எக்ஸைஸிடிட்டி உண்டு. அதனால் தனியார் துறையிலும் சரி, அரசாங்கத் துறையிலும் சரி, ஏகப்பட்ட நஷ்டம் வருகிறது. டவுன் பஸ் நடத்துகிறவர்கள் இப்போது எப்படியாவது பஸ்ஸை விட்டுப் போய் விட்டால்கூட பரவாயில்லை என்று நினைக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. எத்தனை நாளைக்கு இந்த பஸ்ஸை நஷ்டத்தில் நடத்த முடியும் என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கத்தான் வேண்டும். ஒரு பக்கம் சார்ஜை உயர்த்தினால் அது பாதிக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் வரி விதிக்கக் கூடிய கொள்கையினால் அது

[1st March 1966] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

ஏறாமல் இருப்பதற்கு வழி இல்லை. இன்றைக்கு வரியைக் குறைப்பதற்கும், பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட்டை லாபமாக நடத்துவதற்கும் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு, கடமை என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இந்த தங்கக் கட்டுப்பாடு, தங்கக் கட்டுப்பாட்டைப்பற்றி திரும்பவும் சொல்லுவதற்கு வருத்தப்படுகிறேன். இதனால் யாருக்கு நன்மை? ஏதோ அந்நியச் செலாவணி மிச்சப்படுகிறது என்று மத்திய அரசாங்கம் சொல்லுகிறது. ஆனால் தங்கக் கட்டுப்பாட்டினால் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தைப் பார்க்கப் போனால் அதை விட ரொம்ப பயங்கரமாக இருக்கிறது. பம்பாய் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில், தங்கக் கட்டுப்பாட்டினால் வருமான வரியில் ஏற்பட்ட நஷ்டம் மட்டும் ரூ. 27 கோடி, சிற்பனை வரியில் ரூ. 30 கோடி. இந்த மாதிரி இன்று வரையில் ஆன பண நஷ்டம் ரூ. 77½ கோடி. இதைத் தவிர அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த கோடானுகோடி மக்கள், எவ்வளவுதான் அரசாங்கம் உதவி செய்தும், அவர்கள் புனர்வாழ்விற்கு வழி இல்லாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்த்து அந்த தங்கக் கட்டுப்பாட்டினால் என்ன நன்மை இருக்கிறது என்பதை சீர்தூக்கிப் பார்த்து, இந்த நாட்டிலே அந்த தங்கக் கட்டுப்பாட்டை எடுத்து விட்டால் நல்லது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த மாதிரி பலவித காரியங்களைச் செய்து அரசாங்கம், வரிகளைப் போட்டு விலைவாசிகளை உயர்த்துகிறார்கள். விலைவாசி உயர்வதற்கு யார் பேரிலே பழி போடுகிறார்களோ? இவைகளை எல்லாம் அரசாங்கம் உண்மையை உணர்ந்து காரியம் செய்யவேண்டும். ஒருவரை ஒரு நாள் ஏமாற்றலாம், பலரை பல நாள் ஏமாற்றலாம். ஆனால் எல்லோரையும் ஏப்போதும் நீங்கள் ஏமாற்ற முடியாது.

இந்த சோஷலிச சமுதாயத்தினால் யாருக்கு என்ன நன்மை ஏற்பட்டது, யாருக்கு என்ன தீமை ஏற்பட்டது? இந்த சோஷலிச சமுதாயம் யாரையும் வாழ விடுவதில்லை. இந்த நாட்டில் நடப்பதே சோஷலிச தத்துவமில்லை. Statism without responsibility". அரசாங்கம் பொதுவுடமை நாட்டில், ரஷ்யா, சீனா போன்ற நாடுகளில் நடக்கும் தத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த நாட்டில் காரியங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றனவே தவிர சோஷலிச தத்துவத்தில் நடக்கவில்லை. இன்று உலகம் பூராவும் சோஷலிசத்தை ஆதரிக்கிறது. அமெரிக்காவும் ஆதரிக்கிறது. பிரிட்டனில் அமல் நடத்துகிறார்கள். ஜப்பானிலும், ஜர்மனியிலும் சோஷலிசத்தை ஆதரிக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கு நடத்துவது சோஷலிசம் என்ற பெயரால் "Statism without responsibility" ஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டுமென்று ஒரு பொறுப்பில்லாத "Statism". எதை எடுத்தாலும் அரசாங்கம்தான் செய்ய வேண்டும். மக்கள் அதற்கு அடிமைகளாக இருக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படைத் தத்துவத்தில்தான் இந்த நாட்டில் காரியங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த சோஷலிசத்தை இன்னொரு முறையில் கூட சொல்லவிரும்புகிறேன். கலப்படம்

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [1st March 1966]

11-10
a.m.

என்று சொல்லுகிறார்களே, அது மாதிரி கலப்பட சோஷலிசம்தான் இந்த நாட்டில் இருக்கிறது. உண்மையான சோஷலிசம் என்றால், யாரையும் பாதிக்காது. சமதர்மம் நாட்டில் வேண்டியதுதான். பணக்காரன் வளர்ந்தால் மட்டும் போதாது, ஏழைகளும் வளர வேண்டும். பதிலெட்டு வருஷ காங்கிரஸ் ஆட்சியில் இந்திய நாட்டில், அதுவும் குறிப்பாக தமிழ்நாட்டில், எந்த குடிமகன், ஏழையானாலும் சரி, பணக்காரனானாலும் சரி, மந்திரிகளானாலும் சரி, காங்கிரஸ்காரர்களானாலும் சரி, நெஞ்சில் கைவத்துப் பார்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், யாருக்கு நிம்மதி இருக்கிறது? யார் சந்தோஷத்துடன் இருக்கிறார்கள்? யார் பயில்லாமல் இருக்கிறார்கள்? இந்த நாட்டில் அரசாங்கத்தை நடத்தும் ஆளும் கட்சியை நம்பினால்தான் வாழ முடியும் என்ற நிலைமையில், எதிர்க்கட்சிகள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? ஆல மரத்தடியிலும், வேப்ப மரத்தடியிலும் ஒரு புல் பூண்டு கூட முளைக்காது. அந்த மாதிரி காங்கிரஸ் ஆட்சியை ஆரம்பித்த உடன், 1947-ல் காந்திஜி அவர்கள் சொன்னதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். இந்த காங்கிரஸ் புனிதமான ஸ்தாபனம் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஆனால் இப்போது புனித ஸ்தாபனமா என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சுயராஜ்யம் வந்த உடன் டெல்லியிலும் மெட்ராஸிலும் நாமெல்லாம் கூடிக் குலாவினோம். ஆனால் மகாத்மா காந்தி அவர்கள் எங்கே இருந்தார்கள்? என்ன சொன்னார்கள்? காங்கிரசை சர்வோதயமாக மாற்றுங்கள், இதை அரசியல் கட்சி யாக்காதீர்கள், இதன் பெயரைக் கெடுக்காதீர்கள் என்றார்கள். அதைக் கேட்டீர்களா? அவர் சென்ன யோசனையைச் செய்தீர்களா? ஆனால் நாடு இன்று எந்த நிலைமைக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது? ஒரு ஜில்லாவில், அல்லது ஒரு கிராமத்தில் ஏதாவது ஒரு காரியம் நடக்கவேண்டுமென்றால், ஒரு காங்கிரஸ்காரரைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு போனால்தான் நடக்கும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த நிலைமையில் போய்க் கொண்டிருந்தால் அரசாங்கத்திற்கும் ஆளும் அரசியல் கட்சிக்கும் என்ன வித்தி யாசம் இருக்க முடியும்? இது தான் இப்படி இருக்கிறது என்றால், அந்தக் காங்கிரஸ் கொடியும் இந்த அரசாங்கக் கொடியும் ஒன்றாக இருக்கிறது. படிக்காத மக்கள், ஏழை மக்கள் காங்கிரஸ் கொடிக்கும் அரசாங்கத்தினுடைய கொடிக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் இருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி இருந்தால் நாம் சமதர்ம ஆட்சியை நிலைநாட்டப் போவதில்லை. பொதுவுடைமை அரசாங்கத்தை, ரஷ்யாவிலும், சீனாவிலும் இருக்கக்கூடிய அரசாங்கத்தை இந்த நாட்டில் ஏற்படுத்துவதற்கு வழி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்று கம்யூனிஸ்டும் காங்கிரசும் குலாஷி கிற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. வலதுசாரி, இடதுசாரி என்று அவர்கள் வேஷம் போட்டாலும்கூட சந்தர்ப்பம் வரும் போது இந்த நாட்டில் கம்யூனிச அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அவர்கள் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு நீங்கள் வழி வகுக்கவேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட நிலைமையில் நமது தொழிலமைச்சர் அவர்கள் ஜப்பான், சென்றிருந்தார்கள். இங்கு பேசும் போது

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] 1st March 1966]

ஜப்பான், ஜெர்மனியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, அந்த நாடுகளில் நடக்கும் காரியங்கள் நமக்கெல்லாம் ஒத்துவராது என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அவைகளுடைய நன்மைகளைத் தெரிந்து நினைக்கிற விட்டு விட்டால், அந்த நன்மைகளையாவது நம்நாட்டில் ஏற்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கை நமக்கு உண்டு. 1955-ல் ஜப்பானும் ஜெர்மனியும் பூராவாக அழிந்து விட்டன. கஷ்டப் பட்ட நாடுகள், சீரழிந்த நாடுகள் அடிப்பட்ட நாடுகள் முன்னுக்கு வரக்கூடிய ஒரு காரியத்தை நாம் பார்க்கவேண்டும். அவை கடைபிடிக்கும் வழிகளை நாம் எந்த வகையில் நம்நாட்டுக்கு கொண்டுவரமுடியும் என்று பார்த்து காங்கிரஸ் காரர்களும் நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் உதவவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கட்சி மாறுபட்ட முறையில் அதைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு ஆலமாம், வேப்பமாம் என்பதாக காங்கிரசை சொன்னேன். அதற்குக் கீழே எந்த எதிர்க்கட்சியும் வளருவதற்கு வாழ்வதற்கு வழியே இல்லை. இதை நீங்கள் தீர்மானமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். எந்த எதிர்க்கட்சியும் இன்னும் 15 இருபது வருஷங்களில் இருக்க முடியாது. ஏனென்றால் இந்த நாட்டு மக்கள் அதிகாரிகளை அனுசரித்து வாழத்தான் பழகியிருக்கிறார்கள். வருகிற எலக்ஷனுக்கு முன் இந்த அரசாங்கம் ராஜினாமா செய்ய வேண்டும். கோளாவில் வேறு கட்சிக்காரர்கள் அரசாங்கத்தை நடத்துகிறார்கள் என்ற காரணத்தால் அதைக் கலைத்து பிரசிடென்ட் ஆட்சியை ஏற்படுத்தி னார்கள். ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் எலக்ஷனுக்கு முன் காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தை ராஜினாமா செய்யச் செய்துவிட்டு கவர்னர் அல்லது பொறுப்புள்ள அதிகாரிகளிடம் அதிகாரத்தை ஒப்படைக்க வேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : சென்ட்ரல் கவர்ன்மென்டும் ராஜினாமா செய்ய வேண்டுமா?

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார் : ஜனநாயக நாட்டில் எங்காவது அப்படி பழக்கம் இருக்கிறதா?

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : எதேச்சாதிகாரம் உள்ள நாட்டில் நடக்கிற காரியங்களை நண்பர் அவர்கள் புரிந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அந்த மாதிரி துரதிஷ்டம் இந்த நாட்டுக்கு வரவேண்டாமென்றுதான் சொன்னேன். வர வேண்டுமென்ற விதி இருந்தால் அதை நடுக்கமுடியாது.

மிஸ்டர் சேர்மன் : கனம் அங்கத்தினருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட நோம் தீர்ந்துவிட்டது.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : நான் திரும்பவும் வேண்டிக் கொள்கிறேன். தவறான கொள்கைகளை விட்டுவிட்டு நாட்டு மக்களுக்கும் நீங்களும் நன்றாக வாழ வகை செய்யவேண்டுமென்று நான் சொல்கிறேன். பேச சந்தர்ப்பம் அளித்த நலைவர் அவர்களுக்கு நன்றி கூறி என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

[1st March 1966]

* திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : தலைவர் அவர்களே, 1966-67-ஆம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை வரவேற்று பேசக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நமது உபரி நிதிநிலையைப் பார்க்கும் போது மக்கள் எல்லோரும் வரவேற்காமல் இருக்கவே முடியாது. நண்பர் அவர்கள் சில வரிகளைப் பற்றி சொன்னார்கள். இந்த வரியைப் போடுவதற்கு மூல கர்த்தாவாக இருந்தவர் ஸ்ரீ ராஜ கோபாலாச்சாரியார் அவர்கள்தான். ஏனெனில் அவர்கள் அரசாங்கம் கடன் வேண்டுகிறது என்று இப்போது சொல்கிறார்களே அதே கடன் வாங்கும் கொள்கையை ஸ்ரீ. ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் 1937-ல் தங்களுக்குக் கடன் வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்தில் ஒரு கோடி ரூபாய் கடன் வாங்கினார்கள். அதுமட்டுமல்ல 1952-54-ல் 5 கோடி ரூபாய் அவர்கள் கடன் வாங்கினார்கள். இந்த விற்பனை வரி என்ற வரிதான் மக்களை வாட்டுகிறது என்று சொல்கிறார்களே, அதைப் போட்ட மூல புருஷரும் அவர்தான். கலப்படம் என்று சொன்னார்கள். கலப்படங்களை அமைக்கவேண்டுமென்று அரசியலில் நடத்திக்கொண்டிருக்கிற தலைவர் ஸ்ரீ. ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள்தான். இது எல்லாம் தங்களுக்கு அல்ல, மற்றவர்களுக்குத்தான் உபதேசம் என்ற முறையில் சொல்கிறார்கள். கடந்த கால நிகழ்ச்சிகளை மறக்காமல் இருந்தால் இதையெல்லாம் சொல்ல மாட்டார்கள். இப்போது நிதிநிலை அறிக்கையைப் பார்த்தால் விசேஷமாக நெல்லை மாவட்டத்தில் வாழ்கிற மக்கள் வரவேற்கிறார்கள். அனல் மின்சார நிலையம் தூத்துக்குடியில் நிறுவ கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இயன்ற அளவு பிரயாசைப்பட்டு வருகிறார்கள். இருந்தாலும் அறிக்கையைப் பார்க்கும்போது அந்த நம்பிக்கைக்கு இடம் அளிக்க வகையில்லை என்பதை நாங்கள் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இயன்ற அளவு எப்படி சேலம் இரும்பாலையைக் கொண்டுவர வேண்டுமென்று பாடுபடுகிறார்களோ அதைப்போல கட்டாயமான உறுதியோடு மத்திய அரசாங்கத்தோடு வாதிட்டு தூத்துக்குடி அனல் மின்சார நிலையத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நெல்லை மாவட்டத்தில் இருக்கிற தொழிற் சாலைகளையும், பெரிய சிமிண்டு தொழிற்சாலை, கார்ப்பெட் தொழிற்சாலை, காஸ்டிக்சோடா தொழிற்சாலை ஹார்பர் திட்டங்களுக்கு எல்லாம் ஏராளமான மின்சாரம் அங்கே தேவைப்படுகிறது. இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை கரண்டை குறைக்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். இதை மனதில் வைத்து தூத்துக்குடியில் அனல் மின்சார நிலையம் அமைக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதோடு நிதி வசதியிருந்தால் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஒரு நிலையம் அமைக்கப்பட்டால் அது அடிக்கடி ஏற்படுகின்ற கரண்ட் பற்றாக்குறையை நீக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

11-20
a.m.

மீன் இலாகா பற்றி சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். மீன் இலாகா பெரிய இலாகாவாக இருக்கவேண்டும். தமிழ்நாட்டில் 600 மைல் நீள கடற்கரை இருக்கிறது. அதற்கு நல்ல வசதிகளை செய்து கொடுத்தால் மீனவர்களுடைய வாழ்க்கை உயரும். மீன் வளம் பெருக உதவியாக இருக்க புதுவிதமான ஏற்பாடுகளை நாம் செய்ய

[1st March 1966] [திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்]

வேண்டும். மீன் இலாகாவின் உதவியோ மற்றவர்கள் உதவியோ தக்க சமூகத்தில் கிடைப்பது கஷ்டம். அதனால்தான் என்னைப் போன்றவர்கள் அதற்கான தனி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று முயற்சிக்கிறோம். அதாவது ஃபிஷ் கார்ப்பரேஷன் ஒன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும். மேலை நாடுகளில் பெருகிறதும் மீன் வளத்தை மக்கள் முழுவதுமாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். நாரவே, ஜப்பான் போன்ற நாடுகளைப் பார்த்தால் இதுபோன்ற ஃபிஷ் கார்ப்பரேஷன் வைத்து மூலதனத்தைப் பெருக்கி கடலில் கிடைக்கின்ற பொருள்களை, முத்து, சிப்பி போன்ற விலை உயர்ந்த பொருள்களை அதிகமான அளவில் பெற்று பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆகையால் இங்கேயும் ஒரு ஃபிஷ் கார்ப்பரேஷன் அமைக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். தமிழ்நாட்டில் இருக்கிற மீன் இலாகாவில் ஒரு சிறிய இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் அமைத்து நாமே கருவிகளை உற்பத்தி செய்யலாம். அதற்கு ஏராளமான வாய்ப்பு இருக்கிறது. கடல் பொருள் கருவிகளை செய்வதற்கு இன்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட் அமைப்பதால் நமக்கு அதிகமான தேவையை கருவிப்பொருள்களைப் பொறுத்தவரையில் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இப்போது 400 படகுகள் கட்டுகிறோம் என்றால் இன்னும் 1,200 படகுகளைக் கட்டும் வாய்ப்பு இருக்கிறது. தூத்துக்குடியில் பெரும் தனவந்தர்கள் எல்லாம் அங்கே ஒரு மீன் இயல் இஞ்சினியரிங் காலேஜ் கொண்டுவருவதற்கு முயற்சி எடுத்து வருகிறார்கள். இப்போதோ 20 லட்சம் ரூபாயையும் 3,200 ஏக்கர் நிலமும் கொடுக்க இருக்கிறார்கள். அதுபோன்ற இஞ்சினியரிங் காலேஜ் தமிழ்நாட்டில் அமைக்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கத்தையும் மாநில அரசாங்கத்தையும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தூத்துக்குடி லோகல் பாடிகள் கூட 10 லட்சம் ரூபாய் கொடுக்கிறோம் என்றும் இன்னும் போர்ட் ட்ரஸ்ட் அனுமதித்தால் மேலும் 10 லட்சம் கொடுப்பதாகவும் சொல்கிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம், மாநில அரசாங்கம் இரண்டும் முன் நின்று தனியாக ஒரு மெரீன் இஞ்சினியரிங் காலேஜ் அமைக்க முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தூத்துக்குடி முனிசிபாலிட்டியின் 100-வது ஆண்டு விழா வர இருக்கிறது. அங்கே ஸ்டேடியம் கட்ட வேண்டும் என்று முனிசிபாலிட்டி விரும்புகிறது. அதற்கு முனிசிபாலிட்டி மாநில அரசாங்கத்தை நம்பியிருக்கிறது. அந்த முனிசிபாலிட்டியிடம் ஏராளமான ரிசர்வ் பண்ட் இருக்கிறது. அதற்கான செலவை மாநில அரசாங்கம் அனுமதிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இலங்கையிலுள்ள தமிழர்கள் இங்கே வரமுடியாதபடி வழி அடைக்கப்பட்டிருக்கிறது. பர்மாவிலிருந்து வந்தவர்களுக்கு இங்கே தனி இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இலங்கையிலுள்ள தமிழர்கள் இங்கே வரமுடியாதபடி மத்திய அரசாங்கத்தார் செய்துவிட்டார்கள். அவர்கள் ராமநாதபுரத்திற்கு வரவும் வழியில்லை. நம் மாநில அரசாங்கத்திற்குத் தெரியாமல் மத்திய அரசாங்கத்தார் நடவடிக்கை எடுத்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இப்போது 5 லட்சம் தமிழர்கள் இலங்கையிலிருந்து

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [1st March 1966]

இங்கே வர வேண்டியிருக்கிறது. இதுபற்றி பல மகாநாடுகள் நடத்தி, தங்கள் குறைகளைத் தெரிவிக்க அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் இங்கே வருவதற்கும், இங்குள்ளவர்கள் அங்கே வியாபாரம் செய்வதற்குப் போவதற்கும் மாநில அரசாங்கத்தார் வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அவசரச் சட்டத்தை நீக்கிவிட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தச் சட்டத்தை ரத்து செய்தால் இரண்டு ஆபத்துக்களுக்கு இடம் ஏற்படும். தேர்தலுக்கு முன்பு அவசரச் சட்டத்தை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. அவசரச் சட்டம் தேர்தலுக்காக இல்லை. அது அரசாங்க நலனுக்காக உள்ள சட்டம். சில தேசத் துரோகிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பெயரை நான் இப்போது சொல்லக்கூடாது. இந்தச் சட்டத்தை ரத்து செய்தால் அந்த துரோகிகள் தப்பித்துக்கொள்வார்கள். ஆகையால் அவசரச் சட்டத்தை ரத்து செய்வதற்கு முன்பு நன்றாக சிந்திக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவசரச் சட்டத்திற்கும் தேர்தலுக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : இந்த விஷயத்தைப் பற்றி தாம் விசாரிக்கப் போவதாக ஸ்ரீ நந்தா சொல்லியிருக்கிறார்.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : அவசரச் சட்டத்தை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் கூறுகிறார் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அவசரச் சட்டம் ரத்து செய்யப்பட்டால் ஷேக் அப்துல்லா தப்பித்துக் கொள்வார். சைனா கம்யூனிஸ்டையும் நாம் கவனிக்க வேண்டும். அவசரச் சட்டத்தை நீக்கக் கூடாது என்று நான் சொல்லவில்லை. அதை நீக்குவதற்கு முன் அரசாங்கம் நன்றாகச் சிந்திக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : சீன ஆபத்து ரொம்ப வருஷங்களாக இருக்கிறது.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : உணவு உற்பத்தி விஷயத்தில், பூமிக்குக் கீழேயுள்ள தண்ணீரை விவசாயத்திற்குப் பயன் படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் வழிவகை செய்ய வேண்டும், நெல்லை மாவட்டத்தில் 'டிரில்லிங் மெஷின்' வேண்டும் என்று நான் 1½ ஆண்டுகளாகக் கேட்டேன். Deep sea drilling machine இன்னும் தனியாருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அது அரசாங்கத் தாருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இன்னும் அதிகமான டிரில்லிங் மெஷின்களை வரவழைத்து 'அண்டர் வாட்டர்ஸ்' விவசாயத்திற்காக பூமிக்கு மேலே கொண்டுவந்தால் உணவு உற்பத்தி இன்னும் பெருகும். எங்கள் பகுதியில் ஒரு மலைப் பிரதேசம் இருக்கிறது. அங்கே 200 அடி தோண்டினால் நல்ல தண்ணீர் கிடைக்கும் என்று ஆபிரிக்கராயம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு டிரில்லிங் மெஷின் வேண்டும்.

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] 1st March 1966]

தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தை உடனடியாக விரிவுபடுத்த வேண்டும். அங்கே தொழில்வளம் நன்றாகப் பெருகிவருகிறது. அந்தத் துறைமுகத்தாரிடம் நிறைய நிதி இருக்கிறது. அந்த நிதியிலிருந்து இந்தத் திட்டத்திற்காக பணம் செலவழிக்க அரசாங்கத்தாரின் அனுமதிதான் வேண்டும். அது உணவுப் பொருள்களை இறக்குமதி செய்யும் துறைமுகம். நான் ஒன்றுக்கு 2,000 டன்னுக்கு மேற்பட்ட பொருள்களை இறக்கும் துறைமுகம் தூத்துக்குடித் துறைமுகம் ஒன்று தான். எந்தப் புயல் வந்தாலும் நன்றாக வேலை செய்யும் துறைமுகம் தமிழ்நாட்டில் தூத்துக்குடித் துறைமுகம் ஒன்றுதான். அந்தத் துறைமுகத்தை விரிவுபடுத்துவதற்கு அவர்களிடமுள்ள நிதியிலிருந்து பணம் செலவழிக்க அரசாங்கம் அனுமதி கொடுத்துவிட்டால், அவர்கள் எல்லாவற்றையும் செய்துவிடுவார்கள்.

உப்புத் தொழில் வளர்ச்சியடைய வேண்டும். உப்பளங்கள் ஏராளமாக அமைக்கப்படுகின்றன. இந்தத் தொழிலில் உள்ளவர் களுக்கு நிறைய சலுகை அளிக்கப்படவேண்டும். கொழும்பு போன்ற இடங்களுக்கு இவர்கள் உப்பு அனுப்புகிறார்கள். உப்பிட்ட வரை உள்ளளவும் நினை என்று சொல்வதுண்டு. இவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். மின்சார போர்டார் இவர்களுக்கு தாமதமில்லாமல் கரேண்டு கொடுக்க வேண்டும். இந்த விஷயம் இப்போது இரண்டு சம்சாரம் கதை போல இருக்கிறது. ஒரு பக்கத்தில் தனியாரும், இன்னொரு பக்கத்தில் மின்சார போர்டாரும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இங்கே வர சம்மதிக்கவில்லை. இவர்கள் அங்கே செல்ல சம்மதிக்கவில்லை. உணவு உற்பத்தியுடன் சேர்ந்தது தான் உப்பு உற்பத்தி. இதற்கான பம்பு ஸெட்டுகளுக்கு ஏராளமான கரெண்டை உடனடியாகக் கொடுத்துவிட்டால், இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களின் வாழ்க்கை நல்லவிதமாக மலர்ந்துவிடும்.

தூத்துக்குடியில் குளிர்ப் பதனிடும் யூனிட் வைக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதை துரிதப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இடிந்த கரையில் ஐஸ் ப்ளாண்டிற்கான கட்டிடம் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அங்கே இன்னும் ஐஸ் ப்ளாண்ட் வரவில்லை. கனம் அமைச்சர் அந்தப் பகுதிக்கு வந்து இந்த நிலைமையை யெல்லாம் நேரில் பார்த்து அங்குள்ளவர்களின் வாழ்க்கையை வளப்படுத்த அவர் ஆவன செய்தால் நன்றாக இருக்கும்.

தூத்துக்குடியில் உள்ளவர்களுக்குத் தேவையான நைலான் நூல் விசைப் பட்டிகள் முதலியவைகளை 'க்ராஷ் ப்ரோக்ராம்'-ல் செய்வது போல அவர்களுக்கு துரிதமாக கொடுக்க வேண்டும். இவற்றை அவர்களுக்கு அதிகாரிகள் சீக்கிரம் கொடுக்கவில்லை.

ஏராளமான உடமும் கோதுமையும் தூத்துக்குடிக்கு வர வேண்டியிருக்கிறது. உடமும் கோதுமையும் சுமார் 1 லட்சம் டன்னுக்கு

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [1st March 1966]

மேல் வரவேண்டியிருக்கிறது. நேற்று கனம் உறுப்பினர் ஹாண்டே, கெட்டுப்போன உணவு ஏலத்தில் போடப்பட்டதாகக் கூறினார். தூத்துக்குடியில் உணவு கெட்டுப்போனது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவருடைய சகோதரர் அங்கே நேவல் ஆபீசராக இருக்கிறார். அவர் விவரத்தை சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். கெட்டுப்போன உணவு உரமாகவாவது உபயோகிக்கப்படட்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் அது கொடுக்கப்பட்டது. எனவே அது வினாக்களில்லை. நான் உணவுப் பொருள்களை ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்கிறேன். நான் ஒரு லட்சம் டன் உணவுப் பொருள்களை 'ஹாண்டில்' பண்ணுகிறேன். எனக்கு விவரங்கள் தெரியும். மேலும் தூத்துக்குடியில் பிஷ்ரிஸ் டிபார்ட்மெண்டில் வீடு கட்டும் சிட்டம் என்று சொல்லி, இந்த 'சப்ஸிடிமெண்டரியில்' கூட இருக்கிறது. மினவர்களுக்கு கட்டாயம் வீடு கட்டிக்கொடுக்கவேண்டுமென்று நமது முதலமைச்சரவர்கள் முன் நின்று நெல்லை மாவட்ட கலெக்டர் அவர்களுக்கு உத்திரவிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உடனடியாக நீங்கள் வீடு கட்டிக்கொடுத்தாகவேண்டும். அவர் கருடைய வாழ்வை புனருத்தாரணம் செய்ய வேண்டுமென்று மீண்டும் முதலமைச்சரவர்களே உத்தரவிட்டு இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் கீழ்மட்டத்தில் இருக்கிறவர்களுடைய வேகத்தை எப்படியாவது ஊக்குவிப்பதற்கு, அல்லது அவர்களுடைய வேகத்தை சன்காணிப்பதற்கு நம் அரசாங்கம் முயற்சித்தால் தான் அந்த 'ரெட்டேபிச'த்தை எடுத்து விடலாம். பெரியவர்களெல்லாம் பெரிய மனது வைத்து இன்று நல்ல உதவி செய்கிறார்கள். ஆனாலும் இது போன்றவற்றை நாம் உடனடியாக ஏற்பாடு செய்து அவர்களுடைய வாழ்வை நாம் நல்லவிதமாகக் வேண்டும்.

தூத்துக்குடியை தாலுக்கா ஆபீசாக்க வேண்டுமென்ற பிரபோசல் கவர்ன்மெண்டில் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எல்லா அதிகாரிகளும் எழுதி இருக்கிறார்கள். தூத்துக்குடி விருத்தியடைந்த பெரிய நகரமாக இருக்கிறது. தூத்துக்குடி ஒரு டிவிஷனாகவே இருக்கிறது. அதன் காரணமாக மக்களெல்லாம் தாசில்தாரிடத்திலே ஒரு சர்டிபிகேட் வேண்டுமென்றால் அவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திற்கு போகவேண்டியிருக்கிறது. அதை தூத்துக்குடிக்கு மாற்ற வேண்டுமென்ற பிரபோசல் அரசாங்கத்தில் பெண்டிங்காக இருக்கிறது. அதையும் வேகமாக கவனித்து தூத்துக்குடியை தாலுக்கா ஆபீச தலைமை காரியாலயமாக ஆக்கிவிட்டால் போதும்.

அடுத்தபடியாக தூத்துக்குடியில் பெரிய ஆஸ்பத்திரி இல்லை. ஏனென்றால் பாளையங்கோட்டைக்கு இந்தப் பக்கம் வந்தால் வேறு ஆஸ்பத்திரியே இல்லை. தூத்துக்குடியில் இருக்கிற ஆஸ்பத்திரியில் வைக்கவும், அதற்கு 100 படுக்கைகள் கொடுப்பது போன்ற பெரிய பெரிய திட்டங்களெல்லாம் இருக்கிறது. அதுவும் அரசாங்கத்தில் தான் பெண்டிங்காக இருக்கிறது. அந்த திட்டங்களையும் உடனடியாக கொடுக்க வேண்டும்.

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [1st March 1966]

இதற்கெல்லாம் மேலாக, அங்கு ஷார்க் லிவர் ஆயில் ஏராளமாக அகப்படுகிறது. திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலும், தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலும் ஏராளமாக ஷார்க் லிவர் ஆயில் இருக்கிறது. நான் கூட ஒரு 'கான்ஸிங்' பாக்கரி தூத்துக்குடியில் வைத்திருக்கிறேன். அது வேலை செய்துகொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அது கேட்டால், அவர்கள் என்னை கிடைப்பதில்லை, காலிகட்டிலிருந்து என்னை கொண்டு வரவேண்டி இருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆக இதை நன்றாக பரிசீலித்து, ஒன்று ராமநாத புரத்தில் அந்த ஆயில் பாக்கரியை வைத்தாலும் சரி, அல்லது நெல்லை மாவட்டத்தில் போட்டாலும் ஒன்றுதான். ஏனென்றால், தூத்துக்குடியில் லாபரடரி வசதி எந்த விதமான செலவும் இல்லாமல் இருக்கின்றது. ஆகையினால் அங்கு வரவேண்டுமென்று நான் கருதுகிறேன்.

அடுத்து போலீஸ்காரர்களுக்கு கட்டாயம் சம்பளத்தை உயர்த்தியாகவேண்டும். தற்போது நடந்த கலவரங்களெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். தங்களுடைய உயிரைப் பணயம் வைத்து நாட்டுப் பாதுகாப்பை அவர்கள்தான் காப்பாற்றினார்கள். நாட்டினுடைய பாதுகாப்பு என்றால் பெரியவர்களுடைய பாதுகாப்பு அல்ல, அவர்களுக்கு தக்க பாதுகாப்பு இருக்கிறது, ஏழை எளியவர்களுடைய பாதுகாப்பு, இன்னும் இருக்கின்ற தொழிலாளர்களுடைய பாதுகாப்பு, வணிகர்களுடைய பாதுகாப்பு, எல்லாவற்றையும் அவர்கள்தான் காத்து நமக்காக எத்தனையோ உயிர்த்தியாகங்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்வை நாம் பார்க்கும்போது மிகவும் பரிதாபமாக இருக்கிறது. ஒரு டிராபிக் போலீஸை எடுத்துக்கொண்டால், அவர் 3 மணி நேரம் வெய்யிலில் நின்று கொண்டு கையையும் காலையும் ஆட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு கட்டாயம் சம்பள உயர்வைப் பற்றி சிந்தித்தாகவேண்டும். வாத்தியார்களுக்கும் என்.ஜி.ஓ.-க்களுக்கும் செய்வதுபோல, இவர்களுடைய வாழ்வையும் உயர்த்த வேண்டும். அவர்களுக்கு தக்க திட்டம் கிடையாது. அவர்கள் ஒரு சிறிய 'பாய்ஸ் ஆர்கனை சேஷன்' வைத்திருக்கிறார்கள். குழந்தைகள் விளையாட மைதானங்களெல்லாம் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு எந்த நிதி வசதியும் இல்லாமல் இருக்கிறது. அந்த குழந்தைகளுடைய வாழ்வு நல்லவாழ்வாக்கப்படவேண்டும். பலருக்கு வீடு இல்லாமல் இருக்கிறது. கட்டாயம் அரசாங்கம் சிந்தித்து, செயல்பட்டு, போலீசாருடைய வாழ்க்கையை உயர்த்துவதற்கு, அவர்களுடைய ஊதியத்தை உயர்த்தி விட்டால், எந்த விதமான தப்போ, தவறோ நடக்காது என்பது என்போன்றவர்களுடைய உறுதியான நம்பிக்கை.

பாலிடெக்னிக் ஒன்று தூத்துக்குடியில் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே துவக்கப்பட்டது. அவர்களுக்கு நல்ல ஒரு கட்டிடம் இல்லாமல் பழைய இடத்தில், வி.ஓ.சி. காலேஜில் கூரை ஷெட்டில் பாலிடெக்னிக் வைத்திருக்கிறார்கள். அந்த இடத்தை ஆர்ஜிதம் செய்து பாலிடெக்னிக்கை உடனடியாக அமைக்கவேண்டும்.

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி எல்லவராயர்] [1st March 1966]

பஞ்சாயத்து குடிநீர் பிரச்சனையை எடுத்துக்கொண்டால், முத்தையாபுரம், வெள்ளைக்காடு போன்ற இடங்கள், கடற்கரையை அடுத்த இடங்கள், தண்ணீர் வாய்ப்பே இல்லாமல் இருக்கின்றன. தூத்துக்குடிக்கு 18 மைலிலிருந்து தண்ணீர் கொண்டு வருகிறார்கள். பக்கத்தில் அழகான தாம்பிரபரணி ஆறு இருக்கிறது. இந்த பஞ்சாயத்து குடிநீர் பிரச்சனையை தீர்ப்பதில் முனைந்திருக்கவேண்டும். தூத்துக்குடி யூனியன் குடிநீர் பிரச்சனை முக்கியமான பிரச்சனை. சுமார் 1½ லட்சம் மக்களுக்கு மேல் வாழும் பகுதி. இந்த குடிநீர் பிரச்சனையை சொம்ப லகுவாக தீர்த்து விடலாம். திட்டங்களெல்லாம் வைத்திருக்கிறார்கள். தாம்பிரபரணி ஆற்றிலிருந்து ஒரு கால்வாய் வெட்டி தற்போது நடக்கின்ற ஹார்பர் ஸ்கீமுக்கு கொடுப்பது அல்லது 10, 12 மைலுக்கு அந்த பக்கம் பெரிய கிணறு வெட்டி தண்ணீர் கொடுப்பது போன்ற திட்டங்களெல்லாம் இருக்கிறது. அது முக்கிய திட்டம் என்று நினைக்கிறோம். அதைப்போல் இந்த குடிநீர் திட்டமும் அவர்களுக்கு கிடைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து இந்த ஹார்பர் திட்டத்திற்கு நிலம் வைத்திருக்கிறார்கள். அதை விடுவிப்பதாக இருக்கிறார்கள். விடுவிப்பது நன்றாக சிந்தித்து, பின்னால் எந்த இடம் தேவையோ அந்த இடத்தை நாம் பார்க்க முடியாது, பெற முடியாது. விலை ஏகமாக ஏறி விடும். ஆக நன்றாக சிந்தித்து, ரிலீஸ் பண்ணுகிறதற்கு முன்பே எந்தெந்த இடம் தேவையோ அதை தீர்மானித்து, ரிலீஸ் பண்ணும்போது எந்தவிதமான பாசுபாடும் இல்லாமல் பார்த்து ரிலீஸ் பண்ண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

11-40
a.m.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நமது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நாம் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ள கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். 'லீ கல்' (கடல் காக்கை) என்று சொல்லுவார்கள். அது தங்கவும் செய்யாது, தூங்கவும் செய்யாது. அதைப் போலவே நம் முதலமைச்சர் அவர்கள் நம் மாநில தேவைகளை தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக இப்போது அதிகமாக சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து அவர்களுக்கு உடல்நலக் குறைவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆக நாம் எல்லோரும் அவருக்கு கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டு மக்கள் அன்றாளுக்கு நல்ல சுகம் கிடைப்பதற்காக அவரை வாழ்த்த கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவருடைய நல்ல திறமையையும் நல்லகுணத்தையும் பார்த்து நம் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இந்த வாய்ப்பு கொடுத்ததற்காக நலைவர்களுக்கும் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : தலைவர் அவர்களே 1966-67-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கை பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல முன்வந்திருக்கிறேன். இந்தத் திட்டம் பண நிலையை அனுசரித்தும், மக்கள் நிலையை அனுசரித்தும், தேர்தலைக்கூட சிறிது அனுசரித்தும் ரொம்பவும் ஜாக்கிரதையாக தயாரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. உபரி திட்டம் என்று சொல்லுகிறார்கள், உபரியோ என்னமோ, மக்கள் மேலே வரி விழாமல் இருந்தால்

1st March 1966]

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்]

போதும் என்பதுதான். வருங்காலம் வளமாக இருக்காது. என்னென்றால் இந்த வருஷம் மழை தவறிவிட்டது. அதன் விளைவு பின்னால் தான் தெரியும். 1967-ம் ஆண்டு ஜூன், ஜூலை, ஆகஸ்டு மாதங்களில் பார்த்தால் ரொம்ப கஷ்டமாக இருக்கும், இப்போது நவரை பயிர் பண்ணி சேர்த்துவிட்டால் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த மாதிரி போன் வருஷம் 1964-65-ல் நிறைய மழை பெய்தது. எல்லா ஜில்லாக்களிலும் பயிரானது நவரை, இந்த வருஷம் ஒரு ஜில்லாவிலே சில இடத்திலே தான் இருக்கிறது. அது சரிப்பட்டு வராது, அதனால் கஷ்டமாக இருக்குமென்று சொல்லுகிறேன். நம் சர்க்கார் இந்த வருஷம்தான் வரவு செலவில் சிலவு சிக்கனமாகவும், கண்ணும் கருத்துமாகவும் நடப்பதாக தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதுவரையில் வரவுசிலவு திட்டம் அம்மாதிரி எழுதி வரவில்லை. நான் ஆறு வருஷமாக பார்க்கிறேன். என்ன காரணம் இப்படி எல்லாம் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கிறார்களே என்று பார்த்தால் 'பைனான்ஸ்' எல்லாம் பணத்திலேதான் இருக்கிறது. அது கொஞ்சம் குறைந்து போய்விட்டது. 'எழி கிறதை இழுத்து விட்டால் கொதிக்கிறது நின்று போகும்' என்று தாய்மார்கள் சொல்லுவார்கள். நாம் வாங்கிய கடனை கிரூப்பிக் கொடுக்க முடியவில்லை. மறுபடியும் கேட்டால் கிடைப்பது தொந்திரவாக இருக்கிறது. இந்த மாதிரி நிலைமையினால் தான் இப்போது கண்ணும் கருத்தும் வந்திருக்கிறது. இப்போதுதான் சர்க்காருக்கு நல்ல ஞானோதயம் வந்திருக்கிறது. இதை மனதில் வைத்து இனிமேலாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் போட்டுக் கொண்டு நடந்தால் சங்கடப்பட மாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நாம் சொல்லியதை முன்பே கேட்கவில்லை, இந்த சர்க்கார் எங்கே பெரியவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கிறது? கேட்டிருந்தால் ஏன் இப்படி நடக்கிறது? வெளியே சொல்வார்கள், தானே கேட்கமாட்டான், புத்தி வந்தால்தான் கேட்பான் என்று. அதைப்போல் இப்போதுதான் சர்க்காருக்கு புத்தி வந்திருக்கிறது. விவசாய அபிவிருத்தி பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது விவசாயம் செய்யும் நிலச் சொந்தக் காரர்களுக்கு விவசாயத்தில் அக்கறை இல்லாமல் போய் விட்டது. உழுது பயிர் செய்கிற எந்தத் தொழிலாளிக்கும் அந்தத் தொழில் கஷ்டமாக இருக்கிறது. என்ன காரணம்? வேலை செய்கிற ஆட்கள் வெகுவாக நாளுக்கு நாள் குறைந்துவிட்டார்கள். சர்க்கார் கொடுக்கும் வேறு தொந்தரவுகள் இருந்தாலும், எல்லாத் தொழிலையும் விட இந்தத் தொழில் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அது கஷ்டமாகப்படுகிறது. அதோடு விவசாய வேலை செய்வதற்கு இப்போது வஜ்ஜைப்படுகிறார்கள். இந்தத் தொழில் மட்டமானது என்று மக்கள் மனதில் ஒரு எண்ணம் வந்துவிட்டது. என்னென்றால் மற்ற வேலைகளுக்குப் போனால் கஷ்டமாக வேலை செய்யமுடிகிறது. விவசாயத் தொழிலுக்குப் பெண்கள்தான் முக்கியம், அவர்கள் இல்லாவிட்டால் விவசாயம் நடக்காது. அவர்கள்தான் சேற்றில் இறங்கி நடவு செய்கிறவர்கள். நாமே எடுக்க முடியாத பயிர்க்கட்டுகளை அவர்கள் எப்படியோ ஒரு பர்லாங், இரண்டு பர்லாங் என்று சுமந்து களத்து மேட்டுக்கு தாக்கிப்போவதைப் பார்த்தால்

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [1st March 1966]

ஆச்சரியமாக இருக்கும். அப்படிப்பட்ட விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அந்தத் தொழிலைக் கஷ்டமாகக் குறைவாக நினைத்து விட்டதால் நாளுக்கு நாள் ஆட்கள் குறைந்து வருகிறது. நவீன விஞ்ஞான முறையில் விவசாயம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லலாம். அது எப்போது வருவது? அதுவரையில் அந்தத் தொழில் என்ன ஆவது என்று சிந்திக்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு என்ன செய்யவேண்டுமென்றால், அவர்கள் பயிர் செய்கிற தானியங்களை அவர்கள் இஷ்டத்திற்கு சுதந்திரமாக விற்கச் செய்யவேண்டும். அந்த நிலைமை இப்போது இல்லை. கூலி உயர்ந்து விட்டது. நில வரி உயர்ந்துவிட்டது. காண்டு சார்ஜ் உயர்ந்து விட்டது. அதனால் விவசாயிகளுக்கு இப்போது கட்டுப்படியாகவில்லை. கட்டுப்படி இல்லாததால் பிளாக் மார்க்கெட்டில் அவன் விற்பான். மெட்ரூசுக்கே கொண்டு வருவான், மூட்டை 75 ரூபாய்க்கு விற்ப்புவிடுவான். இப்போதுதான் சர்க்காரே குறுக்கே போய் நின்றுகொண்டு வாங்கிவிடுகிறதே. அவன் வெளியேயும் சென்று விற்கமுடியவில்லை. விவசாயிக்கு கட்டுப்படியாகும் விலையில் வாங்கவேண்டும். அப்படி வாங்கி ஜனங்களுக்கு விலையைக் குறைத்துக் கொடுக்கவேண்டும். கொள்முதலில் விலையைக் கூட்டிக் கொடுத்து வாங்கிய சரக்கை ஜனங்களுக்குக் கொடுக்கும்போது விலையைக் குறைத்துக் கொடுக்கவேண்டும். அந்த நஷ்டத்தை நம் செலவில் எதையாவது குறைத்துக்கொண்டு சூடு செய்யவேண்டும். இப்போது அகவிலையை ஒட்டி பஞ்சப்படி கொடுப்பதற்குப் பதில் பண்டமாகக் கொடுக்கப் போகிறோம் என்கிறார்கள். நல்ல திட்டம்தான். பணமாகக் கொடுப்பதைவிட பண்டமாகவே கொடுத்தால் நல்லது. பண்டங்களை குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கவேண்டும். பண்டங்களை உற்பத்தி இடத்தில் கொள்முதல் செய்துதான் கொடுக்கவேண்டும். அப்படிக் கொள்முதல் செய்யும் போது வியாபாரிகள் போட்டி போடுவார்கள். அதில் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். சர்க்கார் பத்து ரூபாய்க்கு வாங்கினால் தனிப்பட்டவர்கள் ஒன்பதுக்கு வாங்குவார்கள். ஆகையால் அதில் கண்காணிப்பு அவசியம். வியாபாரிகளை சர்க்கார் மிஞ்ச முடியாது. நாம் கொடுப்பது பத்து ரூபாய் என்றால் 12 ரூபாய்க்கு நம் கொள்முதல்தாரிடம் பில் போட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். அப்படி நடப்பவைகளை கண்காணித்து சரியாக செய்தால் மிளகாய், பருப்பு, எண்ணெய் வகைகளைக் கூட குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கமுடியும். அந்தையும் எல்லோருக்கும் கொடுக்கக் கூடாது. பஞ்சப்படி வாங்குகிறவர்களுக்கு மட்டும் கொடுக்க வேண்டும். ஒரு இடத்தில் அதுமாதிரி விலையைக் குறைத்து கொடுத்தால் பண்டங்களை மற்ற இடங்களில் வாங்குகிறவர்கள், 'அங்கே குறைத்துக் கொடுக்கிறார்கள், நீ என் கூட்டி விற்கிறாய்' என்று கேட்பார்கள். அப்போது விலை தானாகவே குறையும். அடுத்து கூட்டுறவு ஸ்தாபனத்தைப் பற்றி சொல்லியிருக்கிறது. அந்த ஸ்தாபனம் இப்போது நன்றாய் இல்லை. சரியாக நடக்கவில்லை. ஸ்தம்பித்துவிட்டது. ஏனென்றால் பழைய காலத்தில் கடமையை நினைத்து அந்தக் காரியத்தைச் செய்தார்கள். இப்போது எல்லோரும் உரிமைக்காகவே அதில் வந்துவிட்டார்கள். அதனால் கடமை உணர்ச்சி மறைந்துவிட்டது. அதை நல்லமுறையில்

11-50
a.m.

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [1st March 1966]

சீர்திருத்தவேண்டும். கொஞ்ச நாளாக கூட்டுறவில் இந்த அரசியல் துழைந்துவிட்டது. அதுதான் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம். அதை அரசியல் தலைவர்கள் மற்றவர்கள் எல்லாம் சரியாக பார்க்க வேண்டும். மின் உரத்தை விவசாயிகள் பயன்படுத்தும்படி செய்ய வேண்டும். மின் உரத்தில் அமோனியம் சல்பேட்டையும் சேர்க்கலாம். மின் உரத்தில் நல்ல எண்ணெய்ப் பசை இருக்கிறது. சமுத்திரக் கரை இந்த ராஜ்யத்தில் எத்தனையோ மைல் நீளத்திற்கு இருக்கிறது. எனவே மின் உரத்தை நன்றாக உற்பத்தி செய்யலாம். ஒரு ஊரில் மின் உரத்தை விவசாயிகள் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். நான் சொல்வது சரியில்லை என்றால் ஒரு பக்கத்தில் மின் உரமும், மற்றொரு பக்கத்தில் அம்மோனியம் சல்பேட்டும் போட்டு அரசாங்கத்தார் சோதனை செய்து பார்க்கட்டும். மின் உரத்தில் பதர் ஐஸ்தியாகப் போடுவதில்லை. அந்த உரத்தைப் பயன்படுத்தினால் அதிகமான கதிர்கள் வருகின்றன.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : மின் உரத்தையும் கெமிக்கல் ஃபேர்டிலைஸையும் கலக்கலாமா?

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : அப்படிக் கலக்கலாம். விஞ்ஞான முறை விவசாயத்தைப் பொறுத்தவரையில், அதன் பலனை நாம் அனுபவிக்க எத்தனை வருஷங்கள் ஆகும் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். பத்து வருடம் கழித்து பலன் கிடைக்கும். பின்னை பிறந்ததற்குப் பிறகு 20, 22 வருடங்கள் ஆன பின் அவன் தகப்பனுக்கு சம்பாதித்து சாப்பாடு போடுவான். விஞ்ஞான முறை விவசாயத்தைப் பொறுத்தவரையில், இப்போதுதான் பின்னை பிறக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இந்தக் காலத்துப் பின்னை தகப்பனரைக் காப்பாற்றுவானா?

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : அவன் தகப்பனரைக் காப்பாற்றினால் காப்பாற்றுகிறான். காப்பாற்றாவிட்டால் போகிறான். இப்போதுதான் பின்னைக்குக் கல்யாணம் ஆனவுடனேயே அவனை வெளியே அனுப்பிவிடுகிறோமே! "கூட இருந்தால் இருங்கள், இல்லாவிட்டால் போங்கள்" என்று சொல்லி அவர்களை வெளியே அனுப்பிவிடுகிறோமே!

காஞ்சிபுரத்தில் தொழிற்பேட்டை அமைக்க வேண்டும். அங்கே இப்போது பெண்கள் கல்லூரி இல்லை. அங்கே பெண்கள் கல்லூரி வா ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

மாணவர்களுக்கு புத்தகங்கள் இலவசமாகக் கொடுக்கப்படும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏழை மாணவர்களுக்கு பகல் உணவு போடப்படுகிறது. ரொம்ப நாட்களுக்கு முன்பு சாப்பாட்டிற்கு ஒரு பைனுக்கு 6 நயா பைசா வீதம் பணம் கொடுக்கப்பட்டது. இப்போது அதை தொகை கொடுப்பது சரியல்ல. இப்போது அந்தத் தொகையை அதிகப்படுத்த வேண்டும்.

பாக்டர்களைப் பற்றியும் ஆஸ்பத்திரிகளைப் பற்றியும் பேசப்பட்டது. பணம் இருப்பவர்கள் கண்டபடி சாப்பிடுவதால் தான் ஷியாதி வருகிறது. ஆஸ்பத்திரி கட்டுவதைப் பற்றியும், மருந்து

12-00
noon.

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [1st March 1966]

வாங்கி நோயாளிகளுக்குக் கொடுப்பது பற்றியும் : தான் பேசப் படுகிறது. நோய் வராமல் மக்கள் தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கு அரசாங்கம் பிரசாரம் செய்யவேண்டும். இப்போது அதிகமான நோய்கள் வருகின்றன. காரணம் என்ன? இருக்கிற மக்கள் கண்டபடி சாப்பிடுகிறார்கள். இல்லாத ஏழை மக்கள் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். வியாதி வந்தால் மனிதன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது, அல்லது சுகாட்டுக்குப் போகவேண்டியிருக்கிறது. வியாதிகள் வருவதைத் தடுக்க அரசாங்கத்தால் பிரசாரம் செய்யப்பட வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். சிலருக்கு சில நோய்கள் வரும்; அவை அதிகமான போகத்தின் காரணமாக வரும். பெரியவர்கள் பல விஷயங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சிறியவர்களை சில விஷயங்களில் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பார்கள். இப்போது மக்கள் வருடத்திற்கு வருடம் குட்டி போடுகிறார்கள். (சிரிப்பு.) இப்போது வீட்டில் கட்டுப்பாடு இல்லை.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இப்போது பெரியவர்கள் ஆதிக்கம் போய் விட்டது.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : ஆமாம், பெரியவர்கள் ஆதிக்கம் போய் விட்டது. “அதிகமாகப் பிள்ளைகளைப் பெற்று விடாதீர்கள், ஆபத்து” என்று மக்களிடம் அரசாங்கம் பிரசாரம் பண்ண வேண்டும். அரசாங்கம் இப்போது விவசாய அபிவிருத்திக் காகப் பிரசாரம் பண்ணவில்லையா? அதுபோல குடும்பக் கட்டுப் பாட்டைப்பற்றி அரசாங்கத்தார் பிரசாரம் பண்ண வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் பெரியவர்கள் ஒவ்வொருவரும் 5, 6 குழந்தைகள் பெற்றிருக்கிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் பிறந்தவர்களில் கடைசியில் பிறந்தவர்கள் முதலில் பிறந்தவர்களைக்காட்டிலும் நன்றாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இளைத்திருக்கவில்லை, உடல் நலனுக்கு, பொதுவாக, டாக்டர்களுக்கும் ஆஸ்பத்திரிகளுக்கும் நம்பிக்கொண்டிருக்கக் கூடாது. இந்தக் காலத்தில் சுகாதாரம் எப்படி இருக்கிறது? பெரியவர்கள் பழைய காலத்தில் வைதிகம் என்று சொன்னது தான் இந்தக் காலத்தில் சுகாதாரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பெற்றோர்கள் சிறு குழந்தைகளை தங்கள் வீடுகளில் தங்கள் வீட்டு எதிரிலேயே விட்டை அசத்தம் செய்யச் செய்கிறார்கள். அந்தக் குழந்தைகள் கொஞ்சம் பெரிய குழந்தைகளாக ஆனவுடன் பெற்றோர்களே அக்குழந்தைகளை தெருவில் கொண்டு வந்து உட்காரவைத்து அவர்கள் தெருவை அசத்தம் செய்யும்படி செய்கிறார்கள், அந்தக் குழந்தைகள் பெரியவர்களாக ஆனபிறகும் அதே பழக்கம் அவர்களிடம் இருக்கிறது.

இப்போது இருக்கிற சுகாதாரம், இந்த மாதிரி தெருவிலே கொண்டு வந்து இருக்க வைக்கிறது. பழக்கடைபில் கக்கஸ் இருக்கிறது. அங்கே பெரியவர்கள் போகிறார்கள். குழந்தைகளை வெளியிலே கொண்டு வந்து விடுகிறார்கள். அதை சுத்தம் செய்ய ஆள் வைத்துப்பார்க்கிறோம், எங்களால் ஒன்றும் முடியவில்லை, ஜனங்களுக்கு அந்த பிரசாரம் இல்லை. பிரசாரம் பண்ணுகிறதை இப்போது விட்டு விட்டார்கள். சுகாதார அமைப்பு வருகிறபோது

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] 1st March 1966]

சர்க்கார் பிரசாரம் பண்ணுகிறது என்று வைத்திருந்தார்கள். இப்போது முனிசிபாலிட்டியும் செய்கிறதில்லை. ஹெல்த் டிபார்ட்மென்டும் செய்கிறதில்லை. குப்பைதொட்டியிலே கொண்டுபோய் குப்பையைக் கொட்டு என்றால் கொடுக்கிறதில்லை. ஜனங்களுடைய மனம் எப்போது தான் நல்ல நிலைமைக்கு வரும் என்று தெரியாது. நான் ‘சுதேசமித்திரன்’ பேப்பரில் பார்த்திருக்கிறேன். அறுபது வருஷத்திற்கு முன்னே சுகாதாரம் எவ்வளவு கேவலமாக இருந்தது, நன்றாக இல்லை என்று சொன்னார்கள். அந்தக் காலத்திலிருந்து 60 வருஷமாக நாம் முயற்சிசெய்து கொண்டு வருகிறோம். அதற்குமேல் ஜாஸ்தியாக இருக்கிறதே தவிர குறையவில்லை. மனதிலே வரவில்லை ஜனங்களுக்கு. அதனால் தான் சுகாதாரம் ரொம்ப கெட்டுப் போய் விட்டது. அதற்கு என்ன செய்கிறதென்றே தெரியவில்லை. இன்னும் மற்ற நல்ல திட்டங்கள் இருக்கின்றன. நான்கூட யோசனை பண்ணுகிறேன். சாதாரணமாக விவசாயி, நல்ல பாறை இருக்கிற இடத்திலே துளைத்து மே 200, 300 அடி போனால் விவசாயம் செய்கிறதற்கு தண்ணீர் கிடைக்கிறது. விவசாயிக்கு செய்கிறதற்கு மனமில்லை. ஏன்? அவன் உங்களிடம் கடன் வாங்கி விட்டால் நீங்கள் கம்மாவா விடுகிறீர்கள்? கோயமுத்தூரிலே பெரிய பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். ரூ. 50,000 செலவு செய்கிறார்கள் ஒரு கிணற்றுக்கு. இங்கே ஒரு ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்தால் திருப்பி கொடுக்கிறதற்கு வழி இல்லை. அதை சாப்பிட்டு விட்டு, நான் கெட்டுப்போய் விட்டேன், கடன்காரனாகிவிட்டேன் என்று சொல்லுகிறான். பிறகு சர்க்கார் தள்ளிவிடுகிறது. இந்த மாதிரி விவசாயிக்கு கடன் கொடுப்பதைவிட சர்க்காரே நன்றாக திட்டம் போட்டு அந்த காரியத்தை செய்து கொடுக்கவேண்டும். அவரிடமிருந்து பின்னால் வசூல் செய்து கொள்ள வேண்டும். ஒரே காலத்தில் எல்லாவற்றையும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டிய தில்லை. எங்கே தண்ணீர் கஷ்டமாக இருக்கிறதோ, எங்கே விவசாயம் குறைச்சலாக இருக்கிறதோ அங்கே போய் செய்யுங்கள். ஒரு இடத்திலே பார்த்தால் நீரோட்டம் தெரியும், அந்தப் பக்கம் எது வரையிலே தண்ணீர் கிடைக்குமென்று தெரியும். அதைப் பார்த்து நீங்களே திட்டம் போட்டுக் கொடுங்கள். இருபது வருஷ கடன் வாங்குகிறான். அதைப் பார்த்து நான் கடன் கொடுத்தால், போடா, போடா என்று ஒருத்தனும் கொடுக்க மாட்டான். போர்வெல் போடுகிறதற்கு கடன் கொடுத்தீர்கள். அது போனது தான், 100-க்கு 90-ம் விவசாயிக்கு எல்லா காரியமும் செய்து கொடுத்து விட்டு அவரிடமிருந்து வாங்க வேண்டும். அவனுக்குக் கடன் கொடுக்காதீர்கள். கருங்குழி கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலையில் 28 லட்சத்திற்கு நஷ்டம். ஏன் என்றால் ஏதோ டைரக்டர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து செய்கிறார்கள். வேண்டியவர்கள் வேண்டாதவர்கள் என்ற பாகுபாடு என்கிற நிலை அங்கு இருப்பதால் கரும்பு சாகுபடியாக நடக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். கரும்பு உற்பத்தி இப்போது நாலில் ஒரு பாகம் தான் ஆகிறது. அந்த கரும்பாலைக்கு ‘கபாசிடி’ இருக்கிறதல்லவா, அந்த ‘கபாசிடி’யில் முக்கால் பாகம் கரும்பு சாகுபடி ஆகிறதில்லை. ஏனென்றால் அவர்களுக்கள்ளே லாபவாங்க்கொள்கிறார்கள்.

152 GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67.

[திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்] [1st March 1966]

தகராறு. புதிதாக ஆள் சேர்ந்து அவர்களைக் காவி பண்ண வேண்டும். ஏன் நஷ்டம் வந்தது என்றால், கரும்பு உற்பத்தி குறைச்சல். கால் பாகம் தான் வேலை செய்கிறது என்று சொல் கிறார்கள் ஏன் நஷ்டம் வராது? தனிப்பட்டவர்கள் வேலை செய்கிற இடத்தில் நன்றாக வருகிறது கரும்பு, பாரி கம்பெனியிலே இல்லையா? கரும்புசெடியாக இருக்கும் போதே அதிகாரிகள் வந்து பார்க்கிறார்கள். இப்படி வைத்தால் காய்ந்து போய் விடும், அதை மூடுவதற்கு இப்படி பின்னிலை என்று சொல்லுகிறார்கள்; செடியாக இருக்கும்போதே மூடி வைக்கிறார்கள். இவ்வளவெல்லாம் செய்கிறார்கள், அவர்களுக்கு தண்ணீர் ஜாஸ்தியாகவில்லை. நாம் 4 ஏக்கராவில் தயார் செய்கிறதை ஒரு ஏக்கராவில் பண்ணுகிறான். அந்த டிபார்ட்மெண்டு நன்றாக வேலை செய்கிறது. நாம் சட்டம் போட்டு கொண்டே போகிறோம். அது சரியாக நடந்ததா என்று திரும்பிப் பார்க்கிறதில்லை. இப்போதுதான் வந்திருக்கிறது திரும்பிப் பார்க்கிற நேரம். இப்போது எல்லோரும் திரும்பிப் பார்த்து விடுவார்கள்.

காஞ்சிபுரத்திலே தொழில் நன்றாக நடக்கக் கூடிய இடம். தொழில் செய்கிற ஜனங்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். ஒரே தொழில் தான் பண்ணுகிறார்கள்—நெசவுத் தொழில். அது இப்போ சரியாக நடக்காது போன பிற்பாடு 5 சதவிகிதம், 10 சதவிகிதம் தன்னிக் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறான். அதைப் போல நாங்கள் தனியார் செய்கிறோம். எங்களுக்கு ஒன்றாம் தன்னிக் கொடுக்கவில்லை, கொள்முதல் விலைக்கு. என்ன காரணம் என்றால் உற்பத்தி செலவிலே ஜாஸ்தி காண்பிக்கிறான். விலையில் தனிப்பட்டவர்கள் அப்படி இல்லை. அவர்கள் கணக்காக செய்கிறார்கள், கணக்காக லாபம் காட்டுகிறார்கள். இப்போது கூட்டுறவு வாரம் என்று வைத்து விட்டு, போன வருஷம் 5 பைசர், இந்த வருஷம் 10 பைசா தன்னிக்கொடுக்கிறார்கள். இந்த 10 பைசா தன்னிக் கொடுத்தாலும் கூட தனிப்பட்டவர்கள் விலைக்கு அதிகமாக இருக்கிறது. இதை எல்லாம் நன்றாக சிந்தித்து, ஜாஸ்தி வேகமாகப் போகாமல், பொறுமையாக இருந்து, இப்போது கண்ணும் கருத்துமாகச் செய்கிறேன் என்று சொல்லுகிறீர்களே அந்த மாதிரி இன்னும் ஒரு ஐந்து ஆண்டுகாலம் செய்யவேண்டும்.

இந்த சோஷலிசத்தைப் பற்றி பேசினார்கள். நான் பார்த்தேன். ஜனநாயக சோஷலிசம் என்று சொல்லுகிறார்கள் அல்லவா, நம் நாட்டில் அது பணக்காரனைத்தான் வளர்க்கிறது. இந்த சோஷலிசம் பேசிப்பேசி பணக்காரனை வளர்த்து விட்டார்கள். அதிலே கணக்கு காண்பிக்கிற பணக்காரன் வேறு, கணக்கு காண்பிக்காத பணக்காரன் வேறு. இப்போ பார்த்தால் கணக்கு காண்பிக்காத பணக்காரன் ஜாஸ்தியாகப் போய்விட்டான். அவனை எப்படி பிடிக்கிறது என்று தெரியவில்லை. அதை எல்லாம் பிடிக்கிறதற்கு வழி பண்ண வேண்டும்.

திரு. கே. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் : இப்போ பண்ணக் கூடாது. அது எல்லாம் இன்னும் ஒரு வருஷம் போக வேண்டும்.

1st March 1966]

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : பண்ணினால் பண்ணட்டும், இல்லாவிட்டால் எப்படியாவது போகட்டும். சொல்லவேண்டியது தான் நம் பொறுப்பு. சோஷலிசத்தைப் பற்றி தனியாக ரொம்ப பேசவேண்டும். இங்கே ஒன்றும் அதிகம் பேசுவதற்கில்லை. நானே முதல் முதல் பேசுகிறபோது ஐயா அவர்கள் சோஷலிசம் என்றால் என்ன என்று கேட்டார்கள். சமதர்மம் என்று சொல்லி விட்டுப்போய்விட்டேன். அதை எப்படி பேசவேண்டுமென்றால், ஒரு மணிநேரம் பொறுமையாகப் பேசவேண்டும். நான் சோஷலிசத்தில் வந்தவன்தான். நான் முதலில் சோஷலிஸ்டாகத்தான் இருந்தேன். ஏழையிலிருந்துதான் பணக்காரனாக வந்தேன். எனக்குத் தெரியும் சோஷலிசம். பெரியவர்கள் சம்பாதித்து வைத்து பணக்காரனாகவில்லை. 'காபிடலிசம்' ஆனதற்கு காரணம் நான்தான். நான் சோஷலிஸ்டாக இருந்தவன்தான். சோஷலிசம், கம்யூனிசம் என்று இப்படி பல வழிகள் இருக்கின்றன. முதலாளியிடம் இருப்பதைப் பிடுங்கு என்பார்கள். கூலி அதிகமாகக் கேள் என்று சொல்வார்கள். அப்படி சொல்லக் கூடாது. ஏன் கூலி வேலை செய்கிறாய், சொந்தமாக ஏதாவது வேலை செய்தால் என்ன என்று அவர்களிடம் சொல்லவேண்டும். குமாஸ்தாவாக இருந்து நான் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறேன். முதலில் நான் முதலாளியாக இல்லை. பிறகு முதலாளி ஆவதென்றால் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்று தெரிந்துகொண்டு நான் இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறேன். ஆகையால் எல்லோரையும் கூலிக்காரர்களாக ஆக்காமல் முதலாளிகளாக மாற வழி செய்யுங்கள். சோஷலிசம், கம்யூனிசம் என்று சொல்லிக்கொண்டு காலத்தைக் கழிக்காதீர்கள். காப்பிடலிஸ்டாக எல்லோரும் ஆகவேண்டுமென்று தான் பிரசாரம் செய்யவேண்டும். சோஷலிசம் என்று சொன்னீர்கள். இப்போது ஜனநாயக சோஷலிசம் என்று சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள். ஒவ்வொருவரும் முதலாளியாக வழி சொன்னால்தான் ஜனங்கள் நமக்கு முன்னுக்கு வர வழி சொல்கிறார்கள் என்று நினைத்து உங்கள் திட்டங்களை நம்புவார்கள். ஆகையால் இனியாவது நாடு சீர்படும்படியான காரியங்களை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, தலைவர் அவர்கள் இவ்வளவு தூரம் பேச அனுமதித்ததற்கு என் மனமார்த்த வணக்கத்தை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[Deputy Chairman in the Chair]

* திரு. சி. பி. சிற்றரசு : தலைவர் அவர்களே, இப்போது இந்த அவையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற 1966-67-ம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் புதிய வரிகள் ஒன்றும் போடவில்லை என்றும் அப்படிப் போடாத முதலமைச்சரை 'சிகால்' என்று சொல்லப்படுகிற கடற் காக்கைக்கு ஒப்பிட்டு அவர் இரவு பகலாக வேலை செய்கிறார் என்று நமது நண்பர் வில்லவராயர் அவர்கள் கூறினார்கள். உள்ள படியே முதலமைச்சர் பகல் எல்லாம் ஓடியாடி வேலை செய்யலாமே தவிர இரவில் தூங்காமல் இருக்கக் கூடாது என்று மெத்த பணிவோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தூங்காமல் இருப்பது தான் பல நோய்களுக்குக் காரணமாக இருக்கிறது. இன்னும் பல நாட்கள் அவர்கள் வாழவேண்டுமென்று கருதுகிற நாம் அவர்கள்

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

பூரணமாக ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு இரவு நெடுநேரம் தூங்க வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்தபடியாக வரி போடவில்லை என்று மாநில மக்கள் இந்த அறிக்கையைப் படித்துப் பார்த்தபின் அதே நேரத்தில் மத்திய சர்க்கார் 100 கோடிக்கு வரி போட்டுவிட்டது என்ற செய்தியையும் படிக்கிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் போட்ட வரிகள் மாகாண மக்களைப் பாதிக்கவில்லை என்று சொல்லமுடியாது. மசல் எண்ணெய்க்கு வரி போட்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே சென்ற 15-ம் தேதியிலிருந்து பஸ்களினுடைய கட்டணங்களை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அப்போது கட்டண ஏற்றத்திற்கு காரணம் கேட்டபொழுது பஸ்களுக்கு வரி அதிகமாகப் போட்டுவிட்டார்கள் அதனால் ஏற்பட்டது என்றார்கள். அப்போது இந்த மசல் எண்ணெய் வரி வரவில்லை. இந்த வரி இப்போது வந்த பிறகு நாடையிலிருந்து கட்டணங்கள் உயர்ந்து விடும். அப்படி அந்த மசல் எண்ணெய் வரி உயருகிறபோது பாதிக்கப் படுகிறவர்கள் பொதுமக்கள் என்பதை இந்த சர்க்காருக்கு நாம் சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை. மேலும், இந்த அறிக்கையில் மாநில அரசில் வேலை செய்யும் ஊழியர்களுக்கு பஞ்சப்படி இல்லையென்றும் பஞ்சப்படி அடிக்கடி கேட்கிறார்கள் என்றும் அடிக்கடி விலை ஏறுவதால் அப்படி கேட்கிறார்கள் என்றும் முதலமைச்சர் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ஒன்று, அடிக்கடி விலை ஏறாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அல்லது அந்த விலைகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாவிட்டால் அந்த ஏற்றத்திற்கு தகுந்த அளவு பஞ்சப்படி கொடுத்துத் தீர வேண்டும். ஏனென்றால் மாநில சர்க்கார் ஊழியர்களும் மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களும் ஒரே இடத்தில்தான் பணடங்களை வாங்குகிறார்கள். மத்திய சர்க்கார் பஞ்சப்படி அதிகமாகப் பெறுகிறார்கள் என்ற காரணத்தால் அவர்களுக்கு விலை அதிகமாகவோ மாநில சர்க்கார் ஊழியர்கள் குறைவாக வாங்குகிறார்கள் என்பதற்காக விலையை குறைத்தோ கொடுக்கப்படுவதில்லை. அடிக்கடி விலை ஏறுகிறது என்றால் அதற்கு யார் பொறுப்பு என்பதை அங்கேயிருக்கிற ஊழியர்கள் நம்மைக் கேட்கமாட்டார்களா? விலையேற்றத்திற்குக் காரணம் உற்பத்திக் குறைவு என்று சொல்லப்படுகிறது. எனக்குத் தெரிந்தவரையில் கோவை மாவட்டத்தில் கோபிச்செட்டிபாளையம் தாலுகா நெற்களஞ்சியம் என்று சொல்லப்பட்டது. அதற்குக் காரணம் அங்கே கீழ்பவானி பாய்ச்சலை நம்பி, 207,00 ஏக்கர் நிலம் பயிரானது. கீழ்ப்பவானியில் தண்ணீர் இல்லாத காரணத்தால் சரியாக உற்பத்தியாகவில்லை. அதற்காக சர்க்கார், வரி வஜா செய்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். அங்கே இப்போது அரைப் படி அரிசி ரூ. 1-35-க்கு விற்கிறது. ஆகையால் வரி வஜா செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல் அந்த மாநிலி பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு அரிசியை உடனடியாக அனுப்பவேண்டும். அப்படி செய்கிறோமா என்று சிந்திக்கவேண்டும். இவற்றைப் பார்த்துவிட்டு கிராமத்து மக்கள் சாதாரணமாகப் பேசுகிறார்கள். அரிசி ஒரு பகுதியிலிருந்து மற்ற பகுதிக்குப் போவதற்கு தடை போட்டிருக்கிறோம். இதைப் பார்த்துவிட்டு என்னையே ஒரு கிராமவாசி கேட்டார். கோதுமை நமக்கு எங்கேயிருந்து வருகிறது என்றார். அமெரிக்கா விலிருந்து வருகிறது என்றேன். அவ்வளவு தூரம்

12-20
p.m.

[1st March 1966] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

என்றார். 13,000 மைல் என்றேன். அவ்வளவு தூரம் கப்பலில்தான் வருகிறதா என்றதற்கு ஆமாம் என்றேன். அப்போது கப்பலில் வழியில் யாராவது அதை செக் செய்கிறார்களா என்றார். இல்லை என்றேன். பத்தாயிரம் மைலிலிருந்து வருகிற கோதுமையை செக் செய்யாமல் இருக்கும்போது காவேரிப்பாக்கத்திலிருந்து காஞ்சி புரத்திற்கு வருவதை ஏன் செக் செய்கிறார்கள் என்று கிராமத்தார் கேட்கிறார்கள். காவேரிப்பாக்கம் வடாற்காடு மாவட்டம், காஞ்சி புரம் செங்கற்பட்டு மாவட்டம். அங்கிருந்து அரிசி கொண்டுவர தடை. நமது தொழில் அமைச்சர் கூட சொன்னார். நானேகூட ஊரிலிருந்து அரிசி கொண்டுவர முடியவில்லை என்றார். அந்த சபையில் தோழர் கருணாநிதி அவர்கள், திருவாரூரில் நிலமிருக்கிறது, அங்கிருந்து அரிசி கொண்டுவர முடியவில்லை என்னும் பொது அமைச்சர் அப்படியே நானும் கொண்டுவர முடியவில்லை என்றார். அமைச்சர்களுக்கே அந்த நிலை இருந்தால் ஏழைகளின் நிலை என்ன? இந்த பட்ஜெட்டில் 31 லட்சம் ரூபாய் உபரியாக இருக்கிறது. காரணம் என்ன? 1967-ல் தேர்தல் வருகிறது. தேர்தலில் சொல்லலாம், நீங்கள் பட்ஜெட்டை பார்த்திருப்பீர்களே, அதில் 31 லட்சம் உபரியிருக்கிறதே என்று. அதற்காக இப்படி காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் அதற்கு, நீங்கள் போடாவிட்டாலும் உங்கள் எஜமானர்கள் டில்லியிலிருந்து வரி போட்டிருக்கிறார்களே 101 கோடிக்கு என்று சொல்வார்கள்.

கார்ப்பரேஷனை பற்றி நேற்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது. ஒரு கோடி 27 லட்சம் தந்திருக்கிறோம். கொடுத்ததை செலவழிக்க வில்லை, என்றார்கள். பணம் வேண்டுமென்று கேட்கிற கார்ப்பரேஷன் கொடுத்ததை செலவழிக்காமல் இருந்ததற்கு என்ன காரணம். பள்ளிக்கூடம் கட்டவேண்டுமென்றால் சீலிப் இன்ஜினியர், பப்ளிக் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன் டைரக்டர் இந்த இரண்டு பேரும் சேர்ந்ததுதான் திட்டமிட்டு செய்யவேண்டும். அந்த டெண்டர்கள் வந்த பிறகு அவைகள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டும். அதன் பிறகு கட்டிடத்திற்கான முக்கிய வேலைகள் செய்து முடிக்கப்பட வேண்டியிருக்கிறது. வாங்கிய பணத்தை மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் செலவழிக்க வேண்டுமென்ற விதி அரசாங்கத்தால் வகுக்கப்பட்டிருப்பதால், பிறகு கட்டிடத்தைக் கட்டிமுடிக்க அவர்களுக்கு அதிகாரம் இல்லாமல் போகிறது என்பது எனக்குத் தெயும்.

சாலையோடங்களிலும், டிவிஷன்களிலும் 'கார்ப்பொரேஷனில் ஊழல், கார்ப்பொரேஷனில் ஊழல்', என்று பேசப்படுகிறது. இவ்வாறு பேசுகிறவர்களுக்கு ஏதாவது விவரம் தெரிந்திருக்குமா, நியாயம் தெரிந்திருக்குமா அல்லது தெரியாதா என்று நான் சந்தேகப்படுகிறேன். அவ்வாறு பேசுபவர்கள் எந்தக் கட்சியைச் சார்ந்திருக்கிறார்களோ அந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆட்சியில் இருக்கிறார்கள். கார்ப்பொரேஷனில் ஊழல் இருக்கிறது என்றால் குற்றவாளியை அவர்கள் நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவரட்டும். குற்றவாளிகள் எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டும். கார்ப்பொரேஷனைக் கலைப்பதற்கு வேண்டிய அதிகாரத்தைப் பெறுவதற்கான

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

சட்டத்தை சென்ற கூட்டத் தொடரில் தான் ஆட்சியாளர்கள் உருவாக்கினார்கள். போலீஸை ஒரு பக்கத்திலும் கிரிமினல் சட்டத்தை இன்னொரு பக்கத்திலும் வைத்துக்கொண்டு 'ஊழல், ஊழல்' என்று கத்துவது சரியல்ல. ஊழல் இருக்குமானால் அதற்குப் பரிகாரம் காண வேண்டியவர்கள் ஆட்சியில் உள்ளவர்கள். 1954-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1959-ஆம் ஆண்டு வரையில் நடந்த ஊழல்களை நிதிமன்றத் திற்குக் கொண்டுவர திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தயாராக இருக்கிறது. 1959-ஆம் ஆண்டிலிருந்து இதுவரையில் கார்ப்போரேஷன் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் கையில் இருந்திருக்கிறது. இது வரையில் ஊழல் இருப்பதாகச் சொல்லாமல் இருந்து விட்டு இப்போது பொதுத் தேர்தலுக்கு முன், 'ஊழல், ஊழல்' என்று சொன்னால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பதிலளிக்க முடியாத நிலையில் இல்லை. பெருவாரியான மக்களைச் சந்திக்கக் கூடிய கட்சியாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இருக்கிறது.

உணவுப் பஞ்சம் வரும்போது 'நிங்கள் கிழமை சாப்பிட்டாதே, கூடுமானால் வியாழக்கிழமையும் சாப்பிட்டாதே' என்று சொல்லப்படுகிறது என்றால், உடைக்குப் பஞ்சம் வரக்கூடுமானால் அப்போது 'செவ்வாய்க் கிழமை லேட்டி கட்டாதே, புதன் கிழமை ட்ரவுசர் போடாதே' என்று சொல்லப்படுமா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். பழையவர்களில் பெரியவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். மிகப் பெரிய அரசியல் ஞானியான ப்ளோட்டோ "நாட்டை ஞானி ஆள வேண்டும் அல்லது நாட்டை ஆளுபவன் ஞானியாக ஆகவேண்டும்" என்று கூறினார். ஞானி தேர்தலில் நிற்பானா? இரண்டு ரூபாய் வாங்கிக்கொண்டு ஒட்டுப் போடும் பராரிகளாக உள்ள மக்கள் ஞானிக்கு ஒட்டுப் போடுவார்களா?

12-30 p.m. திரு. கே. ராஜாராம்: எல்லோரும் பணம் வாங்கிக்கொண்டுதான் ஒட்டுப் போடுகிறார்களா?

திரு. சி. பி. சிற்றரசு: சிலர் பணம் வாங்குகிறார்கள், பணம் வாங்கியவர்களை நான் பிடித்துக்கொடுக்க முடியும். ஒருவரும் பணம் வாங்குவதில்லை என்றால் ஏன் 2 லட்சம் ரூபாய் சேர்க்க வேண்டும்? தேர்தல் சம்பந்தமாக, வரவு செலவுகளை வெளியிட மாங்கிரஸ்காரர்களுக்கு தைரியம் இருக்கிறதா? அவற்றை நாங்கள் வெளியிடத் தயாராக இருக்கிறோம். இந்த விஷயத்தில், 5,000 ரூபாய் என்ற தொகையை மத்திய அரசாங்கத்தால் 10,000 ரூபாயாக ஆக்கியிருக்கிறார்கள். அதன்பொருள் என்ன? ஒரு வருக்கு இந்த உலகத்தில் கடைசியாக முடிவுகட்டும் காரியம். தேர்தல் தான் என்பதில்லை. நாம் எப்போதுமே மந்திரிகளாக இருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கவில்லை? நாம் மக்களாக இருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்க வில்லையா? மக்கள் ஆங்காங்கு என்னென்ன தொல்லைகளை அனுபவிக்கிறார்கள் என்று பார்க்க வேண்டும். கள்ளுக்கடைகளை மூடினோம். அவை மூடப்பட்ட பிறகு தேங்காய் மலிவாக விற்க வேண்டாமா? ஆனால் அவை மூடப்பட்ட பிறகு தேங்காய் உயர்ந்த விலைக்கு விற்பது. கள்ளுக்கடைகள் இருந்த போது அவை ஒன்று நான்கு வீதம் விற்பது. கள்ளுக்கடைகள் மூடப்பட்ட பிறகு அவை ஒன்று எட்டனு வீதம் விற்பது. காரணம் என்ன? கள் இறக்குவதற்காக தென்னை மரத்தில்

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

குடுவை கட்டப்பட்ட போது அந்தக் குடுவையில் தேங்காயை பாதிக்கக்கூடிய பூச்சிகள் விழுந்து இறந்து போயின. கள்ளுக்கடைகள் மூடப்பட்டவுடன் அந்த மரங்களில் குடுவைகள் கட்டப் படுவது நிறுத்தப்பட்டது. குடுவைகள் கட்டப்படாததால் அந்தப் பூச்சிகள் சாகாமல் இருந்து தேங்காய் காய்ப்பதை பாதிக்கின்றன. அதனால் தேங்காய்களின் விலை உயர்ந்தது. பல இடங்களில் தேங்காய்ச் சட்டினி கிடைப்பதில்லை. சட்டினியில் தேங்காய் பின்னாக்கு போடப்படுகிறது. சட்டினியில் பின்னாக்கு இருந்தால் அது தெரிவதில்லை. இதைப்பற்றி திரு. தங்கவேல் முதலியார் குறிப்பிட்டார்.

திரு. கே. ராஜாராம்: கள்ளுக்கடைகள் வர வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் சொல்கிறாரா?

திரு. சி. பி. சிற்றரசு: மதுவிலக்குக் கேஸ்கள் எத்தனையோ வந்திருக்கின்றன. கோர்ட்டுக்கு குடித்தவன்தான் வருகிறான். கள்ளை விற்பவன் வருவதில்லை, அவனைக் காணோம். ஏன் அதை விற்பவனை கோர்ட்டுக்குக் கொண்டுவர முடிவதில்லை? மற்ற மாநிலங்களில் சாராயக் கடைகள் இருக்கின்றன. கடலுருக்கும் பாண்டிச்சேரிக்கும் இடையில் உள்ள தூரம் 14 மைல். குறுக்கே ஒரு மைல் கல் இருக்கிறது. அந்தக் கல்லின் மீது உட்கார்ந்து பாண்டிச்சேரியைப் பார்த்துக்கொண்டு குடித்தால் அது குற்றம் இல்லை. அதில் உட்கார்ந்து கடலுரைப் பார்த்துக்கொண்டு குடித்தால் அது குற்றம். 500 ரூபாய் பணம் கொடுத்தால் குடிக்கலாம் என்று இருப்பது சரியா? யாரும் குடிக்கக்கூடாது என்று சட்டம் இருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அது காந்தியக் கொள்கைக்கு ஏற்றது ஆகும். சிறையில் நானும், திரு. நடராஜனும், திரு. அன்பழகனும் இருந்தபோது அங்கே வந்திருந்தவர்கள் சிலர் "நான் கஞ்சா குடித்தேன்" என்று சொன்னார்கள்; சிலர் "நான் சாராயம் குடித்து இங்கே வந்தேன்" என்று சொன்னார்கள். டெல்லியில் கள்ளுக்கடைகள் இருக்கின்றன. கள்ளுக் குடிக்க விரும்புகிறவர்கள் "நான் என்ன பாவம் செய்தேனோ! நான் டெல்லியில் இருக்கவில்லையே" என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கே மாத்திரம்தான் பாரத மாதாவின் ஆட்சி இருக்கிறதா? இங்கே இருப்பது அன்னியர் ஆட்சியா? கொசுக் களில் தேசியக் கொசு, அன்னியக் கொசு என்று இரு வகையான கொசுக்கள் இருக்கின்றனவா? அப்படி இல்லை என்றால் நேஷனல் மலேரியா என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்? எல்லாக் கொசுக்களுமே பாரத மாதாவின் கொசுக்கள்தான். நேஷனல் நிரா என்று சொல்லப் படுகிறது. சாராயம் இருக்கின்ற இடங்களிலுள்ள சாராயமெல்லாம் தேசியச் சாராயமா? கள்ளுக் கடைகள் வர வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன் என்று கனம் அங்கத்தினர் திரு. ராஜாராம் நாயுடு கேட்டார். மக்கள் கள் குடிக்கக்கூடாது என்று விரும்புகிறவன் தான் நான்; அவ்வாறு விரும்பும்போது நான் அவரைவிட அதிக மாகத்தான் விரும்புகிறேன். குடிப்பது தவறு என்று சட்ட மியற்றிவிட்டால் போதுமா? "குடித்துக் கெட்டுப் போகிற மாதிரி டிராமா எழுதாதீர்கள்" என்று சொல்லப்படுகிறது. சிறிமாக் கொட்டகையில் பீடி, சிகரெட்டு குடிக்கும்போது

158 GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

தாய்மார்கள் குழந்தைகளுடன் அங்கே இருக்கும்போது அங்கே குடிக்கக்கூடாது தான். ஆனால் “காரம், மணம், குணம் நிறைந்த காரம் பிடியை குடியுங்கள்” என்று அங்கே நிரையில் விளம்பரம் செய்தால் சினிமாப் பார்ப்பவன் எப்படி குடிக்காமல் இருப்பான்?

How can he be sitting there all the three hours without smoking? you tempt him by the advertisement and therefore he smokes after seeing the advertisement on the screen.

அவன் பெஞ்சியின் கீழே சிகரெட்டை பற்றவைக்கிறான். போலீஸ் காரர் பார்த்து ஏதாவது கேட்டால் “மூட்டை பூச்சி இருந்தது அதனால் தீக்குச்சியைக் கொளுத்தினேன்” என்று அவன் பதில் சொல்லுகிறான். சிலர் தூக்குப்போட்டுக் கொண்டு சாகிறார்கள். எல்லோருமா தூக்குப் போட்டுக்கொள்கிறார்கள்? சிலர் தூக்குப் போட்டுக்கொண்டால் அதற்குக் காரணம் என்ன? சிலர் திருடுகிறார்கள். ரயில்வே டிக்கெட், பழைய டிக்கெட், எடுக்கிறான், மெட்ராசிலிருந்து பாம்பே, ஏன் இப்போது எழுத்து இருக்கிற பக்கமே ‘டேட்’ அடிக்கிறான்? இதற்கு முன்னே ஏன் ‘பிளாங்க’ லே அடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மெட்ராசிலிருந்து விசுடோரியா டெர்மினசுக்குள்ளே பழைய டிக்கெட்டை எடுத்துக் கொண்டு, மெட்ராசிலிருந்து அரக்கோணத்திற்கு ஒரு டிக்கெட் வாங்கினான். இந்த அட்டையை பாதி பிடித்தான், அந்த அட்டையில் ஒட்டினான். யார் கண்டு பிடிக்கிறது இதை? ரூ. 6 கோடி நஷ்டம் என்று காண்பித்திருக்கிறார்கள். எப்படியடா இவன் போனான், அந்த டிக்கெட்டே கொடுக்கவில்லையே, அந்த நம்பர் எங்கே என்றுபார்த்தால் அது மெட்ராசிலிருந்து அரக்கோணத்திற்கு எடுத்திருக்கிறான்.

கலப்படம் ஏன் வெளி வரவில்லை? பாக்குத் துள் வாங்கினால், புரியங்கொட்டை, இல்லை என்றால், ஈச்சங்கொட்டை கலந்திருக்கிறது. நோய் வருகிறது என்றால், இப்போது வரும் நோயைப் பார்த்துப் பார்த்து டாக்டருக்கு ‘எஸ்ட்ரா’ நோய் வருகிறது. இந்த டாக்டர்கள் கிராமங்களுக்கு போகிறதில்லை. உங்களிடம் தானே இருக்கிறது அதிகாரம்? எம்.பி.பி.எஸ். பட்டம் வாங்கினால், உடனே 3 வருஷம் கிராமத்திற்குப் போய்விட்டு வா என்று சொல்லுங்கள். முடியாதென்று சொல்லட்டும், பார்க்கலாம்! கிராமங்களிலிருந்து ஏதாவது கர்ப்பவதியான அம்மாளை தூக்கிக் கொண்டுவிந்தால் வழியிலேயே தாய் வேறு, குழந்தை வேறாகி விடுகிறது. ரோடுகள் அந்த நிலைமையில் இருக்கிறது. இவைகளுக்கெல்லாம் விமோசனமில்லை. மக்களை நாம் நல்ல வழியில் இழுத்து வரவேண்டும். ஜனநாயகத்திலே ஒருவரே வசப்போகிறார்கள் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதம்? யார் ஆண்டாலும் ஆட்சிதான். மக்களுக்கு நல்ல ஒழுக்கத்தையும், படிப்பையும் கற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். இன்னும் மொழியைப் பற்றி ஒரு தீர்மானமும் வரவில்லை. இந்தி தேவையா, இல்லையா? வழவழர் என்று சொல்லக் கூடாது. பே, பே என்று சொல்லுவதா எதைக் கேட்டாலும்? யாரோ ஒருவன் மற்றொருவனிடம் ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கி விட்டு மோசம் செய்யப் பார்த்தான். கடன்

1st March 1966] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

கிட்ட போய் யோசனைக் கேட்டான். சரி நீ கோர்ட்டுக்கு வா, நான் எதைக் கேட்டாலும், பே, பே என்று சொல்லு என்று சொல்லிக் கொடுத்தான். ‘பார்லே’ ஏற்றிக் கொண்டு வக்கீல் கேட்டார். உன் பெயர் என்ன பே, பே. இவரைத் தெரிகிறதா—பே, பே. இவர்கிட்டே ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கினாயா?—பே, பே, என்ன இவன் பைத்தியக்காரனாக இருக்கிறான் என்று நீதிபதி கேசை தள்ளி விட்டார். வெளிவந்த உடனே வக்கீல் பீஸ் கேட்டார். அதற்கும் பே, பே என்றான். அந்த மாதிரி இருக்கக் கூடாது. தெளிவாக, திட்டமாக இந்தி வேண்டுமா, வேண்டாமா; என்று சொல்ல வேண்டும்.

சேலம் என்ன ஆச்சு? அமைச்சரவர்கள் வந்த உடனே கை குலுக்கினோம். அதைப் பற்றி இந்த மாதம் 6-ம் தேதி சொல்லுகிறேன் என்றார்கள். நல்ல செய்தியை நாங்கள் எதிர் பார்க்கிறோம்.

எதிர்க்கட்சிகளுடைய கடமை என்ன, ஆளும் கட்சியினுடைய கடமை என்ன என்று நாங்கள் புரியாமலா இருக்கிறோம்? “The opposition party will ask, the ruling party will do.” இது தானே தவிர எங்களைப் பார்த்து நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள் என்றால், செய்கின்ற இடத்திலேயே நாங்கள் இருக்கிறோம்? ஜனநாயகத் தைப் பற்றி இதைத் தானே எழுதி இருக்கிறார்கள்? எதிர்க்கட்சி கேட்பதற்குத் தானே தவிர செய்வதற்கு அல்ல. ஆளும் கட்சி செய்வதற்குத் தானே தவிர வேறு அல்ல. நாங்கள் செய்வதாக இருந்தால், நாங்கள் அங்கே உட்கார்ந்திருப்போம், நீங்கள் இங்கே உட்கார்ந்திருப்பீர்கள். இந்த மாதத்திலிருந்து நாட்டு மக்களை நாங்கள் சந்திக்கத் தொடங்குகிறோம். நீங்களும் சந்திக்கத் தொடங்குகிறீர்கள். எங்களுக்கெல்லாம் பெரிய நீதி மன்றம் மக்கள் மன்றம் என்று நினைக்கிறோம். அவர்களுடைய தீர்ப்பை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

வில்லவராயர் அவர்கள் சொல்லுகிறபோது சொன்னார்கள், மத்திய சர்க்காரிடத்திலே உறுதியாகக் கேளுங்கள் என்று. மத்திய சர்க்காரிடத்திலே எப்படி கேட்பது என்பதிலே தான் அவருக்கும் எங்களுக்கும் வார்த்தையிலே வித்தியாசம். நாங்கள் சொல்லுகிற போது சண்டை போட்டு வாங்குங்கள் என்று சொல்லுவோம். அவர்கள் அதைச் சொல்ல முடியாமல் உறுதியாக போரிட்டு வாங்குங்கள் என்று சொல்லுகிறார். லூயி மன்னனைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும். ரொட்டி கேட்டு ஜனங்கள் புரட்சி பண்ணுகிறார்கள். அப்போது வந்து சொல்லுகிறார்கள், “There is a revolution” என்று. அதற்கு அவன் சொல்லுகிறான் “Oh daar boy, it is not a revolution, it is a revolt” அது புரட்சி அல்ல, வெறும் கலகம் என்று சொன்னான். பிறகு அது கலகமாக இருக்கவில்லை. அது புரட்சி. ஒரு ரொட்டித் துண்டுக்காக நடந்த புரட்சிதான் அது. அதை மாற்றிச் சொல்கிறவனுடைய சாமர்த்தியத்திலே இருக்கிறதே தவிர, அதிலே இருக்கிற உண்மையை யாராலும் மறுக்க முடியாது, மறைக்க முடியாது. எந்த மக்களை நம்பி

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [1st March 1966]

இயக்கங்கள் இருக்கின்றனவோ, எந்த இயக்கத்தை மக்கள் பரிபூரணமாக நம்புகிறார்களோ அந்த முடிவை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தயங்குவதில்லை. அதை விட்டு விட்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை கண்டபடி பேசுவது என்றால், அதற்கு ஒரு மாற்று வழி நிச்சயமாக கையாளப்பட வேண்டியவரும். மேடையிலே அவர்களுக்குத்தான் பேசத் தெரியும் என்றால், அதை விட இன்னும் எங்களுக்கு அதிகமாகத் தெரியும். அந்தப் பெருமையை நாங்கள் இங்கே சொல்லத் தயாராக இல்லை. இந்த மன்றத்திற்கு அது பொருந்தாது. இவைகளை எல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்து அனுவசியமாக காலம் கடந்துவிடாமல், மக்கள்தான் இந்த நாட்டுக்குடையவர்கள், அவர்களால்தான் இந்த நாடு என்ற நிலையிலே நீங்கள் சீர்படுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டு தலைவரவர்களுக்கு என்னுடைய வணக்கத்தைச் சொல்லி முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

12-40
p.m.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

A. Statutory Rules and Orders.

* 127. Notification issued with G.O. Ms. No. 1234, Revenue, dated 18th October 1965 exempting from the liability to entertainment tax, the benefit film shows which may be conducted in the City of Madras and in the districts in connection with the Flag Day Celebration in December 1965, in aid of the Flag Day Fund and in respect of which not less than 75 per cent of the gross collection will be contributed to the said Fund. They also waive the collection of show tax payable by the proprietors of the cinema theatres in respect of such benefit film shows. [Laid on the Table of the House under Section 16(4) of the Madras Entertainment Tax Act, 1939) (Madras Act, X of 1939).]

B. Reports, Notifications and other papers.

Nil.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 2nd March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half-past ten of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS

Legislators' Hostel

* 79 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to install extension telephones in all the rooms of the Legislators' Hostel; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

Non-teaching staff in Aided Secondary Schools

* 80 Q.—G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the non-teaching staff in Aided Secondary Schools have been paid salaries according to the amounts drawn by them on 31st March 1964; and

(b) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No. They have been paid approved rates of pay fixed by the Education Department under the new system of aid introduced to all Aided Secondary Schools with effect from 1st April 1964.

(b) This is because either the pay scales adopted by the Managements prior to 1st April 1964 are higher than that are admissible for purposes of grant or the persons appointed are unqualified and they are allowed to draw increments.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, is it not a fact that on account of the new step of the Government, hundreds of clerks in institutions have been affected and they are getting reduced pay?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no information about this, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: What is the difficulty in placing these non-teaching staff on a par with the teaching staff and accepting 31st March 1964 salary, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The whole thing has been discussed with the representatives of Aided Managements and conclusions have been arrived at in pursuance of those discussions.

[2nd March 1966]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware that these clerks would not have been affected, had not the Free Education Scheme been implemented, and is it not the duty of the Government to see that they are not suffering on account of the new policy of the Government?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There is no question of anybody suffering on account of the new policy of the Government. It is open to the Management to pay higher salaries, as they have been paying before or supposed to have been paying before.

Assistant Headmasters

* 81 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) the minimum strength required in an Aided Secondary School for the appointment of an Assistant Headmaster; and

(b) the maximum number of such Assistant Headmasters that can be appointed in a High School?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) 1,000.

(b) One.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government issued instructions to the Managements to see that schools with sufficient strength, as per the Government prescription, have Assistant Headmasters?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If there is any such thing, they may bring it to the notice of the Government, and Government will look into it.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether the Government considered the question of fixing the seniority with reference to the appointment of Assistant Headmasters?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I would like to have notice, Sir.

Bifurcated Courses

* 82 Q.—SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the staff appointed for the Bifurcated Courses of studies in Government Secondary Schools have been denied increments; and

(b) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No. The staff have been granted increments up to 1965.

(b) Does not arise.

[2nd March 1966]

SRI M. RAJAH IYER: Sir, is it not a fact that most of the staff appointed for the 'Bifurcated courses' suffer, because the service rules have not yet been drawn up?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Yes, Sir. Draft rules are being prepared. As soon as they are submitted to the Government, the Government will pass orders.

SRI M. RAJAH IYER: May I know, Sir, as soon as the service rules are finalised whether they will be confirmed and given retrospective effect?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government will look into the matter as soon as the rules are finalised.

Trailer buses

* 83 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the number of Trailer Buses introduced by the State Transport Department in the Madras City;

(b) the routes served by such Trailer Buses; and

(c) the proposal, if any, for extension of such Trailer Buses to other routes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) One.

(b) Route No. 21-B from Parrys to Adyar;

(c) One more trailer bus is proposed to be introduced on Poonamallee High Road.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Do the Government find the operation cost less and the number of passengers sufficient enough to afford the trailer bus?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: After the question was put, I looked into the matter. The operation ratio is rather poor and the percentage is 35 to 37.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: May I know, Sir, whether there is any proposal to introduce this trailer bus in busier routes?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, that is what we have in mind.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: சாதாரண பஸ்களை விடுவதைவிட இணைப்பு பஸ்களை விடுவதால் விபத்துக்கள் அதிகமாகும் என்று சொல்லப்படுகிறதே, அதுபற்றி அரசாங்கத்தின் கருத்து என்ன?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: இதுவரையில் இணைப்பு பஸ்ஸினால் விபத்து ஏற்படவில்லை.

[2nd March 1966]

DR. H. V. HANDE : Does the trailer bus cost double the cost of a single bus or is it less, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is less, because the trailer does not contain any engine.

Scholarships

* 84 Q.—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the rules, if any, that have been framed for the award of Merit-cum-Means Scholarships for students of the Engineering Colleges; and

(b) if so, whether a copy of the Government Order will be laid on the Table of the House?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) No rules have been framed by this Government since it is a Government of India Scheme. The award of Scholarships is made on the basis of merit and means.

(b) Does not arise.

SRI M. RAJAH IYER : May I know, Sir, in deciding the eligibility for giving scholarship, merit and means are given equal weightage?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is the principle. The scholarship is given by virtue of the marks obtained as well as the fact that they do not have the means to continue the education. That is why it is put as 'Merit and means'.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is there any proposal to allot funds differently for merit and differently for means, so that more people will have the benefit?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This is the Government of India Scholarship. This is given on 'merit and means'. The State scholarships are given on the basis of 'means'.

திரு. க. அன்பழகன் : இந்தச் சலுகை அளிக்க மாணவர்களின் தகுதி தீர்மானிக்கப்படும்தோது, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு இத்தனை பேர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு இத்தனை பேர், என்ற அடிப்படையில் இவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்களா, அல்லது எல்லாக் கல்லூரிகளுமே ஒன்றாகச் சேர்க்கப்பட்டு ஒவ்வொரு மாணவரின் தகுதி அடிப்படையில் இவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்களா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Candidates who secured 60 per cent in the qualifying examination are given merit scholarship. The Colleges take out the list of persons who have secured 60 per cent and who satisfy the other test, 'means'.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[2nd March 1966]

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENT RE. ELECTION OF NINE MEMBERS TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES.

MR. CHAIRMAN : I have to announce to the House the following revised programme of election of nine members to the Committee of Privileges for the financial year 1966-67 :

Last date and time for the receipt of nominations :	3 p.m. on 4-3-1966.
Scrutiny of nominations :	4 p.m. on 4-3-1966.
Last date and time for the withdrawal of nominations.	12 Noon on 5-3-1966.
Poll, if necessary	7-3-1966.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67—cont.

* SRI M. RAJAH IYER : Mr. Chairman, Sir, at the very outset, I would like to make a general observation. Just two or three days back, bulky volumes have been given to us, and we are called upon to participate in the General Discussion on the Budget. At least in future, we must be given enough time to look into these important documents, if they are to be put to practical use at all. I do not know whether it is necessary that the Council should also meet on the very same day on which the Assembly meets for the Budget to be presented in the Assembly. At least a week's time should be given to us, so that we will have the satisfaction of going through some of these important documents that are given to us—very weighty volumes that are placed in our hands with the hope that we will have leisure to look into them and contribute to the discussion on the Budget. It is because of lack of time, most of our observations have to be of a very general nature.

Secondly, I would like to say a word with regard to the Budget Memoranda that are given to us. They are very helpful to us. But there is vast scope for cutting down the bulk of the Memoranda, because I find there is a lot of information, which may be useful from the historical point of view but unnecessary with reference to the Budget that we have to discuss here. For example, under 'Education Budget', there is reference to fee concessions to children of N.G.Os., and village officers and children of the poor, which refers to the years 1952, 1955 and 1960. It may have a historical importance. When the Government have introduced free education, I do not think that it should contain this information for a decade. It is a waste. Then, with reference to the Index to the Memoranda, it is a pity that there are a number of commissions and omissions. I tried to find out some information about Primary Health Centres and Local Libraries. I am not able to see anything under 'L' or 'P'. I do not find any mention about Libraries.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Please see under sub-heads. It may be given under sub-heads.

[2nd March 1966]

10-40
a.m. SRI M. RAJAH IYER: I am thankful to the Hon. the Deputy Leader of the Opposition. The sub-heads are not given here. But I also want to point out ridiculous cases of commission. When I wanted to get some other information, I came across a head about allowances being given for the reading of the Koran in some mosques, which is given a heading under 'K'. It is mystifying and exceedingly surprising that in a secular State, money is allotted for the reading of the 'Koran' in some mosques. It is an extremely trivial part out of Rs. 1,31,900 under 'Miscellaneous' head. When quite an insignificant thing like this gets mention, it may give an unwitting slant whereas very important things get no mention at all. For example a sum of Rs. 1,31,900 is to be spent on miscellaneous charges towards charitable purposes and the bulk of that goes towards rehabilitation of refugees from Burma and other places and then as allowance for reciting the Koran just a sum of Rs. 100 is to be spent in this Budget of nearly 189 crores in order to keep our obligations to certain commitments entered into in pre-Independence days perhaps, and that also finds mention here, curiously enough. I think unnecessarily exaggerated importance is attached to very trivial things and items which ought not to find a place there, in the index.

Sir, with these few general observations I would like to express my happiness at the very substantial allotments made to education in the Budget.

Sir, out of Rs. 188.7 crores which exceeds last year's figures by Rs. 15.62 crores, an excess of Rs. 6.5 crores goes towards education alone making the allotment under education Rs. 46 crores. This shows the realization by the Government of the importance of education. I am very happy that the major part of the excess allotment out of this Rs. 15.62 crores goes to education alone, whereas medical, health and agriculture, in spite of their being equally important, get an excess of only Rs. 1 crore each over last year's allotment. This year education gets Rs. 6.50 crores more than last year. This is a matter for great joy. Through the speeches of the Hon. the Chief Minister and the Hon. the Leader of the House and the particulars furnished in the Budget memorandum and the notes handed to us, a particular thought runs which is, very welcome, namely, that the Government evince a great desire to raise the quality also in addition to quantitative improvement of education. They have made substantial allotments for the improvement of the quality of science teaching. On page 165 of the 'Review of Progress and programme' reference is made to the allotment that has been made for improving the quality of secondary education.

Sir, I want to draw the pointed attention of the Government to certain facts. I do not know whether the figure given there is correct. The overall Fourth Plan outlay for qualitative improvement of secondary education happens to be Rs. 1.50 crores and out of this, there is a budget estimate of just Rs. 15 lakhs for the year 1966-67. And it is stated there that 'it is proposed to provide assistance to 600 such secondary schools at the rate of Rs. 25,000

2nd March 1966]

[Sri M. Rajah Iyer]

per school during the Fourth Plan period. During 1966-67, 100 secondary schools will be covered'. It is perfectly correct to say that to improve the quality of education in 600 schools at the rate of Rs. 25,000 per school during the Fourth Plan period it would require Rs. 1.50 crores. But then the last sentence in the memorandum is mystifying. It is said: "During 1966-67 only 100 schools will be covered" whereas the provision made is only Rs. 15 lakhs. How can 100 schools be covered unless you provide only Rs. 15,000 per school? If the allotment per school is going to be Rs. 25,000 one hundred schools cannot be covered during 1966-67. You can cover only 60. Either the number of schools should be reduced from 100 to 60 or you must increase the provision under this. I would very much wish that the allotment should be increased or the number of schools to be covered reduced from 100 to 60. The quantum of aid to schools should not be reduced from Rs. 25,000 to Rs. 15,000 per school. I hope this would be set right by reducing the number of schools to be covered during 1966-67, instead of reducing the allotment per school to Rs. 15,000.

Then, Sir, 150 secondary schools are to receive assistance at the rate of Rs. 2,000 for improving library facilities and 1,250 secondary schools will receive assistance for the setting-up of science laboratories, at a total cost of Rs. 70.65 lakhs. It may not be considered to be an impressive assistance to improve the quality of education, but it is good so far as it goes. There is a realization on the part of the Government that they should do something substantial to improve the quality of secondary education. It is particularly essential at this critical stage when in another year or two they have to decide on introducing science electives in most of the secondary schools. Our rural schools are very ill equipped. They are high schools in name only. The name board is changed and the school becomes a Board high-school. An elementary school under the District Board overnight becomes or is converted or is made to attain the status of a Board High School by just hanging a different name board. Only the old facilities continue. Only the old accommodation or lack of accommodation and all the other handicaps are there. And now there is the realization that we should remove the difficulties faced by the children studying in these Board schools. If these improvements are not effected, it would constitute a great disservice to the children in the village, because they cannot catch up with the urban children and be competent enough to take up science electives in the secondary schools or in the college courses.

I am very happy that so much allotment has been made for the improvement of libraries and that 150 secondary schools will get assistance at the rate of Rs. 2,000 each. As far as the high schools are concerned, I can say this is a very substantial amount. But look at the allotment made for the elementary schools and the higher elementary schools. Four thousand upper primary schools and 11,000 primary schools will get an assistance at the rate of Rs. 30 and Rs. 60 respectively. The total allotment under this

[Sri M. Rajah Iyer]

[2nd March 1966]

head is Rs. 2.66 lakhs. How can any library worth the name be started with this amount of assistance? They could at best purchase some text books and distribute a few to each school. Could not the Government give at least Rs. 500 or Rs. 1,000? These are days when a lot of books are put out on children's literature. The elementary school children should be made to develop the habit of reading, and for this they must get the right kind of reading material. If we want this Rs. 2.66 lakhs to be meaningful provision in our budget, I would like the quantum of aid to each elementary school to be raised. The present provision is a ridiculously low amount. We can purchase one or two books out of this provision of Rs. 30 or Rs. 60. There are hundreds of children in our elementary schools and no reading habit worth the name could be developed there with this meagre allotment. This would be a waste of effort though a sizable amount of Rs. 2.66 lakhs is going to be distributed among the elementary schools. The quantum of aid should be substantial under this head.

Sir, what is a library? It does not mean it is a mere collection of books. I know in very many institutions there are plenty of books. But a library is not a mere collection of books only where only white ants make use of them. You must have at least an attender to look after the books. You must have a qualified Librarian in all the educational institutions who would sort out the books and arrange them under different classifications and grade them and suggest to the pupils books that would be suitable to their attainments. A Librarian's task is a highly technical one. And we have the good fortune to have the eminent authority on library science, Sri S. Ranganathan, who is happily with us to-day. The manner in which he could guide and help the readers in finding their requirements is something remarkable. I know it would take some time to train Librarians and put them in all schools. Where there are more than 10 thousand or 5 thousand volumes, there should be a qualified Librarian, and in other places attenders to keep the books in order, and to look after them, and also save them from white ants. They would also help the boys to get the books they need. So, along with making provision for the purchase of books, we should also see to it that we sanction the necessary staff for the schools so that the libraries may be put to good use.

Regarding buildings, we find there is a provision of Rs. 30,000 for the housing of basic training schools now in rented buildings. In Ramanathapuram district from where I come all the basic training schools are housed in rented buildings. To the east of Ramanathapuram, at Mandapam, the Government should be aware there are a number of buildings available. I would very much urge that the basic training schools at Ramanathapuram could be shifted to that place, where we have buildings going abegging.

Then, Sir, the provision made for buildings and furniture in secondary schools is far from substantial, but we must congratulate the Government on waking up to the need and on making an allotment of Rs. 87 lakhs. The Hon. the Chief Minister has referred

2nd March 1966]

[Sri M. Rajah Iyer]

to this and he must not be content with making a provision of Rs. 87 lakhs alone.

10-50
a.m.

Sir, there is a very significant sentence in the budget speech of the Hon. the Chief Minister. He refers to the need for the construction of buildings and the need to evolve cheap designs consistent with structural efficiency and functional needs. When we are allotting Rs. 87 lakhs for school buildings, we must certainly be in a position to guide what type of buildings should come up consistent with structural efficiency. Our aim should be to see that cheap designs are thought of and model designs are enforced for all the new buildings that are to come up in the Madras State. Otherwise a lot of money will be wasted over ornamental designs. I do hope that it is the intention of the Government to do so, for I find there is a provision for Rs. 1.5 lakhs for a school building for the model school attached to the Government Training School, Tirur. A sum of Rs. 1.5 lakhs has been sanctioned for a particular building attached to a model school at Tirur, and the provision says, 'This is a provision made for a model school building—the construction of a model school building for the model school attached to the Government Basic Training School, Tirur'. I do hope that it will serve as a model school building, because the Government themselves are out to construct a building which should serve as a model for other schools to follow; and, if that model school building is to cost Rs. 1.5 lakhs, I am afraid, this provision of Rs. 87 lakhs would help only 60 schools, when there are more than 1,500 schools in our Madras State that need such buildings.

Sir, the one thing on which we should congratulate the Government, is the yet another drive on the part of the Government to see that, consistent with their policy of free education, which ensures education to all poor people, poverty is no bar to education. Even though education has been made free, we do know that there are a number of pupils who are too poor to pay for their reading material and writing material. The Government are making a humble beginning in this behalf and they have provided a sum of Rs. 41.53 lakhs. They hope to cover one-third of the elementary schools. They propose to provide books and slates to all poor pupils in standards I to III in elementary schools. Roughly calculated, it would cover one-third of the children in the elementary schools, and they hope to benefit every child that receives free mid-day meal. It is a very ambitious scheme, and I am very happy that our Government have undertaken it this year. This is a very humanitarian scheme. We do know that children are coming in rags to school, and therefore public co-operation is harnessed to supply uniforms to them. We are now providing them with books and slates. I would like to offer a suggestion here in this respect. It is well and good that we are providing books and slates to these children, but it must be made clear that these books and slates are the property of the schools and not the private property of the children to be tossed away as they liked. The books and slates must be preserved carefully. They must be handled by the children with care. They must be put in wrappers. They must be

[Sri M. Rajah Iyer]

[2nd March 1966]

handled as carefully as possible even without their names being written, not to speak of other disfigurements taking place. The children must be trained in this habit of handling the books carefully. As soon as one set of children has used these books, next year these books could be passed on to the next batch of students. In that way, these books and slates could be made use of by a much larger number of pupils. If one-third is being covered this year, the recurring cost next year will be much less. Then one half or three-fourths of the number of children could be provided with books and slates. Sir, I congratulate this Government on this measure, and I only hope that when we are introducing this system of supplying books and slates free to children at the end of the year and deposit them in the 'Books Bank' at school, to be distributed again to other children.

Sir, there is a proposal to appoint one hundred B.T.'s as headmasters of Senior Basic Schools. I welcome it, because it is a tacit admission of the fact that in our higher elementary schools and senior basic schools, the standard has to be raised. By merely appointing 100 B.T. headmasters in a hundred higher elementary schools, I am afraid, we are not going to ensure standards. I would urge that at the end of the 8th standard stage, which we have recognised to be a terminal stage in our education—because that is the turning off point where children go to the lower industrial schools, etc., there is need for a public examination. Some hon. Members may be aghast at my suggestion to have a public examination at an early stage, with all the horrors of an external examination attached to it. My hon. Friend Sri G. Krishnamoorthy would not like to have a public examination even at the end of the S.S.L.C. course. He often times used to ask, "Don't you trust the certificate of the headmaster? Why do you want somebody from somewhere to examine these pupils?" It is quite all right and it is the ideal. But then we are living in an imperfect world. We have to ensure certain standards, and in order to ensure academic standards, public examinations are necessary. Even if a public examination at a very big level is not thought of, there may be a public examination for the higher elementary school leavers at the 8th standard at the district level. The District Educational Officers can think of a district level common examination for all the students that study in the eighth standard not only in the elementary schools but also in the secondary schools. It must not be something of a tyranny for the elementary school alone. Now that we have an integrated syllabus, I hope all schools—elementary schools and secondary schools—would send up their pupil at the end of the eighth standard to a public examination.

Sir, under 'Examinations', we have a revenue of Rs. 36 lakhs, and we spend Rs. 26 lakhs. We make a profit of Rs. 10 lakhs in conducting the S.S.L.C. public examination. I do not grouse this little gain that they make. But I would like those examinations to be run as academic institutions. They are not to be mere

2nd March 1966] [Sri M. Rajah Iyer]

commercial institutions. Examinations are being conducted by a Board of Examiners as a mere concern, where the academic aspect of it is completely ignored. Year after year thousands of students are appearing. This year, I am told that it is going to be a record number of $1\frac{1}{2}$ lakhs of students sitting for the public examination. Should it not be our aim to analyse the performance of these candidates and find out educationally whether the errors of the students can be diagnosed and remedied? An examination may serve an educational purpose, and that educational purpose can be served only if the Examination Board does not feel complacent about having conducted the examination. But it must go into the causes of the failures. It must find out and analyse the howlers and other shocking imperfections that it comes across and make a report thereon available to the schools so that they may benefit by the mistakes of these children.

Sir, coming to school health service, I see that an attempt is being made to start school medical inspection, but the target is very modest. At the end of the Fourth Five-Year Plan, in which we have provided Rs. 10 lakhs for school medical inspection, fifty Primary Health Centres would have taken up this responsibility of attending to the school medical inspection of the elementary school children in that area. This is too poor a target. I have often-times pleaded here the need for diagnosing the ailments of children at a very early age in the elementary school itself. We must see that the doctors in the Primary Health Centres take up this responsibility of looking after the medical inspection of the elementary school children.

Under 'Public Health', Sir, we find here an allotment of Rs. 61.04 lakhs being made in the year 1966-67 for the opening, I hope, of 120 additional Primary Health Centres. The figures, on page 204 of the 'Fourth Five-Year Plan, Madras State' are all very much confused. It is a question of simple arithmetic. If we add up the number of Primary Health Centres said to have been opened, they do not at all make up 164. They total up 171. 120 Primary Health Centres were opened. 17 more were opened and then 24 centres more were opened. Ten more centres were opened. If these have been opened, then the number of centres that have been opened must be 171 and not 164. Even granting that it is only 164 (as on page 204) that have been opened, there is something wrong with that. If the Government are going to have one Primary Health Centre for each block, when there are only 375 blocks and when 164 centres have been opened out of 375, there could only be exactly 211 centres more to be opened. I do not know how they make out that during the Fourth Plan period, it is proposed to open 225 Primary Health Centres. If the principle and if the restriction is there—I know there is that restriction—that there should be only one Primary Health Centre for each block, then there could be only 375 centres in all. Even if 164 centres have been opened, the Government cannot open 225 more. The statement goes on to say that these 225 centres are going to be opened at the rate of 45 centres per year in five years.

11-00 a.m.

[Sri M. Rajah Iyer] (2nd March 1966]

That part of it is perfectly right. $5 \times 45 = 225$. But what mystifies me is if this sum of Rs. 61.04 lakhs is to be utilised for the 45 centres mentioned in this Plan or for the 120 centres to be opened. If they are committed to 120 centres being opened in the year 1966-67 in villages, it is going to be a stupendous task. I hope it is actually 120 and not 45 as this paragraph makes it out to be.

As regards the additional 120 Primary Health Centres, how are we going to find the doctors? When a question was raised the other day, the Hon. Minister was pleased to say that there were 37 centres already without doctors, out of which 11 centres are in Ramanathapuram district. That being the case, I could not but point out the injustice of it. It looks as though there was very grave failure on the part of the administrative authorities to see to it that these doctorless centres were evenly distributed all over the State. I do not know why one-third of the doctorless centres should be confined to a particular district, namely, Ramanathapuram. I hope it was not by design but due to accident, and I do hope it is being set right.

MR. CHAIRMAN: Perhaps Ramanathapuram does not attract doctors.

SRI M. RAJAH IYER: I am thankful to you for having pointed out that Ramanathapuram does not attract doctors. Doctors are not the only variety that are not attracted.

SRI S. JAYARAMA REDDIAR: It is not so in West Ramanathapuram.

SRI M. RAJAH IYER: My hon. Friend refuses to wear that badge of backwardness belonging to West Ramanathapuram as he is, and is anxious to disown that backwardness, and it suits me ideally. I am happy that they do not compete with us in the privileges that we clamour for to remove backwardness in the Ramanathapuram district. Mostly doctorless centres are in East Ramanathapuram. Doctors have a special apathy for East Ramanathapuram. They have an apathy for villages in general, and I am afraid they do not discriminate between Ramanathapuram villages and Coimbatore or Salem villages. If doctors have an apathy for village work, as the Hon. the Chief Minister has rightly pointed out, the problem has become more acute by doctors opting for Defence Services. We have to find a solution for it. It is not something that can be solved by making a paper provision for Primary Health Centres being opened without finding the doctors for them. The only rational solution is to find the right man for the right place. If doctors are unwilling to go to Ramanathapuram villages, may I in all humility suggest that the Government choose from Ramanathapuram villages people who have passed the P.U.C. and are willing to serve as doctors in the Primary Health Centres there? The Government may choose people who come from that part of the backward area or more particularly, East Ramanathapuram. The Government could choose from each Panchayat Union area one person who is prepared to live a life of dedication,

2nd March 1966] [Sri M. Rajah Iyer]

resigning himself to life in that particular area. Can't they find the right man for the right place when they are going to recruit 900 and odd people? At least boys who give a declaration that after completing their course, they will go and remain in the villages, in the particular Primary Health Centre area, say, in Ramanathapuram, Salem or Coimbatore, must be given first preference and they must be selected for the Medical course. They must be made to stick to their solemn undertaking and sent back to those areas. It is a question of finding the right man for the right place and the right place also for the right man. There is no meaning in sending a Madras man to a village in Ramanathapuram. We can understand how awkward it would be. He would not have the inclination to devote himself to any medical relief in a village that does not attract him at all.

We are happy that substantial provision has been made for amelioration of the condition of the Scheduled Castes and backward communities. There is a special provision under 'Amelioration of the condition of the Scheduled Castes' which is most welcome. It has come a day not too early. There is a special provision of Rs. 1.17 lakhs for coaching the college boys in many of our subsidised hostels. Unfortunately, there has been no provision till now for teachers to be appointed as tutors in these hostels. I hope when Wardens are appointed or Matrons are appointed, people with teaching qualification would be chosen so that they would, in addition to looking after these hostels, coach these students in the hostels also out of their school hours. I am only sorry that a beginning has been made from the top. Coaching is to begin from the college boys at the top. I would very much like that this is agreed to as a policy that in every subsidised hostel of ours the warden is a trained teacher and that he is given a little extra remuneration for coaching the boys right from the early stage. These school boys require careful coaching right from the earlier stage and if they are properly coached, I am sure the problem would not be too acute at the higher stages, and there we might be even in a position to dispense with that coaching.

I may be given a few more minutes, Sir.

MR. CHAIRMAN: It is now 11-10. 11-10 is an auspicious time to finish the speech.

SRI M. RAJAH IYER: I won't mind if the inauspicious rahu kalam arrives, if I have the Hon. Chairman's indulgence for a minute or two more.

I will be failing in my duty if I do not thank the Government for having raised the minimum pension of teachers to Rs. 20. It makes it out a point less for us to clamour for. But other points are still very much there. I am speaking about pensioners. I would like the Government not to forget the Government pensioners. For the past six years they had no consideration at all. Though the cost of living had been going up, the pensioners have been forgotten. The temporary increase that was given in the pension

[Sri M. Rajah Iyer] [2nd March 1966]

prior to the year 1960 has remained stationary and their lot has not been taken into consideration. I know of a particular category of pensioners, poor pensioners, who got a part of their pension commuted. They are outliving the period of commutation. They would have by now repaid the entire commutation amount which they would have received and even more. It might be treated as a loan repaid to the Government and if such people have commuted their pension and are outliving the period of commutation, they require particular consideration at the hands of the Government.

Regarding transfers, I would like the Government to lay down as a matter of policy that no transfers are made in the middle of the year at all and that husband and wife are not normally, ordinarily, separated. I do not know what malicious pleasure they get in separating the husband and wife and in breaking the household life like this.

11-10
a.m.

This is rather lack of humanitarian approach. There is one particular aspect to which I want to draw pointed attention. We are spending nearly a lakh of rupees towards the payment of Honoraria to Home Guards. They are paid three rupees per day for attending parade. They do traffic duty, etc. They are transferred very often. The Government should send a circular stating that Home Guards should not be disturbed. They are being transferred from one place, after their training to a place where there is no Home Guard Force functioning. In any case, they must not be disturbed. There is no problem if the Head of the Department is himself the transferring authority; but if the transferring authority happens to be in Madras or in the District Headquarters, they are unaware of this qualification, and unfortunately, this makes all the amount spent on Home Guards a waste when they are transferred. Only one more point and shall be done.

With regard to 'Reception and Entertainment' to Very Important Personnel, I would like to say a few words. We spend nearly a lakh of rupees annually. It is something we have to do in keeping with our traditions. If we analyse these places of tourist attraction we find that very many V.I.P.'s visit the Integral Coach Factory in the City. They are also taken to mufassal places and among them Rameswaram is one visited by many V.I.P.'s throughout the year. Whenever V.I.P.'s visit Rameswaram, it is given a decorative appearance. It gives a different look when these V.I.P.'s come there. We have to rub our eyes to know whether it is Rameswaram. To present that particular look, one must understand how many man hours in the Revenue Divisional Officer's office and Tahsildar's office should have been spent on it, not without prejudice to their normal work. They do not do their legitimate work when these people visit. Should there not be a Reception Tahsildar at Rameswaram to attend to these works? The Revenue authorities are very particular that a person who visits that place should take with him a very fine picture

2nd March 1966] [Sri M. Rajah Iyer]

of that place. It is a legitimate purpose indeed. There is a small aspect of the matter to which I would like to refer. For example, recently a remarkable decoration was done in that place by the Panchayat Union teachers of Mandapam. For days together, elementary school teachers of the Mandapam Panchayat Union were asked to be in the Island of Rameswaram for decorating the streets of Rameswaram and naturally for days together, the children had to remain without education. It is a criminal national wastage to ask the teachers to do this type of work. They are not indispensable. There may be justification if the teachers are asked to do Census or Election work, but streets can be decorated by anybody without much technical knowledge or skill. They must be told that their legitimate work should not suffer. This should be safeguarded at least in future.

Thank you, Sir.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார் : மதிப்பிற்குரிய சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, அவையில் வைக்கப்பட்டுள்ள 1966-67-ம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையைப் பாராட்டி வரவேற்று சில பேச விரும்புகிறேன். நிதிநிலை அறிக்கையை வரவேற்பதற்கு இரண்டு மூன்று காரணங்கள் உண்டு. புதிய வரி இல்லாதது ஒன்று. மற்ற ஆண்டுகளைக் காட்டிலும் இந்த ஆண்டு வேளாண்மைத் துறைக்கும் அதனோடு தொடர்புள்ள பிற துறைக்கும் முதன்மையிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் நீண்ட நாட்களாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டிருந்த வேளாண்மைத் துறை, நாட்டிலே ஏற்பட்ட உணவு நெருக்கடி காரணமாக தலைவர்களுடைய உள்ளத்தையெல்லாம் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கிறது. திருவள்ளூர், "சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம் வறக்கு மேல் வாளுக்குக்கும் ஈண்டு" என்று சொன்னார். வானம் வறண்டுவிட்டால் தேவர்கள் ஆலயங்களில் பூசை நடக்காது என்பது மட்டுமல்ல, மக்களுடைய உணவுப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியாது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது. உடம்பிலே உயிர் நிலைத்திருப்பதற்கு உணவு அவசியம். அதனால் தான் உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே என்றும் உண்டி முதற்றே உயிர்கள் என்றும் கூறினர். உயிரும் உடம்பும் உணவால் தான் இணைந்திருக்கிறது. ஆகையால் நில வளம் உள்ள இடங்களில்லல்லாம் நீர் வளத்தைக் கொடுத்தால் அவர்கள், உடம்பில் உயிரை வைத்துப் படைக்கின்ற கடவுளுக்கு ஒப்பாவார்கள், என்று அப்போது அமைச்சர்களாக இருந்த புலவர் பெருமக்கள் அறிவுரை கூறியிருக்கிறார்கள். இந்த நெருக்கடி ஏற்பட்ட பிறகாவது வேளாண்மைக்கு இவ்வளவு முதன்மை கொடுத்ததற்காக இந்த நிதி நிலை அறிக்கையைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன். மற்றொரு விஷயம் என்னவென்றால் கொள்முதல் செய்வதில் ஒரு குவிண்டல் நெல்லுக்கு ஒன்று முதல் மூன்று ரூபாய் வரையில் விலை ஏற்றம் செய்து இரண்டு ரூபாய் மானியமாகக் கொடுப்பதாக தலைமை அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்திருந்தார்கள். நிதி நிலை அறிக்கையில் 5 முதல் 10 ரூபாய் வரையில் மானியமாகக் கொடுக்கலாம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது உண்மையிலேயே வரவேற்கத் தக்க பகுதி. என்னுடைய சொந்தக்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

கருத்து என்னவென்றால் உணவு உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் சமுதாயத்தில் பொருளாதாரத் துறையில் மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது மிகத் தாழ்ந்த நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக பெட்டிக் கடை வைத்திருக்கிற ஒரு தொழிலாளியோடு ஐந்து ஏக்கர் நிலத்தை வைத்திருக்கிற நிலச்சுவான்தார் வாழ்க்கைத்தரம் அமையவில்லை. ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால், வேறு தொழிலாளிக்கு உண்ணவும் உடுத்தவும் வசதியோடு வாழும் நிலையும், விவசாயிக்கு அது இல்லாத நிலையும் இருக்கிறது. விலைவாசி ஏறிவிட்டது என்று வாங்குகிறவர்கள் சொன்னாலும் உழுது பயிரிடுகிறவர்கள் கணக்குப் பார்க்கும்போது அவர்களுடைய உழைப்புக்குத்தான் பணம் கிடைக்கிறதே தவிர உற்பத்திக்குப் பணம் கிடைக்கவில்லை. முதல் தரமான விளைவு இருந்தால் ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் 20 மூட்டை அதாவது 15 குவிண்டால் நெல் விளையலாம். இப்போது நோய் வந்ததுபோல நிலைமை ஏற்பட்டால், 10 குவிண்டால்கூட வராது, பத்து மூட்டைதான் வரும். ஒரு ஏக்கருக்கு உற்பத்திச் செலவு 420 ரூபாய் வரையில் போகும். சாதாரண தொழிலாளிக்கு ஒரு நாளைக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று ரூபாய் வரையில் கூலி கிடைக்கிறது. விவசாயி நாற்று நடுவதிலிருந்து அறுவடை முடியும் வரையில் 150 நாட்கள் தன் நிலத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி வரவேண்டியிருக்கிறது. இதற்குக் கணக்குப் பார்த்தால் அதற்கேற்பக் கூலி கொடுக்கவேண்டுமென்றால் ஒரு நாளைக்கு நான்கைந்து ரூபாய் கொடுக்கவேண்டும். எப்படிப் பார்த்தாலும் உணவுக்கு நிர்ணயித்திருக்கும் விலை மிக மிகக் குறைவாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு ஊக்கத்தைத் தருவதாக இருக்கவே முடியாது. ஆகவே இதை மேலும் ரூ. 40 என்பதை ரூ. 60 அளவில் கொண்டுபோய் விட்டால் தான், அவர்களுக்கு ஊக்கமுண்டாகும். குறிப்பாக விற்பனைப் பொருள்களான கரும்பு போன்றவைகளைப் பயிர் செய்தால் லாபம் அதிகமாக வருகிறது. நாகரீகம் காரணமாக உணவு விவசாயம் செய்யவேண்டிய நிலங்களில் எல்லாம் அழகுக்காக வேண்டிய பூக்களைப் பயிர் செய்து வெளிநாடுகளுக்கு விமானங்கள் மூலம் அனுப்புகிறார்கள். கோயம்புத்தூர், சேலம் போன்ற பகுதியிலிருந்து சென்னைக்கும் பம்பாயுக்கும் அனுப்பி பொருள் ஈட்ட வேண்டுமென்று கருதுகிறவர்கள் சம்பாதிக்கிறார்கள். பொருள்களுக்குத்தான் சமுதாயத்தில் முதன்மையிடம் இருக்கிறது என்ற நிலை ஏற்பட்ட பிறகு, ஒவ்வொருவரும் பொருள்தான் வேண்டுமென்று கருதுவார்களே தவிர, ஜீவகாருண்யம் மிகுந்து உணவுப் பொருள்களைப் பயிர் செய்வார்கள் என்று கருதமுடியாது. உணவு உற்பத்திக்கு நிர்ணயம் செய்திருக்கும் விலை கட்டாது என்று முதலாவதாக அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். விவசாயத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற ஒரு குழுவை நியமித்து எந்த விலையை நிர்ணயம் செய்தால் அவர்கள் கொடுப்பார்கள் என்று ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். உணவு உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் விற்பதற்குத் தயாராக இருந்தாலும் சர்க்கார் கொள்முதல் செய்யும்போது கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். வெளி மார்க்கெட்டுக்கும் அரசாங்க விலைக்கும் 10 முதல் 20 ரூபாய் விலை ஏற்றத் தாழ்வு இருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது பாடுபட்டவன், இரவு பகலாக பயிரைப்

11-20
a.m.

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

பாதுகாத்தவன் கேட்கிற விலை கொடுக்க மறுப்பது மனிதனின் உயிரைப் பறிப்பதுபோலாகும் என்பது என்னுடைய கருத்து. உணவு உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் உழைப்பையும் செலவையும் கருதி, பிற தொழில் செய்கிற தொழிலாளிகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து; விலை நிர்ணயம் செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய தாழ்மையான வேண்டுகோளாகும். லட்சம் ரூபாய் போட்டு தொழில் செய்கிறவர்கள் பத்தாயிரம் இருபதாயிரம் என்று லாபம் எதிர்பார்க்கிறார்கள். பத்து ஏக்கர் நிலம் வைத்திருந்தால், ஒரு லட்சம் ரூபாய் மதிப்புத்தான். அவர்கள் இரண்டு பேரின் நிலையையும் ஒத்துப் பார்த்தால், ஒரு லட்சம் போட்டு தொழில் நடத்துகிறவர் ஜமீன்தார் போலவும் பத்து ஏக்கர் நிலச்சுவான்தார் பிச்சைக்காரர் போலவும் காட்சி அளிப்பதைக் காணலாம். இந்த நிலைமை சமுதாயத்தில் இருக்கக் கூடாது. தொழில் அதிபர்களோடு போட்டி போடக்கூடிய அளவுக்கு விவசாயிகள் வாழ்க்கைத் தரம் உயர வழிகாண வேண்டும், அதற்குத் தக்க பெரியார்களைக் கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டுமென்பது என்னுடைய வேண்டுகோள். உணவு உற்பத்திக்கு நிர் அவசியம், சேலம் கோயமுத்தூர் மாவட்டங்களில் கிணறுகளைத் தான் பார்க்க முடியும். அந்தப் பகுதிகளில் கண்ணீரைத் தான் பார்க்க முடியுமே தவிர தண்ணீரைப் பார்க்க முடியாது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன் நான் கீழ்சபையில் இருந்தபோது சில கருத்துக்களைச் சொன்னபோது அது புரட்சியானது என்றும் தவறாகக் கருதப்பட்டது. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் காவேரி கொள்ளிடம் தண்ணீர் அதிகமாகத் தேங்குவதால் அந்தப் பகுதி கனிலுள்ள நிலம் கெட்டுவிடுகிறது. அந்த நிலம் சாரம் அற்றதாகப் போய்விட்டது. பயிர்கள் எல்லாம் தண்ணீரில் முழுதி வடிவால் போகாதபடி இருப்பதால் கெட்டுவிடுகிறது. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் வடிமுனைக் குழாய்க் கிணறுகள் தோண்டி அங்கு சப்ளை செய்ய முயற்சி செய்கிறார்கள் இப்போது. தஞ்சை, தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் குழாய் கிணறுகளுக்கு முன்னாறு நானூறு அல்லது கூடுதலாகப் போனால் ஆயிரம் ரூபாய் வரையில் கொடுத்தாலும் அதற்குள் கிணறு வெட்டி நீர்ப்பாசனம் செய்ய முடியும். கோயமுத்தூர், சேலம் ஜில்லாக்களில் இரண்டாயிரம் மூவாயிரம் கொடுத்தாலும் கூட அல்லது ஐயாயிரம் செலவு செய்தாலும் கிணற்றை வெட்டியபின் தண்ணீர் இல்லாமலே போய்விடுகிறது. செலவு செய்து அதத்தையும் வீணாகிறது. காவேரி தண்ணீரை அப் பகுதிகளில் எவ்வளவு மிகுதியாகப் பயன்படுத்தமுடியுமோ அதை சேலம் மக்களுக்குச் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டேன். அப்போது அங்குள்ளவர்கள் உரிமையை விட்டுக் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. ஜமீன்தார்கள் உரிமையைப் பறித்தோம். பிறகு நிலச்சுவான்தார்களின் உரிமையைப் பறித்தோம். உரிமை என்பது எதையும் இல்லாதபடி செய்வது அல்ல. அவர்களுக்கு வேறு குழாய்கள் மூலம் சப்ளை செய்யலாம் என்று கேட்டுக்கொண்டோம். சிலர் நாமக்கல் தாலுகாவில் மோஹனூர் கால்வாயிலுள்ள தண்ணீரைப் பம்பு செட்டின் மூலம் விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தினார்கள். அது மிகவும் லாபகரமாக இருந்ததைப் பார்த்து எல்லோருமே அந்தத் தண்ணீரை நிலங்களுக்கு அவ்வாறு பாய்ச்ச முயற்சி செய்தார்கள். இப்போது

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

அவர்களுக்கெல்லாம் ஏக்கருக்கு குறைந்தது 4 ரூபாய் வீதம் தண்டத் தீர்வை விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருச்சி ஜில்லாவில் இதே தண்ணீரை விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்துபவர்களுக்குப் போடப்பட்டிருப்பதைப் போல் நான்கு பங்கு தண்டத் தீர்வை சேலம் ஜில்லாவில் பயன்படுத்துபவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. யார் இவ்வாறு செய்தார்கள் என்று தெரியவில்லை. அரசாங்கம் தங்கள் மீது ஏதோ வஞ்சம் தீர்த்துக்கொள்கிறது என்று பாதிக்கப்பட்டவர்கள் கருதுகிறார்கள். இந்த விஷயத்தை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும், காவிரித் தண்ணீரை சேலம் பகுதிக்கு இன்னும் அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டும். காவிரித் தண்ணீரை சேலம் பகுதிக்கு அதிகமாகக் கொடுப்பதால் தஞ்சாவூரில் உள்ள நிலங்கள் காய்ந்தால் பரவாயில்லை; பூமியின் மேல் மட்டம் காய்ந்தால் அது விவசாயத்திற்கு நல்லதுதான். அங்கே குழாய்க் கிணறுகளை அமைக்கலாம். அந்தத் தண்ணீரை சேலம் பகுதிக்குக் கொடுக்க வேண்டியது எப்போதோ நடக்கும் நிகழ்ச்சி தான். ஆகவே காவிரித் தண்ணீரை சேலம் பகுதிக்கு விரைவில் கொடுப்பதற்கு ஆவன செய்யச் சிந்திக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஹோகேநக்கல் திட்டத்தைப்பற்றி நமது அரசாங்கத்தாரும் மைசூர் அரசாங்கத்தாரும் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் திட்டத்தின் கீழ் தர்மபுரிப் பகுதிக்கும் பாசன வசதி செய்ய முடியுமா என்று யோசிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். (குறுக்கீடு) இருக்கும் தண்ணீரை எடுத்துக்கொள்வது பற்றித்தான் பேசுகிறேன்.

மேட்டூர் அணையில் தண்ணீர் அதிகமாக—சர்ப்பசாக—இருக்கும்போது அந்தத் தண்ணீரை மணியூரத்தாறில் விட்டால் திருச்செங்கோடு தாலுகாவிற்கு அதிகமாகத் தண்ணீர் கிடைக்கும் என்று அங்குள்ள மக்கள் சொல்கிறார்கள். இதையெல்லாம் கவனித்து இந்தத் தண்ணீர் பிரச்சனையைத் தீர்க்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாயத்திற்குப் பயன்படும் இயந்திரம் கலப்பைகள் போன்ற வற்றைத் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை ஒன்று மதுரையில் அமைக்கப்படும் என்று நிதி நிலை அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை விரைவில் செய்ய வேண்டும். இயந்திரக் கலப்பைகள் இப்போது போதிய அளவில் இல்லை. விவசாயிகளுக்குத் தண்ணீர் கஷ்டம் இருக்கிறது. பவர் ட்ரில்கள் இல்லை. யுத்தத்திற்கு ஆயத்தம் செய்யும்போது எவ்வளவு விரைவாக நடவடிக்கைகள் எடுப்போமோ அவ்வளவு விரைவாக வறுமையைப் போக்கவும் நடவடிக்கைகள் எடுக்க வேண்டும். இந்தக் கருவிகளையும் மின்சார மோட்டார், இயந்திரக் கலப்பைகள் முதலியவற்றையும் விரைவாக உற்பத்தி செய்ய அரசாங்கம் முயற்சிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இந்த வருஷம் கல்வித் துறைக்கு 44 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இத்துடன் மாணவர்களின் உபகாரச் சம்பளத் திற்கான செலவு ஐமார் 6 கோடி ரூபாய் என்று வைத்துக்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

கொண்டால், மாணவர்களின் படிப்புக்கான செலவு கிட்டத்தட்ட 50 கோடி ரூபாயாக ஆகும். இவ்வளவு பணம் எதற்காகச் செலவு செய்கிறோம்? மாணவர்களின் எதிர்காலம் நன்றாக இருக்க வேண்டும். அவர்கள் அறிவும் சிறந்த பண்பும் ஒழுக்கமும் உடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். இந்த நாடு அவர்கள் மூலம் உலக நாடுகளிடையே மேலான நிலையை அடைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் இவ்வளவு பணம் செலவு செய்கிறோம். எங்கேயோ ஒரு இடத்தில் மாணவர்கள் தவறாக நடந்து கொண்டதாகவும், அவர்கள் விருந்தினர்களைத் தவறான முறையில் நடத்தியதாகவும் இந்து பத்திரிகையில் செய்தி வந்தது. அந்தப் பத்திரிகையில் அந்தச் செய்தி வெளியான தேதி 7-12-1965 என்று நினைக்கிறேன். அதற்குப் பிறகும் விடுதலை பத்திரிகையில் அந்த மாணவர்களுடைய கல்லூரியின் நிர்வாகத்தைப் பற்றியும் அந்த மாணவர்களின் ஒழுக்கத்தைப் பற்றியும் எழுதப் பட்டிருந்தது. இந்தச் செய்திகளை மட்டும் அறிந்தவர்களுக்கு வேறு விஷயங்கள் தெரியாமல் இருக்கக்கூடும். இந்த நிகழ்ச்சி பற்றி விசாரணை செய்யப்பட்டு, மாணவர்கள் திருத்தப் பட்டார்கள் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். பத்திரிகையில் வந்த அந்தச் செய்திகளை அறிந்துள்ள பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அந்தக் கல்லூரிக்கு அனுப்ப அஞ்சுவார்கள் என்பதால் இந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தேன். நல்ல தொழில்களில் ஈடுபட வேண்டும் என்ற எண்ணம் மாணவர்களுக்கு இல்லை. தாங்கள் ஐ.ஏ.எஸ். ஆக வேண்டும் என்று எல்லோரும் நினைக்கிறார்கள். நேற்றும் கனம் அங்கத்தினர் திரு. தங்கவேல் முதலியார் சொன்னதுபோல, “இது நம் நாடு, நம் மக்கள் வாழும் நாடு. நமது உழைப்பின் மூலம் நம் ஊருக்கு ஏதாவது நன்மை செய்ய வேண்டும்” என்ற உயர்ந்த எண்ணம் இப்போது படித்தவர்கள் யாருடைய உள்ளத்திலும் இல்லை. இந்த வருந்தத்தக்க நிலைமையை மாற்ற என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றி அரசியல் தலைவர்கள் எல்லோருமே சிந்தித்து விரைவில் ஒரு நல்ல முடிவிற்கு வரவேண்டும். இந்த வருந்தத்தக்க நிலைமையை மாற்ற வேண்டியது அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு ஆகும். “நன்னடை நல்கல் வேந்தர் கடனே” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சிரிமாத் தொழிவிஷ்ணுவர்கள், நல்லவர்களும் தாய்மார்களும் செல்லும் தெருக்களில் கண்ணை உறுத்தும்படியான பெரிய பெரிய படங்களை முழு உருவத்தில் வைத்து சமுதாயத்தைப் பாழ்படுத்தி வருகிறார்கள். சமுதாயம் நன்றாக வாழ வேண்டுமானால், மனிதன் நல்ல மனிதனாக வாழ வேண்டுமானால், அவன் மனம் திருந்தியிருக்க வேண்டும். மனம் கெட்ட பிறகு அவன் நல்ல மனிதனாக இருக்க முடியாது. மனம் கெட்ட பிறகு உடலும் கெட்டுப் போகும். திருந்திய மனம் இன்று திரைப்படக் காட்சிகளால் சீரழிந்து விட்டது. திரைப்படத்தொழிலில் உள்ளவர்கள், இந்தச் சமுதாயத்தை அழித்துவிட்டுத் தாங்களும் அழிந்து போக வேண்டும் என்ற முடிவிற்கு வந்து விட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்தத் திரைப்படக் காட்சிகள் சம்பந்தமாக கட்டுப்பாடு கொண்டு வா அரசாங்கம் முயற்சி எடுக்க வேண்டும். சமீபத்தில் ஒரு திரைப்படம் வந்தபோது “நாம் சென்னை மாநிலத்தில் தான் இருக்கிறோமா”

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

என்று நான் சந்தேகப்பட்டேன். “இரவில் பெண்கள்” என்ற படம் வந்தது. இத்தகைய படங்களால் சிந்தனையில்லாதவர்களும், படிப்பில்லாதவர்களும் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் இந்தப் படங்களைப் பார்ப்பதற்காக க்யூவில் நிற்பதை சமுதாயத்தின் நலனில் அக்கறையுள்ளவர்கள் பார்க்கும் போது அவர்கள் கண்களில் கண்ணீர் வராமல் இருக்காது. இந்த நிலைமையை மாற்ற அரசாங்கம் ஏதாவதொரு முடிவு எடுத்தே ஆக வேண்டும். அதற்குச் சட்டம் இடம் கொடுக்காவிட்டால் புதிய சட்டத்தை இயற்ற வேண்டும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், அரசாங்கம் படிப்பிற்காகச் செலவழிக்கும் எல்லாப் பணமும் வீணாகி விடும். சமுதாயத்தின் ஒழுக்கச் சீர்கேட்டைத் திருத்த வேண்டியது தான் அரசாங்கத்தின் தலையாய கடமை. இல்லாவிட்டால் குண்டர்களை அடக்கும் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் சமுதாயத்தைப் பாதுகாக்க முடியாது. எனவே இந்த விஷயத்தில் தீவிரமாக நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

11-30
p.m

அரசாங்கத்தார் சிக்கனத்தையும் ஆராயத் தொடங்கியிருப்பது இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒரு முக்கியமான அம்சம். நம் அரசாங்க கெஜட் பதவியில்லாத ஊழியர்களின் பஞ்சப்படி உயர்த்தப்படவில்லை. மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களின் பஞ்சப்படி உயர்த்தப்பட்ட பிறகு, தங்களுடைய பஞ்சப் படியும் உயர்த்தப்பட வேண்டும் என்று நம் அரசாங்க ஊழியர்கள் எதிர்பார்த்தது நியாயம் தான். பஞ்சப்படி உயர்விற்கு பதிலாக வேறு ஏதாவது செய்யத் தீர்மானிப்பதாக நம் அரசாங்கத்தார் சொல்வது வர வேற்கத்தக்கது. அவ்வாறு செய்வது முறையும்கூட. இந்த விஷயத்தில் எதிர்க் கட்சியினரும் ஒத்துழைப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். விலைவாசி உயர்விற்கேற்றபடி பஞ்சப்படியை உயர்த்திக் கொண்டே போனால் அரசாங்க ஊழியர்களாகவும் பணக்காரர்களாகவும் இல்லாத மக்களுடைய நிலைமை கஷ்டமானதாக ஆகிவிடும். ஆகையால், பொருள்களை மக்களுக்குக் குறைந்த விலைக்குக் கொடுப்பது நல்லது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். எல்லோருக்கும் உணவு கொடுக்கும் பிரச்சனையை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. எல்லோருடைய பிரச்சனையும் அரசாங்கம் ஏன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்? பாரி அண்டு கம்பெனி போன்ற பலபெரிய கம்பெனிகள் இருக்கின்றன. அவைகள் ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளிடம் ஏன் உணவுப் பிரச்சனையை ஒப்படைக்கக் கூடாது? அந்த வியாபாரத்தில் வரும் நஷ்டத்தை அவைகளே ஏற்றுக்கொள்ளும்படி ஏன் செய்யக்கூடாது? 100-க்கு மேற்பட்ட தொழிலாளர்களை உடைய கம்பெனிகளாவது அவைகளே இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னால் அரசாங்க ஊழியர்களைப்போல மற்றவர்களுக்கும் நன்மை ஏற்படும். ஆகவே நம்முடைய அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு குறைந்த விலையில் உணவுப்பொருள்கள் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் அவசரமான முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். விலைவாசி ஏறிக்கொண்டே போவதற்கு அந்த நிலையை விட்டுக்கொண்டிருக்கக் கூடாது என்ற இந்த சமயத்திலே மிகவும் வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

[2nd March 1966] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

அதே போலத் தான் சிக்கனத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறபோது, வட நாட்டிலே சில மாகாணங்களிலே பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர்களே வேண்டாமென்று சொல்லி விட்டார்கள். பம்பாயிலே என்று நான் நினைக்கிறேன். இது சரியா, தப்பா, எப்படி வேலை நடக்கிறது என்பதை அங்கேதான் போய் பார்க்கவேண்டும். என்னுடைய கருத்து, அவர்கள் தேவை இல்லை என்பது தான். ஜீப் காரை வைத்துக்கொண்டு ஊர் சுற்றுகிறார்களே தவிர வேலை எதுவும் நடப்பதில்லை. பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர்களும் சேர்மன்களும் சண்டை போட்டுக்கொண்டு பேப்பரை எல்லாம் சுட்டிவைத்து விடுகிறார்கள். சேர்மன்கள் இருக்கிறவர்கள் அரசாங்கத்திலே செல்வாக்குள்ளவர்களாக இருந்தால் அவர்களிடத்திலே பயந்துகொண்டு கமிஷனர்கள் ஒழுங்காக இருக்கிறார்கள், மற்ற இடங்களிலே அவர்கள் தங்கள் போக்கிலேதான் போகிறார்கள். ஜீப்பைத் தவறாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். எஸ்.இ.ஓ. என்று ஒரு போஸ்ட் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைத் தவிர கல்வி இலாகாவிலிருந்து ஒரு டெபுடி இன்ஸ்பெக்டர் வேறு இருக்கிறார். ஆகவே இந்த எஸ்.இ.ஓ. போஸ்ட் பஞ்சாயத்து யூனியனிலே தேவை இல்லாதது. பள்ளிக்கூடத்து ஆசிரியர்கள் வேலை செய்ய முடியவில்லை என்ற நிலைதான் உண்டாகி இருக்கிறது. இந்த கிராம சேவக்குகள் போன்றவர்கள் கிராமங்களிலே போய் குடியானவர்களிடத்திலே பயிர் எப்படி பண்ணுகிறது, உரம் எப்படிப் போடுகிறது என்று சொல்லுவதற்குப் பதிலாக அதிகாரம் பண்ணுகிறார்கள். ஆகவே பஞ்சாயத்து யூனியன்களிலே எவ்வளவு தூரம் எஜமானர்களைக் குறைக்க முடியுமோ அவ்வளவு குறைக்க வேண்டும். நிலச் சீர்திருத்தம் கொண்டு வந்தோம். 60, 70 லட்சம் ஏக்கர நஞ்சை நிலமுள்ள இந்த மாநிலத்திலே, 4,000 ஏக்கர தான் மிச்சம் கிடைத்திருக்கிறது என்ற அறிக்கையைப் பார்த்தேன், சென்ற வாரம், இந்த 4,000 ஏக்கரவை மிச்சப்படுத்துவதற்காக எத்தனை டெபுடி கலெக்டர்கள் போட்டிருக்கிறோம், எவ்வளவு ‘எஸ்டாபிளிஷ்மெண்டு’ வைத்திருக்கிறோம்? இதை எல்லாம் கணக்குப் பார்த்தால் இந்த 4,000 ஏக்கரவை விற்பனையாக அந்தச் செலவு வராது. இப்படி தேவை இல்லாத எஜமானர்களை எடுத்து, சிக்கனம் செய்து இருக்கிற ஊழியர்களுக்கு நாம் அதிகமான விலை கொடுத்து பொருள்களை வாங்கி சப்ளை செய்து, அவர்கள் இப்போது இருக்கிற சம்பளத்திலேயே நல்ல வாழ்வு வாழ்வதற்கு வழி செய்ய வேண்டும். அதே சமயத்தில் உணவுப் பெருக்கத்திற்கு ஊக்கம் உண்டாக்குகிற முறையில் விவசாயிகளுக்கு விலைகளை உயர்த்தி மூட்டை ரூ. 30 என்பதை ரூ. 50 என்று பண்ணினால், அவர்களே தேடிக்கொண்டு வந்து அரசாங்கத்திற்கு நெல் கொடுப்பார்கள். அந்த முறையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடிக்கிறேன்.

* திரு. என். வி. நடராசன் : மதிப்பிற்குரிய அவைத் தலைவரவர்களே, இன்று இந்த சபை முன் வைக்கப்பட்டுள்ள நிதி நிலை அறிக்கை குறித்து என்னுடைய கருத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இந்த நிதி நிலை அறிக்கை புதிய வரிகள் ஒன்றும் விதிக்காத திட்டம் ஆகும் என்று ஆளுநர் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். ஆனால் ஏற்கனவே ரூ. 8

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

கோடிக்கு வரிகளை விதித்து இன்றையதினம் அது நடைமுறையிலும் இருக்கிறது. எனவே மறைமுகமான வரியை உயர்த்திய வரவு செலவுத் திட்டம்தான் இது என்று நாம் கொள்ள வேண்டி இருக்கிறது. குறிப்பாக இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் விற்பனை வரியைப் பார்த்தால் அதைப் பற்றி நாம் மிகவும் அதிர்ச்சி அடைய வேண்டிய அளவுக்கு வளர்ந்து கொண்டே போகிறது நேற்றையதினம் ஆளும் கட்சித் தரப்பிலே உள்ள அங்கத்தினர் ஒருவர் ராஜாஜி அவர்கள்தான் இந்த வரியை விதித்தார்கள் என்று எடுத்துச் சொன்னார். நான் சொல்லுவேன், ராஜாஜி அவர்கள் விட்டுக்கு நெருப்பு வைக்க வில்லை. அவர் அடுப்புக்குத்தான் நெருப்பு வைத்தார். ஆனால் இன்றைய ஆட்சி கூரை மீது ஏறிக்கொண்டு நெருப்பு வைப்பதுபோல அந்த வரியை உயர்த்திக்கொண்டே போகிறது. ராஜாஜி அவர்கள் 1937-38-ம் ஆண்டில் ரூ. 40 லட்ச அளவில் அந்த வரியை விதித்தார்கள், அதுவும் சில முக்கியமான பொருள்களுக்கு ஆனால் இப்போது ரூ. 45 கோடி அளவுக்கு அந்த வரி உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது என்றால், இது நியாயமா என்பதை சர்க்கார் உணர்ந்து பார்க்கவேண்டும். வாதத்திற்காக வைத்துக் கொள்வோம். ராஜாஜி அவர்கள் தான் இந்த பாவமான காரியத்தைச் செய்தார் என்று; ஆனால் புண்ணியவான்களாகிய நீங்கள், ஏன் அந்த வரியை அப்படியே பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்? அந்த வகையில் பார்த்தாலும் அது தவறானது. இப்படி வரியை உயர்த்திக் கொண்டே போவது யாருக்கு தொல்லை தருகிறது என்றால், பொதுமக்களுக்குத்தான். விற்பனை வரியை உயர்த்துவதால் வியாபாரிகளுக்கு ஒன்றும் நஷ்டம் இல்லை. மறைமுகமாக பொதுமக்களைத்தான் அந்த வரிப்பளு பாதிக்கிறதே தவிர வியாபாரிகளை அல்ல. ஆகவே இந்த வரிவிதிப்பை சர்க்கார் புனராலோசனை செய்து அதைக் குறைக்கும் அளவுக்கு திட்டம் வகுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக விவசாயத்தைப் பற்றி அதிலே அனுபவமிக்க கனம் உறுப்பினர்கள் எல்லோரும் பேசினார்கள். குறிப்பாக கனம் தங்கவேல் முதலியார் அவர்கள் விரிவாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால் விவசாயத் துறையானாலும், தொழில் துறையானாலும் அதில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள் மனம் நிம்மதியாக இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. இங்கேகூட சென்ற தடவை ரூ. 8 கோடி புதிய வரியை போட்டு விட்டு, நில வரி; நீர் வரியை 25 சதவிகிதம் உயர்த்தினார்கள். எதிர்க் கட்சிகள் இங்கே வரியை உயர்த்துவது கூடாதென்று வலியுறுத்திக் கேட்டும், அதை சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. சரி. இந்த நிதி நிலை அறிக்கையிலாவது அந்த வரி எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால், போட்ட வரி போட்டபடியே இருக்கிறது. அக விலை எப்படி உயர்ந்தது உயர்ந்ததாகவே நிரந்தரமாக இருக்கிறதோ, அதே போல சர்க்கார் எந்த வரியை உயர்த்தினாலும், எந்த அவசர காரணத்திற்காகப் போட்டாலும், அந்த அவசரத்திற்குப் பிறகும் போட்ட வரிகள் அப்படியே நீடிக்கப்படுகிறது என்றால், இது வியாபாரத் துறையிலே இருக்கிற சிலர் பேராசையினால் செய்யக் கூடிய கொடுமையைப் போலவே இருக்கிறதே தவிர எந்த வகையிலே அதை நாம் நியாயம் என்று ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதை சர்க்காரின் கவனத்திற்கு நான் கொண்டு வர

[திரு. என். வி. நடராசன்] 2nd March 1966]

விரும்புகிறேன். நான் இன்னும் சொல்லுவேன். ஏதோ வாய்ச் சொல் அளவில் சொல்லி விடுகிறீர்கள், செயலில் முடியுமா என்று கேட்கிறீர்கள். செயலில் முடியும். இங்குள்ள அமைச்சர்களுக்கோ அல்லது சர்க்காருக்கோ திறமை இல்லை என்று தான் சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் உங்களுக்கு மனமில்லை, அதனால் மார்க்கம் புரியவில்லை. ஐந்து ஏக்கர் வரை நிலம் உள்ளவர்களுக்கு வரி இல்லாமலேயே செய்ய, இந்த விவசாயத் துறையில் நல்ல பல திட்டங்களைக் கொண்டு வர முடியும் என்பதை நான் திட்டவட்டமாகச் சொல்லுவேன். முன்பு ஒரு முறை தொழில்களை தேசிய மயமாக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்லும்போது கனம் தொழிலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், நஷ்ட ஈடு கொடுப்பதற்கு பணத்திற்கு எங்கே போவது என்று. ஏன் தனிப்பட்ட முதலாளிகளிடமுள்ள பெரும் தொழில்களை தேசிய மயமாக்குவதற்கு சர்க்கார் தயங்கவேண்டும்? அதிலிருந்து வரும்படியான வருவாயை ஏன் விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குப் பயன்படுத்தக் கூடாது? ஓயாமல் நீங்கள் சோஷலிசம் பேசுகிறீர்கள். சோஷலிச பாணி அடையவேண்டுமென்று வெட்டிப்பேச்சு பேசி வருகிறீர்களே தவிர நடைமுறையிலே பார்த்தால், முதலாளித்துவ முறைதான் இந்த நாட்டிலே வளர்ந்து வருகிறது. நேற்றையதினம்கூட உறுப்பினர்கள் சோஷலிசம் கம்யூனிசம் என்பதைப் பற்றி எல்லாம் பேசினார்கள். ஆனால் நான் ஒன்று சொல்லுவேன். இங்கே கம்யூனிச பாணியில் இந்த சர்க்கார் சொல்லுவதாக யாரும் கருதிவிடக் கூடாது. அப்படி ஏதோ இருப்பதாகவும் மற்றவர்கள் பிற்போக்குப் பாதையிலே செல்லுவதாகவும் கருதிக்கொள்ளுகிறீர்கள். இன்னும் சொல்லுவேன், நேரடியான முதலாளித்துவத்தை நாம் புரிந்துகொள்ளமுடியும். முதலாளித்துவம் அல்லாத, அதற்கு எதிர்மாறான முறையையும் நாம் புரிந்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் இரண்டுங்கேட்டான் நிலையைத் தான் நான் புரிந்துக்கொள்ள முடியவில்லை. அதனால் நாட்டுக்கு நன்மை ஏற்படாது. அதற்காக கம்யூனிச பாதையில் செல்லவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. கம்யூனிசம் என்றால் இங்குள்ள பொதுவுடைமைக் கட்சியை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அதை ஆராயக் கூடாது. அந்த தத்துவம் உயர்ந்த தத்துவம்தான். அதை நம்முடைய நாட்டு நிலைமை, நம்முடைய பண்பாடு, நாகரீகம், இவைகளுக்குத் தகுந்த முறையில் பயன்படுத்தினால் அது நம்முடைய நாட்டுக்கு நன்மை தரும். இதை விட்டு விட்டு, கம்யூனிசம் என்ற உடனே, இன்று இந்த நாட்டிலே இருக்கிற கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த சிலரின் போக்கை மனதில் எண்ணிக் கொண்டு அந்தத் தத்துவத்தை அடியோடு கேவி பேசுவது முறையாகாது. சோஷலிச பாணியைப் பற்றிப் பேசுகின்ற சர்க்கார் கட்சியினர் ஆட்சி பீடத்தில் உள்ளவர்கள், சதாரணமாக ஐந்து ஏக்கர் வரையில் நிலம் உள்ளவர்களுக்கு வரியே இல்லாமல் செய்யக்கூடாதா? திருப்பி கேட்கலாம். இவர்கள் செய்வார்களா என்று? சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பொறுத்தருள்வார்கள் என்று கருதுகிறேன். மத்திய சர்க்கார் உங்களை அனுமதித்தால் உங்களுக்கு சந்தேகமிருந்தால்

11-40
a.m.

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஆட்சி பீடத்தை விட்டு ஒதுங்கியிருந்து பாருங்கள். ஆட்சியை எங்களிடத்தில் கொடுத்துப் பாருங்கள். ஐந்து ஏக்கர் நிலம் உள்ளவர்களுக்கு நில வரியே இல்லாமல் செய்தால் தொடர்ந்து எங்கள் கொள்கையை நீங்கள் . . .

திரு. கே. ராஜாராம்: ஆட்சி பீடத்தைக் கொடுப்பது எங்கள் கையிலே அல்லது அமைச்சர் கையிலே இல்லை. அதை ஜனங்கள் கொடுக்கவேண்டும்.

திரு. என். வி. நடராசன்: அது 1967-ல் வருகிறது; அதற்காக கத்தான் நாங்கள் சொல்வதில் உங்களுக்கு ஐயப்பாடு இருந்தால் என்ற வார்த்தையை ஜாக்கிரதையாக உபயோகித்தேன். மேலிடத்தில் அதற்கு அனுமதி தந்தால் பரிட்சார்த்தமாக கொடுத்துப் பாருங்கள். நாங்கள் உறுதி தந்தபடி நடந்தால் இந்த நாட்டை தீராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் ஆளட்டும் என்று நிம்மதி அடையுங்கள். அதன்படி நடக்காவிடில் இந்த நாட்டை விட்டே துரத்திவிடுங்கள் என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இதைச் சொல்வதில் மேலிடத்திலிருந்து ஒப்புதல் கிடைக்காது என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனால் மக்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கவேண்டுமா? எனவே ஐந்து ஏக்கர் நிலம் உள்ள சிறிய விவசாயிகளுக்கு வரியே இருக்கக் கூடாது என்று வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தொழில் துறை நல்ல முறையில் வளர்ந்து வருகிறது என்பதை அவ்வப்போது கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். அதில் ஆட்சேபணையில்லை. ஏற்றுக் கொள்ளுகிறோம். அப்படி வளரும் தொழில் துறையினால் யாருக்கு லாபம் என்று கூர்ந்து பார்க்கவேண்டும். விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய சில பெரிய முதலாளிகள் தான் அதனால் பயன்பெறுகிறார்கள். பெரிய முதலாளிகள் இன்னும் பெரிய முதலாளிகளாக ஆகிறார்கள். ஏழைகள் பரம ஏழைகளாக ஆகிறார்கள். நடைமுறையில் உள்ள நிலைமையை நடுநிலையில் இருந்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் அது தெரியும். காங்கிரஸ் இயக்கம் தேசியப் போராட்டத்தை நடத்தியபோது வெள்ளையர்களிடத்திலிருந்து நாட்டை மீட்க வேண்டுமென்று தலைவர்கள் தெரிவித்த போது நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்தால் எல்லாத் தொழில்களையும் தேசிய மயமாக்குவோம் என்று காங்கிரஸ் தலைவர்கள் சொன்னார்கள். காலஞ்சென்ற சத்தியமூர்த்தி அய்யர் அவர்களிலிருந்து மற்ற தலைவர்களும் இன்று ஆட்சி பீடத்தில் உள்ளவர்களில் சிலர் அந்தத் தலைவரின் பின்னால் இருந்து உறுதி கொடுத்தார்கள். இன்று கேட்கிறேன். எத்தனை பெரும் தொழில்களை--கோடிக்கணக்கான லாபம் வருகின்ற தொழில்களை சர்க்கார் துறையாக மாற்றியிருக்கிறீர்கள்? நான் பத்திரிகைகளில் ஒரு செய்தியைப் பார்த்தேன். அசோக் லேலண்டு என்ற தொழில் சாலையில் அதிலுள்ள தொழிலாளிகளுக்கு போனஸ் கொடுத்தது போக எவ்வளவு லாபம் வந்திருக்கிறது என்று பார்த்தால், 3½ கோடி என்று கணக்குக் காட்டுகிறார்கள். அந்த 3½ கோடி ரூபாய் சர்க்கார் கஜானாவுக்கு வந்தால் விவசாயத் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு வரி இல்லாமல் நாட்டை ஆளமுடியாதா? என்.ஜி.ஓ.க்களுக்கு பஞ்சப்படி தரமுடியாதா? ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 20 தருகிறோம் என்று சொல்லும் சர்க்கார் என் ரூ. 25 தரமுடியாதா?

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

நீங்கள் பாரதியார் பாடியதுபோல 'வாய்ச்சொல்லில் வீரராக்' இருக்கிறீர்களே தவிர செயல் துறையில் எதையும் காண முடியவில்லை. தொழில் துறை சர்க்கார் துறையாக அமையவேண்டும். தனிப்பட்ட முதலாளிகள் வளருவதைத் தடுக்க வேண்டும்.

மகாத்மா காந்தியின் தத்துவத்துக்கு அருள்கூர்ந்து மாசுகற்பிக்கக் கூடாது என்று தாழ்மையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மதுவிலக்குக் கொள்கை இப்போது வேடிக்கையாகப் போய் விட்டது. மகாத்மா காந்தியின் பிரதி பிம்பமாக இன்று ஒன்று இருக்கிறது என்றால் அது மதுவிலக்குக் கொள்கைதான். சர்க்கார் மனதில் கையை வைத்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மனச்சாட்சியோடு அதை நடத்துகிறார்களா? வேண்டா வெறுப்போடு ஏதோ கஷாயத்தை சாப்பிடுவது போல. மதுவிலக்குத் திட்டம் நடைபெறுகிறதே தவிர அந்தத் திட்டத்தில் யாருக்கு லாபம்? ஏன் மதுவிலக்குச் சட்டத்தை மீறுகிறவர்களுக்கு கடுமையான தண்டனை கொடுக்க தீவிர நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது? நேற்று பேசிய நண்பர் சிற்றரசு அவர்கள் கூட எடுத்துச் சொன்னார்கள். சென்ற கால அரசியலைத் திருப்பிப் பார்க்க வேண்டும். மதுவிலக்குத் திட்டம் வந்தவுடன் எங்கள் கழகத் தலைவர் அண்ணா அவர்கள் அந்தத் திட்டத்திற்கும் கழகத்திற்கும் நிறைய உடன்பாடு உண்டு என்றும் காங்கிரஸ் கொள்கைகள் பல வற்றை எதிர்த்தாலும் அவர்கள் நல்ல நம்பி என்ற கதையைப் படைத்து அதைக் காலஞ்சென்ற கலைவானரைக் கொண்டு திரைப் படமாக வெளியிட்டிட்டு மதுவிலக்குத் திட்டத்திற்கு ஆதரவு தேடித் தந்தார்கள். அந்தக் கழகத்தின் உறுப்பினர்கள் நாங்கள். அந்தத் திட்டத்தை வரவேற்கிறோம். ஆனால் சர்க்கார் அதை செயல்படுத்துவதில் மாநிலத்திற்கு, மாநிலம் வித்தியாசப்படுகிறது. புதுவைக்கும் கடலூருக்கும் திண்டிவனத்திற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. அது இருக்கலாமா? இந்த சபையில் உறுப்பினராக இல்லாதவர்களைப் பற்றி கூறுவதற்கு மன்னிக்கவேண்டும். ஜெய்ப்பூரில் நடந்த அகில இந்திய காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் அதன் தலைவர் மதுவிலக்குத் திட்டம் பற்றி தடுமாற்றத்துடன் பேசியதாக அறிந்தேன். எனவே மகாத்மா காந்தியின் தத்துவத்தை வெற்றி பெறச் செய்யவேண்டும். மதுவிலக்குத் திட்டம் தீவிரமாக நடைபெறவேண்டும். அதில் ஓட்டை உடைசல் இருக்கக் கூடாது. தப்பித்துக்கொள்ள இடம் இருக்கக்கூடாது. அதை வலியுறுத்தித் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, டாக்ஸி ஆட்டோ டிரைவர்களைப்பற்றி அவ்வப்போது பேசப்படுகிறது. தமிழகத்தின் தலைநகரான சென்னையில் அடிக்கடி போலீஸ் ஊழியர்களுக்கும் டாக்ஸி தொழிலாளர்களுக்கும் சச்சரவு ஏற்படுவது உள்படியே மிகவும் அநாகரிமாகக்கூட இருக்கிறது என்று சொன்னேன். ஏன் அப்படியிருக்கிறது என்று ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும் அதை சர்க்கார் கவனித்ததா? கவலைப்பட்டதா? டாக்ஸி தொழிலாளர்கள் மிகமிக ஏழ்மை நிலையில் உள்ளவர்கள். போலீஸ் ஊழியர்களும் ஏழ்மை நிலையில் உள்ளவர்கள்தான். காலை முதல் இரவு வரையில் பணியாற்றுகிறார்கள். அவர்களிடையே ஏன் மோதல் வருகிறது? அதனால் பொதுமக்கள் ஏன் சங்கடத்

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

திற்கு உள்ளாகவேண்டும்? டாக்சி ஊழியர்களுக்கு சாதாரண தொழிலாளர்களுக்குள்ள விதிமுறைகள், பாக்கரி ஆக்ட் இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. காலை முதல் இரவு வரையில் அவர்கள் டாக்சி ஓட்ட வேண்டும். சாப்பாட்டு நேரம் கிடையாது. காலை ஏழு மணிக்கு யாராவது கூப்பிட்டால் போக வேண்டும். இல்லாவிட்டால் போலிசிடம் புகார் செய்கிறார்கள். அவர்கள் ஏன் கூப்பிட்டதும் போகவில்லை என்று ஐம்பது ரூபாய், நூறு ரூபாய் என்று அபராதம் போடுகிறார்கள். குறிப்பிட்ட நேரங்களில் டாக்சியை அழைத்து அவர்கள் போகவில்லை என்றால் அது குற்றமாகாது என்று ஏன் சட்டம் போடக்கூடாது? மதிய நேரத்தில் அதாவது சாப்பாட்டு நேரத்தில் டாக்சியை கூப்பிட்டுப் போகவில்லை என்றால், அது குற்றமில்லையென்றும் இரவில் அகாலத்தில் ஓட்டவேண்டுமென்றால் மீட்டரிலுள்ள சார்ஜைவிட 25 சதவிகிதம் சேர்த்துத் தரவேண்டுமென்றும் ஏன் விதி வைக்கக்கூடாது? குறைந்த கட்டணம் அரை ரூபாய் மீட்டருக்கு என்றிருப்பதால் ஒரு டாக்சி பத்து முறை அந்த குறைந்த அளவு இடத்திற்கே வண்டியை ஓட்டினால் வருவாய் ஐந்து ரூபாய் தான் வரும். ஆனால் அந்த டிரைவர் முதலாளிக்கு 35 ரூபாய் தரவேண்டும். குறைந்த கட்டணம் உள்ள இடத்திற்கு வரமாட்டேன் என்றால் அவர்களுக்கு 100 ரூபாய் வரை அபராதம் போடுகிறார்கள். எனவே குறைந்தது ஒரு ரூபாய் என்று கட்டணத்தை ஏன் ஆக்கக்கூடாது? இது போன்ற விதிமுறைகளை வகுத்துவிட்டு, பிறகு அதை மீறினால் டாக்சி ஓட்டுகிறவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுத்து என்ன தண்டனை கொடுத்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அந்தச் சங்கத் திற்குத் தலைவனாக இருந்து பணியாற்றுகிற முறையில் நான் இதைச் சொல்கிறேன். வேலை நிறுத்தம் என்பது எனக்கு உடன்பாடானது அல்ல. வேலை நிறுத்தம் என்பது கடைசி ஆயுதம். வேலை நிறுத்தத்தைத் துஷ்பிரயோகம் செய்யவேண்டுமென்று கழகமும் விரும்புவதில்லை. கழகத் தலைவரும் விரும்புவதில்லை. போலீஸ் ஊழியர்களுக்கும் டாக்சி டிரைவர்களுக்கும் தீராய் பகை இருக்கிறதென்றால் அதனால் பொதுமக்கள் டாக்சி இல்லாமல் கஷ்டப்படும் நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதையெல்லாம் போலீஸ் அதிகாரிகளுக்குச் சொன்னால் கேட்கவேண்டும். இதைப் பரிசீலனை செய்ய ஒரு கமிட்டி நிறுவி தக்க பரிகாரம் தேடி அதன் மூலம் குறைகளை முடிந்தவரையில் தடுக்கலாம் என்று சொன்னேன் அதற்கு சர்க்கார் காது கொடுக்கவில்லை. அவர்கள் வேறு எங்கே போய்ச் சொல்வது? காலையில் எழும்பூரில் வந்திறங்கும் ஜனங்கள் வண்டியிருக்கிறதா என்பதைத் தான் கவனிப்பார்கள். சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் அவர்களை வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட நிலைமையை தவிர்க்கும் வகையில் நீங்களே அதற்கு ஒரு திட்டம் வகுத்து அதை நிறைவேற்றினால் அடிக்கடி இப்படிப்பட்ட சச்சரவுகள் ஏற்படாது. என்னைப் பொருத்தவரையில் டாக்சி ஓட்டுகிற அத்தனைபேரும் நல்லவர்கள் என்று சொல்ல மாட்டேன். அதில் முறை தவறுகிறவர்கள் ஒரு சிலர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே சமயத்தில் உங்கள் பக்கம் உள்ளவர்கள் அத்தனைபேரும் குற்றம் செய்யாதவர்கள் என்றும் பத்தரை மூன்றுத் தங்கம் என்றும் சொல்லக்கூடாது. நேற்றுக் கேள்வி

11-50
a.m.

2nd March 1966] [திரு. என். வி. நடராசன்]

குப் பதில் அளிக்கும்போது கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் தம்மை தொழில் சங்க அனுபவம் மிக்கவர்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டார். நான் அதை அறிவேன். அவர்களுக்கும் எனக்கும் நேரடித் தொடர்பு இல்லாவிட்டாலும் நானும் தொழிற் சங்கத் துறையில் ஓரளவு அனுபவம் பெற்றவன் என்ற முறையில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அனுபவமுள்ள தொழிலமைச்சர் அவர்கள் அந்த அக்கறையோடு இதையும் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, என்.ஜி.ஓ-க்களின் பஞ்சப்படியைப் பற்றிச் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அவர்களுக்கு அதிகமான பஞ்சப்படி தர அரசாங்கம் யோசித்து வருவதாக இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பஞ்சப்படியை உயர்த்துவதை விட விலை வாரிகளைக் குறைத்தால் நல்லது என்றும் இந்த அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது யோசனையை நான் முழுமனதுடன் ஆதரிக்கிறேன். இருந்தாலும், அவர்களுடைய பஞ்சப்படியை உயர்த்த வேண்டிய அவசியம் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் மறுப்பதற்கில்லை. விலைவாசிகளை அரசாங்கம் குறைத்தால், அது 10 ரூபாய் பஞ்சப்படி கொடுப்பதைவிட 20 ரூபாய் பஞ்சப்படி கொடுத்தது போல இருக்கும்; எல்லாத் தொழில்களில் உள்ளவர்களுக்கும் அது அனுகூலமாக இருக்கும். ஆகையால் விலைவாசிகளைக் குறைக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். எதெற்கெல்லாமோ சர்க்கார் அவசரச் சட்டம் போடுகிறார்கள். விலைவாசி குறைப்பிற்காக சர்க்கார் அத் தகைய நடவடிக்கை எடுத்தால் மக்களே கூட குறைசொல்ல மாட்டார்கள். 'இந்த அளவிற்காவது குறைத்தோம் என்று சொல்லக்கூடிய வகையில், விலைவாசிகளை ஒரு குறிப்பிட்ட அளவிற்காவது குறைக்க அரசாங்கத்தார் தீவிர நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். என்.ஜி.ஓ-க்களின் பஞ்சப்படியை உயர்த்த வேண்டிய அவசியத்தைத் தாங்கள் உணர்ந்திருப்பதாக அரசாங்கத்தார் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பஞ்சப்படி உயர்வு அளிப்பதை ஒரு பெரிய பிரச்சனையாக வளர்த்து அதைக் கொடுப்பதில் காலம் தாழ்த்தி, அதை அவர்கள் அதிருப்தியுடன் பெறும்படி செய்யாமல் கூடிய சீக்கிரம் அதை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சினிமாப் பட விளம்பரங்களைப் பற்றி திரு. சாம்பசிவ ரெட்டியார் குறிப்பிட்டார். இதைப்பற்றி நாங்கள் முன்புகூட பல முறை பேசியிருக்கிறோம். அதைப்பற்றிப் பேசப்பேச அது இன்னும் அதிக மோகமாக ஆகிறது. பேசாமல் இருந்தால் கூட நிலைமை திருந்தியிருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. ஒரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன்; அதற்கு என்னை மன்னிக்க வேண்டும். இந்த விளம்பரங்கள் கூட வட நாட்டுப் படங்களால் தான் அதிகரிக்கின்றன. இந்தப் படங்கள் ஆபாசமானவையாக இருக்கின்றன. அவை பார்ப்பதற்கே விகாரமாக இருக்கின்றன. அவற்றால் தான் தமிழ் நாட்டிலும் அப்படிப்பட்ட படங்கள் வந்திருக்கின்றன. அவற்றைப் பார்த்தாலே, அவை தமிழ்நாட்டுப் படமா என்ற சந்தேகம் ஏற்படுகிறது. அந்தப் படங்களைத் திரையிடக்கூடாது என்று

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

அரசாங்கத்தார் சொல்ல வேண்டும். ஆளும் கட்சியினர் அவ்வாறு சொல்லாமல் எங்களைப் போன்ற எதிர்க் கட்சியினர் மீது பாய் கிறார்கள். பொதுவான பிரச்சனைகளில் நாங்கள் அவர்களுடன் ஒத்துழைக்கத் தயாராயிருக்கிறோம். பார்ப்பதற்கே தங்கள் விரோதிகள் போல எங்களை ஆளும் கட்சியினர் கருதுகிறார்கள். நாங்கள் என்ன அவ்வளவு பாபமா பண்ணினோம்? சில விஷயங்களில் அவர்கள் கொண்டுள்ள கருத்தையே நாங்களும் கொண்டிருக்கிறோம். சில பிரச்சனைகளில் நாங்கள் வேறுபட்ட கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம். பொதுவாக உள்ள சில பிரச்சனைகளில் எங்களுடைய ஒத்துழைப்பை ஆட்சியாளர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கண்ணியமும், நியாமும் அரசியலில் இருக்க வேண்டும் என்பதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். நமது சட்டசபையில் வார்த்தைகள் எவ்வளவு கார சாரமாக இருந்தாலும், நாம் நல்ல முறையில் செயலாற்றி வருகிறோம். கனம் தலைவர் அவர்கள் ஏதாவது சொன்னால் அதன்படி நடக்கிறோம். இந்தப் பண்பை குறிப்பாக எங்கள் கட்சி தலைவர் அண்ணா அவர்களும் மற்றவர்களும் வளர்த்திருக்கிறார்கள். கார்ப்பொரேஷனில் டாக்டர் ஏ. ராமசாமி முதலியார் தலைவராகவும் திரு. சத்தியமூர்த்தி எதிர்க் கட்சித் தலைவராகவும் இருந்த போது சைமன் கமிஷனுக்கு வரவேற்பளிக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானம் மாநகராட்சி கூட்டத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டது. அப்போது அந்தத் தீர்மானத்திற்கு நகரசபையில் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கப்பட்டது. அந்த எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்பட்டபோது அங்கே உறுப்பினர்கள் முறை தவறி பேசினார்கள் என்ற செய்தியும் வந்தது. அப்போது மெயில் பத்திரிகையில், அதுபற்றி, “இந்த இந்திய மக்களுக்கு நாகரிகமே தெரியாதா? ஒரு வரவேற்பு அளிப்பதை எதிர்த்து இப்படிப் பேசுகிறார்களே” என்று தலையங்கம் எழுதிற்று. அதற்கடுத்த நாள் பச்சையப்பன் கல்லூரியின் முன்பு, அதாவது இப்போதைய ஸ்பீருட் மார்க் கேட்டின் முன்பு, ஒரு பெரிய கூட்டத்தில், டாக்டர் ஏ. ராமசாமி முதலியார் கார்ப்பொரேஷனின் தலைவர் என்ற முறையில் பேசினார். அப்போது அவர் “நீங்கள் எங்கள் நாகரிகத்தைப்பற்றிப் பேச வேண்டாம். நாங்கள் ஏதோ மேஜையைத் தட்டினோம். உங்கள் நாட்டில் நீங்கள் மேஜையை எடுத்து வீசியிருக்கிறீர்கள் நாற்காலியை எடுத்து வீசியிருக்கிறீர்கள் என்று அந்தத் தலையங்கத்திற்கு பதிலளிக்கும் விதத்தில் பேசினார்கள். இப்போதுள்ள நல்ல பண்பு அந்தக் காலத்திலிருந்தே வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. நேற்று இந்த சபையில் கார்ப்பொரேஷனைப் பற்றிப் பேசப் பட்டது. கார்ப்பொரேஷனை இந்த அரசாங்கத்தார் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் தூக்கி எறியலாம். அதற்கான அதிகாரம் இப்போது இவர்களுக்கு இருக்கிறது; இந்த விஷயத்தில் இவர்கள் இப்போது பிறும்மாவைப் போல இருக்கிறார்கள்; கார்ப்பொரேஷனை எப்போது வேண்டுமானாலும் கலைத்துவிடலாம் என்ற அதிகாரத்தை சட்டமாக்கி வைத்துக்கொண்டு சர்க்கார் கட்சி யினரும் குறிப்பிட்ட தலைவர்களும் பொது மேடைகளில் முறை தவறி பேசுவது நியாயமா என்று கேட்கிறேன்.

[திரு. என். வி. நடராசன்] [2nd March 1966]

மக்களுக்கு நன்மை செய்ய வேண்டும் என்பது இந்த மாநில ஆட்சியாளர்களின் தனிப்பட்ட எண்ணமாக இருக்கலாம். ஆனால் இப்போதுள்ள ஆட்சி முறை (Set-up) அதற்குக் கூட உகந்ததாக இல்லை. கனம் அமைச்சர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் டெல்லியை எதிர் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. குறிப்பாக, இரும்புத் தொழிற்சாலைக்கு நாம் எவ்வளவு காலமாக காத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்? கனம் தொழில் அமைச்சர் ஜப்பானிலிருந்து திரும்பியதும் நமக்கு உற்சாகம் ஏற்பட்டது. அவர் பத்திரிகை நிருபர்களுடன் பேசிய விஷயத்தை அறிந்தபோது நமக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அதற்குப் பிறகு, டெல்லியைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது என்பதைக் கேட்கும்போது நமக்கு உற்சாகம் குறைகிறது. ஒவ்வொரு விஷயத்திற்குமா டெல்லியைப் பார்க்க வேண்டும்? லும்மல் தும்மு வதற்குக் கூடவா டெல்லியைப் பார்க்க வேண்டும்? சேலம் இரும்பு தொழிற்சாலையைப் பற்றிய திணை சிறு குழந்தையி லிருந்து பெரியவர்கள் வரை எல்லோருக்கும் தெரிந்ததாகும். அந்தத் தொழிற்சாலை இங்கே அமைய, டெல்லிக்குப் போய் கெஞ்ச வேண்டுமா? இதை எண்ணிப் பார்க்கவும் வெட்கமாக இருக்கிறது. இது போன்ற சிக்கல்களை அகற்ற வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை வலியுறுத்துகிறேன். வணக்கம்.

* SRI MOHANLAL MEHTA : Mr. Chairman, Sir, I thank 12-00 you very much for giving me this opportunity to participate in this noon discussion.

Sir, at the outset, let me congratulate our able Hon. the Chief Minister on the deftness and the dexterity that he has shown in framing the Budget estimates for the new financial year. He has made the Budget without any new taxation. Sir, it is but right that he has done so, because at present our national economy is suffering under extraordinary pressure. Our national income also has not shown any rise. On the contrary, it has shown a small decline. Then, Sir, our export earnings and incomes from other sources have not been what we expected them to be. The price line also is defying all the efforts of the Government to keep it under control. Under these circumstances, the Hon. the Chief Minister has done very well to desist from imposing any fresh levies.

However, Sir, that is not the important factor in the Budget, because people are conscious that if there are no fresh taxation proposals in this Budget, they might be lying in wait for them round the corner and might appear while the supplementary Budget is presented in a few months' time as usual. But the taxpayer does not mind that. The tax-payer does not mind bearing some extra burden at this critical juncture. In fact, in certain cases, he feels proud that by paying taxes he is becoming a participant, a sharer, in the work of the building-up of the nation, in the national development. So the tax-payer accepts the taxes with a certain mental preparation.

[Sri Mohanlal Mehta]

[2nd March 1966]

Sir, it is said that the world is full of uncertainties. But even in a world of uncertainties, two things are certain, and most certain and they are death and taxation. Both are equally unwelcome and unpalatable and yet both are inescapable and inevitable. Therefore, in this time of our economic struggle, people are prepared for bearing some burden or the other because they know that the nation is marching ahead and the development programmes have to be put through.

Sir, what is important is, we must look at the right side of the Budget. I know that some people have sensed in it the pre-election or the fast approaching election element. But if they were to study the Budget with a little more care and with an open mind and understanding, they would also see signs in the Budget not of the approaching elections, but of the approaching prosperity and self-sufficiency for the State.

(Deputy Chairman in the Chair)

Time and again the Budgets are discussed on the floor of this House and time and again members have voiced their views here. But presently what strikes me most is the food situation, an oft-repeated matter no doubt. As it is frankly admitted in the speech of the Hon. the Chief Minister, we are not up to the mark so far as food production is concerned. But this should not make us forget the distribution side of it. To-day we can confidently say that in the State everybody is getting the required quantum of food which was not the case two years ago. Not only that. Some philanthropic minded people and families are saving rice from their rations to be sent to the States which are called deficit States. The distribution is becoming more and more smooth and speedy as time passes because the Government and their officers are doing their best to locate the loopholes in the system and trying to rectify them. So, we have to look to this side also while passing judgment on the Government's food policy. Side by side all conceivable efforts are taken by the Government to increase food production. I do not want to elaborate on this point because all the steps taken by the Government in the direction of increasing food production have been vividly stated in the Budget speech of the Hon. Minister. The budget speech is a promising one and has raised a hope, a bright hope—in the minds of the people of this State and of this country that we have now turned the corner and that before long, our State will become self-sufficient in so many of its requirements.

When an increase in food output is mentioned, naturally the question arises as to the methods of our agriculture. This too has been very nicely clarified in the budget speech. There is no salvation without our resorting to the mechanical type of farming. When some one like me speaks in this strain, some people remark, 'What do you know about mechanical farming? How much will it cost? How difficult and costly it will be to maintain

2nd March 1966] [Sri Mohanlal Mehta]

the machines? How many of our ryots are capable of handling these mechanical devices?' and so on and so forth. I quite understand their point. But we should not also forget that the country has done it and is doing it. It is also progressing in that direction. Recently we have received a sizeable consignment of tractors from foreign countries. Again, the Hon. the Minister for Industries, during his recent visit to Japan, has made some arrangements, so that modern implements may be made available for our agricultural purposes. So just for a moment, forgetting the past, we can look to the future hopefully and with great confidence.

Now, coming to the scientific and mechanised farming to carry on that type of agriculture, technical personnel will naturally be necessary. Even if we have machines, but do not have the technical personnel to man them, of what use will they be then? So, more and more encouragement should be given to the collegiate education as well as technical and technological education.

Sir, When I talk about collegiate education, I may venture to make one observation. So much has been done in this State in this direction. My humble suggestion here is this. If private philanthropists, who want to start a college—mostly they will be starting arts and science colleges, because private parties cannot afford to start professional colleges like the medical college and the engineering college—come forward according to a rule they have to pay a certain amount. Then the Government will take over the entire responsibility of starting the college. In addition to the amount required for the starting of the college. When they pay this sum of Rs. 5 lakhs they will be given a right to give their own names to the college or the names of their kith and kin, whose names they want to commemorate. Here comes one snag, that is, these donors are denied even a small voice in the management of the college. After all, the donors come from a particular society. They come from certain environments. The society from which these donors come will naturally ask, 'What have you done for us, for your relatives, for our friends and for our neighbours? Should you not have even a small voice in the matter of admission of the students whom we recommend? Therefore, if a little relaxation is made by the Government in this respect, it will be very much appreciated. To-day the donors have absolutely no right. They have no voice in the admission in the college. But if this relaxation is made, it will not only be proper, but it will also serve the cause of justice that the man who pays a huge amount is permitted to have a right to get some of his candidates admitted in the college. This is a suggestion which I know the Hon. the Chief Minister will consider. In fact, on one occasion I remember having placed before him these facts. If this is done, naturally, many, many people will be encouraged to come forward and help the educational programme of this State.

[Sri Mohanlal Mehta] [2nd March 1966]

Then, Sir, I come to the Central Government projects. I will touch upon only one, and, that is the development of the Ennore Port. I do say about this, because I do not find any mention about it in the budget speech of the Hon. the Chief Minister. If I remember aright, there is a proposal to develop the Ennore Port both as a fishing harbour and a commercial harbour. This is a very sound proposal and very important for the State because, as we all know, Ennore is fast developing into an industrial area, and the name of Ennore now finds a place in the industrial map of the country. Already it is buzzing with so many industries, and many more are likely to come up. Of the Government undertakings, there are proposals to start a . . . pig iron factory and there is need to develop the existing salt industry. This is what is primarily necessary. It is only by developing this harbour that we can encourage industries in and around Ennore, and we can give strength and fillip to the existing salt industry. It is evident that in the east coast no salt industry is developing satisfactorily, because of the lack of proper harbour facilities. I was told that the difficulty was that if a salt consignment was to be shipped to Calcutta at present, it was shipped from the Madras harbour, and it costs Rs. 12 a ton. If, on the other hand, harbour facilities are made available to the shippers at Ennore itself, it will cost only Rs. 4 a ton. Besides it will earn for us considerable foreign exchange. Already we have got three intermediate ports. Ennore also could be made an intermediate port. There are three such ports, namely, Tuticorin, Nagapattinam and Cuddalore. These ports are earning for us a very good amount of foreign exchange.

DEPUTY CHAIRMAN: The hon. Member's time is up.

SRI MOHANLAL MEHTA: So, it is reasonable that the State Government should see that this programme is pushed through speedily and thereby more and more industrial opportunities are made available to this State. Thank you, Sir.

12-20
p.m.

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: கனம் உதவித் தலைவர் அவர்களே, இப்போது நாம் என்ன நிலையில் இருக்கிறோம், வருங்காலத்தில் இன்னும் சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, உணவுப் பற்றாக்குறையாலும் மின்சாரப் பற்றாக்குறையாலும் நாம் என்ன கஷ்டங்களுக்குள்ளாவோம் என்பதை யெல்லாம் எண்ணிப்பார்த்து இந்த நிதி நிலை அறிக்கையின் பேரில் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டிய நிலையில் இன்று இந்த சபையினர் இருக்கிறார்கள். இப்போது நன்றாக உணவு கிடைக்கிறது என்று இன்று காலையில் கனம் உறுப்பினர் ஸ்ரீமதி லக்ஷ்மி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் கூறினார்கள். சென்னை மாநிலத்தில் உணவு கஷ்டமில்லாமல் கிடைப்பதாக அந்த அம்மையார் கூறினார். ஸ்டாசுடரி ரேஷனில் இருக்கும் இடத்தில் இன்னும் அதிகமாகக் கிடைக்கக்கூடும். இப்போது மாநில ரீதியில் உணவுக் கஷ்டம் இருப்பதாக நான் சொல்லவில்லை. இப்போது நடப்பது மாசி மாதம். மாசி, பங்குனி, சித்திரை, வைகாசி, ஆனி ஆகிய மாதங்கள் கழிந்த பிறகு எங்கள் பகுதியில் ஆடி மாதத்தில்

2nd March 1966] [திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்]

விடைவாசி உயரும். ஆடிக் காற்றில் அம்மியும் பறக்கும் என்று சொல்வதுண்டு. ஜூலை மாதம் பருவக்காற்றுக் காலம். அப்போது மின்சார நிலைமை எப்படி இருக்குமோ என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. இன்னொரு மின்சார வெட்டு வந்தால் அப்போது தொழில்கள் பாதிக்கப்படக்கூடும் என்பதையும், எத்தனையோ சுகத்தொழிலாளர்கள் வேலையில்லாமல் கஷ்டப்படக்கூடும் என்பதையும் தான் வியாபாரி என்ற முறையிலும் விவசாயி என்ற முறையிலும் எண்ணிப்பார்க்கும்போது, சர்க்கார் சமாளிக்க வேண்டிய பிரச்சனைகள் மிகக் கஷ்டமானவை என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்த கஷ்டமான நிலைமையை மற்றவர்கள் தங்களுக்கு அனுசூலமாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். ஆனால் அந்த நிலைமையை நாங்கள் நிறைவேற்றம் சமாளிக்க முடியும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பத்து, பன்னிரண்டு வருஷங்களாக, யாரும் நினைக்கமுடியாத அளவில் பணம் செலவழித்து கிணற்றுப் பாசனத் திட்டங்கள், சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள், அணைக்கட்டுத் திட்டங்கள் ஆகிய திட்டங்களை நிறைவேற்றினோம். அப்படி இருந்தும், உணவு உற்பத்தி போதிய அளவு பெருகவில்லை என்று சர்க்காரே சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏன் உணவு உற்பத்தி பெருகவில்லை? விவசாயத் திறமாக ஒதுக்கப்படும் பணம் எப்படிச் செலவழித்திருக்கிறது என்று ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். ஐந்து, ஆறு தினங்களுக்கு முன்பு எங்கள் ஜில்லா டெவலப்மெண்ட் கவுன்சிலில் உணவு உற்பத்தி பற்றி விவாதம் நடந்தது. எங்கள் ஜில்லாவில் 7, 8 புதிய கண்மாய்களுக்காக 17 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டது. அவ்வளவு ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அங்கே ஒரு ஏக்கர் கூட இந்தக் கண்மாய்களால் இன்னும் பாசன வசதி பெறவில்லை. அதுபற்றி விவாதிக்கப்பட்டது. அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த அக்ரானமிஸ்ட் சீர்திருத்த வேலைகள் செய்யப்பட வேண்டும் என்று சொன்னார். ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் 1,000 ரூபாயாவது கொடுத்து சீர்திருத்த வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி, அந்த மீட்டிங்கிலேயே ஒரு யாதாஸ்தை அவர் கொடுத்தார். நிலங்களில் இவ்வாறு ஏராளமாகப் பணம் செலவழிக்க வேண்டாம் என்று சொன்னவர்களில் நானும் ஒருவன். நாம் நெல் விளையும் நிலங்களில் அதிகமான பணத்தைச் செலவழித்தாலும், கிடைத்த பலன் எவ்வளவு? சேதாரம் எவ்வளவு என்று பார்க்காததால் தான் சேதாரம் ஜாஸ்தியாகி விட்டதோ அல்லது நாம் போட்ட கணக்கு தப்பாகி விட்டதோ என்று நினைக்கிறேன்.

உதாரணமாக பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் கம்போஸ்ட் உரம் தயாரிக்க 50,000 ரூபாய் 60,000 ரூபாய் கொடுக்கப்படுகிறது. கொடுக்கப்பட்ட பணத்தில் எவ்வளவு பணம் செலவழிக்கப்பட்டது என்று ஜில்லா டெவலப்மெண்ட் கவுன்சில் கூட்டத்தில் கேட்கப்படுகிறது. செலவழிக்காத பஞ்சாயத்து யூனியன் ப்ரெஸிடெண்டுகள் 'இனெஃபிஷியண்ட்' என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். செலவானது பற்றி போர்டுகள் கூட போடப்பட்டிருக்கின்றன. கொடுக்கப்பட்ட பணமெல்லாம் சரிவரச் செலவாகியிருந்தால், லெபர்டிஸர் கூட வேண்டாம், 'ஆர்கானிக் மான்யூரே' போதும். கனம் அங்கத்தினர்

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

ஸ்ரீ தங்கவேலு முதலியார் சொன்னது போல கருவாட்டு உரத்தை உபயோகிக்கலாம். முன்பெல்லாம் கருவாட்டு உரம் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது.

மரம் நட வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ரோடுகளில் மரம் இருக்கிறதா? இந்த விஷயத்தில் பஞ்சாயத்து யூனியன் ப்ரெஸிடெண்டுகள் கள்ளக் கணக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். எழுதிய கணக்குப்படி மரங்கள் வைத்திருந்தால், இன்று இந்த மாநிலம் முழுவதும் சோலைகள் இருக்கும். இதைப் பற்றி பலரிடம் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். சிலரிடம் “காரில் வேகமாகப் போகும்போது மரங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பாருங்கள்” என்று நான் சொன்னால் அவர்கள் “மரங்கள் நடத்தற்கு கணக்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது” என்று சொல்லுகிறார்கள். “கணக்கு இருக்கிறது” என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

ஒரு விஷயம் நமது பெருமைக்குரியதாக இருக்கிறது என்று தோன்றுகிறது; நேற்று மாலை நான் ஒரு க்ளப்பில் இருந்த போது, மற்ற மாநிலங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது நம் மாநிலம் தேவலோகமாக இருக்கிறது என்று சிலர் சொன்னார்கள். அதனாலே மற்ற மாகாணங்களைப் பார்த்தால் நம் மாகாணம் எவ்வளவோ தேவலை. இங்கே மந்திரிகளெல்லாம் பெருமைப்படக்கூடிய வகையில் இருந்தாலும் கூட நாம் இன்னும் நல்ல முறையிலே செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்லுகிறேன். உதாரணமாக நம் முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த மாகாணத்தின் தொழில் வளத்தைப் பெருக்குவதற்காக மிகவும் பெருமைப்படத்தக்க வகையில் செய்திருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் நம்முடைய தொழில் துறையிலே வந்த அளவு விவசாயத் துறையிலே நாம் வரவில்லையே எல்லாத் துறையிலும் நாம் போடுகிற முதலுக்குத் தகுந்த அளவு வருமானம் வரவேண்டும். வீண் விரயம் ஆகாமல் இருக்கவேண்டும். அந்த முறையிலே இன்னும் ‘எபிஷண்டாக்’ பண்ணவேண்டுமென்ற ஆசையிலேதான் நான் சொல்லுகிறேன். அந்த முறையிலே கண்காணிப்பது தான் வேண்டும். எவ்வளவோ பெருமைப்படக்கூடிய முறையிலே இந்த 15 வருஷமாக எவ்வளவோ காரியங்கள் நல்ல முயற்சியோடு செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டவனுடைய கிருபை இல்லாததனால், எல்லாமே கெட்டுப் போச்சு என்ற நிலைமையிலே, நாம் மற்றவர்களுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறோம். ஆனால் இந்த நிலைமையை சமாளித்து நல்ல முறையிலே நாம் காரியங்கள் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மின்சாரத்தைக் குறிப்பாகச் சொல்லுகிறேன். 905 மில்லியன் வரை இருந்தது இப்போது 1200 மில்லியன் வரை வந்திருக்கிறது என்று அறிக்கையில் சொல்லி இருக்கிறார்கள். மற்ற வகையிலே யாவது ஏதாவது சொல்லலாம். மின்சாரம் ‘கன்ஸ்யூம்’ தான் பண்ண முடியும். நம் கண் முன்னாலே இருக்கிற அபிவிருத்தி அதிலிருந்து தெரிகிறது. இந்தத் தொழில் அபிவிருத்தி விஷயமாக நம்முடைய நண்பர் பொன்னுசாமி செட்டியார் அவர்கள் கூட சொன்னார்கள். உங்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் நஷ்டம் வந்தால் கூட

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] 2nd March 1966]

தேவலை. உங்கள் தொழிலிலே ரொம்ப லாபம் வாங்கி ஏராளமான உங்கள் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டீர்கள், 6 மாதம் 7 மாதம் போனஸ் யார் தலையிலே கை வைத்து பஞ்சைக் குறைத்து வாங்கி, அவர்களுக்கு ஏராளமாகக் கொடுத்து விட்டீர்கள். அதனால் என்ன ஆய்விட்டது என்றால், பஸ்சிலே கண்டக்டர் வேலை வாங்கிக் கொடு, இல்லாவிட்டால் டிரைவர் வேலை வாங்கிக் கொடு, இல்லாவிட்டால் மில்லிலே ‘லேபர்’ வேலை வாங்கிக் கொடு என்று கேட்கிறார்கள். ஒருவரும் விவசாயத்திற்கு வரமாட்டேன் என்கிறார்கள். இதை உண்மையாகவே மனப்பூர்வமாகவே சொல்லுகிறேன். எல்லோரும் டவுனுக்கே போகவேண்டும் என்கிறார்கள். நம் சாம்பசிவ ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னது மாதிரி எல்லோரும் டவுனுக்கே போகவேண்டும், விவசாயம் பண்ணக் கூடாதென்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள். இந்த மாதிரி முறையிலே காரியம் நடந்துகொண்டிருக்கிறது கிராமப்புறங்களிலே. துட்டு இருக்கிறதோ இல்லையோ, சினிமாவுக்குப் போகிறதை நிறுத்த மாட்டேன் என்கிறார்கள்.

மின்சாரம் நல்ல முறையிலே இருக்கிறது. மழை இல்லாது இருந்தாலும், தர்மஸ் ஸ்டேஷன் கொண்டு வந்து கொடுப்பதற்கு ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எப்படி இருந்தாலும் கூட இன்னும் ஒரு 25 சதவிகிதம் என்று நம்முடைய தொழிலமைச்சர் ஏதாவது சொல்லி விடுவாரோ என்று பயந்து கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி இருந்தால் முதலிலேயே சொல்லி விடவேண்டும். அதற்குத் தகுந்தாற்போல நாங்கள் வியாபாரிகளிடம் ‘அட்ஜஸ்ட்’ பண்ணிக் கொள்ளுவோம். இப்போது மனிதன் மூளையால் சம்பாதிக்க முடியாது. சர்க்கார் செய்யக் கூடிய காரியங்களாலே—சர்க்கார் வேண்டுமென்று செய்கிறதில்லை—சர்க்கார் இவ்வளவு ‘கட்’ என்று சொன்ன உடன், 25 சதவிகிதம் உற்பத்தி குறைந்து போய்விடும். ஆகையினால் அது எங்களுக்குத் தெரிந்தால், மற்றவர்களுக்குக் கொஞ்சம் ‘அட்வான்சாகச்’ சொல்லிவிடலாம்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அதை எல்லாம் சொல்ல மாட்டார்கள்.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்: இந்த கோவாப்ரேடிவைப் பற்றி இரண்டொரு வார்த்தை சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். கோவாப்ரேடிவிலே ரொம்ப விரிவாகக் கடன் கொடுக்கிறார்கள். ஒன்று மாத்திரம் சொல்லுவேன். ஓவர்டியூஸ் இப்போது இருக்கிற மாதிரி எங்கேயும் இல்லை. செண்டிரல் பாங்கிலே ஓவர் டியூஸ் இங்கே ரிசர்வ் பாங்குக்குக் கொடுக்க வேண்டும். ரிசர்வ் பாங்கிலிருந்து டிஸ்கிரீட் பாங்குக்குக் கொடுக்கவேண்டும். கிராமங்களில் இவ்வளவு விலைவாசி இருந்தும், இவ்வளவு வருமானம் கிடைத்தும், ஏன் இவ்வளவு கடன் வாங்கி ஓவர் டியூஸ் பண்ணி இருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. நமது மாஜி பிரதம காரிய தரிசியாக இருந்த சத்தியநாதன் அவர்கள் 10, 15 ஆண்டுகளுக்கு முன் சாத்தூருக்கு வந்திருந்தார்கள், Rural indebtedness பற்றி ஆராய்ச்சி செய்வதற்காக. அவர்கள் என்னென்னமோ கண்டுபிடித்து என்னென்னமோ செய்தார்கள். மறுபடியும் கடன்

12-30 p.m.

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

வந்து விட்டது. கிராமப்புறங்களில் இருப்பவர்கள் நகரப்புறங்களில் இருக்கிறவர்கள் மாதிரியே செலவு பண்ண ஆரம்பித்து விட்டார்கள். அது நல்லது தான். இருந்தாலும் கடன் அதிகமாக இருக்கிறது. அதுவும் கோவாபரேடினிலே கடன் வாங்கினால் திருப்பிக்கொடுக்க வேண்டியதில்லை என்ற ஒரு மனப்பான்மை வளர்ந்திருக்கிறது. அந்த மனப்பான்மையை 'கட்' பண்ணி நல்ல முறையிலே கோவாபரேடிவ் மூலமாகவோ மற்றது மூலமாகவோ கொடுத்து அதைத் திருப்பி வாங்குகிற ஒரு பழக்கத்தை நம் நாட்டிலே உண்டாக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து ஆஸ்பத்திரிகளைப்பற்றி. 'மெடிகல்' லே 'பப்ளிக் ஹெல்த்'-ஐச் சேர்க்கவேண்டுமென்கிறார்கள். அது நல்லது தான். இப்போது டாக்டர்கள் நகரங்களிலேயே இருக்க வேண்டுமென்கிறார்கள். அதுவும் 'ஹெட்குவார்டர்' ஆஸ்பத்திரியிலேயே இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். சாதாரணமாக கிராமங்களிலேயும் மக்கள் இருக்கிறார்கள், அங்கே போய் இரண்டு வருஷம் வேலை பார்க்க வேண்டுமென்று யாரும் விரும்புகிறதில்லை. உதாரணமாக எங்கள் ராமநாதபுரத்தைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன். கனம் ராஜா ஐயர் அவர்கள் பேசியபோது கூட, நான் மேற்கு ராமநாதபுரத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று சொன்னார்கள். இதை அவர்கள் வாதாட வேண்டும் என்பதற்காகவே சொல்லுகிறேன். மேற்கு ராமநாதபுரத்திலே கொஞ்சம் வசதி இருக்கிற காரணத்தால் சொல்லுகிறார்கள். ஹெட் மாஸ்டர்க்குட கிழக்கு ராமநாதபுரத்திற்குப்போ என்றால் போக மாட்டேன் என்கிறார்கள். அங்கே கிடைக்கிறது என்ன வென்றால், கருவாடு கத்தரிக்காய், இந்த இரண்டு தான் கிடைக்கும். போன உடனே கொஞ்சம் எட்டிப் பார்க்கிறார்கள். என் அனுபவத்தில் சொல்லுகிறேன், எங்கே, சார், அங்கேபோய் இருக்கிறது; எனக்கு வேறு இடத்திற்கு டிரான்ஸ்பர் வாங்கிக் கொடுங்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் கிழக்கு ராமநாதபுரத்திலே எந்த 'இன்ஸ்டிடியூஷன்' ஏற்படுத்தினாலும், ஹைஸ்கூலோ, பிரைமரி ஹெல்த் செண்டரோ ஏற்படுத்தினாலும், டாக்டராக இருந்தாலும், ஹெட்மாஸ்டராக இருந்தாலும், அவர்கள் தங்குவதற்கு முதலிலே அடிப்படை வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு செய்ய வேண்டிய காரியத்தைச் செய்தால் தான், அவர்கள் அங்கே போய் இருப்பார்கள். இல்லாவிட்டால் டாக்டர் இல்லாத ஆஸ்பத்திரி 11-லிருந்து 20 ஆகிப் போய்விடும். அதே மாதிரி பள்ளிக்கூட விஷயத்திலும் கிழக்கு ராமநாதபுரத்தில் பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். எங்கள் பகுதியிலிருந்து ஹெட்மாஸ்டரை டிரான்ஸ்பர் பண்ணினால் போகவே மாட்டோம் என்கிறார்கள். அந்தப் பக்கத்திலே வாழ்க்கை பிற்பேர்க்காக இருக்கிறதனாலே, சௌகரியம் இல்லாததினாலே, நல்ல சௌகரியமாக இருக்கிற இடத்திலே இருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக அவர்களுக்கு ஒரு 'இன்சென்டிவ்' மாதிரி ஏதாவது பணமோ, மற்ற வசதிகளோ கொடுக்க வேண்டும். அந்த முறையில் கொடுத்து டாக்டர்களும், ஹெட் மாஸ்டர்களும் அங்கே போய் இருக்கும்படியான நிலைமையை உண்டாக்கவேண்டும். இப்போது கல்வி

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

விஷயத்தில் கிட்டத்தட்ட ரூ. 45 கோடி, ரூ. 50 கோடி செலவழிக்கிறோம். நிறைய பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்துகிறோம். ஹைஸ்கூல்கள் ஏராளமாக வைத்திருக்கிறோம். முன்னே 15, 20, மைலுக்கு ஒரு ஹைஸ்கூல் இருக்கும். இப்போது 2, 3 மைலுக்கு ஒரு ஹைஸ்கூல் இருக்கிறது. காலேஜ்களெல்லாம் 10 மைலுக்குள்ளே இருக்கிற நிலைமை வந்து விட்டது. ஆனால் அந்த ஹைஸ்கூல்களிலே ஒவ்வொரு இடத்திலே வாத்தியார்கள் போய் இருக்கிறதற்கு வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது. இரண்டாவது 'சயன்ஸ் ஹாலோ', 'மெயின் பிஸ்டிங்கோ' இல்லாமல் பல ஊர்களிலே இருக்கிறது. எங்கள் ஜில்லாவிலே பள்ளிக்கூடக் கட்டிடம் கட்டுவதற்காக மாட்சிங் கிராண்டாக கவர்மெண்டார் உதவித்தொகை கொடுத்திருக்கிறார்கள். ரூ. 12,000 வரையிலே. அதிலே மேற்கு ராமநாதபுரத்தில் பத்துபேர்கள்தான் கேட்டிருக்கிறார்கள், பஞ்சாயத்து யூனியனில் மாட்சிங் கிராண்டு கொடுத்திருக்கிறார்கள். மற்ற இடங்களிலிருந்து ஒன்றும் வரவில்லை என்று சரண்டர் செய்யப் போவதாகச் சொல்கிறார்கள். மற்ற ஜனங்கள் கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஏழ்மையாக இருக்கிற இடங்களிலே பள்ளிக்கூடங்களை மாத்திரம் ஆரம்பித்துப் பிரயோஜனம் இல்லை. போதுமான அளவு மக்களிடத்தில் பொருளாதார வசதி இருக்கிறதா என்று பார்த்து அதற்குத் தக்கவாறு கிராண்டு கொடுக்கவேண்டும். அப்போதுதான் செலவழிப்பது பிரயோஜனப்படும். இல்லாவிட்டால் நாம் எவ்வளவு செலவழித்தாலும் அது பயன்படாது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். அடுத்து சிக்கனம் செய்வதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அதற்காக ஒரு கமிட்டியும் போட்டு அதில் முதலமைச்சர் கூட இருக்கிறார். அதில் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை. ராஜா அய்யர் கூட சொன்னார்கள். மற்றவர்களும் சொன்னார்கள். வேலைக்குப் போடப்பட்டிருப்பவர்களை எப்படி எடுக்கமுடியும்? இப்போது 150 பேர்வரை பஞ்சாயத்து விஸ்தரிப்பு அதிகாரிகளைப் போகச் சொல்ல வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். புதிதாக ரெக்ரூட் செய்வதை நிறுத்திவிட்டு ஏற்கனவே ரெக்ரூட் செய்திருப்பவர்களை வைத்துக்கொண்டால் நன்றாக இருக்கும். நமக்கு அவசியமானவர்களை வைத்துக்கொண்டு மேற்கொண்டு எடுக்காமல் இருக்கலாம். இப்போது எங்கே பார்த்தாலும் ஜீப் மயமாக இருக்கிறது. எங்கள் பக்கத்தில் நடுக்கிவிழுந்தாலும் கவர்ன்மென்ட் ஜீப்பில் தான் விழவேண்டியிருக்கிறது. ஜனங்களிடத்தில் அதைப்பார்த்தவுடன் சர்க்கார் பணம் வீணாகிறது என்ற நினைப்பு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. பொதுமக்கள் அபிப்பிராயம் என்னவாக இருக்கிறது என்பதை நாம் முதலில் கவனிக்கவேண்டும். நம் ஆட்கள் சிலர் செய்கிற தவறான காரியங்களினால் நாம் எவ்வளவு நல்ல காரியங்கள் செய்தாலும் ஜனங்களிடத்தில் தப்பான அபிப்பிராயத்தை உண்டாக்கி விடுகிறது. ஆகையால் எங்கெங்கு வீணான ஆடம்பரத்தைக் குறைக்க முடியுமோ அங்கெல்லாம் குறைக்கவேண்டும். அடுத்து உணவுக் கொள்முதல் விஷயமாக இரண்டு நாட்கள் முன்பு முதலமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் பகுதியில் உள்ளவர்களைக் கூப்பிட்டுக் கேட்டார்கள். லெவி என்று இருக்கிறது. சபைத் தலைவர்,

[திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார்] [2nd March 1966]

அவர்களிடத்திலும் நான் இங்கே ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். லெவி, மார்க்கெட்டிங் சர்ப்பளஸ் என்று இரண்டு பதங்கள் நமக்கு சங்கடத்தைத் தருகிறது. எங்கள் ஜில்லாவிலே லெவி என்று வைத்துக் கொள்ளலாம், மார்க்கெட்டிங் சர்ப்பளஸ் என்பதை தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் மட்டும் வைத்துக்கொள்ளலாம். எங்கள் ஜில்லா வைப் பொருத்தவரையில் அது டெஃபிசிட் ஜில்லா, அதில் லெவி என்று நோட்டீஸ் கொடுத்து வாங்கிவிட்ட பிறகு, எந்தவிதமான லெவியும் கண்ட்ரோலும் இல்லாது எடுத்துவிட்டால் நல்ல பெயர் கிடைக்கும். கண்ட்ரோல் இருப்பதால் ஒவ்வொரு போலீஸ் காரனும் நாலரை எட்டரை கேட்கிறான். ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறது. டெஃபிசிட் ஜில்லாவில் லெவி என்பதை கம்பளித்தாக நிறுத்திவிடவேண்டும். இந்த ஜில்லாவில் பத்தாயிரம் அல்லது இருபதாயிரம் டன் வாங்கி விட்டால், அதற்குப் பிறகு அங்கே வாங்க இடமில்லை என்று செய்துவிட்டால் இன்னும் கொஞ்ச ஊழல்கள் குறையும். சிறிய உத்தியோகஸ்தர்கள் தப்பான முறையில் காரியங்களை நடத்துகிறார்கள். ஆகையால் அதைக் கொஞ்சம் கவனித்துச் செய்தால் சர்க்காருக்கு நல்ல பெயரை வாங்குவதற்கு உபயோகமாக இருக்குமென்று சொல்லி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY: Mr. Deputy Chairman, I welcome the present budget as it is one which is fully aware of the needs of the day and framed with an eye on the welfare of the people of the State. The 'Madras Mail' comments in its editorial thus: "The budget reflects not only buoyancy of the State's revenues but also a creditable record of judicious husbandry of its revenues and the existence of sound machinery fully geared to the tasks of development. These have naturally enough imparted a measure of stability to the State's economy." Sir, this has been written not by an organ of the State Government nor of the Congress Party, but by a leading newspaper of this State which has viewed the budget in an objective way, with an open mind. This is nothing surprising, for this is how it will be assessed by all reasonable, unbiassed persons. But for the past two days we have been listening to sweeping condemnations from certain Members, which again only reflects their state of mind, which is opposing for opposition's sake just like supplementaries for supplementary's sake. Constructive criticism from whichever quarter it may come provided it is supported by facts, is always welcome. It was even amusing to hear some accuse the Chief Minister and the Government for not levying fresh taxes as it were, and for even showing a marginal surplus. This, they say, has been done with an eye on the coming elections. On the other hand, if fresh taxation had been introduced, again the Government would have certainly come under the volley of fire of the Opposition. The ruling party is in the unenviable position of the unwanted wife who irritates her husband not only by her good character and blamelessness but by her mere existence.

[2nd March 1966] [Srimathi Lakshmi Krishnamurthy]

The Madras Government can take legitimate pride in the fact that the implementation of the Third Plan has not only progressed according to schedule but has, in some vital sections, gone well ahead—showing an increase of 17 per cent. It is also remarkable that this has been entirely financed by the State from its own resources.

Now, coming to education, let us take University education first. So far we have been, I think, concentrating more on quantity than on quality of education. I am rather glad to see from the newspaper notification to-day that the minimum marks for admission are likely to be raised both for the Pre-University course and for the technical courses. For the engineering college, they say it may be raised from 45 per cent to 50 or 55 per cent. I hope this will be certainly adhered to so that in the coming years we will have more and more competent people who come out of colleges as competent doctors and engineers who are able to handle their jobs.

In spite of the fact that Madras does have certain well-established institutions, research departments with facilities for post-graduate education, I am afraid, are not adequate. Time there was when Madras used to stand first in all the all-India competitions. But, unfortunately, I think we lag behind West Punjab and Delhi which are the foremost today. There are one or two reasons for this. Especially in the Science section I believe there are very frequent transfers of senior and experienced staff, which need not be effected at all. These can be avoided very easily. There are also inadequate facilities so far as laboratories are concerned. There are even colleges, I am told, where darkroom facilities are not available for doing light experiments. Some students have complained to me about this. This is a very small matter which can be easily remedied if only the Education Department looks into it.

To come to secondary education, 45,000 pupils seem to have come out of the high schools last year. I have pleaded before and I again repeat that at least 5,000 seats should be reserved for those students who come out with better and higher marks, that is, on merit basis. Government can have the reservation for the Scheduled Castes. They may have all the other reservations. But they must ensure that at least 5,000 seats are reserved for those students who do secure better marks. That is the only way of seeing that we do get the best of all the students.

Merit-cum-income scholarships are awarded. At this juncture, I would like to mention one fact which has been voiced by some students before me. They say that their parents' income disqualifies them in the sense that because of their higher income, they are not eligible for scholarships. I do not know if it exists now, but it was not there a couple of years ago. There should be some sort of a certificate which will enable them, to go for higher studies if their parents' income is high,

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthy] [2nd March 1966]

to get the scholarships. It should be only on the merit basis. On the financial side their parents may have a higher income and they may not be eligible for the scholarship. It is only proper that they should be given merit certificates.

There is a saving in the Budget Estimates of Rs. 31 lakhs in the printing of Nationalised text-books because there had been a gift of text-book paper from Australia under the Colombo Plan. I have seen a few text-books which have been printed by the Malaysian Government. It is really something enviable. I wish that our Government also concentrate on bringing out really good text-books, text-books which have been written by capable persons. Writing books for small children is not an easy and simple task. Expert educationists should take this up. The books should be attractive both in content and in appearance.

As far as midday meals are concerned, we often hear complaints of children taking food improperly prepared. I remember to have read somewhere that the UNICEF has given a grant for establishing mechanised bakeries in our State. If possible, it would be better if we have such bakeries in all the districts so that the gifts received from the CARE organisation can be converted into bread and biscuits, and these can be distributed twice or thrice a week to such of these schools which do give midday meals so that it may be ensured that they are prepared under hygienic conditions and food contamination may be prevented.

Coming to women's education, I strongly feel that there is still a large waste. After all, we find that many of these girls who come out of colleges having finished their Physics or Chemistry course, apply for a stenographer's post or a telephone operator's post. It will be really doing a good service if these girls are diverted in the very beginning when they apply for these courses, to the Arts courses like the courses in Economics, History, English, Philosophy or Politics which will probably help them in their career as Personal Assistants and others.

There is provision for starting six Arts Colleges in backward areas. We have been hearing for the past two or three days of a complaint of dearth of agricultural labour and probably there is a glut of white collar workers also. So, it will be really helpful if the Government think twice before starting these Arts Colleges. Why not divert these funds and have them utilised for starting of more polytechnics so that we may have a class of artisans who will be really helpful?

Coming to imparting of moral instruction, we find to-day the younger generation is drifting rudderless. I remember a time when even in Christian schools Christian students were imparted Biblical lessons and non-Christians were given moral instruction. But to-day we sadly find people mistaking secularism for Godlessness. They are not synonyms. We must institute certain classes or set apart certain hours of classes in every school for imparting moral instruction at the high school level. We will be failing in our

[2nd March 1966] [Srimathi Lakshmi Krishnamurthy]

duty if we neglect to teach the younger generation even the fundamentals of ethics. We who boast of a great spiritual heritage will be failing in our duty. We should not blame the juveniles for they know no better unless we teach them better.

With regard to Public Health, several members warned the Government about the dearth of drugs in Government Hospitals, and suggested that steps should be taken in time. Complaints were also made about the quality and quantity of food supplied at the hospitals. The Hospital Advisory Committee can make surprise checks. If the Hospital Advisory Committee do their task vigilantly, all these things can be checked and remedied. As the Hon. the Leader of the House pointed out the other day, the rules are meant to be observed and cannot be enforced. We find dirt and squalor in the hospitals. In our State, eight years ago, we put up children's ward; within three months, we could not walk into it. For every child, there are one or two visitors. A large number of visitors are coming to the hospitals very often. They do not care to keep the place clean. They contribute to the insanitary condition of the hospitals. The staff in the hospitals try their best to keep the hospitals clean. Unless people co-operate, I am afraid, it is never going to be achieved. 12-50
p.m.

An hon. Member eloquently pleaded for sending doctors to the rural areas. I want to sound a note of warning that it will lead to hazards, if we are going to send new doctors there. Because, they will have little experience, being far away from the experienced doctors. They cannot have second consultation. It is 'always better to post doctors with 3 to 5 years experience' to the rural areas. Overcrowding in the hospitals is the result of overpopulation we find in this country.

As I have pointed out very often—and it cannot be repeated too often—this Family Planning has to be taken on a war footing. The Budget shows that there is a decrease in the Revised Estimate for 1965-66 to the extent of Rs. 23 lakhs, but it is offset by an increase of Rs. 15 lakhs in the Budget Estimates for 1966-67. In various other Departments, the normal complaint is there is lack of funds. Here there seems to be no paucity of funds. Large sums allotted have lapsed in spite of the fact that there is growing need for it. What is needed is publicity and propaganda. Publicity and propaganda should be made in every nook and corner of the village. If proper propaganda and publicity is effected, that message will be carried even to the most uneducated person. But there should be immediate facilities and follow up. There should be check after the services are rendered. We must be in a position to know how this publicity and propaganda are working; otherwise, all the money will only go down the drain. Another evil arising out of overpopulation is the slums, which are an eye-sore especially in the city of Madras. I am glad that Rs. 36 lakhs have been set apart for clearing of the slums and putting up design houses. I hope the

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthy] [2nd March 1966]

State Housing Board will take up more and more pre-fabricated houses, so that the number of houses will increase very quickly and it will reduce the problem to a certain extent

We see all round the city insanitary conditions prevailing. The area in which I live—Thyagarayanagar area—is nothing but a huge cattle yard. We are probably living in the midst of manure shed. During rainy season there is an orchestra of frogs. In December, the place is nothing but a stench. I hope the Corporation of Madras will bestow more attention on this problem.

Now, coming to the ever-pressing problem of food, I want the Government to be more vigilant and more strict in enforcing the Guest Control Order, which they have already promulgated. I have attended big marriages where thousands of guests are being entertained. If something can be done in regard to this, I am sure, we can save a lot and it will also set an example to the man in the street, so to say, that he is not a mere onlooker. As pointed out by the hon. Member, Sri Jayarama Reddiar, I have seen rice being sold in open market right from Madras City to Cumbum. I have seen it and I have also bought it. Any quantity is available at the rate of Rs. 1-10 P. per Madras measure. It does not mean things are very easy. It is much better than the conditions prevailing in neighbouring States. I am telling this from my own experience. Of course, we have to be very careful, the present season is not going to be as fruitful as the last one. If we want the agriculturists to produce more and give us more, we should give them proper production incentive. May I suggest to the Government: why not a system be introduced, by which the Government can procure only adequate grains so that the Government can provide statutory rationing for those people who have income of Rs. 300 and below? Those who get Rs. 300 and above, can get grains from the open market. It will enable the producer also to get better price. The Government also need not subsidise the price. If it is done, I am sure, the agriculturists will definitely produce more. After all, they cannot hang on it for more than 12 months. Let those who can afford to buy in the open market, buy. Why should we deny them?

Next to food comes clothing. This country has had to face attacks from outside twice within three years and as a Nation which has to be ever vigilant, we have to be prepared to tighten our belts a little and help to strengthen the hands of the Government in its task of safeguarding the Nation. The moment, the Tashkent Declaration has been announced some persons imagine that everything is once again rosy and that there is no need for preparedness calling for austerity. Yesterday, the hon. Member, Sri Chitrarasu, was indulging in a cheap gibe when he remarked 'the Government which ask you to go without food on Mondays will probably ask you to go without your dhotis on Tuesdays'. I wish to inform him that during the last war when there was severe rationing of cloth in the U.K., mens' trousers were without flaps, no extra pockets. That is how a brave and responsible Nation rises in its hour of trial.

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthy] [2nd March 1966]

Dr. Hande eloquently exhorted us to emulate Japan and Germany. How? By indulging in cheap histrionics or by our concerted effort irrespective of party affiliations? In this hour of strain, I suggest that finer varieties should be reserved for export and coarse varieties for domestic use. We can produce finer cloth by all means with the available foreign exchange. They can export them to traditional markets, which, I think, are very competitive. There are other markets which can be explored. A poor Nation can ill afford the luxury of 100 counts dhoti or 100 counts sari.

Sir, in regard to power, the State has made leaps and bounds during the last few years. The perennial shortage is only a yardstick of the progress and growth in our industries and agriculture. I do think our Hon. Minister for Industries will bestow attention on desalination and set up a plant for desalination of sea water. This will not only provide pure and good drinking water for the people of Madras but will also provide facilities for the generation of power which will be much more economical than thermal power. Our dynamic Industries Minister has just returned from Japan and I hope he will make our Madras State another Japan so that we may have many more ancillary industries where many more men and women will find employment easily.

Sir, I will be failing in my duty if I did not pay my tribute to the excellent manner in which the Hon. the Leader of the House maintained the solemn dignity of this august House under the most severe provocations. Sir, courtesy begets courtesy, they say. But some people never learn. Anger is only a sign of weakness. Members should add to the dignity to the proceedings of the House and not behave in a contemptibly juvenile manner. The fair name of Madras should never be sullied. Unhappy things are happening in other States. Let us not emulate them but let them take a lesson from us who call ourselves the cultured Tamils.

I welcome the Budget. Thank you, Sir.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 128. Notification issued with G.O. Ms. No. 4076, Food and Agriculture, dated 22nd December 1965, making amendment to the Madras Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Rules, 1957. [Laid on the Table of the House under section 23 (3) of the Madras Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Act, 1956 (Madras Act XLII of 1956).]

* 129. Notification issued with G.O. Ms. No. 4606, Home, dated 31st December 1965, making amendment to the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Rules, 1961, published with the Home

1-00
p.m.1-01
p.m.

[2nd March 1966]

Department Notification S.R.O. No. A-567 of 1961, dated 5th June 1961. [Laid on the Table of the House under section 34 (4) of the Madras Buildings (Lease and Rent Control) Act, 1960 (Madras Act XVIII of 1960).]

* 130. Notification issued with G.O. Ms. N. 2086, Education, dated 7th December 1965, approving the list of all the parks and playfields set out in the area within the jurisdiction of the Shencottah Municipal Council. [Laid on the Table of the House under section 14 (3) of the Madras Parks, Playfields and Open Spaces (Preservation and Regulation) Act, 1959 (Madras Act XXVI of 1959).]

* 131. Notification issued with G.O. Ms. No. 3193, Revenue, dated 19th November 1965, appointing the 15th day of December 1965, as the date on which certain provisions of the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963, shall come into force in the inam Isanamattam, Ilandaikkulam, Velankulam and Matappuram villages in Tirunelveli district. [Laid on the Table of the House under section 73 (5) of the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963 (Madras Act XXVI of 1963).]

B. Reports, Notifications and other Papers.

Nil.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 3rd March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past ten of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

School Improvement Committees

* 85 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether School Improvement Committees exist in all High Schools in the State;

(b) whether such Committees have been authorized to make collections from parents;

(c) whether any portion of such collections is to be allotted for provision of amenities to teachers; and

(d) if so, the percentage allotted for such provision?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No such committees exist on a permanent basis.

(b) No authorization is given by the Education Department for making any collection.

(c) No.

(d) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Have the Government, Sir, got any information as to how many such committees have been permitted to function temporarily?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government have no definite information about it. Perhaps temporary committees are formed for the purpose of making collections for improving the high school and for securing equipment for the high school.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Are there advisory committees for the high schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not think there are any advisory committees as such for the high schools.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Do the Government propose to exercise any control over such committees by conducting audit and so on?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Government have no such proposal because the Government do not constitute committees like these.

[3rd March 1966]

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, பள்ளி சீரமைப்புப் குழு என்ற பெயரால் மற்றொரு வகையான குழு இயங்குகிறதா? பள்ளிகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களை மற்றவர்களிடமிருந்து வாங்கும் அந்தக் குழுவின் நடவடிக்கை தணிக்கை செய்யப்படுகிறதா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : பொதுவாக ஒவ்வொரு வட்டத் தின் பிராந்தியத்திலும் உள்ள பள்ளிகளுக்காக நிதி வசூலிப்பதற்குத் தற்காலிகமாக குழு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்பொழுதேனும் ஒரு முறை ஆடிட் செய்யப்படுகிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have the Government any proposal to regulate the working of such committees?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government have no proposal to regulate as such the working of these committees.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : மாணவர்களைச் சேர்க்கும்போது, அத்தகைய கமிட்டிகளிலே நிர்ப்பந்தமாக, பணம் வசூலிக்கப்படுவது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா? அதைத் தடுக்க அரசாங்கம் முயற்சி எடுக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மாணவர்கள் சேரும்போது நிர்ப்பந்தமாக பணம் வசூலிக்கப்படுவது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டால் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும். அதே மாதிரி சென்னை நகரத்தில் கூட சில பள்ளிகளின் அபிவிருத்திக்காக வசூல் நடக்கிறது. பெற்றோர்கள் சங்கம் அதை வசூலிக்கிறார்கள். அதிலே கூட சென்ற ஆண்டு என்னிடம் அவர்கள் வந்து பேசிய போது, மாணவர்கள் மூலமாக வசூலிக்கக்கூடாது என்றும் அவர்கள் நேரடியாக வசூலித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் மாதந்தோறும் மாணவர்களைப் பணம் கேட்கக்கூடாது என்றும் அவர்களைக் கொண்டு வசூலிப்பதை அனுமதிக்க முடியாது என்றும் கூறியிருக்கிறேன்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is not the object of 'free education' introduced by the Government likely to be frustrated by the functioning of these committees? Will the Government kindly look into it and regulate the collections made by these committees?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I do not believe that the object of 'free education' will be frustrated in any way, if there is any attempt on the part of the parents or the public to go about collecting funds for the purpose of improving and equipping the high schools.

S.S.L.C. Examination

* 86 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether there is any proposal to extend, to the non-teaching staff of three years' experience in High Schools, the benefit of writing the S.S.L.C. Examination as a private candidate?

[3rd March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, are the Government aware that there is a Government order banning clerks, who do not have the S.S.L.C. qualification, from promotion, and what is the difficulty in the Government considering the question of permitting them to appear privately to further their prospects?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, such exemption is given in the matter of teachers who are doing teaching work. Such exemption is again given in the matter of certain categories of women—widows, divorced wives, deserted wives, etc. Even in the case of these women candidates, there are certain conditions to be fulfilled, namely, they should have attained the age of 18, and they should have passed the E.S.L.C. or 3rd Form or the VIII standard to appear privately for the S.S.L.C. Examination. So far as non-teaching staff is concerned, there is no such proposal to permit them to appear for the S.S.L.C. Examination.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, as was expressed by the Hon. the Chief Minister during question hour, yesterday, as many of these people are not qualified, that is, they have not passed the S.S.L.C., what is the difficulty in the Government examining the question and allowing them to pass the S.S.L.C. so that they may rise above Rs. 90, which is now their maximum?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government do not propose to extend the exemption beyond the categories of women teachers who are doing teaching work, and other categories of women mentioned by me, to appear for the S.S.L.C. Examination privately.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, பள்ளிக்கூடங்களில் பணியாற்றுகிற ஆசிரியர் அல்லாத பிற வகையான ஊழியர்கள் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வு எழுதுவதற்கு உரிய தகுதி முன்னர் பெற்றில்லாவிட்டாலும், ஏதேனும் ஓர் ஆண்டு படிக்காமல் இருந்து பத்தாவது வகுப்பு படித்திருந்தால், 22 வயதுக்கு மேல் அதிகமாக இருந்தால் என்பதுபோன்ற தகுதிகள் வைத்து எஸ்.எஸ்.எல்.சி. எழுத அனுமதிக்க அரசாங்கம் யோசிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : ஆசிரியர் வேலை அல்லாத பணி ஆற்றுகிறவர்கள் Non-teaching staff என்பவர்கள் அவர்களுக்கு அந்த மாதிரி விதிவிலக்கு கொடுப்பது என்றால் மற்ற யாருக்கு வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம். பள்ளிகளில் கிளார்க்காக வேலை பார்த்தால் அவர்களுக்கு ஸ்பெஷலாக யோக்கியதை வந்து விடுவதாகச் சொல்லமுடியாது. ஆசிரியர் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்கு அனுமதி வழங்குவதில் நியாயம் இருக்கிறது. மாதர்கள் கூட இ.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்திருக்கவேண்டும், முன்னால்தான் படித்திருக்கவேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது. ஆகையால் ஆசிரியர் அல்லாத பணி புரிகிறவர்களுக்கு விதிவிலக்குக் கொடுப்பதாக இல்லை.

[3rd March 1966]

Export of tea

* 87 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the quantity of tea exported to foreign countries from the State out of the tea produced in the State; and

(b) the amount of foreign exchange earned?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) & (b) It is not possible to furnish precise information as tea produced in the State along with that of other States is sold through the Cochin auctionis and also exported directly through the Madras and Cochin ports.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: May I know, Sir, the total quantity of tea produced in our State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: In the year 1964 it was 41,555 kilos.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What sort of help is extended by the Government to tea producers?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Assistance to the tea producers is extended through the Tea Board as it is mainly responsible for it.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, அகில இந்தியாவின் தேயிலை உற்பத்தியில், சென்னை மாநிலத்தின் பங்கு எவ்வளவு?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is roughly one-third. It is not Madras State alone. South India produces one-third of the total tea production in India.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Do the Government take any steps to encourage production and, if so, what are those steps?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, we give all the assistance which the industry wants. If the industry applies for any particular assistance, we give it.

Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society

* 88 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of SRI S. K. SAMBANDHAN): Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether any representation has been received from the Madras State Handloom Weavers' Co-operative Society regarding the disallowance of rebate due to want of signatures on the bills; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) Yes.

(b) The proposal contained in the representation to allow rebate claim without the signatures of the buyers was not accepted.

3rd March 1966]

Poultry farm at Kattupakkam

* 89 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of SRI S. K. SAMBANDHAN): Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) when the poultry farm was established at Kattupakkam;

(b) the amount spent so far from the starting of the farm up to 31st March 1965; and

(c) whether the achievements made so far are commensurate with the amount spent on this unit?

கனம் திரு. பி. சக்கன்: இது குறித்து சபைமுன் விவர அறிக்கை ஒன்று வைக்கப்பட்டுள்ளது.

Vaigai River

* 90 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to construct baffling walls on both the banks of the Vaigai river in Madurai City and to form a recreation park there; and

(b) the estimated expenditure therefor?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) There is no proposal to construct retaining walls on both banks of the Vaigai River in Madurai City. But there is a proposal to form flood banks with revetments to Vaigai river in Madurai Municipal limits so that the adjoining portion of Madurai may not be affected during heavy flood in Vaigai.

(b) The estimated cost as approved by Government in 1962 is Rs. 15.00 lakhs.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67—(cont).

MR. CHAIRMAN: We now resume the discussion on the budget. Sri R. Venkatachalam will speak.

* திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: மதிப்பிற்குரிய அவைத் தலைவர் அவர்களே, சபையின் முன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள 1966-67 ஆண்டிற்கான நிதிநிலை அறிக்கையின் மீது எனது கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற விரும்புகிறேன். இப்போது சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள நிதிநிலை அறிக்கையில் புதிய வரிகள் எதுவும் விதிக்கப்படவில்லை என்று குறிப்பிட்டாலும், ஏற்கனவே கடந்த ஆண்டு இறுதியிலே சுமார் எட்டு கோடி ரூபாய்க்கு வரி விதித்திருப்பதால் தான் இந்த பட்ஜெட் வரியில்லாத பட்ஜெட் என்ற முறையிலே அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இது குறித்து சபையிலே பல அங்கத் தினர்கள் பலவாறு கருத்து தெரிவித்தாலும் கூட, இந்த

10-40 a.m.

[திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்] [3rd March 1966]

பட்ஜெட்டில் விவசாயத்திற்கும் உணவு உற்பத்திக்கும் தொகைகள் கணிசமான அளவில் உயர்த்தப்பட்டிருந்தாலும்கூட, நம் மாநிலத்திலே, மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போட்டு முடிந்து விட்டாலும், உணவுப் பிரச்சனை இன்னும் தீர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. உணவுப் பஞ்சம் ஆண்டுக்கு ஆண்டு அதிகமாகத் தடுத் நாட்டிலே இருந்து வருகிறதே தவிர உணவுப் பிரச்சனையில் நாம் தன்னிறைவு பெற்றவர்களாகவோ உணவுப் பஞ்சத்தை தவிர்க்கும் நிலையிலோ இல்லை. மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போட்டுப் பல கோடி ரூபாய்களை நீர்ப்பாசனம், உர விநியோகம், விவசாயக் கருவிகள் போன்றவைகளுக்கு செலவழித்தாலும், உணவு நிலைமை இன்னும் மோசமாகத்தான் இருந்து வருகிறது. அதற்கு என்ன காரணம் என்று பார்க்கவேண்டும். பெரிய பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை யெல்லாம் நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். இனிமேல் நிறைவேற்ற வேண்டிய பெரிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் இல்லை என்னும் அளவுக்குச் செய்திருக்கிறோம். அப்படியிருந்தும் உணவுப் பஞ்சம் தீரவில்லை என்றால், நாம் திட்டிய திட்டத்தில் குறையா, அல்லது திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதில் ஏற்பட்ட குறையா, என்பதை சீர்தூக்கிப் பார்க்கக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். அதைப்போல உணவுப் பொருள்கள் விலை விஷம்போல ஆண்டுக்கு ஆண்டு ஏறிக்கொண்டே வருவதைத்தான் நாம் பார்க்கிறோம். சென்ற ஆண்டு வற்ற விலையைவிட, எல்லா உணவுப் பொருள்களின் விலை மட்டுமல்ல, மிளகாய், புளி, எண்ணெய், போன்ற எல்லாப் பொருள்களின் விலையும் ஏறிக்கொண்டே போகிறது. நேற்று பேசிய அங்கத்தினர்கள் வரி விதிப்புக் கொள்கைதான் விலையேற்றத்திற்குக் காரணம் என்று பேசினார்கள். அதை நான் உண்மை என்று கூற விரும்புகிறேன். விற்பனை வரியைப் பொறுத்தவரையில், 1937-38-ல் இருந்த மதிப்பிற்குரிய கனம் டால்கோபாலாச்சாரி அவர்கள் ஒரு ரூபாய்க்கு அரை தம்படி என்று விற்பனை வரியைப் போட்டார்கள். அதாவது கால் சதவிகிதம் இப்போது அந்த விற்பனை வரியானது இரண்டரை சதவிகிதமாக, அதாவது பத்து மடங்காக, பல முனை விற்பனை வரி என்ற அளவில் உயர்ந்திருக்கிறது. ஒரு முனை விற்பனை வரி என்ற பெயரில் 10 முதல் 11 சதவிகிதம் வரையில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்படி விதிப்பதால் உற்பத்தியாகிற பொருள்கள், பல கைகள் மாறி வரும்போது, கிட்டத்தட்ட கால்பங்குக்கு மேல் விற்பனை வரியாக கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இது அத்தனையும் பொதுமக்களைப் பாதிக்கக் கூடிய விஷயம். பொருள்களின் விலை ஏற்றத்திற்கு இதுதான் காரணம் என்பதை மறுக்கமுடியாது. விலை ஏறுகிறது, அதனால் வரி வேண்டாம் என்றால், அப்போது அமைச்சர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள் என்றால், 'அந்த வரி பொதுமக்களாக கொடுக்கிறார்கள், வியாபாரிகள் அல்லவா கொடுக்கிறார்கள்' என்றும், வியாபாரிகள் வரி அதிகமாக இருக்கிறதே என்றால், அவர்களைப் 'சீங்களா கொடுக்கிறீர்கள், அதை பொதுமக்கள்தானே கொடுக்கிறார்கள்' என்றும் கூறுகிறார்கள். உணவு விஷயத்தில்கூட, விவசாயத்திற்கு என்று செலவழிக்கும் பணம் எல்லாம் கண்முடித்

3rd March 1966] [திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்]

தனமாக வீணாக்கப்படுவதைக் கான்கிறோம். எனக்கு முன் பேசிய ஆளும் கட்சி அங்கத்தினர்கள்கூட அதைப்பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். உரக்குழிக்காக ஐந்தாறு ரூபாய் பஞ்சாயத்து யூனியனில் மானியமாக கொடுக்கப்படுகிறது. அப்படிக் கொடுக்கிற பணம் உண்மையிலேயே உரக் குழி போடுவதற்கு செலவழிக்கப்படுகிறதா, உரம் சேகரிக்கப்படுகிறதா என்றால் சொல்லமுடியவில்லை. கொடுக்கிற பணம் அந்த ஆண்டிற்குள்ளேயே யூனியனால் செலவழிக்கப்படவேண்டுமென்ற காரணத்தை வைத்துக்கொண்டு செலவழிக்கப்படுகிறதே தவிர, மக்களுக்கு முழு அளவில் பயன்படவில்லை என்று குறிப்பிட்டார்கள். இனிமேலாவது அந்தப் பணிகள் சரியான முறையில் நடைபெற ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் திருமதி லெக்ஷ்மி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் நம் மாநிலத்தில் அரிசி ரூ. 1.70-க்கு விற்கப்படுவதாகக் கூறினார்கள், 'எங்கள் மாவட்டத்தில் இரண்டு ரூபாய் கொடுத்தாலும் நல்ல அரிசி கிடைப்பதில்லை. கனம் அங்கத்தினர்கள் எங்கள் பகுதியில் சுற்றுப் பயணம் செய்து பார்த்தால் அது தெரியவரும். தர்மபுரி மாவட்டத்தில் இரண்டு ரூபாய்க்குக் குறைவாக அரிசி கிடைப்பதில்லை. விவசாயிகளுக்கு இந்த மாநில அரசாங்கம் எந்த வகையில் உதவுகிறது என்று கூறமுடியும்? நேற்று காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களே குறிப்பிட்டார்கள், விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கிற கொள்முதல் விலையானது அவர்களுடைய கஷ்டத்திற்கும் உற்பத்திச் செலவுக்கும் கூட போதுமான அளவில் இல்லை என்று. நேற்று பேசிய அங்கத்தினர்கள் மதுவிலக்கைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அது உண்மையிலேயே தோல்வியடைந்த ஒரு திட்டம். அதை வெற்றிகரமாக நடத்துவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமென்பதைப் பற்றியெல்லாம் குறிப்பிட்டார்கள். நமது மாநிலத்திலே ஒரு கொள்கை, அண்டை மாநிலங்களிலே ஒரு கொள்கை, என்ற நிலை இருப்பதால் அது வெற்றிகரமாக நடைபெறமுடியாமல் இருக்கிறது. சீரான கொள்கை அகில இந்திய அடிப்படையில் வகுத்தால்தான் அதில் வெற்றி காண முடியும். மதுவிலக்கைக் கொண்டுவந்ததால்தான் அப்போது விற்பனை வரி கொண்டுவரப்பட்டது. மதுவிலக்கு தோல்வியடைந்துவிட்டது. விற்பனை வரியைக் கற்பக விருகும் என்று முன்னிருந்த நிதியமைச்சர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அந்தக் கொள்கையை மாநில அரசாங்கம் புனராலோசனை செய்யவேண்டும். வியாபாரிகளும் அவர்கள் சங்கங்கள் மூலமாகச் சொல்லிவந்திருக்கிறார்கள். விற்பனை வரியை வசூலிப்பதற்கு இருக்கிற அதிகாரிகள் எப்படியெல்லாம் வியாபாரிகளைச் சங்கடத்திற்கு உள்ளாக்குகிறார்கள் என்பதையெல்லாம் எடுத்துக் கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. பல முறை வர்த்தக பிரதிநிதிகள் அதைப்பற்றி எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள். வியாபாரிகளுக்குச் சங்கடமில்லாத முறையில் வரி வசூலிப்பதற்கு முற்படவேண்டுமென்று கூறிக்கொள்கிறேன். சட்டமன்றத்தில் குறைகளை எடுத்துப் பேசுவதற்கு அவர்களுடைய பிரதிநிதிகள் இல்லாத காரணத்தால் அடுத்த தேர்தலில் வியாபாரிகளே போட்டியிட்டு சட்டசபைக்கு வர

[திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்] [3rd March 1966]

ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியைப் பத்திரிகையில் பார்த்தோம். வியாபாரிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் திருப்தியில்லாத நிலைமை இப்போது நிலவுகிறது. அரசாங்க ஊழியர்களின் பஞ்சப்படியும் இந்த பட்ஜெட்டில் உயர்த்தப்படவில்லை. அவர்களுடைய பஞ்சப்படியை உயர்த்துவது பற்றி ஆலோசிக்கப் பட்டுவருகிறது என்று தான் இந்த பட்ஜெட் உரையில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. விலைவாசிகள் ஏறிவரும்போது, எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் கூறியதுபோல, அவர்களுக்கு பொருள்களை நியாயமான விலைக்குக் கிடைக்க வழிவகை செய்தால் தான் அவர்கள் உண்மையிலேயே திருப்தியடைய முடியும். இந்த அரசாங்கம் பல திட்டங்களைப் போட்டிருந்தாலும் நாட்டு மக்களில் ஒரு சாராரும் திருப்தியடைய முடியாத நிலைமை நிலவுகிறது என்றால் அதற்குக் காரணம் என்ன என்று இந்த அரசாங்கத்தார் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். எதிர்க் கட்சியினராகிய நாங்கள் அரசாங்கத்தின் குறைகளைப் பற்றிப் பேசியபோது, நாங்கள் தேர்தல் பிரசாரம் செய்வதாக ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் கூறினார்கள். தேர்தல் எல்லோருக்கும் பொதுவான விஷயம் தான். தேர்தலில் தீர்ப்பளிக்க வேண்டியவர்கள், மக்கள், அவர்கள், தாங்கள் விரும்புகிறவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். ஆனால், எதிர்க் கட்சியினர் கூறுவதையெல்லாம் ஆளும் கட்சியினர் தயவு செய்து சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும் என்று கூற விரும்புகிறேன். எதிர்க் கட்சியினர் எப்போதும் ஆளும் கட்சியினரைக் குறைகூறுவதாகவும், எதிர்க் கட்சியினர் ஆளும் கட்சியை 'வேண்டாத மனைவியாக' நினைக்கக் கூடாது என்பதாகவும் நேற்றுக் கூறப்பட்டது. ஆளும் கட்சி தவறு செய்தால் அதை எதிர்க் கட்சி சுட்டிக் கேட்கவும் கூடாது என்று கருதுவது கூடாது. ஆளும் கட்சி தவறுகள் செய்தால் அவற்றை எதிர்க் கட்சி சுட்டிக் காட்ட வேண்டும்; எதிர்க் கட்சிகள் தவறுகள் செய்தால் அவற்றை ஆளும் கட்சி சுட்டிக்காட்ட வேண்டும்; ஆளும் கட்சியும், எதிர்க் கட்சிகளும், தவறுகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டால், திருந்த வேண்டும்; குறைகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டால், குறைகளை, அவைகள் நீக்கிக்கொள்ள வேண்டும்; அப்போதுதான் உண்மையான ஜனநாயகம் இருக்கும். ஆகவே எதிர்க் கட்சியினர் கூறும் யோசனைகளை ஆளும் கட்சி சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும்.

தேர்தல் காலத்தில் நெருக்கடி நிலைமை பிரகடனத்தை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். நெருக்கடி நிலைமை பிரகடனத்தை அவசியமில்லாதபோது ஒரு நிமிஷம் கூட வைத்திருக்க மாட்டோம் என்று பிரதம மந்திரி ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தி வாக்குறுதி கொடுத்திருப்பது குறித்து நான் உண்மையிலேயே சந்தோஷப்படுகிறேன். நெருக்கடி நிலைமைப் பிரகடனம் ரத்து செய்யப்படுவதற்கு நமது மாநில முதலமைச்சர்கள் தான் தடைபோடக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று பத்திரிகையில் செய்தி வந்ததைப் பார்த்தேன், நமது மாநிலத்

3rd March 1966; [திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்]

தைப் பொறுத்த வரையில், தேர்தலுக்கு முன் நெருக்கடி நிலைமை பிரகடனத்தை ரத்து செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

சென்ற ஆண்டு சேலம் மாவட்டம் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்ட போது தர்மபுரி ஒரு புது மாவட்டமாக அமைக்கப்பட்டது. அந்த மாவட்டத்தின் சர்க்கார் அலுவலகங்களில் பாதி தர்மபுரியிலும், பாதி கிருஷ்ணகிரியிலுமாக இப்போது இருக்கின்றன; நீதி மன்றங்கள் கிருஷ்ணகிரியில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன; சில கோர்ட்டுகள் இப்போது எட்டாளவில் கிருஷ்ணகிரியில் இருந்தாலும், அவை உண்மையில் சேலத்தில்தான் இயங்கி வருகின்றன. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், 'கட்டிடங்கள் கிருஷ்ணகிரியில் இல்லை' என்று சொல்லப்படுகிறது. கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்குப் பணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கட்டிடங்களைக் கட்டும் வேலைகளை இந்த ஆண்டிலேயே தொடங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது கலெக்டரின் அலுவலகம் தர்மபுரியில் இருக்கிறதென்றாலும், கலெக்டர் சேலத்தில்தான் இருக்கிறார். அதே போல, ஜில்லா நீதிபதியும் சேலத்தில் இருந்துகொண்டுதான் செயலாற்றி வருகிறார். ஆகவே இப்போது மாவட்டக் கோர்ட்டுக்குச் செல்ல வேண்டியவர்கள், சேலத்திற்குத்தான் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. கட்டிட வேலைகள் பூர்த்தியாகி மாவட்ட அலுவலகங்கள் தர்மபுரியில் இயங்குவதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

• சேலம் இரும்பாலை பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். கனம் தொழில் அமைச்சர் சமீபத்தில் ஜப்பானுக்குச் சென்று வந்தார். சேலம் இரும்பாலைத் திட்டம் மிக உன்வதமான திட்டம். அது சம்பந்தமாக அமைக்கப்பட்ட தஸ்தார் கமிட்டியின் ரிப்போர்டு அதை சேலத்தில் அமைக்கலாம் என்று கூறுகிறது. அந்த ரிப்போர்டு அவ்வாறு இருக்கும்போது, சேலத்தில் இரும்பாலையை அமைக்க நமது மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தாருடன் போராடியே ஆகவேண்டும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இதற்கு இவர்கள் ஏன் போராடக்கூடாது? அந்தப் பெரிய திட்டத்தை இங்கே நிறைவேற்ற வேண்டும். இந்தத் திட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில், மத்திய அரசாங்கத்தின் கனரகத் தொழில் அமைச்சர்கள் மாறும் போதெல்லாம் கொள்கை மாறி வருகிறது. இரும்புத் தொழிற்சாலைத் திட்டத்தை 4-வது திட்டத் திலே நிறைவேற்ற வேண்டும், விசாகப்பட்டினத்திலோ ஹாஸ் பெட்டிலோ நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று திரு. சஞ்ஜீவ ரெட்டி கூறினார். அவருக்கு முன்பு இருந்த அமைச்சரின் கருத்து வேறு விதமாக இருந்தது. இப்போதுள்ள அமைச்சர் என்ன கூறுவாரோ, தெரியவில்லை. இந்தத் திட்டத்தை தமிழ்நாடு அரசாங்கமே ஏற்று நடத்தலாம் என்ற யோசனையும் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை தமிழ்நாடு அரசாங்கம் ஏற்று நடத்தினால், திட்டம் சிறிய அளவில் தான் இருக்கும் என்று பலர் கருதுகிறார்

[திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்] [3rd March 1966]

கள். ஆகவே, மத்திய அரசாங்கத்தின் உதவியைப் பெற்று மேலம் இருப்பாலையை பெரிய அளவில் அமைக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று கனம் தொழில் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சேலம் மாவட்டத்தில் மருத்துவக் கல்லூரி அமைக்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கை நீண்ட நாட்களாக இருந்துவருகிறது. இதற்கு சர்க்கார் கொள்கையளவில் ஒப்புதல் அளித்திருக்கிறார்கள். அதை அங்கே இந்த ஆண்டிலேயே அமைக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: கனம் தலைவர் அவர்களே, 1966-67-ஆம் ஆண்டிற்கான நிதி நிலை அறிக்கையை ஆரம்பத்திலிருந்து கடைசிவரை பார்க்கும்போது, அது செயல் முறையில் ஏற்பட்ட அதிகமான சாதனைகள் காரணமாகப் பிறந்துள்ளதென்பதையும் தன்னம்பிக்கையையும் காண்பிப்பது தெரிகிறது. வருஷாவருஷம் பல திட்டங்கள் போடுவதைவிட, திட்டங்களைச் செயல்முறையில் நன்றாகச் சாதித்ததால் மனதில் ஏற்பட்டுள்ள தென்பையும் தன்னம்பிக்கையையும் காண்பிக்கிறது இந்த பட்ஜெட். 188 கோடி ரூபாய்க்கு இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது. சில வருஷங்களுக்கு முன்பு, அப்போது உணவு அமைச்சராக இருந்த ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் சென்னை ராஜ்ய பட்ஜெட் 100 கோடி ரூபாய்க்கு வந்து சேருமோ சேராதோ என்று கவலையுடன் பேசியது எனக்கு இப்போதும் நன்றாக ஞாபகம் இருக்கிறது. நமது ராஜ்ய பட்ஜெட் அந்த அளவைத் தாண்டி இப்போது 188 கோடி ரூபாய்க்கு வந்திருக்கிறது. இது, ஒவ்வொரு வருஷமும் நாட்டின் வளம் எவ்வளவு பெருகிவருகிறது என்பதைச் சிறந்த முறையில் எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கிறது. பொதுவாக, எந்தத் தேசத்தின் வளமும் பொருளாதார நிலையும் அந்த தேசத்தின் பட்ஜெட் தொகையைப் பொறுத்து மதிப்பிடப்படுகிறது. எனவே, இந்த வருஷம் நமது ராஜ்ய பட்ஜெட் 188 கோடி ரூபாய்க்கு இருப்பது குறித்து நாம் எல்லோரும் சந்தோஷப்படத்தான் வேண்டும். இவ்வளவு பெரிய பட்ஜெட்டாக இது இருந்தாலும் இதில் புதிய வரிகள் இல்லை. சென்னை ராஜ்யத்திற்கு எப்போதுமே ஒரு சங்கடம் உண்டு. இங்கே, வரிகளைப் போட்டால், “நாளுக்கு நாள் வரிகள் அதிகரிக்கின்றன” என்று சொல்லப்படும். இந்த வருஷ பட்ஜெட்டில் வரி இல்லை என்றால், இப்போது ஏன் வரி போடவில்லை என்று கேட்கும் முறையில் சில கனம் அங்கத்தினர்கள் பேசினார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம், சமீபத்தில் வரவிருக்கும் தேர்தல்தான். அந்தத் தேர்தல் ஒரு புதமிருக்க, எந்த வரியும் இல்லாமல் நிதி நிலையை சரிக்கட்டி நல்ல நம்பிக்கையோடு இந்த பட்ஜெட்டை இந்த அரசாங்கத்தார் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதுவரையில் நாம் ஏற்றுள்ள சாதனைகளை நினைவுகூறும்போது வருங்காலம் வளமுள்ளதாக இருக்கும் என்று நம்புவதற்கு ஏற்ற காரணங்கள் உள்ளன என்று

3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

இந்த அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஒவ்வொரு வரும் பாராட்ட வேண்டும். அகில இந்திய ரீதியில் பார்க்கும்போது ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படும் விஷயத்தில் ஒவ்வொரு வருஷமும் பல்வேறு ராஜ்யங்களில் ஒதுக்கப்பட்ட தொகைகள் சரியான முறையில் செலவழிக்கப்படாததையும், மிகுதியான தொகைகள் செலவாகாமல் நின்றுவந்ததையும் நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் அதே நேரத்தில் இங்கு என்ன பார்க்கிறோம் என்றால், போட்ட திட்டங்களுக்கு மேலாகவே வருஷாவருஷம் தவறாமல் சிலவு செய்து வருகிறோம். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நாம் ரூ. 291 கோடி செலவழிக்கத் திட்டமிட்டிருந்தோம். இன்று முடிவுறும் நிலையில் கணக்குப் பார்த்தால் ரூ. 341 கோடிக்கும் அதிகமாக செலவு செய்திருக்கிறோம். இந்த அளவை நமது ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த உறுப்பினர்கள் எல்லோருமே உண்மையில் பாராட்ட வேண்டும். இது நான் சொல்வதல்ல. வேறு ராஜ்யங்களுக்கு சென்று பார்த்தோமேயானால், எந்த ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவர்களானாலும் அவர்கள் ‘நான் சென்னை ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்தவன்’ என்று சொன்னால் ‘நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலிகள் ஒழுங்கான அரசாங்கம் உங்களுக்கு அமைந்திருக்கிறது. திறமையுடன் செயலாற்றுகின்ற அமைச்சர்கள் இருக்கின்றார்கள். போட்ட திட்டங்கள் ஒழுங்காக நிறைவேறுகின்ற காரணத்தினால் முன்னேறி வருகிறீர்கள்’ என்று சொல்லுவது மாத்திரமல்லாமல், ஓரளவுக்கு பொருமையும் படக்கூடிய அளவுக்கு நாம் வளர்ந்திருக்கிறோம். இவ்வளவு இருந்தும், தவறுகள் இருக்கின்றனவா என்றால், தவறுகள் ஏதாவது இருக்கலாம். செய்தது எல்லாம் சரி என்று சொல்லவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை. ஒழுங்கான முறையிலே செயல்பட்டிருப்பதை நல்ல முறையிலே வரவேற்று, தவறுகள் இருந்தால், தவறுகளை சுட்டிக்காட்டி, அந்தத் தவறுகளைத் திருத்தக் கூடிய முறைகளையும் சொல்லுவது நான் ஐனநாயக முறை. அந்த முறையில் இன்றைய தினம் பார்ப்போமேயானால், இரண்டு மூன்று நாட்களாக வெகு வேகமாக விவாதித்து வருகின்ற பிரச்சனை உணவுப் பிரச்சனை. உணவுப் பிரச்சனையைப் பொறுத்த அளவிலே நமது விவசாயத் துறையிலே முன்பு இருந்ததைக் காட்டிலும் வளர்ச்சி அடையவில்லை என்று யாரும் சொல்ல முடியாது. சொன்னாலும் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. ஆனாலும் இன்றைய நிலை நம் கையில் இல்லை. பருவமழை தவறியதன் காரணமாக நாம் எதிர்பார்த்த அளவு உற்பத்தியாகவில்லை. இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு மக்கள் பட்டினியால் வாடாமல்—அல்லது சாகாமல் என்று சொன்னால் கூட தவறில்லை—ஒழுங்காக இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு எல்லோரையும் ஓரளவு திருப்தி செய்ய என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதை ஒழுங்காகச் செய்து வருகிறார்கள். இது ஒன்றை மாத்திரம் வைத்து, ‘18 வருஷம் ஆர்டி நடத்தினீர்கள், இன்னும் உணவுப் பிரச்சனை தீர்க்கப்படவில்லை’ என்று சொல்ல முடியாது. நான் இன்னொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். உலகத்தில் இவ்வளவு நாடுகளிலே எவ்வளவு நாடுகள் அந்தந்த நாட்டுக்கு வேண்டிய உணவு பூராவையும்

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

அந்தந்த நாட்டிலேயே உற்பத்தி செய்கிறது, என்பதை தயவு செய்து கணக்கெடுத்துப் பார்க்கும்படி நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். உலகம் பூராவும் சுற்றிய மதிப்பிற்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும். சில குறிப்பிட்ட நாடுகளைத் தவிர, எந்த நாட்டிலேயும் அவர்களுக்குத் தேவையான உணவை அவர்களே தயார் செய்து கொள்ளக் கூடிய நிலை இல்லை. இன்று பிரிட்டனை எடுத்துக்கொண்டாலும் கூட, கிட்டத்தட்ட 50 சதவிகிதம் உணவு வெளிநாடுகளிலிருந்துதான் வருகின்றது. சிறிய தேசமாக இருந்தாலும், தொழில் துறையிலே வேகமாக முன்னேறி உலக அரசங்கிலே தலை நிமிர்ந்து நிற்கக் கூடிய ஸ்விட்சர்லாந்து நாட்டிலே, முழுக்க முழுக்க, தூற்றுக்கு தூறு, உணவு வெளிநாடுகளிலிருந்து தான் வருகிறது. நம்மைப் போல திட்டங்கள் போட்டு, அவர்களுக்கே உரிய முறைகளிலே, திட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகின்ற ரஷ்யாவும், சீனாவும் வெளி நாடுகளிலிருந்து தான் உணவு வாங்குகிறார்கள். வெளிநாடுகளிலிருந்து உணவு வாங்குகிற நிலையை வைத்து, 'ஆட்சியிலே உள்ளவர்கள்' நிர்வாகம் நடத்துவதற்கு லாயக்கில்லை அல்லது விட்டுவிட்டு சென்று விடுங்கள், அல்லது எங்களிடம் கொடுத்து விடுங்கள்' என்று பேசுவது அவ்வளவு முறையாகாது என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். உணவைப் பொருத்த அளவிலே வேகமாகத்தான் முன்னேறி வருகிறோம். எதிர்பார்த்த வகையிலே மழை தவறி விட்டது. இது யார் கையிலும் இல்லை. நமக்கு இருக்கின்ற அமைச்சரவைக்கு மழையை வரவழைக்கக் கூடிய சக்தி இருக்குமேயானால், அவர்கள் அதைச் செய்திருப்பார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். அல்லது உலகத்திலே பல முறை பல இடங்களிலே பேசி வருகின்ற செயற்கை மழை இருந்தாலும் கூட நாம் சொல்லுவதற்கு முன்பே அவர்கள் கொண்டு வந்திருப்பார்கள். அதிலே யாருமே சந்தேகமே படவேண்டாம். அது ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இந்த உணவுப் பிரச்சனையிலும் கூட, இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் யதார்த்தமான நிலை ஒன்று குறிப்பாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். நாம் இவ்வளவு நாள் பேசி வந்தோம், பெரிய அணைக்கட்டு திட்டங்களை ஒட்டி ஒரு திட்டம் போட்டால், அந்தத் திட்டத்தின் மூலம் 2 லட்சம் அல்லது 3 லட்சம் ஏக்கர் விவசாயத்திற்கு வரும்; ஆக இந்த ராஜ்யத்திலே இருக்கிற இவ்வளவு திட்டங்களின் மூலமாக இவ்வளவு ஏக்கர் மொத்தம் விவசாயத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்று சொல்லி வருகிறோம். அவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, பெரிய நீர்ப்பாசனப் பகுதிகளிலே ஒரு போகம்தான் எடுக்கிறோம் விவசாயத்திலே, மீண்டும் ஒரு போகம் புஞ்சை பயிர் எடுக்க வேண்டுமென்றால், தண்ணீர் வேண்டும், அந்த இடத்திலே கிணறுகள் அதிகமாக வெட்டவேண்டும் என்பதாக அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள். நான் நினைக்கிறேன், கிணறுகள் தாராளமாக வெட்டப்படுவது நல்லது. கிட்டத்தட்ட இன்னொரு 5 அல்லது 10 லட்சம் ஏக்கர் விவசாயத்திற்கு கொண்டு வர முடியும். அதைத் தான் அவர்கள் குறிப்பாகச் சொல்லி இருக்கிறார்கள். சொல்லி

3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

இருப்பதை நல்ல முறையிலே நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்னொன்று கூட சொல்லவேண்டும். இந்த கிணறுகள் வெட்டுவதைப்பற்றி நேற்று இங்கு பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ஒருவர் சொன்னார்கள். கோவையிலே ரூ. 40,000, ரூ. 50,000 செலவு செய்து கிணறு வெட்டுகிறார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அந்த மாதிரி செய்வோமேயானால், ரூ. 40,000, ரூ. 50,000 செலவு ஆகாது. குறைந்த செலவிலே செய்ய முடியும். ஆக இங்கே நடக்கின்ற விவாதங்களைப் பார்த்து, ஒரு கிணறு என்றால் ரூ. 40,000, ரூ. 50,000 ஆகும் என்று நினைத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. குறைந்த செலவில் செய்ய முடியும். அதை அவசியமாகச் செய்ய வேண்டுமென்பதைத்தான் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இந்த அறிக்கையிலே பார்ப்போமேயானால், கிட்டத்தட்ட ஒரு 5, 6 பக்கங்கள் இந்த நாட்டின் தொழில் வளர்ச்சியைக் குறிக்கின்றன. உண்மையில் பெருமைப்பட வேண்டியது தான். இங்கே மாத்திரமில்லை, இந்தியாவிலேயே எல்லா ராஜ்யங்களும், மத்திய அரசாங்கம் உட்பட சென்னை ராஜ்யத்தின் தொழில் வளர்ச்சி வேகத்தைப் பார்த்து சந்தோஷப்படுகிறார்கள். இன்றைய தினம் யாராவது புதிதாகத் தொழில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று நினைத்தால், என்ன தொழில் செய்வது என்று பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. என்னைப் போன்றவர்களிடம் வந்து விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார்கள். எந்தத் தொழிலை எடுத்துப் பார்ப்போமேயானாலும், சென்னையிலே ஏற்கனவே செயல்படத் துவங்கி விட்ட ஒரு நிலையில் எல்லா விதமான தொழில்களும், இருக்கின்றன. பெரிய தொழில்கள், சிறிய தொழில்கள், நடுத்தர தொழில்கள், இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் சிகரமாக சென்னையிலே ஒரு எண்ணை சுத்திகரிப்பு ஆலை ஒன்று வருகிறது; பெரிய அளவில் மின்சார நிலையம் எண்ணாரிலே வருகிறது. நேற்றையதினம் தான் நானும் போய் பார்த்தேன். மதிப்பிற்குரிய நமது அமைச்சர் இப்போது அதனுடைய 'கபாசிட்' 340 மெகாவாட், கடைசியிலே அந்த எண்ணூர் தெர்மல் ஸ்டேஷனிலே 1,000 மெகாவாட் மின்சாரம் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலை ஏற்படும்' என்பதாகச் சொன்னார்கள். இன்னும் இது போன்று பல தொழில்கள் சென்னையைச் சுற்றி இருக்கின்றன. என்னைப்போல் கோவையிலிருந்து வருகின்றவர்கள் ஆச்சரியத்தோடு தான் இவைகளைப் பார்க்கிறோம்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: கோவையைத்தான் தென்னிந்திய லங்காஷயர் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: ஒரு காலத்தில் நாங்களும் நினைத்துக்கொண்டு தான் இருந்தோம். நாட்டிலேயே கோவையை லங்காஷயர், மான்செஸ்டர் என்று சொல்லுகிறார்களே, என்று நாங்களும் ஓரளவு பெருமைப்பட்டிக்கொண்டுதான்

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

இருந்தோம். ஆனால் இன்றையதினம் சென்னையைப் பார்க்கும் போது அந்த நிலை எங்களுக்கு இல்லை என்பதை நான் ஒத்துக் கொள்கிறேன்.

11-10
a.m.

இங்கிலாந்து தேசத்தில் லங்காஷயரும் மான்செஸ்டரும் இருக்கின்றனவே, என்றாலும் அவைகளின் நிலையில்தான் நாம் இருக்கிறோம். லங்காஷயரும் மான்செஸ்டரும் தினம் மில்களை மூடிக்கொண்டு இருக்கின்றன. நாம் இங்கே தினம் மில்களைத் திறந்துகொண்டிருக்கிறோம். இவ்வளவு தொழில் வளம் வருவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்த தொழில் அமைச்சர் கனம் வெங்கட்டராமன் அவர்களை தமிழ்நாடு என்றுமே மறக்க முடியாது. இதே வேகம் அடுத்த நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நமது ராஜ்யத்தில் வருமானால் இந்தியாவிலேயே தொழில் துறையில் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் ராஜ்யமாக சென்னை ராஜ்யம் இருக்கும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை. தொழில் துறை வளர்ச்சிக்கு நல்ல வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறோம். பொதுவாக நமது ராஜ்யத்தைப் பார்த்தால் இது எந்தத் தொழிலுக்கும் லாயக்கில்லாத ராஜ்யமாகத்தான் இருக்கிறது என்று சொல்ல முடியும். மூலப்பொருள்கள் இல்லாத ராஜ்யமாக, மின்சாரம் இல்லாத ராஜ்யமாக இருக்கிறது. இரண்டுக்கும் மேலாக மூலசரம் கிடைப்பாது. இன்றைய தினம் தொழில் துறையில் முன்னேறி வருகிறோம் என்றால் முழுக்க முழுக்க அதற்குக் காரணம் நமது அரசாங்கம்தான். முன்பெல்லாம் தமிழ்நாட்டைப் பொருத்தவரையில் ஒரு கோடி ரூபாயை முதலீடு செய்து தொழில் ஆரம்பிப்பவர்கள் கிடையாது. இன்றைய தினம் பெரிய தொழில்களைத் துவங்க பெரிய அதிபர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்றால், அதற்கான பொருளாதார வசதியை அரசாங்கம் செய்து கொடுத்ததுதான் அதற்குக் காரணம். இன்டஸ்ட்ரியல் ஃபைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன், இன்டஸ்ட்ரியல் டெவலப்மெண்ட் கார்ப்பரேஷன் போன்ற ஸ்தாபனங்களை அமைத்து உதவி செய்துவருகிறது. முதலீடு போடுவதற்கு ராஜ்யத்தில் முதல் இல்லை. அதற்குக் கூட கார்ப்பரேஷன் மூலமாக முதலீடு எடுத்து, வெளி நாடுகளிலிருந்து தவணை முறையில் வருகின்ற பொருள்களுக்கு காரண்டி கொடுத்து, தொழிலை வளர்க்கிறது அரசாங்கம். தொழில் இலாகாவைப் பொருத்த வரையில் மற்றொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஜியலாஜிகல் டிபார்ட்மெண்ட் நம் தேசத்தில் அனேக ராஜ்யங்களில் கிடையாது. இந்த தேசம் வேகமாக வளர்ச்சியடைப வேண்டுமென்றால் அந்த இலாகாவில் அதிக ஜியலாஜிகல் எக்ஸ்பர்ட்டுகள் இருக்க வேண்டும். பூமியில் எவ்வளவு செல்வங்கள் இருக்கின்றன என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஜியாலஜிஸ்டாக இருந்தால் பூமிக்கு அடியில் என்னென்ன பொருள்கள் இருக்கின்றன என்று அறிய முடியும். எக்ஸ்பர்ட்டுகள் கிடைப்பது கஷ்டம். அவர்களை அதிகமாகச் சேர்த்து தமிழ்நாட்டை நல்ல முறையில் 'எக்ஸ்ப்ளோர்' செய்ய வேண்டும். அடுத்து மின்சாரம் இருக்கிறது. இன்றைய தினம் உணவைப் போலவே பற்றாக்குறையாக இருக்கிற பிரச்சனை

3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

மின்சாரம். பல வருஷங்களாக நாம் அதைப்பற்றிப் பேசிவோம். ஹைட்ரோ பவரைத்தான் நாம் நம்பியிருக்கிறோம். ஏதாவது ஒரு காலத்தில் மழையில்லாவிட்டால் நாம் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கிறது. அதை அரசாங்கம் உணர்ந்து நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் முழுக்க முழுக்க அனல் மின்சார நிலையத்தை ஏற்படுத்தி உதவ முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். எண்ணூரில் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஆரம்பிக்க வேண்டிய தர்மல் ஸ்டேஷன் நேற்றைய தினமே ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டது. அந்த அறிக்கையில் சொன்னார்கள், ஏற்கனவே ஒரு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்தாகிவிட்டது என்று. திட்டங்களைக் காட்டிலும் நாம் வேகமாகச் சென்று கொண்டு இருக்கிறோம் என்பதைக் காட்டி இது ஒரு உதாரணம். இதைப்போல பாக்கியுள்ள திட்டங்களையும் சிக்கிரமாக நிறைவேற்றும் நிலைமை வந்தால் தமிழ்நாட்டிலே மின்சாரக் கட்டுப்பாடு இல்லாத நிலையைக் கொண்டுவரமுடியும். அதை இப்போதுள்ள நிலையை வைத்துத்தான் சொல்லமுடியுமே தவிர. நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நம் அரசாங்கம் இப்பொழுது செய்து வருவதைப் போல தொழில் துறைக்கு அதே அளவு உதவி செய்யுமானால், நான்காவது திட்டத்தில் இன்னும் மின்சாரம் எவ்வளவு உற்பத்தி செய்தாலும் பற்றாக்குறையாக இருக்கும். ஓரளவு பற்றாக்குறை இருந்தாலும், சமாளிக்கும் நிலை வரும்போது, அதைத் தாங்கத்தான் வேண்டும். பொதுவாக என்னையென்றவர்கள், தொழில் துறையில் உள்ளவர்கள் தொழில் நடந்தால் போதுமென்று நினைக்கிறார்கள். உணவுக் கஷ்டம் இருக்கும் நிலையில் தொழில் துறையை அறவே நிறுத்தி விவசாயத்திற்கு மின்சாரம் கொடுத்து உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்கத்தான் வேண்டும். அதுமாதிரி சூழ்நிலை வருமானால் நாங்கள் ஒத்துழைக்கத் தயாராக இருக்கிறோம். அதற்காக அரசாங்கம் தயங்க வேண்டியதில்லை. விவசாயத்தைப் பொருத்தவரையில், இரண்டரை லட்சம். பம்பு செட்டுகள் ஓட்டப்படுகின்றன என்றால் உண்மையில் பெருமைப் படக்கூடிய விஷயம். கவர்னர் பெருமான் அறிக்கையில் பேசும் போது சொன்னேன், கைத்தறித் தொழிலில் ஃபைனர், சூப்பர் ஃபைனர் என்று இரண்டு விதம் இருக்கிறதென்று. அதற்கு ஏற்றுமதி செய்யக்கூடிய பஞ்சு பேல் 150 ரூபாய் விலை அதிகமாகிறது. ஐந்து ரூபாயிலிருந்து ஆறு ரூபாய் அதிகமாகிறது. கைத்தறித் தொழில் சம்பந்தமான எக்ஸைஸ் வரிக்கு அரசாங்கம் விதிவிலக்கு கொடுத்தால் நன்றாக இருக்குமென்று சொன்னேன். அதற்கு மாறாக எக்ஸைஸ் அதிகமாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் அந்தத் தொழில் பாதிக்காதபடி என்ன செய்யவேண்டுமென்பதை நன்றாக துட்பங்களை உணர்ந்து மதிப்பிற்சூரிய நமது தொழில் அமைச்சர் அவர்களே பார்த்து செய்ய வேண்டியதைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி விட்டுவிடுகிறேன். கைத்தறித் தொழிலை நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்து அந்தத் தொழில் நிரந்தரமான நிலையை அடைய அவசியம் வழி கண்டேயாகவேண்டும். ஆறு மாதம், மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை 'சாக்குகள் தேங்கி

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

விட்டன, விற்பனையில்லை, நெசவாளிகள் கஷ்டம் வரும் நிலையில் இருக்கிறார்கள்' என்ற பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறோம். அந்த நிலை அவசியம் மாறியாக வேண்டும். கிட்டத்தட்ட 20 லட்சம் தறிகள், அதையொட்டி உப தொழில் செய்யும் 3½ லட்சம் குடும்பங்கள், ஆக 10 லட்சம் குடும்பங்கள் இதை நம்பி வாழ்வதால் அந்தத் தொழிலை நல்ல முறையில் அமைக்கவேண்டிய பொறுப்பு நமக்கிருக்கிறது. அந்தப் பொறுப்பை சரியான முறையில் இன்னும் தீவிரமாக நடத்தவேண்டுமென்பது என்னுடைய வேண்டுகோள். சென்னை அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் கண்ணை இமை காப்பதுபோலக் கைத்தறித் தொழிலை காப்பாற்றி வருகிறார்கள். சரக்கு வாங்குவதற்கு 50 லட்சம், ஒரு கோடி வேண்டுமென்றாலும் கொடுக்கிறார்கள். குறைந்த விலையில் விற்பதற்காக ரிபேட் கொடுக்கிறார்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கு வெளியே உள்ளவர்களுக்கு ஹேண்ட்லும் கார்பரேஷன் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதுவும் நல்ல முறையில் செயல்பட்டு வருகிறது. இன்னும் நல்ல முறையில் அமைய வழிவகை காணவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

11-20
a.m.

அடுத்து, இந்த மார்க்கு மாதம் வந்தாலே கோவை வாசிகளுக்கு உள்ள கஷ்டம் என்னவென்று எல்லோருக்கும் தெரியும். குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் இருக்காது. இந்த வருஷம் பருவமழை இல்லாததால், அந்தப் பஞ்சம் முன்கூட்டியே வந்துவிட்டது. நான் போகும்போது பார்த்தால், தாய்மார்கள் குடங்களை வைத்துக் கொண்டு காத்து நிற்பதைக் காண முடிகிறது. பத்து வருஷமாகத் தான் அதற்கான முயற்சி எடுத்து வருகிறோம். முடியவில்லை. நாளுக்கு நாள் ஜனத்தொகை பெருகிக்கொண்டே வருகிறது. பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த கோவை நகரம் அல்ல இன்றுள்ள கோவை நகரம். தொழில் வளம் வேகமாக வளர்ந்து வருவது போலவே, நகரத்தின் ஜனத்தொகையும் வேகமாக வளர்ந்து வருகிறது. இந்த நிலையில் குடிக்கத் தண்ணீர் இல்லை என்றால் மக்கள் அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது. குடி தண்ணீர் வசதி இல்லாவிட்டால் சுகாதாரக் கேடு தாளுக ஏற்படும். சென்னைக்கு அடுத்தபடியாக நல்ல தொழில் கேந்திரமாக உள்ள அந்த நகரத்தில் குடிநீர் வசதியும் சுகாதார வசதியும் இல்லையானால், அது அந்த நகரத்திற்கோ இந்த ராஜ்யத்திற்கோ நல்லதல்ல. இந்தப் பிரச்சினையை கவனிக்க வேண்டும். எனவே இந்த வருஷம் அவசியம் சிறுவாணித் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது சம்பந்தமாக உள்ள சிக்கல்களும் எனக்குத் தெரியும். இந்தத் திட்டத்தில் அண்டை ராஜ்யம் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது எனக்குத் தெரியும். அங்கே சீக்கிரம் இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கோவை நகரத்தில் கல்வித் துறையிலும் கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்று நான் சொன்னால், அதைப் பலர் நம்ப மாட்டார்கள். கோவையில் 3 எஞ்சினியரிங் கல்லூரிகள் இருக்கும்போது, அங்கே கல்வித் துறையில் கஷ்டங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படு

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

கிறதே என்று அவர்கள் நினைக்கக்கூடும். அந்த நகரத்தில் ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் ஒன்றே ஒன்று தான் இருக்கிறது. மற்றொன்று பிளமேட்டில் இருக்கிறது. வருஷா வருஷம் அட்டமிஷன் காலத்தில் ஏராளமான மாணவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு, அப்போது நான் ஒரு கமிட்டியில் அங்கத்தினராக இருந்ததால் இதுபற்றி இந்த சபையில் கொஞ்சம் பலமாகவே பேசவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எனக்கு ஏற்பட்டது. கோவை கலைக் கல்லூரியை கொஞ்சம் பெரிதாக்க வேண்டும்; அங்கே கொஞ்சம் கட்டிடங்கள் கட்ட வேண்டும். இப்போது கோவையில் பெண்கள் கல்லூரிகள் 3 இருக்கின்றன; ஆண்கள் கல்லூரிகள் 2 தான் இருக்கின்றன. அங்கே வேறு புது கல்லூரி அமைக்க வேட்டாலும், இருக்கும் கல்லூரிகளிலாவது இன்னும் கொஞ்சம் வகுப்புகளுக்கு இடவசதி செய்து தர வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

கோவையில் பாலிடெக்னிக் வைப்பதை வரவேற்றோம். அது குறித்து சந்தோஷப்பட்டோம். அங்கே பெண்கள் பாலிடெக்னிக்கை தாங்களே முன்வந்து அமைக்க இரண்டு பேர் விரும்பினார்கள். பெண்கள் பாலிடெக்னிக்கை மிகச் சிறந்த முறையில் அரசாங்கமே அங்கே அமைக்கத் திட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்பது தெரிந்தவுடன், அரசாங்கமே அதைச் செய்யட்டும் என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். இப்போது அது அங்கே கவர்ன்மென்ட் காலேஜ் அஃப் டெக்னாலஜியில்—ஆண்கள் எஞ்சினியரிங் கல்லூரியில் ஒரு பகுதியாக இருக்கிறது. அங்கே வேறு கல்லூரிகள் அமைக்கப்படுவதாகத் தெரியவில்லை; அமைக்க திட்டம் இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. ஆண்கள் கல்லூரியில் பெண்கள் பாலிடெக்னிக் இருக்கக்கூடாது என்று நான் கருதுகிறேன். வேறு வழி இல்லாததால் அதை அங்கே வைத்துருப்பதை நான் உணர்கிறேன். அதைக் கூடிய சீக்கிரம் வேறு இடத்திற்கு மாற்ற வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கோவையில் சென்ற பத்து நாட்களுக்கு முன்பு, சென்னையில் இப்போது கொண்டாடியது போல, போக்குவரத்து வாரம் கொண்டாடினோம். கோவையில் போக்குவரத்து எப்படி இருக்கும் என்பது சொம்பப் பேருக்குத் தெரியாது. அது நன்றாக வளர்ந்துள்ள நகரம், நாகரிகமுள்ள நகரம் என்று பலர் நினைப்பார்கள். அங்கே எங்கள் போக்குவரத்து, மாலை நேரங்களில் சந்தைக் கடையிலிருந்து வெளியே வருவது போல இருக்கும், முறையோடு இருக்காது. கோவை நகரப் போக்குவரத்தை சென்ற பல வருஷங்களாக கவனிக்காததால் இப்போது அங்கே இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது; யார் மீதும் குறைசொல்வதற்காக நான் இவ்வாறு சொல்லவில்லை. ஜனத்தொகை விகிதாசாரப் படி, வாகனங்களின் வேகம், சென்னைக்கு காட்டிலும் கோவையில் தான் அதிகம். தொழில் வளர்ச்சி காரணமாக கோவையில் வாகனங்கள் அதிகரித்து வருகின்றன. சென்னை நகரத்தில் போக்குவரத்து வேகம் மனப்பான்மையில் தான் அதிகமாக இருக்கிறது.

[3rd March 1966]

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

(குறுக்கீடு) சென்னை நகரத்திலுள்ளவர்கள் ரெயிலில் போவதில்லை, விமானத்தில் தான் போகிறார்கள் என்று பூர்வாங்கம் பரமணிய அப்பர் சொல்கிறார். அதை நான் ஒத்துக்கொள்கிறேன். இதை இன்னும் 'சப்ஸ்டான்ஷியேட்' பண்ணுவதற்காக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கோவையில் எவ்வளவு ஆட்டோ ரிக்ஷாக்கள் இருக்கின்றனவோ அவ்வளவு ஆட்டோ ரிக்ஷாக்கள் சென்னையில் இல்லை. சென்னையில் உள்ளதைவிட மிக அதிகமான அளவு ஆட்டோ ரிக்ஷாக்கள் கோவையில் இருக்கின்றன. கோவைப் போக்குவரத்து நிலைமை இதே ரீதியில் இருந்து வந்தால், சிறிது காலத்தில் கோவையில் ஜனங்கள் நடந்து செல்லவோ, ஆட்டோ ரிக்ஷாவில் செல்லவோ, காரில் போகவோ, பஸ்ஸில் போகவோ முடியாத நிலைமை ஏற்படும். அங்குள்ள போலீஸ் அதிகாரிகள் "எங்களிடம் ட்ராஃபிக் போலீசார் 120 பேர் தான் இருக்கின்றனர், நகரப் போக்குவரத்தைக் கட்டுப்படுத்த 260 பேர் அவசியம் தேவை" என்று சொல்கிறார்கள். எனவே அங்கே உடனடியாக 150 ட்ராஃபிக் போலீசாரை 'போஸ்ட்' பண்ண வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவ்வாறு செய்யா விட்டால் அங்கே விபத்துக்கள் அதிகமாகும். ரோட்டில் யாரும் போகமுடியாத நிலைமை ஏற்படும்.

எவ்வளவோ கஷ்டங்கள் இருப்பினும் அவைகளை நன்றாகச் சமாளித்து எல்லோரும் பாராட்டக்கூடிய சிறந்த பட்ஜெட்டைத் தயாரித்துள்ள மதிப்பிற்குரிய முதல் அமைச்சருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். பேசுவதற்கு எனக்கு சந்தர்ப்பம் அளித்த தங்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

* திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த 1966-67-ஆம் ஆண்டுக்குரிய பட்ஜெட்டின் பேரில் நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். பட்ஜெட் அறிக்கையில் 188 கோடியே 72 லட்சம் ரூபாய் வரவு என்றும், செலவு 188 கோடியே 41 லட்சம் ரூபாய் என்றும், உபரி 31 லட்சம் ரூபாய் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இது ஒரு விந்தையான வரவு செலவுத் திட்டமாக இருக்கிறது; இவ்வாறு நான் கூறுவதற்குக் காரணம் கூற விரும்புகிறேன். சமீபத்தில் நெருக்கடி நிலைமையில் நாட்டில் பலவிதமான கஷ்டங்களும் நஷ்டங்களும் ஏற்பட்டிருப்பதால் அதிகமான வரிகள் விதிக்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்படும் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 31 லட்சம் ரூபாய் உபரி காட்டப்படுவதற்குக் காரணம், தேர்தல் சமீபத்தில் நடக்கவிருப்பதுதான்.

11-30
a.m.

இப்போது இம்மாதிரி கூறத் தேவையில்லை. ஆனால் இந்த மாகாணத்திலுள்ள பல எதிர்க்கட்சிகளெல்லாம் வரியைக் குறைக்க வேண்டும் என்று கூறிவரும் இக்காலத்தில் மேலும் அவசரச் சட்டங்களினால் அவர்களை ஆள் தூக்கிச் சட்டம் என்று கூறும் வகையில் தூக்கிக்கொண்டு போய் சிறையில் அடைத்து விடுவது

3rd March 1966]

[திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்]

நியாயமற்ற முறையாகும். அதனால் எதிர்ப்புகள் அதிகமாக வருவதும், அதனை சரிப்படுத்துங்கள், அப்படி செய்வது கூடாது, நாட்டில் நல்ல காரியங்கள் செய்வதற்காக அவசரச் சட்டங்களை நீக்கவேண்டும் என்றும் மக்களின் நன்மையைக் கருதி மக்களிடையே நல்ல காரியங்களைச் செய்யவேண்டும், வரியை எல்லாம் குறைக்கவேண்டும் என்றும், குறிப்பாக நம்முடைய மாகாணத்தின் மாபெரும் தலைவர் ராஜாஜி அவர்கள் 50 சதவிகிதம் வரியை இந்த அரசாங்கம் குறைத்து விடவேண்டும், அப்படி குறைத்து விட்டால் நான் சுதந்திரா கட்சியையே கலைத்து விடுகிறேன் என்றும் சொல்லி இருக்கின்றார்கள். இதனை அரசாங்கம் நன்கு கவனிக்கவேண்டும். இப்போதுள்ள அரசாங்கம் வரியைப் போடாமல் அரசாட்சி நடத்த முடியுமா என்று கூறும் வகையில் பல வரிகளை இதற்கு முன்பு போட்டுக்கொண்டே வந்தார்கள். வரி போடாமல் யாரும் அரசாட்சி நடத்த முடியாது என்பது உலகறிந்த விஷயம். ஆனால் இப்போது ராஜாஜி அவர்கள் கூறுவதை சற்று கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். அவர் கூறுவதில் நியாயம் இருக்கின்றது, ஒழுங்கு இருக்கின்றது, மக்களுடைய கஷ்டத்தை உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கு மார்க்கம் இருக்கின்றது. அவர் கூறுவதெல்லாம் மக்கள் தாளக்கூடிய அளவு வரி போடலாம் என்பது தான். ஆனால் நேற்று முன் தினம் இச்சபையிலே என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் கூறுகிறபோது வரிக்கு அதிகதியே அவர்தான், வரியை உயர்த்துவதற்கு, வரியை கூட்டுவதற்கு வழி காட்டியவர் ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் தான், அவர் தான் விற்பனை வரியைப் போட்டுக் காட்டியவர். ஆகையினால் அவரே வரியை குறைக்க வேண்டுமென்று தற்போது கூறுவதில் அர்த்தமில்லை என்கின்ற தோரணையில் கூறினார்கள். ராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்கள் 1937-லே அதிகாரத்தை இந்த மாகாணத்தில் ஏற்றுக்கொண்டபோது, நாட்டு மக்கள் மிகவும் கஷ்டத்தில் ஈடுபட்டுக்கொண்டு, செல்வங்களை எல்லாம் இழந்து, குடும்பங்களெல்லாம் அழிந்து போகும் வகையில், மதுவினால் கெட்டுப் போய் சீரழிந்துகொண்டு வந்த காலத்தில், குறிப்பாக அரிசனங்கள், பிற்பட்ட இனத்தவர்கள், ஏழை எளியவர்கள் முன்னேற வேண்டும், நல்ல நிலைமையை அடையவேண்டும், ஆகவே மதுவினால் வருமானம் வந்தாலும் அவைகளைப் பொருட்படுத்தாமல் நாட்டு மக்களின் நன்மையைக் கருதி, மஹாத்மா காந்தியின் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற, மதுவிலக்கை ஏற்படுத்த வேண்டும். அந்த வருவாயை நாம் வேறு வழிகளில் சமாளிக்கலாம் என்பதாக விற்பனை வரியைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதாவது இப்போது இருக்கும்படியான ரூபாய்க்கு 100 காசு என்பது அந்தக்காலத்தில் ரூபாய்க்கு 102 தம்பிடி. அப்படி பார்க்கிறபோது இப்போது ரூபாய்க்கு வரி அரை காசு போட்டிருந்தால் இப்போது இருக்கும் படியான காசுக்கு அக்காலத்தில் கால் காசு வரி போடப்பட்டது. அப்படி போடப்பட்ட ஒரு வரி, 1940-41-ம் வருஷத்தில் சற்றேறக் குறைய ரூ. 69.54 லட்சம் தான் : இப்படி போடப்பட்ட வரியானது நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து, 50-51-ல் சற்றேறக்குறைய ரூ. 1,586.87 லட்சம் ஆக உயர்ந்தது. பிறகு 1960-61-ல் ரூபாய் 19 கோடியே 11 லட்சத்து 53 ஆயிரமாக உயர்ந்து, இப்படியே படிப்படியாக

[திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்] [3rd March 1966]

உயர்ந்து 1966-67-ல் சுமார் ரூபாய் 45 கோடியே 92 லட்சமாக உயர்ந்து, அதாவது சற்றேறக்குறைய ரூ. 46 கோடியாக உயர்ந்துள்ளது. இவ்வளவு வரி யார் காலத்தில் உயர்ந்துள்ளது? இவ்வளவு வரியை ராஜகோபாலாச்சாரியார் உயர்த்த வேண்டுமென்று கூறினார்களா? அவர் சொற்பமான ஒரு வரியை, நாட்டு மக்களின் நன்மைக்காக, நாட்டு மக்கள் கேடிமமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட வரியை மக்கள் தாங்கிக் கொள்ளும் வகையில் நம் அரசாட்சிக்கு நல்ல பெயர் ஏற்படும் வகையில் போட்டார். ஜனங்கள் தாங்கும்படியான வரிதான் அவரால் போடப்பட்டது. அது தான் அவர் காட்டிய வழி என்றால், இந்த மாதிரி போட்டுக் கொண்டே போங்கள் என்று சொன்னாரா? ஒரு மனிதன் மீது வைக்கக் கூடிய சுமை எவ்வளவு இருந்தாலும் பரவாயில்லை, தலைமேல் வைக்கலாம்; மனிதன் தலையும் கழுத்தும் வயிற்றுக்குள் துழைந்து போனாலும், அவர்கள் செத்துப்போய் சுகாட்டுக்கு எடுத்துக்கொண்டு போனாலும், வரியைப் போட்டுக்கொண்டே போங்கள் என்று சொன்னார்களா? இப்படி அவர் மீது அபாண்டமாக பழிசுமத்துவது என்றால் அது பொறுக்க முடியாத ஒரு விஷயமாகும். மேலும் நான் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். காங்கிரஸ் ஆட்சியானது எந்த அஸ்திவாரத் தின்மீது ஏற்பட்டது? இன்று இங்கு இருக்கும்படியான ஆட்சி காங்கிரஸ் ஆட்சி. இதை மறுக்க முடியுமா, இல்லை என்று? எந்தத் திட்டத்தின் மீது இன்று காங்கிரஸ் ஆட்சி செலுத்துகிறது? காங்கிரஸனுடைய உண்மையான கொள்கை, காந்தியினுடைய உண்மையான கொள்கை, ஜவஹர்லால் நேருவினுடைய உண்மையான கொள்கை, கதர், தீண்டாமை, மதுவிலக்கு இம்மூன்றாகும். இந்த மூன்று திட்டங்களின் பேரில்தான், இந்த மாகாணத்தில் மட்டுமல்ல, இந்தியா முழுவதும், பாரத நாடு முழுவதும், ஆட்சி செய்யப்பட்டு வருகிறது. அப்படிப்பட்ட ஆட்சியிலே இன்று மதுவிலக்குக்குக் களங்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மது வேண்டுமென்று சொல்லக் கூடியவர்கள் காங்கிரசில் நிறைய வந்து விட்டார்கள்—என், துழைந்து விட்டார்கள், இருக்கின்றார்கள் என்றே சொல்ல முடியும். ஒரு வேடிக்கை. காங்கிரசில் தீவிர அங்கத்தினர்களாக சேரக்கூடியவர்கள் காங்கிரஸ் சட்டசபை அங்கத்தினர்களாக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் ரசீதில், சில உறுதிமொழிகள் இருக்கின்றன. அதிலே, கள் குடிக்கக் கூடாது, கள் வருவதற்கு சட்டம் கொண்டு வர வேண்டுமென்று சொல்லக் கூடாது, சுத்த கதரையே நீண்ட நாட்களாக சுட்டிக்கொண்டு இருந்திருக்கவேண்டும் என்று இருக்கிறது. தீண்டாமையை விலக்கப் பாடுபடுபவர்களாயும் பொது நலத்திற்கு எப்போதும் பாடு பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறவர்களாகவும் இருந்தால்தான் சட்டசபை உறுப்பினர்களாக வரமுடியும். அப்படிப்பட்டவர்கள்தான் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் இருந்து வர முடியும். அவர்களால்தான் இந்த ஆட்சியை நடத்தி வரமுடியும் என்பதாக திட்டவாத்தமாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் காங்கிரஸ் அரசாட்சியில் இருக்கும்படியான கீழ்சபையில் சற்றேறக்குறைய 150-க்கு மேற்பட்டவர்களும் இங்கு மேல் சபையில் இருக்கும்படியான 35, 40 உறுப்பினர்கள் எத்தனைபேர் அப்படி உண்மையாக

3rd March 1966] [திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்]

இருக்க முடியும் என்பதை அவரவர்களே மார்பில் கையை வைத்துப் பார்த்து, அதன்படி நடந்து வருகிறோமா என்பதை குறிப்பாக ஆட்சி செலுத்துகிறவர்கள் நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும். ஒரு சில உண்மையானவர்களும் இருக்கின்றார்கள் என்பதையும் மறுக்க முடியாது. நானும் சற்றேறக்குறைய 1920-லிருந்து இந்த காங்கிரசில் ஈடுபட்டு தீவிரமாக இருந்து வந்தவன். அப்படி தியாகம் செய்தவர்களில் ஒரு சிலர் தான் இப்போது கீழ்சபை யிலும் மேல்சபையிலும் இருக்க முடியும். அப்படி பார்க்கின்றபோது நம்முடைய காமராஜ் அவர்கள்கூட எனக்குப் பிறகு தான் காங்கிரசில் வந்தவர் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள நான் ஆசைப்படுகிறேன். மேலும் சிலர் இருக்கலாம். அவர்களெல்லாம் அனுதாபிகளாக இருந்திருக்க முடியும். 1914-வது வருஷம் முதற்கொண்டு, அதாவது அன்னிபெசன்ட் காலம் முதற்கொண்டு அனுதாபிகளாக, இந்த தேசம் சுதந்திரம் அடைய வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்திருக்கலாம்.

1920-ம் ஆண்டு முதற்கொண்டு இதுவரையில் கஷ்டநஷ்டங்கள் அனுபவித்து, அடிபட்டு உதைபட்டு பலவிதமான துன்பங்களுக்கும் ஆளாகி சிறை புகுந்து பல முறை இறந்துபோகும் நிலைமைக்கு ஆளாகி பிழைத்து இந்த தேசத்திற்காக போராடியவர்களில் பிச்சம்பிளியிலும், மேல்சபையிலும் பார்க்கும்போது நான் ஒருவன்தான் இருக்கிறேன் என்பதை மிகவும் தெரியமாகக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இச்சபையில் திருமதி சரஸ்வதி அம்மாள் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் 1930-லிருந்து கஷ்டங்கள் சிரமங்கள் பட்டவர்கள். நான் இந்த தேசத்திற்காக 1920-லிருந்து கஷ்டப்பட்டு அடிபட்டு உதைபட்டு இந்த காங்கிரசுக்காக சேவை செய்தவன். அப்பேர்ப்பட்ட கட்சியை விட்டுவிட்டு நான் சுதந்திராக கட்சியில் சேர்ந்தேன் என்பதற்கு என்ன காரணம் என்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். தற்போது காங்கிரசில் உண்மையானவர்கள் இல்லை. ஒரு சிலர் இருக்கலாம். தியாக மூர்த்திகளில் பலர் இறந்து போய்விட்டார்கள். அந்த தேசநிலை இப்போது உலகம் போற்றுகிறவராக ராஜாஜி ஒருவர்தான் இருக்கிறார் என்றால் இது மிகையாகாது.

மிஸ்டர் சேர்மன் : இது பட்ஜெட் விவாதம். கனம் அங்கத்தினர் பட்ஜெட்டைப் பற்றித்தான் பேசவேண்டும். மற்றவைகளை எலக்ஷனுக்கு பேசிக் கொள்ளலாம்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : இந்த பட்ஜெட்டும் எலக்ஷன் விஷயமாகத்தானே போடப்பட்டிருக்கிறது. எலக்ஷனை வைத்துத் தானே தயார் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அகையால் எதிலும் எலக்ஷன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. இதிலே எலக்ஷன் சேரவில்லை என்றால் பரவாயில்லை. எந்த பிளான் போட்டாலும், அவசரச் சட்டம் போட்டாலும் அதற்காகத்தானே செய்கிறோம், இந்தியப் பிரதமரைக் கொண்டுவருவதும் அவர்களை இருக்கச் செய்வதும் எத்தற்காக? அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? இங்கே யுள்ள முதலமைச்சரையோ அமைச்சர் வெங்கட்டராமன் அவர்களை யோ கேட்டு நாம் காரியம் நடத்துகிறோம் என்று சொல்லவில்லை.

[திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்] [3rd March 1966]

காமராஜ் அவர்களை நான் அடிக்கடி கேட்பேன், அவர் சொல்படி தான் நடப்பேன் என்று சொல்கிற இந்த ஆட்சியிலே என்ன நடக்கும் என்று நாம் எதிர்பார்க்க முடியும்? சற்று யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். நலைவர் அவர்களும் ஆழ்ந்து யோசனை செய்து பார்க்கவேண்டும்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : நன்றாக யோசனை செய்துதான் இதெல்லாம் பழைய கதை என்று சொல்கிறேன்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : பழைய மொந்தையோடு புது மொந்தையைக் கொண்டு வந்து தள்ளுக்கடை சாராயக்கடையைக் கொண்டு வரலாமா என்று யோசிக்கிறார்கள். அந்தப் பிரச்சினையை 1967 தேர்தல் வரையில் ஒத்தி வைக்கலாமா என்று பேசுகிறார்கள். காங்கிரஸின் கொள்கை என்ன? மதுவிலக்கைப் பற்றி 1967-க்கு பிறகு பார்ப்போம் என்று தீர்மானம் செய்தால் அதற்கு என்ன அர்த்தம்? காங்கிரஸினுடைய அடிப்படையான கொள்கையே போய்விட்டதே. அதனுடைய பெருமை போய்விட்டது. ஆகையால்தான் இனி காந்தி பெயரையோ, ஜவஹர்லால் நேருவின் பெயரையோ, மற்றவர்கள் பெயரையோ உபயோகிப்பதிலும் நாம் அந்தச் செய்தோம் இதை செய்தோம் என்று கூறுவதிலும் பொருத்தமில்லை. இந்தியாவிலேயே இரும்புத் தலை படைத்தவர் என்று ஒரு பெரியார் இருந்தார் என்றால் அவர்தான் வல்லபாய் பட்டேல். அவருடைய திருக்குமாரர் தயாபாய் பட்டேல் இன்று சுதந்திரா கட்சியில் சேர்ந்திருக்கிறார். ஏன் சேர்ந்தார்? தெரியாமலா சேர்ந்தார்? மசானி என்ற தத்துவ பெரியவர் இருக்கிறார். அவர்கள்

மிஸ்டர் சேர்மன் : எங்கோ போய்க்கொண்டிருக்கிறீர்களே. இப்படி சம்பந்தமில்லாததைப் பேசிக்கொண்டேபோனால் நிறுத்தச் சொல்லும்படி நேரும்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : மக்களுக்கு உரிய வரியை சரியான முறையில் போடுங்கள், சரி பாதியாக இப்போதுள்ள வரியைக் குறைப்புகள். அப்படிச் செய்தால்தான் நல்லவர்கள் வருவதற்கு மார்க்கமாகும் என்று சொல்லுகிறேன். ஆகையால் இந்த மாதிரி யான கருத்துக்களை சுதந்திராக் கட்சி சொல்லும்படியான நல்ல திட்டத்தை இந்த ஆட்சியானது உடனடியாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். சுதந்திரா கட்சிக்கு பதவி மோகம் பிடித்துவிட்டது என்று நினைக்கலாம். பதவி மோகம் கிடையாது. ஐம்பது சதவிகிதம் வரியைக் குறைத்துவிடுங்கள், என் கட்சியைக் கலைத்துவிடுகிறேன் என்று அவர் சொன்னார். அதுவே போதுமானது. ஆகையால் இந்த ஆட்சியில் நியாயமானவர்களுக்கு இடமில்லை. போகட்டும். சென்ற 40 வருஷ காலமாக இந்த தேசத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியின் தொடர்பில் இருந்தவன். காங்கிரஸ் மேலே யிருப்பவர்கள் மேலேயே இருக்கவேண்டும். கீழே உள்ளவர்கள் கீழேயே இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பக்கூடாது என்று கூறப் பட்டது. அதன் பிரகாரம் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு சில சலுகைகளைச் செய்யவேண்டும். அவர்களுக்கு உத்தியோகம் அளிக்கவேண்டும். உத்தியோக உயர்வு கொடுக்கவேண்டும்.

[3rd March 1966] [திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்]

வறுமையை ஒழித்து அவர்களுக்கு நல்ல ஆதரவு கொடுக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்து பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு அரசாங்கம் சலுகை கொடுத்து வருகிறது. நானும் ஏறக்குறைய இதற்காகவே அதில் நாற்பது ஐம்பது வருஷ காலமாக ஈடுபட்டு சேவை செய்து வருபவன். இப்போது சென்னை மாகாண பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் சங்க செயலாளராகவும் சேலம் ஜில்லா பிற்பட்ட இன சங்கத் தலைவராகவும் இருந்துவருகிறேன். சமீபத்தில் ஏதோ 148 இனங்களுக்கு பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளம் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்டது. சாணர்கள் என்ற பிரிவு நீண்டநாளாக அதில் இருந்தது. அவர்களுக்கு சலுகை கொடுக்கவேண்டியது மிகமிக அவசியம். ஆனால் நம்முடைய காமராஜர் அவர்கள் முதன் மந்திரியாக வந்தவுடனே, நாடார்க்கையும் கிராமணிகளையும் உதவிச் சம்பளம் பெறக்கூடியவர்கள் என்பதாகக் கொண்டுவந்து அதிலே புகுத்தப்பட்டது. நாடார்கள் எதில் குறைந்தவர்கள்? கிராமணிகள் எதில் குறைந்தவர்கள்? எந்த வியாபாரத்தை விட்டார்கள்? வெல்ல வியாபாரம், கருப் பட்டி, ஏலக்காய், வெங்காயம், லவங்கம், தேங்காய், மரம் வியாபாரம்; பற்றாக்குறைக்கு இப்போது வந்துள்ள ரேஷன் கடை கடனும் அவர்களுக்குத்தான். இப்படி ஒரு குறிப்பிட்ட ஜாதி யாருக்கு மட்டும் செய்துகொண்டே போனால் நாற்பது ஐம்பது வருஷமாக சேவை செய்துவரும் என்னைப் போன்றவர்கள், அதில் நியாயம் இருக்கிறது, உண்மை இருக்கிறது என்று இருந்து வர முடியுமா? ஏதோ ஒரு காலத்தில் பிராமணர்கள் உத்தியோகத்தில் அதிகமாக இருந்ததால் பிராமணர் அல்லாதார் இயக்கம் ஏற்பட்டது. பிராமணர் அல்லாதாரில் குறிப்பாக முதலியார், செட்டியார் போன்ற சிலர் உத்தியோகத்தில் வந்தார்கள். கடைசியில் எல்லா மக்களும் மேலே வருவதற்காக பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் கிளர்ச்சி செய்தபின் 140 பிற்பட்ட இனத்தவர்கள் பல நன்மைகளை அடைபும்படி ஏற்பட்டது. இப்போது நாடாருக்கும் கிராமணிக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தான் நன்மை கொடுப்பதில், பர்மிட் வழங்குவதில் கூடவா இந்த வித்தியாசம் இருக்கவேண்டும்? டெட்ஸ்டைல் மில்களைக் கொடுப்பதில் என்ன நடக்கிறது? ராஜாஜி சொல்கிறார்கள் என்றால் சும்மாவா சொல்கிறார்? 11 ஜில்லாக்களில் 11 பேர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்றால் அதில் ஆறு நாடார்களுக்குக்கா? எனக்குக்கூட நாடார் நண்பர்கள் இருக்கிறார்களே. அவர்களை நான் துவேஷிக்கவில்லையே. அன்பு இருக்கிறதே. நாடார்களுக்கும் செய்யவேண்டியதுதான். அவர்களுக்கும் இரண்டு இரண்டு மில்லைக் கொடுங்கள். இரண்டு முதலியாருக்கு, இரண்டு செட்டியாருக்கு. இரண்டு செளராஷ்டிரர்களுக்கு, சாயபுக்கு, ஐயருக்கு என்று கொடுத்தால் என்ன?

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தம் : இது ஜாதி இல்லாத அரசாங்கம்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : ஒரு சிலரை சில நாட்கள் ஏமாற்றலாம். எல்லோரையும் எப்போதும் ஏமாற்றிக்கொண்டிருக்க முடியுமா? ஆகையால் இந்த அரசாங்கம் இனி தேவையில்லை. இன்றுள்ள அரசாங்கம் ஒழிந்தே தீரவேண்டும். பொதுஜனங்கள் எல்லாம் அடுத்த தேர்தலில் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு

[திரு. ஏ. சுப்ரமணியம்] [3rd March 1966]

இவ்வாசங்கத்தை மாற்ற முற்படவேண்டும். இப்போது இருக்கிற வரி விகிதம் நாட்டுக்கு உதவாதது. இப்போது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் நல்ல நிலைமைக்கு வருகிறார்கள். ஏன் அவர்களுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது? அவர்களை ஏன் கொண்டு வாக்கூடாது?

மிஸ்டர் சேர்மன்: பேச்சு சம்பந்தமில்லாமல் இருக்கிறது. பட்ஜெட்டைப்பற்றி ஒன்றும் பேசவில்லை.

The hon. Member will please resume his seat. Sri M. A. Muthiah Chettiar will now speak.

(Sri A. Subramaniam was seen standing in his place.)

MR. CHAIRMAN: Order, Order. The hon. Member will please resume his seat, Sri M. A. Muthiah Chettiar will now speak.

11-50 a.m. * SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Mr. Chairman, may I at the outset offer my felicitations to the Chief Minister and his colleagues in the Ministry on the efficient administration of the Madras State and the great efficiency with which they have been carrying on the administration of the various departments and also the execution of the various projects and completing them? Quite apart from the saying that taxation is not resorted to, because the election is likely to take place, it is a matter for gratification to everybody that taxation has not been resorted to. The taxation of the Central Government to the extent of Rs. 90 crores has not been welcomed by everybody including the Swatantra Party. The Swatantra Party cannot now say here that 'no taxation' is an election stunt. If the taxation of the Union Government to the extent of Rs. 90 crores is bad, according to the Swatantra Party, it means that the 'no taxation budget' of the Government of Madras cannot be bad. It is simple logic and everybody should be able to understand it. We are not very much concerned with taxation. What we are more concerned with are the items of welfare works that the Government have undertaken. First of all, I should like to mention that the Chief Minister and the Industries Minister, and also the Food Minister, who is responsible for the execution of the various projects, deserve our praise in a large measure. I may also be permitted to say that we give our best wishes to them for the completion of the third plan and also for preparing and getting the fourth plan of a bigger size. I am glad their objective is to have a bigger plan. I know they are basing their claim on the over-fulfilment of the third plan. It is a matter for commendation and congratulations to the Government, which they richly deserve.

Sir, while speaking of the major projects to be taken up, I see that the Madras Government are considering the question of taking up the Tuticorin project. Yesterday, it was a pleasing thing to attend the function at Ennore. Some of the hon. Members here were present there. The Ennore Thermal Plant Scheme was inaugurated yesterday. The Hon. the Chief Minis-

[3rd March 1966] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

ter and also the Industries Minister were there. Both of them stressed the importance of the thermal plant, and I am sure the support of both Houses of this Legislature will go a long way towards helping them to ask the Government of India to fulfil their promise and the agreement that has been entered into with the Minister for Industries in public conferences that the thermal plant at Tuticorin will be set up. That does not mean that the Ennore Plant should not come up.

We have seen reports about certain areas not being industrialised. I was yesterday reading an article in the Indian Express that Madurai had not been industrialised. There are various causes. The Madurai Mills and the other textile mills are not able to devote sufficient attention to this matter. Madurai is also getting industrialised. No doubt a large number of industries have not come up. The southern districts can develop only with the completion of the Tuticorin project and the laying of broad gauge railway lines throughout the South and also the execution of the Sethusamudram project. All the three items are necessary. I have seen reports of a broad gauge line from Salem to Tuticorin via Karur, Dindigul and Madurai. This is a very essential scheme. There is also need for a broad gauge line from Tiruchi to the southern districts. With the completion of the Sethusamudram project, the laying of broad gauge railway lines in the South, and the execution of the Tuticorin project, the development of the Southern districts will be greatly accelerated.

Sir, when I am speaking about the general financial position of the Government, I should like to mention that the debt of the Madras Government is small. It is about Rs. 400 crores. The assets are Rs. 500 crores. Rs. 500 crores is put at a low figure. (The Hon. Sri R. Venkataraman: It has depreciated. It was much more). My object is that the Government are not able to help many institutions, because of the fact that the loan bonds are not of a liquidating nature. I have brought to the notice of the Government in the last five years at the annual conferences the difficulty in negotiating the electricity board bonds. On the eve of the floatation of the Electricity Board bonds last time, I brought this to the notice of the Industries Minister, and he has taken up the matter. What happened? The State Bank of India is after all ready to lend money on the electricity board bonds at 25 per cent margin. The electricity board bond is classified as the 5th class security, whereas it is better than the Madras Government loans. Still money will not be given to any subscriber. The subscriber will not be able to get money.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The Reserve Bank has not recognised the electricity board bonds.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Under instructions from the Reserve Bank, the State Bank gives. The Reserve Bank does not actually lend money. The State Bank lends only to banking institutions. It cannot lend to a textile mill in Coimbatore

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1966]

or elsewhere. If one subscribes Rs. 1 lakh, he cannot get a loan on it. If he wants to get a loan, the bank must repledge it on its own account. Who will do it and how far they will do it, is the question. Therefore, this question must be taken up. Liquidation of the bonds is necessary, for as everybody will agree, the thermal stations and the hydro-electric stations are complementary to each other and they help agricultural production. Why I am saying all this is that the House should give support to the Ministers in their hard work. I do sincerely hope that by next year it will be possible for the Government to persuade the State Bank of India and also other banks to lend money freely and also renegotiate these bonds either at the State Bank level or at the industrial level. Liquidation of the bonds must be there and liquidation may be at a margin of 25 per cent.

With regard to the plans, Sir, I must say that the fulfilment of the plans in the industrial sphere has been remarkable and we are proud of our achievement though we do not have the same amount of achievement as in Maharashtra. Our achievement is really good. Reference has been made to the wide experience of the Hon. the Industries Minister and to his recent trip overseas. I do hope further progress in the industrial sphere will be achieved. Nobody will be more happy than I about the further development industrially of our State. I hear reports that he is going to Delhi. I hope it is not true. I hope he will be here even after the next elections. I hope he will make the Government of India help this Government to develop our State industrially, even when he continues to be here.

When I am on industrial development, I should like to mention that the one thing I am not able to understand is this. I see from the note that the Government of Madras are taking over sixty small-scale industries and thereby Rs. 4 crores will be saved. I am glad they have taken over. I presume they have taken over the units which have not been working satisfactorily or they have started them on their own.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The State Government were running about 70 to 80 small scale industries as departmental units. The administration was very cumbersome. We have not decided to stop. We have already started in December 1965 the Madras Small-Scale Industries Corporation. The Corporation has taken over from the Government sixty-four units, which it will administer.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Thank you very much. We are just thinking in the same way. I am glad that they have taken them over from the department which was not able to run them efficiently. If the Corporation is efficient, it should hand over the units to individual companies. It should not continue the running of these sixty-four units for all time to come. Let it hand over ten to fourteen units to others, and then take over, those which are

3rd March 1966] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

not run properly. Let them start new ones. They should make these units fairly workable. They should make them reasonably profitable and then hand them over to other people.

Then, Sir, I should congratulate the Government that through their efforts the Madras Industrial Finance Corporation has been playing a useful part. The Corporation has given a lot of money to institutions. With the additional support of the Industrial Bank, it has been possible to develop the industrial concerns. We have given support by way of giving capital to the Madras Industrial Finance Bank, and I hope that the Finance Bank will be of great help to industries. I have not been able to understand the functions of the Agro-Industrial Corporation except the mention of it. I believe there must be certain industrial units where they will have to manufacture agricultural implements and some such things. I sincerely hope that the Industrial Corporation also, when it functions, will do some useful work. Even if it is handed over to private hands, if it is to be a financing body, it should help the development of agro-industries. There was also the question of establishing coffee estates in the South and tea and rubber estates. But money is not forthcoming from the Agricultural Finance Corporation of the Government of India, which is an adjunct to the Reserve Bank of India. They will give money only for the development of the estates. There are cases of owners and old people, whose children are very well employed. These children do not want the elderly parents to borrow. Unless money is forthcoming, they would be purchasers in the estate would be in difficulty. They should be able to get loans on instalment basis at least. Of course, a condition may be laid down that they should improve the estate. There are many estates in the Palani hills, in the Nilgiris, and in the Salem hills which are not being developed. I am not mentioning about Mysore. The Government are taking up the matter and I hope the combined efforts of the Madras Government and the Mysore Government will make the Agricultural Finance Corporation of India help such estates to be run more fully and efficiently.

Coming to electric power, I only want to offer my warmest felicitations to the Minister in charge of Electricity and the Chairman of the Electricity Board and its Members who are very energetic. We are very proud of the achievements of the Electricity Board. Every time I spoke about hydro-electric schemes, I have always stressed the necessity of thermal plants. Now it is very refreshing to note the Chief Minister and the Industries Minister saying yesterday that they would not be content with the statement of the Chairman of the Electricity Board that the present target of 30 per cent thermal power should become 50 per cent thermal, but that it should be more than 50 per cent. I am more than happy about it. There is no limit to thermal stations. There will be a limit to hydro-electric power. The question of rainfall is there. There should be no limit to thermal plants. It is, therefore, very refreshing to note the statements of the two Ministers yesterday. I do hope they

12-00
noon.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1966]

will pursue their efforts to put up thermal stations of a big type apart from the plant at Tuticorin. Just like the plant in Samayanallur, it should be possible for them to have more thermal stations all over the State. I am glad some Members have already spoken about the addition of two belts. The Government have felt that two belts are necessary. Even in the Cauvery delta the kuruvai crop will be a success if the water from Mettur is available. Sub-soil water will be nearer in Thanjavur than in Ramanathapuram.

We are talking about tube-well irrigation. It will not be a success without electricity. Both go together. Agricultural production and industrial progress of the State are linked with electrical energy. While talking about tube-wells, I see astronomical figures in the budget of about 25,000 wells or pumpsets being put up. Normally I am not a person, who will talk in a parochial way in this House. But I would like to bring to the notice of the House that in a part of the Ramanathapuram district containing Tiruppattur, Devakottai, Tiruvadanai, etc., wells are not to be seen in large numbers. I do not decry the Government's attempt to put up wells. But this area has not been provided with tube-wells and electric pumpsets to the same extent as in other areas. Here they have to depend on well irrigation only, particularly in view of the fact that the Cauvery scheme is being still delayed. That scheme has been practically dropped. I used to speak in the Assembly about this. But it is said that there is water only once in four years in the Mysore area because of floods. We are suffering from hunger all the four years. Let us not suffer all the four years. Let us have the old dam put up and supply water to Pudukkottai. I hope the Government will receive the scheme in the course of this year.

Now it is said that there is no major irrigation project to be implemented. It is a mistaken statement, in my humble opinion. If the Hon. Ministers would refer to the reply of the Raja of Ramnad and other Ministers, they will see that they have spoken about the biggest scheme in the South. There are a number of hills beyond Rajapalayam. Mr. Kumaraswami Raja briefed me about this. Ever since I have been saying this all these seventeen years. We have put up seven dams in the Western Ghats. The only question is, water has to be turned back; instead of the water falling into the Arabian Sea, the water has been brought to this side. Mr. Kamaraj said, "Go to the Kerala Government". If this is done, half the current that will be generated will be given free to them, for they are agreeing to allow the water to come to this side. We have been told this necessitates the longest tunnel—7 miles long. Nothing is impossible for Engineers. That is my own view. It is not difficult to get money for this purpose. The estimate was Rs. 100 crores four or five years ago. I only want the Government to start investigation in the Fourth Plan and they may start work in the Fifth Plan. Of course, I am fully aware of the difficulties involved.

3rd March 1966] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

Delicate negotiations have to be conducted. But at present the relationship among the four Southern States is very cordial. I do hope that a good Government will take charge of the administration in Kerala. Recently we have seen statements from Delhi that we should not allow parochial views to deter the Government implementing their schemes. I think it is a very good suggestion.

In regard to minor irrigation schemes, I am glad to see that they are being implemented well. But there are one or two schemes in Tiruppattur. People say that a small dam there will give water for 17,000 acres. No doubt, there are tank restoration schemes. The Hon. the Chief Minister said yesterday that even in the Nilgiris there are some rivulets where they are going to build dams. There should be such schemes in every taluk so that it may be possible to collect rain-water and supply it for irrigation. I do hope that people who draw up minor irrigation schemes will look into such possibilities in various parts of the State. One instance is that of Tirupattur. A small dam will have to be put up between Tiruchirappalli and Madurai Road.

Sir, talking about the bifurcation of districts. I am glad that Salem District has been bifurcated as Salem and Dharmapuri districts with Dharmapuri as headquarters for the Dharmapuri district. Though it has not actually started functioning, I am sure it will do so in another month's time. Likewise, I would like the Hon. Minister in this connection to make a statement as to when the question of the bifurcation of the Ramanathapuram District into Ramanathapuram and Pudukkottai districts with Pudukkottai as headquarters for the Pudukkottai district, would be considered. We have somehow persuaded the people to accept the position with regard to Pudukkottai becoming the headquarters of the bifurcated district, with Tirupattur, Tiruvadanai, Karaikudi, Sivaganga and Devakottai areas. Of course, the people of Pattukottai and Arantangi could come into this new district. But the people of Arantangi would like to call themselves Tanjorians. They seem to feel proud in calling themselves so and we do not bother about it. But the others are reconciled to the formation of the new district with Pudukkottai as headquarters, even as early as 10 or 12 years ago. Pudukkottai is quite fit to be a first class district headquarters. There are very many beautiful buildings not properly used. I am glad to hear that recently some of them have been repaired.

Sri Abdul Wahab rose.

The hon. Member is very far off in North Arcot district. Why should he worry about people in Ramanathapuram district?

SRI K. S. ABDUL WAHAB: While demanding bifurcation of Ramanathapuram, the hon. Member seems to claim areas from Tiruchirappalli and Tanjore districts.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I know better about the people of Tanjore and Tiruchirappalli than many hon. Members. If the district is bifurcated and Pudukkottai becomes one of the

12-10
p.m.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1966]

district headquarters, definitely Ramanathapuram, as a whole, would flourish better. The point of view of the majority of the departmental people is the same. There are proper communications.

Sir, regarding Education, I want to refer to only one aspect of the matter, viz., 'Medical Education' for which our learned Vice-Chancellor has done so much. I am happy that at his instance a Post-graduate Institution of Medical Education, with numerous Medical Colleges, is to be established in Madras shortly. I shall in this connection plead for the establishment of a Medical College at Chidambaram with many others that are to come up elsewhere. I shall certainly support the Coimbatore Medical College, but what I would like to urge on the Government is that they should consider the question of starting a Medical College at Chidambaram. Sri Kamaraj himself has stopped the construction of a 100-bed hospital north-west of Chidambaram, in the wet lands there, and wanted us to have a Medical College near the Town Club area, called the 'Annamalai Hall Club'. I did not know that I was one of the Trustees of the Club till the other day when I was asked to sign a letter as a Trustee along with the Vice-Chancellor. We have handed over 2½ acres and a building, and another 2½ acres can be acquired from the rice mill there. That area has not been acquired so far in spite of the best efforts of the Government during the past seven or eight years. I hope if that is acquired, we would have five acres, and that would be quite good enough. Because now-a-days buildings are going up vertically, and this would save doctors and nurses covering long distances. A hospital with 500 beds can come up there in the first instance and later on a Medical College. It is not a new scheme thought of by me. It has been there already. I am glad that the hospital is to be built. It will be located near the railway station not on the University side but on the Town side of the Railway line. If the hospital with 500 beds comes up, at least within the next five years, we can open a college. I do not say that the Hospital and College should come up simultaneously. I know a good college cannot come up without a good hospital. A good hospital with at least 500 beds, is what they should aim at, because a hospital with less than 500 beds will not be useful for starting a medical college. I do sincerely hope, Sir, that this will receive the attention of the Government and also that the Post-Graduate institution will come up at Madras as quickly as possible. I am sure that the Government will spare no efforts to get all the necessary equipment by securing the needed foreign exchange and that the scheme will be a great success.

Sir, I know there is great demand for more and more Arts Colleges. I do not object to the starting of these Arts Colleges. But I would ask the Government to start alongside of these Arts Colleges, more and more of these polytechnics—not of the same old type with L.M.E., L.E.E. and L.C.E. but of the modern type. I know the Government's intention is to start at least one polytechnic in every taluk, but I do not think they

[3rd March 1966] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

have been able to do it though I know in some taluks there are more than one polytechnic. That is the only way of solving the problem of rush to these Arts Colleges.

Sir, with regard to the handloom products, our distinguished friend Sri Ponnuswami Chettiar spoke with so much of knowledge. I am afraid the glut in the market will be repeated year after year hereafter because we lost the Indonesian market. If we had maintained our usual markets, this glut would not be there. The hon. Member Sri Sambandhan is an expert in that line. I am not one and I am speaking only with briefs I have on the subject. Formerly we were exporting to Malaya and that was in turn exported from there to Indonesia. Conditions in Malaya are much better at present. The Prime Minister of Singapore, though considered a Leftist, has now entered into an agreement with England for the stationing of a naval establishment there for another fifteen years. It is a happy feature and I do hope that the conditions in Malaya will still further improve. Now the Government of Madras should take the initiative to send a trade delegation to Malaya as also to Ceylon, Indonesia and Bangkok. Our Minister for Industries has travelled widely, and I am sure he will agree with me that our handloom varieties are in great demand even in highly industrialised countries. Our bedsheets and other handloom products are in great demand in Ceylon, Fiji, Malaya and Phillipines.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Our saris also.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Yes, saris also. Our saris are in great demand. Wherever they might have been made, whether in Madurai or Madras City, they are called Kancheepuram saris.

MR. CHAIRMAN : Is it for men or for women? (Laughter).

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Because the Hon. the Chairman interrupted, I hope he will allow me to mention one important news here. The whole world is getting into one sex. This fact is there stated in the newspapers. It is a very interesting thing. The Hon. Chairman's interruption makes me refer to it. Men are using lip-sticks and the women are wearing tight trousers. In western countries this is very common. And now in Thailand, the women are wearing 'Panchakachcham'. They are all Hindus. Fifteen years ago, they were all wearing trousers. Now they are wearing 'Panchakachcham'. Therefore you will see that women are also changing their costumes. But it is just possible they might want to change the sex also. It may not be possible just now. They change their dress and their habits, now. I read a news about this in the papers two or three weeks ago.

MR. CHAIRMAN : Men wearing saris?

[3rd March 1966]

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: May also. (Laughter). I would merelore suggest to the Government to take steps to send a delegation to promote the sale of these handloom products, not only of saris but of all varieties. There is a very good market for them in foreign countries.

Sir, some days ago, I saw in the papers that the India Government had given a loan of Rs. 20 crores to the Ceylon Government. According to the terms of the agreement, seven crores would represent commodity exchange to and fro, and only 13 crores would represent actual loan. But I understood while attending a meeting of Binny & Co., that the Ceylon Government have placed a restriction, under the item 'cloth', that the price of cloth per yard should not exceed Re. 1, whether it is mill made or handloom. I think it should be possible to arrange to send handloom cloth which would not cost more than a rupee a yard. All these are details which could be worked out by the Government. We can only suggest guide lines. The details should be worked out by the department. Unless people go there, or our officials go there and negotiate with the Ceylon Government, no good can come. The Ceylon Government is now in a very good mood. And I think it will now do anything for India. I hope the Hon. Minister will kindly look into it.

Now, Sir, I come to the most interesting part of what I want to say to-day, namely, the place where we are living in Madras City. I want to say that the Madras Government has not taken as much interest as it should take in the welfare of the city of Madras. The reason is not neglect. Probably disgust may also be added as one of the reasons. But I feel it should not be a reason for the Government not taking interest in the City. That is my earnest appeal to the Hon. the Minister for Local Administration. I was surprised the other day when the Hon. Minister said that he was not concerned about the Corporation of Madras. I am sorry to say it is very wrong. I think he has not read the City Municipal Act. I want him to read it, or if he has read it, I want him to read it again. I hope the Hon. the Minister for Industries would commend my suggestion to his Colleague, the Hon. the Minister for Local Administration, who is a very good personal friend of mine. My regard for the Hon. Sri Majid is there, but my objection to allowing the present state of affairs to continue is separate. It should be taken up and the matter looked into. I had suggested to him to convene a conference. He could ask the Commissioner to come, he could ask the Mayor to come, he could ask the other officials of the Corporation to come; if necessary he can ask anybody concerned with it to come and discuss the matter with them.

Sir, two years ago the Cooum was not stinking so much. why? The Vice-Chancellor knows why it was not, and why it is stinking now. Formerly they were letting out the sewage regularly. We have heavy rains from the beginning of October to the 15th of November, for about six weeks. They allowed the

[3rd March 1966] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

water to get into the flushouts. The manhole cover is lifted because the flow is too much. This was being done on the three sides of the city West, South and North. I request the Chairman to give me leave to mention details as I happen to know something about this matter. At the end of it, the rain comes and washes out the whole thing and everything is over. This may happen for a few hours or at the most for half a day, and at the most this is done three or four times. This is done during the rainy season. Madras does not get rains throughout the year. It gets all the rains, about 8 or 9 inches, in three or four cyclonic storms. There is no continuous rain in the city. In spite of the damage these storms and cyclones cause to electric posts and some trees, it is there only for a very short period. That is how we get the rains. Formerly 'petta' after 'petta' this draining of storm water was attended to. It should be possible to do so now also. I am now concerned with these big schemes, that are under the consideration of the Corporation or the Government, costing Rs. 50 lakhs to 60 lakhs. I am concerned with the immediate problem and its solution. Formerly they engaged ordinary manual workers, about forty or fifty of them, paying them a rupee or two each and removed the sand accretion at the mouth of the Cooum and Adyar twice or thrice a year. If they did that even now, two or three feet depth of water would come into the rivers and remove the stench and the problem would be solved, and we would not be worried about it for about 8 to 9 months in the year. Now they are not doing it. Sri Thiagaraja Chettiar paid great attention to this problem. Our learned Vice-Chancellor knows about it. He could have become the Chief Minister of this Province, but he was content to be the President of the Corporation. It was because he wanted to do so much for the city of Madras.

Sir, what is now wanted is not big schemes like acquiring 12-20 lands on either side of the Cooum and putting up parks and so on. p.m. They are big schemes which were estimated to cost a crore of rupees then. Now they would cost more than six or seven crores of rupees. Two things are immediately necessary to solve the problem. The Government should see to it that the mouths of the Cooum and Adyar are regularly cut open. This could be got done by engaging manual labour. No mechanical aids are necessary. Ordinary manual labour is enough. Till they get their big machines, this should be done. And again they should put up big pumps. They are not new; our engineers are not new to this system. They were accustomed to pumping out water with big pumps in Neyveli. It was thought that the project would be a failure because there was a lot of underground water. But they put up big pumps in large numbers and pumped out the water. Likewise if the Government put up such big pumps say four or five of them in the city, they can pump out water all the 24 hours of the day, and keep the rivers clean. As I said, this is only a temporary measure till the big schemes that the Government have, are put into operation. We are glad that the big schemes are coming, but in the meantime for want of proper attention, the 'City Beautiful' has become the 'City Dreadful'.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1966]

Sir, in regard to the question of slums also, I wish to suggest to Government that it should be dealt with in a different way. There is no use in spending crores of rupees on improving the slums, unless satellite towns are developed. These should extend up to or even beyond Tambaram. Unfortunately, we have developed a taste for residential quarters near about the business place or place of work. There are countries where people live some 20 or more miles away from their business place. They get into the car, bus or train and arrive at their work places. For these satellite towns to come up, the Government should lay big highways from Tambaram to Avadi, from Chingleput to Arkonam, and even from Villupuram to Renigunta. By doing this and shifting the big godowns away from the city and also converting the metre gauge into broad-gauge, it will be possible to take about 2 lakhs of the worker-population away from Madras. Many of the lorries now come into the City, and there are very many mechanical and engineering workshops. These will then move out and you can also restrict the entry of the lorries into the City. Only a very few lorries should be allowed to come into the city. This is, of course, a long range programme, and I do not, therefore, except the Government to do it immediately. They may consider this suggestion, which is one way saving Madras.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: What about using the Buckingham canal?

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: It is included in the Cooum. Once the sea water is pumped in, the conditions will improve. Then it can be used for transport between Triplicane, Mylapore and Adyar.

Then, Sir, coming to the State Transport, especially in Madras City, apart from its being run in a very efficient and economical way, I am more concerned about the way these vehicles are driven on the roads in the City. Sir, as you all know, in England and other countries, six months' training is necessary before one is made a regular driver. Sir, you might have seen the judgment reported in the papers on an accident that occurred some months ago. The Judge had referred to the dangerous way in which the driver drove the bus; dangerous to the other users of the road. But what was the result of that dangerous driving? The result was death of the person involved in the accident. In the case reported, the man involved in the accident and riding on a cycle was dragged to a distance of 150 feet. The driver of the vehicle was inexperienced. It is dangerous to entrust these inexperienced people to take the buses on the city roads. Then, Sir, it is dreadful to see these people allowed to learn driving on the Beach Road and the San Thome High Road and the other high roads. They should first be allowed to learn in far off places and then only brought to the towns or cities. We see the board 'L' hanging on these buses. I do not know what it signifies. (An hon. Member: Learners). We see a number of such boards hanging on a number of State Transport buses and they go very fast also.

[3rd March 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is the second stage of training. The first stage of training is in open places outside the city. After a period of training outside, they are brought into the city to enable them to get familiar with the road signals and traffic rules.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Then, Sir, there seems to be no limit to the speed at which these buses could be run. They run at 40 or 50 miles speed and the safety of the people and the road users is in danger. After all, there should be some time fixing for buses to take for going from one place to another. It should be properly enforced and the speed checked. About two days ago I heard of the death trap that exists elsewhere, for instance between Calcutta and Durgapur, which distance is covered by lorries in four hours. It is a terrible affair. And conditions on the roads in the Madras city are no less terrible in many places. Therefore, I would entreat the Hon. Minister to think of ways and means to correct this terrible situation.

Then, Sir, our Hon. Minister for Industries has been talking for a long time that he would make an attempt to convert sea water into drinking water. I have since noticed in journals and newspapers that in large number of towns and cities in the world, this is being done, and fresh water is obtained from sea water. There are a number of firms manufacturing the required equipment. Some people seem to laugh at the idea of the Hon. Minister of converting sea water into drinking water. That they should not do so, is my request. They should give him all the support to spend the money required in the case of a big city like ours, and also Tuticorin and in seaside towns. We have a number of big seaside towns.

MR. CHAIRMAN: High cost.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Sir, cost is secondary. The point is the scheme should and can go through. America will give the money as loan. They will give hundred crores, fifty crores or whatever you want. It is possible for the Ministers to go there and get the loan. If you go you will get the money from there. You have only to go and ask. Now they are giving you money even without your asking for it. Even when we oppose some of their policies, they are giving loans to us. They are anxious to help our country. Happy relations exist between the two countries. I hope the visit of the Hon. Prime Minister will help things further.

Sir, one last suggestion I would like to place before the Government is this. They should place a white paper on the table of the House on the type and kind of drainage systems existing and the other facilities for drainage in all the big towns of the State, such as Madurai, Tiruchi, Coimbatore, Salem, Tirunelveli, Vellore, and so on. Now they are letting out drainage into the Cauveri at Tiruchirappalli, one mile below the Tiruchi town. The people down below at Tirukattupalli and other places drink that water. That is what is happening now.

[3rd March 1966]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: They are doing that in Tiruchi itself.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: That is the hon. Member's improvement over my statement. I would request the Hon. Minister in-charge to place a white paper at least during the next session explaining what exactly is happening to-day in regard to the provision of drainage facilities in important towns in the State. If they have any new schemes, they should also be mentioned in the white paper. It will help us to have an idea of what is being done now and what is proposed to be done by the Government in this regard. There is no use talking about this problem without knowing anything about it. It won't also be fair on my part to criticise Government without knowing what is happening elsewhere, even though I know something about the city conditions. Therefore, I would request the Government to place a white paper on the table of the House on this important matter.

Finally, let me thank you, Sir, for the opportunity given to me to offer my warmest thanks and felicitations to the Government, the Hon. the Chief Minister and other Ministers of Government on the efficient way they have run the administration. I wish them good luck in the next election and I hope they will continue to carry on the good work they have been doing. Thank you, Sir.

[2-30] p.m.]

திரு. எம். எதிராஜா: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த 1966-1967-ஆம் ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை ஆதரித்து சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் எதற்குப் புது வரியும் இல்லாமல் நாட்டின் முன்னேற்றத்தையும் பொருளாதார வளர்ச்சியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தீட்டியிருப்பதை, ஒரு அதிகாரியைக் கத்தக்க விஷயமாகவே எல்லோரும் கருத நேரிடுகிறது. இதில் ஒன்றும் தவறு இல்லை. வரியில்லாத இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை யாரும் குறைகூறாமல் இருப்பார்களோ என்று பார்த்தால், இதையும் குறைகூறுகிறார்கள்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

அரசாங்கத்தார் வரியை விதித்திருந்தாலும், இவர்கள் ஏழை மக்களைக் கசக்கிப் பிழிவதாக சிலர் குறைகூறியிருப்பார்கள். வரி விதிப்பு இல்லாமல், நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றத்தையும் ஏழை மக்களின் சுக வாழ்வையும், நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சியையும் கருத்தில் கொண்டு, இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் தீட்டப்பட்டிருக்கிறது என்பது எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு உண்மையாகும். சென்ற மாதம் ஜெய்ப்பூரில் நடந்த காங்கிரஸ் மகாநாட்டில், உலகம் போற்றும் உத்தமர் ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்கள் தமது தலைமை உரையில், ஸோஷலிஷ் ஜனநாயக அமைப்புக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு உண்ண உணவு, உடுக்க உடை, இருக்க இடம் இவை எல்லாம் எல்லோருக்கும் கிடைக்க வழி செய்ய வேண்டியது காங்கிரஸ் கட்சியின்

[3rd March 1966]

[திரு. எம். எதிராஜா]

கடமையாகும் என்று கூறியிருக்கிறார். இவை அனைத்தும் எல்லோருக்கும் கிடைப்பதில் கஷ்டம் இருப்பின், இவற்றை சரியான முறையில் பங்கிட்டு இவை ஏழைப் பாமர மக்கள் எல்லோருக்கும் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டியது அரசாங்கத்தின் தலையாய கடமையாகும் என்றும் அவர் கூறியிருக்கிறார். அவர் வழிவந்த கனம் முதல் அமைச்சர், அவருடைய பேருரையைக் கருத்திற் கொண்டு வருங்காலத்தில் ஏழை மக்கள் எவ்வித கஷ்டமும் இல்லாமல் செழிப்புடன் வாழ்வதற்கு இம்மாதிரியான வரவு செலவுத் திட்டத்தைத் தீட்டியிருக்கிறார் என்பதை நாம் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் போற்ற வேண்டுமே தவிர இதில் தூற்றுவதற்கு ஒன்றுமேயில்லை; தூற்றுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை என்று சிலர் வாய்ப்புத் தேடுகிறார்கள்.

உணவுப் பற்றாக்குறை இருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டது. அது வாஸ்தவம் தான். உணவுப் பற்றாக்குறை இல்லாமல் இல்லை. நாம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு மூன்று லட்சம் காண்துத் திட்டங்களைப் போட்டோம். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 300 கோடி ரூபாய் செலவழித்து 65 லட்சம் ஏக்கர் நிலத்திற்குப் பாசன வசதி செய்தோம். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 420 கோடி ரூபாய் செலவில் 52 லட்சம் ஏக்கருக்கு பாசன வசதி செய்தோம். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 640 கோடி ரூபாய் செலவில் 55 லட்சம் ஏக்கருக்கு பாசன வசதி செய்தோம். இந்த மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்திலும் வருஷத்திற்கு 1 கோடி டன் வீதம் உணவு தானியம் உற்பத்தி செய்யப்படுகிறதே என்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. இவ்வளவு உணவு உற்பத்தி ஆனதற்குப் பிறகும் பற்றாக்குறை இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன? நாம் கட்டுப்படுத்த முடியாத ஒரு சக்தி நம்மிடம் இருப்பதுதான் அதற்குக் காரணம். அதை நாம் கட்டுப்படுத்த முடியாதபோது, மனித சக்தியைப் பயன் படுத்தி உற்பத்தி செய்ய வேண்டிய உணவுப் பொருள்களை நாம் எப்படிப் பெருக்க முடியும்? அந்த சக்தியை நாம் கட்டுப்படுத்தாததால், நாம் மீண்டும், மீண்டும் மக்கள் உற்பத்தியை அதிகரித்துக் கொண்டு போகிறோம். ஜனத்தொகை வருஷத்திற்கு 1 கோடி வீதம் அதிகரித்து வருகிறது. மனித தர்மத்தால் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. உணவுப் பற்றாக்குறைக்குக் காரணம் என்ன என்று பார்க்கும்போது, உண்மையுள்ளவர்களும் நியாய புத்தியுள்ளவர்களும், இதைச் சொல்லித் தான் ஆக வேண்டும். குடும்பக் கட்டுப்பாடுபற்றி சர்க்கார் மிகவும் கட்டுப்பாட்டு கிராமம் கிராமமாகவும், நகரம் நகரமாகவும், தெருத் தெருவாகவும் பிரசாரம் செய்யும்போது, இதை சர்க்கார் ஏன் கட்டுப்படுத்துகிறார்கள் என்று சிலர் கூக்குரல் போடுகிறார்கள். குடும்பக் கட்டுப்பாடு இல்லாமல் மக்கள் உற்பத்தி பெருகும்போது உணவு உற்பத்தியை மட்டும் செய்து, இந்த சமுதாயத்தை சர்க்கார் எவ்வாறு திருப்திப்படுத்த முடியும் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

[திரு. எம். எதிராஜா]

[3rd March 1966]

உணவு உற்பத்தி விஷயத்தில் விவசாயிகளுக்குச் சலுகைகள் அளிப்பதில், அரசாங்கம் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். கிராமங்களிலிருந்து தான் உணவு வர வேண்டும் என்ற எண்ணம் நம்மிடமிருந்து அறவே நீங்க வேண்டும். நகரங்களில் ஒவ்வொரு வீட்டைச் சுற்றியும் 20 வீடுகள் கட்டக்கூடிய அளவுள்ள இடத் தைச் சுற்றி தாம்பலுண்டுச் சுவர் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அந்த இடங்களில் உணவு உற்பத்தி செய்ய நகர மக்கள் முன்வரவில்லை. காய்கறி முதல் நெல் வரை எல்லா உணவுப் பொருள்களையும் கிராம மக்களே உற்பத்தி செய்து நகர மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நிலைமை மாற வேண்டும். நகர மக்கள் நகரத்தில் தங்கள் தோட்டங்களில் உணவு உற்பத்தி செய்ய முயற்சி செய்ய வேண்டும்; அவர்களும் உணவு உற்பத்தி முயற்சியில் பங்கு ஏற்க வேண்டும். நாம் உணவு உற்பத்தியை அந்த முறையில் தான் பெருக்க வேண்டும். உணவு உற்பத்தி அதிகரிப்பிற்காக நாம் பல் வேறு திட்டங்களை வகுத்திருக்கிறோம். அதற்காக நாம் பல்வேறு பாசன வசதிகள் செய்திருக்கிறோம். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பாசன வசதிக்காக 852 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. புதிய கிணறுகள் தோண்டுவது, கிணறுகளை ஆழப்படுத்துவது, வடிமுனைக் கிணறுகளை அமைப்பது, பம்பு செட்டுகளை அமைப்பது முதலிய திட்டங்களுக்காக 352 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கிட்டு கொண்டுள்ள இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் மிகவும் நல்ல வரவு செலவுத் திட்டம். “கிணற்றை பாதுகாத்தால் அது வயிற்றை பாதுகாக்கும்” என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. கிணற்றுப் பாசன வசதி, நிரந்தரமான பாசன வசதி. இதனால், எப்போதும் உழுது பயிரிடும் விவசாயிகளுக்குப் பாசனம் கிடைக்கும் என்பது தெரிந்து நான் இந்தத் திட்டத்தை அரசாங்கத்தார் வகுத்திருக்கிறார்கள். நம் ராஜ்யத்தில் போதிய ஓவரநிலை இல்லை. எல்லா நதிகளிலும் அணைகள் கட்டப்பட்டு, ஆங்காங்கு பாசன வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் பல தாலுகாக்களில் பல்வேறு பாசனத் திட்டங்களைக் கெட்டுவிட திட்டங்கள் போடப் பட்டிருக்கின்றன. சிறு பாசனத் திட்டங்களில் சர்க்கார் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அதற்கான நிதி உடனடியாக ஒதுக்கப்பட வேண்டும். இதை நாம் கருத்தில் கொள்ளாவிட்டால் சிறு பாசனத் திட்டங்களுக்கு இப்போது இருக்கக்கூடிய வாய்ப்பையும் நாம் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியாது. தென்னாற்காடு ஜில்லாவில் கடினம் நதியில் வெள்ளம் வரும் காலத்தில் நிறையத் தண்ணீர் வருகிறது. அப்படி வரும் தண்ணீர் வினாக் கடலில் போய் விழுகிறது. அந்தத் தண்ணீரைத் தேக்கி வைக்க பன்னாட்டிற்கு அருகாமையில் ஒரு ரிசர்வாயர் கட்ட வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே அவ்வாறு ரிசர்வாயர் கட்டினால் அங்கே காடாம்புலியூர், அனங்குளம், நெல்லிக்குப்பம் போன்ற பல மிகவும் வறண்ட கிராமங்களுக்கு பாசன வசதி அளிக்க முடியும். இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சாத்தனூர் அணையின் வலது பக்கத்தில் ஒரு வாய்க்காலை அமைத்து அங்குள்ள தண்ணீரை சங்கராயுடம் ஆற்றுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டால், அங்கே பல கிராமங்களுக்குப்

3rd March 1966 [திரு. எம். எதிராஜா]

பாசன வசதி கிடைக்கும். மேலும், இப்போது கோமுகி நதி சின்னசேலம் வரை போகிறது. அங்கே ஒரு வாய்க்கால் வெட்டினால் சின்னசேலம் வரை பாசன வசதிக்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்.

சிதம்பரத்திற்குப் பக்கத்தில் கருங்காலாறு, தோணித்துறை ஆகிய இடங்களில் பல கிராமங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே கடல் நீர் புகுந்து சேதத்தை உண்டாக்குவதால் அங்கே தடுப்புச் சுவர் அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கடலுருக்குப் பக்கத்தில் உச்சிமேடு, உப்பளவாடி முதலிய கிராமங்களில் கடல் தண்ணீர் புகுந்து சேதத்தை உண்டாக்குவதால் அங்கும் தடுப்புச் சுவர் அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தக் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சிதம்பரத்திற்கு அருகில் பிச்சவரம், தாண்டவராய சோழகன் பேட்டை ஆகிய இடங்களில் பாலம் அமைக்க வேண்டும் என்று கோரி பொதுமக்கள் 8,000 ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார்கள்; அங் 12-40 8.m. குள்ள பஞ்சாயத்து யூனியனும், இதைச் செய்ய வேண்டும் என்று கோரி இதற்காக 4,500 ரூபாய் தர முன்வந்திருக்கிறது. இது சம்பந்தமாக அரசாங்கத்தார் இன்னும் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை. அதைப்பற்றி இது வரையில் எந்த வித நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. அம்மாதிரியான திட்டங்களை சீக்கிரம் அமுல்படுத்துவதற்கு அரசாங்கம் இன்று முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். உள்ளூரிலே இருக்கின்ற சிறிய சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை செயல்படுத்துவதற்கு முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வியைப் பற்றி நம் தென்னாடு எவ்வளவு முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது என்பதை நான் சொல்லத் தேவை இல்லை. ஒவ்வொருவரும் மனதில் கை வைத்தால் தெரியும். இப்போது 1-வது வகுப்பிலிருந்து 3-வது வகுப்பு வரையிலும் இலவசப் புத்தகம் கொடுக்கிறோம். இலவசமாக இன்றக்கு உணவு கொடுக்கிறார்கள். படிக்காத பிள்ளைகள் எல்லாம் படித்து முன்னேற வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதே நேரத்தில் பின்தங்கிய வகுப்பார்களின்—எனக்கு முன்னால் பேசியவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள், நான் வருத்தப்பட்டேன்—பின் தங்கிய சமூகத்தாரின் நிலை இன்றைக்கு மலைபோல் வளர்ந்திருக்கிறது. புள்ளி விவரம் என்னால் கொடுக்க முடியும். அதே நேரத்தில் ராஜாஜி அவர்கள் ஆட்சியில் இருக்கும்போது பின்தங்கிய சமூகத்தாருக்கு எந்தவித முன்னேற்றமும் அவரால் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதை அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லிக்கொள்கிறேன். ரூ. 5 லட்சம் கூட பின் தங்கிய வகுப்பார் முன்னேற்றத்திற்கு ராஜாஜி காலத்தில் கொடுக்கப்படவில்லை. ஸ்ரீ காமராஜ் அவர்கள் வந்த பிறகு தான் சுமார் ரூ. 5 கோடி பின் தங்கிய வகுப்பார் முன்னேற்றத்திற்குச் செலவுக்காக சர்க்கார் முன்வந்தது. ஆங்காங்கு சென்று பார்க்கிறேனேரத்தில், பின்தங்கிய வகுப்பார் கல்வியிலும்; உத்தியோகத்திலும் முன்னேற்றவில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போது, உலகம் போற்றும் உத்தமர், ஸ்ரீ காமராஜ் பதவி ஏற்றதும்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [3rd March 1966]

பின்தங்கிய வகுப்பார் முன்னேற்றத்திற்கு முழு கவனம் செலுத்தினார். இன்றைக்கு அவரை உலகத்தார் ஒவ்வொருவரும் வா வா என்று அழைக்கின்றனர். வருவதற்கு நேரமில்லை என்று சொல்லக்கூடிய அரும் பெரும் தலைவர்—ஜனநாயக சோஷலிசத்தை அமைப்பதற்கு பெரும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார். ஜனநாயக சோஷலிசத்தை அமைத்தே திருவேன் என்று உறுதியுடன் உழைத்து வருகிறார். அதை உலகமே ஏற்றுக்கொண்டு, அந்த அற்புத மனிதரை பார்க்க வேண்டுமென்று உலகமே 'வாருங்கள், வாருங்கள்' என்று அழைக்கிறது. அப்படிப்பட்ட தலைவர் காலத்தில்தான் ஜாதியை ஒழிக்கவேண்டுமென்ற அடிப்படையை கருத்தில் கொண்டு நினைக்கக்கூட முடியாத, எண்ணிப் பார்க்கக்கூட முடியாத பின்தங்கிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்களான சவரத் தொழிலாளர், சலவைத் தொழிலாளர், ஆச்காரி, மீனவர் முதற் கொண்டு, "நீங்களும் வாருங்கள், சமமாக உட்கார்ந்து உங்கள் குறைகளை எடுத்துச் சொல்லுங்கள்" என்று மேல் சபையில் ஒரு பைசா கூட செலவில்லாமல் உட்காரவைத்திருப்பது எந்த தேசத்தில் நடந்திருக்கிறது என்று கேட்கிறேன்.

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : ராஜாஜி அவர்கள் காலத்தில் பிற்பட்ட இனத்தவருக்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று சொல்வது அர்த்தமல்ல ராஜாஜி காலத்தில்தான் இங்கு சபாநாயகராக இருக்கக்கூடிய உயர் திரு. மாணிக்கவேலு நாயகர் அவர்களுக்கும், பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த நாகணு கௌட் அவர்களுக்கும் உயர்ந்த பதவி அளித்திருக்கிறார்கள். அப்போது தான் ஜனங்களுக்குப் பிற்பட்டவர்களுக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டுமென்ற உணர்ச்சியே ஆரம்பமாயிற்று. அதை இல்லை என்று சொல்லுவதற்கில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : நான் அதற்கு விளக்கம் சொல்லத் தேவையில்லை என்று நினைக்கிறேன். காமராஜ் வந்த பிறகுதான் பிற்பட்ட சமூகத்தினருக்கு கல்வி நிலையில், உத்தியோக நிலையில், மற்றவைகளில் முன்னேற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட வருடைய சமூகத்தைச் சார்ந்த சாணர், கிராமணியார் எல்லாம் அன்றைக்கு என்ன நிலை என்று பார்த்தால் ராமநாதபுரம் போன்ற இடங்களில் கோயிலுக்குள் போகக் கூடாதென்று அடித்து விரட்டப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் முற்போக்கு சமூகத்தினரா? அவர்களை ஏன் பின்தங்கிய வகுப்பில் சேர்க்கக் கூடாதென்று கேட்கிறேன். அவர்களுக்கு லைசென்சு கொடுக்கப்பட்டது, அவர்களுக்கு பர்மிட் கொடுக்கப்பட்டது என்று, இதையெல்லாம் பேசுவதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது?

திரு. ஏ. சுப்ரமணியம் : கிராமணி அவர்களையும், நாடார் அவர்களையும் நாங்கள் வரவேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. சோஷலிசம் என்றால் சமத்துவமாகச் செய்யவேண்டும்.

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member will not please interrupt. Sri M. Ethurajulu will continue his speech.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : பின்தங்கிய வகுப்பினர்களுக்கு இந்த பட்ஜெட்டில் பார்க்கும்போது ரூ. 5.30 கோடி ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். இந்த நிலை மற்ற மாநிலங்களில் இன்று கிடையாதே! இது

[3rd March 1966] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

எல்லோருக்கும் சேர்ந்து, அரிசனங்களுக்கும் பின்தங்கிய வகுப்பினருக்கும் சேர்ந்து ரூ. 5.30 கோடி. ஆனால் இவ்வளவு ஒதுக்கியும் பின்தங்கிய மக்களுக்கு பி.யூ.சி., பி.ஏ., எம்.ஏ., எம்.எஸ்.சி., மெடிகல் காலேஜ் படிப்பதற்கு குறைந்த அளவு, 25 சதவிகிதம் கூட நம்மால் சம்பளச் சலுகை கொடுக்க முடியவில்லை. அதை சற்று உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதற்கு புள்ளி விவரம், 1960-61-ல் பின்தங்கிய சமூகத்தினருக்கு மட்டும் படிப்புக்கு ரூ. 39 லட்சம் கொடுத்திருக்கின்றனர். 1961-62-ல் ரூ. 46 லட்சம் தான் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. 1962-63-ல் ரூ. 54 லட்சம்தான் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. 1963-64-ல் ரூ. 62 லட்சம், 1964-65-ல் ரூ. 70 லட்சம், 1965-66-ல் ரூ. 69 லட்சம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் ரூ. 3 லட்சம் கொடுக்கப் போகிறதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால் அதை கொஞ்சம் உயர்த்திக் கொடுக்கவேண்டும். ஏராளமான பின்தங்கிய சமுதாயத்தினர் இன்றைய தினம் படிப்பதற்கு உற்சாகத்தோடு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய, படிப்பிற்கு தகுந்தவாறு, சம்பள வசதி கொஞ்சம் அதிகம் செய்துவிட்டால் இன்னும் கொஞ்சம் வேகமாக படிப்பதற்கு முன்வருவார்கள்.

அடுத்தபடியாக தொழில் வளத்தைப்பற்றி நான் அதிகமாகச் சொல்லத் தேவை இல்லை. நம்முடைய தமிழ்நாட்டில், தனியார் துறையிலும், மத்திய அரசுத் துறையிலும், வேகமாக நமது ராஜ்ய அரசுத் துறையிலும், தொழில் வளர்ந்துகொண்டிருப்பதை யாராலும் மறுக்க முடியாது. இன்றைக்கு கூட்டுறவுத் துறையை எடுத்துக்கொண்டால், 9 கூட்டுறவு மில்கன் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். ரூ. 6½ கோடி மூலதனத்துடன் ரூ. 9 கோடி பெறுமானம், 60,000 பேர்களுக்குமேல் வேலை செய்கிறார்கள். உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. நல்ல வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்தத் தொழிற்சாலைகளெல்லாம் ஒரே குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு போகாமல், பரவலாக கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு தென்னாற்காடு ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால், அதற்குக் கடலூர் தலைநகரம். அங்கே எந்த விதமான தொழிற்சாலையும் இல்லை. ஒரு தலைநகரத்தில் தொழிலாளர்கள் வேலை செய்வதற்கு, அவர்களுடைய வேலையை நன்றாகத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்கு, ஒரு நல்ல தொழிற்சாலை இல்லை. இனிமேலாவது ஒரு தொழிற்சாலை கூட்டுறவுத் துறையிலாவது கடலூர் தலைநகரத்திற்குக் கிடைக்கவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். கடலூரிலே இன்றைக்குத் தொழில் பண்ணை இன்னும் வரவில்லை. தொழிற் பேட்டை கட்டுவதாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் அது ஏன் இன்னும் கட்டப்படவில்லை என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அடுத்தபடியாக மீன் துறை வளர்ச்சிக்கு ரூ. 105 லட்சம் நமது மாநில சர்க்கார் 1966-67-க்கு ஒதுக்கி இருக்கிறது. இந்த மீன் துறை வளர்ச்சியைப் பற்றி ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அவர்களுக்கு இந்த வருஷம் 150 போட்கன் கொடுக்கப்பட்டிருக்

[திரு. எம். எதிராஜா] [3rd March 1966]

கின்றன. அந்த போட்கள் பற்றாதவைதான். வருஷாவருஷம் அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற போட்கள், 30 அடி நீளம், 30 ஹார்ஸ் பவர் 'யான்மர்' எஞ்சின் வைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். அது ரூ. 28,000 விலைக்கு கொடுக்கிறார்கள். இதே போட், ஆந்திர தேசத்தில் 30 அடி நீளம், 45 ஹார்ஸ் பவர் வைத்து ரூ. 25,000-க்கு கொடுக்கிறார்கள். இதற்கும் அதற்கும் ரூ. 3,000 வித்தியாசம் இருக்கிறது. அடுத்தபடியாக, 30 அடி போடாமலே, 35 ஹார்ஸ் பவர் 'ரஸ்டன்' எஞ்சின் வைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த 'ரஸ்டன்' எஞ்சின் வைத்த போட் தமிழ்நாட்டில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த போட்கள் 50 சத வீசுதத்திற்கு மேல் வேலை செய்யவில்லை. வீணாக ரிப்பேராகித் தான் கிடக்கிறது. அதன் காரணத்தால் அவர்கள் அந்த கடனைக் கூட திருப்பித்தர முடியவில்லை என்ற நிலையில் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏன் அந்த எஞ்சின் வைத்த போட்களைக் கொடுக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. மூன்று மணி நேரம் தான் அந்த போட்கள் வேலை செய்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு 'ஏர் கூலர்' இருக்கிறது. அதனால் வேலை செய்யவில்லை. 'வாட்டர் கூலர்' இருக்கின்ற எஞ்சின் வைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறப்படுகிறது. அதையும் அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். சர்க்கார் கட்டுகின்ற போட்டுகளினெல்லாம் இன்றைக்கு அலுமினியத் தகடு பதித்துக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த அலுமினியத் தகடு உபயுத தண்ணீரில் போகும்போது, பொத்தல், பொத்தலாகப் போய்விடுவதாக சொல்லப்படுகிறது. நாட்டை வருவதில்லை. ஆகவே, தனியாரிடத்தில் கொடுத்துக் கட்டுகின்ற போட்டில் 'காப்பர்' தகடு போட்டு கட்டிக் கொடுக்கப்படுவதாக சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் 'காப்பரில்' கட்டுகிறார்கள். ஆனால் சர்க்கார் மட்டும் அலுமினியத் தகட்டில் ஏன் போட்டுகள் கட்ட வேண்டும்? ஆகவே மின்வர்கள் 'காப்பரில்' போட்ட போட்டைத்தான் கொடுக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். இதையும் அரசாங்கம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு நைலான் டூல் வெளிநாட்டிலிருந்து வரவழைத்துக் கொடுக்கும்போது ரூ. 12 ஆக இருந்தது. இப்போது இந்தியாவிலேயே தயார் செய்து கொடுக்கிற டூல் ரூ. 20 ஆகிறது. ஏன் இவ்வளவு அதிகமாக இருக்க வேண்டும்? அதை கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறியைப் பற்றி எனக்கு முன்பு பேசியவர்கள் சொன்னார்கள். நமது ராஜ்யத்தில், கைத்தறி, விவசாயத்திற்கு அடுத்தபடி இருக்கின்ற பெரும் தொழில். இந்தப் பெரும் தொழிலை யாராக இருந்தாலும், நசித்துப்போக ஒரு நாளும் விட மாட்டார்கள். நமது அரசாங்கம் அவ்வப்போது கவனத்தில் எடுத்துக்கொண்டு, அவர்களுடைய நிலையை சீர்தூக்கிப் பார்த்து, அவர்களுக்கு என்ன என்ன வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டுமோ அதை இன்று வரையில் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எழு லட்சம் கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள்.

[3rd March 1966] [திரு. எம். எதிராஜா]

கிறார்கள். கூட்டுறவு சங்கம் மூலமாக நான்கு கோடி. கெஜங் களுக்கு மேலாக உற்பத்தியான துணிகள் விற்பனைக்குப் போகாமல் தேங்கிக் கிடக்கிறது என்பதால் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பிளீடிங் மெட்ரஸ் என்ற துணியை அமெரிக்காவுக்கு முன்பு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தோம். சென்ற வருஷத்தில் 230 லட்சம் கெஜம் துணி ஏற்றுமதியானது. படிப்படியாக அது குறைந்து விட்டது. 'ஏற்றுமதியாகாமல் இருக்கிறது' என்று சொல்லும் போது, தங்கள் கதி என்னவாகும் என்று கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் நெசவாளர்கள். அதற்கு என்ன காரணம் என்று பார்த்தால், ஜப்பானிலிருந்து நமது பிளீடிங் மெட்ரஸ் போன்ற துணி அமெரிக்காவுக்குப் போகிறது. அதை அவர்கள் 38 சென்டுக்கு விற்கிறார்கள். இங்கிருந்து நாம் அனுப்புகிற துணி 75 சென்டுக்கு விற்கப்படுகிறது. அதனால் இங்கேயிருந்து ஏற்றுமதி செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் தேங்கிக் கிடக்கும் துணிகளுக்கு எவ்வளவு விலையைக் குறைத்துக் கொடுக்க முடியுமோ, அமெரிக்காவுக்கு எப்படி அனுப்ப முடியுமோ, அதைச் செய்வதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும். அந்தப் பொறுப்பு அவர்களுடையதுதான் என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, வீடுகள் கட்டப்படுவதைப்பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். வீடுகள் கட்டுவதற்கு போர்டு இருக்கிறது. குறைந்த வருமானக்காரர்கள், நடுத்தர வருமானக்காரர்கள் என்று பிரித்து வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கப்படுகின்றன. சேரிகள் அபிவிருத்தி செய்யப்படுகிறது. துருவித் துருவிப் பார்த்தாலும் வசதியுள்ளவர்கள், பங்களாவில் வாழ்கிறவர்கள், அதில் சேர்ந்து கொண்டு எப்படியோ வீடுகளை வாங்கி விடுகிறார்கள். சவுகரியமாக இருப்பவர்களுக்குத்தான் வீடு கிடைக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. அதைப் பரிசீலனை செய்யும்படியாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். பின்தங்கிய சமுதாயத்தவர்களுக்கு இதுவரை வீடு கட்டிக் கொடுக்கவில்லை. ஹவுசிங் போர்டில் ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்து சென்னை நகரத்தில் வீடுகள் கட்டுவதைக் கொஞ்சம் மாற்றி மற்ற ஹில்லாக்களில் கட்ட ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அங்கெல்லாம் பரந்த இடங்கள் இருக்கின்றன. ஹவுசிங் போர்டு மூலமாக நிலத்தை வாங்கி அவ்வாறு கையில் முவாயிரம், நாலாயிரம், என்று கொடுத்தால் கூட நிறைய வீடுகள் அவர்களே கட்டிக் கொள்வார்கள். பத்தாயிரம் ரூபாய் முதல் 15 ஆயிரம் ரூபாய்வரை குறைந்த வருமானக்காரர்களுக்குக் கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. அதை மூன்றாகப் பிரித்து மூன்று வீடுகள் கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். அப்படிச் செய்வதில் அவர்களே எல்லா செலவையும் சொந்த பொறுப்பில் ஏற்றுக்கொண்டு இருப்பது வருஷ தவணையில் கடனை திருப்பி கொடுத்துவிடுவார்கள். அதை கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். எல்லாத் தொழிலாளர்களுக்கும் எல்லாவித நன்மைகளும் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அடுத்து சலவைத் தொழிலாளர், சவரத் தொழிலாளர் போன்றவர்களுக்கு, மிகப் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன் ஏதாவது திட்டவட்டமான நன்மை செய்துகொடுங்கள் என்று.

[திரு. எம். எதிராஜலு] [3rd March 1966]

அவர்கள் டாக்டர்களுக்கு இரண்டாவதாகப் பணியாற்றக்கூடியவர்கள். எப்பேர்ப்பட்ட அழுக்கையும் கையால் எடுத்துக்கொண்டு போய், மற்றவர்கள் சுகாதாரத்தோடு வாழ்வதற்காக, அழகாக நடமாடுவதற்காக துணிகளை சலவை செய்து கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் வீடு இல்லாமல் கஷ்டப்படுகிறார்கள். பொது மக்களுடைய துணிகளை எடுத்துக்கொண்டுபோய் குடிசைகளில் வைக்கிறார்கள். கிராமங்களில் அவர்கள் எந்த விதமான நன்மையோடும் வாழ முடியவில்லை. ஒலைக் குடிசைகளில் வசிக்கிறார்கள். அவர்கள் கொண்டுபோய் வைக்கிற துணிகள் சில சமயங்களில் காணாமற்போய்விடுகின்றன. அவர்கள் பொது சுகாதாரத்திற்கு வேலை செய்யவில்லையா? அவர்களுக்கு ஏன் இந்த நிலை? அவர்களுக்குத் தொழில் செய்யும் கருவிகளை இலவசமாகக் கொடுக்கக்கூடாதா? வருஷத்திற்கு தூறு பேர்களுக்கு இஸ்திரி பெட்டி கொடுக்கப்படுகிறது. கூட்டுறவு சங்கம் எட்டெடுத்தவர்கள்; வருஷத்திற்கு தூறு பேர்களுக்கு என்று ஒவ்வொரு ஜில்லாவிற்கும் கொடுத்தார்கள். அதை வரவேற்கிறேன். ஆனால் தூறு பேர்களுக்குக் கொடுத்ததோடு அது நின்றுவிட்டது. பிறகு கொடுக்கப்படவில்லை. ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ருறைந்தது ஐம்பதிலுமே பேர் இருக்கிற நிலையில் 100 பேர்களுக்கு மட்டும் கொடுத்தால் போதுமா? அந்த கூட்டுறவு சொஸைடியில் 150 ரூபாய் கடன் கொடுத்தார்கள். அதை ஐந்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு வசூல் செய்ய வேண்டும். வசூல் செய்யும் பொறுப்பை சீனியர் இன்ஸ்பெக்டர்களை நியமித்து அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள். அந்த சீனியர் இன்ஸ்பெக்டர் காலம் 3 வருஷத்தோடு முடிந்த பின்னர் யார் வசூல் செய்வது? கூடுமானவரையில் அவர்களுக்கு அதே கூட்டுறவு சொசைடி மூலமாக வீடுகள் கட்டிக் கொள்வதற்கும், கருவிகளை வாங்குவதற்கும் வசதி செய்து தரவேண்டுமென்று மன்றாடிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சலாம், சலவைத் தொழிலாளர்கள் சமுதாயத்தில் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். கிராமப் பகுதிகளில் பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களிடம் அவர்கள் படும் கஷ்டம் சொல்ல முடியாது. சமுதாயத்தில் மற்றவர்களுடன் சமமாக உட்காரச் கூட முடியாத நிலையில் இருக்கும் அவர்கள் வாழ்க்கையை வளப்படுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, பத்திரிகையில் ஒரு செய்தியைப் பார்த்தேன். எம்.பி-க்கள் அவர்கள் செல்லும் இடங்களில், உத்தியோகஸ்தர்கள் அவர்களை மரியாதையோடு எழுந்து வரவேற்று அவர்களை மரியாதையாக நடத்தி பின்னர் அவர்கள் கோரிக்கையை கவனிக்க வேண்டுமென்பதாக, மத்திய அரசாங்கத்தில் ஒரு ஏற்பாட்டை செய்திருப்பதாக, பத்திரிகையில் பார்த்தேன். எம்.எல்.ஏ. எம்.எல்.சி.களுக்கு அவ்வளவு தூரம் மரியாதை காட்டாவிட்டாலும், உத்தியோகஸ்தர்களைப் பார்க்கும்போது அவர்கள் 'உங்கள் வேலையை கவனிக்கிறோம்' என்று நாங்கள் கொடுக்கிற பேப்பர்களுக்கு ஒரு வாரத்திற்குள் பதில் அனுப்பினால் போதுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும்.

3rd March 1966]

[திரு. எம். எதிராஜலு]

குடிநீர் திட்டத்தில் 170 லட்சம் ரூபாயை இன்றைக்கு கொடுத்திருக்கிறார்கள். சிதம்பரம் பகுதியில் பல கிராமங்களில் குடிநீர் வசதியில்லாமல் இருக்கிறது. ஸ்ரீகுண்டம், பாளையங்கோட்டை, ராமாபுரம், விளாகம் போன்ற பகுதிகளில் குடிநீர் வசதி செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். 170 லட்சம் ரூபாயை சென்னை கார்ப்பரேஷனுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நான் அதை வரவேற்கிறேன். அங்கே அங்கே சில அடாத காரியங்கள், ஊழல்கள் பெருகிவிட்டன என்று பொது மக்கள் சொல்லும்போது 'குற்றவாளிகளை கூண்டிலே கொண்டு வந்து நிறுத்துங்கள்' என்று அன்றைக்கு இந்த மன்றத்தில் பேசினார்கள். நானும் அதையே கேட்கிறேன். எதிர்க்கட்சியாக அவர்கள் அங்கே பணியாற்றும்போது, அங்கே ஊழல் செய்யும் எதிர்க்கட்சியை கூண்டிலே நிறுத்தினால் தங்களுக்குக் கெட்டபெயர் வருமென்ற பயம்தான் ஆளும் கட்சியாக இங்கே இருக்கிற அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது என்று நான் கூறுவேன். இல்லாவிட்டால் இதுவரை அவர்களைக் கூண்டில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருப்பார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியில் தவறிருந்தால் முதல் அமைச்சர் முதற்கொண்டு தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் வரை காங்கிரஸ்காரர்களாய் இருந்தால் தண்டனை தராமல் இருந்ததில்லை. அதைப்போலத் தண்டிப்பதற்கு கார்ப்பரேஷனில் உள்ள ஆளும் கட்சிக்குத் துணிவு இருக்கிறதா? அங்கே ஊழல் இல்லை என்று சொல்லமுடியுமா? எத்தனையோ ஊழல்கள் இருக்கின்றன.

திரு. சி. பி. சிற்றாசு : விசாரிப்பதற்கு வரையிராததால் சர்க்கார் அதை விசாரித்திருக்கலாம் என்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன்.

திரு. எம். எதிராஜலு : மெரீனா ஓட்டல் ரூ. 1,500-க்கு இருந்ததை, ரூ. 2,500 வாடகை கட்டுகிறோம் என்று கேட்டவர்களுக்கு விடாமல் 1,250-க்கு விட்டது ஏன்? அக்கவுண்ட்டன்ட்-ஜெனரல் ஆடிட் செய்து அப்படி யார் பால் செய்தார்களோ, அவர்கள்தான் குறைத்துவிட்டதாக நஷ்டத்தை சர்சார்ஜ் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. காண்ட்ராக்ட் கமிட்டிகளிலும் உத்தியோக நியமனங்களிலும் ஊழல். அவர்கள் எந்த தவறை செய்தாலும் அதைக் கண்டிக்க வேண்டிய பொறுப்பு சர்க்காருடையதுதான் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். யாராக இருந்தாலும் குற்றம் செய்கிறவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுத்துத் தண்டிக்கப்படவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

[3rd March 1966]

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 132. Notification issued with G.O. Ms. No. 112, Home, dated 18th January 1966 exempting from payment of tax leviable for the vehicle MDR 4413 belonging to the Central Electro-Chemical Research Institute, Karaikudi. [Laid on the Table of the House under Section 11 (2) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 (Madras Act III of 1931).]

* 133. Notification issued with G.O. Ms. No. 3551, Revenue, dated 31st December 1965 appointing the 1st February 1966, as the date on which certain provisions of the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1933 shall come into force in the inam Ariyan Gounden Jagir, Kurumba Gounden Jagir and Jadaia Gounden Jagir in South Arcot district. [Laid on the Table of the House under Section 73 (5) of the Madras Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963 (Madras Act XXVI of 1963).]

* 134. Notification issued with G.O. Ms. No. 4108, Food and Agriculture, dated 24th December 1965 relating to the notified market area to markets at Kalugumalai and Tenkasi in Tirumelveli district for the purpose of Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 in respect of Cotton and Chillies. [Laid on the Table of the House under Section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act 23 of 1959).]

* 135. Notification issued with G.O. Ms. No. 3922, Food and Agriculture, dated 8th December 1965 making amendments to the Food and Agriculture Department Notification S.R.O. No. 3012 of 1964, dated 30th May 1964. [Laid on the Table of the House under Section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act No. 23 of 1959).]

B. Reports, notifications and other papers.

† 16. Notification issued with G.O. Ms. No. 2788, Revenue, dated 27th September 1965 making amendment to the Travancore-Cochin Agricultural Income Tax Act, 1950 (Travancore-Cochin Act XXII of 1950).

* Laid on the table of the House on 26th February 1966

† Laid on the table of the House on 2nd March 1966

3rd March 1966]

APPENDIX.

[Vide answer to Starred Question No. 89 on page 209.]

(அ) காட்டுப்பாக்கத்தில் கோழிப்பண்ணை எதுவுமில்லை. கனம் உறுப்பினர் காட்டுப்பாக்கத்திலுள்ள செம்மறியாட்டுப் பண்ணையில் 17--7--1963 முதல் மூன்றாம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழ் நிறுவப்பட்ட முட்டை, கோழி முனைப்பு உற்பத்தி-விற்பனை நிலையத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் என்று நினைக்கிறோம். இந்த நிலையம் காட்டுப்பாக்கத்திலிருந்து 25 மைல் சுற்றளவில் உள்ள பகுதிகளில் பணியாற்றுகிறது. அதன்படி கோழி வளர்ப்போர் 300 பேருக்குக் கடனுதவி அளிக்கப்படுகிறது. முட்டைகளையும் இறைச்சிக்கான கோழிகளையும் மேலும் உற்பத்தி செய்யும் நோக்கத்துடன் தங்கள் கோழிப்பண்ணைகளை மேம்படுத்துவதற்காகவே அவர்களுக்கு இத்துடன் உதவி அளிக்கப்படுகின்றது.

(இ) காட்டுப்பாக்கத்திலுள்ள முட்டை, கோழி முனைப்பு உற்பத்தி-விற்பனை நிலையத்திற்காக 31--3--1965 வரை ரூ. 1,53,909.85 (ஒரு லட்சத்து ஐம்பத்து மூன்று ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஒன்பது ரூபாய் என்பதைத்து காசு மட்டும்) செலவழிக்கப்பட்டது.

(உ) இத் திட்டத்தின்கீழ் எய்தியுள்ள சாதனைகளாவன :—

(i) கோழி வளர்ப்பவர்களுக்கு 1965 மார்ச் வரை வழங்கப் பட்டுள்ள மொத்தக் கடன் தொகைகள் ரூ. 2,73,952.04 (இரண்டு லட்சத்து எழுபத்து மூன்றாயிரத்து தொள்ளாயிரத்து ஐம்பத்திரண்டு ரூபாய் நான்கு காசு).

(ii) 1966 ஜனவரி வரை வருலான கடன் தொகைகளும் மேற் செலவுகளும் ரூ. 99,123.32 (தொண்ணூற்றொன்பதாயிரத்து நூற்று இருபத்து மூன்று ரூபாய் முப்பத்திரண்டு காசு).

(iii) 1966 ஜனவரி வரை கோழி வளர்ப்பவர்களிடமிருந்து சேகரித்து விற்பனை செய்யப்பட்ட முட்டைகளின் எண்ணிக்கை 4,84,231 (நான்கு லட்சத்து எண்பத்திநான்காயிரத்து இருநூற்று முப்பத்தி ஒன்று).

(iv) 1966 ஜனவரி வரை சமையலுக்காகப் பதம்படுத்தி விற்கப்பட்ட கோழிகளின் எண்ணிக்கை 609 (ஆறுநூற்றொன்பது).

(v) 1966 ஜனவரி வரை, சேகரித்து விற்கப்பட்ட சமைப்பதற் குரிய கோழிகளின் எண்ணிக்கை 796 (எழுநூற்று தொன்னூற்று).

மேற்படி முட்டை, கோழி உற்பத்தி-விற்பனை திட்டத்தின் கீழ் ஒரு நாளைக்கு 10,000 முட்டைகளையும், 300 கோழிகளையும் கோழி வளர்ப்பவர்களிடமிருந்து பெற்று விற்க வேண்டுமென்ற குறியீட்டளவு எய்தப்பட்டு விட்டது. எனவே, இத்திட்டம் திருப்திகரமாகவே நிறைவேறி வருகிறது என்று கருதலாம்.

27
0757

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Friday, the 4th March 1968.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past ten of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Pension for Secondary School Teachers

* 91 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the services of teachers in Secondary Schools to the completion of their 58th year of age are taken into account for pension;

(b) if so, the date on which such order took effect;

(c) whether the services of teachers in Secondary Schools beyond their 58th year of age are taken into account for purposes of pension; and

(d) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Yes.

(b) 13th May 1963, the date of issue of the order in which the age of retirement of teachers was raised to 58.

(c) No.

(d) The employment of a teacher after retirement is treated as one of re-employment and service during re-employment is not taken into account for purposes of pension.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, when Government have themselves taken the responsibility to pay the salary and dearness allowance in full, what is the difficulty in taking into account this service, which is paid for by the Government in full, for purposes of pension?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: When an officer is under re-employment, that service cannot be taken into account for purposes of pension. That is the difficulty. Now the teacher's service has been extended up to 58 years. After 58 years, they are only re-employed year after year, and that service cannot be taken into account for purposes of pension.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, is it not a fact that only on account of the dearth of teachers, these teachers are re-employed after 58 years? If so, what is the difficulty?

[4th March 1965]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: It is not only the teachers that are re-employed. There are other officers who are re-employed, whenever there is need for it.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware, Sir, that in the case of the elementary schools and aided institutions, the age of retirement is fixed at 60?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If the date of retirement is after sixty years, there will be no difficulty. So far as I know, the age of retirement for teachers is 58.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: As the maximum in the scale is drawn by the teacher only after his fifty-fifth year, what is the difficulty, Sir, in reconsidering the whole issue and raising the age of retirement to 60 irrespective of the agency of management?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I am sorry, Sir, it cannot be done.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Sir, if pressure on this side with regard to the taking into account of the pay drawn after the 58th year of service be a disservice to the teachers, if they would be continued from the 58th year of age up to sixty—the year of retirement—I suppose this pressure should not be given on this side. Would this be prejudicial to that consideration?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I am unable to understand the implications of the hon. Member's suggestion and question and all that. These are plain facts. We have extended the service up to 58. Beyond that it is only re-employment. Therefore service beyond the 58th year cannot be taken into account.

Scale of pay of Secondary Grade Teacher

* 92 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether rules are in force that a Secondary Grade Teacher appointed in an aided elementary school prior to 1st April 1958 is eligible for Secondary Grade Scale of pay irrespective of the classes handled;

(b) whether there are cases of the non-observance of such rules in aided elementary schools in the Tanjore district;

(c) if so, the number of such cases; and

(d) the relief proposed for such teachers?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) Yes.

(b) No.

(c) & (d) Do not arise.

4th March 1966]

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, there are cases on my file to show that reports have been submitted to the Government. Can the Government give an assurance that once a secondary grade teacher was in employ on or before 1st April 1958, he would be treated as a declared post incumbent and his salary would not be affected?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, no such assurance is necessary. If the hon. Member has particular cases with him, he may write to the Government or write to me. When he writes to me, the matter will be looked into.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: I find, Sir, that instead of taking the date of appointment, for which a Government Order has been specially passed giving protection, certain district officers take the date of payment of salary, which would necessarily be after the date of appointment. Have the Government any difficulty in reviewing such cases and passing suitable orders?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I suggest that the hon. Member writes to me.

Scale of pay of B.T. Assistant

* 93 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the conditions under which a B.T. Assistant, working in a Higher Elementary School, is eligible for the B.T. Scale of pay?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: B.T. Assistants appointed as Headmasters in sanctioned posts in complete Higher Elementary Schools having a strength of 400 and above are eligible for B.T. scale of pay.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, is it a fact that in certain panchayat schools in certain districts, there are B.T. Teachers and they are not being absorbed in district board high schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not know whether in those schools there is a strength of 400 and above and whether the headmasters there are B.T.'s and they do not get the pay for B.T. headmasters. If the hon. Member brings to the notice of the Government any specific cases, the Government will look into them.

Municipal Secondary Schools

* 94 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN (on behalf of Sri M. Rajah Iyer): Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the Government propose to effect any change in the control and administration of Municipal Secondary Schools; and

(b) if so, the details thereof?

[4th March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) No.

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, are there any cases where the municipalities have reported their inability to finance the schools? Have the Government under consideration any scheme to take over such schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Some municipalities have made such representations. The whole matter is under the examination of the Government.

Scholarships

* 95 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether scholarships are awarded by the Central Government to students of this State taking Engineering courses; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) Yes.

(b) (1) Merit-cum-Means scholarships of the value of Rs. 75 per mensem which moreover include the benefit of exemption from paying Tuition fees.

(2) National Loan Scholarships of the maximum value of Rs. 970 per annum, the loan being interest free.

(3) Scholarships awarded to Scheduled Castes, Scheduled Tribes and Other Backward Classes.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, are these scholarships for diploma courses or for degree courses?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The question is about degree courses. But there are some scholarships to diploma courses also. If a separate question is put, I will be able to give the information.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, how many scholarships are awarded each year, and are they progressively increasing year after year?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In 1965-66, under Merit-cum-Means scholarship, the Central Government have awarded 283 scholarships. The number of scholarships awarded by the Director of Harijan Welfare is 902. The number of National Loan scholarships is 42. The total is 1,227. Every year the Government of India prescribe the number of scholarships to be given, and it has been fairly increasing.

[4th March 1966]

Supply of rice

* 96 Q.—SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether the Government have received any report about the supply of bad quality rice in some of the ration shops; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) No, Sir.

(b) Does not arise.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, is it not a fact that during the debate on the Governor's Address in this House and also in the other House, several complaints have been made by responsible Members that bad quality rice was being supplied in the fair price shops as well as in ration shops? Are the Government prepared to look into the complaints made in this House even though they have not received complaints from the public?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Speeches made in this House as well as in the lower House were duly noted and action has been taken. Here the hon. Member's reference is to a specific question, and I say I have not received any complaint.

DR. H. V. HANDE : Sir, are the Government aware that in Saidapet the shops are refusing to give good quality rice unless the consumer takes some quantity of bad quality rice as a portion of his ration? He is not given the full quantity of good quality rice. Has this been brought to the notice of the Government? There is a great scandal in that area. Has this been brought to the notice of the Government?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : If this had been brought to my notice, I would have taken action immediately. It is not necessary that this should be brought to my notice. There is the administrative machinery to look into these, and if any complaint is made to it, it will look into the matter. If the Government authorised shop refuses to supply good quality rice or refuses to withdraw the bad quality rice, and if a complaint is made, action will immediately be taken.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : In view of the reply of the Hon. Minister, will the Hon. Minister affirm that only good quality rice is supplied in all fair price shops or ration shops and that bad quality rice is not supplied?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Any rice that is considered not fit for consumption will be withdrawn.

[4th March 1966]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: Sir, may I know the object of having these three qualities, namely, fine variety, middle variety, and the coarse variety? What purpose these varieties serve and what is the reason for fixing three different prices for these varieties?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: The hon. Member, who is a seasoned dealer in rice, will definitely know that we produce so many varieties of rice. There was at one time any number of varieties. Particularly if the hon. Member had gone through our price control order, which was in vogue for quite a number of years, he would have seen that there are at least forty-eight or sixty varieties. Now we thought that we should standardise these varieties. We brought these sixty odd varieties into three categories, and each variety has its own quality and duration of growth. Each quality requires a special price.

10-40 a.m. SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is there any rule about the maximum period of storage with regard to storage of paddy as well as of rice, and is it being observed so that the quality of paddy or rice may not deteriorate before distribution?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: There is no question of long period of storage because we are more or less leading a hand to mouth existence and rice or paddy which is sold is kept only for a short period and quality check is always there.

DR. H. V. HANDE: What do the Government propose to do with the amount of rice found unfit for human consumption and will the Government take action now that this complaint has been registered in this House about the supply of rice in the ration shops in Saidapet?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: As far as rice that is declared unfit for human consumption is concerned, it is not sold and is used for other needs.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: The Hon. Minister has said that the Government have decided to reduce the varieties to three from 22 varieties. Because the Government are not able to supply these three varieties at a time in fair price shops for the consumer to choose the grain or its quality and buy whatever he likes, will they consider, in the interests of the consumer, the question of bringing all the varieties at one price-level in order to prevent malpractices?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: We have to safeguard not only the consumer's interest but also the producer's interest. When a man produces certain varieties, it takes six to eight months to grow. I cannot club one ryot who produces one variety of paddy with another who produces another variety. These are the factors which are taken into consideration in fixing the prices.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

4th March 1966]

[Note.—An asterisk * at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67—cont.

MR. CHAIRMAN: As usual, a large number of speakers come forward on the last day. So, I wish the hon. Members apply a little rationing of time themselves. The hon. Member Sri K. Balasubramanya Ayyar will now speak.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, at the outset, I must appreciate the impressive budget that has been placed before us at a time of acute economic crisis in our country. About that there is no difference of opinion. There is dearth of foreign exchange. There is rise in prices all round. There is the difficulty of getting foreign aid and raw materials. Then the money market condition is tight. There is stagnation in the capital market. All these things put together have brought about serious economic crisis in the whole of India. But we in this State have to work under that pattern. Therefore, I felt that we should appreciate what the Government had done as regards producing a budget of this sort—an impressive budget. They have also been alive to the fact that there are all these difficulties which will hamper the development under the budget schemes. There is also another difficulty. Under the First Plan Rs. 80 crores was spent. In the Second Plan the expenditure rose to Rs. 160 crores. In the Third Plan the expenditure is Rs. 347 crores. As expenditure is increasing, there is the liability for inflation also. The Government also admit it. Therefore, it is said in the Budget speech that the key-note of "our policy is progress coupled with economy". I appreciate those golden words. Especially at this time of crisis every rupee saved is every rupee earned. Therefore, I would say that the economy itself is progressing even though there may be no development. From this point of view it is stated in the Budget speech that the Government have greater control over expenditure.

The Budget speech made by the Chief Minister who is in charge of Finance runs to 48 pages. I appreciate the sense of duty of the Chief Minister. Even in spite of his indifferent health, he stood there in the Assembly and read all these 48 pages. In addition to that, on account of the unavoidable absence of the Leader of the House, he read here the speech of the Leader of the House also. I think it is a great sense of duty which impelled him to do that. Therefore, I felt what should be done to reduce the number of pages to be read. One suggestion occurred to me and I shall mention it for consideration. As in the Centre, we may have an Economic Survey which will run to some pages, and then the Budget papers may be reduced somewhat in volume. Here what we see are general observations about the general economy, and there are budget proposals in between. Thus the speech goes on to 48 pages. The suggestion that I have made is for the Government to consider. As I am not standing for election in 1966, I mention it.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1966]

The next thing is that this inflation has to be avoided. It is said that it cannot be helped. But Graham Hutton says that inflation will undermine even a stable society. Therefore, even though it cannot be helped, it has, to some extent, to be controlled and that can only be done by economy in expenditure. As the Budget speech itself says, the large amount of money that is spent on various projects and the timelag in the various projects coming to fruition lead to inflation. All economics are concerned about this. We find from the figures furnished that money circulation has increased to a very large extent. It was Rs. 2,217 crores in the First Plan period and it was Rs. 2,869 crores in the Second Plan period. It has risen to Rs. 4,259 crores in the Third Plan period. Naturally as they found in West Germany, one may take a bundle of Deutsch marks and one will get a pocketful of articles. More money is available than there are commodities. Money will be forthcoming to purchase any commodity, but the commodity will not be there. That will be the difficulty when inflation prevails. I agree, on that account, we cannot stop development. But it has to be taken into consideration. Therefore, one of the steps that has been recommended is to stop deficit planning altogether. It has been accepted in a Government publication. In "India's Economic Growth through Basic Questions and Answers" it has been stated that we must put a stop to inflation. At page 13 of that book it is stated, "The long-term goal should always be to eliminate rather than even suppress inflation." The rise in prices affects the fixed income group and the low income group. Throughout the whole of India, taking the basic figure as 100, the index rose from 106 in 1961 to 163 in 1965. As regards industry and raw materials it rose from 112 to 148. On account of these difficulties we find that we have to save and we have to control our economic situation. On account of these difficulties, we have to control our expenditure. That is accepted. It has been stated in the Budget speech that the total revenue of our State is Rs. 188.41 crores, (resulting in a small surplus of Rs. 31 lakhs) out of which, the State amount represents Rs. 92.57 crores and the rest relates to Centre, and so on. Therefore, when we ask for the reduction of taxes, we must also remember the fact that much of the expenditure that we are able to make is due to taxes and not out of returns of large investments made on big projects. Some of them have begun to yield and some of them are capable of yielding. If the returns made on these projects is taken into account, then the taxes could be reduced. Unfortunately, this has not been done. That is a serious lack so far as our economy is concerned. Therefore, we ask for reduction of taxes before this august body and before the Government, because taxes ruin the people. The taxes not only ruin the people—in the sense they are unable to pay taxes—but also degenerate their character. So far as indirect taxes are concerned, they have gone up to Rs. 49 crores in our State.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Including cigarettes.

4th March 1966]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: About that I am not competent to speak. These indirect taxes have effect on the consumer. On account of these indirect taxes, evasions are taking place. Everybody is maintaining three or four accounts for this purpose. Failure to pay the taxes, leads to various malpractices. Psychologically it leads them to various malpractices and the necessity to get more money. As soon as a tax is announced, immediately merchants increase the prices. As soon as the tax on petrol was announced, I had to pay one or two paise more, even though they had the old stocks. I also asked the dealer why he had increased the price even for the old stocks which he has already taken from Burmah Shell before the tax was imposed. The difficulty is this. As soon as a tax is imposed, the psychology of our people is how to evade it.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Even before that.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It is for the hon. Member to say and not for me. Taxes not only curb the incentive of people but also degenerate character, and lead to the necessity to get more and more money. So much so, what you find now is, money is being accumulated in some places and people are becoming poorer and poorer. That is the difficulty in increasing the taxes. Otherwise, without these taxes, the economy can develop. It is a fact which we have to accept. The Budget speech lays emphasis on agricultural production. Then there is the problem of food and price of foodgrains. While they have provided Rs. 45 crores for Education, the Government have provided only Rs. 9 crores out of Rs. 188 crores for Agriculture. It is not because they are unyielding, but because they are unable to find out methods for improving agriculture. I feel that like the Electricity Board, we must have a Board for Agriculture. It is absolutely necessary, according to me, in the present condition. The Electricity Board has done well and is doing well, because there are experts in the Board, and they have a realistic approach to the problems.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Including Animal Husbandry.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: According to the Budget, it comes. Our phraseology may be different. According to the Budget, it is there. A Board of Agriculture should be constituted taking into consideration what our late beloved Prime Minister has said viz., "co-ordination in agriculture" (memorable words) "co-ordination in agriculture should be effected not only in the Secretariat, but also at the village level." That is what he said. It is a very good proposition coming from him. If this has to be achieved, more importance should be attached to Village Plans, District Plans, and so on. The farmer is in the centre of the picture. Without the farmer, plans are of no use. The administrators are not in touch with the realistic attitude of the farmer

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1966]

and the difficulties of the farmer. Therefore, they are unable to give any solution to the farmer. For example, in the budget speech, it has been stated that for agricultural production, three things are important, viz., Irrigation, Improved Seeds, and fertilisers. These are the three things required for agriculture. What do we find with regard to Improved seeds? In the Audit Report for 1960, we will find the chequered history of State Seed Farms. It is worth reading. The Public Accounts Committee for 1960-61, has observed as follows :—

“ Out of 172 State Seed Farms opened during the period 1st April 1956 to 31st March 1959, 51 seed farms had to be closed down as uneconomical by December 1958. In 26 out of 51 State Seed Farms, the total loss was Rs. 1,40,355 of which a sum of Rs. 33,624 was written off by the Government in July 1959. The closure of these 51 farms was mainly attributed to the following factors :—

1. Want of proper irrigation facilities.
2. non-availability of labour and lack of co-operation from the owners of the local population;
3. Unsuitability of the soil and place selected for locating the farms;

The Committee suggested that in view of the heavy losses and various irregularities pointed out by the Estimates Committee in its Report on Agricultural Seed Farms, further investigation should be made and suitable disciplinary action taken against such of those who were responsible for the sad state of affairs. Further action is awaited. This was in 1959. I do not know what happened later. I am not concerned with that now. During the period April 1960 to March 1963, 61 new farms were opened and during the same period 33 farms were closed due to unsuitability of the soil and lack of irrigation facilities. The total loss incurred is Rs. 62 lakhs. The total loss incurred on 114 farms in March 1963 comes to several lakhs, out of which loss incurred on 30 farms, has been written off by the Government. Out of 115 farms, 55 farms are running at a loss. Even to-day there are a number of farms which are working at a loss. It is a very serious matter. Unless it is supervised and maintained in a proper way, the amount spent on State Seed Farms will be infructuous. There is no doubt about it.

11-00 a.m. Then, Sir, about these fertilizers, different statements have been made during all these years. In the Budget speech it was stated that there has been a shortage of fertilizers during all the years of the Third Five-Year Plan period. But in the Governor's Address of 1964 this is what we find : 'There is, however, no room for complacency on the agricultural front particularly since the use of chemical fertilizers has not picked up to the extent desired'. The offtake of fertilizers was 2.95 lakhs of tonnes against a target of 3.22 lakhs of tonnes. In the current year also the consumption will reach the level of only 3 lakhs of tonnes even

[4th March 1966 [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

though large stocks are available. Sir, the farmers do not use them and when they are anxious to use them, the fertilizers are not available. That has been the situation. Therefore, there is a suggestion made in the Fourth Plan that there should be a fertilizer plant established in the Madras State itself. I am hoping we will get the plant. But whatever that may be, in addition to this fertilizer plant, as the Budget speech itself has emphasised, there should be judicious combination of organic manures, phosphatic manures and nitrogenous fertilizers. There should be a judicious combination of all these things. In the Agricultural Research Institute at Coimbatore—I visited that place two or three years ago—the experts said in reply to a specific question put by me, that more than even the nitrogenous fertilizers, they must use green manures and compost. Sir, that has been the traditional method, but unfortunately green manure is not available fully in large quantities and therefore the farmers must be encouraged to grow that. I find that some money also has been allotted for that purpose. Sir, the unfortunate thing is nobody with real experience and knowledge of agricultural affairs is in charge of the whole thing. A person in charge of the administration ought to be in touch with the farmers in all places. Otherwise it is impossible to achieve results on this front. Sir, the Estimates committee in its report had stated that private dealers were allowed to supply fertilizers and they have as usual begun to trade in fertilizers. Therefore they strongly recommended that co-operatives alone should deal with fertilizers. But unfortunately the co-operatives also are in a very defective condition. Most co-operatives are not functioning properly as somebody said in the Assembly the other day. I do not know anything about the truth of it. Therefore even in entrusting the work to the co-operatives, there is difficulty. Therefore it is, Sir, that you should have a Board of Agriculture, and that Board should take upon itself the function of distributing fertilizers and all that.

Sir, so far as the Block Development officers are concerned, here also the Estimates Committee has said that their performance is unsatisfactory and bad. They have stated that the performance of the Panchayat Commissioners also is very bad. In many cases, they say, the performance was very bad and that they go about only to see that the financial targets have been reached and nothing else. This is the statement of the Estimates Committee and not my statement. Therefore it is I say that if the Government want to effect any retrenchment, the first thing they can do is to abolish these Panchayat Commissioners and the Block Development Officers and have proper people for doing things, people who know these things and who can do them. There should be an association of officials and farmers and also of non-officials with great experience in these matters. Otherwise it would not be possible for the Government to make any progress at all in this sector. After all the agricultural sector is still in the private sector and therefore it is I say that our people can help the Government in this respect. For that the people and the Government officers should be in touch.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1966]

Then, Sir, the kind of education that we receive is such that many of our people even if they know something about agriculture forget it as soon as they enter our schools. This is because in our schools no instruction is given as regards these matters. The instruction given there is purely literary education. Therefore it is I begin to doubt whether the spending of this 45 crores of rupees on education will be at all useful. If I say anything more on this aspect of the matter I would be decried because I am on the University Senate and several other bodies and Educationists and correspondents of schools would begin to protest. They may say: 'No, no. You are obscurantist and so on'. Therefore I am afraid of saying anything more on the subject. Sir, the other day my hon. Friend Sri G. Krishnamoorthy said that the money spent on education is very good investment and is returned with compound interest. I do not dispute that statement, but I wish only to qualify it by saying 'proper and sound education'. Otherwise it is not an investment. That is what I feel about the matter. What do you find all over the world? Students are taking part in Governmental politics. In Ghana, in Indonesia, and in all other places, students are openly taking part in politics. Also in our State one or two years ago they took part and again now they are being appealed to. Even great people appeal to the students again to come to their help. Students take into their hands the administration—that is the way in which citizenship training is given in our schools and colleges. That is the unfortunate thing that is happening in our educational sphere, and for its quantitative spread we are spending 45, 55, or 65 crores of rupees and so on. Now I am not talking about spending on teachers' benefits. It should not be taken that I am against the teachers as such. I have no objection to their needs being provided for. But about the quality of education, nothing is being done. There are no prescribed text-books. Teachers are asked to teach according to their whims and fancies. That is what I find from the revised syllabus. I wanted to raise this point at the consultative committee meeting. But the Hon. the Chief Minister did not attend that meeting and therefore I was not able to raise the point. Want of proper text books is the whole difficulty in the matter, especially text-books intended for children in the various languages, English, Tamil and other languages. We used to have beautiful text books with pictures, and names for animals, trees, and so on. We had very beautiful text-books before. Now unfortunately the whole matter is left to the teacher. But what does the poor teacher know? The teacher is always anxious about his increments and such other things. That is also another difficulty. Therefore, Sir, I would like to say that more money could have been allotted to agriculture.

Then, Sir, in regard to family planning, with all respect to other hon. Members who hold a different view, I would like to say that it cannot succeed, and it has not succeeded. That is what I find in a report here. The auditor's report says that Rs. 8 lakhs remained unutilized out of an allotment made for supply of con-

4th March 1966] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

traceptives. That is because the genius of the people of our country is against it. I must honestly say that, though I am an old man. This country is against family planning. Especially, the Muslims are against it. The Roman Catholics are dead against it. Then the only people that could be talked to on this scheme are the Hindus. That is all. Anybody can talk anything about the Hindu community. I am not quarrelling with the family planning. It satisfies our conscience that we are trying to solve the problem of increasing population, which has a direct bearing on our food problem and also rise in prices. Therefore we wish that there should be a reduction in the population. I think these road accidents and plague and other diseases substantially decrease our population also. That is my view. The other day, when the Government organized a Road Safety week, at a meeting a lady quietly said 'All the roads in Madras City lead to the hospital'. That statement was received quietly and silently by the audience. That shows that they were not able to demur.

Sir, it is no use talking about solving the food problem in all these ways. The food problem should be attacked on three fronts. I am using the language of war. We must fight the food problem on three fronts, namely, production, distribution and consumption. On all these three fronts it should be attacked. Production is the main thing. Distribution is as important as production. The farmer wants proper marketing facilities. Therefore proper marketing facilities should be given to him. When we talk about distribution, all the time we think only about the urban areas. But we must also remember in this connection that a number of people live in the rural areas, where there is the free market, and from where they have to buy their foodgrains. It is not as if all the people in the rural areas have a good supply of foodgrains. A greater proportion of the foodgrains produced is consumed in the rural areas, and there is a free market there. And therefore it is that there is a black market also in the urban areas.

The other day a man came to all our houses offering very good quality rice. People in my house wanted to take that rice. But I said, as a Member of the Legislative Council, I should not take it. (Laughter). But it was very good rice—shining rice. It was not bad quality rice. It was quite shining like milk. There is no doubt about it, whatever may be the quality of rice that is supplied by the Government, and whatever may be the answers given by Government to questions in this behalf. I am not speaking about that. But in the black market—the so-called black market in inverted commas—there is always good rice available. The cost also is not very high. It is sold at Rs. 1.62 or Rs. 1.75 per measure. People with money can always buy that rice. There is no difficulty at all. I am not on this account stating that we can take away procurement altogether or take away control altogether. Unfortunately the merchant community is not co-operating. I must say this even if Mr. Subbiah Chettiar will get angry. I must say here that the merchant community is not co-operating. They go on increasing the prices. They go on hoard-

11-10
a.m.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] 4th March 1966]

ing the stocks and do so many other things. Our sages were very wise. They prohibited all good people from dealing in commerce. I can quote chapter and verse on this, but that may not be liked by members here. We in our country have lost all sense of regard for all these things. We go on exploiting the situation. When this is the case, so far as urban areas concerned, some very little amount of control is absolutely necessary. But there is the free market all round in all rural areas. That must be remembered. Therefore it is I am stating that, so far as procurement is concerned, small landholders with only two or three acres should be exempted. They are cultivating these two or three acres for their livelihood. A very wise U.S. farmer who came to Madras and made inspections made certain observations. They appeared in the newspapers. He said that much of the help that the Government gave to the farmers went to people who had got only the problem of sustenance and that it did not go to people who could produce more. After all agriculture is an industry and it is an enterprise. One must remember that as much capacity and intelligence as are required for running a factory or an industrial concern are also required for carrying on agricultural operations. That is the difficulty. Therefore it is I am stating that we must help those farmers who can produce more. Give them bonus and other things. It is quite all right. It must be possible for these farmers having more than five acres and 10 acres to produce as much as possible with the help of the Board of Agriculture, which I want to be constituted. A Land Army, as mentioned the other day for the purpose of converting dry lands into wet lands, must also be brought into existence. Eighty per cent of our lands are dry, and only twenty per cent are under cultivation of paddy and other foodgrains. Even here, there are commercial crops and other cash crops. I find a remark by the Auditor-General in 1965 in regard to the Sugar cane Cess Fund that more than nearly a crore of rupees is lying idle. That is a matter which the Government also should take into account. I find this year, to the Sugar cane Cess Fund of Rs. 9 crores, one crore is added. Therefore an eye must be there on the Sargarcane Cess Fund. If they do not want the amount, that money should be saved and utilised for increasing the production of foodgrains.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They want it

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : They are not spending it.

SRI S. K. SAMBANDHAN : The Government are not spending it

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Whoever is responsible for spending the money, must spend that money.

Then, Sir, there are certain irregularities mentioned in two audit reports in 1964 and 1965. I do not want to read from the reports but I shall refer to the irregularities.

4th March 1966]

MR. CHAIRMAN : The hon. Member has a little more privilege as the Deputy Leader of the Opposition.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : This statement was not made by any previous Chairman, Sir, I must therefore be very thankful to you, Sir. But this does not mean that I must abuse your indulgence.

I would like to refer to the irregularities not as a matter of criticism but as a thing which must be looked into, because the Chief Minister in his budget speech says that we must have great control over savings and expenditure. They have mentioned in these two reports that large amounts are unnecessarily kept idle without being utilised. There are some amounts which are not surrendered. Some amounts, which ought to have been surrendered at the time when they saw the prospect of saving, were surrendered only on the last day of the financial year. Therefore, there was no possibility of the amounts being used under other heads of expenditure. That was the difficulty. These are the chief matters in which both the reports of 1964 and 1965 have made mention. They are the latest reports. The report for 1966 is not yet available. The 1965 report deals with the accounts for 1963-64. The 1964 report deals with the accounts for 1962-63. I would like the Government, on this question of careful control of expenditure, to see that these irregularities do not take place. Especially in the supplementary estimates, when large amounts are taken, they should be spent. If they are not utilised, why should there be supplementary estimates for taking more money from the consolidated fund? This is a matter which must be looked into. The amount is not some thousands of rupees. The total cost comes to Rs. 1 crore and 6 lakhs. That is a very large amount. Therefore it is I am mentioning that these things have to be carefully looked into, especially when the keystone of our financial policy in 1966-67 is progress coupled with economy. That is the stress they have made. Therefore it is I am stating that all these irregularities, which are pointed out in the 1964 audit report about funds not being utilised and not being surrendered at the proper time, have to be carefully looked into. Every pie should be accounted for. Unfortunately, at the district level they ask for moneys, and are not able to spend them on the projects. They do not care to surrender the sums allotted. That is the difficulty. So far as the ways and means are concerned, we had three years before a sum of Rs. 735 lakhs. Now it has been brought down to Rs. 40 lakhs. For the last three years, it is Rs. 40 lakhs, in spite of the fact that the floating loan of the Government included the overdraft facilities from the Reserve Bank of India. In the 1965 report it is mentioned that for the interest on overdraft facilities and for other purposes they have to keep a minimum of Rs. 30 lakhs in the Reserve Bank. If the minimum goes below this figure, they will have to borrow and get more money. For that purpose also they borrow to some extent. On an analysis of the report of the Government of India, I find a passage which I would

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1966]

read for the information of this House. This is from the National Development Council's report. It says, 'As a matter of sound fiscal policy, if the Central Government limit its borrowings from the Reserve Bank to an amount justified by the increase in the demand for money, as a result of higher production and increase in monetisation of economy on their part, the State Governments will need to avoid any continuing use . . . They are careful to say this. They say that Rs. 31 lakhs have to be paid as interest. What portion represents the interest on the overdrafts, I am not able to say. Anyhow an interest of Rs. 31 lakhs is a fairly large amount to pay. The report continues . . . of the overdraft facilities with the Reserve Bank'. Why they say so, I fancy, must be this. Where does the Reserve Bank get its money from? It is only by deficit financing or from investments on P.L. 480. These are the only two sources from which the Reserve Bank gets money. Therefore to draw upon the Reserve Bank permanently for a long period will mean deficit financing again. That is why, I think, they have made this statement. It is also stated that to put through the plan without accentuating the inflationary pressure, the State Government as well as the local authorities and equally the Central Government have to contribute their utmost. In order to share the responsibility, the scope of mobilising the resources for local development should be fully explored in the case of both urban and non-urban authorities. No deficit financing is to be initiated. All possible inflationary tendencies should be constantly curbed. These are accepted principles of economy. Therefore, in order to give incentives to the agricultural producer, it is absolutely necessary that two or three things should be done. First, the surcharge on the land tax, which was levied in November last, should be dropped. In the Thanjavur district the yield is only 60 per cent. In South Arcot it is only 40 per cent. Therefore, a case for remission of revenue is there. This surcharge was expected to yield Rs. 20 lakhs in six months. Now it will fetch Rs. 3 crores or four crores. That, I think, should be forgone by the Government for the sake of agricultural production. There is no other way-out.

Then the sales tax levy is giving a lot of trouble. It involves a lot of unnecessary checking. Then, once any tax is imposed, hoarding and all those things will come in its wake. The Government should not ask why they should come. The phenomenon is there. Therefore it is that an economist said that Economics is a dismal science. I would be a good gesture if the sales tax is also abolished for the purpose of asking the farmers to produce more and more. If the Government do all these things, then they may blame the farmer also. Then, there is dearth of agricultural labour on account of the extreme urbanisation that is going on in our country. Every place is crowded. One or two lakhs of people have voting rights in Madras. The condition of the City of Madras was described by the Raja of Chettinad and I do not want to say more about it. Most of the industries are established in large towns. Therefore agriculture is neglected. Most of the houses in the mofussil are vacant. People have gone to Calcutta, Delhi,

[4th March 1966] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Nagpur and other places. It is because of national policies and economic policies. This urbanisation has got to be checked by some method which we have to evolve. All of us should co-operate in evolving some such method. People come to Madras because even in these days of rationing they get more rice and other facilities. Here we can get the help of the Police because the Ministers are available. But the case is different in the mofussil. After all, they feel that it is a good thing to live in Madras City. People of sixty, seventy or eighty years of age feel like that. They do not mind the terrible noise produce by the passing vehicles. The arm of administration of the law does not reach the remote corners of the State. We should not spoil the villages, having industrial development only as our goal. I would always remember that passage of John Ruskin which I read years ago "that rattling, smoking London there pouring out poison." That is how he described the disadvantages of industrialisation. The last Prime Minister Jawaharlal Nehru laid great streets on this. In urban areas we have to supply foodgrains. There are all these difficulties. Anyhow, the rise in prices has to be controlled. It is a very difficult task. I appreciate the difficulties of the Government. Any criticism cannot be carping upon them. Somebody said that if he were in power, he would be able to manage. Because we are in the Legislative Council we may criticise. It is difficult for anybody to cope with the situation.

As regards consumption, people are not co-operating. We cannot change the food habits of the people in a day by an order of the Government. A man who takes rice asks others also to take to rice-eating. In earlier days, the labourers were taking more ragi. Now all have gone for iddlis. Iddli has become a national industry. Rice takes the foremost place in point of taste. Wheat is also good, they say. But nobody will take wheat. Therefore, there is no use of reducing the ration to 7 ounces and supplying wheat in addition.

Mr. CHAIRMAN: It is said that by taking rice people will get diabetes.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The older generation are victims to diabetes. But, anyhow, I would like to mention two things. Consumer co-operatives should be encouraged as far as possible. Here in our country we have come to the placid conclusion that everything should be done by Government and nothing need be done by the people. Therefore, we think that polytechnics should be established only by the Government. Why not private individuals establish polytechnics and request the Government to recognise them? Consumer co-operatives should be established. Even a consumer association should be formed for the purpose of producing literature on the subject and also sometimes influencing public opinion so that there may be no rise in prices. So far as production is concerned, I have said that foodgrains must be exempt from sales tax. The difficulty about storage is there, and I do not think it will be easily solved. If we want to have giant storage factories as in America, the cost will be high

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [4th March 1966]

and there will be inflation and rising prices. Therefore, that is a difficult matter. Of course, we do our best so far as procurement is concerned.

11-30
a With these words, I appreciate very much the impressive budget which has been produced. The Government are alive to all the difficulties faced by the industries and the common people. Some of these difficulties challenge solution by us. We should remember that the people should also co-operate with the Government.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Mr. Chairman Sir, I rise to congratulate the Hon. the Chief Minister and his colleagues on another year of achievement and also on presenting a surplus budget in our State, though one must admit that Madras is one of the heaviest taxed States in the country.

Our Hon. Chief Minister who combines so many portfolios, including Education and Finance, is one who is every where to be found engaged in good causes. He is a distinguished personality having held every portfolio from 1946 up to the Chief Ministership now, and so he is well versed in administration and we have a fine administration. Madras State is noted for its modesty. With modesty the State had achieved many fine institutions and whatever has been done has been accomplished in record time and also with saving in expenditure. There is no blowing of trumpets or wide publicity as far as Madras State is concerned. The best run State in India is that of Madras. It is a model State for the whole country. All credit to the Ministers and officials.

The Hon. Minister for Education is to be congratulated on the rapid strides in Education in this enlightened State.

By the end of the current plan period, enrolment in schools is now in the order of 92 per cent in the age-group 6-11, 49 per cent in the age-group 11-14 and nearly 31 per cent in the age-group 14-17. These achievements are substantially in excess of the national average. Since the last plan, nine hundred and eighty-three high schools were opened. The expenditure on Secondary Education has registered an increase from Rs. 5½ crores at the end of 1961-62 to Rs. 13.18 crores in 1966-67. I am glad to see that Rs. 87 lakhs have been provided for construction of buildings for Secondary Schools. A special provision of Rs. 8 lakhs has been made for supply of furniture and equipment to the newly opened schools in this Districts.

Coming to College Education, Sir, now we have 93 Colleges with facilities for admissions to 45,000 students at the Pre-University Class. There is a provision for 6 more Colleges to be started in educationally backward areas. There are going to be more number of Girl's Colleges also.

It is gratifying to see that a new University has been started in Madurai, the great City of the Pandya Kingdom and the City of Tamil culture.

4th March 1966] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

Our appreciation is to the Minister for Food who has been handling the food situation so ably. The changing of food habits is a 'must' and I may mention that Voluntary Organisations like the Food Council and Guild of Service have been for the last five years in collaboration with the Wheat Associates, propagating the wheat foods. Since its implementation in 1961, the programme has covered all the 12 Districts in the Madras State. A total number of 4,800 demonstrations were conducted for an audience of 18 lakhs adults and 15 lakhs children. Demonstrations were held regularly at 50 Maternity and Child Welfare Centres, Schools, Colleges, Ladies Clubs, and Mather Sanghams. We have also been selling wheat products like Semolina and also we have been giving sixteen week courses in Nutrition and Wheat Products preparation in 65 different places in the city. We have also given demonstrations in Handicapped Institutions, Hospital Centres, Colleges, Mathar Sangams and industrial centres. We have exhibited our products in 24 Exhibitions. We have also started under Socio-Economic Scheme a Bread and Bakery Unit in Adyar, and we are producing first class bread.

I would like to congratulate the Hon. the Minister for Industries on the continuous building up of an Industrial Empire. As I always mention, he is the King of this Industrial Empire.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We have abolished Kings.

SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : We have Industrial kings. I am glad to see the Oil Refinery, Fertilised Plant at Manali, the Thermal Plant in Ennore and at last we hope to see a Steel Plants in Salem. Now we have the Ambattur Industrial Estate, which is one of the finest in the country, and it is gratifying to note that three more Industrial Estates are coming up.

Under the Housing and Urban Development Programme, 1,192 houses have been constructed in the Government Projects, and in the Co-operative Projects 1,263 tenements have been constructed. For the village projects, the physical achievements have exceeded the target. The State Housing Board has achieved a few Housing Schemes. Seeing the fine Housing Scheme and the facilities available, many retired people want to come and settle in Madras. This was also mentioned by some previous speakers.

I am glad to note that there are 12 Engineering Colleges and 35 Polytechnics in our State and they are being housed in their own buildings. I am glad to see three Women Polytechnics in our State. In this connection, I would urge the opening of at least one Women's Polytechnic in each District during the Fourth Plan, and also some Junior Polytechnics for girls. I know the Hon. Minister is very keen on giving opportunities for women. I would like to suggest that more Secretarial courses should be encouraged by the Government as there is shortage of Steno-typists.

I am glad to see that transmission of power has been well maintained in the current year and many schemes have been commissioned. The Second Unit at Kunda Plan III, the first of

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] 14th March 1966

Mettur Tunnel Scheme, and the fourth Unit at Periyar have already been commissioned. Just two days ago, we had the laying of a foundation for a Thermal Station at Ennore.

It is gratifying to note that there is a large increase in the Handicrafts Section. The School of Arts and Crafts has been upgraded into a College of Arts and Crafts. The handicrafts are one of the dollar earners for us, and we should have more and more exports. We have the most beautiful handmade cloth to export.

With regard to health, I am glad to see there are a number of hospitals. But, Sir, the hospital accommodation is very inadequate and standards in the hospitals have fallen. Cleanliness and many other aspects are very poor. The bed strength is also not sufficient.

The population of Madras State is 3,56,26,000 and the population of Madras City is about 22 lakhs. Out of these, 6,12,000 people are suffering from tuberculosis in Madras State and about 33,000 in the Madras City. The number of beds available in all the hospitals is only about 3,154. The total number of Government Clinics and private clinics is 24 and 13 respectively. There should be many more T.B. Clinics and more Health Centres for this disease. There is great demand for nurses. We have to train more number of nurses. In fact, many of the hospitals are with less number of nurses. There is shortage of nurses everywhere. The out-patient Departments in the Hospitals are manned very badly. A number of people are coming and standing for a long time. They have to stand for hours together to receive attention. The out-patient departments must be improved and greater attention should be paid to them.

Now, turning to Family Planning, it is a very important programme, and it has been very successful in our State. There are now 118 Family Planning Clinics functioning in our State, 90 in the rural areas. In Madras City, there are 44 Family Planning Mother Information Centres. The Government have recognised 330 medical institutions as approved Family Planning Surgery clinics.

11-40 Sir, regarding family planning, people are taking to it in large numbers. They are not mainly Hindus as stated by others. People of other denominations are also taking to it. I can tell you, Sir, we have a family planning unit in one of the large slum centres where something like one thousand women have come for the aids and nearly 400 and odd amongst those are following family planning methods. When there is this large increase in population, there must be this planning. I am glad to note that a family planning institute is being installed at Poonamallee.

I am very glad to say, Sir, that Social Welfare has received more aid than in the past. But, Sir, I wonder when the Government are going to have a Social Welfare Minister and also a directorate of Social Welfare. It is a very necessary set-up and it is long over due. I should in this connection congratulate the

4th March 1966] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

Chairman and the Director of Social Welfare Board on the great achievements of social welfare and also I should like to say how much the women of the State have worked during the emergency in the work of collections and contributing gold for the Gold Bonds.

Sir, juvenile delinquency has come down from nearly, 9,000 cases in the previous year to 5,000 cases this year. But, Sir, though the number has come down, I would like to say that there is much more of serious crimes committed by the juveniles in our City and State, especially robbery and theft. They are also involved in some violent attacks on persons. Also, I am sorry to say, there is an increase in cases of immoral traffic and exploitation among young girls and children.

Regarding the Madras reception home, some days ago we saw a report in the newspapers that there was overcrowding in home and the way in which the children were housed. This reception home is run by the Government. The buildings are to be purchased by the Government. It has not been done. The space is inadequate. Children from all over the State apprehended by law go there. They are put into these homes a waiting their cases to be taken up before the Juvenile Court or to be returned. Therefore more buildings should be acquired soon and the Government should also provide other facilities in this home.

Sir, coming to approved schools, there are in the State six Government schools and 15 private approved schools run by voluntary agencies. For the children in the private schools, the Government give a per capita grant of Rs. 30, for the care and protection of the children. That is very inadequate. You know, Sir, the cost of food and the cost of everything has considerably gone up. The present cost of living is very, very high. One of the hon. Members in this House is also running such an institution. For their own institutions, where the building, establishment charges and other things are provided by the Government, they are giving a per capita grant of Rs. 40. I would urge upon the Government to look into the matter and raise the grant to private institutions.

Sir, coming to moral and social hygiene work, the voluntary agencies have made substantial contribution in the preventive programmes and also in other services in this direction.

Sir, the beggar nuisance in Madras is something which is growing very, very much. In Madras City alone, there are about 2,400 lepers among the beggars. The accommodation to house them is inadequate. Except one private institution and the Corporation beggar home, there are no places where they could be housed. As you know they roam about the streets. They are a source of menace and cause of a lot of disturbance too. More facilities should be provided by the Government to house these beggars.

Sir, recently the Madras School of Social Work conducted a small survey of beggars. From this survey we find that many of the beggars make a good and easy living and are quite content with their profession. The beggars earn Rs. 2 to Rs. 4 a day.

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [4th March 1966]

It was noted during the survey that one regular beggar had a son earning Rs. 120 a month and a daughter studying in the high school. Thirty per cent of the beggars are literate and are able to read Tamil and even English newspapers. Some of them saved money out of their earnings and deposited them with small hotel keepers and relatives. Many live in their own houses or in rented houses contrary to our belief that they are homeless. Most of them have taken to it as a profession. They work part time and at other times they beg. The ratio of men and women beggars is two to one. It was also found that 40 per cent of the beggars were old, 12 per cent of them being more than 70 years. This aspect of begging should be taken up very seriously and many more steps taken to see that this is not permitted. Many of the beggars who go to the homes say that the conditions there are very difficult and not quite hygienic, etc., and therefore they run away.

Then, Sir, I come to my favourite subject of tourism. I am very sorry to say that only a very small amount has been set aside for the promotion of tourism. This State is one of the greatest tourist centres not only for international tourists but also for tourists from our own country. Here in the Budget due to emergency or whatever it is, only just a small provision is made to put up a few bathing huts at Mahabalipuram and also one or two buildings for the tourists. Something like 35 per cent of international tourists come to this great State of ours. Last year nearly 13,000 and odd tourists came by air and nearly twenty-two thousand by sea. People coming from prosperous countries like America, Europe and Australia, form nearly 50 per cent of the tourist traffic in our country and they spend something like 40 per cent on hotels, 30 per cent on transport and the rest on buying things in our State. And yet we have only very, very poor or inadequate arrangements for tourists in the State, and we do not try to do all that we should do in this regard.

Sir, we are to have a large International Fair in Madras and this will attract many, many thousands of tourists, home tourists, and others from all parts of the world. I therefore hope that Madras would have better roads, better street lighting, and that there would be good facilities provided during the time of the Fair. Sir, the sight of the roads of Madras is something shocking. On several of the pavements nobody can walk unless one wants to break his feet or get involved in an accident. It is all pot-holes and pot-holes all over the place. In so many of the important streets, there is no lighting with the result there are so many accidents. As you know, Sir, there is a great increase in the number of accidents. There is no police at even important places to regulate or control traffic. There should be many more Police at various traffic places. This year particularly we have had a large number of fatal accidents. In this connection I would also like to point out that we do not have an ambulance. If we had one with a doctor in-charge of it, whenever accidents take place, this ambulance could go and pick up the person involved and give

[4th March 1966] [Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav]

immediate attention to him. In the last three months, and especially at the Gemini (Studio) corner there were very many fatal accidents. Most of the cases proved fatal because there was difficulty in taking the persons immediately to hospital for attention. If there were two or three ambulance vans with doctors attached to the Government Hospitals these could go to the spot of the accidents and see that aid is rendered at once.

Sir, referring again to the International Fair, I would suggest that apart from the Fair which, of course, will be the main venue, we should be able to present to the delegates other aspects of the City—historical, commercial, cultural and social. Recently when the lovely monuments of ancient art and culture were displayed, they were attractive. The lovely monuments in the other parts of the country were displayed in what is called 'Sound and Light.' I would like to suggest that we should have this display at least in places like Mahabalipuram and Mylapore temple. The history of these historical places will be told in 'Sound and Light' to those tourists. I hope the Hon. Minister concerned would form a committee and see that all the facilities are provided for the tourists, who would be attracted by the Fair.

Our State can also earn from this Fair, besides what will be earned at the Fair, by our various crafts and other sales. Our hotel industry will also flourish. Sir, talking of hotels, I was wondering when we are going to have the State hotel. Very often we have been told that a State hotel would be coming up. But so far, we have not a State hotel. There are only a few hotels of the Western type and a few hotels may be coming up in the future. We want much better hotel accommodation, for all classes of people, the higher bracket, and others and for our own people also.

And, Sir, there are very many beautiful buildings to be seen here in Madras. We should arrange to have them flood-lit at that time and provide facilities for the tourists to see all these beautiful buildings.

Sir, a word about these terrible and obscene posts that cover the entire City. Government must do something to see that these are prohibited. They are really a disgrace to the City. Somebody described them in great detail the other day. I do not wish to dilate on it.

Sir, every wall in the city is covered with advertisements, and posters. Could we not have some place set apart for this so that only in that place posters could be exhibited? Every one knows the type of posters on the walls especially near the cinema houses and the nearby areas.

Sir, I would like to thank the Chief Minister, who is also the Education Minister, for the support that he has given to the Madras School of Social Work which has, after many years of service, received some grant from the Government. The school has been rendering very valuable service in the training of social workers.

11-50
a.m.

[Srimathi Mary C. Clubwala Jadhav] [4th March 1966]

The social workers trained by us are employed in the various Government departments. We are also working very closely with the Government in the various aspects of social work. We are doing research particularly on the welfare amenities in the slum areas. We are also doing research on the amenities to the working women and on how they have to live the other members of their family.

I have sat in this Hon. House for the last twenty years. It is a great honour. I have seen great Chief Ministers Mr. Prakasam, Mr. O. P. Ramaswami Reddiar, Mr. Kumaraswami Raja, Mr. Rajagopalachari, Mr. Kamaraja Nadar and Mr. M. Bhaktavatsalam. In this House there are distinguished personalities. This House has had the privilege and the honour of having the first woman legislator in the world and Vice-President of any legislature—Dr. S. Muthulakshmi Reddi, who is happily with us now. This House has a great tradition and a great culture.

12-00 noon The Leader of the House is a brilliant parliamentarian and sheds great lustre on this House. Mr. Chairman you preside over this House with great distinction, justice, and fairness, and also with your remarkable humour at times.

I think this is the last session of this House which attend, and I shall always remember with pride the connections I have had in this August House.

Thank you, Sir.

* திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த ராஜ்யத்தின் சரித்திரத்திலேயே இது தான் ஒரு பெரிய பட்டெட்டி. இந்த பட்டெட்டி 183 கோடி ரூபாய்க்குத் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த பட்டெட்டில் உள்ள முக்கியமான அம்சம், கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி சொன்னது போல கல்விக்காக 45 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது ஆகும். இந்த 45 கோடி ரூபாயும் ஆசிரியர்களுக்காகத் தான். எனவே அவர் சந்தோஷப்படுவார் என்று நினைக்கிறேன். பதிலுன்று, 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஆசிரியர்கள் மகாநாடு முதன் முதலாக மதுரை ஜில்லாவில் நடந்தது. அப்போது அங்கே ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி வந்திருந்தார். “இந்த ஜில்லா போர்டில் வரும் பணம் முழுவதையும் ஆசிரியர்களுக்கு சம்பளம் பங்கிட்டுக்கொடுத்தால் இந்த ஜில்லா எல்லா வகையிலும் முன்னேற்றம்” என்று அப்போது அவர் சொன்னார். அவர் சொன்ன போது “கோடுகள் போடுவது போன்ற காரியங்களுக்கு பணம் வேண்டாமா” என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு “ஆசிரியர்களுக்குப் பணம் கொடுத்தால் போதும்” என்று அவர் பதில் சொன்னார். அவருடைய அந்தக் கருத்தைப் பின்பிடுவதற்கும் வகையில் இந்த பட்டெட்டில் கல்விக்காக 45 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தொகை கல்விக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால், இது ஆசிரியர்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றுதான் கருத வேண்டும். மேலும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் ஒரு யூனியனுக்கு

[திரு. என். ஆர். தியாகராசன்]

4th March 1966] 5 லட்சம் ரூபாய் வீதம் கல்விக்காக பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப் பணத்திலிருந்தும் ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கப் படும. இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, கல்விக்காக மொத்தம் 50 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவழிக்கப்படும் என்று சொல்லலாம். மேலும் ஹரிஜனங்கள் நலத்திற்காகவும், பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன்களுக்காகவும் 5 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பணமெல்லாம் கல்விக்காகத் தான் செலவழிக்கப்படும். கல்வித் துறையில் செலவழிக்கப்படும் பணத்தில் 90 சதவிகிதத்திற்கு மேற்பட்ட தொகை ஆசிரியர்களுக்குச் சம்பளமாகக் கொடுக்கப் படுகிறது. இந்த சபைக்கு 6 அங்கத்தினர்கள் ஆசிரியர்களின் பிரதிநிதிகளாக வந்திருக்கிறார்கள். கல்விக்கு இவ்வளவு பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பதால், அவர்களுக்கு நல்ல லாபம் தான். ஆறு பேருக்கு 45 கோடி ரூபாய் என்றால் அது நல்ல லாபம். நான் ஸ்தல ஸ்தாபனங்கள் தொகுதியின் பிரதிநிதியாக இங்கே வந்திருக்கிறேன். இங்கே ஸ்தலஸ்தாபனங்களின் தொகுதிப் பிரதிநிதிகள் 21 பேர். ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு 6 கோடி ரூபாய் பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இருபத்தோறு பேராக இருக்கும் எங்களுக்கு 6 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும்போது, 6 பேராக இருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கான தொகை 45 கோடி ரூபாய் என்றால், ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல பலன் தான். ஆகையால், இனி மேல் இந்த சபையில் பேசும்போது அவர்கள் பெரும் பகுதி நேரத்தை ஆசிரியர்களைப் பற்றிப் பேசுவதற்கே எடுத்துக் கொள்ளாமல் மற்ற விஷயங்களைப் பற்றியும் பேசுவதில் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

இந்த பட்ஜெட்டில் மருத்துவத்திற்காக பெரும் தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு தொகை இதற்காக ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது ஒரு பெரிய சாதனை ஆகும். என் சொந்த ஊரில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி கட்ட வேண்டும் என்று கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாகக் கோரப்பட்டு வந்திருக்கிறது. அங்கே ஆஸ்பத்திரி கட்ட இப்போது பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது; இதை நான் பாராட்டுகிறேன். மருத்துவ இலாகா சம்பந்தமாக சில யோசனைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்னை தான் மருத்துவத்திற்குத் தலைநகரமாக இருக்கிறது. வெளியிலுள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் மருத்துவத்திற்கு சென்னைக்கே வர வேண்டியிருக்கிறது. ராஜ்யத்திலுள்ள டாக்டர் களில் பாதிக்கு மேற்பட்டவர்கள் சென்னையில் தான் இருக்கிறார்கள். ராஜ்யத்திலுள்ள படுக்கைகளிலும் பெரும்பான்மையானவை சென்னையில் தான் இருக்கின்றன. ராஜ்யத்தில் உள்ள எல்லா பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும் மருத்துவ வசதி கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். அறுபத்தியேழு முனிசிபல் நகரங்களிலும் ஒவ்வொன்றிலும் 10 முதல் 40-க்குக் குறையாத படுக்கைகள் கொண்ட ஆஸ்பத்திரி இருக்க வேண்டும். கிராமங்களில் நோய் வந்தால் தினம் மக்கள் மருத்துவத்திற்கு நகரங்களுக்குப் போக வேண்டியிருக்கிறது. பல்கலிலுள்ள பிரயாணிகளில் பெரும் பகுதியினர் ஆஸ்பத்திரிகளுக்குச் செல்லும் நோயாளிகளாகவோ அல்லது நோயாளிகளைப் பார்ப்பதற்காக ஆஸ்பத்திரிகளுக்குச் செல்லுவவர்

278 GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67

[திரு. என். ஆர். தியாகராசன்] [4th March 1966]

கனாகவோ இருப்பார்கள். இப்போது மூன்று மைக்ரோக்கு ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி வீதம் அமைத்திருப்பதுபோல், மூன்று மைக்ரோக்கு ஒன்று வீதம் ஆஸ்பத்திரிகளை அமைக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியனிலும் 50 படுக்கைகள் கொண்ட ஆஸ்பத்திரி இருக்க வேண்டும். இனிமேல், மக்கள் எடுத்ததற் கெல்லாம் நகரங்களுக்குப் போகும் நிலை இருக்கக் கூடாது.

நாங்கள் எஸ்டிமேட்ஸ் கமிட்டியினர் பல ஆஸ்பத்திரிகளைப் பார்த்தோம். பெரும்பாலான இடங்களில் முஸ்லீம்களில் பெரும் பான்மையினர் வாஸெக்டாமி ஆபரேஷன் செய்து கொள்வதில் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதில்லை, குடும்பக் கட்டுப்பாட்டில் அவர்கள் அதிக ஆர்வம் காட்டுவதில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. இதே நிலை நீடித்தால் முஸ்லீம்கள் ஜனத்தொகை அதிகமாகிவிடும். குறிப்பாக சேரிவாழ் மக்களும், குடும்பக் கட்டுப்பாட்டில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை. இந்த நிலைமை நீடித்தால் நாட்டு நலனில் சிரத்தையுள்ளவர்கள் ஜனத்தொகை குறைந்து நாட்டு நலனில் சிரத்தையில்லாதவர்கள் ஜனத்தொகை பெருகிவிடுமே என்ற கவலை எனக்கு ஏற்படுகிறது. குடும்பக் கட்டுப்பாட்டிற்கு மக்களுக்கு கட்டாயமாக ஆபரேஷன் செய்ய வேண்டும். அல்லது 'லூப்' முறையை யாவது கொண்டுவரவேண்டும். கிராமங்களில் 'லூப்' முறையைக் கொண்டுவர வேண்டும், அல்லது ஆபரேஷன் முறையைக் கொண்டு வரவேண்டும். ஒலிந்து மதத்தினரில், படித்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தான், நல்ல குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தான், இந்தத் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

விவசாயத்திற்கு இந்த பட்ஜெட்டில் 10 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது. விவசாயத்திற்கு இந்தத் தொகை போதாது. மருத்துவத்திற்கும் கல்விக்கும் ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை களுடன் ஒப்பிடும்போது, இந்தத் தொகை விவசாயத்திற்கு மிகக் குறைவான தொகை ஆகும். விவசாயத் துறையில் அரசாங்கத் தரர் அதிக கவனம் செலுத்த வேண்டும். கடந்த காலத்தில் நாம் விவசாயத்தில் அதிக கவனம் செலுத்தாததால் தான் இப்போது உணவுத் துறையில் கஷ்டப்படுகிறோம். உணவுப் பிரச்சனையைப் பொறுத்த வரையில், 1964-ம் வருடம் அக்டோபர் மாதம் இங்கே நடந்த விவாதங்களையும், சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் உண்ணா விரதம் இருந்ததையும், இந்த நகரத்திலுள்ள பொதுமக்கள் மறந்து விட்டார்கள். நல்ல அரிசி கிடைக்கவில்லை, கெட்டுப்போன அரிசி கிடைக்கிறது. கண்ட்ரோல் எடுத்துவிட்டால் என்ன என்று இப்போது பேசப்படுகிறது. மக்கள் 'கண்ட்ரோல் வேண்டும்' என்பார்கள்; பிறகு 'கண்ட்ரோல் வேண்டாம்' என்பார்கள். இவ்வாறு மக்கள் மனம் குழந்தையின் உள்ளம் போல அடிக்கடி மாறி வந்தால் என்னுடைய கடந்த இருபதாண்டு அனுபவத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். எதிர்க் கட்சியினர் 'உணவு கிடைக்கவில்லையே' என்பார்கள்; கண்ட்ரோல் வந்தால் 'வெளி மார்க்கெட்டில் உணவுப் பொருள் கிடைக்கிறதே; ஏன் கண்ட்ரோல் இரத்த வேண்டும்?' என்பார்கள். காவிரி, பெரியாறு, தாம்பரப்பாணி ஆகிய ஆறுகளின்

4th March 1966] [திரு. என். ஆர். தியாகராசன்]

மூலம் பல விவசாயிகளுக்கு நாம் டயசன் வசதிக்கு ஏற்பாடு செய்திருோம். அந்தப் பாசன வசதியைப் பயன்படுத்திக் கொள்பவர்களாவது கட்டாயம் அரசாங்கத்திற்கு தானியம் கொடுக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தார் உத்தரவு போட வேண்டும். காப்பி போர்டின் ஆதரவில் காப்பிக்கொட்டை விவசாயம் செய்பவர்கள் காப்பிக்கொட்டையை காப்பி போர்டாரிடம் தான் விற்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனை இருக்கிறது. அதே மாதிரியான நிபந்தனை கொண்ட உத்தரவை அரிசி விஷயத்தில் சர்க்கார் போட வேண்டும். யாருக்குப் பாசன உதவி அளிக்கிறோமோ அவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட உத்தரவைப் போட வேண்டும்.

அரசாங்கத்திற்கு நெல் கொடுப்பவர்களுக்கு ரசாயன உரம் கிடைப்பதில்லை. எங்கள் ஊரில் ரசாயன உரம் விநியோகிக்கப் படுவதை நேரில் பார்த்தால் இது தெரியும். அங்கே ஒரு தடவை ரசாயன உரம் வாங்குவதற்காக க்யூவில் நின்ற 45 பேர்களில் ஒருவர் கூட விவசாயி இல்லை. உண்மையில் விவசாயம் செய்பவர், களுக்கு ரசாயன உரம் கிடைப்பதில்லை. ஆகையால் ரேஷனுக்கு உணவு தானியம் கொடுப்பவர்களுக்குத் தான் ரசாயன உரம் கொடுக்க வேண்டும் என்று திட்டவட்டமாக உத்தரவு போட வேண்டும். கண்ட்ரோலில் உள்ள பொருள்கள் இப்போது நகரத்தில் உள்ளவர்களின் வீடுகளில் நிறைய இருக்கின்றன. நகரத்திலுள்ள ஒருவர் வீட்டுக்குப் போனால், "இங்கே ஒரு மூட்டை ஜீனி 'எக்ஸ்ட்ரா' இருக்கிறது. உங்களுக்கு வேண்டுமானால் அதை எடுத்துக்கொண்டு போங்கள். மண்ணெண்ணெய் மீட்டிடுருக் கிறது. சம்பளத்தின் மதிப்பிற்கு மேலான தொகை அளவிற்கு இவை கிடைக்கின்றன" என்று அவர் சொல்கிறார். நகரத்திலுள்ளவர்கள் தங்கள் வீடுகளில் குழந்தை உணவுகளை டப்பா டப்பாவாக அடுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள்.

திரு. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள் கூறினார்கள் நகரிலே கூட்டம் கூடிக் கொண்டிருக்கிறது என்று. ஏன் கூட்டம் கூடாது? நகரிலே நீங்கள் அரிசி கொடுக்கிறீர்கள், சீனி கொடுக்கிறீர்கள், மண்ணெண்ணெய் கொடுக்கிறீர்கள். கிராமங்களிலே இவைகளை எல்லாம் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே இங்கே வந்து வேண்டிய சளகரி யங்களை எல்லாம் அனுபவிக்கலாம் என்று வந்து விடுகிறார்கள். கிராமங்களிலே உள்ள விவசாயிகளை தயவு செய்து மறந்துவிட வேண்டாம். அவர்களுக்கு ஏதேனும் செய்யாமல் அத்தனை பேரும் இங்கே வந்து விட்டால் அங்கே நிலத்தை உழுவதற்கு அளவு இல்லாமல் போய்விடும். என்னைப்போலுத்த வரையிலே, உணவு அமைச்சர் அவர்களை இந்த நேரத்திலே கேட்கிறேன், ஒரு மூட்டை நெல் கொடுத்தால், ஒரு மூட்டை ரசாயன உரம் கொடுத்திருக்கிறீர்களா, ஒரு கிலோவாவது சீனி கொடுத்திருக்கிறீர்களா, அல்லது ஒரு லிட்டர் மண்ணெண்ணெயாவது கொடுத்திருக்கிறீர்களா? அப்படி கொடுக்க வேண்டுமென்று திட்டவட்டமாக உத்தரவு போட வேண்டும். இந்த நாட்டில் விவசாயத்தில் ஈடுபட்ட சோம்பேறிகளுக்குத்தான், நகரத்தில் இருப்பவர்களுக்குத் தான் எல்லாவித சலுகைகளும் தரப்படுகின்றன. கிராமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அத்தகைய சலுகை கொடுத்தால் இந்த நாட்டில்

[திரு. என். ஆர். தியாகராசன்] 4th March 1966]

தானிய உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். இல்லாவிட்டால் தானிய உற்பத்தியாகாது. அதை நான் இந்த சபையில் மாத்திரமல்ல, எந்த மேடையில் வேண்டுமானாலும் கூறத் தயாராக இருக்கிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : On a point of order, Mr. Chairman. The hon. Member has used the word 'சோம்பேறி' with reference to the whole of the people of the City of Madras.

SRI N. R. THIAGARAJAN : Of all Cities.

மிஸ்டர் சேர்மன் : மெட்ராஸ் சிடி மாத்திரமில்லை.

திரு. க. அன்பழகன் : எல்லா நகரத்திலும் உள்ள மக்களையும் சோம்பேறிகள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த சொல் பொது மக்களுடைய மனதை புண்படுத்துகிறது. இதை இந்த நடவடிக்கையிலிருந்து எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : 'சோம்பேறி' என்று கெட்ட அர்த்தத்தில் சொல்லவில்லை. அப்பறம் மாற்றிவிட்டார்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : யார் விவசாயம் பண்ணாமல் இருக்கிறார்களோ அவர்கள் அத்தனை பேரும் சோம்பேறிகள் தான்.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : விவசாயம் செய்யாதவர்களுக்கெல்லாம் சோம்பேறிகள் என்று சொல்லுவதை நான் ஆட்சேபிக்கிறேன்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : அப்படியானால் நெசவாளிகள் பூராவும் சோம்பேறிகளா?

12-10 p.m. திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : நெசவாளிகள் பூராவும் டவுனில் இருக்கிறார்கள். நெசவுத்தொழில் செய்த வள்ளுவர் உழவுத் தொழில் தான் உயர்ந்தது என்கிறார்.

திரு. க. அன்பழகன் : 'சோம்பேறிகள்' என்ற சொல்லுக்கு இரண்டு விதமான பொருள் உண்டு. ஒன்று வேலை செய்பவர்தான். இன்னொன்று, பிறருக்கு தீமை விளைவித்துக்கொண்டு, கலகம் விளைவித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள். எனவே கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் தவறான பொருள்படும்படி அந்த வார்த்தையை உபயோகப்படுத்தி விட்டார். அந்தக் காரணத்தால் அதை சபை நடவடிக்கையிலிருந்து நீக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : சொல்லில் தப்பு இல்லை. சோம்பேறி என்றால் easy-going என்ற ஒரு அர்த்தத்தில் சொல்லி இருக்கிறார். வேறு ஒன்றும் கெட்ட அபிப்பிராயத்தில் சொல்லவில்லை என்று நான் நினைக்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : அது தவிர இங்கே நடைபெறுவது சோஷலிச ஆட்சியா, முதலாளிகள் ஆட்சியா என்று விவாதம் நடத்திறார்கள். நண்பர் சுப்பையா செட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள், இங்கு நடப்பது சோஷலிசத்திலும் சுந்த

4th March 1966] [திரு. என். ஆர். தியாகராசன்]

சுயம்பிரகாச சோஷலிச ஆட்சி என்று, அவர்கள் இங்கு சொல்லுவதற்குப் பதிலாக அவர்களுடைய நண்பர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். இங்கு நடைபெறுகிறது சோஷலிச ஆட்சி தான் என்பதை அவர்களுக்குச் சொல்லி அவர்களை திருப்தி செய்து விட்டால், அவர்களுடைய கூட்டு உண்மையான கூட்டாக இருக்கும்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : அதைச் சொல்லுவதற்குத் தானே காங்கிரஸ்காரர்கள் இந்த நாட்டிலே இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். கனம் அங்கத்தினர் சொல்லவேண்டியது அவசியம். காங்கிரஸ்காரர்கள் அதை மறந்து விட்டார்கள். அதற்காக என் எங்களை சொல்லச் சொல்லுகிறீர்கள்?

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : நீங்கள்தான் கூட்டுக்காரர்கள். நாங்கள் சொல்லுகிறதை நம்பமாட்டேன் என்கிறார்கள். அதனால் நீங்கள் சொன்னாலாவது நம்புவார்களா என்று நினைக்கிறேன்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார் : நீங்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் இதை சொல்லுவது இன்னும் நியாயமாக இருக்கும்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : கனம் அங்கத்தினர் இங்கே ஒரு சேர்மன் இருக்கிறதாக நினைத்துக்கொண்டு பேசவேண்டும்.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : நான் கண்டிரோலை ஆதரிக்கிறவன். அவர் கண்டிரோல் வேண்டாமென்று சொல்லுகிறவர். சேர்மன் கண்டிரோல் கூட வேண்டாமென்று சொல்லுவார். எந்த விதமான கண்டிரோலும் கூடாதென்று சொல்லுகிறவர்கள்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : கனம் அங்கத்தினர் கையைக் காட்டிப் பேசக்கூடாது.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : இந்த நாட்டிலே உண்மையான சோஷலிச ஆட்சி நடைபெறுகிறது என்பதற்கு இந்த பட்ஜெட்டிலே ஆயிரக்கணக்கான ஆதாரங்கள் நான் காட்ட முடியும்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : தலைவரவர்களே, எனக்கு ஒரு சந்தேகம். 'சோம்பேறி' என்று சொல்லி இருக்கிறாரே. நாங்களுக்கெல்லாம் பயிர் செய்து சப்ளை பண்ணுகிறோம். நாங்க எல்லாம் சோம்பேறிகளா?

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : நீங்களெல்லாம் விவசாயம் பண்ணுகிறவர்கள். நீங்கள் தான் இந்த நாட்டுக்கு ஜீவநாடி. நீங்கள் உண்மையான விவசாயி ஆயிற்றே.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அப்படியானால் கனம் அங்கத்தினர் தியாகராசன் சொல்லுகிறபடி மந்திரிகள் எல்லாம் சோம்பேறிகள் (சிரிப்பு).

திரு. என். ஆர். தியாகராசன் : இந்த நாட்டில் சோஷலிச ஆட்சியை உண்டாக்கவேண்டுமென்று தலைவர் காத்திருக்கிறார். அவர்களைப் பின்பற்றுகிற காங்கிரஸ் அவர்கள் முயற்சி செய்து கொண்டு வருகிறார்கள்.

[திரு. என். ஆர். தியாகராசன்] [4th March 1966]

கள். அது தான் இந்த நாட்டிலே நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. காந்தியடிகளை ஒரு தடவை உங்களைப் பின்பற்றுவது எந்த முறையில், எந்த முறையில் பின்பற்றினால் நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறீர்கள்? என்று கேட்டதற்கு, குறைந்தபட்சம் கதரையாவது கட்டிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கூறினார்கள். கதரையே கட்டாத சுப்பையா செட்டியார் எங்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்கள், 'நீங்கள் காந்தியைப் பின்பற்றுகிறீர்களா', என்று.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: தலைவரவர்களே, நானும் கதர் கட்டிக்கொண்டிருந்தவன் தான். காங்கிரஸ்காரர்கள் செய்கிற அக்கிரமத்தினால் கதரை நான் விட்டுவிட்டேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன்: காந்தியத்தைப் பற்றிச் சுப்பையா செட்டியார் சொல்லி நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. அங்கேயே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள் நாங்கள். ஒரு தடவை பதவிபோய் விட்டால் 'அங்கே, இங்கே' போய்ச் சுற்றிக்கொண்டு கலாட்டா பண்ணுகிறவர்கள் இந்த நாட்டிலே இருக்கிறார்கள். அந்த மாதிரி 'டைப்' காங்கிரஸ் காரர்கள் நாங்களல்ல. இங்கே உள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் நல்ல காங்கிரஸ்காரர்கள் என்பதை அந்த தரப்பிலே உள்ளவர்களுக்கு நான் ஞாபகப்படுத்த ஆசைப்படுகிறேன்.

அது தவிர சபாநாயகர் மூலமாக கட்டித் தலைவரவர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள். சென்னை நகர கார்ப்பரேஷன் படுமோசமாக இருக்கிறது என்று கூறி நூற்றுக்கணக்கான கூட்டங்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கூட்டங்களைப் பற்றி என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்கள் என்று தெரியவில்லை. இதைப்பற்றி உங்கள் பதில் உரையிலே விளக்கமாக தெரிந்துகொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். பொதுமக்களுடைய கருத்து, இந்த நகர ஆட்சி, மைனர்கள் வசம் போய் விட்டது. நான் கூறவில்லை. எதிர்கட்சித் தலைவர் லட்சுமணசாமி முதலியாரே கூறினார், சின்னப் பிள்ளைகள் மாதிரி விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

SRI K. ANBAZHAGAN: On a point of order, Sir. Their name of the Leader of the Opposition is involved in the speech of the hon. Member. It was not at all expressed in this House. I request the Hon. Chairman not to allow such reference to the remarks of the Leader of the Opposition.

SRI R. VENKATACHALAM: The Leader of the Opposition did not mention such things.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன்: போன கூட்டத்தில் இந்த கார்ப்பரேஷன் நிர்வாகம் சரியாக நடைபெறவில்லை என்று எதிர்த்துத் தலைவர் கூறினார்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: எதிர்கட்சித் தலைவர் அங்கே நிர்வாகம் சரியாக இல்லை என்று கூறி இருக்கிறார். 'மைனர்' என்று சொல்லவில்லை.

[4th March 1966]

திரு. என். ஆர். தியாகராசன்: நான் உதாரணத்திற்காகச் சொல்லுகிறேன். மைனர்கள் வசம் ஆட்சி போய் விட்டது என்று. அவர்கள் கூறுவது சரிதான். அவர்கள் மைனர் என்று சொல்லவில்லை. நான் சொல்லுகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: அது கனம் அங்கத்தினருடைய கைங்கர்யம்.

திரு. என். ஆர். தியாகராசன்: ஆதலால், கடந்த தலைவரவர்கள் தயவுசெய்து இந்த கார்ப்பரேஷன் நிர்வாகம் எப்படி நடைபெறுகிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். அதிலே குற்றம் குறைகள் இருக்கின்றன—எனக்குத் தெரிந்த வரையிலே ரஸ்தாக்களை எடுத்து கொண்டால், எந்த ரஸ்தாவிலும் போக முடியவில்லை. கொசுத் தொல்லை எங்கு பார்த்தாலும். கடந்த 3 ஆண்டுகளில் சென்னை கார்ப்பரேஷனுக்கு பல கோடி ரூபாய்கள் மானியமாகவும் கடனாகவும் கொடுத்திருக்கிறோம். அதிலே பெரும்பாலான பணத்தை அவர்கள் செலவு செய்யவில்லை என்று பத்திரிகைச் செய்திகளிலே பார்க்கிறோம். இந்த ராஜ்யத்தின் 3 கோடி மக்களுக்குச் சென்னை தலை நகரமாக இருக்கிறது. அதன் நிர்வாகம் நல்ல நிர்வாகமாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு ஏற்ற வகையில் அதைச் சீர்திருத்த வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எல்லாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த பட்ஜெட்டை ஒரு நல்ல பட்ஜெட்டாக சமர்ப்பித்ததற்காக முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும் மற்ற அமைச்சர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். ஜெய் ஹிந்த்.

DR. T. V. SIVANANDAM: Mr. Chairman, Sir, I really welcome the present budget. Once in a way we must have a budget without taxes. In this budget, the Government have given a consolidated statement of all the things that they have taken up and the development that has taken place. They have also stated what schemes have been fulfilled or executed and what schemes they propose to take up in future. It has been said by some Members that this budget is a stunt. I cannot understand what they really mean by "stunt". If it is a stunt with reference to the ensuing elections because there is no proposal to levy additional taxes, the Central Government is also in the hands of the Congress, but they have imposed taxes, knowing full well that elections are to come off next year. During the discussion on this budget one of the prominent Members of the Opposition said, "Why not you give us power? If we have power in our hands, we can do it better." But it is not possible for the Chief Minister and other Ministers to give that power. The decision lies with the Congress Parliamentary Party. It has elected its leader and formed the Government. Instead of asking the Chief Minister and other Ministers to give that power, the Opposition may ask the Congress Parliamentary Party to do so. But the Head of State will invite the leader of only such a party which has a working majority. That being the case, it is not possible to transfer that power to other groups or other political parties. Ultimately we have to go to the electorate. Hence, it would be better if the Opposition leaders

[Dr. T. V. Sivanandam] [4th March 1966]

go to the electorate and convince them that they will do better. Let them get a working majority that way. They should convince the electorate properly. At the same time, some of the leaders in the Opposition were saying that we had the power in our hands to dissolve the Corporation at any time we wanted. Probably they are under the impression and their inner voice tells them that the Congress would be in power always in the State, so much so they think that an Act has been passed which the Congress will utilise, whenever they want. At the same time, they have totally forgotten that even if the Congress happens to come into power in the Corporation, the same Act will be applied in case any irregularity occurs in the Corporation. It is the electorate that has to decide which party has to come into power. Hence, it would be better, without going into personalities and parties, to go to the electorate, propagating the ideas and ideologies and convince them. If the electorate are convinced by the arguments of the Opposition, then naturally and definitely it is possible for them to come into power. Hence, there is absolutely no use of asking the Congress Party, which is already in power with a good majority, and is going to have a good majority in the years to come, to give up power. Instead, I would ask the Opposition to tuck up their sleeves from to-day and see whether it will be possible for them to convince the electorate. If the Opposition come with a working majority into the legislature, surely whoever happens to be the Governor, he is going to invite only the leader of that particular party to form the Government and not the leader of the Congress Party.

Secondly, a lot has been said about the agricultural field. In brief I would like to point out only three things. One thing is that as far as possible the Government must come forward to stop collection of land revenue or agricultural income-tax at present, because many parts of our State are drought-stricken. The farmers are not in a position to pay the taxes. Hence, I request that the payment may be postponed to some other date so that the agriculturist may be able to pay the taxes without any tears.

At the same time, I went to insist upon crop insurance. There must be compulsory crop insurance throughout our country. If crop insurance is made compulsory, it will afford great relief to the ryots. I want the Government to supply at subsidised rates power as well as diesel oil to the agriculturists.

In the field of education it is really surprising to find a large number of arts colleges springing up in every place. Last year, if I remember aright, the Union Education Minister, Mr. Chagla, gave the guidelines about the pattern of education to be followed by the States, in such a way that at the time of schooling or collegiate education, at every stage, there are bifurcated courses so that people may go to some profession or take up some avocation or other. If the number of arts colleges is going to be increased, as it is being done now, in course of time I am afraid we may have

4th March 1966] [Dr. T. V. Sivanandam]

to face educated unemployment, as we see the situation prevailing in the neighbouring State. Hence, the education that is imparted to the students and the youngsters in our State must be in the field of technology or science so that it may be useful to them. It should not be a waste. At the same time, the Government must come forward to have an agency by which vocational career information can be given profitably at the school-going age, as well as at the college level, to the students. The Rotary Club of Madras has started that kind of Vocational Career Information scheme. I see that vocational career information is being given to many students in several countries. That will be very beneficial. Thereby we can prevent several accidents and casualties among the students which take place on account of the faulty steps taken in the educational field. Hence, our education should be such as is beneficial to the students who are going to be the future citizens of our country. At the same time the reason why this decision has been taken. They have created four posts, viz., Director of Secondary Education, Director of Higher Education, Additional Director of Medical Education and Director of Technical Education. In the Educational field, they thought it better to decentralise these subjects and created several Directors' posts. At the same time, I find the integration of Medical Services and Public Health Department. I do not know time, in the Department of Education, they have created of three more Medical Colleges in the Fourth Plan. I do welcome it. It is very important and essential. I asked the Hon. Minister for Health whether there is any proposal to integrate the Departments of Public Health and Medical Services. She said then that 'being a lady she would not give a stepmotherly treatment and that the integration of Medical Services and Public Health will not happen.' Now they say that they are going to integrate the Departments. In the year 1922-25, it was Medical and Sanitary Department. Then it was separated into two Departments. Now they say that an Expert Committee has recommended this, and it should be implemented. At the same time, I would like to know whether it is necessary to give effect to all these recommendations that are made by an Expert Committee. Are we taking all the recommendations made by various Committees? There are a number of recommendations which are still in cold storage. The integration of the Public Health and Medical Departments is definitely going to be wrong, and it will prove itself in the long run. It is the greatest blunder that we are going to commit. I know that many medical men are not at all happy about this integration. At a time when we are decentralising various other Departments, this integration is going to be wrong. There are a number of wings connected with Medical Department, viz., Hospitals, Employees State Insurance Scheme, Primary Health Centres, and so on. I, therefore, request that this question may be reconsidered. Otherwise, we will have to change our views in the days to come. I am glad to note the establishment of the post of Additional Director of Medical Education. I do welcome such a thing. But, at the same time, in selecting the place

12-20
p.m.

[Dr. T. V. Sivanandam] [4th March 1966]

for establishing Medical College, favouritism and whims and fancies should not be there. The merit of the locality should be taken into account. It is for a long time that we are asking for a Medical College in Coimbatore. It does not mean that we are asking for it. On merit itself, there should be a medical college for Coimbatore. As early as 1922-25, we have a medical school and we have a hospital with 850 beds and at the same time all the departments in the hospital have been upgraded. That being the case, Coimbatore should be given the first place, when a medical College is to be located. When I say this, I do not in any way demerit the claims of Salem or Tiruchirappalli. Anyhow, three colleges are going to be started in the Fourth Five-Year Plan. I, therefore, request that it should be looked at in a proper perspective and unbiased manner. In Coimbatore, a number of institutions have been started by philanthropic people.

12-30
p.m.

In the co-operative field, I would say that things are not going on as we expected. There are fallacies. There are several malpractices. Such things have to be tackled in a proper way. The way in which they are functioning is not at all satisfactory. It is because some of the political parties have joined the very big co-operative movement. For some reason or other, some mistakes are happening there. Unless it is found out, unless the Act is fully taken into account, the functioning of the co-operative movement will become very difficult. There are several loopholes in the Act itself. These things have to be rectified as far as possible. The co-operative movement is the only movement which can solve many of our problems. We are perfectly aware that only the co-operative movement will deliver the goods, as cheaply as possible to the public. Therefore, it is our duty to see that it functions well.

Now, the dearness allowance has been increased for the Central Government employees. It has become a periodical stir that dearness allowance has to be increased in the case of the State Government employees also.

(Deputy Chairman in the Chair.)

Instead of increasing the dearness allowance every time a demand is made by them, I think it would be better for the Government to supply consumer goods at cheaper rates. They ask for increase in dearness allowance because of the rise in the cost of the consumer goods and consequent rise in the cost of living index. That being the case, if the Government come forward to open as many co-operative consumer stores as possible with responsible people with integrity running the stores, and if the fixed income group people, such as the Government servants and the local body servants, or pensioners are supplied with consumer goods at subsidised rates, I do not think there will be any cry raised by these people for an increase in the dearness allowance. Therefore I suggest to the Government that consumer goods be supplied to these people at cheap rates through the consumer co-operative stores so that their frustration and disappointment will be ended.

4th March 1966] [Dr. T. V. Sivanandam]

The difficulty of making both ends meet always worries them, because of the rise in prices, and there is consequently loss of efficiency in the service rendered by them. If the Government start these stores and supply them with consumer goods at cheap rates, the efficiency at the desk will be bettered. There will not be any delay in the disposal of papers or files. Now disposal of papers takes a long time. Disposals are not made in the manner in which they ought to be. In every department and at every stage there is considerable delay in the disposal of files. So much so, when there is delay and the disposal is not regular, naturally human nature being what it is, there is a tendency to bribe people to get things done quickly. It is absolutely no use asking people: 'Why do you give bribes? Because you are giving, they are taking.' This is no argument even. In case, I want to get things done as quickly as possible, I have to do it. If I do not do it, another man does it, and gets his things done quickly. Sir, we see reports published that in some departments people at the officers' level did not behave well. If in this House we refer to cases of corruption we are asked to give specific cases so that the Government could look into them. If, on the other hand, I refer to specific cases, I am told, I should not refer to specific cases. I understand in the Assembly, one of the Ministers said: 'Do not refer to any specific cases, but talk only on a general basis'. If we refer to specific cases and say so and so is bad, it becomes impossible for us to live in that community, and therefore we have to keep quiet. Even if the matter is enquired into, the common man refuses to give evidence for fear of being victimised either by the officer or by the Government. Such being the case, as far as possible, the Government should see to it that the administration is carried on in such a way that the officers must feel that they are servants of the people and that they are therefore working for the benefit of the community and not for the benefit of a particular party, the party in power or the party in opposition.

Sir, regarding the pensioners, I may say that they are not given any dearness allowance. Pensioners are our own people and they have worked sincerely and honestly in running the administration, and they have retired. Unfortunately for them, because of the public health measures that the Government had undertaken, they are living for more years than we expected they would live. Therefore the Government must help them by giving them dearness allowance. They must give these people as much as they can spare. I am glad that the Government have increased the pension of retired teachers to Rs. 20. It would be a great benefit to these pensioners if they are also supplied with consumer goods at cheap prices through the Consumer Co-operative Stores. Some years ago we used to think that the pensioners would live only just for a few years after their retirement. But now they live up to 70 or 80 years. This is because of the very many good steps that the Government had undertaken during the past 17 or 18 years. Therefore I suggest that these pensioners also deserve the attention of the Government for some help.

[Dr. T. V. Sivanandam] [4th March 1966]

Sir, our hon. Friend on the other side was the other day talking about 'National Malaria Eradication' Programme. The word 'National' is not to be attributed to Malaria but to the Programme. Though on account of this programme the malarial mosquitoes have been eradicated, the non-malarial mosquitoes have come in large numbers and, therefore, I would request the Government to take up a National Non-Malaria Mosquito Eradication Programme and remove them from this State and from the other States also. (Interruption) I was referring to non-malarial mosquito, and I request the Government to see they have a national scheme for the eradication of the non-malarial mosquito.

Thank you, Sir.

* திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம் : தலைவர் அவர்களே, முக்கியமாக 1966-67 ஆண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றி இரண்டொரு கருத்துக்களைச் சொல்லப் பிரியப்படுகிறேன். வடபகுதியில் அமைதி நிலவுவதற்கு முக்கிய காரணமாக இருந்து அதற்காக உழைத்த உத்தமர் காலஞ்சென்ற சரஸ்வதி அவர்களை மனதாரப் போற்றி அந்த அமைதியை உருவாக்கிய நம்முடைய பாரத தேசத்தின் வீரர்களைப் பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த அமைதியைக் கண்டு உலகம் சந்தோஷப்படுகின்ற நிலையிலே அடுத்தடுத்து அணுகுண்டுகளை வெடித்துக்கொண்டிருக்கிற சீனாவின் அபாயம் இன்னும் ஓய்ந்தபாடில்லை. அவ்வாறு ஒரு புறம் இருக்கும்போது உணவு நிலை மற்ருரு புறம் கவியாக இருக்கிறது. தமிழகத்திற்கு உள்ள உணவுநிலை திருப்தியளித்தாலும் மற்ற மாகாணங்களின் சங்கடங்களுக்கும் நாம் தோள் கொடுத்து உதவ வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். ஆனால் அந்த உணவு நிலைமையுடன் முன்பு இருந்ததற்கும் இப்போது இருப்பதற்கும் மாறுபாட்டிருக்கிறது. மக்கள் பெருக்கம் அதிகமாக வளர்ந்தாலும், நிலப்பரப்பு என்றும் உள்ளதைப் போலவேதான் இருக்கிறது. காடுகளும் வனங்களும் அன்றுள்ள நிலைமையில் இன்று இல்லாத காரணத்தால் மழை எப்போது பெய்யவேண்டுமோ அப்போது பெய்யாமல் எங்கெங்கே பெய்யவேண்டுமோ அங்கே பெய்யாமல் கடலிலே பெய்கிறது. கடல் கொந்தளிப்பு ஏற்படுவதால் கடல்பகுதி மக்களுக்கு சேதம் விளைகிறது. அது நம் அரசாங்கத்தை ஒரு புறம் பாதிக்கிறது. அத்துடன் அன்றுள்ள மனிதர்கள் வாழ்ந்த நிலைக்கும் இப்போதுள்ள நிலைக்கும் மாறுதல் இருக்கிறது. அன்று கைக்குத்தல் அரிசியை உபயோகித்தார்கள். அதனால் ஒரு படி கைக்குத்தல் அரிசி இருபது பேர் உண்கிற அளவுக்கு இருந்தது. அந்தக் கால மக்கள் ஒருவாறு பஞ்சம் இல்லாத நிலையில் உணவு உற்பத்தி செய்துகொண்டு வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் இப்போது மேலிமினுக்கி அரிசி வந்துவிட்டது. ஒரு படி அரிசி நான்கு பேருக்குக் கூடப் போதாமல் இருக்கிறதை நாம் பார்க்கிறோம். தவிடு போன்ற சத்துள்ள பகுதிகள் சேதமாக்கப்படுகின்றன. வெளிநாட்டிலிருந்து வருகிற மருந்துகளை வாங்கி பி. வைட்டமின், எ. வைட்டமின் என்று வாங்கி நம்முடைய காசைக் கொடுத்துச் சாப்பிடுவதை நம்முடைய நாட்டில் இன்று நாகரிகமாக வைத்துக்

[4th March 1966] [திருமதி சரஸ்வதி பாண்டரங்கம்]

கொண்டிருக்கிறோம். தேசம் முன்பு எவ்வாறு இருந்தது? மக்கள் எண்ணிக்கை எப்படியிருந்தது? இன்று மக்கள் தொகை எவ்வாறு வளர்ந்திருக்கிறது? உணவு வழக்கம் அப்போது எப்படியிருந்தது? இப்போது எப்படி இருக்கிறது? என்பதைப்பெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். உணவு சத்துக்களை நாம் எப்படி சேர்ப்படுத்துவதின் மூலம் நாட்டுக்கு நஷ்டத்தை உண்டாக்குகிறோம் என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். நல்ல உணவு, நல்ல காற்று, நல்ல இருப்பிடம், இளைப்பாறும் வாய்ப்பு வேண்டுமென்ற எண்ணம் போய்விட்டது. பனைவெல்லம், தேன்னை வெல்லம், இவற்றிலிருந்து நல்ல சர்க்கரை செய்யப்படுகிறது. அதை நாகரிகம் இல்லை என்று தள்ளிவிட்டு வெள்ளைச் சர்க்கரைதான் வேண்டுமென்கிறோம். அது கிடைக்கவில்லை. அதற்காக போராட்டம் ஆரம்பிக்கிறோமே தவிர, அது மக்கள் வாழ்க்கைக்கு அவசியமா, மக்களுக்கு நாம் செய்கிற சேவையா, என்று யாரும் பார்ப்பதில்லை. நமக்கு நல்ல அரிசி கிடைக்கவில்லை, சாமான் கிடைக்கவில்லை என்று சொல்லும்போது தென்னே மரம், பனை மரத்திலிருந்து செய்கிற சர்க்கரையைத்தான் ஆர்த்துவோம் என்று தமிழகத்திலுள்ள மூன்று கோடி மக்களும் உறுதி எடுத்துக்கொண்டால், இன்னும் நாம் செய்கிற உற்பத்திப் பொருள்கள் பயன்படும். வெள்ளைச் சர்க்கரைதான் வேண்டுமென்று சொன்னால் வியாபாரிகள் என்ன நினைக்கிறார்கள்? எந்தப் பொருளில் லாபம் இருக்கிறதோ அதைத்தான் அவர்கள் பார்ப்பார்கள். அதனால் கரும்பை அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். நல்ல விளைச்சல் உள்ள நிலங்களில் கரும்பைப் போட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். தென்னையிலிருந்து கள் எடுக்கும்போது அந்த மரங்களை நன்றாக நீர் பாய்ச்சி பயிரிட்டார்கள். கள்ளுக் கடையை எடுத்ததும் அதில் அக்கறை இல்லாமல் தென்னை பயிரிடுவதை கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள். அப்படி லாபத்தை மூன்று வகைத்துப் பார்ப்பதால்தான் நம் மக்கள் சங்கடப்படுகிறார்கள். அதற்கு நாம்தான் காரணமாக இருக்கிறோமே தவிர அரசாங்கத்தைக் குறைகூறிப் பயனில்லை என்று தாழ்மையோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்றுள்ள நிலைமையில் மற்ற மாகாணங்களுக்குத் தமிழக மக்கள் வரி காட்டியாக பல துறைகளில் இருந்து வருகிறார்கள். காந்திஜி அவர்கள் கதர்தான் கட்டவேண்டுமென்று சொல்லியபோது எவ்வளவு மோட்டாவாக இருந்தாலும் அந்தத் துணியைத்தான் உடுத்தவேண்டுமென்ற இயக்கத்தில், கொடிக்கணக்கான மக்கள் பங்குகொண்டார்கள். அப்படி உணவு விஷயத்திலும் கட்டுப்பாடாக நாம் முன்னணியில் நிற்கவேண்டும். தினசரி பனம் சர்க்கரையைத்தான் உபயோகிக்க வேண்டும். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குக் கரும்பை பயிரிடக் கூடாது என்று நாம் சட்டம் கொண்டுவரவேண்டும். தென்னை மரங்களை வளர்க்கத் திட்டம் போடவேண்டும். மக்கள் வாழ்கிற பகுதிகளில் அரை கிரவுண்ட் நிலம் இருந்தாலும் அதில் அழகுப் பொருள்கள் பயிரிடுகிறார்களே தவிர, உணவுப்பொருள் பயிரிடுவதைக் காரணமில்லில்லை. அழகுப் பொருள்கள் கூடாது. தென்னை போன்ற பயன்தரும் மாங்கனேத்தான் பயிரிடவேண்டும்.

12 40
p.m.

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம்] [4th March 1966]

மென்று திட்டம் போடவேண்டும். அழகுப் பயிர்களை விளைவிக்கக் கூடாது, காய்கறிகளைப் பயிரிடவேண்டுமென்று சட்டமே போட வேண்டும். அப்போதுதான் அழகின் மேல் உள்ள எண்ணம் மாறி உணர்வின்மேல் போகும்.

அடுத்து கூவம் நதித் திட்டத்தைப் பற்றி ஒவ்வொரு ஆண்டும் கூறிவருகிறேன். அந்நதியில் படகுகளை விட்டு போக்குவரத்து வசதியை உண்டாக்கி நெரிசலைக் குறைக்கவேண்டும். சகோதரர் பேசும்போது சென்னையில் மக்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்றார்கள். எத்தனையோ ஆபத்துக்கள் வருகின்றன என்று சொன்னார்கள். அதற்கு என்ன காரணம்? கூவம் நதியை ஆழப்படுத்தி அதில் படகுகளை விட்டு போக்குவரத்து நெரிசலைக் குறைக்க வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாக சொல்லிவருகிறேன் இந்த சபையில். மீஷின் வரவில்லை என்று சகோதரி அம்மையார் அவர்கள் சொன்னார்கள். அதற்கு முக்கியமாக முயற்சி எடுத்து கூவம் நதியை ஆழப்படுத்தி கடல் நீரை நிரப்பிப் போக்குவரத்து வசதி செய்ய முன்வர வேண்டும். அதற்குப் பலர் முன்வருவார்கள். அரசாங்கம் கூட பணம் செலவு செய்யவேண்டாம். பலர் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு அதை என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் இருக்கிறார்கள். “பத்தாண்டு காலம் உங்களுக்கு அனுமதியளிக்கிறோம். நீங்கள் இந்த ஸ்டீம் லாஞ்ச் திட்டத்தை ஏற்று நடத்துங்கள்” என்று அவர்களிடம் சொன்னால் அவர்கள் அவ்வாறு செய்ய கண்டிப்பாக முன் வருவார்கள். இந்தத் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தால் போக்குவரத்து நெரிசல் குறையும்; கூவம் நதியின் ஊர்நாற்றமும் குறையும்.

மேலும், வட சென்னையிலுள்ள மக்களில் பெரும்பான்மையோர் தொழிலாளர்களும், ஏழைகளும், பின்தங்கியவர்களும் தான். கார்ப்பொரேஷன் புள்ளி விவரப்படி என்ன தொத்து நோய் வந்தாலும் அந்தப் பகுதியில்தான் முதன் முதலில் வருகிறது. அதற்குக் காரணம் அந்தப் பகுதி காங்கிரஸ் கோட்டையாக இருப்பது தானே என்னமோ, எனக்குத் தெரியவில்லை. காலரா நகரத்தில் வந்தால், அது முதன் முதலில் தண்டையார்பேட்டையிலோ வண்ணாரப்பேட்டையிலோதான் வரும். நகரத்தில் அம்மை வந்தால் அது தொழிலாளர்கள் வாழும் வட சென்னையில்தான் முதன் முதலில் தோன்றும். ஏன் இவை முதன் முதலில் அங்கே தோன்றுகிறதென்றால், ஊரின் கழிவுப் பொருள்கள் முழுவதும் அங்குள்ள சமுத்திரக் கரைக்குத் தான் போகின்றன. அவற்றை அங்கிருந்து ஒரு மைலுக்கு அப்பால் கொண்டு போய் விட்டால் அங்குள்ள மக்களுக்குக் கெடுதல் ஏற்படாது. அவ்வாறு செய்யப்படாததால் அங்குள்ள மக்கள் நல்ல காற்றை சுவாசிக்க முடியவில்லை. இதனால் அவர்கள் பல கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். உடனடியாக சுகாதார இலாகாவின் மூலம் அந்தக் கழிவுப் பொருள்கள் சமுத்திரத்திற்குள் சென்று சமுத்திரத்தில் கலக்கும்படி செய்யவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எவ்வளவு செலவாகுமோ அதைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம்] [4th March 1966]

அரக்கோணத்திற்கும் பொன்னேரிக்கும் மின்சார ரயில் விட நம் அரசாங்கத்தார் ஆவன செய்ய வேண்டும். அந்த இடங்களில் எல்லாம் பகுதிகளும் தொழிலாளர்கள் வாழும் பகுதிகளாக இருக்கின்றன. சென்னையைச் சுற்றி 22 பாச்டரிகள் இருக்கின்றன. சென்னையில் பார்க்கும் இடமெல்லாம் பிரம்மாவாகவும், சிவனாகவும் தோன்றும் என்று கனம் அமைச்சர் சொல்லியிருக்கிறார். இப்போது சென்னையில் பெரும் பகுதி தொழிலாளர்கள் வாழும் பகுதியாக இருக்கிறது. 15 மைல் தூரத்திலிருந்து சென்னைக்கு வேலைக்கு வரும் தொழிலாளர்கள் சென்னையிலேயே தங்கிவிடுகிறார்கள். எனவே பொன்னேரியிலிருந்து அரக்கோணத்திற்கு மின்சார ரயில் விட வேண்டும் என்று நம் அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்தை வற்புறுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

மின்சார இலாகாவிற்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கனம் மின்சாரத் துறை அமைச்சர் அவர்களையும் அந்தத் துறையில் உழைக்கும் நிர்வாகஸ்தர்களான ஸ்ரீ அப்பாதுரை போன்றவர்களையும் மிக மிகப் பாராட்ட விரும்புகிறேன். சுகாதார இலாகாவில் பணியாற்றும் அனைவருக்கும் என் பாராட்டுக்களைத் தெரிவிக்கிறேன். அதே நேரத்தில், நான் குறிப்பிட்ட கூவம் நதித் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றும், வட சென்னையில் வரும் கழிவுப் பொருள்களை சமுத்திரத்தில் சேர்க்க வேண்டுமென்று நான் கூறிய யோசனையை நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்றும் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வித் துறையை எடுத்துக்கொண்டால் வட சென்னையில் 12-50 ஏழைப் பெண்களுக்கு கல்லூரி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. p.m. குடிசைக் கைத் தொழில்களுக்கும் மற்ற பல தொழில்களுக்கும் அரசாங்கத்தார் ஊக்கம் அளித்திருக்கிறார்கள். பல கல்லூரிகள் திறக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பெண்களுக்கு தனி மருத்துவக் கல்லூரி இல்லை. உயர்நிலைக் கல்வியில் ஆண்களும் பெண்களும் தனித்துப் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்துவரும்தான் அவர்கள் வைத்தியக் கல்லூரியில் மட்டும் சேர்ந்து படிப்பது அவ்வளவு நல்லதல்ல. பெண்களுக்கு தனிக் கல்லூரிகளை ஜில்லா வாரியாக அமைத்துத் தர வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

குடும்பக் கட்டுப்பாடுத் திட்டத்தை நம் மாநிலம் மற்ற மாநிலங்களைவிட நன்றாக அமல் நடத்தியிருப்பது குறித்து மத்திய அரசாங்கம் நம் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டியிருக்கிறது. இருந்தாலும், ஸ்ரீ பாலசுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள் சொன்னதுபோல மற்ற மதத்தினர் இந்தத் திட்டத்தை அனுசரிக்காமல் இருக்கும் போது ஒரே மதத்தினர் இந்தத் திட்டத்தை மிகத் திறமையாக நடத்திவிட்டால் பிற்காலத்தில் இவர்கள் சந்ததிகள் குறைந்து இவர்கள் சமுதாயம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கக்கூடும் என்று என்னும்போது எனக்குக் கவலை ஏற்படுகிறது. அகையால் இந்தத் திட்டத்தை மத அடிப்படையில் இல்லாமல், எல்லோரும்

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டோங்கம்] [4th March 1966]

அனுசரிக்க வேண்டும் என்று விரும்பும்போது, ஆங்காங்கே வைத்தியசாலைகளில் எத்தனை பேர் இதை அனுசரித்திருக்கிறார்கள் என்ற கணக்கைப் பார்த்துக் கண்டிப்பாக ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஏழைகள், அனாதைகள் இல்லங்களுக்கு நாட்டு விடுதலைக்கு முன்பு தாயற்ற, தந்தையிலலாத திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கு அரசாங்கம் ஒருவருக்கு 8 ரூபாய் வீதம் மானியம் அளித்தது. நாட்டு விடுதலைக்குப் பிறகு நம் அரசாங்கம் அந்தத் தொகையை 10 ரூபாய்க்கு உயர்த்தியிருக்கிறது. விலைவாசி ஏற்றம் காரணமாகவும் மற்ற பல சங்கடங்கள் காரணமாகவும், இந்தப் பத்து ரூபாய் இப்போது போதாததாக இருக்கிறது. ஆகவே அவர்களுக்கு 15 ரூபாயாவது அளிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். மற்ற ஏழைக் குழந்தைகளுக்கும், ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்கும் அளிக்கப்படும் மானியம் இரண்டு மடங்காக இருக்கிறது. ஏழைகளின் பசியில் வித்தியாசம் கிடையாது. “எஸ்.எஸ்.எல்.சி, வரை மாணவ மாணவிகளுக்கு இலவசக் கல்வி” என்று சொல்லும்போது வகுப்பு வேற்றுமை பார்க்காமல் எல்லா ஏழைக் குழந்தைகளுக்கும்—திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கும், அனாதைக் குழந்தைகளுக்கும்—ஒரே சமமாக மானியம் அளிக்க வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நம் அரசாங்கம் நன்றாகப் பணியாற்றி வருகிறது. இயற்கைக் கோளாறு பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டது. பலவிதமான மக்கள் செய்யும் பலவிதமான தவறுகளால் பல சங்கடங்கள் ஏற்பட்டாலும் நம் அரசாங்கம் திறமையாக இயங்கி, மற்ற மாநிலங்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கிறது. “அரசாங்கத்தை எங்கள் கையில் கொடுத்தால், ஐந்து ஏக்கர் வரையில் வரி வஜா செல்வோம்” என்று நேற்று சிலர் இங்கு கூறினார்கள். செய்வது கடினம், சொல்வது சுலபம். அதை எவ்வாறு செய்ய முடியும் என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். அவ்வாறு செய்ய முடியாது. மழையே பெய்யாவிட்டால் அவர்கள்தான் என்ன செய்வார்கள்? நகராண்மைக் கழகத்தில், எழு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் 100 ரூபாயாக இருந்த ஒரு வரி இப்போது 250 ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அதைக் கொடுக்க வேண்டியது நியாயம் தான். அந்த வரி உயர்வை நான் எதிர்க்கவில்லை. வளர்ந்துவரும் சென்னையில் பல வசதிகள் செய்ய எண்ணும்போது வரியை உயர்த்தித்தான் ஆகவேண்டும். நிலப்பரப்பு குறைவானதாகவும், ஜனத்தொகை பெருகியுள்ளதாகவும் இருக்கும்போது, எல்லோருக்கும் வசதிகள் செய்ய தர வேண்டும் என்ற எண்ணமும் இருக்குமானால், அப்போது எப்படி வரிவஜா செய்ய முடியும்? அது மட்டுமல்ல, உத்தமத் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் இந்த 47 கோடி மக்கள் இருக்கின்ற பாரத தேசத்திலே, 25 கோடி பெண்கள் இருக்கின்ற நம்முடைய பாரத தேசத்திலே, இந்த பாரத தேசத்தினுடைய கலைவியாக இந்திரா காந்தி அவர்களை ஏற்பாடு செய்ததற்கு, அவர்களுக்கு நன்றி கூறாத உணக்கத்தை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எத்தனை

[திருமதி சரஸ்வதி பாண்டோங்கம்]

4th March 1966] [திருமதி சரஸ்வதி பாண்டோங்கம்]

எத்தனையோ கட்சிகளை 25-30 ஆண்டுகளாக இந்த நேரத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு முறையாவது பெண்கள் ஆட்சி செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்தது கிடையாது. ஆனால் இந்த உழைப்பினால் உயர்ந்த உத்தமத் தலைவர், உழைப்புக்கே மதிப்பு கொடுக்க வேண்டும், பணத்திற்கு மதிப்பு இல்லை என்று இந்த நாட்டிலே சொல்லுகிற ஒரே தலைவா காமராஜ் அவர்கள், இந்திரா காந்தியை பாரத தேசத்தின் தலைவியாக அமர்த்தி இருப்பதைக் காண்கிறோம். அதுமட்டுமல்ல. ஆட்சியைத் தங்களிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். எப்போதும் யாரையும் குறை சொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணம் உடையவனல்ல நான். ஆனால் நகராண்மைக் கழகத்தைக் கொடுத்துப் பார்த்தோம். மக்கள் கொடுத்தார்கள். நாங்கள் கொடுக்கவில்லை. இருந்தாலும் பதவி என்று வருகிறபோது, அப்பாதுரை அம்மையாரை உதவித் தலைவராக கொண்டு வாருங்கள் என்று கேட்டேன். ஆனால் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. நீங்கள் சிறிய நகராண்மைக் கழகத்தில் ஆட்சி செய்கிறபோது அங்கே பெண்களுக்கு இடமில்லை. பெண்களுக்கு மதிப்பு கொடுக்கவில்லை. பெண்களுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க முடியாத ஆட்சி இந்த நாட்டிலே இருக்க முடியாது என்பது என் லுடைய கருத்து ஆகும். நீங்கள் இத்தனை ஆண்டுகளாக நகராண்மைக் கழகத்தில் இருக்கிறீர்களே, எந்த பெண்ணுக்காவது உதவி மையர் பதவி கொடுத்திருக்கிறீர்களா? சிறிய காரியம். ஆனால் உத்தமத் தலைவர் காமராஜ் அவர்கள் தலைமைப் பீடத்தை ஏற்றுக்கொண்ட உடனே என்னைப்போல ஏழை எளிய பெண்களாக இருந்தாலும், உழைப்புக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிற காரணத்தினால், என்னைப் போன்றவர்கள் இங்கே உட்கார் முடிகிறது. அதே போல இந்திரா காந்தி அவர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது, பெண்ணுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கிற காமராஜ் அவர்கள் அங்கே இருக்கின்ற வரை, இந்த அரசாங்கத்தை யாரும் அகற்ற முடியாதென்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

12-58
p.m.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

[4th March 1966]

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 136. Notification issued with G.O. Ms. No. 3925, Industries Labour and Co-operation, dated 7th August 1965 making amendments to the Madras Minor Minerals Concession Rules, 1959 published with the Industries, Labour and Co-operation Department Notification S.R.O. No. A-1027 of 1960, dated 24th September 1959. [Laid on the Table of the House under section 28 (1) of the Mines and Minerals (Regulation and Development) Act, 1957 (Central Act 67 of 1957).]

* 137. Notification issued with G.O. Ms. No. 132, Revenue, dated 25th January 1966 appointing Sri V. V. S. Pandurangan, Proprietor, Panduranga Oil Mills, Virudhunagar, as a member of the Area Committee for Ramanathapuram district. [Laid on the Table of the House under section 116 (3) of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959 (Madras Act 22 of 1959).]

† 138. Notification issued with G.O. Ms. No. 2, Agriculture, dated 3rd January 1966 relating to the notified market area of the Erode and Gobichettipalayam markets in Coimbatore district for the purpose of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959, in respect of turmeric. [Laid on the Table of the House under section 29 (4) of the Madras Agricultural Produce Markets Act, 1959 (Madras Act XXIII of 1959).]

B. Reports, Notifications and other papers.

Nil.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Saturday, the 5th March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past ten of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS

STARRED QUESTIONS

Penalty fee payable by students

* 97 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether any fee is payable in the case of students who fail in the High School Classes; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (on behalf of the Hon. the Chief Minister) (a) Yes, Sir.

(b) A penalty fee of Rs. 30 will be collected in future from those students in standards IX to XI who fail more than once in a standard. The amount will be collected in three equal instalments which will be payable before 31st July, 30th November and 28th February of the particular academic year.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, what is the object of levying such a fine?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: We introduced free education. Before that the students were paying school fees. In order to see that the students devote themselves to their studies and also to see that, merely because free education is given, there is no lack of interest among the students, we have thought of imposing a penalty.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, have the Government considered any alternative as the maintenance of record-sheets to be signed by parents three or four times in a year, as is being done in some aided secondary schools?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The Government considered several alternatives. But this was the suggestion which seems to get a measure of support from the State Education Consultative Committee and also the State Council for Women's Education. Therefore, this suggestion has been adopted.

SRI M. RAJAH IYER: Will this penalty be imposed from the coming academic year, Sir?

* Laid on the Table of the House on 26th February 1966.

† Laid on the Table of the House on 2nd March 1966.

[5th March 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes, Sir, that is from the year 1966-67.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, is there any ceiling or limit fixed on the number of failures? Can the candidates go on failing year after year?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No limit has been fixed. But we thought the imposition of this penalty would be a sufficient disincentive to continued failures.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Was the question of making this penalty a nominal one and introducing it even at the time of the first failure considered, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No; it will be rather hard. The students may fail by reason of several adventitious circumstances. Therefore we should give them one chance, and that is why this has been made.

Teachers' Provident Fund

* 98 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether the used-up pass books of postal savings accounts of Provident Fund of teachers in Aided Institutions are given to the Teachers for safe custody; and

(b) if so, when such orders were passed?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (on behalf of the Hon. the Chief Minister) (a) Yes.

(b) In 1961.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, are the Government aware that still there are schools where teachers have not been given these passbooks?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Government are not aware. If the hon. Member will write about any specific schools, then we may ask the Directorate to look into the matter.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, have the Government got information that even where these passbooks have been returned by the District Educational Officers, some passbooks are missing in the case of some teachers, and, therefore, they have to pay for the ledger entries? May I know why should not the Government pay for it?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This is a matter of detail of administration. These things cannot be answered during interpellation hour. The hon. Member may write to the Government in respect of specific difficulties in a few cases.

[5th March 1966]

SRI M. RAJAH IYER : Sir, are the Government aware of the fact that the responsibility for maintaining the provident fund accounts is squarely on the Correspondents? Would not the Government consider the desirability of vesting the responsibility of keeping these used passbooks with the Correspondents rather than with the teachers concerned?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This is a matter of interest to the teacher. When he retires from service and when his provident fund account is closed, he has to get money. Therefore, he will take greater interest in his passbook than the Correspondent, who will have to deal with a number of passbooks. That is why this system has been adopted.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, the question of a big passbook—making 360 entries for thirty years in a single passbook—was raised by me on the floor of this House, and an answer was given about 10 or 12 years ago that the Postmaster-General was not for it. Have the Government renewed their request or suggestion to the Postmaster-General?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No, Sir. We thought that was a cumbersome procedure. The procedure which we have now adopted, of each person having his passbook in his own custody, is the best.

Municipal Secondary Schools

* 99 Q.—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of Municipal Secondary Schools for (i) Boys and (ii) Girls in the State as on 1st January 1966?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (on behalf of the Hon. the Chief Minister) (i) Boys—80; and
(ii) Girls—29.

SRI M. RAJAH IYER : Sir, will the Government consider the desirability of taking over these municipal high schools under their management, as the municipalities have no sufficient funds?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is also a suggestion which is under consideration now. There are several suggestions. One is whether we should meet only half the nett deficit. There is another suggestion that they may be taken over by the Government. This is under examination.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, as the municipalities do not have sufficient resources to maintain these schools, is it not desirable on the part of the Government to take them over under their Management?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member is only reinforcing the suggestion made by Mr. Rajah Iyer. But I cannot accept that the municipalities have no funds. They have funds. But they have other obligations as well.

[5th March 1966]

SRI M. RAJAH IYER : Out of the 109 schools, how many have been requested by the municipalities to be taken over by the Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I have no information as regards the number of requests. It is the Education Department itself that is making the suggestion.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government meeting in full the nett deficit in the case of the municipal schools as in the case of the district board schools?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They are meeting half the nett deficit. That has been the practice.

Chartering of I.A.C. Plane

* 100 Q.—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether an I.A.C. plane was chartered by the Chief Minister of Madras on 11th January 1966 from Madras to Delhi;

(b) if so, the expenditure incurred thereon;

(c) whether the expenditure was debited to the state Government; and

(d) the names of the persons who travelled by the plane?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN (on behalf of the Hon. the Chief Minister) : (a) No, Sir.

(b) to (d) Do not arise.

DR. H. V. HANDE : On the 11th January 1966, the Chief Minister and the Minister for Industries and a few other members left by plane to Delhi. To what account has the expenditure been debited?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No Government expenditure was incurred. Therefore no answer can be given.

Rice stored in the Tiruchirappalli District Central Co-operative Stores

* 101 Q.—SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether there was any deterioration in the quality of the rice stored in the Tiruchi District Central Co-operative Stores in the year 1965; and

(b) if so, how it was disposed of?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) No.

(b) Does not arise.

[5th March 1966]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, is it not a fact that Andhra raw rice, stored in one of the two wholesale co-operative stores in Tiruchirappalli for six months, became bad and then that rice was transferred to Madras after six months?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Rice was transferred. But it was not spoiled rice. It was fumigated and made fit for consumption.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : In view of the Hon. Minister's reply that no such thing has happened and that the rice was not spoiled, may I know why the rice was fumigated and later on the same was distributed in Madras City?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : My answer to the question is that the rice was not spoiled. It was not damaged. It needed only cleaning. It was cleaned and sent to Madras.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Fumigation of rice means that the rice was spoiled. How long the rice was stored in Tiruchirappalli? Wherefrom the rice was taken delivery of, where it was stored, and when it was taken out?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Fumigation does not mean that the rice was spoiled. Even good rice is fumigated. After cleaning was done, the rice was consumed. Regarding the period of storage, I do not have details with me now.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : What is the chemical actually used during fumigation, Sir?

* THE HON. SRI V. RAMAIAH : That chemical does not cause harm when the rice is consumed.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Fumigation was resorted to only when rice was attacked by pests. It is the first time that I am hearing from a responsible Minister that fumigation is done in respect of good rice also. If the rice is good, where is the need for fumigation? Will the Government give an assurance that rice was not spoiled at all and that fumigation was resorted to only as a preventive measure?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I can categorically say that the rice was not spoiled. Steps were taken to see that it was made fit for consumption, and then it was consumed.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, to my question when the rice was taken to Tiruchirappalli and for how long it was stored there, I have not received an answer. Will the Hon. Minister be kind enough to give a reply?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The details are not just now with me. If the hon. Member puts a separate question, I shall give the answer.

DR. H. V. HANDE : Is there any constant practice of fumigating foodgrains?

[5th March 1966]

10-40
a. m. THE HON. SRI V. RAMAIAH: There are very large quantities of rice, paddy and other articles. Whenever experts feel that certain steps will have to be taken to prevent deterioration, those steps are taken. I cannot just say when a particular variety of rice is fumigated or when a particular action is taken. To prevent foodgrains from being spoilt, steps are taken by experts.

Beggars in the State

*102 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) whether any survey was conducted for ascertaining the conditions and number of beggars in the State.

(b) whether they are on the increase or decrease; and

(c) the number of persons prosecuted under the Prevention of Begging Act, 1945, during 1964-65?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: (a) Yes; In Madras City only.

(b) The number is on the increase in Chingleput, South Arcot, Tirunelveli, and Kanyakumari districts and Madras City and in the jurisdiction of the Railways in this State and decrease in other districts.

(c) 4,558 in 1964 and 5,073 in 1965.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. Minister furnish the figures relating to the prosecutions during 1964-65?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: 4,558 in 1964 and 5,073 in 1965.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: May I know the figures district wise?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: The number of prosecutions is as follows:—

District.	1964	1965
(1)	(2)	(3)
Chingleput	246	613
South Arcot	655	76
Thanjavur	90	60
Madurai (North)	..	16
Madurai (Urban)	397	360
Ramanathapuram	59	33
Tirunelveli	232	248
Salem	..	Nil.
North Arcot	91	54
Government Railway Police ..	513	768
Tiruchirappalli	142	99
Kanyakumari	102	138
Coimbatore	104	19
Nilgiris	31	5
Madras City	2,496	2,584.

[5th March 1966]

SRI K. S. ABDUL WAHAB: While the number of beggars is very large, what is the reason for the small number of prosecutions?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: This may be the number of people who have been caught by the Police in the various districts.

SRI M. RAJAH IYER: The Hon. Minister said that a survey had been made only in the City of Madras. May I know whether the survey has been done by the Government or by the School of Social Work, which has brought out a report in the matter?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: It is made by the Police.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Government at least see that beggars with contagious diseases are removed to a separate place?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: All the necessary steps are being taken to deal with the able-bodied beggars and beggars with diseases. A few days after they are kept in the Home, they escape easily.

DR. H. V. HANDE: In spite of the amended Act to prevent begging, we find begging has increased enormously. Will the Hon. Minister explain to the House what exact steps she has taken to prevent this increase? In spite of the fact that we complain to the Police, no action is being taken by the Police Department. Is it because the Health Minister does not receive any co-operation from the Home Ministry that she is not able to solve the problem? Will the Hon. Minister clarify the position?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: I do not think the hon. Member's presumption is correct. Co-operation is sought from the various departments in connection with the various aspects of the question. As far as the Home Department is concerned, we have the best of co-operation from the Police and to implement strictly the amended Act, all necessary steps are being taken.

MR. CHAIRMAN: But there is no co-operation forthcoming from the beggars, (Laughter).

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: During fairs and festival seasons in Madurai and other places, these beggars with infectious diseases come in large numbers, and it is very easy for the Police to round them up. But no action has been so far taken in those places to round up these beggars. Will the Government consider this question in order to prevent these beggars with infectious diseases from becoming a nuisance to the public?

[5th March 1966]

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELIUM: During festival times, even according to the present amended Act, the Police have been strictly following the rules and have taken serious action about it. But still due to poverty, we are unable to implement the Act.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: அரசாங்கம் கொடுக்கும் உணவு பிச்சைக்காரர்களுக்கு பிடிக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்களே, அது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா? பல இடங்களில் பிச்சையெடுத்து ஒவ்வொருவிதமான ருசியுள்ள உணவை சாப்பிட்டுப் பழகியவர்களால்தான் அரசாங்கம் கொடுக்கிற உணவு அவர்களுக்குப் பிடிப்பதில்லை என்பது தெரியுமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: அப்படியும் இருக்கலாம், சார்.

திரு. கே. ராமதாஸ்: சென்னை நகரத்தில் ஞாயிற்றுக்கிழமை, செவ்வாய்க்கிழமை, வெள்ளிக்கிழமை ஆகிய கிழமைகளில் தூற்றுக் கணக்கான தொழுநோய் பிச்சைக்காரர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து கூட்டம் கூட்டமாக பிச்சை எடுத்துவருவது தெரியுமா? அதைத் தடுக்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்குமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: தொழுநோய் பிச்சைக்காரர்கள் அப்படித்தான் வருகிறார்கள். குறிப்பிட்ட இடங்களில் குறிப்பிட்ட நாட்களில் ஜனங்கள் வருவதால், அங்கே அவர்கள் செல்கிறார்கள். அவர்களையும் அவ்வப்போது கண்காணித்து அரசாங்கமே நடவடிக்கை எடுத்து அவர்களை ஆஸ்பத்திரியில் கூட சேர்த்துவருகிறார்கள்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—CALLING ATTENTION TO NON-AVAILABILITY OF GOOD QUALITY YARN FOR MANUFACTURE OF EXPORTABLE VARIETIES OF HANDLOOM GOODS.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Mr. Chairman, Sir, I wish to call the attention of the Hon. the Minister for Industries to a matter of urgent public importance, namely, the non-availability of good quality yarn for the manufacture of exportable varieties of handloom goods and also the steep rise in prices in the last few months, which is leading to further deterioration in the position of employment of weavers.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I wish to make the following statement:—

There are 168 textile mills in the State producing about 70,000 bales of cotton yarn per month of which 50,000 bales are available for civil consumption. The optimum capacity of the handloom industry in our State is about 20,000 bales a month. The yarn produced in our State is thus surplus to our requirements.

CALLING ATTENTION TO NON-AVAILABILITY OF GOOD QUALITY YARN FOR MANUFACTURE OF EXPORTABLE VARIETIES OF HANDLOOM GOODS 303

[5th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

At present, no difficulty is felt in the supply position of cotton yarn. In fact, there is a glut in the yarn market throughout the country.

At the end of January 1966, the Member-Mills of South India Mill Owners' Association, Coimbatore, held 25,244 and 46,345 bales of unsold and physical stocks of cotton yarn respectively. Of these, the total number of bales of counts of yarn generally used for manufacturing exportable varieties, were as under:—

Counts.	Unsold stock. (in bales of 200 kgs.)	Physical stock.
N. F. 34	3,830	6,706
N. F. 50-52	4,104	6,140
N. F. 68	2,310	3,342
N. F. 84-100	920	1,120

All counts of yarn are available in the market and no complaints of non-availability of any particular count has been received by the Government.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67—cont.

MR. CHAIRMAN: We shall resume the discussion on the Budget. Sri S. K. Sambandhan will now speak.

10-50
a.m.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு வரவு செலவுத் திட்டத்தை சமர்ப்பித்த அரசாங்கத்தை ஓரளவு நாம் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றோம். ஏனென்றால் எந்தக் குறிக்கோளைக் கொண்டு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை தயாரித்த போதிலும் புது வரியை இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் போடாததைக் குறித்து இவர்களைப் பாராட்டக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றோம். எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக இந்த அரசாங்கம் பழக்கம் இல்லாத பழக்கங்களையெல்லாம் கொண்டு வந்து ஆண்டு நடுவிலேயே வரிகளைப் போட்டுவிட்டு இந்த மாதிரி முக்கிய வரவு செலவுத் திட்டத்திலே வரி போடாமல் இருந்தாலும், அவர்களை அதற்காக நாம் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

அவர்கள் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலே கிட்டத்தட்ட 189 கோடி ரூபாய் செலவு அடுத்த ஆண்டுக்கு என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதிலேயும் இன்னும் அவர்கள் தங்களையே பாராட்டிக் கொள்கிற மாதிரி 290 கோடி ரூபாய்க்கு போட்டிருந்த திட்டம் 347 கோடியாக ஆகியிருக்கிறது என்று மட்டும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்களே தவிர எந்த எந்த இலக்குகள் திட்ட ஆரம்பத்தில் வகுக்கப் பட்டன, எந்த எந்த இலக்காக்களிலே எந்த எந்தத் துறைகளிலே அந்த இலக்குகள் தாண்டப் பட்டிருக்கின்றன, எந்த எந்த இலக்காக்கள் குறிப்பிட்ட இலக்கை விட அதிகமாக அடைந்திருக்கின்றன என்று உணவு இலாகா ஒன்றைத் தவிர மற்ற இலக்காக்களில் குறிப்பிடாததுதான் பெரும்

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [5th March 1966]

ஏமாற்றத்தை அளிக்கின்றது. 347 கோடி ரூபாய் செலவு செய்தது பெரிது அல்ல. ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கு எந்த இலாகாவிலேயும் வைத்தார்கள் என்றால், அதைவிட ஏதாவதும் ஒரு சதவிகிதமாக எந்த இலாக்காவிலேயும் முன்னேற்றம் அடைந்து இருப்பதாக அமைச்சர் அவர்கள் சுட்டிக் காட்ட முடியாது. ஏனென்றால் பண அளவிலேதான் அளவு உயர்ந்திருக்கிறதே தவிர மற்ற எல்லாவகையிலேயும் எந்த இலாக்காக்களிலே குறிப்பிட்ட இலக்கை அரசாங்கம் அடையத் தவறியது எந்த அளவுக்கு அவர்கள் அமல் நடத்தி இருக்கிறார்கள் என்பதைக் கூறவில்லை. இன்னும் குறிப்பாக உணவுப் பிரச்சனைப் பற்றி இந்தப் பக்கத்திலே உள்ளவர்கள் எல்லோருமே நன்றாக எடுத்துச் சொன்னார்கள். அரசாங்கமே கவர்னர் உரையிலே நாம் அடைந்திருப்பது மூன்றாவது திட்டத்திலே திட்டமிட்ட அளவைவிட மிக மிக குறைவாக இருக்கிறது என்று சொல்லி இருக்கிறது. இருந்தாலும் இந்த வரவு செலவு திட்டத்திலே 3.2 லட்சம்தான் குறைவு என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த மன்றத்திலே மூன்றாவது திட்ட ஆரம்பகாலத்தில் 1964-65-ல் எதிர் பார்த்தது 67 லட்சம் டன் என்று எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஆனால் விளைவு 58 லட்சம் டன் என்று அவர்களே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு வித்தியாசமாக அவர்களுடைய சாதனை இருந்தபோதிலும் இங்கே குறிப்பிட்டிருப்பது மிக மிக மாறுபாடாக இருக்கிறது. இதற்கு என்ன காரணம்? எதற்காக இப்படி மாறுபட்ட புள்ளிவிவரத்தை இந்த மன்றத்துக்கு அரசாங்கம் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் விளக்குவார்கள் என்று என்னுகின்றேன்.

மற்றும் பொது மக்களிடத்திலே இருந்து வரிமூலம் 189 கோடி ரூபாய் வசூல் செய்கின்றார்கள். இது ஜனநாயக சோஷலிச அரசாங்கம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எவ்வளவு தான் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னாலும் அவர்கள் சொல்கின்ற ஜனநாயக சோஷலிசத்திலே அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதா என்பதை நேர்மையான உள்ளம் படைத்த என்னைப் போன்றவர்கள் எல்லாம் அதிகமாக சந்தேகப்படவேண்டி இருக்கிறது.

திரு. கே. ராஜாராம்: கனம் அங்கத்தினர்தான் நேர்மையான உள்ளம் படைத்தவர்கள் போல இருக்கிறது.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அதை நாங்கள் சொல்ல வேண்டும். நீங்கள் சொல்லக்கூடாது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: ஏனென்றால் இவ்வளவு ரூபாய்க்கு புது வரிகள் எல்லாம் வசூல் செய்தாலும் ஏழை மக்கள் சாதாரணமாக உபயோகப் படுத்தும் அரிசிக்கு போடப்பட்டிருக்கும் விற்பனை வரியையாவது எடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டு வருகின்றோம். அமைச்சர்களோ, என்னைப் போன்றவர்களோ உள்ள ஒரு குடும்பத்திலே 10 பேர்கள் இருந்தாலும் அவர்கள் குடும்பத்திலே எந்த அளவுக்கு அரிசி செலவு ஆகின்றதோ அதைவிட பன்மடங்கு அதிகமாக, மூன்று நான்கு பங்கு அதிகமாக, ஏழை மக்களின் குடும்பங்களுக்கு செலவாகிறது. நமது ஆகாரத்திற்குக்

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [5th March 1966]

காய்கறிகள் போன்ற பொருள்களை சேர்த்துக் கொள்வதால் நாம் உட்கொள்ளும் அரிசி மிக மிகக் குறைவு. ஏழைகள்தான் அரிசியை அதிகமாக உபயோகப் படுத்துகின்றார்கள். எனவே ஏழை மக்கள் உபயோகப்படுத்தக் கூடிய உணவுப் பொருள்களுக்கு விற்பனை வரியை எடுக்க முடியாத அரசாங்கம் சோஷலிசம் என்று சொல்லிக் கொள்வதால் குறிப்பிட்டேன் என்பதை நண்பர் ராஜாராம் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகின்றேன்.

அப்படி வசூலிக்கப்படுகின்ற இந்த 189 கோடி ரூபாயும் சரியான முறையிலே செலவிடப்படுகின்றதா என்பதைப் பார்ப்போமானால் அதுதான் மிகுந்த ஏமாற்றத்தை அளிக்கின்றது. பலவிதமான செலவைக் காட்டுகின்றார்கள் அரசாங்கம். இன்னும் குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டுமானால் பலகோடி ரூபாய்கள் விரயம் ஆகின்றன. குறிப்பாக ஒன்றிரண்டை மட்டும் உதாரணமாகச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் பேசும்போது கூட 189 கோடி ரூபாயிலே ஒரு “சைசபில்ஸ்லைஸ்” 45 கோடி ரூபாய் கல்வித் துறைக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டார்கள். அப்படி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்ற 45 கோடி ரூபாய் எந்த விதத்திலே செலவிடப்படுகின்றது என்பதற்காக ஒரு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கடந்த ஆண்டு எங்கள் ஊருக்கு பத்தாவது மைலில் உள்ள சென்னப்பநாயகன்பாளையம் என்ற ஊரில் உயர்நிலைப் பள்ளி இல்லை என்ற காரணத்தாலே அந்த ஊரிலே ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி வேண்டும் என்று அந்த ஊர் மக்கள் கேட்டனர். அரசாங்கமும் கருணாகூர்ந்து திறந்தார்கள். அதற்கு நான் நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அந்த ஊரைச் சுற்றி பல கிராமங்கள் இருக்கின்றன. எனினும் அந்த ஊரிலேதான் எலிமெண்டரி பள்ளிக்கூடங்களிலே படிக்கும் மாணவர்கள் அதிகம் என்று அங்கே திறந்தார்கள். அடுத்து மூன்றாவது மைலில் ஜாதியின் பெயரைச் சொல்லி ஒரு காங்கிரஸ்காரர் ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி வேண்டும் என்று விரும்பினார். ஆனால் அது அதிகாரிகளால் நிராகரிக்கப்பட்டது. என்றாலும் அவர் அமைச்சர்களிடம் வந்து அங்கே ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி திறக்கவேண்டும் என்று சொல்லி ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளியைத் திறந்திருக்கிறார்கள். திறக்கட்டும். எல்லா பிள்ளைகளும் கல்வி கற்கவேண்டியது மிக மிக அவசியமானதுதான். ஆனால் மாணவர்கள் மாணவிகள் இருக்கின்ற ஊரிலே அல்லவா திறக்கவேண்டும். அந்த ஊர் பத்தரைக்கோட்டை என்று பெயர். அந்த உயர்நிலைப்பள்ளியில் ஆறாவது வகுப்பிலே இருந்து ஒன்பதாவது வகுப்பு வரை வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த நான்கு வகுப்புகளிலேயும் உள்ள மாணவர்களின் எண்ணிக்கை, அங்கே உள்ள அட்டன்டன்ஸ் ரெஜிஸ்டர்படி, 52 பிள்ளைகள் 52 பிள்ளைகளுக்காக பள்ளிக்கூடம் நடத்தப்படுகிறது. அங்கே எத்தனை ஆசிரியர்கள் என்றால், தலைவர் அவர்கள்கூட மூர்ச்சை அடைந்தவர்கள், ஆறு ஆசிரியர்கள். தலைமை ஆசிரியர் ஒரு பி.ஏ., பி.டி, அது அல்லாது Non teaching Staff என்ற முறையிலே மூன்று ஆக ஒன்பது பேர். 52 பேர் எண்ணிக்கையுடைய அந்த பள்ளிக்கூடத்திற்கு சராசரி அட்டன்டன்ஸ் 42. 42 பிள்ளைகள்தான் வருகின்றார்கள்.

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [5th March 1966]

கள். காங்கிரஸ்காரர் சொல்லிவிட்டார் என்ற காரணத்துக்காக அப்படி ஒரு பள்ளிக்கூடம் நடத்தப்படுகின்றது. இப்படி செலவு செய்துகொண்டேபோனால் இந்த 189 கோடி மட்டுமல்ல, மக்களை எவ்வளவுதான் உறிஞ்சி வரிப்பணமாக வசூலித்தாலும் நல்ல முறை யிலே அது பயன்படாது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். எதிர் காலத்திலாகிலும் இந்த மாதிரி விரயமாக்கப்படுவதைத் தடுக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதை இங்கு எடுத்துச் சொல் கிறேன்.

நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களும், மற்றவர்களும் இங்கு அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டு வருகின்றோம். அரசாங்க ஊழியர் கள் என்.ஜி.ஓ. க்களாக இருந்தாலும், பெரிய அலுவலர்களாக இருந்தாலும், ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும், நாம் கொடுக்கின்ற சம்பளம் போதாது என்பது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதை கல்வித் துறையிலே மீண்டும் மீண்டும் கேட்கின்றோம். ஒரு ஆசிரியருக்கும், அதே நிலையிலே உள்ள மற்ற ஆசிரியருக்கும் ஒரே நிலையை ஏற்படுத்துங்கள் என்று கேட்கின்றோம். டிஸ்டிக்ட் போர்டு, கவர்ன்மென்ட் மேனேஜ்மென்ட்டிலே இருக்கின்ற ஆசிரி களுக்கு, medical facilities — மருத்துவ வசதிகள், leave facilities விடுமுறை வசதிகள் இவையெல்லாம் ஒரேமுறை யாக இருக்கவேண்டும் என்று அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்கிறோம். இவையெல்லாம் அவர்களுடைய சோஷலிசத்திலே வரவில்லை, எங்களுடைய சோஷலிசத்திலேதான் இருக்கிறது என்று நண்பர் ராஜாராம் அவர்கள் சொன்னாலும் சொல்வார்கள். இதிலே அரசாங்கத்துக்கு அதிகம் செலவுகூட ஆகாது என்று நண்பர் கிருஷ்ணமூர்த்தி சொல்வார்கள். ஒரு சில லட்சம்தான் ஆகும். ஒரு சிறிய உத்தரவு தவிர வேறு ஒன்றும் ஆகாது. இந்த சிறு சிறு விஷயங்களிலேகூட அரசாங்கம் பாராமுகமாக இருந்து கொண்டு இருக்கிறது. இவற்றை உண்மையாகச் செய்ய முடியும், செய்யக்கூடும். அதைக்கூட நிராகரித்துக்கொண்டு, இப்படியே செய்துகொண்டே போனால் அவர்களை எந்த விதத்திலே பாராட்டு வது? என்னாலே இதற்குமேலே சொல்ல முடியவில்லை. நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட முன்பு ஒரு கேள்விக்குப் பதில் அறிகையில் மத்திய அரசாங்கம் அதன் சிப்பந்திகளுக்குக் கொடுக்கிற பஞ்சப்படி நம்முடைய அரசாங்கம் கொடுக்கும் என்று சொல்லி யதற்கு, கிட்டத்தட்டவா என்று நான் கேட்டேன். 'கிட்டத்தட்ட' என்று அங்கத்தினர் புரிந்துகொண்டிருக்கிறாரா' என்றார் அவர். கிட்டத்தட்ட என்று கேட்டதற்கு அப்படிச் சொல்லியும், மத்திய அரசாங்கம் உயர்த்திய அளவுக்கு இந்த அரசாங்கம் ஏன் உயர்த்த முடியாமல் போய்விட்டது? மத்திய அரசாங்கம் உயர்த்தி எவ்வளவு நாட்கள் ஆகிவிட்டன? ஏன் இன்னும் இந்த அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை? பல்வகையில் பணத்தை பாழ்படுத்து கிற அரசாங்கம், உண்மையாக உழைக்கிற ஊழியர்களுக்குப் பஞ்சப்படியை ஏன் உயர்த்திக் கொடுக்கவில்லை என்று வற்புறுத் திக் கேட்க விரும்புகிறேன். சென்னை நகரை ஏ. நகரமாக்கி பல ஆண்டுகளாகிறது. ஏன் ஏ. நகரமாக்கினார்கள் என்று அமைச்சர் அவர்கள் விளக்குவார்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பல ஆண்டுகளாக மத்திய அரசாங்க சிப்பந்திகளுக்கு நகர அலவன்சு

11-00
a.m.

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [5th March 1966]

கொடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது மாநில அரசு சிப்பந்திகளுக்கு அது கொடுக்கப்படாதது ஏன்? அதைக் கொடுப்பதில் அதிகமாகப் போனால் ஒரு லட்சம் ரூபாய்கூட ஆகாது. அதைக் கொடுக்க அரசாங்கத்திற்கு மனமில்லை. இதுபோன்ற சிறு சிறு விஷயங் களில் கூட நிராகரிப்பது நியாயமில்லை என்று எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். City compensatory allowance மத்திய அரசாங்க சிப்பந்திகள் வாங்கும் அளவுக்கு, மாநில அரசாங்க சிப்பந்தி களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சோஷ லிசம் என்றால் எங்களால் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

திரு. கே. ராஜாராம் : கனம் அங்கத்தினரால் எப்போதும் புரிந்துகொள்ள முடியாது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : சோஷலிசத்தைப் புரிந்து கொண்ட வர்கள் மாநில அரசு ஊழியர்களுக்கும் மத்திய அரசாங்க ஊழியர் களுக்கும் ஏன் வித்தியாசத்தை வைத்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டும்? அவர்களும் ஊழியர்கள்தானே? ஒரே விதமான வேலையைத்தானே இரு ஊழியர்களும் செய்கிறார்கள்? சென்னை மாநில ஊழியர்கள் சென்னை முதல் கன்னியாகுமரி வரையில் மாற்றப்படலாம். மத்திய ஊழியர் காஷ்மீர் வரையில் மாற்றப் படலாம். போக்கு வரத்துச் செலவுகள் கொடுக்கப்படு கின்றன. இருந்தாலும் இவற்றை ஒன்றாக பாவிக்க மனமில்லாத அரசாங்கம் சோஷலிசம் என்று சொன்னால் எந்த அளவுக்கு அதை நம்புவது என்று தெரியவில்லை. கல்வித்துறையில் பெயிலான பிள்ளைகளைப் பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். ஏன் இவையெல்லாம் வருகிறது? ஒரு சில தமிழக பாடசாலைகளில் ஐம்பது ஐம்பத்தி ஐந்து பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 59, 60 பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். இப்படி பிள்ளைகள் இல்லாத பள்ளி களைத் திறப்பது உசிதமாகுமா? இதை அரசாங்கம் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டும். நம் நாட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு கல்வி கற்பிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருக்குமானால் ஆசம் பப் பாடசாலைகளுக்கு இத்தனை பிள்ளைகள் வேண்டும் என்ற உச்ச வரம்பை ஏற்படுத்தவேண்டும். அதிக பட்சம் 30 அல்லது 35-க்கு மேல் இருக்கக் கூடாது என்று இருக்கவேண்டும். அது இல்லாமல் அதிகமான அளவில் ஒரேயிடத்தில் போட்டு அடைத்துவைத்து, கல்வி சற்பிப்பதால் கல்வி வளர்ந்துவிடாது என்று அரசாங்கத் திற்கு சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். உயர்நிலைப் பள்ளி வகுப்புகளில் 40 அல்லது 45 இருக்கலாம். அப்போதுதான் எந்த ஆசிரியராலும் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் ஓரளவு சொல்லிக் கொடுக்க முடியும். அனாவசியமாக ஊரில் உள்ள அத்தனை பேருக்கும் கல்வி கற்பிக்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு கட்டிடத்தில் எல்லோரையும் அடைத்து வைத்துப் போகச் சொல்வதில் பயன் ஏற்படாது.

அடுத்து, பல ஆண்டுகளாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிற கைத்தறி நெசவாளர் இன்னும் அவ்வப்போது அல்லல் பட்டுக் கொண்டு வருவது அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும்.

[Srimathi S. Manjubhashini] [5th March 1966]

The percentage of the various religious communities, who take advantage of the facilities offered by the Government for controlling the population, fills me with alarm. As was started by the Deputy Leader of the Opposition in his very able and constructive speech yesterday, it is only the mapoirt community that responds to this appeal. They come in large numbers. They respond to this call on a voluntary basis. The others are not even one per cent. There is also this fact that there is the law of monogamy applicable to certain religious communities in the State. If the present programme is continued by the Government, the population growth will be alarming and the ratio will be 1:4 in one community and 4:1 in certain communities. If the State is really anxious to do it, they should make a war on growth of population. They should take up certain immediate measures which will give immediate results, and which will also solve the problem of food and distribution of food. It should be taken on a nation-wide basis. The Madras State is always leading other States in the matter of implementation of certain dynamic programmes. The present programme of persuasion to check population growth and affording facilities by way of maternity benefits for every child, free education, etc., do not help to solve the problem, but only aggravate and increase the growth of population. The individual is not bothered, because free education is given to children, maternity leave is given, and other facilities are given. The individual takes advantage of these facilities and he cannot be called a responsible person.

It was mentioned in the papers in Delhi that the Union Health Ministry is seriously considering the withdrawal of the maternity benefits for more than two or three children. The same rule may be applied here for educational benefits also to children. Definitely, this will have some impact on the control of population growth. But it will not solve the whole problem. As I said at the beginning, the growth of population has to be tackled on a war emergency basis. Every citizen in the country has a responsibility to society towards the planned development of the country, and as such I would suggest to the Government to take measures not to legalise abortion, as has been suggested in certain quarters, but to bring in legislation to penalise persons who are responsible for adding to the family out of all proportion. The number normally considered to be a compact family is three but we should in this country reduce it to two. It might be said that this measure which has been suggested is against the Constitution. But, Sir, the Constitution has been amended on several occasions to suit the progress and development of the country. It will not be difficult for the Government to consider this as an emergent measure and bring in legislation to the effect that a person should have only two children and they should be responsible.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: We cannot help it, Madam. How can we penalise a man for getting more children?

SRIMATHI S. MANJUBHASHINI: It is not for me to dilate on the subject here.

[5th March 1966]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Gandhiji's method of continence is the only solution.

SRIMATHI S. MANJUBHASHINI: Thank you for supporting me, Sir. I suggest that measures should be taken to amend the Constitution and implement the provision. It should be taken up immediately. Then we need not go with a begging bowl to other countries to feed the starving millions of India. I am sure that no political party, not even members sitting on the opposite benches, will oppose me in this measure.

I thank you, Sir for giving me this opportunity for saying a few words. I have not dilated on other subjects pertaining to the budget, because for one thing they have been ably presented by many speakers earlier. The major issue before the country today is food and self-sufficiency in food. This can be achieved only through control of population.

Thank you, Sir.

திரு. க. அன்பழகன்: சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையை ஒட்டி என்னுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கான இந்த நல்வாய்ப்பை எனக்கு அளித்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நிதிநிலை அறிக்கையினுடைய தொகையளவு மிகுதியாக இருக்கிற ஒரே காரணத்தாலே பொதுமக்களின் வாழ்க்கை நலம் பெருகிவிட்டதில்லை, பெருக்கிட முடிவதில்லை என்பதை அரசாங்கம் உணரும் என்று நம்புகின்றேன். நிதிநிலை அறிக்கை அளவு பெரிதாக பெரிதாக, அந்த அளவு பெரிதாகின்றபோது அந்த சமையைத் தாங்கவேண்டிய நிலைமையும் பொது மக்களுக்கு ஏற்படுகின்றது. பொதுமக்கள் தாங்கவேண்டிய அளவுக்கு கிடைக்கவேண்டிய பலன் அவர்களுக்குப் போய்ச் சேருகின்றதா என்பதை ஆராய்கின்றபோது பல்வேறு வழிவகையினாலே அந்த சமைக்கு ஏற்ற பலன் பொதுமக்களுக்கு கிடைக்காமல் இன்றையதினம் பொதுமக்கள் மிகப் பெரிய அளவிற்கு வேதனைக்கு அளாகின்றார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மிகப் பெரிய செல்வர் வீட்டித் திருமணத்தில் முதல் சில பந்திகளிலே உள்ளவர்களுக்கு எல்லா விதமான விருந்து சிறப்புகளும் கிடைக்கும். கடைசிப் பந்திக்கு போகிறவர்களுக்கு ஒரு சில கிடைக்கும். அந்தப் பந்திக்கும் போகமுடியாதவர்களுக்கு வெளியிலே வந்து விழுகின்றதுதான் கிடைக்கும். தண்ணீர் கிடைக்கும் என்கிறார்கள். தண்ணீர் இல்லாதபோது வேறு சில கிடைக்கும். சமதர்ம நோக்கம் என்று சொல்லிக்கொண்டாலும் சமதர்ம நோக்கம் செயல்பட வழிவகை அமைக்கப்படாத நிலையில் சமதர்ம நோக்கம் பேச்சளவிலே மட்டும் திறக்கவேண்டிய துர்பாக்கிய நிலைமை இருக்கவேண்டிய காரணத்தாலேயும், ஒரு மாநில அரசாங்கத்தாலே மட்டும் இந்த நிலைமையை நிறைவேற்ற முடியாத அளவுக்கு அகில இந்திய சூழ்நிலை இருப்பதாலும் உண்மையிலேயே இன்றையதினம் ஏழை மக்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இந்த திட்டங்கள் வரவு செலவுகள் எவ்வளவு அதிகமானாலும், ஏற்ற பலன் இல்லை என்பதை நான் முதலிலே வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சில

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966.]

நிலைமைகள் இருக்கின்றன. பணவீக்கம் இருக்கிறது. மறுப்பார் இல்லை. பண மறுப்பு இருக்கிறது. அதையும் தடுப்பார் இல்லை. பண முடக்கம் இருக்கிறது. அரசாங்கம் அதையும் ஒத்துக் கொள்கிறது. அரசாங்கம் இந்த மூன்றையும் தெரிந்துகொள்கின்றது. உள்ளவர்கள் பிழைத்துக்கொள்வார்கள். இல்லாதவர்கள் ஏங்கித் தவிப்பார்கள். கள்ளக் கணக்கு அரசாங்கத்திற்கு சிக்காவிட்டாலும் ஏழைகளை சிக்கவைக்கிறது. வரி ஏமாற்றம், செல்வர் செய்வதென்று. விலை ஏற்றம், பணக்காரர்களைப் பாதிப்பதைவிட ஏழைகளின் மென்னியை இறுக்குகிறது. கொள்ளை லாபம், செல்வர்களுக்கு வசதியான துறை. ஏழைகளுக்கு இயலாது. நிர்வாகக் குறை. செல்வர்களால் களையப்படும். ஏழைகளால் களையமுடியவில்லை. ஊழல், உள்ளவர்கள் வளர்க்கிறார்கள். இல்லாதவர்கள் தப்பிவிடுவதில்லை. லஞ்சம், அதிலும் செல்வர்க்கே வாய்ப்பு. எனவே இப்படி ஒரு நிலைமை இருக்கிறது. இந்த நாட்டிலே. இவையெல்லாம் இல்லை என்று திட்டவட்டமாக சொல்லக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்குமானால் அப்பொழுது சமதர்ம நோக்கு இந்த அரசாங்கத்துக்கு இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொள்வோம்.

அடுத்து புதிய வரிகள். ஏறுகின்ற வர் விற்பனை வரி. இந்த வரியைக் கொடுக்கின்றவர்கள் வியாபாரிகளே தவிர ஏழைகள் அல்ல என்றால் இடையிலே இருந்து கொடுக்கின்றவர்கள் வியாபாரிகளே தவிர அந்த வரியின் நேரடிச் சமை ஏழையைத்தான் பாதிக்கிறது. கிராமத்திலே உள்ள பட்டாமணியம் வரியை வசூலித்து தருகிற காரணத்தாலே பட்டாமணியம் அல்ல தருவது. அங்கே உள்ள இரண்டு ஏக்கர், ஒரு ஏக்கர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஏழைதான் அந்த வரியைத் தருவது. அது போலத்தான் இந்த விற்பனை வரியை வசூலித்து தரவேண்டிய பொறுப்பில் வியாபாரிகள் இருப்பதாலே ஏழைகள் பாதிக்கப்படவில்லை என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டேன். இந்த ஏழை மக்களுக்காக அவர்கள் வாழ்க்கை வருமானத்திலே பெரும்பகுதி செலவாகின்றன உணவுப் பொருளுக்கு மட்டுமாவது இந்த விற்பனை வரியிலே வரி விலக்கு அளிக்கப்படுமானால் ஓரளவிற்கு பயன் உண்டு. உணவுப் பொருள்களுக்கும் சட்டத்திலே வரியை அமைத்துவிட்டு இந்த ஆட்சி ஏழைகளுக்காக நடக்கிறது என்பது பயனுள்ள வாதம் அல்ல.

எத்தனையோ இடங்களில் ஏழைமக்கள் குடி தண்ணீருக்கும் திண்டாடுகிறார்கள். சாதாரண சுகாதார வசதிகள்கூட பல கிராமங்களிலே உள்ளவர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை. சென்னை நகரிலே உள்ளவர்களுக்கு குடி தண்ணீர் ஓரளவிற்கு கிடைக்கிறது. அந்தத் தேவை முழு அளவிற்கு நிறைவேறுவதற்கான வசதியை சென்னை மாநகராட்சிக்கு இந்த அரசாங்கம் இன்னும் செய்யாது இருக்கிற காரணத்தாலே ஒரு குறை இருக்கிறது. ஆகையினாலே எத்தனையோ கிராமங்களிலே ஏராளமான வரி செலுத்துகின்ற கிராம மக்கள், அவர்களே அதற்காக ஆகும் செலவை ஏற்றுக் கொள்ள தயாராக இருந்தாலும் இந்த அரசாங்கம் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே 10,000 மக்களுக்குமேல் இருந்தால்தான்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

தருவதாக இருக்கின்றோம். நீங்கள் 8,500 பேர்தான் என்று சொல்லி, பக்கத்திலே உள்ள கிராம மக்கள் 5,000 பேர் இருந்தாலும் கணக்கிலே வராத அளவிற்கு பஞ்சாயத்து எல்லை இருக்குமானால் அதனாலே 10,000 பேர் இருந்தால்தான் நான்காவது திட்டத்திலே கவனிக்கப்படும், ஆகவே குடிதண்ணீர் வசதி தருவதற்கில்லை என்று தெரிவிக்கிறார்கள்.

உதாரணத்திற்கு அமைச்சர் அவர்களுக்கு சொல்லிக்கொள் 11-20 வேன். புஞ்சைப்புளியம்பட்டி பஞ்சாயத்து திராவிட முன் P.M. நேற்றக் கழகத்தினர் முழுவதும் வெற்றி பெற்ற பஞ்சாயத்து. அங்கிருந்து எக்சைஸ் வரிமட்டும் ஓராண்டிற்கு 5 லட்சம் ரூபாய் வருகிறது. அங்கே பஞ்சாயத்தின் வருமானத்தைப் பெருக்கி ஓராண்டிற்கு 25,000 ரூபாய் மிச்சம் வைத்திருக்கிறார்கள். குடிதண்ணீர் வசதி செய்ய 8 லட்சம் 10 லட்சம் செலவானாலும் கடனாக வே கொடுங்கள், 20 ஆண்டுகளிலே கொடுத்து விடுகிறோம், உதவித் தொகை தேவையில்லை என்கிறார்கள். பவானி சாகரிலே இருந்து அந்த ஊர் 8 மைல்தான். - இருந்தாலும் அரசாங்கத்திற்கு மனது இல்லாத காரணத்தாலே, அதிலே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தார் இருப்பதாலே, இதுவரை ஏற்றுக்கொண்டு அனுமதிக்கக்கூட முன்வரவில்லை. அங்கே கிணறு வெட்டுகிறார்கள். தண்ணீரில்லை. கிடைக்கிற தண்ணீர் உப்புத் தண்ணீர். இந்த விபரங்கள் எல்லாம் அரசாங்கத்திற்கு தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. இதனால் ஏழை மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

• மற்றும், காச நோயாளி, தொழு நோயாளி, பிச்சைக்காரர்கள்; இவர்களெல்லாம் ஏழை சமுதாயத்தை அரித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள். செல்வர்களிலே இருந்தாலும் அவர்களால் மருத்துவம் செய்துகொள்ள முடியும். இந்த நோயாளிகளுக்கான மருத்துவ வசதி செய்யப்படுமானால் ஓரளவு ஏழை மக்களுக்கு மன ஆறுதல் ஏற்படும். அதற்கும் போதுமான வசதி செய்யப்படவேண்டும். நேற்றைய தினம் பேசிய திருமதி கிளப்பாலா ஜாதாவ் அம்மையார் அவர்கள்கூட காச நோயாளிகள் 33,000 பேர் இருக்கிறார்கள். ஆனால் 3,000 பேருக்குத்தான் படுக்கை இருக்கிறது என்ற விபரத்தை தெரிவித்தார்கள். தொழு நோயாளிகள் 12,000 பேர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம்மைத் தொழத் தொழத் ஒட்டிக்கொள்ளுமோ என்ற அளவிற்கு இருக்கிறது. பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லைப்பற்றி கேட்கவே தேவையில்லை. பரம்பரை குற்றவாளிகள் குறைந்து வரும்போது புதுவகையான, மது விலக்கு சட்டத்தை மீறி அதை நல்ல தொழிலாக நடத்துகிற குற்றவாளிகள் குடும்பம் குடும்பமாக வளர்கிறார்கள். அந்தக் குற்றத்தைக் கண்டு நாணுகின்ற சூழ்நிலை உருவாகின்றபோது அது குற்றமல்ல, தொழில் என்று சொல்கின்ற அளவிற்கு இந்த அரசாங்கம் ஒரு கேவலமான நிலைமையை உண்டாக்கி மதுவிலக்கு சட்டத்தை மீறிச் செய்கின்ற குற்றத்தைக் குடும்பத் தொழிலாகச் செய்கின்ற அளவிற்கு ஒரு நிலைமை இருக்கிறது என்பதையும் நான் நினைவூட்டிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

அதுபோலவே இளம் பெண்களின் வாழ்க்கையிலே கெடுதல் ஏற்படுகின்ற அளவிற்கு ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது.

திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கு திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம் வசதி அளிக்க முன் வந்தாலும் அவர்களுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 10 ரூபாய்தான் கொடுக்கிறார்கள். குறைந்தது அரசாங்கம் 15 ரூபாயாவது கொடுத்தால்தான் திக்கற்றவர்களுக்கு திக்காவது காட்டலாம்.

இப்படி எல்லாத் துறையிலேயும் ஏழைகள், இல்லாதவர்கள், அபலைகள் வசிக்கின்ற கிராமப் பகுதிகளிலே குடிதண்ணீருக்கு அவதிப்படும் அவலமான நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நான் உண்மையாகவே அமைச்சர் அவர்கள் உணர்வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இவற்றையெல்லாம் நான் சொல்வது அரசாங்கத்தை குற்றம் சாட்டுவதற்கல்ல. தேர்தலுக்காகக்கூட அல்ல. தேர்தல் 67-லே வரும். 72-லே வரும். சில அரசாங்கங்கள் தேர்தல் வருகிற நாள்வரையிலேகூட இருப்பதில்லை. ஆகவே நான் அதை வைத்துக்கொண்டு பேசவில்லை. நிலைமையை அரசாங்கம் உணர்வேண்டும் என்று சொல்கிறேன்.

இந்த ஆண்டு உணவு நிலைமையைப் பற்றி முன்பே என் கருத்து களை தெரிவித்திருக்கிறேன். மூன்று லட்சம் டன் அரிசி பற்றாக்குறை தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிறது. ஒரு லட்சம் டன் அரிசி வேறு கோளாவுக்கு அனுப்பக் கட்டமைப்பட்டிருக்கிறோம். அதிலே மாறுபாடு இல்லை. இந்தப் பற்றாக்குறை வரும்போது கோதுமை ரவை, கம்பு, கேழ்வரகு; இவையெல்லாவற்றையும் கணக்கெடுத்தாலும், இந்தப் பற்றாக்குறை இதோடு நிற்பதாக தயவுசெய்து எண்ணக்கூடாது அரிசி பற்றாக்குறை மட்டும் அல்ல, ஏற்கனவே யார் யார் பாதிக்கப்பட்டார்களோ அவர்கள் பிறவகையான உணவுப் பொருள்களெல்லாம் இருப்பதால் போதுமான அளவு உண்ணுகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி உண்பதில்லை. செல்வர்கள் அப்படி இருக்கலாம். நான் ஆண்ட வனிடத்திலே நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் அழைத்துக் கேட்டால் அங்கே சத்தியம் செய்து காட்டமுடியும். 100-க்கு 80 பேர் குறைந்த அளவுதான் உணவு உண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் சத்தான உணவு உண்ணவில்லை. மத்திய உணவு அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்கூட பாராளுமன்றத்திலே இதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 2,800 கேலரிகள் குறைந்த பட்ச அளவு. இதை 100-க்கு 40 பேர்தான் உண்ணுகிறார்கள். 100-க்கு 60 பேர் இதைவிட குறைவான அளவை உட்கொள்கின்றனர் என்று சொல்லி இருக்கிறார். இது கோதுமை உணவு உண்ணுபவர்களையும் சேர்த்து. தமிழ்நாட்டிலே 100-க்கு 80 பேர் தேவை யான அளவு உணவு உண்ணாமல்தான் இருக்கிறார்கள். அமைச்சர்கள் கிராமங்களுக்கு செல்லும்பொழுது முன்னாலே இருக்கிற பெரிய மனிதர்களை விலகச் சொல்லிவிட்டு, பின்னாலே கூர்ந்து பார்த்தால் பஞ்சடைந்த கண், ஈறு அரித்துப்போன பல், குழிவிழுந்த கண்ணம் உடையவர்கள் முகம் கருங்கி, வாடி, வதங்கி கருகிப் போய் இருப்பதை நாடு முழுவதும் பார்க்க முடியும்.

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

இந்த நிலைமைக்கு நான் குற்றம் சாட்டவில்லை. நண்பர் ராம தாஸ் அவர்கள் கூர்ந்து கவனிக்கிறார். எதையாவது கண்டுபிடித்துக் குற்றம் சாட்டலாமா என்று. அவருடைய முகத்தைப்போல ஊர் மக்களின் முகங்கள் எல்லாம் பளப்பளப்பாக இருந்தால் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுவேன். அமைச்சருடைய முயற்சியைக்கூட நான் குறை சொல்லவில்லை. அதை மாற்றுவதற்கான வழிகளை சிந்திக்கவேண்டும். உண்மையிலேயே மத்திய அரசாங்கத்தின் போக்கினால் மாநில அரசாங்கத்தின் செயல்கள் சிறு சிறு முயற்சிகள் கூட குந்தகப்படுகின்றன என்று கவலைப்படுகிறேன். சிறு சிறு வரம்புகள் கட்டினால் பெரிய வெள்ளம் வரும்போது அடித்துக் கொண்டு போய்விடும். அகில இந்திய சர்க்கார் செய்யும் தவறுகளுக்கு இவர்கள் ஈடுகொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த நிலையை அரசாங்கம் கூர்ந்து நோக்கவேண்டும். அகில இந்திய அரசாங்கத்தின் இன்னின்ன செயல்கள் நமக்கு குறையாக இருக்கின்றன என்று தெரிந்தால் தலையீடாகத் தெரிந்தால் அதை எதிர்த்து நோக்க இந்த அரசாங்கம் தயாராக இருக்கவேண்டும். தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் என்ற பெயரில் பணத்தைப் பாழ் படுத்துகிற டெல்லி சர்க்கார் மாநில அரசைக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். பல பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கவும் வேலையில் அமர்த்தவும் கிராமப் பணத்தை வீணாக்கிக்கொண்டு கிராமத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்கிறோம் என்று நாடகம் நடத்துவதற்கு சமுதாய நலத் திட்டம் இருக்கிறதே தவிர நாட்டில் அதனால் ஏற்பட்ட பலன் என்ன, வளர்ச்சி என்னவென்றால் ஒன்றுமில்லை. இதை வற்புறுத்தி குற்றச்சாட்டாகவே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். டெல்லி சர்க்கார் நாட்டின் பாதுகாப்பைப்பற்றி சொன்னால் கேட்கலாம். வெளிநாட்டு செலவாணியைப்பற்றி சொன்னால் கேட்கலாம். உள்நாட்டில் விவசாயம் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்பதற்கும் அவர்கள் ஏதோ படித்தவர்கள் பொது அறிவு இல்லை. தாதலர்களுக்கு என்று தயாரிக்கிற திட்டங்களை இங்கே நினைத்தால் பொது மக்கள் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வஞ்சிக்கப்படுவதற்கு இடம் இருக்கக்கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சமுதாய நலத்திட்டம் இதுவரையில் சில அரசியல் கட்சிகளுக்குப் பயன் படுகிறதே தவிர கிராம மக்களுக்கு அது பயன்படுவதாக இல்லை. டாக்டர் ப. நடராசன் அவர்கள் வெளியிலே பேசியிருக்கிறார்கள். 1951-லிருந்து இன்றுவரை 15 வருஷமாக சராசரி உற்பத்தி எவ்வளவு என்றால் அன்றைக்கு இருந்த நிலைமை தான் இருக்கிறதே தவிர உண்மையில் உற்பத்தி அதிகமாகவில்லை. அதிகாரிகள் மேலேயிருப்பவர்களுக்கு தகுந்தபடி புள்ளிவிவரங்களைத் தவறாகக் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதைப் புறக்கணிக்க முடியாது. அவர் சொல்வது தவறு என்றால் அரசாங்கத்தினால் இந்நேரம் ஏழை மக்கள் பயன்பெற்றிருக்க வேண்டும். மேட்டூரில் தண்ணீர் தேங்காமல் இருக்கும்போது தஞ்சை மாவட்டத்தில் வழக்கமாகத் திறந்துவிடப்படும் காலத் திற்கு முன்பாக 20 அல்லது 25 நாட்களுக்கு முன் தண்ணீர் திறந்து விட்டார்கள். அப்படி முன்கூட்டியே திறந்துவிடப்பட்டதால் தொடர்ந்து தண்ணீர் தருவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாததால் முதலில்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

அதுபோலவே இளம் பெண்களின் வாழ்க்கையிலே கெடுதல் ஏற்படுகின்ற அளவிற்கு ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது.

திக்கற்ற குழந்தைகளுக்கு திருமதி சரஸ்வதி பாண்டிரங்கம் வசதி அளிக்க முன் வந்தாலும் அவர்களுக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு 10 ரூபாய்தான் கொடுக்கிறார்கள். குறைந்தது அரசாங்கம் 15 ரூபாயாவது கொடுத்தால்தான் திக்கற்றவர்களுக்கு திக்காவது காட்டலாம்.

இப்படி எல்லாத் துறையிலேயும் ஏழைகள், இல்லாதவர்கள், அபலைகள் வசிக்கின்ற கிராமப் பகுதிகளிலே குடிதண்ணீருக்கு அவதிப்படும் அவலமான நிலைமை இருக்கிறது என்பதை நான் உண்மையாகவே அமைச்சர் அவர்கள் உணரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இவற்றையெல்லாம் நான் சொல்வது அரசாங்கத்தை குற்றம் சாட்டுவதற்கல்ல. தேர்தலுக்காகக்கூட அல்ல. தேர்தல் 67-லே வரும். 72-லே வரும். சில அரசாங்கங்கள் தேர்தல் வருகிற நாள்வரையிலேகூட இருப்பதில்லை. ஆகவே நான் அதை வைத்துக்கொண்டு பேசவில்லை. நிலைமையை அரசாங்கம் உணரவேண்டும் என்று சொல்கிறேன்.

இந்த ஆண்டு உணவு நிலைமையைப் பற்றி முன்பே என் கருத்து களை தெரிவித்திருக்கிறேன். மூன்று லட்சம் டன் அரிசி பற்றாக்குறை தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிறது. ஒரு லட்சம் டன் அரிசி வேறு கோளாளுக்கு அனுப்பக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அதிலே மாறுபாடு இல்லை. இந்தப் பற்றாக்குறை வரும்போது கோதுமை ரவை, கம்பு, கேழ்வரகு; இவையெல்லாவற்றையும் கணக்கெடுத்தாலும், இந்தப் பற்றாக்குறை இதோடு நிற்பதாக தயவுசெய்து எண்ணக்கூடாது அரிசி பற்றாக்குறை மட்டும் அல்ல, ஏற்கனவே யார் யார் பாதிக்கப்பட்டார்களோ அவர்கள் பிறவையான உணவுப் பொருள்களெல்லாம் இருப்பதால் பொதுமான அளவு உண்ணுகிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி உண்பதில்லை. செல்வர்கள் அப்படி இருக்கலாம். நான் ஆண்ட வனிடத்திலே நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் அழைத்துக் கேட்டால் அங்கே சத்தியம் செய்து காட்டமுடியும். 100-க்கு 80 பேர் குறைந்த அளவுதான் உணவு உண்ணுகிறார்கள். அவர்கள் சத்தான உணவு உண்ணவில்லை. மத்திய உணவு அமைச்சர் திரு. சி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்கூட பாராளுமன்றத்திலே இதை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 2,800 கேலரிகள் குறைந்த பட்ச அளவு. இதை 100-க்கு 40 பேர்தான் உண்ணுகிறார்கள். 100-க்கு 60 பேர் இதைவிட குறைவான அளவை உபயோகிப்பவர்கள் என்று சொல்லி இருக்கிறார். இது கோதுமை உணவு உண்ணுபவர்களையும் சேர்த்து. தமிழ்நாட்டிலே 100-க்கு 80 பேர் தேவை யான அளவு உணவு உண்ணாமல்தான் இருக்கிறார்கள். அமைச்சர்கள் கிராமங்களுக்கு செல்லும்பொழுது முன்னாலே இருக்கிற பெரிய மனிதர்களை விலகச் சொல்லிவிட்டு, பின்னாலே கூர்ந்து பார்த்தால் பஞ்சடைந்த கண், ஈறு அரித்துப்போன பல், குழிவிழுந்த கண்ணம் உடையவர்கள் முகம் கருங்கி, வாடி, வதங்கி கருகிப் போய் இருப்பதை நாடு முழுவதும் பார்க்க முடியும்.

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

இந்த நிலைமைக்கு நான் குற்றம் சாட்டவில்லை. நண்பர் ராம தாஸ் அவர்கள் கூர்ந்து கவனிக்கிறார். எதையாவது கண்டுபிடித்துக் குற்றம் சாட்டலாமா என்று. அவருடைய முகத்தைப்போல ஊர் மக்களின் முகங்கள் எல்லாம் பளப்பளப்பாக இருந்தால் அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுவேன். அமைச்சருடைய முயற்சியைக்கூட நான் குறை சொல்லவில்லை. அதை மாற்றுவதற்கான வழிகளை சிந்திக்கவேண்டும். உண்மையிலேயே மத்திய அரசாங்கத்தின் போக்கினால் மாநில அரசாங்கத்தின் செயல்கள் சிறு சிறு முயற்சிகள் கூட குந்தகப்படுகின்றன என்று கவலைப்படுகிறேன். சிறு சிறு வரம்புகள் கட்டினால் பெரிய வெள்ளம் வரும்போது அடித்துக் கொண்டு போய்விடும். அகில இந்திய சர்க்கார் செய்யும் தவறுகளுக்கு இவர்கள் ஈடுகொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. அந்த நிலையை அரசாங்கம் கூர்ந்து நோக்கவேண்டும். அகில இந்திய அரசாங்கத்தின் இன்னின்ன செயல்கள் நமக்கு குறையாக இருக்கின்றன என்று தெரிந்தால் தலையீடாகத் தெரிந்தால் அதை எதிர்த்து நோக்க இந்த அரசாங்கம் தயாராக இருக்கவேண்டும். தேசிய விஸ்தரிப்புத் திட்டம் என்ற பெயரில் பணத்தைப் பாழ் படுத்துகிற டெல்லி சர்க்கார் மாநில அரசைக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். பல பேர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்கவும். வேலையில் அமர்த்தவும் கிராமப் பணத்தை வினாக்கிக்கொண்டு கிராமத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்கிறோம் என்று நாடகம் நடத்துவதற்கு சமுதாய நலத் திட்டம் இருக்கிறதே தவிர நாட்டில் அதனால் ஏற்பட்ட பலன் என்ன, வளர்ச்சி என்னவென்றால் ஒன்றுமில்லை. இதை வற்புறுத்தி குற்றச்சாட்டாகவே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். டெல்லி சர்க்கார் நாட்டின் பாதுகாப்பைப்பற்றி சொன்னால் கேட்கலாம். வெளிநாட்டு செலவாணியைப்பற்றி சொன்னால் கேட்கலாம். உள்நாட்டில் விவசாயம் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்பதற்கும் அவர்கள் ஏதோ படித்தவர்கள் பொது அறிவு இல்லை. தாதவர்களுக்கு என்று தயாரிக்கிற திட்டங்களை இங்கே நினைத்தால் பொது மக்கள் ஏமாற்றப்படுகிறார்கள். அவர்கள் வஞ்சிக்கப்படுவதற்கு இடம் இருக்கக்கூடாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சமுதாய நலத்திட்டம் இதுவரையில் சில அரசியல் கட்சிகளுக்குப் பயன் படுகிறதே தவிர கிராம மக்களுக்கு அது பயன்படுவதாக இல்லை. டாக்டர் ப. நடராசன் அவர்கள் வெளியிலே பேசியிருக்கிறார்கள். 1951-லிருந்து இன்றுவரை 15 வருஷமாக சராசரி உற்பத்தி எவ்வளவு என்றால் அன்றைக்கு இருந்த நிலைமை தான் இருக்கிறதே தவிர உண்மையில் உற்பத்தி அதிகமாகவில்லை. அதிகாரிகள் மேலேயிருப்பவர்களுக்கு தகுந்தபடி புள்ளிவிவரங்களைத் தவறாகக் கொடுக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதைப் புறக்கணிக்க முடியாது. அவர் சொல்வது தவறு என்றால் அரசாங்கத்தினால் இந்நேரம் ஏழை மக்கள் பயன்பெற்றிருக்க வேண்டும். மேட்டூரில் தண்ணீர் தேங்காமல் இருக்கும்போது தஞ்சை மாவட்டத்தில் வழக்கமாகத் திறந்துவிடப்படும் காலத் திற்கு முன்பாக 20 அல்லது 25 நாட்களுக்கு முன் தண்ணீர் திறந்து விட்டார்கள். அப்படி முன்கூட்டியே திறந்துவிடப்பட்டதால் தெர்டர்ந்து தண்ணீர் தருவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாததால் முதலில்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966.]

கொடுக்கப்பட்ட தண்ணீர் சரியாகப் பயன்படுத்த முடியாமல் பல இடங்களிலே பயிர்கள் பாழ்பட்டுப்போயிருக்கிறது. அரசாங்கத்தில் எவ்வளவோ ஆராய்ச்சிகள் செய்வதற்கு இலாகாக்கள் இருக்கின்றன. 20 நாட்கள் முன்னதாகத் திறந்துவிட்டதை அரசாங்கம் ஆராய வேண்டும். அதை உடனடியாக விசாரித்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். பின் மழை பெய்ததால் ஏற்பட்ட சேதம் ஒரு புறம்; தண்ணீர், காலத்தில் இல்லாததால் சேதம் ஒரு புறம். அதனால் மேட்டூர் தண்ணீரை பயன்படாமல் செய்து பாழடித்து விட்டார்கள் என்று தஞ்சை மாவட்ட விவசாயிகள் கூறுகிறார்கள். பவானிசாகர் பகுதியில் அவர்களுக்குத் தண்ணீர் தராமல் தஞ்சைக்குத் திறந்துவிட்டார்கள் என்று அங்கே குறைப்பாட்டி கொள்கிறார்கள். அடுத்து கிணறு வெட்டுவதற்கு ஏராளமான பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிணறுகள் வெட்டப்படுவதில் தூற்றுக்கு 75 கிணறுகள் உண்மையாக வெட்டப்பட்டலாம். மற்றவை கணக்கிலே காட்டப்படுகிறதே தவிர செயலிலே காட்டப்படவில்லை. வெட்டிய கிணறுகளிலே தண்ணீர் கிடைக்காமல் போவதும் இருக்கிறது. வெட்டினால் பலன் இருக்குமா இருக்காதா என்பதை அரசாங்கமே ஆராய்ந்து பிறகுதான் பணம் ஒதுக்க வேண்டும். வேண்டுமானால் அரசாங்கத்தின் சார்பில் வெட்டிக்கொடுத்து அந்தத் தொகையைக் கடனாக வசூலித்தாலும் பலன் இருக்கும். பணம் கொடுப்பதில் பணம் போய்ச் சேரவேண்டிய இடத்திற்குப் போய்ச் சேருவதில்லை. வெட்டிய கிணற்றில் தண்ணீர் இருப்பதில்லை. அதிலே கொண்டு வந்து ஊற்று வதற்கு பக்கத்திலேயும் கிணறு இருப்பதில்லை. வரி விலக்கு என்று சொல்லும்போது உண்மையாகவே தஞ்சை மாவட்டத்தில், பவானிசாகர், திருநெல்வேலி, கோயி போன்ற பகுதிகளில் விவசாய மக்கள் அதைப்பற்றி தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எதிர்பார்க்கிற விளைச்சலில் நான்கில் ஒரு பங்கு கூட பெறமுடியவில்லை என்கிறார்கள். அமைச்சர் வெங்கட்டராமன் அவர்கள் பகுதியில் அறந்தாங்கியில் தண்ணீர் இல்லாமல் விவசாயம் பாழாகிறது என்று மக்கள் கூறுகிறார்கள். வரியை தள்ளுபடி செய்யவேண்டும். அதற்கு மாறாக என்ன நடக்கிறது என்றால் மாவட்டத் தண்டல் நாயகம் மூன்று கிஸ்தியையும் சேர்த்து வசூலிக்க உத்தரவு போட்டிருக்கிறார். தயவு செய்து அதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஒரு முறை வரி தருவதற்கே கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் விவசாயிகளிடம் மூன்றையும் சேர்த்து செலுத்தவேண்டுமென்று தஞ்சை மாவட்டத்தில் கேட்கப்படுகிறது என்று தெரிவிக்கிறார்கள். ஐன நாயகத்தில் வரிவிலக்கு பெறுவது என்பது கிராம மக்களுக்குள்ள அடிப்படை உரிமை. அதை மதித்து நடக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கூட்டுறவு சங்கங்களில் கடனுக்கு வசூலிக்கிற பகுதியைக்கூட நிறுத்தி வைக்கவேண்டும். இரண்டு மூன்று ஏக்கர் நிலமுள்ள சிறிய நிலச்சுவான்தார்களிடம் கொள்முதலை நிறுத்துவதனால் ஒன்றும் குடிமுழுக்கிப் போய்விடாது. சென்னை நகரத்திற்கு ஒரு மூட்டை அரிசி கொண்டுவந்தால் அது இந்த நகரத்திற்கு ஒரு கேடாக ஆகிவிடாது. அதைப்போல சிறிய நிலக்காரர்களுக்கு அவர்களிடமிருந்து கொள்முதல் செய்யும் நெல்லை உணவுப்பொருள்

11-30
a. m.

5th March 1966] [திரு. க. அன்பழகன்]

களை நிறுத்திவைப்பது தவறில்லை. எல்லாவற்றையும் விட உற்பத்தி பெருகவேண்டுமென்றால் உற்பத்தியின் அடிப்படையில் ஏழை மக்கள் பயன்பெறுகிற உற்சாகமாக சூழ்நிலையை உண்டாக்க வேண்டும். அதைத்தான் காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்களும் சொன்னார்கள். இரண்டு மூன்று ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஐந்து பத்து ரூபாய் வரி கட்டுகிறவர்களுக்கு வரி விலக்குக் கொடுங்கள். டில்லி சர்க்கார் நடத்துகிற ஊழல்களைப் பார்க்கும் போது இந்த சர்க்கார் வரி விலக்குக் கொடுப்பதால் நாடு கெட்டுப் போகாது. வெள்ளைக்காரர்கள் போகும்போது 1,500 கோடி ரூபாய் வெளிநாட்டுச் செலாவணி வைத்திருந்தார்கள். இப்போது 3,400 கோடி ரூபாய்க்கு கடன் கொடுக்கவேண்டிய நிலைக்கு ஆளாக்கியிருக்கிறார்கள் டில்லி சர்க்கார் பெரியவர்கள். அப்படியிருக்கும் போது இதில் ஒரு கோடி ரூபாய் குறைவதால் நஷ்டம் வந்து விடாது. இதைத் தெரியமாகச் செய்வதற்கு முன்வரவேண்டும். ஒரு ஆண்டு ஒரு ஏக்கருக்குக் கொடுங்கள், அடுத்த ஆண்டு இரண்டு ஏக்கருக்கு என்று படிப்படியாகக் கொடுத்து வாருங்கள். ஆண்டுக்கு 10 அல்லது 20 லட்சம் குறைத்துக்கொண்டு போவதால் விவசாயிகளுக்கு உற்சாகம் ஏற்படுத்துங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உச்சவரம்பு சட்டம் கொண்டுவந்து சமதர்மத்திற்கு அடிப்படை வகுத்ததாகச் சொன்னார்கள். அப்போது நான் சட்ட சபையில் இருந்தேன். பதினைந்து ஏக்கர் அளவுக்கு உச்ச வரம்பு கையாண்டால்தான் ஏதாவது ஓரளவு நிலம் மிச்சமாகும், பங்கிட்டுத் தரமுடியும் என்று நாங்கள் எடுத்துச் சொன்னோம். அப்போது அமைச்சர் யாரென்று மன்றத் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரியும். அவர்களும் சேர்ந்து 30 ஏக்கர் வரையில் கொடுத்தால் தான் ஓரளவு நில உச்சவரம்பினால் பலன் இருக்குமென்று வாதிட்டார்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் திரு. அண்ணா அவர்கள் அப்போது வாதிட்டு பேசியதைப் படிக்கவிரும்புகிறேன்.

“ஒரு குடும்பம் மிக நிம்மதியாக வாழ 15 ஏக்கர் வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் standard (ஸ்டான்டர்டு) ஏக்கர் 15 ஆகக் குறைப்பது ஓரளவுக்கு முற்போக்குப் பாதையை நோக்கி அழைத்துச் செல்கிறோம் என்று மக்கள் மனதில் ஏற்படுத்த முடியும். ஆகையால் 30 ஏக்கர் என்றிருப்பதை 15 ஏக்கராகக் குறைக்க வேண்டுமென்று பணிவோடுகேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்று தெரிவித்தார்கள். என்றாலும் அந்த வேண்டுகோள் அலட்சியப்படுத்தப்பட்டது. உச்சவரம்புச் சட்டம் வரும்போது அரசாங்க இலாகாவில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்குக் கிடைத்த பதில் எவ்வளவு நிலம் மிச்சப்படுத்தப்படும் என்று கேட்ட பொழுது,

The extent of land that will be available after ceiling is fixed at 30 standard acres is estimated at 2,82,105 acres including topes. என்று சொல்லப்பட்டது. அப்போதிருந்த நிலவரி இலாகா அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். தோப்புகள் சேருவதால் இரண்டு லட்சத்து எண்பதிலாயிரத்திற்கு சற்றுக் குறையும் என்றார்கள். தோப்புக்கள் போய்விட்டால் எடுக்கிற நிலத்தின் அளவு, 2,15,000 ஏக்கர் என்று தெரிவித்தார்கள். 1960-லே இந்த சட்டம் வந்தது என்றால் இன்றைக்கு இந்த சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்க

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

கிற லட்சணம் என்ன? இந்த சட்டத்தால் எடுக்கப்பட்ட நிலம் எவ்வளவு? சுமார் 5,546 ஏக்கர். இரண்டு லட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட நிலம் எடுக்கவேண்டிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. முப்பது ஏக்கர் என்று வைத்தாலும் கூட அரசாங்கத்தின் சார்பாகத் தெரிவிக்கப்பட்டபடி 5,446 ஏக்கர்தான் வந்திருக்கிறது. மார்ச்சு மாதத் தோடு முடிந்துவிடுகிறது அந்தப் பணி. இதற்கு ஒரு சட்டம். இதை நிறைவேற்ற ஒரு அரசாங்கம். சமதர்மப் பேச்சு. எங்களை விட உலகத்தில் சமதர்மத்திற்காக யாரும் பிறக்கவில்லை என்ற நினைப்பு. ரஷியர் இல்லை, சீனர்கள் இல்லை. அவர்களுக்கெல்லாம் சமதர்மம் புரியவில்லை. ஆனால் நம்முடைய சமதர்மம் எங்கே நிற்கிறது என்றால் பணக்காரர் வீட்டு பிச்சையில். பிரபுக்கள் நிலத்தை மாற்றி எழுதி வைத்துக்கொண்ட பொது கேட்க முடியவில்லை. நான் அரசாங்கத்தை குற்றம் சொல்வது, சமதர்மம் என்று சொல்லிவிட்டு இப்படிச் செய்யாதீர்கள். ஏதோ செய்கிறோம். எங்களாலே முடிந்தது இது. உச்சவரம்பு இப்படிச் செய்வதாலே சிலவகையான சீர்திருத்தம் ஏற்படும் என்று சொல்லுங்கள். அது சரி. அப்பொழுது இங்கு நிதி அமைச்சராக இருந்து இப்பொழுது மத்திய சர்க்காரின் உணவு அமைச்சராக இருப்பவர் 10 நாட்களுக்கு முன்பு பேசி இருக்கிறார். இந்த உச்சவரம்பு போட்டது, நிலத்துக்கு, உடமைக்கு வரம்பு செய்வது இவற்றிலெல்லாம்கூட வியாபாரிகள் முதலாளிகள் குற்றம் காண்கின்றார்கள். ஆனால் நான் ஜப்பான் நாட்டைப் பார்த்தேன். தைவான் நாட்டைப் பார்த்தேன். அங்கே எல்லாம் ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு ஹெக்டர் அளவுக்குத்தான் நிலம் வைத்திருக்கிறார்கள். உச்சவரம்பு இரண்டு ஹெக்டர் இருக்கிறது. அப்படியானால் ஏறத்தாழ 5 ஏக்கர்தான். இந்தக் காரணத்தாலேதான் அவர்கள் அக்கரையோடு பாடுபடுகிறார்கள். அவர்களே உழுகிறார்கள். படித்தவர்கள் பாடுபடுகிறார்கள். விவசாயத்திலே உற்பத்தியைப் பெருக்கப் பாடுபடுகிறார்கள். அவர்களுடைய முழுக் கவனமும் நிலத்திலே இருக்கிறது என்று திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கூறி இருக்கிறார்கள். ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உச்சவரம்பு 30 ஏக்கராவுக்கு சட்டம் நிறைவேற்றி விட்டு அதிலே இடுக்கு விழுவதற்கு 70 ஏக்கராவுக்கு வழி வைத்து விட்டு, தோப்பாக மாற்ற ஆயிரம் ஏக்கரா கொடுத்துவிட்டு மாடுமேய்ப்பதற்கு 500 ஏக்கரா ஒதுக்கிவிட்டு உச்சவரம்பு செய்யக்கூடாது என்பவர்களைக்கூட புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் உச்சவரம்புதான் எங்கள் கொள்கை என்று சொல்லி இவ்வளவு விலக்கு வைத்து உணவு உற்பத்தியாகவில்லை என்றால் என்ன பொருள். உணவு அமைச்சரோ இந்த உச்சவரம்பு சட்டத்தை முழு அளவிற்கு அக்கரையோடு நிறைவேற்றியிருந்தால் எழைகளுக்கு பயன் பட்டிருக்கும். உணவு உற்பத்தியை பெருக்கி இருக்க முடியும் என்கின்றார். இந்த அமைச்சர்களுக்கு இலாக்கா மாறுவதுபோல்தான் நோக்கமும் மாறுகிறது.

அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்கிற தேசியமயமாக்கிய தொழில்களிலே நல்ல லாபத்தைக் காட்ட வேண்டும். பஸ்ஸிலே ஏராள

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

மாக லட்சக் கணக்கிலே, கோடிக்கணக்கிலே சம்பாதிக்கிறார்கள் என்று தெரியும். அப்படி சம்பாதிக்கிற பணம் எந்த எந்த நேரத்தில் யார் யாருக்கு எப்படி எப்படி பயன்படுகிறது என்ற அந்தக் கணக்கும் தெரியும். அப்படியெல்லாம் சம்பாதிக்கக் காரணமாக இருக்கிற அதே பஸ் தேசியமயமாக்கப்படவேண்டும் என்ற அடிப்படையான கொள்கையை திரும்பத் திரும்ப திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்த நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறோம். திருப்பித் திருப்பி கணக்கு வருகிறபோது தேசியமயமாக்கப்பட்ட தொழிலிலே நஷ்டக் கணக்குத்தான் பெரிதாகக் காட்டப் படுகிறது.

சென்னையிலே இருக்கிற பஸ் போக்குவரத்து காரணமாக 1964-65-லே நஷ்டம் ரூ. 23,88,000. அதே போல கன்னியாகுமரியிலே இருக்கிற பஸ் போக்குவரத்து நஷ்டம் ரூ. 27,855. தொலை தூரம் போகிற பஸ்ஸிலே "மட்டும் 3 லட்சம் லாபம். லாரி யூனிட்டிலே நஷ்டம் ரூ. 70,382. இந்த புள்ளி விவரங்களையெல்லாம் முழுதும் படிக்க தலைவர் அவர்கள் அதிக காலம் தரவில்லை. அவர்கள் தந்திருக்கிற காலம் குறைவு. ஆகவே நான் முழுவதையும் படிக்கா விட்டாலும் அமைச்சரவர்கள் புள்ளிவிவரம் தெரிந்தவர்கள். அவர்கள் அவற்றுக்கு பதில் கூறுவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

அதே போல பொதுமக்களின் நன்மைக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிற மாதவரம் மில்க் டெய்ரி—பால்வழங்கும் திட்டத்திலே நஷ்டம் 1963-64-ல் ரூ. 28,28,000. 1964-65-ல் நஷ்டம் 18,74,000. 1965-66-ல் நஷ்டம் ரூ. 30,39,000. 1966-67-ல் எதிர்பார்க்கிற நஷ்டம் ரூ. 20,31,000. நான் இந்த நஷ்டமே வருவது கூடாது என்று கருதுபவன்கூட அல்ல. நஷ்டம் வரலாம். பொது மக்களின் நன்மைக்காக அரசாங்கம் விரிப்பணத்திலே இருந்து எடுக்கும் பணம் நஷ்டமாகலாம். ஆனால் பொது மக்களைக் கேட்டால் பால் வழங்குவதிலே குறைபாடு, அவர்கள் தேவை நிறைவேற்றப்படவில்லை என்கிறார்கள். பண்ணை மாடுகளை அங்கே வைத்துக்கொள்ள விரும்பாமல் ஓட்டிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள் என்ற நிலைமை. பண்ணையை நிறுவனம் செய்து நடத்த முடியாத அளவுக்கு அதிகாரிகள் பொறுப்பும் அக்கரையும் காட்ட முடியாத சூழ்நிலை இருக்குமானால் எப்படி அரசாங்கத்தினிடத்திலே பொது மக்களுக்கு நம்பிக்கை வரும். எந்தக் கட்சி அரசாங்கமாக இருந்தாலும், பொது மக்களுக்கான காரியங்களிலே அவர்கள் மற்ற வர்களைவிட திறமையாக செய்யமுடியும் என்பதை நிலைநாட்டினால் தான் சமதர்ம வழியிலே இந்த நாட்டு மக்களை அழைத்துச் செல்ல முடியும்.

அதுமட்டுமல்ல. வரிசையாகச் சொல்கிறேன். கூட்டுறவுத் துறையிலே கோடிக்கணக்கான பணம் இருக்கிறது. ஆனால் அதிலே இருக்கும் குறைபாடுகளுக்கு அளவே கிடையாது. இது அமைச்சரின் சொந்தப் பொறுப்பு என்று நான் பேசவில்லை. வேறு யாராவது ஆளுங்கட்சியிலே உள்ளவர்கள் சொல்லலாம். மாநகராட்சி மைனர் இடத்திலே இருக்கிறது என்று. யாரைப் பார்த்து யாருக்கு எதனால் சந்தேகம் வரும்? தன்னைப் பார்த்து சந்தேகம்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

எதிர்ப்பிட்டு மைனரை பெண் விரும்புவதா என்று. காங்கிரஸ் கட்சிக்கு சந்தேகம் ஆட்சியைப்பற்றி. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் காங்கிரசுக்கு இடம் கொடுக்காத காரணத்தாலே மைனர் என்று சொல்லலாம். நல்ல வேளையாக இன்றைக்கு இருக்கிற மேயருக்கு பெயரே மைனர்தான். அதற்காக வருத்தப்படவில்லை. பல வயதானவர்கள் மைனராக இருக்கமுடியவில்லையே என்று கவலைப்படுவது தெரியும். எனவே அப்படிப்பட்ட சொற்களுக்காக அல்ல வருத்தப்படுவது. அதே நேரத்தில் அரசாங்க இலாக்காக்களிலே இருக்கிற குறைபாடு அதிகம். இங்கே மாநகராட்சியைப்பற்றி வாதிட முடியும். இந்தப் பிரச்சனையைக் கொண்டு வந்து அரைமணி நேரம் ஒதுக்கிப்பேசுவது என்று இருந்தேன். இன்றைக்கு நேரம் இல்லை, என்பதால் மறுபடியும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மாநகராட்சி மன்ற நிர்வாகத்தைப் பற்றியும், அரசாங்க உதவிகளைப்பற்றியும் இந்த மன்றத்திலே வாதிட ஒரு நாள் ஒதுக்கவேண்டும். சென்னை மாநகராட்சிக்கு அதற்காக ஒதுக்கவேண்டிய பணத்தை ஒதுக்காமல் இருந்துவிட்டு, அதற்கு கொடுக்கவேண்டிய பணத்தை கொடுக்காமல் இருந்துவிட்டு, தன்னுடைய பொறுப்பை மாநகராட்சியின் பொறுப்பென்று தவறாகப் பேசிக் கொண்டு இருப்பதில் இந்த அரசாங்கத்துக்குப் பெருமை இல்லை. மாநகராட்சியை நடத்துகிறார்களென்றால் ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கு ஒரு மேயர். மூன்றாண்டுகள் உறுப்பினர்கள் இருப்பார்கள். மறுபடியும் புதியவர்கள் வருவார்கள். ஆனால், தலைநகரத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு அரசாங்கத்தினுடையது. எப்படி டெல்லியைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு இந்திய சர்க்கார் கையாண்டு வருகிறதோ, பல கோடிக்கு கணக்கான ரூபாயை ஒதுக்குகிறதோ, எப்படி பம்பாய் தலைநகரத்துக்கு மராட்டிய மாநிலம் பணம் ஒதுக்குகிறதோ, எப்படி கல்கத்தாவின் வசதிக்காக மேற்கு வங்காள அரசாங்கம் பணம் ஒதுக்குகின்றதோ, அந்த அளவிற்காவது ஒதுக்கி இருப்பீர்களானால் நகரத்திலே இருந்து பெறுகின்ற வரியிலே அர்ப்பணம் லாண்ட் டாக்ஸ் ஒதுக்கி இருப்பீர்களானால் மோட்டார் வெகிகிள் டாக்ஸ் என்பதிலே இவ்வளவு பங்கு என்பதை ஏற்றுக் கொண்டு ஒதுக்கி யிருப்பீர்களானால் அதற்கான புள்ளிவிவரத்தை சொல்ல முடியாததற்கு மன்னிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நோரில்லை. ஆனால் சொல்லி வாதிட முடியும் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அரசாங்கம் ஆண்டு ஒன்றுக்கு இரண்டு கோடி ரூபாய் தராமல் நிறுத்தி வைத்து மாநகராட்சியைப் பட்டினிபோட்டு மருமகனை பட்டினி பேசுகிற மாமியாரைப் போல, மருமகனை விட்டைவிட்டு துறத்தும் முயற்சியைப் போல இந்த அரசாங்கம் செய்கிறது. அந்த மருமகன் வந்து விடலாம். ஆனால் இங்கே இருக்கிற மாமியாருக்கும் அகே நிலைமை ஏற்படும் என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து கூட்டுறவு நிலையங்களைப்பற்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கூட்டுறவு டைரக்டர் தேர்தலுக்கு பலவிதமான தவறுகள், செய்வகற்றான சூழ்ச்சிகள் மூடாப்பாடுகள் இருக்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட தேர்தலைப்பற்றி சொல்லவில்லை. கூட்டுறவு நிலை

[திரு. க. அன்பழகன்]

யங்களின் தேர்தல் நடக்கிறபோது இன்னொரு கூட்டுறவு நிலையத்திலே பணியாற்றும்பவர் கோவாபரேடிவ் டிபார்ட்மெண்டைச் சார்ந்தவர்கள் நடத்துவார்கள் என்ற நிலைமை இல்லாமல், வேறு இலாகாவைச் சார்ந்தவர்கள்தான் ஓட்டை எண்ணுபவர், எண்ணுகின்ற அதிகாரி, முடிவை அறிவிக்கின்ற அதிகாரி என்று இருந்தால் இப்பொழுது இருக்கிற ஊழல்கள் இல்லாமல் தடுக்கமுடியும். அப்படிச் செய்தால் நல்ல பெயர் வரும். அப்படிச் செய்ய மறுத்தால் தேர்தல் முறை இப்படித்தான் இருக்குமென்றால், ஊழல் வளர வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அரசாங்கம் இந்த முறையைக் கையாள்கிறது என்ற குற்றத்தை ஏற்கவேண்டி வரும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து நான் தெரிவிக்க விரும்புவது மத்திய சர்க்கார் அவர்களுடைய ஊழியர்களுக்கு அகவிலைப்படி உயர்வு அளித்துவிட்டார்கள். மாநில அரசாங்கம் நிதி நிலை அறிக்கையிலே முன்பு மொத்தமாக பஞ்சப்படி இவ்வளவு என்று போட்டிருப்பார்கள். ஆனால் இந்த ஆண்டு பஞ்சப்படி பக்கத்துக்கு பக்கம் இருக்கிறது. இந்த இலாக்காவிற்கு 30 லட்சம். இதற்கு 25 லட்சம் அகவிலை உயர்விற்கு என்று வரிக்கு வரி வருகிறது. இந்த அகவிலைப்படி என்பதை சென்னை மாநில சர்க்கார் ஏற்றுக்கொண்டது. இரண்டாவது ஊதியக் குழு அதை வரையறுத்து அரசாங்கத்துக்கு அறிவித்தபோது அவர்கள் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது அளிக்கப்படுகிற ஊதிய அளவு குறைவாக இருந்தாலும் மத்திய அரசாங்கம் எவ்வெப்பொழுது அவர்களுடைய ஊழியர்களுடைய அகவிலைப்படியை உயர்த்துகிறதோ, அந்த நேரத்திலே எல்லாம் மாநில அரசாங்கம் ஊழியர்களுக்கு உயர்த்தப்படும் என்று. அரசாங்கம், முதலமைச்சர் அவர்கள், அந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆகவே அதற்குப் பிறகு இன்றைக்கு அகவிலைப்படி உயர்வு கொடுப்பது ஆலோசிக்கப்படும் என்று சொல்வது முறையல்ல. அகவிலைப் படி உயர்வு கொடுப்பது என்ற கொள்கை சரியோ, தவறோ, அதை டெல்லி சர்க்காரிடம் சேர்ந்து சென்னை சர்க்கார் ஆலோசிக்கட்டும். அல்லது இப்போது ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற கொள்கையை மாற்றுவதற்கு அடுத்த தேர்தல் வரும்போது, இனி அகவிலைப்படி தாப் போவதில்லை என்று சொல்லி வெற்றி பெற்று வந்தபின் அகவிலைப்படியை நிறுத்தவேண்டும். ஆனால் இன்றைய தினம் டெல்லி சர்க்கார் அகவிலைப்படி உயர்த்தித்தந்தாலும் நாங்கள் அதைத் தருவதற்கில்லை அதற்கு அதிகம் செலவாகும் என்று சொல்வது நியாயமில்லை. அதைப்பற்றி பேசவேண்டுமென்றால் அதற்கு அதிக நேரம் வேண்டும். எனக்கிருக்கும் பஞ்சங்கள் எல்லாம் இந்த நேரத்தைப் பொறுத்ததுதான். ஆகையால் முதலமைச்சர் அவர்களும், தொழில் அமைச்சரும் உடனடியாக ஆலோசித்து அகவிலைப்படியைத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அமைச்சர்கள் ராஜதந்திரத்தில் நிபுணர்களாக இருப்பதால் இப்போது அகவிலைப்படி கேட்கும்போது யோசிக்கிறோம் என்று சொல்லி ஜூலை மாதம் கேட்டால் ஆகட்டும் பார்க்கலாம் என்று சொல்லி, ஆகஸ்டிலே கொடுக்கலாம் என்று பேசி, டிசம்பர் வாக்கில் அது பயன்படவேண்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

டுமென்ற உள்நோக்கத்தோடு செய்வார்களானால் பெறுகிறவர்கள் ஏமாளிகள் அல்ல. நாங்களும் ஏமாறமாட்டோம். அந்த நிலை வரும்போது நாங்கள் போட்ட கூச்சலில்தான் இது வந்தது என்று சொல்லி அந்த வோட்டுகளைப் பெற முடியும். அரசியலில் உள்ள சாதாரண விளையாட்டு அது. தேர்தலுக்காக நான் அதைச் சொல்ல வில்லை. ஏற்கனவே தரப்படவேண்டிய ஒன்று அது. மத்திய சர்க்கார் எந்த விதத்தில் அகவிலைப்படியை உயர்த்துகிறார்களோ அதை அப்போதே உயர்த்தவேண்டும் மாநில ஊழியர்களுக்கு. அப்படியாகும் செலவுக்கு மத்திய சர்க்கார்தான் பொறுப்பு என்று சொல்லவேண்டும். மத்திய சர்க்கார் அகவிலைப்படி உயர்த்தினால் நாங்கள் கொடுக்கவேண்டுமென்பது இல்லை என்று வாதிடலாம். மாநகராட்சிக்கு கொடுக்கப்படும் அகவிலைப்படிக்கு எப்படி மாநில அரசு பொறுப்பாகிறதோ அதுபோன்று மாநில ஊழியர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் அகவிலைப்படிக்கு மத்திய அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக்கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறது. நான்காவது நிதிநிலைக் குழு அறிக்கையில் அதை வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். தெரிவிக்கப்பட்டாலும் அதை வற்புறுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்கள் குறைகளைப்பற்றி திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லியும் கூட அதை வேண்டா வெறுப்பாக அரசாங்கத்தால் கேட்கப்படுகிற 58 வயது வரையில் பணியாற்றலாம் என்று இருக்கிற ஏழை ஆசிரியர்கள் 60 வயது வரையில் பணியாற்றுவதால் அந்த வகையில் கல்வியின் தரம் குறைந்துவிடாது. மேல்நிலையிலுள்ள கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் 58 வயதில் விலகலாம். மாதம் 500, ஆயிரம் என்று சம்பாதிக்கிறவர்கள் இரண்டு வருஷம் முன்னால் விலகுவதால் குறைந்துவிடாது. அவர்கள் தங்கள் அறிவினால் தூல் எழுதி தங்களுக்குள்ள செல்வாக்கின் காரணமாக சம்பாதிக்கலாம். தங்கள் பிள்ளைகளை படிக்கவைக்கலாம். ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் பிள்ளைகள் அப்படி அல்ல. அவர்கள் மாடு மேய்க்கப் போகிறார்கள். ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் எந்த ஏஜன்சியின் கீழ் வேலைசெய்தாலும் லோகல்போர்டோ, பஞ்சாயத்து யூனியனாக இருந்தாலும் அரசாங்கத்தின் நேரடி மேற்பார்வைக்கு வந்தாலும் சர்க்கார் 60 வயது வரையில் வயதை உயர்த்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இருபது ரூபாய் ஓய்வு கால ஊதியம் தந்த தற்காக கருணை மிகுந்த காரணம் வாய்ந்த அமைச்சரைப் பாராட்டுகிறேன். பதினைந்து ரூபாயிலிருந்து இருபது ரூபாயாக உயர்த்தியிருப்பதால் இரண்டு வேளை சாப்பிட வழி செய்ததற்காக நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அடுத்து தமிழாசிரியர்கள் கதி வருந்தத்தக்கதாகயிருக்கிறது. பள்ளிகளில் முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர்கள் நியமிக்க உத்தரவிட்டிருந்தாலும், டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் எழுதிக் கேட்டு, ஒரு முதல் நிலை ஆசிரியர் 17 மணி நேரம் மேல் நிலை வகுப்பில் பாடம் நடத்த வேண்டுமென்றும் அதற்கு மேலாகப் பார்க்கவேண்டுமென்றும் தமிழாசிரியர்கள் முதல்நிலை ஆசிரியர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்றும் ஆகஸ்ட் 25-ல் உத்தரவு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். முதல்நிலைத் தமிழாசிரியர் என்ற நிலையில் பலர் ஏற்றுக்

[திரு. க. அன்பழகன்] [5th March 1966]

கொள்ளப்படாததால் பலர் கதறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். முதல் நிலைத் தமிழாசிரியர் பதவி இருந்தாலும் பல பள்ளிகளில் அது தரப்படுவதில்லை என்ற கருத்தை கவனித்து அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். அதைப் போலவே மத்திய கைத்தறி கூட்டுறவு சங்கத்தைப் பற்றி பல குறைபாடுகள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஈரோடு கிளாத் பிராச்சிங் செண்டர் என்று கைத்தறித் துணிகளை சரியான சலவை செய்வதாக மற்றவர்கள் வாங்குவதற்கு வசதியாக செய்வதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதில் 1961-62-ல் பத்தாயிரம் நஷ்டம் வந்தது. 1964-65-ல் ஒரு லட்சத்து தொண்ணூறுபிரம் நஷ்டம் ஏற்பட்டது. இப்போது கைத்தறி கண்காட்சி நடத்துகிறார்கள். தேங்கிக்கிடக்கும் நான்கு கோடி பெறுமானமுள்ள துணிகண்காட்சி வைத்தால் செலவாகும் என்பது இருக்கலாம். அரசாங்கத்தின் உதவியைப் பாராட்டுகிறேன். தன்னுடிக் குவகை செய்திருப்பதற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவ்வளவு செய்தாலும் 1964-65-ல் ஒரு லட்சத்திற்கும் மேலாக நஷ்டம் ஏற்பட்டது. 1963-64-ல் 91,864 ரூபாயும், 1962-63-ல் எண்பதாயிரத்துக்கு மேல் நஷ்டம் ஏற்படும் வகையில் கூட்டுறவு நிலையங்கள் குறிப்பாக கைத்தறி கூட்டுறவு நிலையங்களை நடத்துவது மிகமிக வருந்தத்தக்கது. தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கூட்டுறவு அமைச்சர் என்ற காரணத்தால் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தகுதியான அதிகாரியைக் கொண்டு அதைப்பற்றி விசாரணை நடத்தப்படவேண்டும். அப்போதுதான் கைத்தறியாளர்களுக்கு அது நியாயமான நன்மையாக அமையும். கூட்டுறவு சங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்ட துணி ஒரு லட்சத்து தொண்ணூற்று இரண்டு லட்சத்திற்கு தமிழ்நாட்டிலே தேங்கி இருக்கும் நிலை கிட்டத்தட்ட நான்கு கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ளது. இதற்கு அரசாங்கம் தந்திருக்கிற கடன் ஏறத்தாழ ஒரு கோடி ரூபாயாகும். ஏறத்தாழ ஒரு கோடி ரூபாய் கடன் கைத்தறி நெசவாளர் கூட்டுறவு சங்கம் தரவேண்டியிருக்கிறது. அதைப்பற்றி நண்பர் சம்பந்தன் அவர்கள் கூறினார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு மாதத்திற்கு 15 நாட்கள்தான் வேலையிருக்கிறது. ஒரு நாளைக்கு முக்கால் ரூபாய் கூலி கிடைக்கிறது. அந்த ஏழை மக்கள் எப்படி வாழ்வது? இன்னும் கொஞ்சநாளில் கைத்தறி நெசவாளர்கள் வேறு வழியில்லாமல் சென்னை நகரத்திற்கு வருவார்கள். ஊரில் இப்போதே பிச்சைக்காரப்பட்டாளம் பெருகி வருகிறது. அவர்களும் அதில் சேர்ந்துவிடுகின்ற துன்பகரமான நிகழ்ச்சி ஏற்படவிடக்கூடாது. உடனடியாக எந்தக் காலத்திலிருந்து அந்தக் கடன் இருக்கிறது என்று தனி அதிகாரியை நியமித்து விசாரித்து ஆவன செய்யவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஊழலுக்கு அது வழி வகுக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். சென்ற முறை நான் பேசும்போது மின்சார இலாகாவில் ஊழல்கள் இருப்பதை குறிப்பிட்டேன். நிலம் வாங்குவதற்கு இரண்டு லட்சத்திற்கு வாங்கிய நிலத்தை ஒரு ஆண்டுக்குப் பின்னர் மூன்று நான்கு லட்சத்திற்கு வாங்கியிருக்கிறார்கள். குற்ற விசாரணை நடத்தவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொண்டோம். அக்கவுண்டண்ட் ஜெனரல் விசாரிப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள்.

[5th March 1966]

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இந்த சபையிலும் அந்த ஸ்டேட்மென்ட் வைப்பதாக நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. க. அன்பழகன் : ஆனால் அவர்கள் என்ன சொல்லப் போகிறார்கள், இந்த விலை கொடுக்கலாம் என்று மாவட்டக் கலெக்டர் தெரிவித்தாராம். இந்த உலகத்தின் நிலவரம் தெரியாமல் இரண்டு மடங்கு விலை கொடுக்கலாம் என்று கலெக்டர் தெரிவித்த தால்தான் மின்சாரக் கழகம் அதை வாங்கியதாகக் கூறுகிறார்கள். மின்சார இலாகா ரூப்பிரண்டு இன்சினியரைக் குற்றம் சாட்ட வேண்டியதில்லை. யார் குற்றவாளி என்று அரசாங்கம் விசாரித்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். எல்லோரையும் விசாரிக்காத நிலைமை ஏற்பட்டால் பொதுமக்கள் பணம் பாழாகிறது என்ற தவறான நினைப்பு மக்களிடம் ஏற்படும். அமைச்சர் ஜனநாயக முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். தப்பிக்க வழிகள் இருக்கலாம். நீதி விசாரணை நடத்தவேண்டுமென்று நான் கூட வற்புறுத்த முடியாது. அடுத்த மன்றத்திற்குதான் அந்த அதிகாரம் உண்டு. மாதம் 1,500 ரூபாய் சம்பளம் வாங்குகிறவர்களாக இருக்கலாம். சட்டமன்ற கணக்குக் குழு பரிசீலித்தால் மட்டும் போதாது. எவ்வளவு அதிகாரம் உள்ள குழுவாக இருந்தாலும் நீதிபதி வைத்து விசாரித்து உண்மையான குற்றவாளி மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திருச்சி தொழிற்சாலை மிக வேகமாக உருவாகி வருகிறது என்ற கூவையான கருத்தை அமைச்சர் தெரிவித்தார்கள். ஹெவி பாய்லர் தொழிற்சாலை வருவதில் மகிழ்ச்சிதான். அதற்கான நிலங்களை நிரவுவதற்காக நான்கு லட்சத்திற்கு 27 லட்சம் ரூபாய் கணக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். நிலத்தை நிரவச் சொன்னால் அவர்கள் கணக்கை நிரவியிருக்கிறார்கள். ஒரு ஆண்டுக்கு முன்னால் அதை எடுத்திருக்கலாம். அரசாங்கத்திற்கு புள்ளிவிவரம் அறிவிக்கப்படுகிறது. அதன்மீது நடவடிக்கை எடுப்பதில் காலதாமதம் காட்டப் படுகிறது. குடிசைகளைப் பிடிக்கவேண்டுமென்றால் குடித்தவுடனே பிடித்தால்தான் நல்லது. அதன்மீது நடவடிக்கை எடுக்க எளிதாக இருக்கும். குடித்தவனை அவன் குடித்த பல நாட்கள் கழித்து நடவடிக்கை எடுப்பதால் அவன் அதுவரை குடிப்பது நீடிக்கிறது. உடனே நடவடிக்கை எடுப்பதால் அவன் மீண்டும் குடிப்பதைத் தடுக்கவும் குடித்ததற்காக தண்டிக்கவும் வகை ஏற்படுகிறது. ஆகையால் குற்றவாளியை உடனே கண்டுபிடித்து நடவடிக்கை எடுப்பதால்தான் அந்த மனப்பான்மை வளருவதைத் தடுக்கமுடியும். இல்லாவிட்டால் அது வளருவதற்கு வழி செய்வதாகும் என்பதை அரசாங்கத்திற்கு தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அதற்கடுத்து நான் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது ஒரே ஒரு கருத்து. சென்னை நகரத்துக்கு குடி தண்ணீர் தருவது பற்றியது. இப்பொழுது ஒரு கோடியே எழுபது லட்சம் ரூபாய் குடிதண்ணீர் திட்டத்திற்கு என்று அரசாங்கம் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். இதைப் பார்த்து பாமர மக்கள் நினைத்துக் கொள்வார்கள், சர்க்கார் ஒரு கோடியே எழுபது லட்சம் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள், சர்க்காரே எல்லாம் தருகிறது என்று. இந்தத் தொகை எக்ஸ்டென்டட் ஏரியாஸ்காக சர்க்காராலே மாநகராட்சிமன்ற பொறுப்பிலே

[5th March 1966] [திரு. க. அன்பழகன்]

சேர்க்கப்பட்ட வட்டாரத்துக்கு குடிதண்ணீர் வசதி தர அரசாங்கம் தந்தது. இந்த ஒரு கோடியே எழுபது லட்சம் முழுவதுமே கிராண்ட் அல்ல. முக்கால் பகுதி கடன். கால் பங்கு கிராண்ட், இங்கே ஏற்படக்கூடிய தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான குடிதண்ணீர் தருவது பற்றி—கடல் நீர் சுத்தம் செய்ய முடியுமா முடியாதா என்பதை அரசாங்கம் தீர்மானிக்க வேண்டும். நிபுணர் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அதே நேரத்தில் காவிரி நீரைக் கொண்டுவருகிற திட்டத்தை அரசாங்கம் உடனடியாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இந்தப் பொறுப்பு அரசாங்கத்தினுடையதே தவிர மாநகராட்சியினுடையது அல்ல. மத்திய சர்க்கார் அமைச்சராக ஏற்கனவே இருந்த நீர் விநியோகம் பற்றிய பொறுப்புடைய அமைச்சராக இருந்த கே. எல். ராவ் அவர்கள் குடி தண்ணீர் திட்டத்துக்கு உங்களுக்கு உடனடியாகச் செய்வேன் என்று சொல்லிவிட்டு சென்றார் என்றாலும் செய்யவில்லை. மாநகராட்சிமன்றம் மூன்று திட்டங்களை இந்த சர்க்காருக்கு கொடுத்தது. அதைப் பரிசீலனை செய்ய ரூ. 1,08,000 தேவை என்று கேட்டது. கடன்பட்ட மாநகராட்சிமன்றம் அதைக் கொடுத்தது. இப்பொழுது அந்த திட்டத்தை பரிசீலனை செய்து முடித்து விட்டோம். இன்னொரு பரிசீலனை செய்யப் போகிறோம். இதற்கு ரூ. 1,80,000 செலவாகும் என்று கேட்கிறது. இது பிரபு பிச்சைக் காரனிடத்திலே பிச்சை எடுக்கிற கதைபோல இருக்கிறது. அரசாங்கம் மாநகராட்சியிடத்திலே பரிசீலனை செய்ய இவ்வளவு செலவாகும் என்று கேட்கிறார்கள் என்றால், அந்த திட்டத்துக்கு எது பொறுப்பு, சென்னை அரசாங்கம். சென்னையைச் சுற்றி தொழிற்சாலைகள் ஏற்பட்டால், அந்த தொழில் வளர்ச்சியினால் ஏற்படுகிற பிரஷர்—தாக்குதல்—முழுவதையும் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டியது சென்னை அரசாங்கம். இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் பார்த்து நோக்கத்தோடு இரண்டு மூன்று நடவை குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு மாநகராட்சி மன்றத்தைப் பொறுப்பாக்கிப் பேசிப் பிரயோசனம் இல்லை என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். அந்த அமைச்சர் அவர்கள் எதிரிலே இருப்பதாலே இதிலே உணர்ச்சியோடு பேசுவதிலே பொருள் இல்லை. ஆகவே அவர்களே பொறுப்பை உணர்ந்தவர் என்ற காரணத்தாலே தன்னுடைய சக மந்திரிகளுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். உள்துறை அமைச்சரைப்பற்றி செட்டிநாட்டு திரு. முத்தையா அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல, அவர்கள் இந்தச் சட்டத்தை படித்துப் பார்த்துவிட்டு எந்த எந்த வகையிலே செய்ய வேண்டுமோ அப்படிச் செய்யவேண்டும். அவர்கள் ஈடல் நலம் இல்லாமல் இருக்கிறார் என்பதை உணர்வேன். உள்ளபடி தெரிந்து செய்பவர்களைப்பற்றி சொல்லலாம். தெரியாதவர்களிடம் பெரிய மனதைக் காட்டுவதுதான் பழக்கம். ஆகவே தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் சென்னை மாநகராட்சி மன்றத்துக்கு காவிரி நீர் திட்டத்தை நிறைவேற்றித்தான் முன்வரவேண்டும். அதிலேயும் அடுத்த ஆண்டு நான் டெல்லிக்குப் போகிறேன் என்கிறார்கள்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : நான் அப்படிப் பேசவில்லை.

திரு. க. அன்பழகன் : அவர்களுடைய நினைப்பு தொழில் வளர்ச்சிதான் என்று கேள்விப்படுகிறேன். அந்த நினைப்பு காரண

[திரு. கே. ராமதாஸ்] [5th March 1966.]

சர்க்காரிலிருந்தும் அங்கே வசதி செய்துகொடுக்கப்படவில்லை. அந்த போலீஸ் காலனியில் தண்ணீர் வசதி, லைட் வசதி இல்லாமல் இருக்கிறது. அதை இந்த நேரத்தில் ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். எல்லா வசதிகளையும் அங்கேயும் செய்து தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்ததாக திரு. அன்பழகன் அவர்களும் சிற்றரசு அவர்களும் நகரசபை ஊழல்பற்றி சொல்லிய தற்கு கருத்து தெரிவித்தார்கள். சிற்றரசு அவர்கள் பேசும்போது உணவுப் பிரச்சனையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னார்கள். மறைந்துவிட்ட நம்முடைய பிரதமர் லால்பகதூர் சாஸ்திரி அவர்களும் நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்களும் உணவு நெருக்கடி இருப்பதை உணர்ந்து மக்கள் மனதில் தியாக மனப் பான்மை வளர வேண்டுமென்பதற்காக வாரத்தில் ஒரு நாள் ஒரு வேளை உணவை நீக்கி விரதம் மேற்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதைப்பல அரசியல் தலைவர்கள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அது வரவேற்கப்படவேண்டியதுதான் என்றும் மக்கள் அதை நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். ஆனால் உணவுப் பிரச்சனை என்பது பொதுவான பிரச்சனை. அது காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு மட்டும் உள்ளது அல்ல. எல்லா அரசியல் கட்சிக்கும் பொதுவான பிரச்சனை அது. அவர்கள் பேசும்போது, உணவு நெருக்கடி இருப்பதால் ஒரு வேளை உண்ணக்கூடாது என்று சொல்கிறார்கள், இனிமேல் உடைப்பதற்குச் ஏற்படும்போது 'ஆடையில்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்று கூறுவார்கள்' என்று குத்தலாகப் பேசினார்கள். இது அரசியல் பேச்சுத்தானா? அதுமட்டுமல்ல. இந்த சர்க்கார் மாநகராட்சிக்கு 'மாற்றந்தாய் மாதிரி நடக்கிறது, மானியங்களைக் கொடுப்பதில்லை' என்று சொன்னார்கள். கடன் கொடுக்கிறபொழுது கேட்பதில்லை. அன்பழகன் அவர்கள் இதைப்பற்றி ஒரு மணி நேரம் பேசத் தயாராக இருப்பதாகவும், நேரம் ஒதுக்கித் தரவேண்டுமென்றும் சொன்னார்கள். ஒரு நாள் கூட இந்த சென்னை நகரசபை ஊழல்களைப் பற்றி பேச நேரம் ஒதுக்கித் தரவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏன் என்றால் '1958-க்குப் பின்னால் கொடுக்கப்பட்ட மானியங்கள் எவ்வளவு; எப்படி செலவு செய்யப்பட்டது? அதில் எவ்வளவு எப்படி வீணாக்கப்பட்டது' என்பதைப்பற்றியெல்லாம் நாங்களும் பேசத்தயாராக இருக்கிறோம். சர்க்கார் மீது கெட்ட அபிப்பிராயம் உண்டாக்குவதற்காகச் சொல்கிறார்கள் காங்கிரஸ் காரர்கள் அங்கே மீண்டும் வரவேண்டுமென்ற ஆசையில் இதைச் சொல்ல வில்லை. 'எங்கள் கையில் அதிகாரத்தைக் கொடுங்கள்' என்று நேற்று கேட்டார்கள். 'நீங்கள் யார்' என்பதைக் காட்டுவதற்காகத்தான் ஊழல்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். திரு. அன்பழகன் அவர்கள் கற்பனை செய்து ஏதோ குற்றச் சாட்டுகளைக் கூறினார்கள் சர்க்கார் மீது. திரு. சிற்றரசு அவர்கள் கூறியது போல நீதிபதியால் அந்தக் கட்சித் தலைவர்கள் விசாரிக்கப்படுவதற்கு தயாராக இருந்தால் நாங்களும் அதற்குத் தயாராக இருக்கிறோம். அவர்கள் ஊழல்களை இரண்டொன்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பணம் சர்க்கார் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்கள். எட்டு ஆண்டுகளாக நகரசபை நிர்வாகம் எப்படி நடக்கிறது? கடற்கரையில் மெரினா காண்டினை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நகரசபையின் ஆபுளோ மூன்று ஆண்டுகள். அந்த கேண்டினுக்கு டெண்டர்

5th March 1966] [திரு. கே. ராமதாஸ்]

கேட்கப்பட்டது. அதில் யார் அதிகமாகக் கேட்கிறார்களோ அவர்களுக்குத்தான் கொடுப்பது முறை. ஆனால் அவர்களுடைய நிர்வாகத்தில் எப்படியென்றால் 2,250 ரூபாய்க்கு ஒருவர் கேட்டார், மற்றவர் 2,000 ரூபாய்க்குக் கேட்டார். மற்றவர் 1,250-க்குக் கேட்டார். நண்பர் அன்பழகன் அவர்கள் இதைக் குறித்து வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ரூபாய் 2,250-க்குக் கேட்டவருக்குத்தான் கொடுக்க வேண்டியது நியாயம். நகரசபைக்கு அதனால்தான் வருமானம் அதிகமாகும். அதற்கு மாறாக ரூ. 1,250-க்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, நண்பர் ராமதாஸ் அவர்கள் கொடுக்கிற குற்றச்சாட்டுப் புள்ளிவிவரத்தைப் பார்த்தால், அந்தப் புள்ளிவிவரமே குற்றச்சாட்டைச் சொல்லும். டெண்டர் கொடுக்கிறபொழுது, யார் அதற்கு முன் அதனுடைய வளர்ச்சிக்கு காரணமாக இருக்கிறார்களோ, யாரிடத்தில் கொடுத்தால் நிரந்தரமாக அந்த காண்டின் நடைபெறுமோ, அதைப் பார்த்துக் கொடுக்கவேண்டிய அதிகாரம் மாநகராட்சிக்கு இருக்கிறது. இல்லையென்றால் அவர்கள் சொல்கிற குற்றச்சாட்டு சரி. கொடுத்திருக்கிற அதிகாரத்தை நிறைவேற்றமுடியாவிட்டால், அந்த இலாகாவை நிர்வகிக்க முடியாது. அந்த அதிகாரம் இல்லை யென்றால், திரு. ராமதாஸ் அவர்கள் சொல்கிறபடி 'அது தவறு' என்றால் கமிஷனர் ஏன் அதை ஏற்றுக்கொண்டார் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ராமதாஸ்: அதிகாரம் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. குறைத்துக் கேட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. நான் சொல்வதெல்லாம் அதிகாரம் அந்தக் கமிட்டிக்கு இருக்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். ஆனால் அந்த அதிகாரம் டிஷ்பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது என்பதைத்தான் குறிப்பிட்டேன். மற்றொன்று சமீபத்தில் நடைபெற்றதை மட்டும் சொல்லி நேரம் இல்லாததால் முடித்துக்கொள்கிறேன். சமீபத்தில் நகரசபையில் மூவாயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட பெறுமானமுள்ள வைக்கோல் இல்லை. டிப்போவில் அது இல்லை. இதை தி.மு.க. அங்கத்தினர்கள் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஸ்டாக் புக்கில் ரூ. 3,000-க்கு வைக்கோல் இருக்கிறது. காண்ட்ராக்ட் எடுத்தவர்கள்

SRI K. ANBAZHAGAN: The complaint was made by the D.M.K. Members to the Commissioner, and the Commissioner 12-10 has accepted that the complaint had come from the D.M.K. P.M. Members and not from the Congress Members.

திரு. கே. ராமதாஸ்: அவர்கள் அந்த இடத்திற்குச் சென்றார்களா, பரிசீலனை செய்தார்களா என்பதைப் பற்றியெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டேபோனால் அதற்கு நேரம் இருக்காது. அவர்களேதான் சென்றார்கள். ரூ. 3,000-க்கு வேண்டிய வைக்கோல் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அங்கே இல்லை. கமிஷனரிடத்தில் ரிப்போர்ட் செய்தார்கள். ஆகவே அது கொடுக்கப்பட்டு ஒன்றரை மாதம் ஆகிறது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு. நேற்று மேலும் விசாரணை செய்யாமல் அந்த பைல் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் அது மறைக்கப்பட்டது?

[5th March 1966]

SRI K. ANBAZHAGAN : Sir, on a point of order. It is the responsibility of the Commissioner of the Madras Corporation and not the responsibility of the Members or the Mayor. The administrative fault or default should be found out by the Commissioner and action should be taken by him.

திரு. கே. ராமதாஸ் : இத்துடன் என் பேச்சை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, when criticism of any department is generally made in this House, people forget that the criticism of the Corporation of Madras is also a criticism of the Government.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, I thank you for giving me this opportunity to say a few words on this very important occasion when the Budget is being presented for the last time before the next General Elections are due. I realise, Sir, that the possibility of the elections coming on within a very short time overshadows many other considerations, and it is not unlikely that the hon. Members wish to have various points discussed and criticisms levelled either on the Government, or on other officers of Government, or even on the opposition parties. Sir, my only regret is that the overall picture of the country is not taken into consideration, and that many people forget that, after all is said and done, party loyalties count for nothing if the interests of the country are not served. Sir, I should like to express deep concern over the discussions here and at other places where parties consider that the interest of their respective parties should supersede the interests of the country at large.

Sir, having said that, let me go on to give a few details. It is true that one of the most important questions that is being debated throughout the length and breadth of the country is the question of food shortage and how to supply food to the people. It is unfortunate, and we have to recognise that to-day, so far as the food shortage is concerned, no less than 22 countries including the Vatican, which is also a country by itself administered by the Pope, have come to the assistance of this country for giving aid to the people of this country. Sir, I have dealt with this question on another occasion, and I think on that occasion I dealt with only that subject, and therefore I do not want to go into details again. But let me say this that the food shortage of this country is both man-made and Providential. But to take shelter under 'the act of Providence' is not the correct policy. It is true that in many places there has been shortage because there were people, who wanted to encourage those who would hoard foodgrains in States that had an abundance of foodgrains. I am told that the foodgrains were stored in closed places, where nobody could get at them, and the result was, when those foodgrains were made available, they were in a condition unfit for human consumption. I would appeal to all members to whichever party they may belong that this is not the occasion to use this debate on food for party politics.

[5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Remember what is taking place in other parts of the country. Remember the fate of West Bengal. Remember the fate of Rajasthan and remember the fact of Uttar Pradesh and Bihar also. If the food question is going to be treated as a political question, and if it is going to be the main topic for political parties, they may succeed in making out a case for or against but the degeneracy of the country will be sure and certain. I should not be understood to plead on behalf of this Government, when I say that. In a debate we can pick up any point and criticise any Government. Undoubtedly every Government is subject to pressure. Every Government can be pressurised. When even a small body like the University could be pressurised, why could not a big Government be? I appeal to hon. Members; and I hope they won't mistake me and think I am apologising to the Government, which I have never done all these 18 years I have been in this Council. There are times when we should keep our language under control, if we do not want in turn there action which we do not want produced in the country. That is my appeal to hon. Members. I will go further and say that when a person is in midstream we do not teach him how to swim. If you want to help him, do not criticise. If a person who is responsible, whoever he be, is in midstream, I should not at least criticise him, if I cannot give him any help.

On account of the food shortage, prices of all the commodities have gone up. What is the remedy? The Central Government, which is an authority by itself and beyond all criticism and to which all the Ministers in the States have to meekly surrender—Chief Ministers, Finance Ministers, Food Ministers and others—announces a rise in the dearness allowance of the employees of the Central Government. They are a caste by themselves. I have been repeating, Sir, several times that there are several castes coming up in the country replacing the old caste system. The Central Government servants form the highest class, and then come the State Government employees and those in local boards. Perhaps the employees in the Universities come last. And later on only those groups of people, who have to look after themselves, and who have none to look after them. Is this system justified? Is it given to the Central Government to announce the enhancement without taking into consideration the needs of the people in the States and without considering whether the needs of these others should not also be met? What is the Central Government but the Government that we make them? Are they any authority by themselves? Are they a foreign Government or an indigenous Government? If it is an indigenous Government, the increase in the dearness allowance on three occasions within a year is wholly unjustified, because, far from giving relief, it has pushed the cost of many commodities higher and higher? Do the Central Government servants want it? Let me say what they want. The Central Government people have suggested that what they want is not dearness allowance but the supply of the foodgrains in kind, not in coin. Coin goes to the middleman. Kind will go to the man in need. Why should we not start it? It may mean subsidy. It may be that we have to pay some subsidy. I would

12-20
p.m.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [5th March 1966]

rather pay in kind double the amount that he expects than give this dearness allowance and allow the middlemen to profit. If the Government are going to pay for all the aid that has to be given, why not concentrate here and try to get every bushel of grain from this country rather than depend on other countries? This is a thing that has been asked for by the Central Government servants. Therefore, I would urge that this may be taken seriously into consideration.

Now, Sir, with regard to the food supply, I will not go further. I would only make an appeal to all Members not because they should not fight on party lines, but because they should realise the graver danger that exists in the country, the danger of an unlimited rebellion, more particularly by students who now seem to be the vanguard of agitation, which would really harm, and not profit us. I should like to refer to some of the points that have been raised in the debate.

May I congratulate you very respectfully, Sir, on the bold stand you took in regard to the State Transport and the accidents that occurred? I was delighted to see your review of that. Ten years ago, I brought to the notice of the Council the report of the Inspector-General of Police wherein it was stated by him that he had no control over the road transport and could not, therefore, take any action. I ask why. Are the transport drivers a law unto themselves and not subject to the laws of the land? If so, who is responsible for it? I would request the Hon. the Leader of the House to look into this question. Even if the whole of the road transport buses are stopped to-morrow, the people will be glad, if accidents can be prevented. I have also repeatedly stated that these road accidents are due to the fault of the men who are entrusted with the buses. I do not know if you were there, when we had a meeting in Ootacamund. Probably you were there. In that lovely session that we had in Ootacamund for three days some years before, I took a whole forenoon to discuss a resolution on this subject. Several things have been suggested. The danger of the lorry transport overtaking the other transport, the inexperienced drivers, the persons who are physically not fit to handle the transport buses, and the wavering nature of the taxi drivers who think they can go in and out and do all sorts of convulsions to gain their speed, were pointed out. Lastly there is the danger from the motor cyclists, lambrettas and scooters, more so when they have somebody on the pillion seat, more often a nicely dressed lady than a man (laughter). Then the whole thing becomes absolutely clear why these accidents occur. Sir, I have one suggestion to make and I make that suggestion with a due sense of responsibility. If the Government are going to give licence to any one of these people who is driving a motor cycle with a pillion rider, let them insist that he has a steel helmet, before he ever gets into it. Along with the licence a steel helmet can be given. This should be done wherever there is any possibility of any accident. One need not be frightened that the ladies will fight shy of this.

5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

They will make an ornament out of it, and they will be more pleased with it than anybody else. I am not suggesting this in any light mood. I think the number of accidents is becoming more. I think that last year there were more than one hundred fatal accidents.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : The ladies on the pillion carry their small children also.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Sir, children of ten years and under must never be allowed to be carried in any motor cycle or lambretta. The Government can frame rules in this matter. Nobody will oppose these rules. I am sure the hon. Member Sri Anbazhagan will be the first to support me in this regard.

Now, in regard to health, I see there have been various changes, and I am glad about them. We are going to have a new Director of Medical Education. The departments of Public Health and Medical Relief are going to be amalgamated. Rural health centres are going to be opened in larger numbers. But if we want efficiency in those rural health centres, it will not serve our purpose if we merely shunt a person out for two years to look after himself. I have repeatedly said that the rural health centres will never be a success unless they are linked up with the teaching centres in the districts. I have also mentioned that every educational institution in a district must have the health of the district under its survey and that teams from this centre must go out visiting a certain number of rural health centres encouraging them to treat the cases. The rural health centres may also have opportunities to go into the headquarters and get their advice. So far as our State is concerned, we are very fortunately circumstanced in that fifty per cent of the population in the State can be served by the teaching centres. In Vellore, we have got an excellent missionary centre, which is quite willing to co-operate in this scheme. In Madras we have three colleges, which can distribute their activities. In Chingleput district, we have an education institution, which can certainly look after the south of the Chingleput district if the north can be given to some other college. In Tanjore, we have an educational institution. In Madurai we have one. In Tirunelveli we are going to have one. The only districts that are left out are Coimbatore, Tiruchi, Salem, and possibly for the immediate future, we may have to include South Arcot district. The hon. Member from Coimbatore was indeed very sorry that Coimbatore had been neglected. I entirely agree with him. But the fault lies somewhere else. Ten years ago we visited Coimbatore. The hon. Gentleman, knows it, and we recommended that a medical college should be started in Coimbatore under the best auspices possible. The suggestion could have been accepted. But, as usual, Coimbatore has got its own differences, and I do not want to go into them in the presence of so many distinguished gentlemen from Coimbatore; and the scheme did not fructify. What

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [5th March 1966]

was the result? The proposal that we have made to convert that place into a college, taking advantage of the hospital next door, cannot now be given effect to, because a slum area has developed, so to say, round the whole of that hospital, and they have spoiled their chances.

Then again, Sir, the hon. Gentleman was stating something about the electricity supply. I think the Hon. the Leader of the House knows how this did not fructify owing to the unfortunate attitude that was adopted in 1943-44, when a member of the Government of India came over to Coimbatore and warned them of the limitations of hydro-electric power and requested all the mill owners to gather together and start a thermal plant for Coimbatore. If that had been done, not only would Coimbatore have been helped, but some of their surplus electrical energy would have gone into the general pool. A small textile company, so to say, near Madras has got its own electricity supply so that it does not depend upon the hydro-electric energy. Not only is it able to supply energy to the mills concerned, but if I understand aright—the Hon. the Leader of the House may correct me if I am wrong—it allows the excess energy to be brought into the general pool of electrical energy. Now there must be a certain amount of determination to start the movement. If that is lacking in any part of our country, we can never attain sufficiency.

12-30 p.m. Then, I hope and trust that ere long the districts of Coimbatore, Tiruchi and Cuddalore will have their own medical colleges. I plead for these medical colleges not to produce hundreds of medical graduates. I have said that so far as medical teaching is concerned, 75 is the optimum and 100 is the maximum. I have been in the teaching profession for about 40 years. The greatest mistake of the Indian Medical Council is its suggestion that 200 is the maximum. This is not a thing similar to workshop practices. This is teaching which requires human material to be adjusted to the needs of the profession.

I am very glad and grateful to the Government for having given help to start a Post-Graduate Centre of Medical Education. The University, with the kind help of the University Grants Commission and the Government of Madras, have started a basic Post-Graduate Medical Science Centre. Actually it will be working for the next two or three years, in the Centenary Buildings, and then we hope to transfer the whole staff and the equipment to the excellent site that we owe to the Hon. the Leader of the House. Two hundred and thirty-one acres of land in a very fine locality, near the Lattice Bridge, has been given as a generous gesture on the part of the Government to encourage post-graduate medical education. Fifty acres of it are being given to the University and 30 acres for the establishment of a Post-Graduate Centre in Physiology by the Defence Ministry. The rest is for the Post-Graduate Centre, for the higher specialities, as they call them.

5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

There have been discussions with the Central Government on this subject. I have here the budget of the Central Government, so far as next year is concerned and I have here the budget in regard to health and medicine. Let us not look to the Central Government next year. What it will do in the year following, I cannot say. But my appeal to the State Government is that they should proceed with this work in the hope that, when they have done something, the Government of India will themselves realise that it is much better to leave it to the State Government to do these things than to sit like an octopus on every venture of the State Government. The greatest mistake that has been done in all these years is that the authority of the State Government has been subject to the authority of the Central Government, when constitutionally it is not bound, with the result that many State Governments have become almost like State Governments—shall I say, a Corporation? Perhaps not. I will avoid a controversy for the present. Therefore it is that I say, "Do not worry about the Central assistance". The State Government will find enough encouragement. I wish to say that the plans for the University Centre are nearing completion.

Now, Sir, slum clearance has been spoken about *ad nauseam*. The hon. Member the Raja of Chettinad is happy that South Madras is going to be cleared of slums. I congratulate him on that.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I never said that.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Anyway, the impression that I got was that. I do not envy that at all. Any part of Madras cleared of slums is a great advantage to anybody. But I may respectfully ask the Health Minister, if a slum is prevailing on the banks of the sewage canal, just east of the Medical College compound, what sort of public health we want the Professor of Public Health to teach the students? Shall I ask him to go and take them to the slum and show how public health can be maintained? Let us face facts. These slums have developed, because there is a certain amount of sympathy for the common man, which is very legitimate. But when that sympathy transgresses the bounds of the common welfare of everyone including the common citizen, the Government are not doing their duty. How do these people go and occupy these lands unauthorisedly? Because the moment they put up a flat, they are immune from police interference, income-tax and every other thing. The Government may give them whatever they like. I have no quarrel with the Government for spending crores of rupees on them. After all, they are helping the poorer section. But let them see that the poorer section do not infiltrate into the health needs of the whole community and affect the health of the rest of the population. I hope and trust that the sewage canal can be cleared and cleared very easily. May I suggest that if a tube well is sunk and water is pumped out from the neighbouring

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [5th March 1966]

Coom, and half a dozen people are got to clear the stink, both the Dental Association and the Nurses' Quarters will be saved from the eternal stink which gives rise to diseases, caused by mosquitoes?

I now come to education. I am glad that the education budget provides for sums for starting more schools, for improvement of schools, and for implementing the triple-benefit scheme for the teachers, a scheme that was introduced by the University long ago. It has been working very, very satisfactorily in that nobody really wants to be transferred from this University to another University. I believe that it is very necessary to give the teachers all these benefits to retain them in the profession. I also wholeheartedly agree with the idea that when the normal expectancy of life has increased so enormously within the last 25 to 30 years, there is no reason why school teachers cannot be continued till the age of 60 if they, physically and mentally and emotionally also, if I may say so, are in good condition to continue. It is very rare to get school or college teachers continue for long. Therefore, the University has already said that every college can continue its teachers up to the age of sixty, and if it wants them for one or two years more, it can apply for it. The management has to look after the physical needs of the teachers.

With all this increase in the school-going population and with the number of schools that are opened, one main thing is the quality of school teaching. Are we in a position to say that the school teacher is really educated? I hope my Friend will answer that question rather than myself, because I am not in touch with the school except to get the school products. Various things are suggested, but the real need is to get teachers who are well-educated, and who have got a devotion to teaching. So also should be the case in colleges. I have got to say one thing about the colleges and, if I do so, perhaps hon. Members will excuse me. Almost at the fag-end of my career, I have begun to realise that there are grave dangers in colleges. Only yesterday evening I had the opportunity to discuss some of these points with the Principals of colleges. The admission to the Colleges must be the responsibility of the Principals and nobody else. Yesterday, it was said that this responsibility should be with the Principals. Hon. Members may ask 'How can we trust the Principal, when there is no way of controlling ourselves?' The Director of Higher Education also was there. He agreed that it was entirely a joint venture of the Government and the University and we should see that unwholesome practices are not allowed to creep into the admission of students to Colleges. Other things, I will not mention. There are several things to be taken into account.

Sir, taxes are levied by this Government, but in the collection of the taxes, it is left to the sweet will and pleasure of those who want to collect the tax to insist on things that make life very

5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

miserable. The urban land tax has been levied. As it is *sub-judice*, I do not go into the merits of it. But, do the Government know that consequent upon the levy of the urban land tax, the Tahsildar sends a notice to the person, who is no longer alive and if he is not alive to the man, who is occupying that place and asks him to pay the whole of the urban land tax? The hon. Member, the Rajan of Chettinad, may not be aware of it. But persons like me are quite aware of it. The land would have been sold long ago—20 or 30 years ago, but because the *patta* has not been transferred, the man is being asked to pay. But, Sir, what is a *patta*? One would like to have education in such matters. If a small Primary School is to be started by the hon. the Leader of the House, I will be the first person to join that School. I am not making a cheap joke on it here. It is very difficult to understand these things. Then, Sir, we have to keep a man all the time running to Mylapore, and from there to some other office, where he is directed to go. If he goes to Georgetown, they say this is not the office; you go to Mylapore. If he goes to Mylapore, he is directed to some other place. Am I to keep a servant paid for the one purpose of running from pillar to post? At the end of all these, the urban land tax must necessarily be paid. The owner occupying the premises must be made to understand that he has got to pay. We have seen that in many cases, the person who is in possession has to pay. Therefore, I request the Government to look into this thing and see that those who owned certain land but who are no longer in possession are not treated like this.

Now, Sir, I come to one of the most important considerations, viz., the excessive consideration we give to local events in the extreme anxiety to see what the difficulties are for this State, forgetting what is happening in the rest of the world. We forget what is happening in India itself, and yet we call ourselves citizens of India, and not of Madras State. Although, I am proud to be in Madras and own that I am a Madrasi, throughout my life, I had the feeling that hon. Members should take more interest in what is being done at the Centre and especially in the taxation measures of the Centre. I am very glad to see in the Budget speech of the Hon. Minister a reference made to 'Economy in Administration'. It is with this end in view that we have set up a High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation. I hope this High Power Committee will not ask you also that they should be treated as Ministers or be given the rank along with the Ministers, and made to sit on the front benches. I hope that chapter has been closed. But what I am coming to is, you may effect economy in your administration. I entirely agree that there is need for it. But, do you realise what is happening in the country at large? Here are eight Ministers governing us well or ill. That depends upon the Members of the Opposition, including myself. Formerly there were nine and some used to refer to them more or less in a jocular way in the manner in which we used to refer to the figure. That apart Sir, in spite of casualties occurring now and again,

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [5th March 1966]

that number has never been increased. But what is happening in the other States of India? Double the number, treble the number or quadruple the number, is there for the same revenue, for the same responsibility; and for practically the same administrative area. Different States working under a common system of political ideology want to have these things. What is the result?

Hon. Members, would remember, Sir, that when a statement was made by the former Finance Minister of the Government of India that certain States had overdrawn from the Reserve Bank of India, and the name of Madras was included in the list of States that have so overdrawn, I was very happy to find the Chief Minister at once contradicting it and saying that Madras was not a State which had ever overdrawn. But, Sir, there are other States which had actually overdrawn from the Reserve Bank of India. Why did the other States overdraw? I may be asked here, Sir, 'What business of yours is it to comment on other States?' I do so because the immediate effect of that overdrawal has been that that amount has been pushed on my head and on the heads of citizens of this State. Do you know that 89 crores of rupees had been overdrawn during the last four or five years? These 89 crores had been wiped out by the Finance Minister, and that is why additional taxation of Rs. 101 crores has been placed on us all. Sir, is it right? Is it fair? Why was this overdraft given by the Governor of the Reserve Bank to those States? Here is the speech of the Hon. the Finance Minister of the Government of India. He says 'I cannot emphasise too strongly the weaknesses of the financial position of the States and the tendency on the part of some of them to resort to unauthorised overdrafts on the Reserve Bank are matters which have to be remedied'. I would say, Sir, it is not a matter which 'has to be remedied', but it is a matter 'which has to be investigated' and the proper man brought to book. What right has the Governor of the Reserve Bank, I ask, to give unauthorised overdraft to any State? He is supposed to be the one person to look after the affairs of the Scheduled Banks. My hon. friend, the Deputy Leader of the Opposition, will tell you in how many ways the Reserve Bank has come to curtail the powers of these banks and effect a stranglehold and credit-squeeze on them. And this is the gentleman who gives Rs. 89 crores of unauthorised overdraft—let me emphasise the word 'unauthorised'. It is not mine, but that of the Finance Minister of the Government of India. Should not the Governor of the Reserve Bank be asked to explain, and should not a Committee go into these things as to why he gave an unauthorised overdraft? Was it due to pressure from any source or due to any other cause? We cannot leave it saying 'He did not know'. Even for committing a single minor mistake, we know what happens in other banks. The Directors are removed and in some cases the Banks are closed. Do we not know what happened to the Travancore National Bank? Do we not know what happened to the Palai Central Bank and similar other banks? They are completely under the grip of the

5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Reserve Bank of India, which observes no law and acts in an unauthorised manner, which it has no business to do. I put this question seriously to the Members on the Treasury Bench and ask them to see that the Government of India investigate into this more carefully.

Now, Sir, I will refer to some other point. It is true that we have had financial aid from different countries. Hon. Members do not care to study what financial aid has been given to us, under what conditions, to what extent and by which country. It is particularly so, because ex-Ministers of the Central Government have no time to look into this. For their ideology is different. They would say that the country which gives the largest bounty should never have been allowed to give us the aid. What is the result of this aid being given? Let me say this that India to-day is the most heavily taxed country in the world. I can prove that with facts and figures. But I have not the time now to go into details. Madras, Sir, may I, in an undertone, say, is the most heavily taxed State in the whole of India? But I do not mind that. I must also say that India is the most heavily indebted country in the world to-day. The amount of indebtedness can be seen from the fact that to-day we have a debt of over Rs. 8,400 crores. The interest on it would swell to as much as half the revenue of the State Government. Very soon we will be in the position of having to pay the whole of the amount collected as revenue towards interest charges. Sir, the total investment during the First Plan was Rs. 3,360 crores of which the foreign exchange component was only Rs. 400 crores. At the beginning of the Second Plan, that is in 1956-57, India had a sterling balance of the order of Rs. 746 crores. It was expected that these balances would be drawn to the extent of Rs. 200 crores over a period of five years in implementing the schemes. But the calculation of the Planning Commission went very much off the mark as it usually does. The Planning Commission had therefore to see how it could balance the position. They therefore made a reappraisal and included only the 'core' projects. This is what they have said. I am not saying it. It is a fifth wheel in the coach, and the sooner it is abolished the better for all. I see the Chairman of the Planning Commission has been taken into the Central Cabinet. I hope all the other members of the Commission would be taken into the Cabinet so that they may be a ring by themselves in the Cabinet. (Sri M. A. Muthiah Chettiar: That is the next stage). I do not want to go into the details. The foreign exchange component of the Second Plan was met by exports to the extent of Rs. 3,053 crores and external assistance of the order of Rs. 927 crores. In other words, 61 per cent of the foreign exchange component was met by earnings from exports, foreign aid accounting for only 18.5 per cent. Now coming to the Third Plan, the targeted investment of the plan was Rs. 10,400 crores of which the foreign exchange component was estimated at Rs. 6,300 crores and is now expected to go to about Rs. 6,600 crores with imports accounting for Rs. 5,950

12-50
p.m.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [5th March 1966]

crores and repayments amounting to Rs. 655 crores. For the proposed Fourth Plan investment of Rs. 19,000 crores the total foreign exchange component is estimated at Rs. 9,100 crores, imports accounting for Rs. 7,750 crores and repayments amounting to Rs. 1,350 crores. This is the position with regard to exports and imports, and the aid we get from foreign countries. Let me tell you this that so far as the aids are concerned the country that gives us the largest amount out of the total Rs. 3,200 crores or so is the United States of America. The total American aid comes to Rs. 2,719 crores or in other words 52 per cent of the total foreign aid received by us. We are grateful to the World Bank, the International Development Fund, Germany, United Kingdom and other countries and agencies. The point I want to make is this. The Government go on repeating the statement that there are no strings attached to these aids and that they would not barter away their principles to get aids from foreign countries. Who asked the Government to barter away their principles? Do not these repeated statements amount to denouncing the country or the man who comes to your aid, saying thereby that he has an ulterior motive in giving aids to you? If he has any ulterior motives, don't take the aid. Nobody forces any Government in the world to take aids. If there are going to be no ulterior motives, why repeat that statement over and over again? It is because, you have to satisfy a few persons, who look generally north of India for support? Is that the way in which any Government can be run? The other thing that has got to be noted is this, that so far as the United States is concerned—the largest contributor of aids apart from the P.L. 480 loans—the loans given by it carry a very small percentage of interest and is repayable in forty years. There is no country in the world which has given us aids and loans on more favourable terms.

I think, Sir, these facts are to be brought to the notice of the public. A white paper should be placed on the table of the House instead of my giving these figures and details. If the Government publish a white paper explaining the position of India with regard to these things, then there will be less of talk and less vociferous cry from members who belong to that party generally that we are taking loans from this country or that particular country. I do not want any loan to be taken from any country which will stifle our independence and make us feel that we are subordinates in any manner to any other country. But short of that, it seems to me there is no reason why this sort of criticism should be levelled, and, therefore there should be an attempt at justification, if not an apology, for getting loans.

Sir, gone are the days when people used to come to India to shake the pagoda tree. We are now trying to shake the pagoda trees of many other countries in the world. This is the development that has taken place after our Independence. Why has it been so? Can you not have a committee even of the Chief Ministers to look into these questions? Sir, the current joke in

5th March 1966] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

the Lok Sabha is that the number of Ministers in the Centre is as many as there are cards in a playingcards pack and with two jokers instead of the one usually attached to the cards. May be they need two instead of one. Sir, may I ask the party that is in power in most of the States, whether it has not the responsibility during its present regime—I hope it will have a further regime—to see that these anomalies and abnormalities are wiped out? It is no use just trying to swim in a well. You will be thrown into the open sea and you will find your level. The open sea is the world at large, and if I can see anything from the trend of events happening in neighbouring countries—I am afraid my friends in several parts of the country belonging to any party have not yet realised this—I should say gone are the days of 'Gandhian ideals'. I was never myself a disciple of Mahatma Gandhi, but still it is open to some of us to relish those ideals even though we did not actually practise them to the extent desired. Sir, it has been said: 'It is easier to find a needle in a heap of straw than to find a true Gandhian in the political anarchy that exists in India!' I hope we shall not deserve it, and whatever may be the future for the country, let us place the interest of the country above that of all parties.

Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet 12-57 again at 10-30 a.m. on Monday, the 7th March 1966. p.m.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory Rules and Orders.

* 139. Notification issued with G.O. P. No. 106, Revenue, dated 21st January 1966 making amendments to the Madras General Sales Tax Rules, 1959, published with Revenue Department Notification S.R.O. No. A-1941 of 1959, dated the 28th March 1959. [Laid on the Table of the House under Section 53 (5) of the Madras General Sales Tax Act, 1959 (Madras Act I of 1959).]

* 140. Notification issued with G.O. Ms. No. 2293, Public (Services-A), dated 29th November 1965 making amendment to the Madras Public Service Commission Regulations, 1954. [Laid on the Table of the House under Article 320 (5) of the Constitution of India.]

B. Reports, Notifications and other papers.

Nil.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Monday, the 7th March 1966.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at half past Ten of the Clock, Mr. Chairman (The Hon. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I--QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Report on Public Instruction

* 103. Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) when the latest Report on Public Instruction was published; and

(b) whether there is any proposal to publish it every year?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) & (b) The Report on Public Instruction is published every year. The report relating to 1961-62 was published last year.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, when is the Annual Report published ? Is it at the end of the year or at the end of one or two years ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It is not practicable to collect all the details from the various departments concerned and publish the report promptly. There has been some delay, but the delay is avoided to the extent possible.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it not a fact that in respect of other departments, the report is published in the subsequent year itself?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : So far as this department is concerned, it has to deal with so many branches like local administration, panchayats, municipalities, and others.

திரு. க. அன்பழகன் : இந்தப் பொதுக் கல்வித் துறை அறிக்கையானது காலம் கடந்து வருவதால் அவ்வப்போது நிர்வாகத் துறையில் செய்யப்பட வேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் பற்றியும் மாற்றங்கள் பற்றியும் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடிவதில்லை. ஆகவே, அந்த அறிக்கையை மிக விரிவாக வெளியிடாமல் அந்த அந்த ஆண்டில் அது சட்டமன்ற உறுப்பினர்களுக்கு சுருக்கமாகக் கிடைக்கச் செய்து, விரிவான நிர்வாக அறிக்கையை இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையாகக் கூட வெளியிட அரசாங்கம் முன்வருமா ?

[7th March 1966]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : சுருக்கமாக அறிக்கை வெளியிடப்பட்டால் குறிப்பிட்ட விஷயங்களைக் குறித்து சட்ட மன்ற அங்கத்தினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடியாது போகலாம். இந்த அறிக்கை விரிவாக இருந்தால் தான் எல்லா விஷயங்களைக் குறித்தும் சட்ட மன்ற அங்கத்தினர்கள் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடியும். இருந்தாலும், தாமதத்தைக் குறைத்து இதை எவ்வளவு சீக்கிரம் வெளியிட முடியுமோ, அவ்வளவு சீக்கிரம் வெளியிடுவதில் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது.

Red tapism

* 104. Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether a news-item entitled “Red-tape cut down” which appeared in the “Indian Express”, dated 26th November 1965 has been brought to the notice of the Government; and

(b) whether this Government propose to bring in any measure to cut down red tapism at the State-level?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes.

(b) The High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation will be examining the possibilities of reducing delays and eliminating unnecessary noting in the files. The attention of the hon. Member is in this connection invited to a note already placed on the floor of the House on the working of the High Power Committee.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, is it not a fact that ‘red-tapism’ is used in a bad sense? This is, to a certain extent, very necessary, especially in a democracy where Ministers may be approached for many things. There may not be precedents. Therefore, it is better that the Ministers should really depend on officials. The Ministers should depend upon the Secretaries’ statements, information received, and all that.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I entirely agree with the hon. Member that ‘red-tapism’ to some extent is necessary, but the bad odour about it must be removed.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister tell us whether the interference of the Ministers in the executive work and also their nepotism cause ‘red-tapism’? Will the Government take some steps to avoid such things?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is the obsession of the hon. Member. I have nothing to say about it.

திரு. க. அன்பழகன் : முன்பு இருந்த முதலமைச்சர் அவர்கள் மகாநாடுகள் கூட்டி அந்த மகாநாடுகளில் பொதுமக்கள் அவர்களுடைய வேண்டுகோள்களை நேரடியாகத் தெரிவிக்கும்படி செய்து அவற்றை அதிகாரிகள் உடனடியாகப் பரிசீலித்து முடிவு தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற முறையை வகுத்தார்களே, அது போல

[7th March 1966]

மேலதிகாரிகள் முடிவு செய்தபிறகு கீழ் அதிகாரிகளிடமிருந்து உத்தரவு வரவேண்டுமென்ற அவசியம் இல்லாமல் அவ்வப்போது முடிவு தெரிவிக்க அரசாங்கத்தார் ஏற்பாடு செய்வார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மாவட்டங்களில், கலெக்டர்கள், வாரந்தோறும் ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் எல்லோரையும் சந்தித்து உடனடியாக பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது. வேறு பல வகைகளிலும் நடவடிக்கை எடுப்பதில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது.

SRI S. K. SAMBANDHAN : To avoid such red-tapism, will the Government issue instructions to the departments fixing a maximum limit for the disposal of certain kinds of papers?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Merely fixing a maximum limit will not do. The High Power Committee is going into the whole question and examining to what extent the prolonged, roundabout, and unwanted procedure could be avoided.

திரு. க. அன்பழகன் : அரசாங்கம் வகுத்துள்ள கொள்கைப்படியும் நிர்வாக முறைப்படியும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய காரியங்களைக்கூட, சிலருடைய தலையீடு காரணமாக நிறுத்திவைக்கும் நிலைமை இருக்குமானால், அப்படி நிறுத்திவைக்கும் அதிகாரிகள் மீது நடவடிக்கை எடுப்பதன் மூலம் இப்படிப்பட்ட வினா காலதாமதத்தைத் தவிர்க்க முடியுமாதலால், அவ்வாறு செய்ய அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அரசாங்க அதிகாரிகள் காரியங்களை அவசியம் இருந்தால் தான் நிறுத்திவைப்பார்களே தவிர, அனாவசியமாக நிறுத்திவைப்பதில்லை.

DR. H. V. HANDE : Sir, is the Chief Minister aware that this red-tapism is leading to a lot of corruption? We will almost avoid corruption at the administrative level if we abolish this red-tapism?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Red-tapism, I understand, does not necessarily lead to corruption.

Municipal Schools

* 105. Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of municipal schools taken over by the Government in 1965?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Nil.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, will the Government consider the question of taking over the municipal schools and, if so, in what year?

[7th March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, the Government have been examining the whole question. They are examining whether they should enhance the aid given to the municipality for running these schools or whether they should take over these schools themselves. It will also depend on the financial position of each municipality. Therefore the whole matter is under the examination of the Government.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, will the Government hand over the schools, if private agencies come forward to take them over?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government will not do that.

திரு. க. அன்பழகன்: இப்போது மாவட்ட ஆட்சிக் கழகத்தில் இருந்த உயர்நிலைப் பள்ளிகள் அரசாங்கத்தால் மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு மாவட்டக் கழகத்தால் நடத்தப் பட்ட உயர்நிலைப் பள்ளிகள் சில அரசாங்கத்தால் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்போது, நகரசபைகளால் நடத்தப்படும் இப்படிப் பட்ட உயர்நிலைப் பள்ளிகளை அரசாங்கமே மேற்கொண்டால் நிர்வாக முறை ஒருவகைப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்குமாதலால், அவ்வாறு செய்ய அரசாங்கம் யோசிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: மாவட்டக் கழகங்கள் மறைந்து விட்டன. ஆகவே மாவட்டக் கழகப் பள்ளிகளை அரசாங்கம் ஏற்று நடத்துகிறது. மேலும், அவைகளை அரசாங்கப் பள்ளிகளாகவே கருத வேண்டுமென்று அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது. இன்னும் நகராட்சி மன்றங்கள் இருக்கின்றன. உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் நகராட்சி மன்றங்கள் கவனம் செலுத்துவது, அந்தப் பள்ளிகளுக்கு நல்லது என்று அரசாங்கம் கருதுகிறது. ஆகவே, கொள்கையளவில், நகராட்சி மன்றங்கள் நடத்தும் பள்ளிகளை யெல்லாம் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொள்வதாக இல்லை. ஆனால் நகராட்சி மன்றங்களுக்குப் போதிய நிதி கிடைக்காத நிலைமை கவனிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த முறையில் எத்தனை பள்ளிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும், எந்த எந்த நகராட்சி மன்றங்களில் எத்தனை பள்ளிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்பதெல்லாம் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு வருகிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, in examining this question do the Government propose to take over the municipal elementary schools first and the municipal secondary schools next?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There is no question at all of the Government taking over the municipal elementary schools. After all, the Government do believe in local initiative, particularly with reference to the management of elementary schools in the rural areas under panchayat unions and elementary schools in urban areas under municipalities.

[7th March 1966]

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, the municipalities express their difficulty in running the high schools. What is the difficulty in the Government handing them over to the private agency who comes forward to run these schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If the municipalities express difficulties in running the schools, the Government will consider whether they can give more aid or whether the Government themselves may take over the schools. But there is no question of going back and handing over the schools, which are run by the municipalities, to private agencies.

திரு. க. அன்பழகன்: இந்தப் பள்ளிகளை நடத்தும் நகரசபைகளிடம் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்குக்கூட போதிய நிதி இல்லாமல் இருப்பதால் பல இடங்களில் கட்டிடங்கள் கட்டப்பட முடியாத நிலைமை இருக்கிறது. ஆகையால் அந்தக் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கான முழுச் செலவையாவது அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கட்டிடங்கள் கட்ட இவைகளுக்கு உதவி புரிவதைப் பொறுத்தவரையில் சில விதிகள் இருக்கின்றன. அந்த விதிகள் கவனிக்கப்பட்டு வருகின்றன. அதிக நிதி வேண்டுமானால் சம்பந்தப்பட்ட முனிசிபாலிட்டிகள் தங்கள் நிதி நிலையை விளக்கினால், அரசாங்கம் அவ்வப்போது பரிசீலனை செய்து எவ்வாறு நிதி அளிக்கலாம் என்பதை கவனிக்கிறது. நகரசபைகளே தங்கள் பள்ளிகளை நடத்துகின்றன என்றால், அவை அதற்கு அரசாங்கத்தையே எதிர்பார்க்கக் கூடாது. அவைகள் தங்கள் மக்களிடத்திலும் ஓரளவு நிதி வசூலிக்கலாம். மாவட்டக் கழகப் பள்ளிகளுக்கு கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கு உதவ கிராமங்களிலுள்ள மக்கள் முன்வருகிறார்கள். இந்த உதவியைச் செய்ய நகரத்திலுள்ள மக்களும் தயங்கமாட்டார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

Gold Bonds

* 106. Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether any target has been fixed for each district in the State for the collection of gold for investment in gold bonds; and

(b) if so, the details thereof?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) No.

(b) Does not arise.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, even granting that there is no instruction from the Government, which, of course, the public feel is contrary to facts, are the Government aware that the Collectors have been charged with the responsibility of fixing a target for their respective districts?

[7th March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If the hon. Member will say in the name of the public that they do not believe in what the Government say, I have nothing to say. I need not even answer the question. Also I will tell the hon. Member that the Collectors have not fixed any targets.

SRI S. K. SAMBANDHAN: I know fully well. Will the Hon. the Chief Minister be prepared to constitute a Committee of Enquiry? I will prove and I can even challenge the Chief Minister that instructions have been issued by the Government to the Collectors fixing targets for collection to the gold bonds.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, I do not want to use an unparliamentary word. That is my difficulty. There is absolutely no basis for what the hon. Member says. He can prove it. He can challenge and do all that. But I have nothing to do with them.

SRI S. K. SAMBANDHAN: From reliable information from the Collectorate itself, I came to know that targets have been fixed for each district. So, I put this question. I do not know how the Chief Minister gives this reply. Is it in the fitness of things for the Chief Minister to say or not to say anything and everything?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: We can say every thing, which I know and which I am competent to say. There is no meaning in saying 'reliable information'. The hon. Member must give specific information with a sense of responsibility. When he says, 'I have reliable information', anything can be said as 'reliable information'.

10-40 a.m. DR. H. V. HANDE: Are the Government aware that in several places the officers who are charged with collecting gold for investment in gold bonds on behalf of the Government collect money whenever gold is not available in a family and buy gold with that money? Are the Government aware of any such complaint especially in the district of Salem?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government officers do not collect money for the purpose of getting gold. But if certain people are anxious to give gold, and if they do not have gold, they may purchase and give gold as their own subscription.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: தலைவர் அவர்களே, குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடும்படி முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். தர்மபுரி மாவட்டத்தைப் பொருத்தவரையில் 12 லட்சம் ரூபாய்க்கு டார்க்கெட் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அது குறைவாக இருப்பதால் இரண்டு மூன்று நாட்கள் வசூலிக்க அனுமதி கேட்டார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன்கள், தாலுகா வாரியாக இவ்வளவு வசூலிக்க வேண்டுமென்ற குறிக்கோள் தர்மபுரி மாவட்ட ஆட்சித் தலைவர் அவர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்டது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா?

[7th March 1966]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: டார்க்கெட் ஒன்றும் கிடையாது. ஆட்சித்தலைவர் வசூலித்தார் என்று சொன்னது சரியல்ல. பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள், உறுப்பினர்கள் உத்தியோகப் பற்றற்றவர்கள் மிகுந்த அக்கறையோடும் கவலையோடும் அதில் ஈடுபட்டார்கள். அவர்கள் இன்னும் அதிகமாக வசூலித்துக் கொடுக்கலாம் என்று நினைத்திருக்கலாம். அரசாங்கம் இவ்வளவு தான் வசூலித்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, அரசாங்கம் என்றால் மாவட்டக் கலெக்டரைச் சேர்த்துத்தான். ஆனால் மாவட்டக் கலெக்டர் சொல்லவில்லை என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள் இந்த வகையில் வசூலிக்க வேண்டுமென்று கோட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள் முலமாகக் கேட்டுக்கொள்ளப் பட்டார்கள். அரசாங்கத்தின் வேண்டுகோள் என்று அதைக் கருதித்தான் பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள் இந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட்டார்கள், பொதுக்காரியம் என்ற நல்ல நோக்கத்தோடு. ஆனால் அதில் கட்டாய நோக்கம் இருந்தது என்பதை விசாரித்து அறிய அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: விசாரிக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. கோட்ட ஆட்சித் தலைவர்கள், பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள் நல்ல நோக்கத்தோடு ஈடுபட்டார்கள் என்றால், கோட்ட ஆட்சித்தலைவர்கள் அதைக் கண்காணிப்பதில் தொடர்பு கொண்டிருக்கலாம். யாரும் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு எப்படியோ ஏதோ வாங்கிக் கொடுத்தார்கள் என்று சொல்வதற்கு ஆதாரம் இல்லை.

Collections for National Defence Fund

* 107 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state:

(a) the total collections, district-wise in cash, kind and gold realised during Indo-China hostilities in 1962;

(b) whether any receipts are being issued for collections and donations that are now being made in money and material; and

(c) whether all the collecting authorities have been issued with printed receipt books for this purpose?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) The details are set out in the Statement ^a placed on the Table of the House.

(b) Yes.

(c) Yes.

Teachers Training Courses

* 108 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the method adopted for the selection of men and women students for the various teacher training courses?

[7th March 1966]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The selection of candidates for admission to Government Training Schools, both basic and non-basic is made by two committees constituted separately one for men and the other for women. In the case of Training Schools under private management, the selection of candidates is left to the discretion of the management. The managements are required to submit the lists of candidates selected to the District Educational Officers or the Inspectress of Schools, as the case may be, before admitting the candidates.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, இப்படிப்பட்ட ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகள் அல்லது கல்லூரிகள் சிலவற்றைத் தனியார் நடத்துகிற காரணத்தால் அந்த ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரிகள் மாணவர்களைச் சேர்க்கும்போது மாணவர்களிடம் ஒரு நிதி கேட்டு கட்டாயமாக வருவிக்கப்படுவது அரசாங்கத்திற்கு தெரியுமா? அப்படிப்பட்ட குறைகள் வரும்போது அரசாங்கம் நேரடியாக மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய முன் வருமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அவ்வாறு புகார் வருவது உண்டு. வரும்போதெல்லாம் விசாரித்து நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளப் படுகிறது. தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தும் பள்ளிகளைப் பொருத்தவரையில் அரசாங்கம் ஒரு குழு அமைத்து, அந்தக் குழுதான் இவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது, என்பது முறையாக இருக்காது, என்பது அரசாங்கத்தின் கருத்து. தனிப்பட்டவர் களுக்குப் பயிற்சிப் பள்ளிகள் மேற்கொண்டு கொடுப்பதில்லை என்று அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது.

SRI M. RAJAH IYER: Previously only the Educational Officers and heads of institutions used to constitute the Selection Committee. This year a non-official member has been appointed. Has it been brought to the notice of the Government that the presence of the non-official member does not conduce to the selection of proper candidates?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: உத்தியோகப் பற்றில்லாத உறுப்பினர் ஒருவர் இருவர் இருப்பது நலம் என்று சில ஆண்டுகளாக வற்புறுத்தப்பட்டு வந்தது. அதற்கிணங்கத்தான் உத்தியோகப் பற்றற்றவர்கள் போடப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் சரியான அபேட்சகர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட மாட்டார்கள் என்று கருதவில்லை.

திரு. எம். எதிராஜலு: சென்ற வருடத்திற்கு முன்பாக ஹையர்கிரேடு ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு மூன்றாவது, நான்காவது, ஐந்தாவது பாரங்கள் படித்தவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளலாமென்று இருந்தது. இந்த வருஷம் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பெயில் ஆணவர்களைத் தான் ஹையர்கிரேடு பயிற்சிக்கு எடுக்கலாம் என்று அதன்படி செலக்ஷனும் ஆகியிருக்கிறது. அப்படியிருந்தால் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் அதிகமாகும் என்பதால் சென்ற வருஷம் போல நான்காவது, ஐந்தாவது பாரம் வரையில் படித்தவர்களைத் தேர்ந்தெடுக்க அரசாங்கம் மேற்கொள்ளுமா?

[7th March 1966]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: வேலையில்லாத திண்டாட்டம் போகவேண்டியது முக்கியமான பிரச்சனைதான். ஆசிரியர் பயிற்சிக்குத் தேர்ந்தெடுப்பது வேலையில்லாத திண்டாட்டம் திருவதற்கு மட்டுமல்ல, நன்றாகப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காகத்தான் ஹையர்கிரேடு பயிற்சியை நிறுத்திவிட்டு செகண்டரி கிரேடு பயிற்சி வைத்து அதற்குக் குறைந்தபட்ச யோக்க்ய தாம்சம் இருக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது. அதற்கிணங்கத்தான் ஹையர்கிரேடு பயிற்சிக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறவர்கள் படிப்பு யோக்க்யதாம்சம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: The Hon. the Chief Minister has informed the House that he has received information and complaints that donations for admissions have been received by some schools. May I know the number of schools about which such complaints were received and the action taken by the Government in this regard?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not have that information. As and when complaints are received, they are looked into and action is taken. Sometimes, it looks as if the complaints have no basis also.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: தலைவர் அவர்களே, மெடிகல் காலேஜுக்கும் இன்ஜினிரியங் காலேஜுக்கும் ஜில்லா வாரியாக ஜனத்தொகை அடிப்படையில் செலக்ட் செய்யவேண்டுமென்று உத்தரவு இருக்கிறது. ஜில்லாவில் பஞ்சாயத்து யூனியன் வாரியாக செலக்ட் செய்யவேண்டுமென்று உத்தரவு போடப்படுமா? அப்படி உத்தரவு போட்டால் எல்லாப் பஞ்சாயத்துக்களும் அதில் 'கவர்' ஆகும் என்று சர்க்காருக்குத் தெரியுமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: எல்லா யூனியன்களிலிருந்தும் அபேட்சகர்கள் வந்திருந்தால் அப்படிச் செய்யலாம். ஆனால் அப்படி வருவதில்லை. இருப்பதைப் பொருத்ததான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. யூனியன் வாரியாகப் போட்டால் செலக்ஷனுக்கு பொருள் இல்லாமல் போகும்.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: அமைச்சர் பதிலளிக்கையில் இரண்டு குழுக்கள் என்றும் ஆண்களுக்கு ஒன்று, பெண்களுக்கு ஒன்று என்றும் தெரிவித்தார்கள். நம் மாநிலம் பூராவிற்கும் இரண்டு தானா, அல்லது மாவட்ட வாரியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: ஒவ்வொரு கல்வி மாவட்டத்திற்கும் இரண்டு கமிட்டிகள் உண்டு. ஆண்களுக்கு வேறு, பெண்களுக்கு வேறு.

[7th March 1966]

High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation

* 109 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state with reference to the answer given to Legislative Council Question No. 245 on 13th November 1965:

(a) the cost involved in the working of the High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation;

(b) the progress made so far; and

(c) when the Committee is likely to finish its work?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Rs. 3,700 per mensem.

(b) The Committee has had two sittings so far. The various recommendations made by the Committee so far are being processed further by the Departments concerned.

(c) It is not possible at this stage to indicate exactly when the Committee will finish its work.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister tell us whether this committee would finish its work before it becomes an expenditure committee rather than a committee on economy?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not know about that.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, இந்தச் சிக்கன சீரமைப்புக்குழு பணியாற்றுவதற்கு சில காலம் வேண்டுமென்று கருதினாலும், அவ்வப்போது தெரிவிக்கப்படுகிற கருத்துக்கள் அடிப்படையில், அவ்வப்போது சீர்தூக்கிப் பார்த்து சீர்திருத்தங்களை முன்கூட்டியே செய்ய அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அரசாங்கம் அவ்வாறுதான் கவனம் செலுத்தி வருகிறது. இப்போது அஷ்யூரன்சாக நான் கூறவில்லை. பட்ஜெட் கூட்டம் முடிவதற்குள்ளாகக் கூட அந்த எக்கானமி கமிட்டி என்னென்ன செய்ய முடிவு செய்திருக்கிறது என்பதைப்பற்றி மன்ற உறுப்பினர்களுக்குத் தெரிவிக்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன்: சிக்கன சீரமைப்புக் குழு, தேவைக்கு மேற்பட்ட பணியாளர்கள் இருக்கக் கூடாது என்று கருதுகிறது. பல்வேறு நிலைகளில் கீழ் நிலையில் பணியாற்றும் பலர் 5, 6 ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருந்தும் இன்னும் வேலையில் நிரந்தரமாக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள். பியூன் வேலை பார்க்கும் பலர் மூன்று, நான்கு ஆண்டுகள் பணியாற்றியிருந்தும் நிரந்தரமாக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் வேலையற்றுப் போகும் முறையில் குழுவின் அந்தக் கருத்து நிறைவேற்றப்படாமல் இவர்களில் தேவைக்கு மேற்பட்டவர்களை வேறு பயனுள்ள துறைகளில் அமர்த்திக்கொள்ள அரசாங்கம் முயற்சிக்குமா?

[7th March 1966]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இதைப் பற்றி வேறு இடத்தில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஒரு ஆண்டிற்குக் குறையாமல் பணியாற்றியுள்ளவர்கள் எவ்விதத்திலும் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள். இவர்களை ஒரு இலாகாவில் இல்லாவிட்டால் வேறு இலாகாவில் எடுத்துக் கொள்வது முக்கியமாகக் கவனிக்கப்படும். வேலை செய்பவர்கள் பாதிக்கப்படக் கூடாது; மக்களுடைய பிரச்சனைகளும் துரிதமாகக் கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: May I know whether the retired officials with administrative experience and non-officials with administrative experience can be co-opted. On occasions when their services are indispensable?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If it is absolutely necessary, that could be considered. That depends on the question whether there is any need for it and whether it would be worth while.

DR. H. V. HANDE: How many members are there on this high power committee, and who are the members?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not have the list of members. If the hon. Member puts a separate question, I will answer it.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What are the powers entrusted to this committee and what was the aim with which it was constituted?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: It is only an advisory committee. It explores ways and means of effecting retrenchment and improving the efficiency of the administration. It goes into the working of the departments and makes suggestions. The Government take decisions.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister tell us the chief observations made so far?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Generally how can I say about observations? The committee does feel, so far as it has looked into the matter, that there is a possibility of retrenchment and possibility of improving the efficiency of the administration.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, in the Budget—10.50 a.m.
Speech it has been stated that there will be a reduction of Rs. 20 lakhs in the expenditure every year. Will it be less or more than that, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not remember what I have said in my Budget Speech. But, I think I have said for the present we expect to have a saving of Rs. 2 crores annually on account of retrenchment and reorganisation.

[7th March 1966]

திரு. க. அன்பழகன் : அரசாங்கத்தின் சார்பில், மருத்துவ இலாகாவும் சுகாதார இலாகாவும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு அவை ஒரே இலாகாவாக வரவேண்டும் என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி வருமானால், மருத்துவ இலாகாவின் பணி கெட்டுவிடும் என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இது குறித்தும் இந்தக் கமிட்டியில் ஆலோசிக்க வாய்ப்பு உண்டா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : ஒரு தருத்து இருந்தால், இன்னொரு கருத்தும் வருவது தான் ஜனநாயகம்; இரண்டு கருத்துக்கள் வருவது ஜனநாயகம். இந்தச் சிக்கனக் கமிட்டி தான், விஷயங்களை ஆராய்ந்து இந்த இரண்டு இலாகாக்களையும் ஒன்றாகச் சேர்ப்பது நலம் என்ற ஒரு யோசனையைத் தெரிவித்திருக்கிறது.

Appeals with Sales Tax Appellate Tribunal

* 110 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state the number of appeals pending with the Sales Tax Appellate Tribunal in the State as on the latest date for which particulars are available?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : 2,573 as on 9th February 1966.

SRI S. K. SAMBANDHAN : What are the reasons for such a large number of appeals pending with the Tribunal?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Almost every assessment is going in for appeal. That is the reason.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us, Sir, whether there is any proposal with the Government to make these assessments easy, and will the Government issue instructions to the Commercial Tax Officers to make the assessment properly and reasonably?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, with a large number of assessments, there will be a larger number of appeals. In recent times, a large number of assesseees are coming in, and there has been an increase in trade, and a number of people come within the assessment level. Therefore, we propose to have an Additional Appellate Tribunal, which will dispose of these appeals quickly.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Even if an Additional Tribunal is set up, the disposal of assessments by the Tribunal will take a long time. May I know, Sir, whether the Government will issue instructions to the Tribunals to dispose of the appeals quickly?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Government do not interfere with the disposal of appeals by the Tribunal. The Tribunal authority is a judicial authority, and we cannot give any instructions to it.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : அப்போது வரும் விவகாரங்களில் எத்தனை கேஸ்களில் வியாபாரிகளுக்குச் சாதகமாக தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது?

[7th March 1966]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I cannot give that information. If the hon. Member puts a separate question, I can collect the information and furnish it.

Conversion of Operation Theatre

* 111 Q.—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state :

(a) whether an operation theatre in the Stanley Medical College Hospital was reconstructed and converted as the Dean's office;

(b) if so, the reasons therefor; and

(c) the cost of such conversion?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (a) to (c) : On the construction of a new Out-patient Block in the Government Stanley Hospital Madras, the downstairs portion of the old Out-patient Block, including the attached operation theatre, but excluding the Paediatric and Ophthalmic Departments, was utilised for the Administrative Block of the Hospital, as extra accommodation was necessary for the same. The expenditure incurred in making certain alterations of the old Out-patient Block to make it fit for the expansion of the E.N.T., Dental, etc., Departments and for the Administrative Blocks was Rs. 30,000.

DR. H. V. HANDE : What has happened to the original Dean's Office, Sir?

• THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The old Dean's Office is only a small room. Now it is being used as a Recreation Room by the Doctors.

DR. H. V. HANDE : Has it been brought to the notice of the Government that an Operation theatre in the Stanley Hospital was leaking due to the fact that there is a no overhead tank in the operation theatre? I referred to this even in my last speech. What steps have the Government taken to rectify the defect, Sir?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : All the six operation theatres in the Stanley Hospital are functioning perfectly all right. There is no damage to the walls or to the overhead tank as pointed out by the hon. Member. No complaint has been brought to the notice of the Government.

DR. H. V. HANDE : Is it not a fact that on a particular day, all the operations were postponed and everything came to a standstill?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I cannot accept the hon. Member's report that for some reason or other the operation theatre was not functioning. Only on one occasion, the theatres were closed for a few days for complete sterilisation.

[7th March 1966]

Madras City Maps

* 112 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Information and Publicity be pleased to state:

(a) whether any authentic Madras City Maps published by the State Government are available for tourists;

(b) whether the Government are aware of the fact that private concerns are publishing tourist city maps with inaccurate and misleading information for sale to tourists;

(c) whether any prior approval of the State Survey Department has been obtained for such publication; and

(d) will the Government take steps to see that such maps are published only after official scrutiny?

கனம் திரு. ஜி. பூவராகன்: (அ) இல்லை. தற்போதும் அவை உல்லாச பிரயாணிகளுக்கு விற்கப்படுவது இல்லை. கூடிய விரைவில் இத்தகைய படங்களை உல்லாச பிரயாணிகளுக்குக் கிடைக்கச் செய்ய உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது.

(இ) இல்லை. அரசாங்கத்திடம் அவ்விதத் தகவல் ஒன்று மில்லை.

(உ): (எ) தனிப்பட்ட நிறுவனத்தினர், இந்திய நில அளவைத்துறையின் முன் அனுமதி பெற்றே, இந்தியா படமும், பூகோளப் படங்களும் வெளியிட வேண்டும். எனவே மாநில அரசாங்கம் இதற்காக தனி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: இந்த மாதிரியான நகரப்படம் ஒன்றை மலேயாவிலிருந்து வந்த என்னுடைய நண்பர் ஒருவர் ஒழிக்கின் பாதம்ஸ் புத்தகக் கடையில் வாங்கினார் அதில் பல தவறுகள் இருந்தன. அதில் ரோடுகள் கூட மிக தவறான முறையில் காட்டப்பட்டிருந்தன. காந்தி இர்வின் ரோடும் ரண்டால்ஸ் ரோடும் 'பாரல்'-ஆக அதில் காட்டப்பட்டிருந்தன. அதில் இன்னும் பல விஷயங்களும் பல தகவல்களும் தவறாக இருந்தன. இதையெல்லாம் கவனித்து இந்தப் படத்தை ஏதேனும் தடை செய்யவோ அல்லது தாங்களே ஏதேனும் படங்களைத் தயாரித்து அவற்றை வருகிற உல்லாசப் பயணிகளுக்கு விற்பனை செய்யவோ அரசாங்கத்தாருக்கு உத்தேசம் இருக்கிறதா?

கனம் திரு. ஜி. பூவராகன்: அந்தப் படத்தைத் தயாரித்து விற்பனை செய்யும் உத்தேசம் அரசாங்கத்திற்கு இல்லை. படங்கள் இல்லை. உப் பிரசுரிக்கப்பட்டிருப்பதாக அரசாங்கத்திடம் தகவல் அதை அவ் கனம் அங்கத்தினரிடம் அவ்வாறு தகவல் இருந்தால் வடிக்கை எம்ர் கொடுத்தால், மேற்கொண்டு பரிசீலனை செய்து நடவடிக்கை எடுக்கலாம்.

DR. H. V. HANDE: Does the Department now sell any tourist map for the persons coming from abroad or for tourists coming from other parts of India?

THE HON. SRI G. PARTS OF INDIA?

BHUVARAHAN: No, Sir.

[7th March 1966]

திரு. க. அன்பழகன்: சென்னை அரசாங்கம் சென்னை நகரைப் பற்றி ஒரு தனியான படத்தையும் சென்னை மாநிலத்தைப்பற்றி ஒரு தனியான படத்தையும் சுற்றுப்பிரயாணிகளுக்காகத் தயாரித்து வெளியிட வேண்டியது இந்த அரசாங்கத்தின் கடமை என்பதை கனம் அமைச்சர் ஏற்றுக் கொள்வாரா?

கனம் திரு. ஜி. பூவராகன்: அரசாங்கம் படம் வெளியிட்டிருக்கிறது. ஆனால் இப்போது வெளியிட்டுள்ள படம் தனிப்பட்டவர்களுக்கு விற்பனைக்குக் கொடுக்கப்படுவது இல்லை.

DR. H. V. HANDE: May I know why there is delay in bringing out this map, Sir, which is a fundamental necessity for the tourists coming to the city, in spite of the fact that the Ministry has been in existence for so many years?

கனம் திரு. ஜி. பூவராகன்: இந்தப் பொருப்பை மத்திய அரசாங்கத்தார் ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதால் இந்தப் படத்தை எவ்வாறு வெளியிடுவது என்பதுபற்றி அவர்கள் யோசனை செய்ய வேண்டும். மற்ற மாநிலங்களையும் சேர்த்து படம் வெளியிடுவதா அல்லது தனிப்பட்ட முறையில் இந்த மாநிலம் சம்பந்தமாக மட்டும் படம் வெளியிடுவதா என்று யோசித்துக் கொண்டிருப்பதால், காலதாமதம் ஏற்படுகிறது.

SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI: Will the Government consider the question of erecting road maps at important junctions in the city, as a guide to the tourists, in view of the fact that a number of colonies are coming up, and it is difficult even for the residents of the city to locate the places?

கனம் திரு. ஜி. பூவராகன்: புதிய படங்களைத் தயாரிக்கும் போது இதையெல்லாம் கவனித்து அவைகளைத் தயாரிக்க அரசாங்கம் முயற்சிக்கும்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[NOTE:—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.] 11-00 a.m.

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) ELECTION OF NINE MEMBERS TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES

MR. CHAIRMAN: I have to inform the House that the following candidates have been validly nominated for election of nine members to the Committee of Privileges for the financial year 1966-67:

Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar.
Sri Mohanlal Mehta.
Sri K. Raja Ram.
The Hon. Sri R. Venkataraman.
Sri K. Balasubramanya Ayyar.
Sri K. Anbazhagan.
Sri M. Rajah Iyer.
Srimathi Lakshmi Krishnamurthi.
Dr. T. V. Sivanandam.

[7th March 1966]

As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, nine, I hereby declare them to have been duly elected to the Committee of Privileges. The Deputy Chairman is ex-officio a Member.

Under Rule 156 (4) of the Council Rules, I have nominated Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar to be the Chairman of the Committee.

(2) ELECTION OF SIX MEMBERS TO THE HOUSE COMMITTEE.

Mr. CHAIRMAN: I have to inform the House that the following six candidates have been validly nominated for election to the House Committee for the financial year 1966-67:

Srimathi Saraswathi Pandurangam.

Sri K. Ramadoss.

Sri N. R. Thiagarajan.

Sri J. Ponnuswamy Villavarayar.

Sri M. Rajah Iyer.

Sri K. S. Abdul Wahab.

As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, six, I hereby declare them to have been duly elected to the House Committee.

In addition to the above, under rule 173 (1) of the Council Rules, I nominate the following two members to be the members of the said committee:—

Sri K. Raja Ram.

Sri S. K. Sambandhan.

The Deputy Chairman of the Council shall be ex-officio, the Chairman of the Committee.

III. CALLING ATTENTION TO FOOD POISONING IN MADURAI COLLEGE HOSTEL

Dr. H. V. HANDE: Sir, I wish to call the attention of the Hon. the Chief Minister to a matter of urgent public importance, namely, the food poisoning of 71 college students in Madurai. I wish to urge upon the Government to take steps to prevent such cases, which have become a common feature, especially during the last two years.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Mr. Chairman, Sir, I wish to make the following statement on the matter.

There are about 450 students in the Madurai College Hostel, Madurai. All of them took chappatti with vegetable kurma on the night of 2nd March 1966. On the 3rd March, about 115 students took ill with mild symptoms of gastro-enteritis. Many complained of acute pain all over the body, and some of them developed very high temperature ranging from 100° F to 104° F. Some had

CALLING ATTENTION TO FOOD POISONING IN MADURAI COLLEGE HOSTEL

359

7th March 1966] [Sri M. Bhaktavatsalam]

vomiting and diarrhoea also. All these students were admitted in the Government Erskine Hospital, Madurai, for treatment. The samples of food taken by them on 2nd March 1966 could not be taken, as it was not preserved. The students developed these symptoms late on 3rd March 1966. No casualty has been reported. However, only one is said to be seriously ill. None of them is now having high temperature. All of them are improving. There is no cause for anxiety. The cause for the illness has not yet been known.

Investigations with regard to the surroundings in the hostel reveal nothing specific in regard to tinning of vessels or environmental sanitation or the water-supply. The quality of wheat flour used for the chappatti appeared to be not good. The use of the wheat flour has been stopped and a sample of the same has been sent to Guindy, Madras, for report. Sulphaguanidine is being administered to other cases of mild nature, which are still in the hostel. The water sources have been thoroughly cleared up and protected. Disinfection of the surroundings has been attended to. Some of the specimens of the stools have been sent to the Laboratory for investigation and a report is awaited. Food poisoning or virus infection leading to gastric and toxic symptoms is suspected.

The Collector of Madurai and the District Superintendent of Police, Madurai, paid a visit to Government Erskine Hospital. The situation is being watched and prompt curative and preventive measures have been taken by the Municipal Health Officer, Madurai.

IV—STATEMENTS UNDER RULE 82 OF THE COUNCIL RULES

(1) LAND ACQUISITION BY THE STATE ELECTRICITY BOARD.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, Sir, in the course of the discussions of the Annual Financial Statement of the Madras State Electricity Board in August 1965, Sri K. Anbazhagan referred to the purchase by the Board, of land near Erukkancheri at a cost of Rs. 4 lakhs. I stated that the matter had been raised in the Legislative Assembly also and that I had agreed to refer the question to the Accountant-General for going into the propriety of the transaction.

Subsequent to the Budget discussions, the original records of the Electricity Board and of the Collector of Madras were obtained. A scrutiny of these records revealed that the Board had acted on the valuation approved by the Collector of Madras which was based on the Tahsildar's report. In pursuance of my assurance to the House, the Accountant-General was addressed to scrutinise the relevant records of the Board and advise Government on the propriety of the transaction. The Accountant-General who has gone into the question of the transaction has stated as follows: I quote.

“The question of acquiring private lands to the extent of 400 grounds situated in R.S. 124/6, Perambur Division was under the

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

consideration of the Madras State Electricity Board since May 1962 for constructing quarters. The Superintending Engineer had conveyed the offer of two private parties (Sarvashri A. T. Janakiram and S. N. Balaram said to be the joint owners). Since the price demanded was Rs. 1,500 per ground as against Rs. 500 recommended by the Executive Engineer, Madras State Electricity Board, a reference appears to have been made to the Collector of Madras in August 1962 to report the reasonable market value of the piece of land. The Collector is said to have reported in November 1962 that Rs. 1,200 per ground was the reasonable market value. Thereupon, the Electricity Board formally sanctioned in March 1963 the purchase of the land at Rs. 4.80 lakhs on condition that steps should be taken to acquire the land through the Collector of Madras. Since the specific sanction of Government was required for the Collector to acquire the lands through Land Acquisition Proceedings for housing purposes within municipal limits, the Electricity Board authorized the direct purchase of the land subject to the condition that the title to the lands was got duly verified by the Legal Adviser in consultation with the Collector of Madras and the sale executed through the Legal Adviser. The title deed was got examined by the Legal Adviser and the sale deed was executed in August 1963 and payment was made. The transaction is within the competence of the Madras State Electricity Board under section 12 of the Electricity (Supply) Act, 1948".

The Government observe that the Accountant-General has not brought to notice any irregularity in the transactions and they have accepted his advice that it is within the competence of the Madras State Electricity Board. This matter was again raised in the Assembly on the 5th February 1966 by the Leader of the Opposition in the Debate on the Governor's Address and he requested that the Hon. Chief Minister should again examine the matter as, in the opinion of the Leader of the Opposition, certain aspects of the transaction were not free from doubt. In the course of his reply, the Hon. the Chief Minister suggested that, as the Leader of the Opposition is the Chairman of the Public Accounts Committee, he may examine the matter in the Committee with the Accountant-General and that the Government will take further action on the findings of the Committee. The Public Accounts Committee has accordingly called for all the records relating short case, which the Government will make available to it.

(2) VISIT

* THE JAPAN BY THE HON. THE MINISTER FOR INDUSTRIES.
I am aware that the Hon. R. VENKATARAMAN : Hon. Members are planning pattern 1966-67. Government have ventured to take up an ambitious placed before the Fourth Five-Year Plan commencing from draft outline of the Fourth Five-Year Plan in July last, Honourable members would

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

have noticed that the industrial content of the Fourth Plan is envisaged to be of the order of Rs. 600 crores. Although the specific schemes for the industrial programme are yet to be finalised, the State Government have formulated proposals for the setting up of new units in the fields of Electronics, Chemicals, Petro-chemicals, Machine Tools, etc. We have under consideration the setting up of a Machine Tools Factory, a plant for producing agricultural oriented equipment as also the utilisation of the multi-mineral lead-zinc-copper ore in Mamandur in South Arcot District. As Japan has been helping our country as a member of the India Consortium and the range of their manufacture would suit our needs, I have been thinking of visiting their country to acquaint myself with more recent developments in the field of industries there and also to discuss with the representatives of industry and the representatives of the Government there to explore the possibility of securing their assistance for some of the programmes contemplated for implementation during the Fourth Plan in our State.

Hon. Members are no doubt aware of the deep interest of this Government for setting up the Neyveli-Salem Steel Plant for which the Indian Consulting Engineers, commissioned by the Government of India, have drawn up a detailed Project Report. The Japan Consulting Institute who had sent out a Survey Team to our State during August-September 1965 for an 'on-the-spot study' of the various facilities connected with the steel plant, requested the Government to send a team to Japan for discussions on some of the outstanding issues and to help them in the finalisation of their report. I was in Japan for about two weeks and I was accompanied by the Secretary of the Industries Department and the Special Officer for Neyveli-Salem Steel Project. I had very useful discussions with the Japan Consulting Institute and the representatives of the leading industrial houses like Yawata Iron and Steel Company, Limited, Fuji Iron and Steel Company, Limited, and Ishikawajima Harima Heavy Industries, who form the Consortium for the Neyveli-Salem Steel Plant. Our discussion principally centred round the capacity of the plant, the metallurgical process and the financial arrangements for the setting up of the plant. We had occasion to visit a number of iron and steel works including the one at Ariake where the raw materials in use and the Yawata process adopted have great similarity to those proposed for the Salem Steel Plant. It emerged that the Japan Consulting Institute would suggest two alternatives relating to plant capacity, viz., 500,000 tonnes of low alloy and plain carbon steels or 250,000 tonnes exclusively of low alloy and special steels. It was stressed by them that even if it is decided to go in for the lower capacity of 250,000 tonnes, the plant would be technically feasible and economically attractive. Their final report embodying the discussions would be submitted in a few days.

Hon. Members are also aware that for some time past we have been thinking of putting up a Machine Tools Plant to produce precision tools to cater to the expanding needs of the engineering

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

industries in this State. The Japan Machine Tools Trade Association comprising several leading manufacturers of Machine Tools in the country had sent out a Team to our country in May last during which time they also visited our State. Based on a preliminary assessment of the needs of our State, they have suggested alternative plans indicating the family of machine tools to be manufactured, the probable capital cost thereof, etc. We visited the machine tool complex at Numazu in Japan and had discussions with the Japan Machine Tool Trade Association. We also accepted their offer to send out a Survey Team to our State in the course of the next few weeks to assess the exact requirements of machine tools in our State and to evolve a production pattern which would complement the items of machine tools already produced in our country.

The Government have already decided to set up an Agro-Industries Corporation in the Fourth Plan for the production of machines, tools and equipment designed to help the farmers and to modernise the farming techniques. The idea is to produce agricultural implements like power tillers, small tractors, threshers, harvesters and the like. I had an interesting visit to a factory near Osaka turning out these equipment. I am glad to say that the manufacturers have shown a very keen interest in collaborating with us in setting up a factory to produce their farm equipment.

During our stay in Japan we also availed of the opportunity to visit a number of industries ranging from iron and steel, petrochemicals, electronics and the like. The representatives of the Government and these leading industrial houses in Japan showed a keen sense of interest in the progress we are making and in our efforts to further industrialise the State. Sir, I would like to take this opportunity to place on record our deep sense of gratitude and appreciation to the Government of Japan, the Japan Consulting Institute and the various industrial houses there for all the courtesies and facilities they so warmly accorded to us during Delegation's visit to Japan. The Government wish to assure the House that we will diligently pursue all the schemes mentioned above and endeavour within the limit of our resources to implement them as quickly as possible.

V. GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1966-67

11-00 a.m. MR. CHAIRMAN: The Hon. the Minister for Industries will now reply to the budget debate.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I am not indulging in any platitude when I say that I am most grateful to the hon. Members of the House for the valuable contribution they made to the budget debate. In a sense this is the last official budget of the present ministry. We may have only a vote on Account budget before we go for the General Election. A new budget based on the policies approved and adopted by the electorate will be placed in due course when the new ministry is formed. It is therefore appropriate that the Chief Minister should have taken

7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

great pains to give a detailed survey of the progress that the State has made during the last five years and detailed not only the achievements but also the shortcomings and failures that have attended our efforts during this period. Sir, considering the indifferent health that the Chief Minister maintained at that time, I am sure the House will join with me in extending to him our deep sense of appreciation for the devotion to duty he exhibited and the great strain he undertook to have the entire speech read out in both the Houses.

Sir, nearly ten years ago when I assumed the responsibility of the leadership of this House, I mentioned that the Second Chamber, particularly the Madras Legislative Council, would shed more light and less heat, and I instanced then the case of glow-worms which have an infinite capacity to shed light without heat. I am glad to say that over this period, our House has maintained the highest traditions, and there had been no occasion in which the House ever acted or conducted itself in a manner in any way derogatory to the dignity of this great and august House. There has been comradeship among all of us, and we have always brought to bear on the discussion an objectivity shorn of party affiliations. Some of the speeches, which our esteemed former Chief Minister of Madras, Sri O. P. Ramaswami Reddiar, delivered, could very well have been delivered from the other side of the House. Equally the brilliant address which the Deputy Leader of the Opposition delivered during the course of this budget debate could also have been delivered from this side of the House, and nobody would have mistaken it. Sir, I hope that this sense of cordiality will continue to prevail in this House and that we will try to approach the problems we have in a spirit of mutual understanding and with a great desire to see that we help the administration in every way. It does not mean that there should be no criticism of the Government. After all, it is only a legal fiction that the Minister is responsible for all the acts of the administration. The administration is spread over the whole State and very many members of the departments are acting very often at their own discretion. It is not possible to regulate by even the widest and comprehensive rules every little detail of administration, and, therefore, there are bound to be certain drawbacks, a few mistakes and shortfalls. Unless they are brought to the attention of the Government—in the sense to the attention of the Ministry and the Secretariat, it will be well nigh impossible for the Government to rectify them. Therefore, I wish to state categorically that Government do not in any way object to the criticism or even feel hurt by the criticism. They welcome criticism and they welcome all the criticisms which go to help and improve the administration of the State.

Sir, having said this, I shall proceed to classify the observations made in the course of the budget debate into two categories—one is the general observations relating to the economic conditions in this State and in the country and the other relating to the specific departments, about which some criticism was offered. So far as the general conditions are concerned, every one accepts that

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

11-20 a.m. we are living to-day in very difficult and, in fact, very strenuous circumstances. Added to the strain which inevitably comes on the Government with the increase in the tempo of planning, there has been a regrettable failure of monsoon accentuating our difficulties. It is true that our own activities in various fields and our desire to achieve large results at the shortest possible time have in a way contributed to the strain on the administration. But the question is whether the Government could have avoided it. In the present tempo of the public consciousness, in the present demand that is arising everyday from the people from all nooks and corners for improvement of schools, larger amenities, better medical facilities, and more employment, it will be very difficult for Government to slow down the tempo of development without incurring the displeasure of the vast mass of the people. Government have, therefore, to balance between these two conflicting claims—the ability of finance to the Government and the increasing pressure from the people for more amenities, more benefits, more services, more employment and so on. We have tried to do our best during the last seventeen years and we have every confidence that if we continue to have the same level of development which has taken place in the past, we will be able to meet the needs of the people in a measure and that we will also be able to secure from the various investments we have already made sufficient where-withal and resources to maintain and to continue the larger programmes we have undertaken.

The main criticism emanating from all sides of the House, not only from the Members opposite but also from our side, related to the food situation. The speech of the Hon. the Chief Minister had brought out clearly the progress that we have made in this State in the matter of food production. Actually we have increased our food production from Plan to Plan. Our food production during the First Plan increased from 38 lakh tonnes to 44 lakh tonnes. During the Second Plan it increased from 44 lakhs to 53 lakhs. During the Third Plan we have increased our food production from 53 lakhs to 58 lakhs. These increases are, no doubt large in absolute terms. But, at the same time, Government have not hesitated to admit that we have fallen short of the targets which we had set. The target which we set for food production in the State is about 65 lakh tonnes and we have pointed out that we have created a potential to the extent of 63 lakh tonnes. Actually we have not been able to raise more than 58 lakh tonnes on account of the varying seasonal conditions, the non-availability of fertilisers and so on. So far as this State is concerned, nobody can deny the fact that this State which was a deficit State so far as food is concerned, has been transformed into a marginally surplus State. Fifteen years ago, this State was really a deficit State in food. But, to-day, it is a marginally surplus State and we are able to supply food to the neighbouring State of Kerala to some extent. The question is asked why, if we are self-sufficient in food, we still have so many difficulties with regard to food in the State, why we have so much of control,

7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

so much of rationing and all the attendant difficulties that come with regulation. While it is true that the State is marginally surplus so far as food is concerned, the country as a whole is deficit in food and unless we regulate the movement of food which is deficit in the whole country, it is likely to pass into areas and then get cornered in certain hands, thereby accentuating the problem further. The hon. the Deputy Leader of the Opposition himself said that the mercantile community had not been playing fair and that to-day cornering of foodgrains had become almost an accepted code of commercial ethics. The difficulties which arise out of overall shortage in the country cannot be solved by production of foodgrains to meet its own demand within one State. The problems, therefore, are largely national. Therefore, every effort should be made to increase the food production in the whole country while, at the same time, we would try to improve the surplus.

The seasonal condition during North-west Monsoon, as hon. Members are aware, was so bad that I saw at a time when the Cauvery used to be full, people playing football in the Cauvery river. Such was the pitiable state to which this State had been reduced that it was almost by the providential North-East Monsoon rains that we are able to-day to sit with a certain measure of equanimity and discuss these problems. Otherwise, it would have been far more difficult and we would have had to face the worst that ever has occurred.

With regard to the measures taken for improving the food production, hon. Members are aware that apart from the Rs. 9 crores which has been set apart under the head of Agriculture, there are other schemes which go to increase the food production. For instance, rural electrification, supply of engines, of electric motor pumpsets for which we are setting apart Rs. 600 lakhs and Rs. 100 lakhs respectively will also go to help in the food production. We are glad that the Government of India have also agreed to increase the supply of fertilisers to the State and in March-April 1966, they propose to allocate nearly 60,000 tonnes of fertilisers.

The hon. the Deputy Leader of the Opposition drew attention to one important fact in the course of his speech. He said that while year after year statements were made that the supply of fertilizers was short, he found in one of the statements of the Address of the Governor that in that particular year the offtake of fertilisers was not adequate. This is true. The demand for fertilisers depends on a number of factors, on the price of paddy, on the seasonal conditions and so on. In that particular year, I am afraid the price fixed for paddy was not sufficiently attractive and I think the offtake was a little poor. In fact, our agriculturists seem to know intuitively economics much better than many of us who have spent a lot of money on learning it in our schools and colleges. But as soon as the price of paddy was raised next year, the demand picked up and to-day we find everywhere a clamour

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

11-30
a.m. for more and more fertilisers. In this connection, I would like to endorse the suggestions made by senior Members of this House that we should rely more and more on the indigenous manures like green leaf manure, compost, etc., and not depend entirely on chemical manures. This is a very valuable suggestion and Government are trying their utmost through the block development schemes to increase the availability of compost manure, and I trust that greater use of our indigenous manures will be made by our agriculturists. Then the next question arises whether we could get on without the various regulations—particularly controls, rationing, etc.—in the present context of our food situation. The law of supply and demand would ordinarily operate in a society which is fairly self-sufficient, or where there is a little over self-sufficiency. If we allow the law of supply and demand to operate in an area where there is shortage, it is bound to cause a great and serious harm to the vulnerable sections of society, who are not able to afford the prices at which commodities are selling. There is no answer on an occasion, where there is shortage, more particularly of essential articles of life than controlled and regulated distribution. Controls do bring in their wake enormous difficulties and problems, administrative and otherwise, and also lead to a lot of irritation. Nobody can deny it. It is a question of choice between the two evils. Would you allow free market to prevail on a vital commodity like food, wherein supplies will be short and demand will be greater and prices will enormously shoot up, making food supply scarce and not available to the lower and weaker sections or would you take the responsibility of distributing whatever is available equitably amongst all the people? Now there is no question that the Government have to undertake this heavy responsibility, face all the criticism to see that food, even if it is of a bad quality, is at least made available to society. The first essential duty of the State is to see that food is made available. That is the first and foremost duty, and then not merely content with that, the State should try to see that the best quality of food is distributed. I wonder if any hon. Member would say that if there is no rationed distribution of food in the Madras city, the price of food will come down. We are selling first quality rice at Rs. 1.41 P.—so far as raw rice is concerned—per Madras measure. If there is no control over distribution, I am quite sure it will reach Rs. 2 per Madras measure, and it will immediately create a great problem amongst the low paid and lower strata of society. I quite realise the irksomeness involved, but at the same time I must plead with hon. Members that unless we get over these difficulties by increased food production, there is no other alternative and there is no other way to solve this problem. Sir, in the distribution of food, there are a few difficulties which are implied in the controlled distribution. If a free market prevails, a merchant will go and say he will buy only the best quality or the dry quality paddy. But when Government are to purchase and then distribute to all people, it will purchase whatever is offered, otherwise they will

7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

say the Government are not purchasing. No question will arise about quality. Everybody will insist on Government purchasing. When the Government purchase and distribute, they cannot do the business of a dealer trying to separate various kinds of rice. They naturally mix all the rice and distribute it to the people. These are all the inevitable consequences of controlled distribution. One point I would like to know in this connection is whether we can do without it, whether it would be possible in the present circumstances, in the present context of food shortage, to do away with rationing and controlled distribution and whether the weaker sections of society would benefit if such a system is adopted. Last year, we procured about 8 lakhs tonnes. This enabled us to keep the price at a fair level so far as foodgrains are concerned. We propose to do the same this year also so that we may be able to supply the vital necessity of life to all the people without much difficulty.

Sir, in connection with this, hon. Members referred to the difficulties of securing agricultural credit and the difficulties caused by the Co-operative Societies. Sir, it is true that the credit squeeze adopted by the Reserve Bank of India—to which a reference was made by the hon. Leader of the Opposition and by the Rajah of Chettinad—has caused considerable difficulty to all institutions including Co-operative Societies. Enough credit is not available for distribution at the proper time and this has caused certain measure of difficulty both to the Co-operative Societies and also to the Government in the matter of procurement as well as distribution of fertilisers. Sir, I wish to state that the State Government propose to discuss with the Deputy Governor of the Reserve Bank of India, the difficulties of advancing on agricultural operations and strongly press for removal of some of these restrictions. We have also made special allocation of Rs. 1½ crores for the sanction of loans for the purchase of fertilisers, pesticides, seeds, etc.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: What about financing of Coffee Estates?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Financing of Estate is done by the Tea Board and the Coffee Board. The provision is that so far as small estates are concerned, it is the duty of the Board concerned to provide the necessary funds. So far as the larger estates are concerned, they have to arrange their credit with the Banks, and what I said with regard to the Co-operative Banks also applies equally to all commercial banks, which are under the very severe control of the Reserve Bank and the credit squeeze imposed on them. Sir, this is a matter which along with the rest of the community, the State Government will also take up with the Reserve Bank.

Then, there was strong criticism that the burden of taxation has increased in this country as well as in the State. In fact, the hon. the Leader of the Opposition said that India is one of

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

the heaviest taxed countries in the world and that Madras is one of the heaviest taxed States in India. In comparing the burden of the taxes, it is usual to refer to the percentage of taxes and compare it to the national income. While these are indices good enough to measure variation in the rate of taxation in the same country over a period of years, I do not think they are proper indices for measuring and comparing different countries and different States. The same rate of tax levied in one State may give a larger return than the same rate of tax levied in another State. For instance, if you take the sales tax, in the neighbouring State, the multipoint tax is 3 per cent. In Kerala, it is 3 per cent, whereas in Madras, it is only 2 per cent and the return on the Sales Tax in Madras has been very much more than the yield in the neighbouring State. This depends on the increased tempo of economic and industrial activity in the State. Therefore, it would be wrong to say that merely because we have received larger sales tax in Madras we are taxed more than the Kerala State which has received less tax. Sir, let me state a few points to illustrate this. In the accounts for the year 1960-61, the receipts from State taxes were Rs. 42.21 crores. In the accounts for the year 1964-65 the total State taxes came to Rs. 76.2 crores. Thus, it will be seen that there has been an increase in the yield by Rs. 34 crores. But during this period, the additional tax levy is only Rs. 14.18 crores. That is, all the levies which we made during all these five years from 1961-65, if you calculate, the total collections come to only Rs. 14.18 crores. The balance of Rs. 20 crores is, therefore, attributable to the buoyancy of revenue arising out of the increased activity in the State rather than due to heavier taxation. Sir, it may be said, or it may be argued that to some extent this increase in revenue is also due to increase in prices. I quite admit that the increase in prices has added to the increase in revenue. But then, we have to remember the rate of increase in prices and also the rate of growth in the taxes. If we compare these two, we will find that during the period 1960-61 to 1964-65 the wholesale price index rose from 127.5 to 151, a rise of only 23.5 points while during the same period the growth in the State taxes has been 50 per cent which is substantially in excess of the increase in prices.

Sir, I would like to go further and illustrate this point. When new industries come up and new developments take place, they bring in their wake large revenues. Take, for instance, the Madras Aluminium Plant which was commissioned last year. It is expected to bring by way of sales tax, Rs. 15 lakhs, by the sale of aluminium products which will be produced in one unit. Similarly the paper unit, the cement companies and number of other industrial units established in the State have really contributed to the larger revenues of the State. And, therefore, I venture to submit that it is not heavier taxation that has brought about the increase or buoyancy in our revenues.

7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

Sir, dealing with taxes, I may refer to the criticism which was levelled against the additional surcharge on land revenue imposed during the current year. The criticisms would not have been as severe had not the monsoon also contributed to the failure of crops. Sir, Government felt that in the light of increased prices of paddy, the additional surcharge may not be heavy. We have worked out the tax as well as the increase in prices which we have offered for paddy during the current year. It is found that the price of the medium variety during the last season was Rs. 39 per quintal. In the present season inclusive of the bonus, the price works out to Rs. 44 per quintal. The average yield in Tanjore district during the year 1964-65 according to the Agriculture Department was 2,400 lb of paddy per acre, that is, about 10 quintals. On the basis of this average yield the ryot will get Rs. 52 per acre as against Rs. 4.25 to be paid by him by way of surcharge. But as I said, Sir, the criticism or the objections have received a further momentum because of bad seasonal conditions. The Government have already taken note of this and they have, therefore, issued instructions to the Collectors throughout the State to take note of the crop conditions and to grant appropriate remissions wherever there had been a failure of crops. Instead of making the assessments afterwards, that is, after the crop had been harvested, Government have already issued instructions to Collectors to immediately assess the crop in each area to see whether it is normal or below normal and if so, how much below normal. I wish to assure the House that Government would be very liberal in the matter of making these assessments.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Sir, Sri Viswanathan a Member of the Board of Revenue had made an assessment. Later the Collectors and the Government made an assessment. The assessment made by the Board Member is said to be lower than the assessment made by the Collectors and the Government. This is a point that has to be taken into consideration when the Government make assessment before the harvest.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, as one who owns lands and knows something about lands, I wish to say that usually the assessment is made afterwards, that is, after the harvest, at the *Jamabandhi*, at which time, all the people say that there was no accurate assessment of what the crop was on the land. But now, the Government have issued directions to the Collectors to make the assessment of the crop as it stands and the harvest as it takes place. That has been done to give Government a better picture of what really is the state of the crops, so that it will enable Government to give appropriate remissions. Sir, in any event, as I have said, Government will be very liberal in this matter. Their approach will be to try to help the ryots to get over the failure of the monsoon, the difficulties arising out of the failure of the monsoon.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

Sir, one hon. Member said that if he were to be in charge of the Government, he would abolish this tax on five acres of land and below. Sir, it is not very difficult to abolish an existing tax. The difficulty is in levying a tax and collecting it properly. If we abolish this tax on five acres of land and less, we would probably be losing somewhere about Rs. 1.20 crores or a little more on that account. But then, that has got to be made up in some other way. Unless we agree to cut down our programmes to that extent, or this could be made up in some form or other we cannot give it up. If some other tax is to be levied, that will only mean shifting the burden of taxation from one section of society to another, but it will not give any relief to any particular group.

SRI K. ANBAZHAGAN: May I request the Hon. Minister to explain the position further? If certain measures are taken to abolish the land tax in respect of low income groups of the agricultural society, it will certainly be a relief to them.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, the amount involved is very little. Actually I have got the figures of people paying a land tax of Re. 1, Rs. 2 and so on. Now, this really is not such a heavy burden as some would like to make it out. In any event the land registry has to be maintained. Without some collections being made it will not be possible to have the land registry maintained. All this will imply the levy of some tax or other. The difference between the tax now levied and the amount that will have to be collected even for administrative charges for the purpose of maintaining the registry will be very little. This is a psychological appeal and I can understand that. But it is not likely to give a great relief to the particular sections of society. Therefore, while I do not want to say that there is no case at all for the abolition of the land revenue, I would like to point out that if we substitute it by some other tax, it will certainly become a matter on which there could be very strong opinions expressed either way. I do, however, wish to point out that the levy itself is small and the removal of this levy is not going to make such a great difference in any respect.

Sir, at the time I am dealing with this tax, I wish to refer to a connected matter, namely, the appeal from all sides of the House for the abolition of sales tax on foodgrains. Here again the rate of tax is only one per cent on the turnover. But the rise in prices is many times more than the levy of the tax. Even if you remove this one per cent tax on foodgrains, it is not likely to make a great difference in the prices of foodgrains. If you look at the rise in prices over a period of years, say, five years, you will find that it has been increasing—the price of rice—from Rs. 1.10 to 1.20, then to 1.30 and now at Rs. 1.40. Now the rate of sales tax on foodgrains is only one per cent, but the increase in price is very much more than the rate of tax. Abolition of this tax on foodgrains is not likely to give great relief to the consumers.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

However, Sir, since it is a matter in which there is such a lot of emotional feeling, the Hon. the Chief Minister has kindly agreed to have this matter examined in the light of the ways and means position and also in the light of the collections of taxes which we expect to get, and the accounts which we are finalising. The Government will give the most sympathetic consideration to this question.

Sir, the next point which I want to deal with is the debt liability. Hon. Members said that the burden of public debt was increasing beyond our capacity to bear. They have also said that the nation is being impoverished by this heavy load of debt. I have collected some figures with regard to the debt position in the whole of India. The internal debt of this country according to the figures submitted by the Finance Minister in his budget memorandum is Rs. 5,420 crores. I am limiting the figure to crores, leaving out the odd lakhs. The external debt including P.L. 480 is Rs. 2,629 crores. In addition to these there are some unfunded debts and other liabilities. Taking all these into account the total comes to Rs. 11,082 crores. As against these, the assets of the Government of India on investments are Rs. 12,170 crores—nearly Rs. 1,100 crores above the debt liability. Most of these loans and debts have been utilised for productive purposes. In fact, our capital outlay on railways in 1950-51 was Rs. 818 crores.

DR. H. V. HANDE: What about the sterling balances?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The capital outlay on railways was Rs. 818 crores in 1950-51. In 1965-66, it is Rs. 2,675 crores. On Posts and Telegraphs, it was Rs. 50 crores. Now it is Rs. 265 crores. On steel, it was 'nil' then. To-day, it is Rs. 528 crores. There are a large number of other items, which, I think, it is not necessary for me to detail. But when we take into account the total assets as compared with the total liabilities, the situation is not alarming and does not cause any grave concern. Even though a comparison of the per capita debt between the different countries will be unrealistic, I just want to mention a few figures for the purpose of information only. The per capita debt in the United States is Rs. 7.715. In the United Kingdom, it is Rs. 7.150. In Canada, it is Rs. 6.951. In Israel, it is Rs. 4.848. In Ceylon it is Rs. 348. In India, it is Rs. 178. This is the per capita debt.

SRI K. ANBAZHAGAN: Will the Hon. Minister give us the figures of the average national income as well as the loan average?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is why I said that so far as the first part was concerned, the assets were more than the debts. So far as the second part is concerned, I was going to draw a different inference, and that is this. Israel is the only comparable country. Forty years ago, that country started from scratch. They have built up a splendid economy worthy of admiration throughout the world. It was done only by

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

a large amount of borrowing. Hon. Members are aware that if the Marshall Aid and other loans were denied to Japan, to Germany, and to some of the European countries, they could not have built up their economy at all. I was rather pained when some Members referred to our borrowing as going round with a begging bowl. They used the expression 'begging' several times. I am quite sure they understand the difference in nomenclature between begging and borrowing. Most of our borrowings are for productive purposes. Otherwise they are not given. Except the one which we borrow for the purpose of meeting the food deficit, all the other things are for productive purposes only. Therefore it is just common commercial practice to borrow on investments which yield returns. Nothing more is done in these cases than the common commercial practice followed throughout the world. I would also urge hon. Members to take note of the valuable assets which we have built up with these loans and take note also of the fact that we have not so far delayed or defaulted in the repayment of our obligations.

So far as our State is concerned, the figures which I have given in the statement clearly prove that our assets are far in excess of our debt liability, and it has always been so. The assets are Rs. 528 crores as against Rs. 400 crores, liabilities. In fact, the Raja Saheb of Chettinad on a prior occasion said that Madras could have a much bigger public debt so that it could take up more projects and accelerate the progress.

In this connection, I will deal with the question of overdrafts also. Certain States have overdrawn from the Reserve Bank for their plan and non-plan expenditure. I am grateful to the Leader of the Opposition for having clarified that so far as the Madras State is concerned, it has not overdrawn for either the plan or massive procurement. I am grateful to the Leader of the Opposition for having clarified that so far as Madras State is concerned, it has not overdrawn for either the plan or non-plan expenditure. The State Government have undertaken massive procurement operations and the procurement operations involve normal commercial transactions of purchasing goods and then taking advances from the banks on the security of the goods. The commercial transactions have involved a large and substantial amount, and I find the Chief Minister has referred to this in his speech. These commercial transactions will be financed by credit from the Reserve Bank on a self-liquidating basis. As soon as the foodgrains are sold, the money would be received, and then it would be paid back into the Reserve Bank. We are also paying interest. Paying interest charges, as the Deputy Leader of the Opposition pointed out, shows that these transactions are clearly of a commercial nature. I would appeal to hon. Members not to spoil the image of the Madras State for its financial strength and stability.

Then the criticism was offered that this Government were not following a policy—A true policy—of socialism.

[7th March 1966]

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: What about the State Electricity Board bonds, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I may deal with that also, though I wanted to deal with it separately. The hon. Member is aware that this State Government have been able to persuade the Reserve Bank to agree to give advances on the bonds of the Madras State Electricity Board. In fact, on an earlier occasion they said that no advances should be given on these bonds. To-day, they are giving advances up to 75 per cent. From the point of view of the security, from the point of view of the stability of the Electricity Board and the guarantee given by the Madras Government, there is no difference whatsoever between the State Electricity Board bonds and the Madras State Government bonds. This is a matter which we have been trying to impress on the Reserve Bank and the Finance Minister for a number of years. Year after year I think we have been writing without much success. But we still hope to take it up with the Government of India to see that the Electricity Board bonds are treated on a par with State Government bonds.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: The point that I brought to the notice of the Hon. Minister privately and publicly in this House is that the relaxation of the ban by the Reserve Bank at the instance of the representation made by the Government of Madras is partial to the extent of the bank alone being the subscriber to the bond. A bank cannot be a subscriber to a larger extent. Therefore, if a mill-owner or an industrialist wants to subscribe a lakh of rupees, that cannot be negotiated on the State Bank of India. If it is taken over by a banking institution, that cannot be further negotiated. We have no objection to the party not being able to negotiate directly, but at least the party subscription should be negotiated through the bank. The bank's guarantee is there in addition to the party's responsibility. Unless this at least is ensured, a margin of 25 per cent is nothing short of—I leave it to the Hon. Minister to fill up.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: As I have said, we have been at it for a number of years and we have only partially succeeded. But we still propose to continue to make representations in this behalf. We have also a number of other proposals in respect of these Electricity Board bonds. As against large loans previously subscribed by industrialists, to-day we find that the bulk of the loans or bonds are subscribed by agriculturists who want to take pumpsets and other facilities and they are subscribing small amounts of Rs. 1,000 and Rs. 2,000. Now, the deduction of the tax at source and the difficulties of getting this money properly distributed to them are adding to the problems and difficulties. Government are doing and they will continue to do their utmost to see that the Reserve Bank accepts our representations in this behalf.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

Some hon. Members said that the Government were not following strictly the path of Socialism which they had set before themselves and they have criticised strongly what they call the mixed economy. There has been, on the other side, criticism that the Government are following blindly an ideology unsuited to this country and that unless they shake off their ideology and become realistic, the difficulties are bound to increase. In the midst of these two criticisms Government are trying to steer a middle course and, therefore, I find that they suffer from criticism on both sides.

SRI K. ANBAZHAGAN: What is the name of the course? Is it Socialism or something else?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is well-known that we have been following a policy of mixed economy, with a Socialist bias in the sense of provision of greater amenities and services for the vulnerable sections, the weaker sections of society. But we have only said that we are on the path of a Socialist State. We have not said that we have made it a Socialist State yet. In fact, how difficult and how impossible it would be now. Members can imagine. Fifty to sixty per cent of the people in this country are rural population. They will be depending on land and the entire land is in private enterprise. Any economy that you build with 50 per cent of the people engaged in private enterprise can only be a mixed economy. It cannot be different. Unless we go to the extent of saying that we nationalise all the lands, take over everything, resort to complete collectivisation and so on, the mixed economy is inevitable in this country. The point that I want to make is that from the very nature of our society and our country, it cannot be a total socialist State unless we think of completely doing away with private enterprise and private ownership of lands. That will create such a cataclysmic change in social order that I think the consequences will be far more dangerous than the possible advantages.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Even the Socialist States are coming back to mixed economy.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: At the same time, we are trying to improve the social overheads by which the weaker sections of society can have benefit. Free education, free medical aid, midday meals, distribution of text-books, scholarships—all these things are social overheads which go to create a Socialistic State. On the midday meal scheme we will spend during 1966-67, Rs. 194 lakhs, on the free distribution of text-books Rs. 42 lakhs, on scholarships for Harijans and backward community Rs. 148 lakhs, on assignment of house-sites for Harijans about Rs. 44 lakhs, and on old age pension Rs. 108 lakhs. Therefore, I wish to point out that the Government are really progressing towards a socialist order in which the social overheads will be increased year by year, and the poor people will be relieved of

[7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

the daily burdens of life. That is what we consider is the best under the circumstances, and that is the best which the conditions in the country now warrant.

திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவர் அவர்களே, கனம் சர்க்கார் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், சமுதாயத்திலுள்ள சில பிற்பட்ட மக்களுடைய முன்னேற்றம் தான் சமதர்ம ஆட்சிக்கு வழிகோலும் என்று மனமாற உணருகிறாரா? அது அந்த தத்துவப்படி நிறைவேறுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is the step towards Socialism. In fact, we cannot overnight impose a complete Socialist State by means of a revolution. If we want a revolution by evolution, by steady growth without any great abnormal difficulties or changes in society, then this is the only way of marching and progressing towards Socialism. If hon. Members think that Socialism means immediately taking over all the industries in the country, I am afraid it is going to cost the nation and the people a great deal. Why should the Government take over all the derelict industries? Some of them are on the verge of being scrapped and if we want all these industries to be taken up, we are going to pay the price out of the earnings of the common man and we are going to increase the burdens of the common man. Therefore, if we want an evolution, and not a revolution, towards a Socialist society, we have to increase first the social overheads and we have increasingly to enter into these areas of production which are for the benefit of the common man, fields of production of consumer goods, field of social services like transport, etc. This is how we can progress and we cannot overnight introduce Socialism by taking over the whole thing because that will cause a social upheaval. That is what I said. Therefore, my submission to the House is hon. Members may continue to offer their suggestions as to how best these social reforms could be implemented. Among various social services, the old age pension will go a long way to relieve the distress among the people. Another one is, we have increased the pension of the teachers to a minimum of Rs. 20. We have implemented these schemes in order to see that society progresses towards the cherished goal.

12-10
p.m.

I will now deal with specific subjects which have been dealt with by the hon. Members. So far as Education is concerned, I am glad that there has been a general approval of the larger investments in Education, and also of the efforts taken by the Government in this regard. My esteemed friend, Sri Krishnamoorthy, who is one of the gallant champions of the teachers in this House, as usual pointed out a number of things, which still remain to be done. At the same time, he was fair to admit that a lot has been done during the last ten years. I think the credit should go to Sri G. Krishnamoorthy in a large measure because he has been taking up the issues in the House times without number, and with persistence which is worthy of admiration and emulation. At the same time, I wish to point out that several amenities he asked for like the medical facilities,

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

uniformity in pay scales, etc., will be examined in due course. As and when the finances of the State improve, they will also receive the consideration of the Government. Even to-day, so many special measures have been taken to improve the lot of the teachers in the State.

Sri Sankaralingam Pillai referred to one point relating to Kanyakumari. Sir, in Kanyakumari, the rules for appointment were slightly different from the rules of appointment of teachers in the State. In our State, for persons with the S.S.L.C. eligible qualification, securing not less than 40 per cent of the marks in English, is the minimum prescribed for eligibility for appointment. Now in Kanyakumari, mere eligibility will do. When some of the teachers working in the Kanyakumari Schools were transferred to the Madras State on the Reorganisation of States, these teachers who were allotted were given the same scales of pay as the Madras teachers, notwithstanding the fact that there was a difference in their educational qualification. There were others who after 1st November 1956, that is, after the States' Reorganisation, got employment as Secondary School teachers. Since their qualification was less than the qualification prescribed under the Madras State Educational Rules, their pay was slightly lower. Representations were made to the Government that the old system, Travancore system should be continued till 1959, and therefore, at least up to that date students who had studied in the old system should be given the same facilities, same remuneration, salary, etc., as those given to those who were allotted to this State earlier. I am glad to say that the Government have accepted this relaxation and called for reports from the Director for a list of such teachers for the issue of orders relaxing the relevant rule in their cases. The hon. Member then referred to another point, viz., those who have passed S.S.L.C. and studied up to 9th class should get the same scale of pay. Sir, the Government cannot accept this. The Government rejected this after very careful examination. When integration of services takes place, it is based on qualification. Here the qualification is less. Therefore, their pay has been fixed at a lower scale. Some of the teachers have questioned the validity of the order and they have gone to the Court and filed writ. We will certainly await the decision of the Court and abide by the orders of the Court.

Certain observations were made that the Government undertakings were working at a loss, and criticisms were offered on that account. A particular reference was made to the State Transport and they said that it was not working at a profit, on the other hand, it had incurred a loss. Last year 1964-65 was a bad year, in the sense apart from increase in several taxes that the Centre levied in respect of Motor Vehicles and all that, the State Transport had to suffer by not running for a number of days. Hon. Members are aware that long distance buses had to be stopped for nearly 3 weeks and the State Transport had to suspend its operation in several places throughout the State on

[7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

account of the agitation. Apart from that, I wish to point out that the Undertaking, as a whole has given a better picture than what is usually thought to be. The Undertaking as a whole has shown a loss of Rs. 13 lakhs, but at the same time, the Undertaking as a whole paid to the Government Rs. 37.69 lakhs as interest. If the Government are the share-holders, then they cannot expect both interest and dividend. If they get the interest then it means it is loan. If they are the share-holders, then they are the owners of the capital for which they will get return and not interest. Here the Government are not only getting interest and dividend, they are also setting apart for depreciation. We set apart larger amount for depreciation than ordinary commercial Undertakings allot for the income-tax purposes. We provide depreciation for 5 years, whereas the vehicle will serve for 7 years. If all these facts are taken into account, it is not such a gloomy picture as has been pointed out. But the main difficulty is the problems connected with urban transport. All over the world, city transport has always been a loss. One of the biggest undertakings in New York—the Fifty Avenue Coach Company—having 5 to 6 thousand buses had to go into liquidation because it could not bear the operation charges. The reason is very simple. While a long distance bus will run for 200 or 300 miles, a city bus can do only 8 trips of 12 miles each, which will give only 96 miles. If you speed up the buses and increase the trips, say from 8 to 10 trips, there will be increase in the accidents. If you reduce the mileage from 8 to 6 the loss will be much greater. This problem is not only in this country but all over the world. Therefore, the urban transport must be looked upon as a social service and not as a remunerative enterprise. I venture to submit to the House that we have treated this as social service because all over India the minimum charge per kilo metre is 3 P., it is 2 Paise, only within the Madras city, and the other transports in the State have been directed to confine their charges to 2 P., per kilo metre. It is the lowest and the reason for doing this is obvious. While the motorist traveller will travel only when there is necessity or when there is business to be transacted, to travel in city is the absolute necessity because one has to go for food and so on. Therefore, it is not possible to increase the fare though the situation compels such an increase. Sir, the charge of the 2 paise per kilometre now collected by the State Transport is, I venture to submit, a subsidised transport provided for the city population in order to prevent a further increase in the cost of living.

Sir, there was also some reference made to the State Small-scale Industries. This is a Corporation which has been started by the Government by transferring as many as sixty units from State Control to Corporation control in order to have several facilities such as credit, etc. Even this Corporation shows that it has made a profit of Rs. 28.5 lakhs as against a total investment of Rs. 4 crores. But the industries are only three years old and in

12-20
p.m.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

another three years they will earn the full dividend or the full income. Therefore, I wish to submit that even there, it has not been a loss.

Of course, there is one subject, namely, the milk supply which has been criticised by several hon. Members. We are trying to improve the milk supply position. There are several problems to be faced which are ordinarily not found in any ordinary commercial undertakings, and they are coming up every day. The Government are endeavouring to set right the milk supply position. We hope the new Director who has taken over, with his vast experience in agriculture, will be able to do something better in this direction.

Then, Sir, I will briefly deal with the industrial policy of this Government. The hon. Member suggested that the geological survey should be expanded. In fact, Sir, Madras is one of the very few States in India which have a separate geological survey department of its own. We are trying our utmost to see that the geological survey is expanded. But our difficulty is the dearth of qualified and competent geologists. To-day we do not have enough qualified geologists and Government are trying their best to improve the position. We are taking a number of raw graduates and giving them training in our department in order to make up the deficiency.

Sir, reference was made to promotion of industries in Madurai, by the hon. Member the Rajah Saheb of Chettinad. Sir, may I in all humility point out to him . . .

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I did not complain. I only complimented him.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Well, Sir, while other parts of districts in the State have been willing and ready to branch into new industrial activity, it has been unfortunate that Madurai has been insisting only on the development of textile industry. I have tried my utmost with the industrialists in Madurai, I have tried to interest them in a number of industries, the chemical industry, the engineering industry and so on, other than textiles, and I am sorry to say that they have not shown any interest in industries other than textiles. But it is a matter for surprise that Madurai area which has so many textile mills has not even got a Bobin factory. We have started one in Erode.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: We are now having one at Virudhunagar.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am glad that something is being done in that direction.

Regarding broad gauge lines, as I have already stated in the House, it has been taken up with the Government of India. The National Council of Applied Economic Research has made very excellent report on this subject. We wish to have a broad-gauge

[Sri R. Venkataraman] 7th March 1966]

connecting Tuticorin to Madurai and another connecting Erode to Madurai through Dindigul. But it all depends on what provision is made in the Fourth Plan by the Government of India.

Sir, on the question of medical administration the main point raised was the integration of the Medical and Public Health departments. I find my esteemed Friend Dr. Sivanandam is not here. While he was strongly against integration, our distinguished Vice-Chancellor, the hon. the Leader of the Opposition has been in favour of this integration for a long time. Sir, Government have now come to a tentative conclusion that integration should be immediately adopted and that we should try to see that some of the difficulties which the Public Health department suffers from are remedied by this integration. In fact, we are not able to get people for the Public Health Department at all; since it is a separate department, nobody wants to come to that department. If the two departments are integrated, then people could be transferred and posted from the Medical department to the Public Health department and vice versa and in that way it might be possible to meet the shortage in the Public Health Department.

Sir, so far as the primary health centres are concerned, the hon. Member Sri Rajah Iyer said there were discrepancies in the figures given in the Budget memorandum. I wish my esteemed friend had read the Tamil version of the memorandum rather than the English version. In the English version, there is a slight confusion which only shows the deterioration that has taken place in our ability to handle the English language. But the Tamil version is correct. It gives the correct figures and shows the correct numbers also. But anyway the programme will be pushed through.

Sir, Government are trying their utmost with the assistance of our distinguished Vice-Chancellor and the hon. the Leader of the Opposition, to establish the Post-Graduate school of medical science. We will spare no pains in having the institute established as early as possible. As the Vice-Chancellor himself has pointed out, the Government had already placed the required lands at the disposal of the Vice-Chancellor for this purpose.

Then, Sir, reference was made to enhancement of dearness allowance for non-gazetted officers of this Government. Sir, this Government have accepted the principle that they will keep up the level of dearness allowance to that of the allowance given to Central Government servants. But the Government have never accepted the principle that they will implement the City Compensatory allowance. By declaring Madras City as 'A' Class City, compensatory allowance is paid by the Central Government to its servants in the city. But the Madras Government have not accepted the principle that they will pay in addition to the dearness allowance, a City compensatory allowance also. As has been repeatedly pointed out by the Hon. the Chief Minister, the Central Government servants are liable to transfer throughout the

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

country whereas the State Government servants have only to serve within this State. And, Sir, difference in salaries and scales of pay between the Central Government servants and the State Government servants are not unknown and in every federal Constitution you have this difference. So, I wish to assure the hon. Members that even in regard to the dearness allowance increase which has recently been granted to the Central Government servants, the Madras Government will carefully examine their financial position and try to follow the dearness allowance granted by the Government of India. In any event it is going to be given and it is only a question of time and this will depend on the availability of resources and the period for which it will be made available during this current year.

Reference was made to road accidents. No one regrets these road accidents more than myself. But then, Sir, our City is growing and our amenities are not growing correspondingly. If you take the number of State Transport vehicles on the roads in the city, there were only about 280 state transport vehicles on the roads during 1950-51.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: It is in regard to these State Transport buses that I want to pass on some information to the Hon. Minister and he can take it for what it is worth. I am told these Leyland buses, run by the State Transport, cannot take turns while running at low speed. That is the reason why they are driven at such terrible speed. This is an important matter which, if true, the Government will have to negotiate with the manufacturers. The driver cannot negotiate bends if he drives slow. That is why he drives fast.

12-30
p.m.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Anyway this is a technical matter on which I cannot immediately give any opinion. But I will have this matter checked. What I find is this. There is absolutely no discipline in any one, whether he is the road transport driver or the pedestrian or even the stray cattle that move along the road. Only the day before yesterday when I was coming to the House, a State Transport vehicle was going on my left. I was trying to overtake it on the right and go a little faster. A taxi was coming on the opposite side. Just then four buffaloes were being driven by a young boy, and he was standing on the road laughing (Laughter). I thought he wanted to test the strength of my brakes. He knew I was the Minister and he wanted to find out whether my brakes were all right or not. (Laughter). When I was in the States, one of the persons remarked that in India the roads were intended only for pedestrians. Unless we introduce a certain measure of discipline amongst all our people, road accidents cannot be prevented. There is a wrong impression that the road transport drivers are not subject to the ordinary criminal proceedings. There has been some discussion about this and about seven years ago, when I took charge, I had this matter settled. So far as the small violations

7th March 1966] [Sri R. Venkataraman]

of traffic rules like errors in light, etc., so they will be dealt with by the department itself, but all other offences will be dealt with by the police. They are prosecuted and they are sentenced. The moment they are prosecuted and sentenced, they lose their job. All these things are very strictly enforced. The State Transport driver does not enjoy any immunity or any preferential treatment in the matter of violations of traffic rules or the road rules. Therefore, while I would pass on to the Director the strong feeling of the House with regard to the speeding of the transport drivers, I would like to plead with the people at large to observe more earnestly some of the traffic regulations and co-operate with the authorities in maintaining road safety. I know that not one of the vehicles stops at road meetings before it enters the main road. You will find a car, coming from the side-lane or road, rushing into the main road without waiting to see whether there is any vehicle on the main road or not, and like this many accidents have taken place. Stray cattle and stray animals cause more damage than other causes. I am grateful to the House for drawing my attention to this state of affairs. There is another thing which I want to say . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The pavements are intended for the pedestrians to walk on. I agree. But they are full of various other activities so that the pedestrians cannot walk on them. That is one thing that I would like to bring to the notice of the Hon. Minister.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The pedestrians find it very difficult to use the pavements. I quite understand it. To some extent we have relieved the pavements of the pavement dwellers. In fact the large army of pavement dwellers near the Stanley hospital area have been rehabilitated in the Vyasarpadi colony and elsewhere. We are trying to do our best in this matter. But at the same time I quite appreciate that the pavements have got to be kept clean so that the people may walk on them. They find that the roads are cleaner than the pavements. Therefore they get into the roads.

On the question of land ceilings, there is bound to be a difference of opinion. The hon. Member Sri Anbazhagan said that we should not have fixed more than 15 standard acres. There are others who think that without 30 standard acres, it will not be possible to have economic cultivation. As I said before, it is a mixed economy, and we have tried to steer the middle course. We shall try to make the best out of it. The fact that there has not been much surplus land is essentially due to the policy decision which the House has taken, namely, that we will not make this law retrospective in effect. If we do not make it retrospective, any divisions or alienations of property before the Act came into force cannot be questioned or set aside.

Then, as regards social welfare, I am grateful to Mrs. Clubwala Jadhav for the valuable suggestions she made. In fact, every year, Mrs. Clubwala Jadhav has been contributing very

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

useful suggestions. My only regret is that we have not been able to implement all of them. But she would certainly concede that the Government have done something. Out of the various suggestions made, some suggestions have been met. We will endeavour to do our best mainly in respect of the juvenile crime and the bigger problem of improving the amenities for tourists.

In this connection, I may say that I hear whispers that Mrs. Clubwala Jadhav will be going to a larger and wider sphere of activity at the conclusion of this session. I wish to convey to her on behalf of the Members of this House our warmest feelings and good wishes for her continued success and prosperity in the future. I may also add with a touch of regret that we will miss you, Madam, very much in this House.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: The lady Member made a request that a Minister for Social Work might be appointed.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I think my Colleague Srimathi Jothi Vencatachellum is in charge of the social welfare work.

There was one interesting suggestion about the creation of a Board of Agriculture. Sir, our administrative system is based on our village economy, and the administration is based on the village headman, the Revenue Inspector, the Tahsildar, the Collector, and so on. The Government means of approach to the rural population is only through the Revenue Department. Therefore the Government would find it very difficult to change the administrative set-up. But, if the hon. the Deputy Leader of the Opposition, who made the suggestion, would work out the suggestion in greater detail and give it to the High Power Committee, which is sitting, it will be very useful. I can appreciate that the creation of a Board, which will take charge of irrigation fertiliser supply, seed supply, and so on, even as the Electricity Board is in charge of its own operations and maintenance, may be a very valuable suggestion, which may be tried. But I would like the hon. Member to give more details of this to the Economy Committee.

So far as the City administration is concerned, we have started some satellite towns in North Madras, Kodambakkam, Urur, South Madras and then in West Madras. The city hygiene has got to be improved. Here there was a great deal of debate between Sri Ramadas and Sri Anbazhagan. In fact Sri Anbazhagan need not have taken the trouble to reply. That is my responsibility. Whoever runs the Corporation, it is the Government that is responsible. I wish to point out that a greater measure of co-operation between the State Government and the Corporation should be there. They should try to have their programmes discussed and settled with the State Government.

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

With regard to the dispersal and expenditure on Services, one 12-40 of the points of difference is, I understand, that some money pm.. which was allotted to the City Municipal Corporation was spent on the salaries or dearness allowance of the staff as against a specific allocation for some other purpose. These are small differences and it does not matter.

SRI K. ANBAZHAGAN: May I suggest to the Hon. Minister that because the Madras State Government are organising an International Industrial Exhibition, the programmes and other things that are carried out for that exhibition involving large-scale expenditure may be utilised even afterwards for establishment of a satellite town or something else in the same area which will be more useful for the improvement of the City?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is the way in which it is now working. We propose to develop that into the West Madras Neighbourhood. It depends on the question whether some of the people who are going to participate in the International Exhibition will make a gift of all the buildings to us so that a portion may be reserved as a permanent exhibition site and the rest may be developed into the West Madras Neighbourhood. It is the Housing Board which is incurring expenditure in respect of the peripheral road and the expenditure in taking water-supply and electricity supply right up to the spot. It is proposed to be organised as a permanent scheme for development of satellite towns in the Madras City.

SRI K. ANBAZHAGAN: The present plan is itself with a view that it will be more or less permanent.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is so. There may be some small differences because immediately we are going to have temporary water-supply connection. But when the West Madras Neighbourhood develops, that water-supply will be made permanent. But in respect of other things like roads, electricity, etc., they are going to be permanent amenities provided to that area.

I will not take more of the time of the House except perhaps to say a word about procurement in Kanyakumari which question the hon. Member Sri Sankaralingam raised. In Kanyakumari, Government have undertaken to give family cards to all the people. In Thanjavur district they have not given the family cards to anybody. When the responsibility for feeding the entire population of Kanyakumari district is taken by the Government, naturally they will have to get all the available surplus in that area. Therefore, if there is a slight difference in the methods followed in the Thanjavur district and the Kanyakumari district it is because of the difference that exists in the distribution of food. In Kanyakumari every member is given a family card and the Government have undertaken the responsibility of supplying

[Sri R. Venkataraman] [7th March 1966]

to all the family card-holders, while in Thanjavur district we have not undertaken any responsibility even in the Thanjavur town. Therefore, there were slight differences.

I may now wind up by saying that I am grateful to the House for the very patient hearing that it has given me. There are a few points which I have not touched, but they are only a minor character. However, that does not mean that Government will not devote their attention to these. I thank the House again and I thank you, Sir. (Cheers).

12-45 p.m. Mr. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 10-30 a.m. on Friday, the 25th March 1966.
The House then adjourned.

7th March 1966]

APPENDIX.

[Vide Answer to Starred Question No. 107 on page 7.]

Statement of district-wise details of collections in cash, and gold realised, during Chinese Aggression in 1962.

Name of the District. (1)	Amount.	Quantity of Gold.
	(2) Rs.	(3) Grams.
1 Chingleput	5,28,602.51	36.500
2 South Arcot	12,34,436.76	535.005
3 Thanjavur	28,47,329.85	8,478.882
4 Tiruchirappalli	21,50,740.97	2,939.362
5 Ramanathapuram	22,62,964.06	2,895.600
6 Madurai	24,09,053.87	11,843.990
7 Kanyakumari	2,30,375.64	66.050
8 Tirunelveli	18,93,981.01	3,380.420
9 North Arcot	9,28,798.08	54.960
10 Coimbatore	50,29,940.84	15,896.000
11 Nilgiris	4,07,974.35	1,316.000
12 Salem	12,98,425.48	2,644.000
13 Other States	2,80,212.73	..
14 Madras	71,74,432.38	22,219.110
Total ..	2,86,77,268.53	72,305.879

These figures represent collections up to 31st August 1965.

Forty-three items of gold and other articles like wrist watch, fountain pen, etc., have also been received.

86-81
D-203

INDEX TO MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-SEVENTH SESSION OF THE LEGISLATIVE
COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

26th and 28th February, and 1st to 5th and 7th March 1966.

Volume LXVI (Nos. 1 to 8).

	PAGES
A	
ABDUL HAMEED KHAN., SRI—	
Expression of sorrow <i>re</i> demise of—	1
AGRICULTURAL PRODUCE MARKETS ACT, 1959—	
Declaration of Market areas of the Vellakoil market, notification laid on the table	12-13
Establishment of a regulated market at Srivaikuntam in Tirunelveli district, notification laid on the table	14
Establishment of market at Ambasamudram in Tirunelveli district, notification laid on the table	13
Establishment of Market Committee at Nagercoil in Kanyakumari district and appointment of persons as members of the Kanyakumari Market Committee, notification laid on the table ..	12
Establishment of Market Committees by Statutory Market Committee and Co-operative Marketing Societies in Chingleput district, notification laid on the table	12
Establishment of regulated market at Tirunelveli notification laid on the table	13
Food Department notification S.R.O. No. 3012, of 1964, amendment to—, notification laid on the table	250
Notified Market area of Erode and Gobichettipalayam Markets, notification laid on the table	294
Notified Market area to markets at Kalugumalai and Tenkasi in respect of cotton and chillies, notification laid on the table ..	250
ANBAZHAGAN, SRI K—	
Budget 1966-67, general discussion on	280, 282, 311, 326, 329, 330

A—cont.

ASSISTANT HEADMASTERS—

Question <i>re</i> strength required in Aided Secondary Schools for appointment of	162
--	-----

B

BALASUBRAMANYA AYYAR, SRI K.—

Budget for 1966-67, general discussion on	235, 238 259-270
---	---------------------

BEEDI INDUSTRIAL PREMISES (REGULATION OF CONDITIONS OF WORK) ACT, 1958—

Exemption to employees under Sections 18, 21, 26, 27 and 31 for further period of one year from 30th November 1966, notification laid on the table	122
--	-----

BEGGARS—

Question <i>re</i> survey of—in the State	300, 302
---	----------

BHAKTAVATSALAM, THE HON. SRI M.—

Budget for 1966-67, presentation of	4-11
Madurai College Hostel, Statement <i>re</i> . food poisoning of students in.	358-359

BIFURCATED COURSES OF STUDIES—

Question <i>re</i> denial of increments to the staff in Government Secondary Schools	162
--	-----

BIRTHS AND DEATHS—

Amendment to Rules and Forms relating to registration of— notification laid on the table	15
--	----

BUDGET FOR 1966-67—

General discussion on	91-121 131-160 165-203 209-249 4-11
Presentation of	4-11

BUG POISON—

Question <i>re</i> High Court Judgment on sale of—	83-84
--	-------

BUILDINGS (LEASE AND RENT CONTROL) RULES, 1961—

Amendment to—, notification laid on the table	203.
---	------

BUS STANDS—

Question <i>re</i> —constructed by State Transport Department	81-83
---	-------

BUSINESS ADVISORY COMMITTEE—

See Committees.

C

CATERING ESTABLISHMENTS ACT—

Extension to certain Panchayats, notification laid on the table ..	12
--	----

CHAIRMAN, Mr.—

Announcement *re*.—

Business Advisory Committee's decision	90
House Committee, election of members to	358
Privileges Committee, election of members to	165, 357-358

Budget for 1966-67—

General discussion on	225, 226, 228
-------------------------------	------------------

Expression of sorrow <i>re</i> demise of Abdul Hameed Khan, Sri— ..	1
<i>See</i> Rulings and observations of the Chair.	

CHITRARASU, SRI C. P.—

Budget for 1966-67, general discussion on	153-160 249, 280
---	---------------------

CLOCKS—

Question <i>re</i> manufacture of—, watches, etc.	80-81
---	-------

CLUBWALA JADHAV, SRIMATHI MARY C.—

Budget for 1966-67, general discussion on	270-276
---	---------

COLLEGE FUND—

Question <i>re</i> . donations to—by Municipalities and Panchayat Unions and Panchayats during 1964-65 and 1965-66, permission for ..	128-129
---	---------

COMMITTEES—

Business Advisory Committee, decision of	90
House Committee, election of members to	130-131, 358
Privileges Committee, election of members to	130, 165, 357-358

Question *re*.—

High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation, working of	352-354
Santhanam Committee on Corruption, recommendations of ..	125-127
School Improvement Committees in High Schools, existence of.	205-206

CO-OPERATIVE SOCIETIES—

Question <i>re</i> . State Handloom Weavers' Co-operative Society, representation from— <i>re</i> . disallowance of rebate	208
--	-----

CO-OPERATIVE STORES—

See Food.

CORPORATION OF MADRAS—

Question <i>re</i> . grant of loans to—for execution of capital works during 1965	88-90
---	-------

D

DOCTORS—

Question re. number of— in Government service who opted for Military Service, since August 1965	3-4
---	-----

DONATIONS—

Question re. permission for—to college fund by Municipalities and Panchayat Unions and Panchayats during 1964-65 and 1965-66.	128-129
---	---------

E

ELECTRICITY BOARD, MADRAS STATE—

Statement under Rule 82 of the Council Rules, re. land acquisition by	359-360
---	---------

ENTERTAINMENT TAX—

Exemption of benefit film shows connected with Flag Day Celebrations, December 1965 from—, notification laid on the table .. .	160
--	-----

ETHIRAJULU, Sri M.—

Budget for 1966-67, general discussion on	240-249
---	---------

EXAMINATION(S)—

Question re. S. S. L. C.—, permission to non-teaching staff in high schools to write	206-207
--	---------

EXPRESSION OF SORROW re.—

Demise of Abdul Hameed Khan, Sri	1
--	---

EXTENSION OFFICERS (CO-OPERATION)—

Question re. retrenchment of—in certain Blocks	90
--	----

F

FOOD—

Question re—

Rice stored in Tiruchirappalli District Central Co-operative Stores, deterioration of	298-300
Rice supplied in some ration shops, report about bad quality of .. .	257-258

FOREST(S)—

Question re—

Leasing out of land in—area	87-88
Value of unsold timber in Government Depot, Kanyakumari, during 1963 and 1964	86-87

G

GENERAL SALES TAX RULES, 1959—

Amendment to —, notification laid on the table	341
--	-----

GOLD BONDS—

Question re. target for each district for collection of gold for investment in	347-349
--	---------

H

HANDE, Dr. H. V.—

Budget for 1966-67, general discussion	103-115
Madurai College Hostel, calling Minister's attention to food poisoning of College students	358-359

HIGH POWER COMMITTEE ON ECONOMY AND ADMINISTRATIVE REORGANISATION—

See Committees

HINDU RELIGIOUS AND CHARITABLE ENDOWMENTS ACT, 1959—

Area Committee for Ramanathapuram District, appointment of Pandurangam, Sri V.V.S., Viradunagar, as a member of—, notification laid on the table	204
Assessment, Levy and Recovery of Contributions Costs Rules, amendment to—, notification laid on the table	13
Management and Preservation of Properties of Religious Institutions Rules, amendments to—, notification laid on the table	13

HOSPITALS AND DISPENSARIES—

Question re. Stanley Hospital, conversion of operation theatre into administrative block	355
--	-----

HOSTELS—

Madurai College Hostel, Minister's attention called to food poisoning of students in	358-359
--	---------

HOUSE COMMITTEE—

See Committees.

I

INAM ESTATES (ABOLITION AND CONVERSION INTO RYOTWARI) ACT, 1963—

Coming into force of certain provisions in the inam Isanamatam, Nandakkulam, Vellankulam and Mattapuram villages in Tirunelveli district, notification laid on the table	204
Coming into force of—in certain Jagirs in South Arcot district, notification laid on the table	250

INDIAN AIRLINES CORPORATION—

Question re. chartering of—plane by Chief Minister of Madras .. .	298
---	-----

IRRIGATION WORKS (CONSTRUCTION OF FIELD BOTHIS) ACT, 1959—

Neyyar Irrigation Project II stage, Kanyakumari district, declared an irrigation work under—, notification laid on the table	121
--	-----

J

JAYARAMA REDDIAR, Sri S.—

Budget for 1964-65, general discussion on	182-193
---	---------

K

KRISHNAMOORTHY, SRI G.—

Budget for 1966-67, general discussion on 91-100

L

LAKSHMANASWAMI MUDALIAR, DR. A.—

Budget 1966-67, general discussion on 330-341

LAKSHMI KRISHNAMURTY, SRIMATHI—

Budget for 1966-67, general discussion on 198-203

LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) RULES, 1962—

Amendments to—, notification laid on the table 13

LANDS—

Question re. leasing out of—in forest area 87-88

LEGISLATORS' HOSTEL—

Question re. installation of extension telephones in all rooms 161

LEPROSY CONTROL SCHEME—

Question re.—amount allotted and spent during Third Five-Year Plan under 1-3

LIGHTNING AND THUNDER —

Question re. damage caused by—in Kanyakumari district during April and May 1965 127-128

LOANS—

Question re. grant of—to Corporation of Madras for execution of capital works during 1965 88-90

M

MADRAS CITY MAPS—

Question re. publication of 356-359

MAJID, THE HON. SBI S. M. A.—

Tittagudi Panchayat, South Arcot district, statement re. inaction of Executive Officer 91

MANJUBASHINI, SRIMATHI S.—

Budget 1966-67, general discussion on 309-311

MATTER OF URGENT PUBLIC IMPORTANCE—

Madurai College Hostel, calling attention to food poisoning of students in 358-359

Tittagudi Panchayat, South Arcot district, calling attention to inaction of Executive Officer 91

Yarn, non-availability of good quality—for manufacture of exportable varieties of handloom goods, calling attention to 302-303

MECHANICAL STREET SWEEPER,—

Question re. introduction in Madras City 84-86

M—cont.

MINOR MINERALS CONCESSION RULES, 1959—

Amendments to—, notification laid on the table 294

MOHANLAL MEHTA, SRI—

Budget for 1966-67, general discussion on 189-192

MOTOR VEHICLES TAX—

Exemption of vehicle MDR 4413 from—, notification laid on the table 250

Exemption of vehicles MDH 2608, MDH 2636, MDH 2685 and MDU 7127 from—, notification laid on the table 11-12

Reduced rate of—for vehicle No. MSS 7565, notification laid on the table 14

UTHIAH CHETTIAR, SRI M. A.—

Budget for 1966-67, general discussion on [.. .. . 228-249

N

NATARAJAN, SRI N. V.—

Budget for 1966-67, general discussion on 181-189

NATIONAL DEFENCE FUND—

Question re. collection for—district-wise 349

O

OCCUPANTS OF KUDIYIRUPPU (PROTECTION FROM EVICTION) RULES, 1961—

Amendments to—, notification laid on the table 13

OFFICIAL LANGUAGE ACT—

Introduction of Tamil in the Labour Department, notification laid on the table 12

Introduction of Tamil in the Regional offices under Statistics Department, notification laid on the table 12

P

PANCHAYATS—

Inaction of Executive Officer, Tittagudi Panchayat, South Arcot District, Minister's attention called to 91

PANCHAYATS ACT, 1958—

Appointment of Director of Rural Development to exercise the powers and perform the duties of the Inspector and delegation of powers vested in Government to—, notification laid on the table 14

Extension to Ambathur and Kanyakumari Townships, notification laid on the table 14

PAGE#

P—cont.

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—

Agricultural Produce Markets Act, 1959—

Declaration of market areas of the Vellakoil market (G.O. Ms. No. 3488, Food and Agriculture, dated 22nd October 1965) 12-13

Establishment of a regulated market at Srivaikuntam in Tirunelveli district (G.O. Ms. 3190, Food and Agriculture, dated 21st September 1965) 14

Establishment of market at Ambasamudram in Tirunelveli district (G.O. Ms. No. 3489, Food and Agriculture, dated 22nd October 1965) 13

Establishment of Market Committee at Nagercoil in Kanyakumari district and appointment of persons as members of the Kanyakumari Market Committee (G.O. Ms. No. 454, Food and Agriculture, dated 20th December 1965) 12

Establishment of Market Committees by Statutory Market Committee and Co-operative Marketing Societies in Chingleput district (G.O. Ms. No. 3964, Food and Agriculture, dated 10th December 1965) 12

Establishment of regulated market at Tirunelveli (G.O. Ms. No. 4107, Food and Agriculture, dated 24th December 1965) 13

Notification in S. R. O. No. 3012 of 1964 of Food and Agriculture Department, amendments to—(G.O. Ms. No. 3922, Food and Agriculture, dated 8th December 1965) 250

Notified market area to markets at Kalugumalai and Tenkasi in respect of cotton and chillies (G.O. Ms. No. 4108, Food and Agriculture, dated 24th December 1965) 250

Notified market area of Erode and Gobichettipalayam markets (G.O. Ms. No. 2, Agriculture, dated 3rd January, 1966) 294

Beedi Industrial Premises (Regulation of Conditions of Work) Act, 1958, exemption to employees under sections 18, 21, 26, 27, and 31 for further period of one year from 30th November 1966 (G.O. Ms. No. 5856, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 17th December 1965) 122

Births and deaths in local areas, amendment to rules and forms relating to the registration of—(G.O. Ms. No. 1930, Health, dated 16th September 1965) 15

Buildings (Lease and Rent Control) Rules, 1961, amendment to—(G.O. Ms. No. 4606, Home, dated 31st December 1965) 203-204

Catering Establishments Act, 1958 extension to certain Panchayats [G.O. Ms. No. 5977, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 24th December 1965] 12

Entertainments tax, exemption of benefit shows connected with flag Day Celebrations, December 1965 (G.O. Ms. No. 1234, Revenue, dated 18th October 1965) 160

General Sales Tax Rules, 1959, amendments to—(G.O. P. No. 106, Revenue, dated 21st January 1966) 341

Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959—

Area Committee for Ramanathapuram district, appointment of Pandurangam, Sri V. V. S., Virudhunagar as a member of—(G.O. Ms. No. 132, Revenue, dated 25th January 1966) 294

P—cont

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—cont.

Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959—cont.

Assessment, Levy and Recovery of Contribution Costs Rules, amendment to—(G.O. Ms. No. 3477, Revenue, dated 18th December 1965) 13

Management and Preservation of Properties of Religious Institutions Rules, amendment to—(G.O. Ms. No. 3541, Revenue, dated 30th December 1965) 13

Inam Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1963—

Coming into force of certain provisions in the inam Isanamatam, Ilankulam, Velankulam and Matappuram villages in Tirunelveli District (G.O. Ms. No. 3193, Revenue, dated 19th November 1965) 204

Coming into force of—in Ariyan Gounden Jagir, Kurumba Gounden Jagir and Jadaya Gounder Jagir in South Arcot district—(G.O. Ms. No. 3551, Revenue, dated 31st December 1965) 250

Irrigation Works (Construction of Field Bothies) Act, 1959—

Neyyar Irrigation Project II Stage, Kanyakumari district declared an irrigation work under—(G.O. Ms. No. 2985, Revenue, dated 8th October 1965) 121

Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Rules, 1962, amendments to—(G.O. Ms. No. 2915, Revenue, dated 20th October 1965) 13

Minor Minerals Concession Rules, 1959, amendments to—(G.O. Ms. No. 3925, Industries, Labour and Co-operation, dated 7th August 1965) 294

Motor Vehicles Tax—

Exemption of vehicle MDR 4413 from—(G.O. Ms. No. 112, Home, dated 18th January 1966) 250

Exemption of vehicles MDH 2608, MDH 2636, MDH 2685 and MDU 7127 from—(G.O. Ms. No. 4378, Home, dated 13th December 1965) 11-12

Reduced rate of—for vehicle No. MSS 7565 (G.O. Ms. No. 4455, Home, dated 20th December 1965) 14

Occupants of Kudiyiruppu (Protection from Eviction) Rules, 1961, amendments to—(G.O. Ms. No. 2915, Revenue, dated 20th October 1965) 13

Official Language Act—

Introduction of Tamil in Regional Offices under Statistics Dept. [G.O. Ms. No. 64, Public (Tamil Development), dated 7th January 1964] 12

Introduction of Tamil in the Labour Dept. [G.O. Ms. No. 2350, Public (Tamil Development), dated 8th December 1965] 12

Panchayats Act, 1958—

Director of Rural Development to exercise the powers and perform the duties of the Inspector and delegation of powers vested in Government to—, appointment of—(G.O. Ms. No. 2191, Rural Development and Local Administration, dated 29th September 1965) 14

P—cont.

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—cont.

Panchayats Act, 1958—cont.

Extension to Ambattur and Kanyakumari Townships (G.O. Ms. No. 2589, Rural Development and Local Administration, dated 3rd December 1965) 14

Parks, Play-fields and Open Spaces (Preservation and Regulation) Act, 1959—Parks and play-fields within Shencottah Municipal area, approval of list—(G.O. Ms. No. 2086, Education, dated 7th December 1965) 204

Plantation Labour Rules, 1955, amendments to—(G.O. Ms. No. 5836, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 16th December 1965) 15

Prohibition Act, 1937—Spirituous Essences Rules, 1959, amendments to—(G.O. Ms. No. 4340, Home, dated 9th December 1965) 14

Public Service Commission Regulations, 1954, amendment to—(G.O. Ms. No. 2293, Public (Services-A), dated 29th November 1965 and (G.O. Ms. No. 2418, dated 21st December 1965) 122
341

Requisitioning and Acquisition of Immovable Property Rules, 1957, amendment to—(G.O. Ms. No. 4076, Food and Agriculture, dated 22nd December 1965) 203

Sales-tax—

Exemption of sales made to "CARE", Madras, in connection with its relief operations from—(G.O. P. No. 3482, Revenue, dated 20th December 1965) 12

Exemption of Transistor sets for gift to Jawans—(G.O. P. No. 3428, Revenue, dated 15th December 1965) 14

Travancore-Cochin Agricultural Income-tax Act, 1950, amendment to—(G.O. Ms. No. 2788, Revenue, dated 27th September 1965) 250

PARKS, PLAY-FIELDS AND OPEN SPACES (PRESERVATION AND REGULATION) ACT, 1959—

Approval of list of parks and play-fields within Shencottah Municipal area, notification laid on the table 204

PLANTATION LABOUR RULES, 1955—

Amendments to—notification laid on the table 15

PONNUSWAMY CHETTIAR, SRI S.R.P.—

Budget for 1966-67, general discussion on 214-222

PONNUSWAMY VILLAVARAYAR, SRI J.—

Budget for 1966-67 general discussion on 140-146

POULTRY FARM—

Question re establishment of—at Kattupakkam 209

P—cont.

PRIVILEGES COMMITTEE—

See Committees.

PROHIBITION ACT, 1937—

Spirituous Essences Rules, 1959, amendments to—, notification laid on the table 14

PROVIDENT FUND—

See Teachers.

PUBLIC INSTRUCTION—

Question re. report on—, publication, of.. .. . 343-344

PUBLIC SERVICE COMMISSION REGULATIONS, 1954—

Amendment to—notification laid on the table 122,341

QUESTIONS AND ANSWERS—

ABDUL WAHAB, SRI K. S.—

Question re.—

Beggars in the State, survey of 300-302
Clocks, wrist watches, etc., manufacture of 80-81
Legislators' Hostel, installation of extension telephones in all rooms 161

Leprosy Control Scheme, amount allotted and spent during the Third Five-Year Plan under 1-3

Loans to Corporation of Madras for execution of Capital Works during 1965, grant of 88-90

Scholarships, Central and State—granted to students of Madras State studying in other States during 1963-64 123
Strike by taxi-drivers on 11th August 1965 77-80

Tea exported to foreign countries from the State quantity of 208

HANDE, DR. H. V.—

Question re—

Indian Airlines Corporation Plane, chartering of—by Chief Minister of Madras 298

Stanley Hospital, conversion of operation theatre into administrative block 355

KRISHNAMOORTHY, SRI G.—

Question re—

Assistant Headmasters, strength required in Aided Secondary Schools for appointment of 162

B. T. Assistant in a Higher Elementary School, eligibility for B.T. scale of pay for 255

C. 38—4

Q—cont.

AGES

QUESTIONS AND ANSWERS—cont.

KRISHNAMOORTHY SRI G.—cont.

Question re—cont.

Craft Instructors, appointment of full-time—in Higher Elementary Schools	123-124
High School classes, penalty fee by students who fail in ..	295-296
Mechanical Street Sweeper, introduction in Madras City ..	84-86
Non-teaching staff in Aided Secondary Schools, payment of salary to	161-162
Provident Fund of teachers in aided schools, custody of Pass books of postal savings accounts of—	296-297
Report on Public Instruction, publication of	343-344
Scholarships by Central Government to students taking Engineering Courses.. .. .	256
School Improvement Committees in High Schools, existence of..	205-206
Secondary Grade Teacher, appointed in aided elementary school prior to 1st April 1958, eligibility for secondary grade scale of pay	254-255
S.S.L.C. Examination, permission to non-teaching staff in high schools to write	206-207
State Transport Department, bus stands constructed by ..	81-83
Teachers in Aided Secondary Schools, eligibility for earned leave	124-125
Teachers in secondary schools, taking into account services to the completion of 58th year of age for pension	253-254
Trailer buses introduced by State Transport Department in Madras City, number of	163-164

RAJAH IYER, SRI M.—

Question re.—

Bifurcated Courses of studies in Government secondary schools, denial of increments to the staff	162-163
Doctors in Government service who opted for military service since August 1965, number of	3-4
Donations to College fund by municipalities, panchayat unions and Panchayats during 1964-65 and 1965-66, grant of permission for	128-129
Municipal Secondary Schools, change in the control and administration of	255-256
Municipal Secondary schools, number of	297-298
Scholarships for students of Engineering Colleges, rules for award of Merit-cum, Means	164

SAMBANDHAN, SRI S.K.—

Question re—

Bug n poison High Court judgement on scale of	83-8
Extension officers (Co-operation) retrenchment in certain Blocks	90

Q—cont.

PAGES

QUESTION AND ANSWERS—cont.

SAMBANDHAN, SRI S.K.—cont.

Question re—cont.

Gold Bonds, target for each district for collection of gold for investment in	347-349
High Power Committee on Economy and Administrative Reorganisation, working of	352-354
Madras City Maps, publication of	356-357
Municipal Schools taken over by Government in 1965, number of	345-347
Poultry farm at Kattupakkam, establishment of	209
Red tapism, news item in the Indian Express dated 26th November 1965	344-345
Sales Tax Appellate Tribunal, number of appeals pending with	354-355
Santhanam Committee on corruption, recommendations of ..	125-127
State Handloom Weavers' Co-operative Society, representation from—regarding disallowance of rebate	208
Weavers of Kurinjipadi affected by recent heavy rains, representation for relief	81

SANKARALINGAM PILLAI, SRI M.—

Question re.—

Forest timber, value of unsold—in Government Depot, Kanyakumari during 1963 and 1964	86-87
Lightning and Thunder in April and May 1965 in Kanyakumari District, details of damage caused	127-128

SUBBIAH CHETTIAR, SRI M.—

Question re—

Rice stored in Tiruchirappalli District Central Co-operative Stores, deterioration of	298-300
Rice supplied in some ration shops, report about bad quality of ..	257-258

THIAGARAJAN, SRI N.R.

Question re.—

Lands in forest area, leasing out of	87-88
National Defence Fund, collection for—districtwise	349
Teacher Training Courses, selection of students for	349-351
Vaigai river, construction of baffling walls on the banks of—in Madurai city	209

R

RAJAH IYER, SRI M.—

Budget for 1966-67, general discussion on	165-175
---	---------

RAMADOSS, SRI K.—

Budget 1966-67, general discussion on	226, 320, 339
---	---------------

	PAGES
R—cont	
RAMASWAMY, SRI K. V.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	116-121
RED TAPISM—	
Question re news item in the Indian Express, dated 26th November 1965.	344-345
REQUISITIONING AND ACQUISITION OF IMMOVABLE PROPERTY RULES, 1957—	
Amendment to—, notification laid on the table	203
RULINGS AND OBSERVATIONS OF THE CHAIR—	
<i>Decorum:</i> Members should not point their fingers towards anybody while speaking	281
<i>Unparliamentary Expression:</i> “ <i>GanibGuppi</i> ” with reference to the people in urban areas—use of the word objected to. But the objection was overruled on the ground that it was used in the sense of “easy-going” people.	280
S	
SALES TAX—	
Exemption of sales made to CARE in connection with its relief operations from—, notification laid on the table.	12
Exemption of transistor sets for gift to jawans from—, notifications laid on the table.	14
SALES TAX APPELLATE TRIBUNAL—	
Question re—number of appeals pending with	254-255
SAMBANDHAN, SRI S. K.—	
Budget 1966-67, general discussion on	303-308
In action of Executive Officer, Tittagudi Panchayat, South Arcot district, calling Minister's attention to	91
Yarn, calling Minister's attention to non-availability of good quality—for manufacture of exportable varieties of Handloom goods.. .. .	302-303
SAMBASIVA REDDIAR, SRI A.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	175-181
SANKARALINGAM PILLAI, SRI M.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	100-108
SANTHANAM COMMITTEE—	
See Committees.	
SARASWATHI PANDURANGAM, SRIMATHI—	
Budget for 1966-67, general discussion on	288-293
SCHOLARSHIPS—	
Question re—	
Award of—to students taking Engineering Courses by Central Government	256
Central and State—granted to students of Madras State studying in other States during 1963-64	123
Rules for award of Merit-cum-Means—for students of Engineering Colleges	164

	PAGES
S—cont.	
SCHOOL IMPROVEMENT COMMITTEES—	
See Committees	
SCHOOLS—	
Question re—	
High School classes, penalty fee by students for failure in	295-296
Municipal—taken over by Government in 1965, number of	345-347
Municipal Secondary Schools, change in control and administration of	255-256
Non-teaching staff in Aided Secondary Schools, payment of salary	161-162
Number of Municipal Secondary	297-298
SIVANANDAM, DR. T. V.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	293-298
STATE HANDLOOM WEAVERS' CO-OPERATIVE SOCIETY—	
See Co-operative Societies.	
STRIKES AND LOCKOUTS—	
Question re Strike by Taxi-Drivers on 11th August 1965	77-80
SUBBIAH CHETTIAR, SRI M.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	131-139 281-282
SUBRAMANYAM, SRI A.—	
Budget for 1966-67, general discussion on	222-228
T	
TAXI DRIVERS—	
Question re strike by—on 11th August, 1965	77-80
TEA—	
Question re quantity of—exported to foreign countries from the State	208
TEACHER TRAINING COURSES—	
Question re Selection of students for	349-351
TEACHERS—	
Question re—	
B. T. Assistant in a Higher Elementary School, eligibility for B. T. scale of pay	255
Craft Instructors, appointment of full-time—in Higher Elementary Schools	123-124
Eligibility for earned leave of—in Aided Secondary Schools	124-125
Eligibility of—appointed in aided elementary schools prior to 1st April 1958 for secondary grade scale of pay	254-255
Pass books of postal savings accounts of provident fund of—in aided schools, custody of	206-207
Pension for—in secondary schools, taking into account services to the completion of 58th year of age	253-254

T—cont.

THANGAVEL MUDALIAR, SRI A. K.—

Budget for 1966-67, general discussion on 146-153,
231

THIAGARAJAN, SRI N. R.—

Budget for 1966-67, general discussion on 276-283

TRAILER BUSES—

See Transport.

TRANSPORT—

Question re—

State Transport Department, bus stands constructed by 81-83

Trailer buses introduced by State Transport Department in
Madras City, number of 163-164

TRAVANCORE-COCHIN AGRICULTURAL INCOME-TAX ACT, 1950—

Amendment to—, notification laid on the table 259

V

VAIGAI RIVER—

Question re construction of baffling walls on the banks of—in
Madurai City 209

VENKATACHALAM, SRI R.—

Budget for 1966-67, general discussion on 209-214

VENKATARAMAN, the Hon. SRI R.—

Budget for 1966-67, general discussion on 112, 113,
114, 239,
280, 362,
334

House Committee, election of members to 130-131

Privileges Committee, election of members to 130

Statement re his visit to Japan 360-362

Statement under Rule 82 of the Council Rules re land acquisition
by State Electricity Board 359-360

Yarn, statement re non-availability of good quality—for
manufacture of exportable varieties of Handloom goods 302-303

VISIT TO JAPAN—

Statement re.—by the Hon. Sri R. Venkataraman, Minister for
Industries 360-362

W

WATCHES—

Question re. manufacture of—, Clocks, etc. 80-81

WEAVERS—

Question re. representation for relief from—of Kurinjipadi
affected by recent heavy rains 31

YARN—

Non-availability of good quality—for manufacture of exportable
varieties of handloom goods, Minister's attention called to .. 302-003

20
N. R. R. N. B. S.
N. B. S. - 62948

